PandaSoul

Nữ thượng cấp Hung tợn của tôi

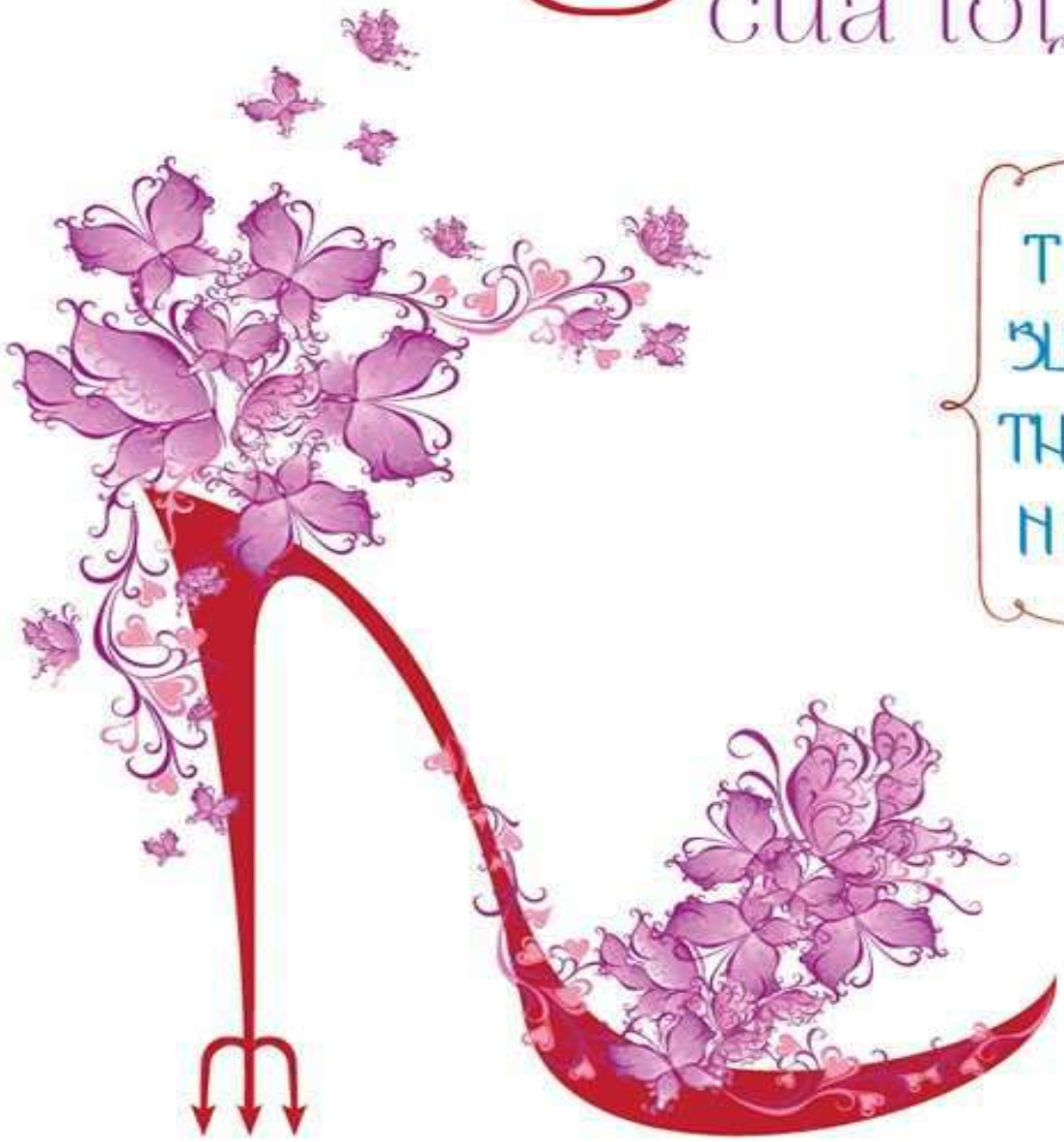

TÂY SƯƠNG THIẾU NIÊN

Huongthuy Bookstore

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Nữ Thượng Cấp Hung Tợn Của Tôi

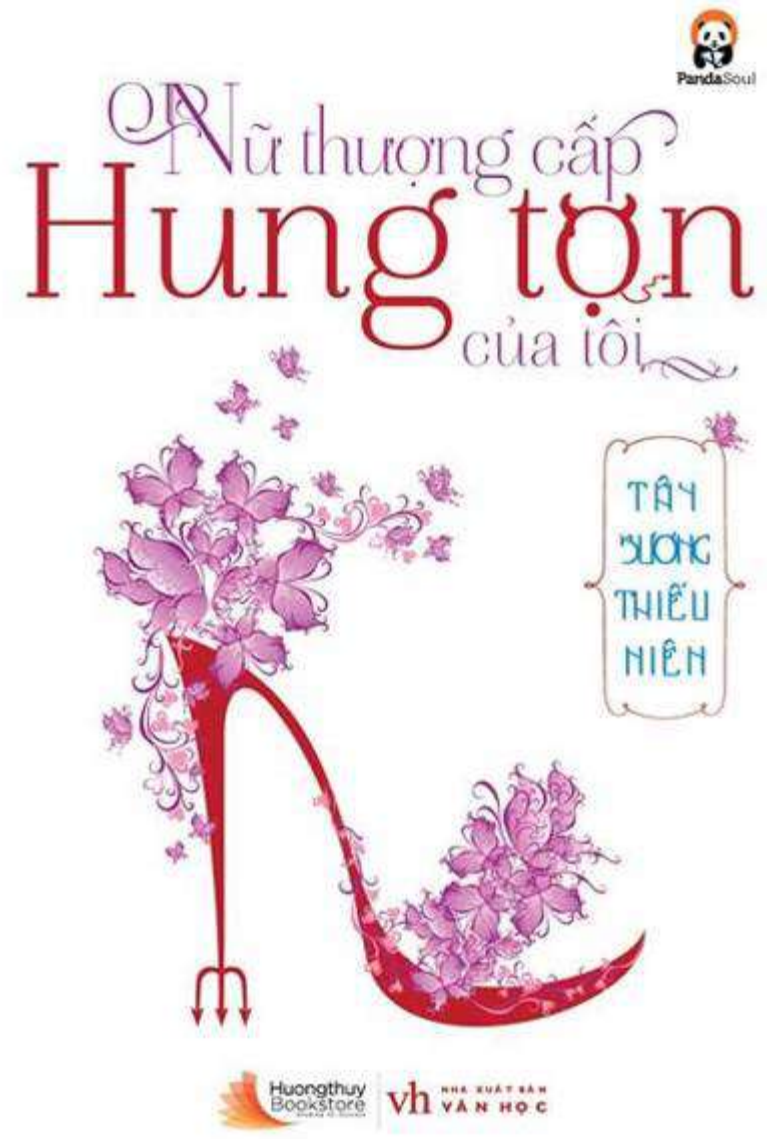

Tác giả: Tây Sương Thiếu Niên

Người dịch: Hà Linh

https://thuviensach.vn

Ngày xuất bản: 17/05/2013

Công ty phát hành: Công ty TNHH Văn hóa Hương Thủy

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Chủ dự án: CoCo

Nguồn sách: CoCo

Chụp pic & Tách pic: CoCo

Beta

Thanh Nguyen & Dung Nguyen &

CoCo & Thanh Tâm & Huyền Nga &

Phạm Huỳnh Uyên Khôi & Mi Hà & Pò Sữa Cung Đình

Làm ebook: CoCo

https://thuviensach.vn

GIỚI THIỆU

"Cô ấy là vợ tôi, hôm nay là kỷ niệm ngày chúng tôi kết hôn", tôi khoác vai Lâm Tịch, nói với cô bán hàng, "Phiền cô gói nó lại cho tôi. Chúng tôi lấy chiếc này".

"Ai là vợ anh hả? Hôm nào là kỷ niệm ngày cưới của chúng ta?", cô đẩy tôi ra, bất mãn nói.

"Có em ở bên anh thì hôm nào cũng là kỷ niệm ngày cưới".

Anh - một chàng nhân viên quèn có thành tích cao nhất từ dưới lên, bình thường đến mức quay người lại cũng có thể biến mất trong biển người nhưng lại có khá nhiều "chiến công hiển hách" cứu mỹ nhân khỏi nanh sói hiểm độc chốn công sở.

Cô - gia thế hiển hách, dung mạo tuyệt trần, là sự kết hợp hoàn hảo giữa gương mặt thiên thần và con người ác quỷ…

Một hôm, Ân Nhiên nhắn tin cho bạn mình một mẩu chuyện cười tiết lộ tuyệt chiêu đối phó trước nguy cơ đạo chích hiếp dâm nhưng lại gửi nhầm đến số của giám đốc bộ phận tiêu thụ Lâm Tịch. Lâm Tịch thấy tin nhắn gây cười này lại được gửi từ một tiểu tử thấp kém, có khi không qua nổi thời

https://thuviensach.vn

gian thử việc, trong lúc nổi giận đã phạt anh đi chuyển hàng dưới kho. Vô tình mấy thương nhân đang bàn việc hợp tác tưởng lầm là nhân viên đắc lực của tổng giám Lâm Tịch, thế là đối xử với anh như "sếp bé".

Trên bàn rượu, do hai bên không thống nhất được một vài chi tiết nhỏ trong hợp đồng, mấy người kia bỏ thuốc mê vào cốc của Lâm tổng giám và Ân Nhiên…

Cô và anh không đội trời chung, oán hận tận xương tủy, luôn thầm ra đòn ác hiểm ngáng chân lẫn nhau…

Trong thời đại tình yêu rẻ như mớ rau ngoài chợ, liệu bạn có trở nên lạnh lùng, vô tình, thiếu lòng tin?

Thế nhưng trời run rủi lại se duyên cho họ đến với nhau, cùng nhau bỏ trốn tới "chân trời góc bể" sau vụ tố cáo quan chức cấp cao hoành tráng.

Chương 1 – Nữ thượng cấp ác ma

Chương 2 – Sự ngang ngược của cấp trên

Chương 3 – Cô gái có gương mặt đẹp

Chương 4 – Thiếu phụ cao quý thanh nhã tuyệt thế

Chương 5 – Người phụ nữ dạy tôi biết tự tin

Chương 6 – Vận mệnh thay đổi

Chương 7 – Đám lang sói trong công ty nổi loạn

Chương 8 – Vinh quang thăng chức phó ban tổng hợp

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 1 – NỮ THƯỢNG CẤP ÁC MA

Vừa ra ngoài lắp điện thoại cho khách hàng, về đến văn phòng, mồm miệng khô khốc, tôi uống được một ngụm nước lọc, mở điện thoại thấy có mẩu truyện cười người lớn: Mẹ dặn con gái, khi đi đâu trời tối mà gặp thằng nào định giờ trò thì con c bình tĩnh vén váy lên và bảo nó tụt quần xuống rồi lúc đó con hãy chạy, như thế thì đến... bố nó cũng không đuổi được.

Tôi chuyền tiếp cho Lý Tĩnh bạn tôi, trong lúc tin nhắn đang gửi đi... tôi thấy có gì đó không ổn, nhìn kỹ lại, ặc! Màn hình đang hiển thị không phải số của Lý Tĩnh, mà là Lâm ma nữ!

Tôi vội vàng ấn nút đỏ để thoát, nhưng không thể rút lại được nữa. Tôi vội tháo pin, cầu trời hãy phù hộ tin nhắn vẫn chưa được gửi đi.

Lâm ma nữ tên thật là Lâm Tịch, còn một biệt hiệu rất hay nữa là Diệt Tuyệt Sư Thái, là giám đốc bộ phận tiêu thụ của chúng tôi. Tuổi tác không rõ, chắc chưa tới ba mươi. Đại mỹ nhân, xuất thân người mẫu, đi giày cao gót, cao lm75 (bằng tôi), dáng người thì khỏi phải nói. Dáng vẻ yêu kiều, làn da trắng trẻo mịn màng, dung nhan tựa mây buổi sớm, đôi mắt sáng tựa sao trời. Vẻ đẹp tuyệt thế vô song, tính cách cũng độc nhất vô nhị, tuổi không nhiều nhưng độc ác tàn bạo, táng tận lương tâm, vô nhân tính, ánh mắt lúc nào cũng vô cùng xảo quyệt, nhìn vô cùng ác nghiệt độc địa, có thể làm mọi việc không từ thủ đoạn. Cô ta chính là lãnh đạo cao nhất trong bộ phận tiêu thụ của chúng tôi. Nghe nói cô ta đã dựa vào ưu điểm tự thân theo kiểu Tô Đát Kỷ hại dân hại nước để co kéo mối quan hệ với tổng giám đốc và leo lên làm lão đại bộ phận tiêu thụ.

Có điều, người phụ nữ này cũng không phải loại bình hoa di động chỉ được cái mẽ mà không làm được gì. Cô ta có mưu lược, có tầm nhìn, hơn

https://thuviensach.vn

nữa thủ đoạn và trình độ quản lý cực cao. Ở cô hội tụ cả dung mạo trí tuệ của người phương Đông và sự phóng khoáng tự tin của người phương Tây, là nhà quản lý thiên tài kết hợp hoàn hảo giữa thiên thần và ác quỷ.

Tôi biết thế là tôi thảm rồi. hình như tin nhắn đó đã được gửi đi rồi, tôi thẫn thờ ngồi phịch xuống ghế, thôi hết rồi, hết rồi...

Chi vài phút sau, quả nhiên ngoài cửa có tiếng của Lâm ma nữ: "Một ngày làm việc tám tiếng, tôi thấy các anh có đến năm tiếng ngồi hút thuốc! 139xxxl314, đây có phải số điện thoại của người trong văn phòng này không?"

Vẫn nên thành thật vậy, nếu không cô ta tra trên mạng nội bộ là cũng ra ngay. Tôi đứng lên. cô ta nhìn tôi chằm chằm. Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt cô ta, ánh mắt ấy không phải thầm đưa đẩy tình ý mà là ngàn vạn mũi dao sắc lẹm: "Anh! Theo tôi tới văn phòng!"

Tôi nghe thấy các đồng nghiệp nói nhỏ: "Xem ra lại có người bỏ chúng ta đi rồi."

Những nhân viên bị Lâm ma nữ dùng ngữ khí đó gọi đến văn phòng thì thường là lành ít dữ nhiều. Viễn thông Ức Vạn là công ty lớn, cái không thiếu nhất chính là nhân viên. Những người làm được ở đây trên ba tháng đều là nhân tài hết. Những người đến cưỡi ngựa xem hoa thì nhiều vô kể, người mới vừa đến là Lâm ma đầu để ý ngay. Nếu không vừa ý, lập tức cô ta sẽ bảo người đó đến phòng tài vụ nhận tiền rồi cuốn gói.

Tôi cũng chỉ mới đến được hai tháng, thành tích cũng không ra sao. Ngồi trong bộ phận thị trường cạnh tranh khốc liệt này lúc nào cũng phải nhìn lên phía trên, người ngồi vững ở vị trí thứ nhất từ dưới lên sẽ sùng bái người thứ hai từ dưới lên. Ai cũng biết, trong công ty tôi là thứ nhất từ dưới lên, vì chuyên ngành học của tôi không phải viễn thông, lần nào sát hạch cũng không đạt. Niềm vui được vào Ức Vạn hồi ban đầu đã bị thay thế bởi sự nơm nớp lo sợ thường trực. Có lẽ mẩu tin nhắn truyện cười hôm nay đã đẩy nhanh tốc độ knock-out của tôi. Hoặc có thể nói là bật kíp nổ khiến Lâm ma nữ để ý tới tôi sớm hơn.

https://thuviensach.vn

Vào phòng làm việc, cô ta ngồi bắt chéo chân trên ghế, quay quay chiếc di động trên tay rồi ngẩng lên nhìn tôi. Chúng tôi hầu như chưa từng nhìn thấy cô ta bỏ kính. Từ trước tới giờ cô ta luôn đeo một cặp kính thời trang màu nâu to bản, nhưng nó không hề che khuất được vẻ đẹp của cô ta. Quan trọng nhất là cặp kính ấy có thể giấu được phần nào ánh mắt gian xảo, độc địa. Nếu nhìn thấy nụ cười nhếch mép của cô ta thì bạn hãy chuẩn bị viết di chúc đi là vừa.

"Ân Nhiên!" - Cô ta tối sầm mặt lại gọi tên tôi.

"Có!" - Tôi đứng thẳng người lên như một chiến sĩ, hai tay duỗi thẳng bên hông, ưỡn ngực, ngẩng cao đầu nhìn về phía trước.

"Anh rất rỗi phải không?" - Cô ta nhìn chiếc di động đang di chuyển qua các ngón tay mình một cách nho nhã.

Thật ra tôi vừa mới xong việc, ngày nào cũng đạp xe chạy khắp nơi lắp điện thoại ở biết bao khu dân cư, làm gì có thời gian rỗi trong phòng làm việc, lúc này là tôi vừa về báo cáo công việc. Nhưng chúng tôi hiểu rằng, với Lâm ma đầu, mọi lời giải thích đều là ngụy biện, nói nhiều sai nhiều, tốt nhất là đừng nói gì hết.

Đột nhiên giận dữ cầm tập tài liệu đập một phát xuống bàn: "Thành tích sát hạch hạng nhất từ dưới lên, hiệu quả công việc cũng hạng nhất từ dưới lên! Anh nhàn rỗi quá nhỉ?!" Rồi cô ta lấy ra một quyển sổ trắng. Quyển sổ đó chính là "sổ Nam Tào", chỉ cần viết vào đó rồi cô ta sẽ bảo bạn đến phòng tài vụ lĩnh lương. Tuy Lâm ma nữ rất tàn nhẫn nhưng ưu điểm lớn nhất chính là trả lương rất hậu hĩnh. Dù trong tháng bạn chi làm vài ngày thì cô ta vẫn trả bạn cả tháng lương.

Tôi tỏ vẻ đau buồn, xem ra ngày mai lại phải đến chợ việc làm rồi.

Có người gõ cửa, là thư ký của cô ta: "Lâm tổng giám, số hàng này tôi đã nghiệm thu, nhưng bên thị trường của Đông Thành Môn gọi tới bảo mai mới đến nhận hàng được. Tôi định chuyển hàng về kho, nhưng họ đều tan làm cả rồi."

https://thuviensach.vn

Lâm Tịch đang định mở quyển sổ ra thì ngừng lại, nhìn rồi dùng di động chỉ vào tôi: "Anh đi chuyển hàng đi."

Đúng là "xe đến đầu núi, ắt có đường", tuy có đường nhưng chỉ e cũng là con đường chết thôi! Nhiệm vụ này đã kéo dài tính mạng của tôi thêm một chút, cô thư ký ơi, tôi yêu cô chết mất!

Một đống thùng lớn chứa đầy điện thoại, mỗi thùng đến mấy chục bộ, có đến mấy chục thùng, mỗi thùng nặng hơn sáu chục cân. Đó cũng không phải vấn đề, vấn đề là cái kho chứa đồ ở tầng một, mà văn phòng chúng tôi lại ở tầng ba, tôi phải chạy qua chạy lại mất ba tiếng đồng hồ mới xong.

Tôi dựa vào tường chỗ hành lang ngồi thở hồng hộc, tóc bết cả lại, mồ hồi vã ra như tắm. Lúc ấy tôi nghe tiếng một nhóm người đang tiến lại, Lâm ma nữ dẫn đầu, phía sau là một nhóm người không biết từ đâu đến. Nhân viên công ty chúng tôi mặc đồng phục. Mùa hè nam sơ mi trắng, quần âu xám, giày da đen; nữ sơ mi trắng, váy ngắn công sở, không thể không nhấn mạnh rằng, váy công sở của các nữ đồng nghiệp ở đây ngắn vô cùng, rất bắt mắt.

Lâm tổng giám thì khác, tuy ăn mặc cũng rất công sở nhưng màu sắc thì mỗi ngày mỗi khác. Tiếng giày cao gót của cô ta gõ từng nhịp lên mặt đất, theo sau là những người tuy không quen biết nhưng ai cũng cúi đầu khom lưng vâng dạ, có lẽ lại đến làm nghiệp vụ hoặc nhờ vả Lâm tổng giám việc gì đó.

Đến trước mặt tôi, cô ta dừng lại, cũng không thèm ngoảnh lại nhìn tôi, vẫn nhìn thẳng vào phía trước hỏi: "Ân Nhiên, đã chuyển xong chưa?"

"Chuyển xong rồi."

"Được, khá tốt!" Cô ta gật gù rồi đi tiếp. thế là có ý gì? Có phải tạm thời không đuổi việc tôi nữa không?

Tôi đang nghĩ thì bỗng một người chui ra từ nhóm hơn chục người kia kéo tôi lại: "Người anh em, đi nào!"

https://thuviensach.vn

Tôi ngạc nhiên đẩy anh ta ra: “Đi đâu?”

“Đương nhiên là đi ăn rồi!”

Họ vừa kéo tôi đi vừa nói chuyện: “Sản phẩm của Viễn thông Ức Vạn các cậu đúng là rất tốt. Chúng tôi muốn mở vài cửa hàng độc quyền của Ức Vạn ở thành phố Vĩnh Châu, muốn nhờ đến giám đốc Lâm của các cậu. Nhưng cô ấy lại cứng rắn quá, cậu là nhân viên công ty chắc là rất hiểu con người cô ấy, người anh em, chỉ giáo cho chúng tôi đi.”

Tôi lắc đầu dừng lại: “Tôi không giúp được các anh đâu, xin lỗi!”

Họ thấy tôi từ chối thì cuống lên, nhất quyết kéo tôi cùng đi: “Vậy lát nữa chúng ta nói chuyện tiếp cũng được.”

Đến bãi đỗ xe. Lâm tổng giám lên chiếc xe thích hợp với con người cô ta nhất, một chiếc “tuần dương hạm” trên mặt đất màu đỏ cực kỳ bá đạo.

Mấy người này kéo tôi lên một cái xe nào đó mà tôi chẳng biết, rồi châm thuốc cầu xin tôi: “Người anh em, thật sự không dám giấu gì cậu, mọi người ra ngoài làm ăn đều không dễ dàng gì. Chúng tôi đã nhắm chuẩn thị trường này mới không tiếc mọi giá để đổ vốn vào. Cửa hàng bên đó chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, chỉ còn đợi vượt qua ải của Lâm tổng giám nữa thôi, cậu giúp chúng tôi xong việc, năm vạn!”

Tôi là kẻ nghèo khó, hiện đang thuê một căn phòng ngầm dưới đất tám mươi tệ một tháng. Năm vạn cơ à?

Tôi động lòng rồi, nhưng cũng bất lực, tôi vẫn lắc đầu.

“Sáu vạn!”

“Không phải thế đại ca à. Các anh có cho tôi nhiều hơn nữa thì tôi cũng không làm nổi đâu.”

Trong lúc nói chuyện thì xe đã chạy đến một khách sạn, họ thuê một phòng bao riêng, tôi tự biết mình không thích hợp với những nơi xa xỉ thế

https://thuviensach.vn

này, đi vài bước lại lùi lại tìm cách chuồn. Nhưng mấy người kia thật là, không biết sao lại quay lại giữ chặt lấy, kéo tôi vào phòng.

Bọn họ vừa ăn vừa uống rượu vừa bàn chuyện làm ăn. Chi là có chút ý kiến bất đồng về việc nhập hàng. Lâm tổng giám công ty đích thân chuyển hàng đi, còn bọn họ thì kiên quyết muốn tự đến nhận hàng. Tôi thấy chẳng có gì khác biệt cả, nhưng sau đó thì nghe ra, nếu công ty chuyển hàng thì sẽ được thêm một khoản phí vận chuyển không nhỏ. Lâm tổng giám cũng thật là keo kiệt, có chút như vậy cũng muốn kiếm chác từ người ta. Phải biết là người ta đang giúp công ty mình làm ăn chứ?

Lâm tổng giám nổi giận đập bàn: "Sản phẩm của công ty tôi tốt như thế, không sợ không có ai tiêu thụ! Nếu không nhất trí được điều kiện này thì thôi không cần bàn nữa!" Cô ta cũng thật dứt khoát, nói xong là đứng dậy luôn.

Mấy người kia cuống cuồng đứng dậy mời Lâm tổng giám ngồi xuống bàn tiếp, mời rượu tôi rất nhiều, rồi cũng mời cả Lâm tổng giám. Cô ta thấy tôi ngồi ở đây cũng chẳng thể hiện nét mặt gì, bảo tôi lại ngồi bên cạnh rồi tôi phải thay cô ta uống hết rượu, cũng may tửu lượng của tôi rất khá.

Nhưng sau đó tôi uống phải ly rượu có vị gì đó rất lạ, uống rồi tôi cảm thấy không ổn, rất đắng, ngửi thì thấy vẫn là rượu thôi, hay là mấy người kia cho gì vào? Lâm tổng giám cũng uống vài cốc.

Tôi vừa ngồi xuống thì đầu óc choáng váng, chắc chắn bị mấy người kia cho vào tròng rồi.

Lâm tổng giám uống nhiều hơn tôi vài cốc, đôi mắt mơ màng sau cặp kính cho tôi biết cô ta đã say rồi. Cô ta mơ màng ký hợp đồng, thật ra hợp đồng cũng chẳng có gì, chỉ là công ty không được chuyển hàng nữa mà thôi.

Mấy người kia bắt tay với bọn tôi rồi rút lui hết, để lại tôi và Lâm tổng giám. Đầu óc tôi quay cuồng, rất muốn ói. Toàn thân tôi gần như không còn

https://thuviensach.vn

chút sức lực nào, gắng gượng đứng dậy lần sờ ra cửa, cô ta gọi tôi lại: "Đỡ tôi về!"

Tôi dìu cô ta ra khỏi phòng, tuy choáng váng nhưng tôi vẫn còn ý thức, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn: "Lâm tổng giám, tôi không thể đưa chị về được đâu." Cô ta lấy điện thoại ra, bấm bấm rồi nhìn nhìn, sau đó đưa điện thoại cho tôi bảo: "Tìm cho tôi cái tên cầm thú Vương Hoa Sơn." Vương Hoa Sơn chính là tổng giám đốc của Viễn thông Ức Vạn, hơn bốn mươi tuổi, có con có cái rồi, ly hôn N lần, nhiều vợ nhiều phúc, nghe đồn là bạn trai của cô ta. Không ngờ cô ta lại gọi lão tổng như thế...

Tuy ý thức vẫn còn nhưng mắt tôi không thể nhìn được chữ trên màn hình nữa: "Lâm tổng giảm, mấy thứ trên màn hình điện thoại của chị là chữ à?"

"Tôi cũng thấy không phải."

Cô ta nói xong thì "ộctiếng, phun hết lên người tôi, một đống hỗn độn chảy từ cổ tôi xuống. Tôi từ từ cúi đầu nhìn, cô ta vẫn tiếp tục nôn. Tôi muốn đẩy cô ta ra nhưng lại không dám, bộ não của tôi lúc này vẫn làm việc một cách thần kỳ.

Trời ơi, quần áo của tôi, từ đầu đến chân đều là mấy thứ kinh tởm từ trong dạ dày của cô ta. Có một cô nhân viên chạy lại: "Khách sạn chúng tôi có phòng trên tầng mười ba, chi bằng tôi đưa anh chị lên nhé". Cô nhân viên này thật yêu nghề.

Tôi không muốn đi nhưng cô nhân viên lại đỡ tay trái của Lâm ma nữ, tôi lại đang đỡ tay phải của cô ta, cảm giác thấy cô nhân viên đó kéo hai chúng tôi ra thang máy rồi lên bộ phận cho thuê phòng.

Một phòng đôi năm trăm tám, phòng đơn bốn trăm tám. Tôi lấy ví tiền ra, chi đủ thuê một phòng đơn, mà đó lại là toàn bộ tiền ăn của tôi trong tháng này, nếu tôi thuê phòng thì có lẽ tháng này tôi chết đói nơi đầu đường xó chợ mất...

https://thuviensach.vn

Tôi đang do dự thì cô nhân viên nhiệt tình kia giật lấy ví, lấy hết tiền ra trả tiền phòng. Tôi sầu thảm cầm lấy chìa khóa phòng, đỡ Lâm tổng giám về phòng số 1314, tai còn nghe được đoạn đối thoại giữa cô nhân viên nhiệt tình và cô lễ tân: "Hôm nay lại có người thuê phòng đơn¸ Tiểu Lý, cậu giỏi thật đấy!"

Trời! Thì ra cô nhân viên nhiệt tình đó chỉ vì tiền hoa hồng thôi.

Tôi dìu Lâm Tịch, cô ta vẫn bước đi được. Lâm Tịch đi giày cao gót nên hình như còn cao hơn tôi, đầu ngả lên vai tôi. Tôi tra thẻ mở cửa, chỉ có một cái giường, cũng may giường rộng, có lẽ hai người nằm được. Tôi đỡ Lâm Tịch nằm xuống, cởi giày, chèn gối, đắp chăn cho cô ta.

Vào phòng vệ sinh, nhìn đống bầy nhầy toàn thân mà tôi muốn ọe. Tôi cởi hết quần áo ra giặt, mỏng thế này chắc cũng nhanh khô. Sau đó tôi quấn khăn tắm chui vào chăn nằm quay lưng với cô ta.

Đang ngủ thì cô ta lật người, tay gác lên người tôi. Tôi đẩy ra, gương mặt cô ta lúc này không còn sát khí thường ngày, nhìn càng thấy xinh đẹp như tiên giáng trần. Tôi khẽ đẩy được cô ta ra nhưng rồi cô ta lại trờ mình nằm sát vào tôi. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy gương mặt hoàn mỹ của cô ta khi bỏ cặp kính ra. Tôi rất muốn chạm vào nó, muốn hôn lên nó. Bồng nhiên cô ta mở mắt ra nhìn tôi.

Tôi hốt hoảng, với tôi, cô ta đúng là cơn ác mộng. Lần này đến công ty tôi cũng chỉ cầu mong đừng chạm cô ta. Tôi sợ bị cô ta khai trừ, công việc này là cái phao cứu sinh hiện giờ của tôi, không nắm cho chắc thì sẽ bị chìm nghỉm mất. Mấy năm trước bố tôi là lãnh đạo huyện, tính cách thẳng thắn, đã đắc tội rất nhiều người.

Sau đó ông bị người ta dằn mặt, họ thuê một tên lưu manh sáng nào cũng ném vỡ cửa kính nhà tôi, báo cảnh sát cũng vô ích. Rồi ông nổi giận vác khẩu súng săn ông nội để lại bắn tên lưu manh kia.

Tàng trữ súng đạn đã là một tội, lại thêm việc bắn người bị thương, bố tôi thất thế. Tuy không phải ngồi tù nhưng bị giáng xuống làm thường dân.

https://thuviensach.vn

Phượng hoàng thất thế còn không bằng gà, khi bố tôi còn có uy danh, họ hàng ở quê xun xoe nịnh nọt, khi ông thành người dân thường là bắt đầu dấy lên những tin đồn nói rằng ông tham ô nên bị cách chức. Ở Trung Quốc, tham quan là loại bị coi thường nhất.

Cũng chính vì thế, bố tôi làm ăn gì cũng hỏng, lúc nào cũng bị kẻ khác chọc gậy bánh xe, ông đành về quê làm ruộng chăn nuôi kiếm tiền cho tôi và hai đứa em gái đi học. Miễn đủ tiền cho tôi học hết đại học, gian nhà đáng tiền cũng bán rồi, thế nhưng vẫn còn hai đứa em gái phải học nữa, nên phải thắt lưng buộc bụng. Tết về nhà, mới hết mùng ba Tết là bố đuổi tôi đi, nói là "nam nhi chí tại bốn phương", cho tôi hai nghìn tệ rồi bảo tôi đi mà lập nghiệp. Thế nhưng bất hạnh thay, tôi bị bọn gọi là bạn tốt lôi kéo vào tổ chức buôn bán trái phép. Sau khi bị giam hai tuần, khi được cho ra ngoài hít thở không khí trong lành thì tôi cướp con dao gọt hoa quả của một bà cô chống lại mấy người canh chừng tôi. Họ không dám động thủ, đành để tôi đi. Sau đó tôi đến đây, thành phố Hồ Bình.

Tôi vốn có bạn gái, còn là hoa khôi của lớp nữa, cô ấy rất xinh đẹp. Nhưng ra khỏi môi trường đại học trong sáng, gặp phải hiện thực xã hội, con người sẽ thay đổi. Tôi và cô ấy đến thành phố Hồ Bình, thuê nhà ở chung với nhau, cô ấy là trưởng bộ phận món Âu trong khách sạn năm sao, lương tháng hơn ba nghìn tệ. Cô ấy xinh đẹp nên cũng rất hấp dẫn nhiều người. Có lần cô ấy nói với tôi, một ông chủ lớn muốn tặng cô ấy một con BMW hơn ba chục vạn tệ, muốn cô ấy theo ông ta nhưng cô không đồng ý. Sau đó lại có một ông chủ hơn sáu chục tuổi nhận cô ấy là con gái nuôi và tặng một ngôi biệt thự. Con gái nuôi, đương nhiên không phải con gái kiểu nói chuyện thuần túy rồi, cô ấy cũng từ chối.

Sau nữa, khi nhìn ra sự hư ảo của thế gian này, chỉ có tiền mới thỏa mãn được hạnh phúc, cô ấy dứt bỏ tình cảm ba năm trời của chúng tôi đi theo một đại ca xã hội đen. Anh ta cho cô ấy một trăm vạn, còn hứa mỗi tháng cho cô ít nhất ba vạn tệ. Tình yêu của tôi tan thành mây khói trong một đêm. Cất đi nỗi thương tâm, tôi tiếp tục lên đường, đến công ty Ức Vạn, thuê một gian phòng dưới hầm tám chục tệ một tháng.

https://thuviensach.vn

Tôi đẩy đẩy người Lâm ma nữ, cô ta mở mắt nhìn tôi rất rồi đột nhiên đôi môi ấm nóng kia dính lên môi tôi. Nụ hôn của cô ta nhẹ nhàng êm ái khiến tôi không muốn rời xa. Nhưng tôi vẫn đẩy cô ta ra. Tôi cần công việc, tôi phải giúp cha gánh vác gia đình này.

Thế nhưng khi tay tôi đẩy ra thì lại chạm đúng hai bầu ngực đầy đặn của cô ta. Vào khoảnh khắc tôi nhận thức được điều ấy thì dục vọng đã đập tan lý trí của tôi. Từ khi bạn gái bỏ đi, đã hơn hai tháng rồi tôi không hề chạm vào phụ nữ. Khi còn ở cùng bạn gái, mỗi tuần số lần điên cuồng của chúng tôi lớn hơn, hoặc ít nhất là bằng mười. Nó giống như thuốc phiện khiến tôi nghiện, đột nhiên hai tháng liền cai tình dục, khoảnh khắc này tôi giống như hạn hán lâu ngày gặp mưa. Tôi lật người ngồi lên, cởi hết quần áo của cô ta, một thân hình hoàn mĩ hiện ra trước mắt, tôi ném cái khăn tắm trên người đi. Hai thân thể quấn lấy nhau dưới ánh đèn. suốt cả đêm...

Lần đầu tiên tôi không dậy nổi vào buổi sáng, khi tôi còn chưa dậy thì nghe thấy tiếng cô ta dậy mặc quần áo. Nhưng tôi thực sự quá mệt, không mở nổi mắt ra nữa.

Mặc xong quần áo cô ta đá tôi một cái, lúc này tôi mới thực sự tỉnh: Trời ơi! đêm qua tôi đã ngủ với Lâm ma nữ!

Tôi quấn vội chiếc khăn tắm đứng dậy, cô ta tiến lại từng bước, khi đeo kính vào cô ta như siêu nhân biến hình, dưới cặp kính kia là sát khí nồng nặc: “Anh thật to gan!”

“Đêm qua, đêm qua chúng ta chỉ đắp chăn, chỉ nói chuyện… Tôi lắp bắp giải thích với Lâm ma nữ.

“Chỉ nói chuyện? Nhìn anh bình thường thật thà, không ngờ gan cũng to nhỉ? Dám động vào tôi?”

Nói gì thế hả? Không phải hôm qua cô ta động vào tôi trước sao? Nhưng cô ta say như thế có khi coi tôi là bạn trai cũng chưa biết chừng. Tôi không dám giải thích thêm, mọi sự giải thích chỉ là ngụy biện, sẽ chỉ khiến cô ta nổi điên hơn mà thôi.

https://thuviensach.vn

Bị ép vào góc tường, hết đường lùi, tôi đợi những câu mắng té tát hoặc trận mưa quyền từ cô ta. Cô ta cứ nhìn chằm chằm vào tôi rồi nói với ngữ điệu vô cùng khinh thường: "Loại người hạ đẳng như anh mà cũng dám động vào tôi? Anh có xứng không?"

Tôi nổi giận, trừng mắt nhìn, tôi muốn tát cô ta một phát nhưng lại hận mình bất tài, tôi cần công việc này. Cô ta ngừng một chút rồi nói: "Đi mua Lưu Đình rồi đưa đến văn phòng cho tôi!"

"Hả?"

"Hả cái gì mà hả? Thuốc tránh thai khẩn cấp!"

"Tôi, tôi hết tiền rồi". Tôi đỏ mặt nói. Tôi không lừa cô ta. Tôi thật sự hết tiền rồi, ngày hôm nay ăn gì tôi cũng không biết nữa, đến cuối tháng phát lương chắc tôi chết đói rồi.

Cô ta nhìn tôi với ánh mắt vô cùng coi thường, vô cùng khinh bỉ, lấy tiền trong ví ra: "Hai nghìn tệ bịt miệng anh, dám để lộ một chữ tôi dùng hai nghìn mua chân tay của anh".

Rồi cô ta nhét tiền vào khăn tắm, quay người hiên ngang đi đến mức tôi chỉ muốn xông vào đánh cho một trận. Đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, đạo lý này thích hợp nhất với tình huống của tôi lúc này.

Tôi gõ cửa văn phòng cô ta, đi vào và trong đặt thuốc tránh thai vào tay cô ta. màu ừng hồng trên gương mặt cô ta vẫn chưa hết. Tôi quay người định đi ra.

"Đợi đã!"

Tôi đứng lại, "miệng chó chẳng thể mọc được ngà voi", tôi sẵn sàng cho việc hứng chịu mọi lời lẽ hoặc cú đánh của cô ta, dù cô ta có dùng những ngôn từ độc địa thế nào tôi cũng sẽ nhẫn nhịn.

"Nếu không muốn bị đuổi việc thì tốt nhất anh hãy làm việc cho tốt. Sau này đừng có xuất hiện trước mặt tôi."

https://thuviensach.vn

Tôi đi ra, đấm mạnh tay vào tường. Hối hận rồi, đau...

Tác phong làm việc của công ty này vô cùng biến thái, khiến người ta chẳng cảm thấy một chút ấm áp nào. Chức danh to một tý là chèn ép người ta, ngày nào trong văn phòng cũng thấy cảnh cấp trên chửi cấp dưới như tát nước vào mặt. Rồi tác phong trong văn phòng cũng biến chất. Tuy thành tích đều rất tốt, nhưng cả ngày văn phòng mù mịt khói thuốc, ai cũng nhận được chân truyền của Lâm ma nữ: Trong mắt không có ai, tự cao tự đại, coi thường người khác, thích ngậm thuốc lá.

Tôi không thích ở trong văn phòng, chỉ hận không thể ngày nào cũng ra ngoài lắp đặt điện thoại. Tôi không lắp loại điện thoại điện tín mà là loại tiết kiệm tiền.

Loại đó chỉ cần nhập mật mã của thẻ điện thoại IP là lần nào gọi điện cùng tiết kiệm được tiền. Nói ra cũng rất phức tạp, dù sao thì là có thể tiết kiệm tiền, vì thế mà rất nhiều khách hàng mua loại này. Tôi trở thành công nhân lắp đặt điện thoại tại nhà, nhưng như thế cũng tốt, tôi không phải ở trong văn phòng nhìn thấy cấp trên Lâm ma nữ nữa. Quan trọng hơn là cũng không phải nhìn thấy trưởng ban của chúng tôi, .

Mấy người chúng tôi đều là nhân viên quèn nhất trong công ty, vì thế hầu như ai cũng có thể mắng chúng tôi. Chúng tôi chỉ là cọng cỏ nhỏ bé, không có khả năng sau này được nở mày nở mặt, cũng chẳng dám nghĩ đến nó. Bị Mạc Hoài Nhân chửi thì thường xuyên như cơm bữa. Hắn ta gần bốn mươi, gian xảo vô cùng, hơn nữa còn rất nóng tính, hơi một tý là mắng người, lại còn là loại háo sắc. Trong phòng chúng tôi, tất cả phụ nữ đều đã từng bị hắn ta giở trò. Đương nhiên tôi cùng đã từng bị chửi, nhưng tôi nhịn.

Ngồi trong văn phòng, chuyện xảy ra tối qua khiến tôi đột nhiên buồn cười. Nụ cười đó bị Bạch Khiết nhìn thấy, cô ấy hỏi: “Cậu cười gì thế?”

Bạch Khiết là một thiếu phụ xinh đẹp, chuyên quản lý tài vụ và xuất nhập hàng của văn phòng chúng tôi. Cô ấy hơn tôi vài tuổi, chồng không chung thủy nên đã ly hôn, nhưng người khác không hề cảm thấy cô là người phụ nữ buồn thương vì bị người ta đá N lần. Cô có ngũ quan xinh xắn, dáng

https://thuviensach.vn

người uyển chuyển, khí chất nho nhã, có sức hấp dẫn của sự chín chắn trưởng thành, là người phụ nữ văn hóa và chiều sâu. Tuy không phải là quốc sắc thiên hương nhưng rất có tài, dịu dàng, chân tình. Văn phòng nhiều người như thế nhưng tôi chỉ thừa nhận Bạch Khiết là con người. Dù vẫn còn rất nhiều trai xinh gái đẹp nhưng phần lớn đều là động vật máu lạnh.

"Không cười gì cả."

"Có phải hôm qua Lâm tổng giám gọi cậu ra ngoài có chuyện không?" Cái "có chuyện" mà Bạch Khiết hỏi có phải là sắp bị Lâm ma nữ đá đi không?

"Không có."

"Thành tích của cậu lại xếp cuối rồi, tháng này phải cố gắng, nếu không trưởng ban Mạc và Lâm tổng giám không để yên đâu."

"Cảm ơn chị Bạch."

Vì tôi là nhân viên mới, lại có cảm giác không hòa hợp được với những người này, vì thế ở giữa những đồng nghiệp biến thái này, im lặng là vàng. **Về** công việc, thật ra có rất nhiều người có thể giúp tôi, nhưng dù tôi có nhờ thì chưa chắc họ đã chịu dạy tôi. Tôi một mình làm khó tránh khỏi sai sót, trưởng ban Mạc nắm được điểm này. Hắn ta ghét nhất là những người trẻ hơn, khí chất hơn mình. Nói tóm lại là hắn ta rất muốn đá tôi ra khỏi đây, nhưng việc này vẫn phải có sự đồng **ý**

Tôi vốn là người biết ăn nói, tính tình hài hước, nhưng bị kẹt trong cái chiến trường đầy khói lửa này, tôi mất đi bản tính thực của mình. Gánh nặng gia đình, mái tóc của cha ngày một bạc, bạn gái phản bội, cấp trên gây áp lực, bầu không khí đầy khói thuốc trong văn phòng, tất cả khiến tôi không thể tìm được sự vui vẻ...

Thiếu phụ xinh đẹp như Bạch Khiết rất dễ thành đối tượng sàm sỡ của Mạc Hoài Nhân. Hắn ta lúc nào cũng tìm cớ nói chuyện với Bạch Khiết, trong khi nói nhân lúc người khác không để ý là tay lại chạm vào ngực hoặc

https://thuviensach.vn

mông của cô ấy. Nhân viên trong văn phòng đều đã quen, làm như không nhìn thấy gì. Ai dám quản chuyện không phải của mình thì hậu quả chính là rời khỏi đây.

Lần này Mạc Hoài Nhân thò tay chạm vào bầu ngực đầy đặn của Bạch Khiết, không phải chạm mà là bóp mạnh ấy chứ. Bạch Khiết kêu lên đẩy hắn ta ra. Nhưng da mặt hắn dày, cười hi hi rồi tiếp tục sán lại: "Tiểu Bạch, hình như số liệu trong danh sách nhập hàng không đúng." Hắn ta lại thò tay ra...

Bạch Khiết lại kêu ré lên, định chạy đi. Mạc Hoài Nhân hôm nay gan to tày trời, tiếp tục xán lại gần. Bạch Khiết nhìn mọi người với ánh mắt cầu cứu, nhưng chẳng ai dám lên tiếng. Sau khi bị Lâm ma nữ chế giễu, tôi vốn đã rất ức chế, vi thế khi ánh mắt Bạch Khiết nhìn đến tôi, một sự phẫn nộ bỗng xộc thẳng lên não tôi. Tôi đứng dậy sải hai bước tiến lại giơ chân đá bay gã họ Mạc đi.

Tất cả đồng nghiệp đều trố mắt nhìn sang, rồi lại cúi đầu, cứ như chuyện ở đây không liên quan gì đến họ vậy. Giả dụ một hôm muốn tự sát thì nhất định tôi sẽ mang lò than đến công ty, dẫn Bạch Khiết đi khỏi đây rồi sẽ đốt lò cho tất cả bọn họ cùng tôi xuống âm phủ mà đấu đá!

Mạc Hoài Nhân cuống cuồng bò dậy, chắc hẳn hắn không thể ngờ lại bị tôi - một người trước nay luôn ngoan ngoãn hiền lành - đá một cú như thế. Nhấc cái ghế bên cạnh lên rồi nhìn tôi, chắc tự thấy không đọ lại được tôi, hắn vội cúp đuôi chuồn mất.

Sau khi hắn đi, các nữ đồng nghiệp cùng vỗ tay, vỗ tay thì có tác dụng quái gì chứ? Vừa rồi chẳng có một ai nói giúp tôi lấy một tiếng. Sự việc không hay rồi, có lẽ lần này tôi bị Mạc Hoài Nhân vần cho đến chết.

Bạch Khiết sững sờ, cô ấy cùng không ngờ tôi lại bạo gan như vậy. Từ trước tới giờ tôi không bao giờ nhẹ tay với loại háo sắc, vừa hay tôi đang tức mà chưa có chỗ xả. Chắc chắn Mạc Hoài Nhân sẽ nghĩ cách đối phó tôi, một là tìm người đánh tôi báo thù, hai là hành hạ rồi đáỏi công ty.

https://thuviensach.vn

“Ân Nhiên, tôi liên lụy đến cậu rồi.” Bạch Khiết nói với vẻ có lỗi.

“Chị đừng nghĩ nhiều, nếu là nữ đồng nghiệp khác bị hắn quấy rối như thế. Tôi cũng làm vậy thôi.”

Bạch Khiết nắm tay tôi cảm kích: “Cảm ơn cậu!”

Từ sự phấn khích được làm anh hùng cứu mỹ nhân quay về hiện thực, cả ngày tôi nghĩ cách đối phó với tên họ Mạc. Tôi sớm đã ngứa mắt với cái bộ dạng chua ngoa, chèn ép người quá đáng của hắn rồi. Tôi còn nghĩ xem hắn sẽ đối phó với tôi thế nào thì hắn bước vào, ném cho tôi một đống tài liệu: ‘Tìm hết tài liệu tháng một ra cho tôi!”, rồi quay người đi luôn.

Tôi cười khẩy, vì tôi biết ý đồ của hắn, sắp hết giờ làm còn bảo tôi tìm tài liệu, hắn muốn giữ tôi lại đến khi mọi người về hết rồi sẽ đối phó với tôi. Tôi không sợ quang minh chính đại. Tôi chi sợ hắn giờ trò đen tối. Đá hắn một cú trước mặt bao nhiêu đồng nghiệp, không báo thù thì hắn không phải Mạc Hoài Nhân nữa.

Tôi giấu một cái búa sắt dưới gầm bàn làm việc rồi tiếp tục tìm tài liệu. Con người Mạc Hoài Nhân không có năng lực, cũng chẳng có văn hóa, nhưng hắn làm thế nào lại ngồi vững được ở vị trí đó? Tôi nghĩ mãi mà không thể hiểu nổi.

Tuy hắn là đồ rác rưởi, nhưng thủ đoạn thì không thua kém ai, vì hắn cũng biết trình độ của mình thấp kém, vì thế âm mưu luôn hơn người khác một bậc. Tôi sợ hắn giờ trò ngầm, lần này cũng không ngoại lệ, hắn mua chuộc mấy bảo vệ, cắt hết camera an ninh rồi dẫn bốn tên bảo vệ vào phòng làm việc, chỉ vào tôi: “Đánh nó cho tao!”

Bốn tên bảo vệ chạy lại, tôi lấy cái búa trong gầm bàn ra đập về phía tên chạy tới đầu tiên. Hắn ta vội tránh, búa chỉ sượt qua vai nhưng cũng đủ làm hắn loạng choạng, hắn ta kêu lên rồi ngã ra đất. Mấy tên bảo vệ không ngờ tôi lại có búa, thấy tên thứ hai lại bị tôi đập đúng ngực, hai tên còn lại không dám xông lên. Tôi đá tên bị đập vào ngực ngã ra sàn rồi giơ búa lên nhằm vào đầu hắn.

https://thuviensach.vn

Hắn ta hét lên: “Xin tha cho tôi! Bọn tôi nhận tiền của anh ta!” Tôi nhận ra tiền đúng là tuyệt vời, nó có thể biến thứ không thể thành có thể. Bạn gái tôi biết rõ hơn tôi tiền là chỗ dựa tốt nhất, đáng tin hơn nhiều những lời thề non hẹn biển thiên trường địa cửu.

Tôi dừng tay, dù không dừng thì tôi cũng không dám đập vào đầu hắn ta thật. Đang định đứng dậy thì hai tên bảo vệ vô si kia đá văng búa v đánh tôi ngã lăn ra. Hai tên đang nằm dưới đất cũng bò dậy hùa vào đánh tôi. Tôi co quắp lại, ôm chặt lấy đầu.

Bốn tên thi nhau đá lên người tôi. Tôi bị đập xuống đất sứt một cái răng. Bọn chúng cũng sợ gây ra án mạng nên thấy tôi không động cựa gì nữa thì bỏ đi.

Tôi buông tay ôm đầu ra thờ dốc. Sau khi bốn tên bảo vệ nhận tiền rồi bỏ đi, Mạc Hoài Nhân tiến lại chỗ tôi: “Gan cũng không nhỏ nhi? Dám đánh tao? Nhưng mày chọn nhầm đối tượng rồi. Mày chỉ như con kiến, tao có thể giẫm nát mày bất cứ lúc nào! Mày có muốn kiện cũng không được, không có nhân chứng, camera cũng tắt rồi, mày làm gì được tao? Làm gì hả?”

Thật ra khi bị đá văng búa, Tôi đã biết tay không thì không thể đánh lại bốn tên bảo vệ, chi bằng giả chết, nhưng Mạc Hoài Nhản không nhận ra được, vừa nói vừa giẫm lên người tôi: “Không phải mày giỏi lắm sao? Đứng dậy! Đứng dậy mà đánh tao!”

Tôi bật dậy, nhấc cái ghế đẩu lên: “Là mày yêu cầu nhé!” Tôi vặn vặn cổ, chỗ nào cùng đau rần, nhưng tôi khá khỏe, giả chết vậy thôi. Hắn quay người định bỏ chạy thì tôi phang chiếc ghế lên đầu hắn. Hắn ngã quỵ, bị tôi dần cho một trận, còn thảm hơn cả tôi...

Mạc Hoài Nhân trong lòng lo lắng, lúc nào cũng nghĩ cách đuổi tôi, nhưng khi thấy tôi lại không dám nhìn thẳng. Hai chúng tôi nhìn rất buồn cười, trên mặt dán đầy băng urgo. Đồng nghiệp chào hắn ta: “Trưởng ban Mạc bị sao vậy?”

“Tối qua không cẩn thận ngã cầu thang.”

https://thuviensach.vn

Đồng nghiệp ấy hỏi tôi: “Ân Nhiên, cậu sao thế?”

“Lúc trưởng ban Mạc bị ngã tôi lại đỡ anh ấy nhưng không được, thế là cả hai đều lăn xuống. Anh nói xem có đúng không, trưởng ban Mạc?”

“Đúng, đúng, đúng.”

Khi tôi ở văn phòng thì Mạc Hoài Nhân không dám giở trò háo sắc như trước nữa. Nếu hắn còn dám động tay động chân với các nữ đồng nghiệp là tôi sẽ lại đá hắn ngay. Cục diện giờ đã rất khó cứu vãn, chi bằng nhân cơ hội chưa đi khỏi đây mà đả kích hắn nhiều một chút. Nếu bị đuổi đi thật thì sau này tôi thật sự không biết sẽ đi đâu đây...

Bach Khiết tiến lại nhìn mặt tôi:

“Có đau không?”

“Không có cảm giác gì cả.”

“Tan làm đi ăn với tôi nhé?”

“Chị không sợ người khác đâm dao sau lưng à?”

“Đâm thì cứ đâm, dù sao cũng chẳng phải lần đầu tiên”. Bạch Khiết thành thật nói.

Tôi đã làm việc ở đây hai tháng rồi nhưng chưa đi ăn với bất cứ đồng nghiệp nào. Đám súc sinh đó chi coi tôi là hạng người hạ đẳng, giống như người hạ đẳng trong mắt Lâm ma đầu vậy, ngay nói chuyện với tôi một câu cũng thấy lãng phí. Chỉ có Bạch Khiết là thân thiện với tôi. Vẫn là câu nói cũ, nếu một hôm nào đó muốn tự sát, tôi nhất định sẽ mang lò than đến văn phòng, trói cả Mạc Hoài Nhân và các đồng nghiệp khác lại, đuổi Bạch Khiết đi rồi đốt lò...

Nghĩ nhiều quá rồi, dạy người khác làm việc xấu rồi... Bạch Khiết mời tôi đến một quán ăn khá đẹp.

https://thuviensach.vn

Thật ra ngoài những người hạ đẳng đi lắp điện thoại như chúng tôi, những nhân viên có hợp đồng chính thức đều có đãi ngộ rất tốt, còn chúng tôi mọi khoản cộng lại cũng chỉ hơn một nghìn tệ một tháng. Nhưng dù vậy, tháng trước tôi gửi một nửa lương về, bố mẹ cứ khen tôi mãi. Trong điện thoại tôi cố nén khóc, chỉ mấy trăm tệ cũng quan trọng với họ như vậy.

Đúng là sinh viên thì chẳng có gì giỏi giang cả, giống như một giáo sư dạy chúng tôi đã nói: "Đứng ở trung tâm thành phố, ném một viên gạch, mười người ngã thì bảy người là sinh viên, hai người có trình độ từ thạc sĩ trở lên". Mấy người bạn của tôi vào đường dây buôn bán trái phép còn lừa tôi vào theo. Có những bạn lương tháng chỉ mấy trăm đến một nghìn tệ, những người vừa ra trường mà có lương trên hai nghìn thì rất ít. Một số người còn không có cả việc làm...

"Tiểu Ân Nhiên, cậu đang nghĩ gì thế?" Tiếng Bạch Khiết kéo tôi quay về hiện tại.

"Không có gì ạ! Chị Bạch, chị làm ở đây bao lâu rồi?"

"Khoảng hơn hai năm."

"Mạc Hoài Nhân vào công ty từ bao giờ?"

"Sớm hơn tôi. Có phải tối qua cậu đánh nhau với hắn?" Bạch Khiết hỏi, giọng quan tâm ân cần khiến tôi thấy ấm lòng.

"Vâng, hắn gọi mấy người đánh tôi, nhưng xem ra hắn còn thảm hơn tôi."

"Cảm ơn cậu

Bạch Khiết bồng nghiêm túc nhìn tôi, tuy không phải ánh mắt dụ dỗ nhưng cứ nhìn như thế thực sự khiến tôi mất tự nhiên. Tôi cúi đầu ăn, cả hai không nói gì.

Ăn xong, tôi bảo tôi phải đi rồi, chị ấy bỗng đề nghị về cùng tôi. Dù sao về căn phòng dưới hầm đó cũng chẳng có việc gì, thế là tôi đi dạo quảng trường cùng chị.

https://thuviensach.vn

“Giờ cậu đang sống ở đâu?” Bạch Khiết hỏi.

“Khu Đại Phố”.

“Xa thế sao? Nhà mua à?”

“Nói ra thật xấu hổ, đó là căn phòng tôi thuê, tám chục tệ một tháng”.

“Hả?” Bạch Khiết rất kinh ngạc, “Có nhà thuê tám chục tệ sao?”

“Là phòng dưới hầm chị ạ.” Tôi càng bối rối hơn, chỉ mong chị ấy không nghe thấy. Nếu đang tìm hiểu đối tượng thì khi người ta nghe thế chắc chạy một mạch không ngoảnh đầu lại rồi.

“Phòng dưới hầm?” Bạch Khiết càng ngạc nhiên hơn. “Tôi có nghe nhầm không? Nhìn Ân Nhiên cậu bình thường cùng phóng khoáng lắm, còn giống một thiếu gia có gia cảnh tốt ấy chứ!”

Cái vẻ phóng khoáng ấy đúng là từng có, nhưng đấy là khi bố tôi còn làm lãnh đạo huyện. Giờ thì khác rồi: “Tôi không có tiền, nhà cũng rất nghèo, một mình tôi lăn lộn ở thành phố này.”

Bạch Khiết không nói gì, đi mấy bước lại nói: “Ân Nhiên, đã đắc tội với trưởng ban Mạc, cậu và tôi đều biết sẽ không thể ở lại lâu được đâu. Cậu vẫn nên nhanh chóng tìm việc khác, nếu không có chỗ ở thì có thể đến chỗ tôi, không có tiền thì tôi cho mượn.”

Tôi cảm kích, thật sự là muốn hôn chị ấy một cái: “Cảm ơn chị, nhưng chỗ của tôi vẫn chưa hết hạn…”

Chỗ ổ chuột như thế còn hết hạn cái quái gì chứ? Tôi không muốn ở đó lâu rồi, nhưng vấn đề là chị Bạch là phụ nữ đã ly hôn. Ai biết được tình hình gia đình cô ấy ra sao. Với cả da mặt tôi đâu có dày như vậy. Tôi một mình đi đâu cũng vậy, nhưng hủy hoại sự thanh bạch của người ta thì có lẽ cả đời người ta sẽ không yên ổn.

“Răng của cậu bị sứt một miếng nhìn đáng yêu thật!” - Bạch Khiết nhìn răng tôi rồi cười.

https://thuviensach.vn

“Tối qua đánh nhau không thận nên mới bị…”

Bạch Khiết nhìn xung quanh không có ai, hỏi tôi: “Cậu đã đến bệnh viện kiểm tra chưa?”

“Chưa.”

“Cởi quần áo ra.”

Tôi biết chị ấy muốn xem vết thương, tôi cởi áo, cô ấy chạm vào mấy chỗ bị thương: “Có đau không?”

“Một chút.”

“Sao không bôi thuốc?”

“Sao phải bôi thuốc chứ? Mùi thuốc khó ngửi chết được! Bôi thuốc vào tôi không ăn nổi cơm mất!”

Bạch Khiết cằn nhằn: “Cậu có biết nếu bị nội thương thì coi như xong đời không hả? Đừng có cậy mình còn trẻ!”

Bạch Khiết dẫn tôi về nhà trong khu chung cư, hai phòng ngủ, một phòng khách, diện tích cũng không lớn lắm nhưng bài trí rất đẹp, tạo cho người ta có cảm giác một ngôi nhà đúng nghĩa. Nghĩ đến cái ổ chuột của mình, tôi lại thấy xót xa: “Chị Bạch, chị ở một mình sao?”

“Ừ, sau khi ly hôn căn nhà này thuộc về tôi. Cha mẹ tôi đều ở quê, tôi đã đón họ lên đây ở một thời gian nhưng họ không quen, thế là lại về rồi. Ở quê còn có hai anh trai, một đứa em trai, rất nhiều cháu nữa. Các cụ sống ở quê vẫn vui hơn là ở đây.”

Nhà chị có bình rượu thuốc xoa bóp, chị bảo trước đây mua nó từ một ông thầy lang Trung Y hồi chồng chị bị gãy xương, tác dụng rất tốt. Tôi ngửi ngửi, mùi rượu rất nồng.

Tôi cởi áo ra, chị khẽ bôi cho tôi. Xoa bóp một hồi, con thỏ trong lòng tôi lại bắt đầu không biết điều, nhớ đến đêm cùng Lâm ma đầu, tai tôi đỏ

https://thuviensach.vn

bừng.

Ngoảnh lại thì thấy bầu ngực tròn trịa của Bạch Khiết, tôi đỏ mặt, Bạch Khiết xoa xong nói với tôi:

“Chắc không bị nội thương chứ?”

“Không có gì đáng ngại đâu.”

Tôi quay người lại, vừa hay Bạch Khiết cúi người đóng nắp bình rượu, nhìn thấy đôi gò bồng đảo lấp ló qua cổ áo, tôi bỗng cảm thấy rất khó chịu, mặt mày đỏ ửng. Bạch Khiết ngẩng lên: “Sao vậy? Đau lắm à? Mặt đỏ hết lên rồi.”

Tôi vội vàng đứng dậy: “Chị chị Bạch, tôi phải về, muộn lắm rồi.”

Rồi tôi cuống cuồng đi ra cửa.

“Cậu mang bình rượu thuốc về đi, hàng ngày bôi trước khi đi ngủ.”

Tôi gật đầu, cầm lấy bình rượu, cúi người: “Cảm ơn chị Bạch!”.

“Cậu đừng nói vậy, cậu bị thế này là vì tôi mà.”

“Vậy tôi về đây.” Ở cái thành phố khiến tôi đau lòng đến chết này, tôi đã gặp được người đầu tiên khiến tôi cảm thấy ấm áp. Bạch Khiết ấm áp bảo vệ tôi giống như người thân trong gia đình, tôi thật lòng cảm ơn chị ấy.

Tôi đi một lúc thì bỗng phía sau có tiếng người chạy tới, ngoảnh lại thì thấy Bạch Khiết đang cầm áo sơ mi của tôi: “Áo của cậu này.”

“Hì hì. tôi quên mất.”

Vừa rồi đúng là tôi có chút tà ý nên mới hốt hoảng chạy đi. Bỗng nhớ ra một chuyện, tôi nói: “Chị Bạch, có thể cho tôi vay chút tiền không? Bao giờ nhận lương tôi trả chị.”

“Bao nhiêu?”

“Hai nghìn.”

https://thuviensach.vn

Bạch Khiết đưa tôi rồi nói: “Không đủ thì cứ hỏi tôi. Đừng sĩ diện quá, ở bên ngoài phải dựa vào bạn bè mà.”

Tôi gõ cửa văn phòng Lâm ma nữ, cô ta ngẩng lên nhìn tôi: “Tôi đã nói đừng có xuất hiện trước mặt tôi!” Cô ta gần như gầm lên.

Tôi đi vào, để hai nghìn tệ vào tay cô ta: “Tôi không phải ăn mày.”

Quay người đi được hai bước, cảm thấy chưa nói hết. Tôi quay lại: “Cô yên tâm, dù cô không cho tôi tiền thì tôi cũng không để lộ chuyện đó đâu.”

“Cút! Đừng có để tôi nhìn thấy anh một lần nữa!”

Tôi về văn phòng, Mạc Hoài Nhân vừa vào đã chửi té tát: “Công ty thuê để cậu ngồi sô pha đợi phát lương sao? Cậu nhìn đi, mấy người thừa như cậu đều đã đi rồi, chỉ còn mình cậu là ngồi đây. Hay chức trưởng ban của tôi cũng nhường luôn cho cậu nhé?!” Nói rồi hắn ta đập cái danh sách khách hàng cần lắp điện thoại xuống trước mặt tôi.

Tôi giận dữ trừng mắt nhìn, rất muốn đập hắn một trận nhưng tôi đánh thì trúng kế của hắn rồi. Hắn cố tình làm thế trước mặt nhiều người để nếu tôi đánh là hắn gọi cảnh sát bắt tôi đi.

Tôi nhịn, cầm danh sách khách hàng lên rồi hầm hầm đi ra. Tên này thật sự có ý muốn dằn mặt tôi, địa chỉ khách hàng toàn ở ngoại ô. Bảo tôi đạp xe ra ngoại ô, từ phía đông đến phía nam, từ nam sang đến phía tây, rồi lại đến phía bắc, vòng quanh cả thành phố. Thời tiết thì nóng, nắng chói chang, áo sơ mi của tôi ướt đẫm mồ hôi, chỉ lắp sáu cái máy mà mất cả một ngày trời.

Bực bội trở về công ty thì trời cũng đã tối, nhưng cũng chẳng còn cách nào. Theo quy định, hôm nào cũng phải trả về cho công ty số điện thoại còn thừa của hôm đó, bất luận là muộn thế nào, bất luận công ty có người hay không, nói tóm lại là bắt buộc phải mang về công ty. Có lẽ cái quy định thối nát này chỉ có con người biến thái như Lâm ma nữ mới nghĩ ra được.

Nghĩ đến Lâm ma nữ là tôi lại nhớ đêm đó, chỉ nghe tiếng cô ta rên thôi cũng đủ hồn bay phách lạc rồi. Nếu được thêm lần nữa thì hay biết mấy...

https://thuviensach.vn

Cất xong điện thoại, hình như tôi nghe thấy có tiếng động ở khu văn phòng Lâm ma nữ. Có phải Lâm ma nữ vẫn còn ở đây không nhỉ? Đi xem cô ta đang làm gì.

Không phải văn phòng Lâm ma nữ có người mà là văn phòng của Mạc Hoài Nhân. Tuy cửa đóng chặt nhưng tôi vẫn nghe được tiếng nói chuyện bên trong.

"Trưởng ban Mạc, đừng làm vậy."

"Gì mà đừng, tôi thì sao nào?" Có lẽ Mạc Hoài Nhân lại giữ nữ đồng nghiệp nào đó ở lại an ủi mình rồi.

"Á, anh dám đụng chạm là tôi báo cảnh sát đấy!"

"Này, báo đi! Cô mà báo thì xem mặt mũi cô giấu vào đâu, hồi đó chồng cô phản bội, chúng ta đã cùng nhau báo thù anh ta."

Tôi nghe thấy tiếng cô gái kia mở cửa rồi lại hét lên, chắc bị Mạc Hoài Nhân ôm chặt rồi.

Không phải Bạch Khiết đấy chứ? Chồng phản bội, rất có thể là Bạch Khiết?

"Bạch Khiết, ngực cô to thế này, mông cũng to thế này, cô đúng là loại lẳng lơ lại còn giả vờ trong sáng!" Mạc Hoài Nhân hình như đã ấn cô ấy xuống đất, Bạch Khiết kinh hoàng hét lên.

Tôi không kiềm chế được nữa, lại dám động thủ với Bạch Khiết, tôi đá tung cửa, quả nhiên thấy Bạch Khiết bị Mạc Hoài Nhân đè dưới đất, khuy áo đã bung hết, vẻ mặt đầy kinh hãi. Mạc Hoài Nhân ngẩng lên thấy tôi thì cuống cuồng lùi vào góc, tay cầm lấy ghế.

Bạch Khiết hoảng loạn đứng dậy, tay trái ôm cổ áo bị bung khuy, tay phải ôm chặt lấy tôi khóc: "Ân Nhiên!"

Tôi từ tốn đẩy Bạch Khiết ra: "Chị cài lại áo đi!" Bạch Khiết chạy ra ngoài, tôi nhìn Mạc Hoài Nhân, hắn ta ôm chặt lấy cái ghế: "Mày đừng có

https://thuviensach.vn

lại đây! Lần này tao sẽ phản kháng đấy!"

Tôi nhìn quanh tìm thứ gì đó có thể đánh được, nhưng chẳng có gì. Hắn ta nhìn tôi: "À... Ân Nhiên, Bạch Khiết ngực to, da trắng, mông bự, là đàn ông thì ai chả thích cô ta, sau này tôi không động vào cô ta nữa là được chứ gì?"

Tôi lao tới, hắn ta phản kháng thật, hắn đập cái ghế vào vai tôi. Tôi tóm cổ hắn quật xuống sàn. Hắn đập cái "bịch" xuống sàn. Tôi lao tới đấm đá túi bụi, mùi thuốc xoa bóp trên người hắn ta còn chưa tan mà đã dám tái phạm. Có lẽ không đánh chết hắn thì hắn vẫn chưa chừa.

Bạch Khiết chạy vào ngăn tôi: "Ân Nhiên. Ân Nhiên! Đá thế hắn chết mất!"

Tôi cho hắn một cú cuối cùng, rồi cùng Bạch Khiết ra khỏi văn phòng, hắn ta còn rống được to như thế chắc chưa chết được đâu.

Bạch Khiết đi ra rồi còn định quay lại: "Hắn ta sẽ không chết chứ? Tôi quay lại xem sao!"

Tôi ngăn lại, kéo chị vào thang máy: "Chị không sao chứ?"

"Nếu cậu đến muộn một chút thì sợ là xảy ra chuyện rồi." Nhìn dáng vẻ sợ sệt đáng thương của chị giống như chú thỏ con sắp bị nhốt vào lồng vậy.

"Các chị đã quá dung túng nên hắn ta mới dám ngông cuồng như thế." Nghe nói trong văn phòng có mấy nữ đồng nghiệp đều đã từng bị hắn làm thế, nhưng nhiều người vì mức lương cao ấy, vì thể diện của mình mà không nói gì. Dù sao, nếu họ báo cảnh sát, Mạc Hoài Nhân bị bắt nhưng rồi họ làm sao còn mặt mũi nào ở lại làm việc? Đáng ghét! Nếu bạn trai, chồng hoặc người thân biết được thì càng bi thảm hơn.

Tôi đã nói nhân viên công ty tôi mặc đồng phục, đồng phục nữ là áo sơ mi trắng và váy ngắn. Thiếu phụ có thân hình bốc lửa như Bạch Khiết mặc trang phục như thế đúng là có sức sát thương cực mạnh đối với đàn ông.

https://thuviensach.vn

Tôi cùng cô ấy đi xuống, trong thang máy ngửi thấy mùi hương riêng của thiếu phụ,lại đập dồn dập.

Tôi nhắm mắt tựa vào thang máy, hãy nghĩ đến tiền đồ của mình đi, ví dụ bị Lâm ma nữ và Mạc Hoài Nhân hất cẳng thì tôi phải đi đâu, tìm việc làm đâu phải dễ...

“Ân Nhiên, cậu sao vậy?” Bạch Khiết quan tâm hỏi.

“Không sao.”

“Có phải bị thương ở đâu không?”

“Không, không có thật mà.”

Ra khỏi tòa nhà, Bạch Khiết mím môi: “Ân Nhiên, cùng đi ăn đi.” Tuy Bạch Khiết là thiếu phụ. lại là một thiếu phụ có dáng người quyến rũ, nhưng tính cách nhu mì, hướng nội như chú thỏ trắng cuốn hút tôi hơn.

“Được, nhưng tôi mời, chị muốn ăn gì?”

“Tùy cậu.”

Ngồi trong quán, tôi gọi hai suất mười tám tệ - với tôi mà nói là vô cùng xa xỉ. Trước đây khi bố tôi chưa thất thế, những điều này tôi không thèm ngó mắt tới, nhưng hiện giờ, sau khi tan làm, tôi chỉ có thể trèo lên chiếc xe đạp trở về căn phòng tám mươi tệ một tháng, ăn suất cơm nhanh có lẽ là rẻ nhất thành phố này với ba tệ rưỡi, miễn phí thêm rau, thêm cơm. Tôi cũng muốn ăn mỳ ăn liền qua ngày, như thế sẽ tiết kiệm được chút tiền, nhưng ăn như thế tôi không đủ sức để đạp xe cả ngày trời.

Tôi ăn ngấu ăn nghiến, rồi bỗng nhớ ra lúc này không phải chỗ thường ngày tôi ăn suất cơm ba tệ rưỡi, đây là nơi lịch sự hơn một chút. Bạch Khiết kinh ngạc nhìn tôi, có lẽ ấn tượng lúc này của chị ấy về tôi chính là bộ dạng sắp chết đói. Tôi lấy tay quẹt miệng cười bối rối.

Bạch Khiết đưa giấy ăn: “Tôi biết trưởng ban Mạc đang dằn mặt cậu, cậu mệt nên mới đói như thế.”

https://thuviensach.vn

Vì câu nói này, dù có phải chạy nửa cái thành phố này vì Bạch Khiết tôi cũng thấy đáng.

Chị thở dài: "Tình hình kinh tế bây giờ không được sáng sủa, tìm việc rất khó. Chúng tôi đều là nhân viên lâu năm ở công ty, lương cũng khá cao, vì thế dù bị trưởng ban Mạc ức hiếp nhưng không ai muốn đi."

Đúng, ai lại muốn đi cơ chứ? Nhân viên tạm thời mới đến như tôi, lương cộng hoa hồng cả tháng cùng lắm hơn hai nghìn tệ. Nhân viên hợp đồng ít nhất cũng là ba, bốn nghìn, nhân viên quản lý như Bạch Khiết thì một tháng cộng các thứ linh tinh nữa cũng phải sáu trở lên. Dù có bị Mạc Hoài Nhân ức hiếp thì cũng nhịn cho qua. Nếu bỏ đi thì tìm đâu được công việc lương cao thế?

"Chị Bạch, đây là công việc đầu tiên trong đời tôi, tôi không biết liệu nhân viên ở các công ty khác có hỗn loạn như công ty mình, luôn có bày mưu tính kế với người khác không?"

"Phần lớn là như thế, ở đâu cũng có vài kẻ như vậy, biến văn phòng thành một bãi nước tù đọng."

Ra khỏi nhà hàng, tôi đi về bãi đồ xe công ty, chị Bạch gọi lại: "Ân Nhiên, từ đây về khu Đại Phố mất hơn một tiếng đúng không?"

"Cũng không lâu thế." Trước đây khi mới đi xe đạp đúng là mất hơn một tiếng, nhưng giờ quen rồi, bốn, năm mươi phút là tôi về đến nhà.

Chị rụt rè tiến lại, lấy ra một trăm tệ đưa tôi: "Ân Nhiên, cậu mệt cả ngày rồi, gọi taxi mà về."

Tôi từ chối: "Không sao đâu chị Bạch, tôi quen rồi."

Bạch Khiết kiên quyết không chịu, cứ nhét tiền vào tay tôi. Thấy tôi không chịu nhận, chị trách tôi: "Cậu mà không lấy là tôi giận đấy!"

Tôi vẫn không cầm, khi giằng ra được rồi, tôi vào lấy xe, lúc đi ra vẫn thấy Bạch Khiết đứng đấy.

https://thuviensach.vn

Tôi dừng lại trước mặt chị: “Chị Bạch, sao chị không về đi?”

“Ân Nhiên, có phải tôi làm tổn thương lòng tự trọng của cậu?”

“Chị Bạch nghĩ lung tung gì thế, không có đâu.”

“Cậu có thể đèo tôi về không? Không phải qua khu Đại Phố là qua chỗ tôi sao?” Bạch Khiết nói nhỏ.

Đèo Bạch Khiết nho nhã trên chiếc xe đạp rách nát này sao? Tôi cúi nhìn cái xe, rồi lại nhìn cái áo trắng của mình. Hai tháng trước tôi đi cái xe này chạy khắp nơi dưới ánh nắng chói chang, mưa gió mù mịt, vết bẩn trên áo ngày một cáu lại giặt không sạch nổi nữa, đặc biệt là sau khi mệt mỏi cả ngày, cả cái áo ướt đẫm ám đầy mùi mồ hôi, khi đứng cạnh Bạch Khiết tôi đã có cảm giác tự ti rồi, giờ lại bảo chị ấy ngồi sau xe tôi, đó là cảnh tượng thế nào chứ? Người đi đường nhìn vào có khi chi hận không thể ném gạch vào tôi.

“Chị Bạch, hôm nay tôi đã đạp xe cả ngày, rất mệt, có lẽ không đèo được chị đâu.

Nhưng Bạch Khiết lại đẩy tôi: “Thế thì tôi đèo cậu.”

Tôi vội ngồi thẳng lên: “Chị lên đi.”

Tôi đèo Bạch Khiết, nhìn vô cùng kỳ cục. Người đẹp như Bạch Khiết, ngồi trên Porsche cũng đã là hạ thấp giá trị của cô ấy, càng không nói cái xe đạp ghẻ của tôi. Nghe những người nhiều chuyện trong văn phòng nói, không thiếu các đại gia đẹp trai nhiều tiền có biệt thự, có Rolls Royce theo đuổi Bạch Khiết. Hơn nữa Bạch Khiết lại dịu dàng quan tâm người khác thế này, thật sự không hiểu tại sao người chồng lại nỡ rời xa chị ấy.

Đến trước cổng khu nhà Bạch Khiết tôi lại có chút không nỡ. Sau khi dừng xe, Bạch Khiết xuống rồi nhìn tôi. Tôi bị nhìn đến phát ngại: “Chị Bạch, tôi về trước, mai gặp nhé!”

“Ân Nhiên, mai đến công ty thể nào cậu cũng bị trưởng ban Mạc xử trí, chi bằng cậu xin thôi việc đi rồi đến chỗ tôi ở. Tôi bao ăn, bao ở, tìm việc

https://thuviensach.vn

giúp cậu, thế được không?" Có lẽ Bạch Khiết đã nghĩ rất lâu rồi mới hỏi.

Tôi lắc đầu: "Chị Bạch, với loại người như Mạc Hoài Nhân không thể dung túng cho hắn được. Tôi sẽ không dễ dàng rời đi đâu, tôi biết mình không đấu lại được với hắn nhưng trừ phi công ty đuổi, nếu không thì tôi sẽ không tự thôi việc."

"Ân Nhiên, cậu nghe tôi khuyên một câu, trưởng ban Mạc sẽ không để yên đâu. Hắn có tiền có quyền, lại đầy thủ đoạn, cậu thẳng thắn như thế chỉ thiệt thòi cho bản thân cậu thôi."

"Chị Bạch, tôi đi rồi thì chị làm sao?"

Bạch Khiết đỏ mặt, tôi nghĩ cô ấy hiểu nhầm ý tôi.

Ý tôi là tôi đi rồi nhỡ tên Mạc Hoài Nhân kia lại động tay động chân, đám người hèn hạ trong công ty không dám phản kháng đâu.

Thấy chị không nói gì, tôi đạp xe đi: "Chị Bạch, cảm ơn chị, tạm biệt."

Ngày hôm sau. Mạc Hoài Nhân dán thêm nhiều băng urgo hơn, vẻ mặt thì càng thêm gian trá, nham hiểm, sắp xếp cho mấy công nhân chúng tôi đi lắp đặt điện thoại. Hắn đưa cho tôi một danh sách, tôi nhìn thấy có đến mười bộ lắp ở những nơi thuộc các khu vực khác nhau khắp bốn phía của thành phố. Hôm nay tôi đạp xe đi lắp mười bộ này phải mười hai giờ đêm chưa chắc đã xong. Tôi lắc đầu bất lực, nhận lấy bảng danh sách.

Khi tôi quay đi, Mạc Hoài Nhân gọi lại: "Ân Nhiên, cấp trên có sắp xếp một đồng nghiệp trên bộ phận thị trường, cậu đưa cô ấy đi điều tra thị trường đi."

Tôi tỏ vẻ bất mãn: "Công việc anh sắp xếp tôi làm cả ngày không hết, sao đưa cô ấy đi theo được?"

Tôi hét rất to khiến các đồng nghiệp khác đều quay lại nhìn, Mạc Hoài Nhân phẩy phẩy tay bảo mọi người đi trước. Sau khi tất cả đi rồi hắn ta làm mặt lạnh: "Nhân viên khác một ngày lắp được mấy chục bộ, cậu có mười bộ

https://thuviensach.vn

mà bảo không được? Nhóc con, tôi chơi cậu đấy, sao nào? Muốn lên mặt hả, về nhà mà lên mặt! Muốn đấu với tôi ư? Không biết lượng sức mình!"

Tôi nghiến răng quay người đi ra vừa hay có một cô gái đi vào. Cô ấy nhìn tôi, tôi cũng nhìn cô ấy, cảm giác vô cùng quen thuộc. Rồi tôi nhìn đôi mắt bồ câu với hàng lông mi dày của cô ấy, tim tôi nhói đau. Đôi mắt này quá quen thuộc với tôi, đó chính là đôi mắt đã bỏ rơi tôi vì một trăm vạn tệ. Tôi cứ nhìn khiến cô ấy ngại mà đỏ mặt. Cô ấy tiến lại chỗ Mạc Hoài Nhân: "Trưởng ban Mạc, tôi phải đi theo ai đây?"

Mạc Hoài Nhân nhìn thấy mỹ nữ, lập tức đổi vẻ mặt dâm đãng, chỉ tôi: "Cậu ta đó."

Cô ấy không phải bạn gái của tôi, nhưng đôi mắt lại giống hệt. Đôi mắt ấy có thể chiếm đoạt linh hồn của người ta mỗi khi cười. Tôi đi về phía trước, cô ấy đi đằng sau hỏi: "Anh tên gì?" Giọng của cô ấy rất dịu dàng, giống như bạn gái tôi vậy.

Tôi dừng bước, quay lại quan sát kỹ hơn. Cô ấy ăn mặc rất thời trang, cũng rất xinh đẹp, xinh hơn bạn gái tôi, toàn thân toát lên hơi thở của mùa xuân.

"Tôi đang hỏi anh đấy, anh sao vậy?" Cô ấy nheo mắt.

"Tôi là Ân Nhiên." Tôi lại đi tiếp.

Cô ấy theo sát Tôi: "Tôi là Lý Bình Nhi, phụ trách điều tra thị trường sau tiêu thụ, rất vui được làm quen với anh!"

Tôi ra bãi gửi xe lấy xe đạp, cô ấy vẫn theo sát tôi, tôi hỏi: "Cô có xe không?"

"Chúng ta không đi xe buýt sao?"

Không phải tôi không muốn đi xe buýt, nhưng giờ phải ra ngoại thành phải đổi xe nhiều lần, chỉ riêng thời gian ngồi trên xe cũng gần một ngày rồi.

https://thuviensach.vn

Tôi lấy danh sách ra cho cô ấy xem: “Đây, cô xem

Cô ấy nhìn rồi nói: “Hả? Cấp trên các anh là cái đầu heo chắc? Mười chỗ này đều không thuộc một khu vực, ở bốn phía đông, tây, nam, bắc thế này, anh ta sắp xếp kiểu gì vậy?”

Tôi lên xe, lấy lại danh sách: “Cô có thể đừng làm phiền tôi không? Hôm nay có lẽ tôi không có thời gian đưa cô đi rồi.”

“Ai cần anh đưa đi? Anh mà đi xe đạp lắp hết chỗ này chắc đến sáng. Để tôi giúp anh.” Cô ấy cứ nhìn chằm chằm vào mắt tôi, tôi rất sợ đôi mắt hút hồn của cô.

“Cô đùa gì vậy? Cô biết lắp mấy cái điện thoại rắc rối này sao?”

Bình Nhi xé đôi tờ danh sách: “Anh năm cái, tôi năm cái. Ai xong trước thì về quán Táo Đỏ trước cổng công ty mời cơm.” Nói rồi cô ấy cầm năm bộ điện thoại đi.

Chiều tối, tôi mướt mát mồ hồi về đến cổng công ty, tôi đã quá sơ suất, chẳng may Lý Bình Nhi làm hỏng chuyện thì tôi biết làm sao? Nhỡ cô ấy không biết lắp điện thoại thì tôi phải làm sao? Tôi cũng không biết số di động của cô ấy, tôi đang như kiến bò trên chảo nóng. Giờ đành phải chạy lên hỏi Mạc Hoài Nhân số của Lý Bình Nhi vậy. Nhưng Mạc Hoài Nhân sao có thể cho tôi biết chứ? Đúng rồi, đi hỏi người bên bộ phận của cô ấy vậy.

Từ phía xa, Lý Bình Nhi đúng ở cửa quán Táo Đỏ gọi tôi: “Ân Nhiên, anh thua rồi!”

Tôi thua? Cô ấy không thể nào lại lắp hết được. Tôi cuống cuồng chạy lại: “Lý Bình Nhi, có phải cô chưa lắp xong không? Thế thì tôi biết làm sao đây?”

“Đồ ngốc, tôi nhờ bạn lái xe chở đi khắp thành phố, lắp xong từ lâu rồi!”

“Nhưng mà sao cô lại biết lắp?”

https://thuviensach.vn

“Nhà tôi, bạn tôi, anh em của tôi đều là do tôi giới thiệu họ dùng, sao tôi lại không biết lắp chứ? Mời cơm đi!”

Ngồi trong quán tôi nghi hoặc hỏi: ‘Thật sự là lắp hết rồi sao? Không lừa tôi đấy chứ? Tôi sẽ bị Mạc Hoài Nhân đi cho chết!”

Cô ấy lấy hóa đơn ra: “Anh xem đi!”

Wa, đúng là thật, xem ra cô gái này cũng rất có trình độ.

“Anh đắc tội với trưởng ban Mạc à?” Cô ấy vừa ăn vừa hỏi" face="Times New Roman">“Ừ.”

“Để mai tôi nói với anh ấy, sao có thể sắp xếp như thế chứ?”

Tôi nói: “Bình Nhi, đừng động vào hắn ra, chẳng có kết cục gì tốt đẹp đâu.” Nghĩ đến tên háo sắc đó, Lý Bình Nhi mà gặp hắn không phải dê rơi vào miệng hổ sao?

“Không sao, để mai tôi nói!”

Nhìn Lý Bình Nhi tôi nhớ lại người bạn gái từng ở bên tôi ba năm, cô ấy luôn dùng đôi mắt đẹp tuyệt vời của mình khiến tôi tan chảy. Dù tôi có hụt hẫng, đau buồn thế nào, chỉ cần nhìn thấy cô ấy là mọi phiền não trong lòng tôi đều tan thành mây khói.

“Anh đang nghĩ gì thế?” Đột nhiên Bình Nhi hỏi.

“Không có gì, về thôi, sớm mai còn phải đi làm.”

Trên đường về cô ấy nói chuyện với tôi, dắt chiếc xe đạp cà tàng này tôi cảm thấy rất mất mặt: “Lý Bình Nhi, tôi về trước đây.”

“Vâng, tạm biệt!”

Thật ra tôi rất muốn nói chuyện nhiều hơn, cô ấy quá giống bạn gái tôi, nhưng tôi cũng chẳng biết làm thế nào, nhìn cái xe này xem, mất mặt chết đi được!

https://thuviensach.vn

Hôm nay không biết tại sao Mạc Hoài Nhân không sắp xếp cho tôi ra ngoài, mà những công nhân lắp đặt khác đều đi hết rồi. Tôi vô cùng cảnh giác, hắn ta không chịu yên đâu, chắc chắn sẽ tìm cơ hội đẩy tôi đi.

Hôm nay Bạch Khiết không vấn tóc lên, suối tóc đen tuyền buông xuống càng tôn lên vẻ đẹp mặn mà, tôi nhìn mà tim phải rung động. Không biết từ lúc nào Lý Bình Nhi đã đứng trước mặt tôi: "Này, có thể xem giúp tôi bản báo cáo này không?"

Tôi vội đứng dậy đẩy cô ấy ra khỏi văn phòng: "Lý Bình Nhi, trong văn phòng tôi nhiều tiểu nhân lắm, họ sẽ hại cô đấy!"

"Tôi không sợ! Xem giúp tôi đi!"

"Cái này tôi sao biết xem chứ?"

"Nhất định là anh biết mà!"

Cô ấy kéo tôi đi, vào phòng để đồ linh tinh ở ngã rẽ rồi cô ấy khóa trái cửa lại. Trong phòng này toàn đồ linh tinh đương nhiên sẽ chẳng có ai, sau khi cô ấy đóng cửa thì căn phòng tối om om. Tôi thấy lạ hỏi:

"Không phải cô bảo đưa tôi đi xem báo cáo sao?"

Cô ấy đột nhiên hét lên: "Sàm sỡ! Sàm sỡ!!!"

Tôi nhìn cô ấy ngỡ ngàng, rốt cuộc cô này định làm gì đây? Sau khi cô ấy kêu được mấy tiếng, tôi vội bịt miệng cô ấy lại: "Cô muốn làm gì thế hả?"

Cũng chính lúc một tay tôi giữ đầu, tay kia bịt miệng cô ấy thì, "rầm" một tiếng, cửa mở tung, là Mạc Hoài Nhân, phía sau hắn ta là các đồng nghiệp khác, tất cả đều nhìn tôi đầy khinh bỉ. Lúc này tôi mới chợt hiểu, buông cô ta ra: "Cô chơi tôi?"

Lý Bình Nhi vẻ mặt vô tội như thật, hét vào mặt tôi: "Anh không bằng loài cầm thú!" Rồi cô ta chạy mất.

https://thuviensach.vn

Nhìn cái bản mặt hếch mũi lên trời của Mạc Hoài Nhân là tôi hiểu rồi, cuối cùng tôi cũng hiểu. Chẳng trách mà lần đầu gặp tôi Lý Bình Nhi đã tốt với tôi như thế, còn giúp tôi một việc lớn, thì ra là âm mưu của Mạc Hoài Nhân.

Tôi bước chầm chậm qua những ánh mắt khinh bỉ của đồng nghiệp, ngẩng lên thấy Bạch Khiết trong số họ, tôi vội cúi đầu. Tôi sợ chị cũng nhìn tôi như vậy, lần này có nhảy xuống sông Hoàng Hà tôi cũng không rửa sạch tội. Chuyện nằm trong dự liệu, Lâm ma nữ đã muốn đá tôi đi từ lâu rồi. Một đêm làm vợ chồng, tình nghĩa trăm năm sao? Chỉ sợ là sau khi ngủ với cô ta, cô ta càng hận tôi!

Trong phòng họp tập trung đủ các nhân viên quản lý cấp cao kiểu như Mạc Hoài Nhân. Cuộc họp xét xử công khai, Lâm ma nữ ngồi ở vị trí lãnh đạo, mắt nhắm hờ. Tôi đứng một cách đường hoàng. Lâm ma nữ ra hiệu bảo tôi ngồi nhưng tôi không ngồi. Cô ta lên tiếng nhưng không phải nói với tôi mà là với các nhân viên quản lý, nói với tôi lãng phí ô-xy của cô ta.

“Mọi người nghĩ sao về việc này?”

Mọi người tranh nhau đưa ra ý kiến, vẫn là Mạc Hoài Nhân lên tiếng đầu tiên: “Sỉ nhục! Quá sỉ nhục! Công ty chúng ta từ trước tới giờ kỷ luật nghiêm khắc, thưởng phạt phân minh, thế mà lại có phần tử biến chất thế này. Hồi cậu ta mới vào công ty tôi đã biết không phải người tốt! Tôi đề nghị báo cảnh sát!”

Những người khác cũng phụ họa: “Trước bao nhiêu người, kéo nữ đồng nghiệp vào kho chứa đồ để giở trò, hành vi này đã vi phạm pháp luật, dù là nhân viên của công ty chúng ta cũng không thể nương tay, phải xử lý một để cảnh cáo mười, tránh sau này lại tiếp diễn

Cuối cùng là giơ tay biểu quyết, mười hai lãnh đạo. trừ Lâm Tịch ra thì tất cả đều giơ tay, nhất trí yêu cầu báo cảnh sát để xử lý. Nếu kiện tôi tội cưỡng hiếp chưa thành thì ít nhất cũng bị giam ba đến sáu tháng. Tôi thở dài: “Mạc Hoài Nhân, nếu tôi mà ngồi tù thì đời này coi như hết. Anh cứ

https://thuviensach.vn

đợi đấy! Hồ Văn Hải ở Sơn Tây bị tham quan chèn ép đã giết mười một người, sau khi tôi ra tù, tôi sẽ giết cả nhà anh!”

Tôi nói đều là sự thật, nếu vào tù thì tôi sẽ như chuột chạy cùng sào, cha mẹ tôi không thể ngẩng đầu lên được với mọi người. Một người phải vào tù thì còn tương lai gì? Dù sao thì những người ra tù phát tài như Lý Xuân Bình không nhiều, chi bằng tôi giết cả nhà hắn ta cho nhanh!

Hắn ta không dám nói gì, châm thuốc hút không dám nhìn tôi, hai người khác hét lên với tôi: “Cậu tưởng cậu là ai hả?”, “Lâm tổng giám, báo cảnh sát đi!”

Tắt cả mọi người nhìn về phía Lâm ma nữ, cô ta nhắm hờ mắt, ngón tay nhịp đều đều lên mặt bàn: “Ngoại ô mới có một nhân viên quản kho vừa từ chức. Ân Nhiên, anh đến đó đi. Giờ thu dọn đồ đạc, sáng mai đến báo cáo! Đừng để tôi nhìn thấy anh lần nữa!”

Thế này có coi là đặc xá không? Hoặc có thể nói tôi thật sự quá chướng mắt? Nhưng dù là gì thì từ tận đáy lòng tôi cũng cảm ơn cô ta. Cảm ơn cô ta sau khi cho đám người kia giơ tay biểu quyết đã không thèm để tâm đến chúng nữa. Một đêm vợ chồng tình nghĩa trăm năm, tuy cô ta nói với ngữ khí rất phẫn nộ, rất ức chế, nhưng cô ta không khiến tôi phải chết, coi như đã thoát được tù tội. Tôi tưởng là ít nhất cũng bị đá khỏi công ty, ai ngờ vẫn được ở lại, chỉ là thay đổi môi trường làm việc mà thôi.

Tôi vào văn phòng thu dọn đồ, các đồng nghiệp lại bắt đầu bất an. Tôi là hạng nhất từ dưới bao nhiêu năm nay, mà họ thì trình độ tương đương, môi hở răng lạnh, tôi đi rồi thì trong số họ ai cũng có khả năng thế chỗ vị trí của tôi. Mà hạng nhất từ dưới lên có nghĩa là đồ khốn nạn, họ không nỡ xa tôi là thế.

Tôi đứng ở cửa công ty, khi Lý Bình Nhi đi ra, tôi chặn cô ta lại: “Có thể cho tôi biết Mạc Hoài Nhân đã cho cô cái gì?”

Cô ta cúi đầu: “Anh có thể tránh ra không?”

https://thuviensach.vn

“Có phải lại định vu khống tiếp không? Kêu đi! Mẹ kiếp! Cô kêu đi! Nếu cô không phải phụ nữ thì tôi đã đánh cho một trận rồi!” Tôi thật sự muốn đánh cô ta, như đánh Mạc Hoài Nhân vậy.

“Xin lỗi!” Cô ta cúi người r nhanh chóng chạy mất. Tôi không đuổi theo. Xin lỗi? Tên khốn Mạc Hoài Nhân chắc chắn đã dùng tiền hoặc thủ đoạn ép buộc Lý Bình Nhi. Tên khốn nạn Mạc Hoài Nhân, tao phải giết mày!

Tôi mua bao thuốc ba tệ, ngồi hút trước cửa công ty.

Đã lâu lắm rồi tôi không hút thuốc, để gửi về nhà thêm chút tiền, tiết kiệm được gì thì cố tiết kiệm. Mạc Hoài Nhân bị câu nói của tôi dọa chết, tôi đợi đến tối mà không thấy hắn, chắc đã trốn ra từ đường khác rồi, có lẽ đã biết tôi sẽ đợi hắn.

Khi hút hết bao thuốc thì đã chín giờ hơn, xem ra Mạc Hoài Nhân trốn thật rồi. Chân tôi cũng tê dại, phải bám vào tường để đứng lên.

“Ân Nhiên.” Phía sau có người gọi tôi.

“Chị Bạch? Chị vừa tan làm sao? Có phải Mạc Hoài Nhân lại ức hiếp chị không?”

“Không, tôi vẫn ngồi ở đằng kia nhìn cậu mấy tiếng rồi. Có phải cậu muốn đợi trưởng ban Mạc?”

“Vâng, Tôi không cam tâm! Chị Bạch, Tôi vô tội, Mạc Hoài Nhân giở trò, cùng Lý Bình Nhi đưa tôi vào tròng.”

Bạch Khiết không nói gì. Tôi hoảng hốt, lẽ nào Bạch Khiết tin tôi là loại người đó?

“Chị Bạch, có phải chị muốn hỏi tôi có sàm sờ cô ta không?”

“Tôi biết cậu vô tội. Đói rồi phải không? Đi nào!” Thấy tôi không động đậy, cô ấy lại nói: “Ân Nhiên, dù đợi được trưởng ban Mạc thì cậu làm được gì? Mấy lần trước cậu đánh hắn vì cứu tôi. Nhưng lần này thì sao?”

Chị Bạch nói đúng, tôi kích động quá rồi không nhận ra điều đó.

https://thuviensach.vn

Chị Bạch gọi hai suất cơm đẩy đến trước mặt tôi, tách đũa đưa cho tôi rồi nói: "Ăn đi."

Chị Bạch thật sự rất giống chị hàng xóm thân thiện, rất trong sáng, ngây thơ, lương thiện lại quan tâm người khác. Tôi vừa ăn vừa hỏi: "Lẽ nào vừa rồi chị cứ theo dõi tôi suốt?"

"Ừm, tôi sợ cậu làm chuyện ngốc nghếch."

"Chị Bạch, cảm ơn chị! Tôi thật sự không biết phải hình dung tâm trạng hiện giờ thế nào nữa "

"Họ nói phải báo cảnh sát, Lâm tổng giámường tuy vô lý nhưng may là lần này cô ấy không truy cứu cậu. Cậu bị điều đi chưa chắc đã là chuyện xấu, sau này không cần nhìn bản mặt đáng ghét của bọn người đó nữa, đúng không?" Những kẻ lắm lời đã lan truyền chuyện này khắp công ty rồi.

"Tuy là nói vậy nhưng tâm trạng tôi vẫn bị đè nén, thở không nổi."

"Ân Nhiên, đừng nghĩ quá nhiều, về ngủ một giấc thật ngon, ngày mai đi báo cáo. Nếu không muốn đi thì thôi việc, tìm việc mới là được."

"Chị Bạch, cảm ơn chị!"

"Cậu đừng cảm ơn tôi nữa có được không? Nếu không vì tôi thì sao cậu thành thế này chứ?"

Tối hôm đó trên đường về tôi nhận được điện thoại của cha tôi, nói em út tôi muốn nghỉ học đi làm kiếm tiền cho chị nó đi học. Tôi nổi giận, bảo nó ra nhận điện, tôi xối xả mắng nó một trận: "Mới mười bốn tuổi muốn đi làm cái gì hả? Cô ngoan ngoãn học cho anh! Học phí và phí sinh hoạt của hai cô, anh sẽ nghĩ cách!"

Tắt điện thoại tôi ngửa mặt lên trời, nếu, nếu thật sự túng quá thì vay Bạch Khiết vậy. Điều đến kho thì đến, chỉ cần có lương, đến châu Phi tôi cũng đi!

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 2 – SỰ NGANG NGƯỢC CỦA CẤP TRÊN

Hôm sau tôi vẫn phải đến văn phòng trước, gõ cửa phòng Lâm ma nữ. Lâm ma nữ ngẩng lên thấy tôi thì lập tức ngừng việc: "Không phải tôi đã bảo anh cút ra kho ở ngoại thành sao? Có phải nghĩ quẩn muốn nghỉ việc không?"

Tôi không dám nhìn vào mắt cô ta, hạ giọng nói:

"Lâm tổng giám, qua bên đó cần chị phê duyệt."

"Ồ, tôi quên mất."

Cô ta nhanh chóng viết giấy, đóng dấu rồi vo lại ném vào mặt tôi. Cơn giận bùng lên trong lòng nhưng tôi vẫn phải kìm nén, tôi không dám chống đối, tôi cần công việc này. Điều đến kho, lương còn cao hơn đi lắp điện thoại, chỉ là phải ở lại đó thì hơi buồn chán một tí. Coi như bị đi đày vậy.

Tôi nhặt tờ giấy át lên, chầm chậm mở ra rồi gấp lại, cúi người với vị sư thái mất hết nhân tính: "Cảm ơn!" rồi quay người đi ra.

Tôi nghe thấy tiếng cô ta hét đằng sau: "Đừng để tôi nhìn thấy anh lần nữa!"

Nếu con người này sống ở thời cổ đại thì có lẽ đã lọt vào bảng "Thập đại độc phụ" Trung Quốc rồi: Lữ Hậu, Chiêu Tín, Lệ Cơ, Triệu Phi Yến, Giã Nam Phong, Độc Cô hoàng hậu, Võ Tắc Thiên, Lý hoàng hậu, Vạn Trinh Nhi, Khách Thị. Thành viên dự bị có Lâm ma nữ, Lý Bình Nhi.

Ngồi ba tuyến xe buýt, cuối cùng tôi cũng đến được nơi chó ăn đá, gà ăn sỏi ấy:

Kho hàng của Ức Vạn ở ngoại ô thành phố. Ở đây không đến nỗi quê như tôi tưởng, có rất nhiều xưởng sản xuất, lại gần đường cao tốc, có mấy con đường cao tốc đi khắp đông tây nam bắc gặp nhau tại đây, còn có trạm xăng, trạm thu phí...

https://thuviensach.vn

Từ giờ đây chính là nơi tôi phấn đấu rồi, chỉ là không biết phải ở đây đến bao giờ. Nghĩ đến Bạch Khiết, lòng tôi lại dậy lên nỗi buồn xa cách. Tôi không rõ cảm giác của mình với Bạch Khiết. Có lúc cô ấy là một người chị, có lúc là nữ thần, có lúc lại là người yêu (đương nhiên là người yêu trong mộng). Tôi có chút không nỡ xa cô ấy, tôi đi thế này tên tiện nhân họ Mạc kia sẽ làm gì cô ấy? Tiện nhân, Ân Nhiên, tao sẽ thắp ba nén nhang trong miếu ven đường nguyền rủa mày bị liệt dương!

Kho này được xây theo kiểu sàn di động, rất rộng, nhưng chỉ có bốn người, đều là nam cả. Ba người chạy việc vặt thì không cần giới thiệu tên họ nữa, họ là công nhân khuân vác, mỗi người tám trăm tệ một tháng, mỗi ngày có thêm mười tệ phụ cấp ăn, được bao ở, ầy... ở trong kho!

Tôi chủ yếu giới thiệu tên tiện nhân có thân phận bình đẳng với tôi, Đàm Đào Sênh, cái tên cha mẹ anh ta đặt hay thật, nghe một lần là không thể quên được. Hắn ta cả ngày mặt cứng đờ, ít nói, nhưng trong bụng thì có cả đống quỷ kế.

Sau hai ngày là tôi biết hắn ta cũng giống Mạc Hoài Nhân, nghe cái tên đã biết không phải người tốt. Hắn ta đội mũ lưỡi trai luôn kéo sụp xuống, lúc nhìn người khác cứ vểnh cái mặt lên, mắt hắn toàn lòng trắng, nói chuyện thì chuyên liếc xéo, vô cùng kiêu ngạo, nhưng tôi cũng không thèm để tâm.

Ba công nhân khuân vác kia thì hai người thích buôn chuyện, một người thch chỉ huy hai người còn lại. Một xe hàng nếu ba người vận chuyển nghiêm túc thì chỉ hơn nửa tiếng là xong, nhưng với ba người bọn họ thì tôi nhìn anh, anh nhìn tôi. bình thường phải bốn, năm tiếng mới xong, anh lái xe kêu thấu trời đất.

Nhìn họ như thế hôm nay, tôi không chịu nổi nữa, lao tới mắng:

“Ba người các anh, công ty thuê các anh để chơi chắc?”

Bọn họ nhìn nhau: “Thằng nhãi này đang nói chúng ta à?”

“Đúng, nó đang chửi bọn mình!”

https://thuviensach.vn

“Mày chỉ là quản kho bé tẹo, mày là cái quái gì mà dám chửi bọn tao?”

Họ tiến lại chỉ vào ngực tôi: “Có giỏi thì chửi lại xem nào!”

“Đánh nó đi!” Tên lùn hét lên.

Tôi đứng thẳng người: “Nào lại đây!”

Tên lùn đẩy tôi một cái, tôi lùi lại hai bước, tên cao lớn đứng đằng sau lại đẩy tôi: “Mày biết tao là ai không? Mười năm trước tao được huy chương đồng đấm bốc toàn huyện! Mày muốn đánh với tao không?” Rồi hắn lại đẩy, tôi lại lùi mấy bước.

Khi tên lùn xông tới đẩy tôi lần nữa, tôi nhanh nhẹn nghiêng người tung chân đá trúng má phải, hắn kêu lên rồi ngã ra đất. Rồi ba bọn chúng xông lên vây đánh tôi. Tôi ôm đầu chạy, chạy không được thì cứ thế ôm đầu xông lên trước. Đến trước mặt tên Đàm Đào Sênh hắn lại sung sướng kêu lên: “Hay! Đánh! Đánh chết nó đi!” Tôi đạp hắn một cái ngã ra đất. Hắn đang ngồi trên ghế nên khi hắn ngã ra tôi nhấc ghế lên vung về phía ba tên kia... Giờ chỉ còn tên huy chương đồng đấm bốc kia là còn đứng, ghế đã gãy tan tành hết cả, hắn thở dốc, tôi cũng thở dốc.

Cả hai lại lao vào nhau, tôi lấy di động trong túi đập vào đầu hắn. Hắn chảy máu, tôi lại hung hăng cho hắn thêm vài nhát, hắn ngã vật ra, tôi tiếp tục đá vào người hắn: “Mười năm trước huy chương đồng chứ gì? Mày cũng biết là mười năm trước à?”

Ba tên đó đi bệnh viện, Đàm Đào Sênh sau khi bị giẫm một cú, sắc mặt khi nói chuyện với tôi càng khó coi hơn: “Lần này tốt rồi, vô cùng t Cậu đánh họ vào viện cả, hai chục tấn hàng mỗi ngày của kho ai chuyển đây?”

“Tự tôi chuyển!”

Nói rồi tôi tiến lại chỗ anh lái xe đang vô cùng kinh ngạc, tôi nhảy lên thùng xe rồi dỡ từng thùng hàng một...

https://thuviensach.vn

Ba tên kia vẫn còn dám đến khiêu khích, tôi nói với chúng: "Là nhân viên quản lý của kho, tôi đuổi việc các anh, các anh có thể cút đi được rồi!"

Chúng huơ dao: "Tiền thuốc thang, lương trong thời gian dưỡng thương! Mày không trả, không trả thì bọn tao cũng không cần cái mạng này đâu!"

Tôi lấy từ sau cổng kho con dao bầu chuẩn bị từ trước: "Nhìn tao giống người dễ dọa lắm sao?"

Bọn chúng không dám làm tới, cứ đứng nhìn tôi. Lại có một xe hàng tới, tôi mặc kệ chúng, giắt dao vào thắt lưng rồi đi dỡ hàng. Chúng đứng nhìn mãi cuối cùng hậm hực bỏ đi.

Từ hôm ấy tôi không thấy ba tên đó nữa. Một mình tôi phụ trách trông kho, tháo dỡ hàng. Đàm Đào Sênh cũng không quan tâm mấy chuyện này, cả ngày ngồi không. Chỉ cần ở đây không có chuyện gì thì cấp trên cũng sẽ không xuống. Ngày mười lăm tháng thứ hai đi nhận lương, tôi kinh ngạc phát hiện ra rằng trong thẻ của mình có hơn sáu nghìn tệ!

Tôi sung sướng đến mấy ngày liền. Sau này tôi mới biết là lương của ba tên kia đều tính cho tôi hết. Điều đó cũng phải thôi, dù sao thì công ty cũng mất số tiền đó. Buổi sáng tuy rất mệt nhưng bận rộn thì cùng chẳng thấy buồn chán. Chỉ buổi tối mới vô vị, nằm lăn qua lăn lại chẳng ngủ được, cùng chẳng có chỗ nào đi dạo được, đành nghĩ về cô bạn gái bỏ tôi đi vì một trăm vạn tệ, thiếu phụ xinh đẹp Bạch Khiết. Lâm ma nữ quyến rũ...

Nhưng chỉ cần nghĩ đến việc được nhận lương gửi về cho bố mẹ là lòng lại thấy ngọt lịm.

Mùa hè ở Hồ Bình rất nóng, trong kho lại càng nóng hơn. Hôm nay tôi vẫn chuyển hàng, cả người ướt đẫm mồ hôi, tóc cũng bết cả lại, tôi bèn cởi áo ra, vác từng thùng hàng một. Tình cờ liếc nhìn thấy ở cửa kho có một mỹ nữ thân hình bốc lửa, ngực nở mông to, sơ mi trắng quần bò lửng, dáng vẻ cao quý đến bức người.

Nhân viên bị ưu đày như tôi, ở nơi khi ho cò gáy này gặp được một người phụ nữ cũng khó. Lần trước Đàm Đào Sênh nói, ngay bà cô bán rau

https://thuviensach.vn

hắn cũng muốn. Lời nói này không phải không đúng, những nơi như trạm xăng, trạm thu phí đều khá xa, chúng tôi không thể tùy tiện đi được, phải ở đây trông coi chỗ hàng trị giá hàng chục triệu tệ này.

Ngay bà cô bán rau còn muốn chứ đừng nói đến mỹ nữ ngực nở mông to. Nhìn một lúc mà chúng tôi đã run rẩy hết người, tôi và một anh lái xe, cả Đàm Đào Sênh đều trố mắt: "Người đẹp!"

Cô ấy đi vào kho kìa? Cô ấy vào kho làm gì? Càng lúc càng gần, càng ngày càng quen. Trời! Là Bạch Khiết mà tối nào tôi cũng nghĩ đến!

Tôi vội chạy vào trong kho, nhìn bộ dạng này của mình thật mất mặt chết được, toàn thân nhem nhuốc, tay cũng đen sì. Tôi vuốt vuốt tóc, tóc cũng bù xù, tôi lấy năm ngón chải tóc mà cũng bị mắc, cô ấy mà nhìn thấy thì hình tượng của tôi sẽ bị ảnh hưởng thế nào chứ?

Tôi nghe thấy giọng nói quyến rũ của cô ấy nói với hai người ngoài kia: "Xin hỏi, đây là kho hàng của công ty Viễn thông Ức Vạn phải không?"

Đàm Đào Sênh nuốt nước bọt: "Đúng vậy, tiểu thư có việc gì vậy?"

"Ở đây có người tên là Ân Nhiên không?"

Anh lái xe thấy tôi trốn đi thì vô cùng nghĩa khí, lặng lẽ lẻn vào đến bên cạnh tôi hỏi: "Có phải cậu đi tìm gái không trả tiền không? Người ta tìm đến tận nơi rồi kìa! Hàng như thế mà cậu cũng tìm ra, lợi hại thật đấy! Bao nhiêu tiền một lần?"

Anh ta vừa nói vừa chảy dãi.

"Anh nói cái quái gì vậy?"

Ở đây có rất nhiều xưởng sản xuất, đương nhiên cũng có "khu đèn đỏ", hơn nữa còn rất phát triển. Phụ nữ như Bạch Khiết xuất hiện ở đây, Đàm Đào Sênh cũng thật sự cho rằng tôi đi tìm gái không trả tiền, chỉ về phía tôi: "Người có tên Ân Nhiên ở trong kia."

https://thuviensach.vn

Bạch Khiết tiến lại sau tôi, tôi bỗng nghĩ đến một truyện cười: Tôi vẫn luôn tưởng mình tàng hình rồi thì không ai t được. Vô ích thôi! Người đàn ông phong độ như tôi đây đi đâu cũng nổi bật như đom đóm trong màn đêm vậy! Nhưng đôi mắt sầu muộn, cái cằm lún phún râu, và bao thuốc Hồng Kim Long ba tệ đã bán đứng tôi...

Tôi ngượng ngùng mặc áo vào, cái áo càng bẩn, càng mất mặt. Tôi đi qua cô ấy: "Chị Bạch, tôi rửa mặt đã, được không?"

Tôi không biết nét mặt của cô ấy bây giờ thế nào, tôi không dám nhìn, tôi cúi đầu đi ra vòi nước ở hàng rào, gột áo cho sạch, gội đầu, rồi lấy áo lau mặt.

Cô ấy đến cạnh tôi: "Hai tháng rồi tại sao không gọi điện cho tôi? Cậu có coi tôi là bạn nữa không? Điện thoại cậu cứ tắt máy suốt, sau đó hết tiền, tôi đã nạp giúp cậu rồi mà vẫn tắt máy?"

Tôi vắt khô áo rồi mặc lại: "Tôi không cẩn thận làm hỏng máy rồi." Lần đánh nhau với ba tên kia, di động của tôi bị đập hỏng rồi. Tôi cũng không thích mang theo di động, ở công ty ngày nào cũng phải đi lắp điện thoại thì không có không được, còn ở cái nơi quái quỷ này có di động làm cái gì. Hơn nữa tôi gọi cho chị thì có chuyện gì để nói chứ?

"Áo chưa khô đã mặc vào, sau này già dễ bị phong thấp lắm đấy."

"Chị Bạch, có phải chị xảy ra chuyện gì không?" Mấy hôm nay tôi lo nhất hai việc, một là cô em út bỏ học, hai chính là chị Bạch bị tên cầm thủ kia giở trò. Lúc này gặp lại cô ấy tôi mơ hồ nhận ra mình có chút yêu cô ấy. Nhưng sự tự ti đã khiến tôi nén chặt chút tình yêu ấy tận sâu trong trái tim.

"Ân Nhiên, lương tháng hiện giờ của cậu là bao nhiêu?"

Tôi đỏ mặt: "Chị Bạch, hai nghìn tôi vay chị có lẽ tháng này chưa thể trả được, tôi định tháng sau sẽ gửi trả chị."

Cô ấy ngắt lời tôi: "Tôi đang hỏi cậu, không phải cậu làm quản kho sao? Nhưng tại sao cậu lại tự mình chuyển hàng, có phải lương không đủ

https://thuviensach.vn

không?”

Thì ra là hỏi cái này, tôi cứ tưởng cô ấy chạy đến đây để đòi hai nghìn tệ.

“Tôi thích công việc này, tôi là một chàng trai khỏe mạnh, không làm chút công việc chân tay, tối cũng khó ngủ.

Cô ấy đỏ mặt, tôi vội vàng giải thích: “Không phải, chị Bạch, tôi không có ý đó. Tôi không nói, không nói việc liên quan đến phụ nữ đâu.” Tôi líu cả lưỡi, câu đó đúng là nghe có vẻ dễ hiểu nhầm.

Cô ấy vẫn có dáng vẻ thanh lịch như xưa, nhẹ nhàng nói: “Tôi biết cậu muốn nói gì, nhưng Ân Nhiên à, việc này không thích hợp với cậu, cậu không thể làm công nhân khuân vác được, quá mệt! Cậu còn trẻ thế này, cơ thể có chịu đựng nổi không?”

“Tôi không sao.” Tôi vỗ ngực.

“Ân Nhiên, tìm nơi nào nói chuyện đi. Cậu ăn cơm chưa?”

Nghĩ đến quán ăn ở đây đều có ruồi bay vo ve, tôi không dám đưa cô ấy đi, cô ấy cũng nuốt không nổi: “Quán ăn cách đây xa lắm.”

“Vậy tìm chỗ ngồi nói chuyện.”

Đi đâu được đây? Trong kho thật sự không có chỗ ngồi rồi, chỗ nào cũng bám đầy bụi. Bạch Khiết thấy tôi nghĩ lâu quá, nói: “Đến phòng cậu cũng được mà.”

Tim tôi đập thịch một cái, đến phòng tôi? Đến phòng tôi thì tôi sao dám đảm bảo không động tay động chân với chị? Nhìn cơ thể Bạch Khiết tôi đã không kìm được mà nuốt nước bọt. Nhưng rồi nghĩ, tôi làm gì có phòng! “Chị Bạch, tôi không có phòng, tôi toàn ở trong kho này.”

“Ở cùng công nhân sao?”

“Không có công nhân, chỉ có hai quản kho, tôi và người họ Đàm kia. Tôi phụ trách chuyển hàng, có thể kiếm thêm được một chút. Anh kia rất ít khi có mặt ở đây, tối cũng không ngủ ở đây.”

https://thuviensach.vn

“Thế thì dẫn tôi đi xem cậu ở thế nào?”

Nói rồi cô ấy đi thẳng vào bên trong, tôi vội theo sau muốn ngăn cô ấy lại. Cái giường của tôi bụi mù, nhem nhuốc bẩn thỉu. Hơn nữa dưới gầm còn có mấy đôi tất thối khiến người ta buồn nôn. Chăn gối cũng có mùi, ngay cả tôi cũng thấy ghê chết được.

Nhưng cô ấy mặc kệ tôi, cứ đi tiếp. Đàm Đào Sênh và anh lái xe nhìn hai chúng tôi khó hiểu, đang đoán xem Bạch Khiết có phải gái mà tôi gọi đến không.

Bạch Khiết đi đến góc thấy giường của tôi. Một cái giường đơn giản, màn đen sì sì, quần áo cũng chẳng có chỗ cất, chất một đống ở góc giường. Cô ấy ngồi xuống giường: “Đau chân quá, đổi đến mấy lần xe mà đều phải đứng hết.”

Tôi chạy lại cuốn hết chăn gối nhét vào góc. Bạch Khiết cười: “Sao thế?”

“Chăn bẩn.”

“Tôi có chê gì đâu. Cậu xem cậu phải ngủ trong kho, hàng ngày có nhiều hàng như vậy một mình cậu làm, chắc cũng không có thời gian giặt quần áo nữa nhỉ?”

Cô ấy vén lọn tóc trước trán, nghiêng đầu nhìn tôi dịu dàng: “Ân Nhiên, tôi tìm cậu có việc.”

Tôi ngồi cạnh cô ấy, nếu tôi không nghèo, nếu tôi có khả năng chịu trách nhiệm, nếu thân phận và địa vị của tôi xứng với cô ấy thì chắc chắn tôi sẽ không chút do dự mà hôn cô ấy. Nhưng tôi đành chịu, tôi biết rõ những thứ ấy không thuộc về mình. Tôi muốn tự mình nỗ lực để có được những cái hiện giờ vẫn chưa có tư cách có được. Nói thì dễ, nhưng không biết phải vượt qua bao nhiêu thử thách.

Cô ấy nói tiếp: “Qua một người bạn, tôi đã tìm giúp cậu công việc làm lễ tân khách sạn. Cả ngày có thể ngồi ở đó, vẻ ngoài của cậu đẹp trai, nhất định sẽ được. Hơn nữa đãi ngộ cũng tốt, mỗi tháng khoảng hai nghìn, bao

https://thuviensach.vn

ăn ở. Cậu đến đó thử xem sao, nếu không thích ở tại khách sạn thì sang chỗ tôi cũng được."

Cô ấy lại gần một chút, tôi cuống cuồng lùi ra sau, cô ấy ngượng ngùng nhìn tôi: "Cậu sợ tôi ăn thịt à?"

Cô ấy đã bắt được trái tim tôi, lý trí bảo tôi nhất định sẽ bình tĩnh được. Tôi chuyển sang nghĩ về công việc, làm ở khách sạn dù được về thành phố nhưng lương ở đó không bằng một phần ba ở đây. Tôi cũng muốn làm việc nhẹ nhàng thoải mái. nhưng nghĩ đến gia đình tôi làm sao thoải mái được?

Đúng là ở chỗ này tôi chẳng có tí khả năng nào được thăng chức, nhưng tôi cần tiền. Hai đứa em gái của tôi, tôi không thể để chúng phải bỏ học được.

"Chị Bạch, cảm ơn ý tốt của chị, ở đây rồi."

Cô ấy cuống lên: "Ân Nhiên, việc này không xứng với cậu! Cậu có trình độ, ý chí ngoan cường, chịu được khổ, lại thông minh, cậu không đổi việc, chỗ này sẽ khiến cậu mai một đi đấy! Cậu có hiểu ý của tôi không?"

"Chị Bạch, cho tôi thời gian suy nghĩ."

"Cậu muốn lấp liếm cho qua phải không?"

Trời ạ, thế mà cô ấy cũng biết tôi nghĩ gì. Thấy tôi không nói gì, cô ấy giận dữ đứng dậy: "Tùy cậu!"

Bạch Khiết đi ra, nhìn từ phía sau, cô ấy có dáng người hình quả lê, đầy đặn, là đối tượng quan hệ lý tưởng của đàn ông...

Tôi đi theo cô ấy ra ngoài, anh lái xe và Đàm Đào Sênh nhìn tôi đầy ngưỡng mộ. Tôi tiễn Bạch Khiết ra bến xe buýt, cô ấy không nói gì, tôi cũng vậy. Xe đỗ trước mặt, cửa mở ra, cô ấy bước lên xe rồi quay lại hỏi tôi: "Nếu cần tôi giúp gì thì có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào. Cậu có số di động của tôi chưa?"

"Máy hỏng nên mất hết số điện thoại rồi."

https://thuviensach.vn

Cô ấy nhanh chóng đọc số, cũng không cần biết tôi có nhớ không, chỉ nói một lần rồi lên xe. Cô ấy ngồi chỗ cạnh cửa sổ, tôi chỉ có thể dùng ánh mắt tiễn cô ấy...

Tôi là người rất tham vọng, tôi muốn sau một đêm là thành tỷ phủ, cũng muốn trở thành tổng giám đốc trẻ tuổi của một công ty nào đó, hoặc trở thành lãnh đạo nhỏ trong giới chính trị cũng được. Trong mấy năm từ khi bố thất thế, gia đình tôi đã chịu đủ những cái nhìn lườm nguýt của người ta rồi. Tôi đã thật sự thấm thía, có tiền có quyền mới là đạo lý thật sự. Nhưng tôi hiện giờ thì bó tay, biết rõ ràng công việc ở đây sẽ chẳng có tiền đồ, làm tốt thế nào thì cũng chẳng có người biết, càng không có nơi để thể hiện tài năng. Nhưng tôi không còn cách nào khác, nghĩ đến lương hàng tháng cao như thế tôi cũng chỉ lắc đầu bất lực. Có lẽ ngay Bạch Khiết cũng cảm thấy tôi là người bất tài.

Nằm trên giường nhìn cái màn đen sì, thê lương như nằm trong quan tài nhìn đám quạ đen bay trên mộ phần vậy. Hai tháng rồi, sống thế này tôi càng ngày càng thấy bức bối không thở nổi nữa. Tôi muốn giống như mọi người, tan làm đi chơi điện tử, hay hẹn mấy người bạn uống bia, chơi bóng, có cô bạn gái rất tốt với tôi, đi dạo phố cùng cô ấy, hôn cô ấy, rồi...

Mấy ngày sau, tôi nghe từ miệng Đàm Đào Sênh một tin không biết là vui hay buồn nữa. Kho của chúng tôi chuyển về thành phố, bộ phận thị trường đã có được một tòa nhà mới, văn phòng của họ cũng chuyển hết về đấy. Kho chúng tôi chuyển về tầng một và tầng phụ, tức là tầng hầm ấy. Xem ra cả đời tôi có duyên không tách rời được với tầng hầm.

Đối với kẻ quái thai như Đàm Đào Sênh thì đây chắc chắn là tin tốt. Rốt cuộc đến giờ tôi đã biết buổi tối hắn ngủ ở đâu rồi, hắn ta quen biết rất nhiều cô gái ở tiệm làm đầu, lâu ngày nảy sinh tình cảm, nhờ vào cái mặt đó mà được giảm giá. Sau đó dần phát triển đến mức, buổi tối khi họ đóng cửa thì hắn ta qua đêm ở đó với hai mươi tệ một tháng.

Nghe đến việc có thể chuyển kho đi, Đàm Đào Sênh phấn khích như nghi phạm phần tử khủng bố trong nhà tù Guantanamo được đặc xá vậy.

https://thuviensach.vn

Nội thành là thế giới phù hoa, ở đó mấy cô gái trong tiệm làm đầu đều xinh chết được, được đổi địa điểm thật sung sướng làm sao!

Tôi vui là vì được thường xuyên gặp Bạch Khiết rồi, được về nơi phồn hoa rồi. Buồn là vì từ sau khi tôi đá bay Đàm Đào Sênh, hắn luôn muốn tìm người thay thế tôi, nhưng tiếc thay nơi này chẳng ai chịu đến. Nếu chuyển vào thành phố thì vị trí quản kho này sẽ thành miếng bánh thơm ngon rồi, có lẽ tôi không còn ở được lâu nữa.

Với cả, tên Mạc Hoài Nhân kia sẽ để tôi sống yên sao?

Nhớ có một đồng nghiệp cao thâm khó dò nào đó từng nói, đương nhiên những người ở lâu trong văn phòng trước đây của tôi đều cao thâm khó dò, anh ấy bảo một số công ty ở Trung Quốc là sự kết hợp của "quy luật thương mại" và "quy tắc ngầm trên quan trường". Cậu hoặc là chọn bên trái, hoặc là trọn bên phải, nói chung phải gia nhập vào một đội ngũ. Những người theo trung lập chỉ có thể bị đào thải mà thôi. Quay về cái môi trường vẩn đục ấy, tôi lại chẳng có thành tích công tác gì nổi bật, cũng chẳng có ai làm ô dù, chết là chắc!

Dù oán người hận trời thế nào thì quy định bên trên ban xuống vẫn phải thực hiện, cấp trên điều tất cả xe vận chuyển hàng xuống, còn thuê vài công nhân tạm thời cùng tôi chuyển hàng.

Đội xe nối đuôi nhau ra khỏi kho. Đàm Đào Sênh nói một câu khiến tôi không nhịn được cười: "Những người mới ra tù vẫn có câu nói thế này, ra tù rồi thì đừng ngoảnh lại nhìn, nếu không thì sớm muộn gì cũng quay lại, chúng ta đừng có ngoảnh lại nhìn cái kho rách nát này nhé!"

Địa điểm mới của công ty là một tòa nhà độc lập có hàng rào xung quanh, là nơi toàn bộ nhân viên của Viễn thông Ức Vạn chúng tôi làm việc. Vừa mới khánh thành không lâu, không khí hân hoan tràn ngập, khắp nơi treo đầy băng rôn, cờ màu.

Tâm trạng tôi cũng tốt hơn rất nhiều. Tuy ở đây chúng tôi vẫn phải ngủ trong kho, lại còn ở dưới hầm, nhưng so với cái kho ghẻ kia thì tốt hơn

https://thuviensach.vn

nhiều. Tôi có phòng riêng, không rộng lắm nhưng tách biệt với hàng hóa trong kho, sạch sẽ hơn rất nhiều.

Tôi dọn xong giường thì đi dỡ hàng, bận rộn đến tận tối. Còn Bạch Khiết, biết tôi chuyển đến đây sớm đã ngồi ở cửa kho chờ tôi. Nhưng tôi không biết dỡ hàng xong còn phải kiểm kê nữa.

Khi đi tới bên cạnh cô ấy, ngửi thấy làn hương quen thuộc, tôi ngoảnh sang thì thấy cô: "Chị Bạch, chị ở đây lâu rồi à?"

Cô ấy gật đầu: "Làm việc chăm chỉ thế."

"Chẳng biết làm sao, hàng mấy chục triệu tệ, mất một cái tôi làm cả năm cũng không trả hết được. Chị Bạch, tìm tôi có việc gì không?"

"Hôm nay tôi cũng vừa mới biết kho các cậu cũng được chuyển về đây." Cô ấy nói cứ như kho của tôi không xứng đáng được ở chỗ mới vậy.

"Cậu chưa ăn đúng không? Cùng đi ăn đi!" Cô ấy nói.

Tôi vốn không muốn đi, nhưng nhìn cô rất thực lòng, tôi không thể từ chối sự hấp dẫn của Bạch Khiết, dáng vẻ yêu kiều thướt tha toát lên vẻ đẹp đoan trang lại pha vẻ từng trải. Tôi nhìn quần áo trên người rồi nói: "Chị đợi một chút!"

Tôi thay một bộ sạch sẽ rồi đi phía sau cô ấy. Tôi không dám đi bên cạnh, chẳng may bị đám "trai trẻ động tình" nhìn thấy, lòng đố ky nổi lên thì con đường tử vong của tôi sẽ càng ngắn hơn. Đến trước một nhà hàng, cô ấy nhìn lên trên: "Lên tầng hai đi, trên đó có cửa kính, có thể ngắm cảnh đêm."

Cô ấy đi đằng trước, tôi đi sau, mắt cứ dính chặt lấy cặp mông tròn trịaBạch Khiết, nuốt nước bọt, thầm chửi mình là đồ háo sắc.

Ngồi xuống chỗ cạnh cửa sổ có thể ngắm cảnh đêm, đô thị phồn hoa đúng là hấp dẫn hơn ngoại ô hoang vu hẻo lánh nhiều.

https://thuviensach.vn

Nhà hàng này trang trí rất đẹp, những ngọn đèn, những bông hoa xinh xắn nhiều màu sắc tô điểm cho nơi này tựa như thiên đường trốn nhân gian vậy, cộng thêm với tiếng hát du dương của những cô gái châu Âu, tình yêu lôi cuốn con người đến vậy. Thế nhưng trong không gian đầy ý thơ trừ tình thế này tôi lại nghĩ đến việc thô tục là bữa cơm này bao nhiêu tiền?

Thức ăn gọi lên toàn những đĩa nhỏ tí tẹo, tôi rất đói, hôm nay đã phải chuyển hàng cả ngày thế mà phải giả vờ ăn uống từ tốn.

Cô ấy nhìn tôi thản nhiên: "Đói lắm rồi phải không, cứ ăn tự nhiên đi, không cần giữ ý!"

Tôi không giữ ý nữa, nhưng cố gắng hết sức để giữ sự điềm đạm, dù sao thì đây là ăn cơm chứ không phải đánh nhau, bạo lực quá sẽ dọa cho người đẹp chạy mất.

Ăn xong tôi lau miệng, lấy ví ra định thanh toán, nhưng cô ấy đã thanh toán trước mất rồi. Tôi lấy ra hai nghìn tệ đưa cho cô ấy: "Chị Bạch, tiền lần trước vay đáng nhẽ phải trả sớm cho chị, nhưng thật sự tôi không có cách nào."

"Cậu đang cần thì sao phải vội trả thế?"

"Hai tháng trước đúng là có việc gấp cần dùng, nợ tiền người khác thì tôi cứ thấy không yên tâm."

Nghe xong câu đó sắc mặt của Bạch Khiết thay đổi hẳn, miệng nhướn lên vẻ không vui: "Cậu đã coi tôi là người khác thì đưa đây!"

Cô ấy cầm lấy tiền rồi đút vào túi. Tôi thấy cô ấy giận, suy nghĩ kỹ một chút, lẽ nào Bạch Khiết có ý với tôi? Không đúng, tôi thích cô ấy là thật, nhưng tôi đâu phải thằng ngốc, một người thích một người khác thì sẽ cảm nhận được thôi. Tôi vẫn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, thì cô ấy đã thẳng thắn nói trước: "Lẽ nào cậu không cảm nhận được tôi đối xử với cậu như với em trai sao?"

Tôi ghét nhất là người ta cứ nhận chị nuôi, em nuôi gì gì đó,

https://thuviensach.vn

Giữa nam với nữ có thể làm bạn, cũng có thể làm bạn không trong sáng lắm, dù sao thì tình bạn giữa nam nữ ít nhiều cũng sẽ bị lẫn chút tình cảm.

Tôi thích Bạch Khiết, đương nhiên tôi không muốn làm em trai, tôi muốn phấn đấu để có ngày đường hoàng theo đuổi cô ấy. Dù rằng mục tiêu đó còn rất xa, nhưng tôi sẽ không từ bỏ.

"Chị Bạch, chúng ta làm bạn có được không?"

"Tại sao?" Cô ấy hỏi lại.

Tại sao? Tôi nhìn cô ấy, gương mặt xinh đẹp, dáng vẻ tao nhã, bầu ngực nhô cao, quan trọng nhất là sự thùy mị dịu dàng trong ánh mắt, có người đàn ông nào không muốn lấy người phụ nữ thế này làm vợ?

"Không tại sao cả."

Cô ấy cũng không hỏi thêm, nói sang chuyện khác:

"Ân Nhiên, khi cậu quay lại chắc Mạc Hoài Nhân vẫn sẽ nghĩ cách đối phó với cậu, tôi sợ nhất là anh ta sẽ hại cậu. Nghe tôi, làm ở khách sạn kia đi, hơn nữa công việc bây giờ của cậu lại mệt, lại khổ như thế."

"Mạc Hoài Nhân? Chị Bạch, hắn ta lại quấy rối chị à?"

"Không! Ân Nhiên, có phải cậu thật sự rất thiếu tiền?"

Hai người đều quan tâm đối phương, đều sợ đối phương gặp chuyện, cái này có coi là tình yêu được không? Tôi tiễn cô ấy lên taxi, nhìn chiếc xe từ từ đi xa, trong lòng cảm thấy đây là sự quyến luyến khi rời xa bạn gái.

Không phải yêu đơn phương thế này cũng rất tốt sao?

Tên Đàm Đào Sênh kia thực sự đã nhờ khắp nơi tìm người thay thế tôi, chẳng vì sao cả, chỉ vì không muốn thua kém. Mạc Hoài Nhân biết tôi quay về, sau khi đã khiến tôi bị đày đi, hắn vẫn luôn nghĩ cách làm thế nào để trừ cỏ tận gốc. Sau khi tôi về thì tên háo sắc đó như ngồi trên đống lửa, cùng Đàm Đào Sênh phối hợp ăn ý, lại bày mưu bẫy tôi.

https://thuviensach.vn

Lâm ma nữ - giám đốc thị trường sắp đích thân xuống kho thị sát xem công tác phòng cháy chữa cháy có chu đáo không. Tôi nghe tin đó thì từ sớm đã sắp xếp hàng cẩn thận, xếp xong tôi đi ăn sáng, chính trong thời gian này Đàm Đào Sênh đã lật tung hết hàng lên, trong kho trở thành một đống hỗn loạn. Chưa đến giờ mà Mạc Hoài Nhân đã dẫn Lâm ma nữ xuống kiểm tra rồi.

Tôi ăn sáng xong về kho thấy Lâm ma nữ và một số lãnh đạo nữa mặt đầy vẻ tức giận. Lâm ma nữ nhìn thấy tôi thì khựng lại một chút. Tôi cùng đã hơn hai tháng không nhìn thấy cô ta, cô ta có vẻ tiều tụy. Hai người sau khi lên giường với nhau thường có cảm giác rất lạ. Dù sao tôi cũng không phải cầm thú, làm xong là coi như chẳng có chuyện gì.

Hàng ngày khi xong việc, không có việc gì tôi lại rất hạ lưu ngồi nghĩ đến cơ thể đàn bà. Nhớ đến Bạch Khiết, muốn cùng Bạch Khiết làm việc đó. Nhưng dù sao đó cũng chỉ là tưởng tượng, còn Lâm ma nữ thì tôi đã thực sự từng quan hệ với cô ta, thật sự từng cảm nhận được vẻ đẹp và sự lẳng lơ của cô ta, từng tận hưởng sự dịu dàng như nước và mãnh liệt như lửa của cô ta.

“Thế này là sao?” Cô ta vẫn hung hăng dữ dằn như thế, cặp kính to bản đã đổi màu đậm hơn càng khiến người ta có cảm giác cô thật thâm sâu khó lường. Tôi chuyển ánh mắt sang bên cạnh, cả kho là một đống hỗn độn, tôi lại nhìn Đàm Đào Sênh.

Đàm Đào Sênh tiến lên một bước: “Lâm tổng giám, sáng nay Ân Nhiên trực ban, để nhận được nhiều lương hơn, cậu ta đã đuổi hết nhân viên chuyển hàng đi rồi, bình thường đều một mình cậu ta bốc dỡ hàng, nhưng làm rất tồi.”

Lâm ma nữ tiến từng bước lại chỗ tôi, giống như hôm sau khi chúng tôi quan hệ vậy: “Lần đầu tiên tôi kiểm tra kho đột xuất thì anh không có mặt, tự tiện rời khỏi vị trí? Làm việc không đến nơi đến chốn? Như thế thành cái gì hả? Lần trước tôi đã tha cho nhưng anh không biết nắm lấy cơ hội. Lần này định thế nào?”

https://thuviensach.vn

Giải thích chính là ngụy biện, nói gì cũng công cốc thôi, bình thường tôi dọn dẹp kho vô cùng sạch sẽ, thùng hàng cũng xếp rất ngay ngắn gọn gàng, những việc đó có ai nhìn thấy? Tôi nghiến răng: "Hôm nay tôi sẽ gửi đơn thôi việc cho chị."

Cô ta dẫn bọn tay chân thản nhiên đi mất, Đàm Đào Sênh biết không thể động vào phần tử bạo lực tôi đây nên vội chạy theo họ. Tôi nhẫn nhịn, xếp lại hàng rồi lấy giấy bút viết đơn thôi việc.

Đàm Đào Sênh xin nghỉ liền một tuần, hắn ta sợ tôi đánh chết, đơn nghỉ của hắn được Mạc Hoài Nhân phê chuẩn, đúng là hai tên chó má!

Chiều tối tôi đóng cửa kho, có lẽ người ở văn phòng đã về hết rồi, nhưng chắc chắn Lâm ma nữ vẫn đang làm thêm giờ. Tôi cầm đơn nghỉ việc đi lên, càng đến gần văn phòng bước chân càng nặng nề. Rời khỏi đây tôi có tìm được công việc tốt hơn không? Tôi là chỗ dựa cho cả gia đình, không có tiền gửi về thì hai đứa em tôi biết làm sao?

Tôi gõ cửa văn phòng Lâm ma nữ, bước vào, cô ta ngẩng lên nhưng không nhìn tôi nói: "Có việc gì?"

Vào khoảnh khắc đặt đơn từ chức lên bàn cô ta tôi thấy toàn thân nặng trĩu, dường như khung xương không đỡ nổi cơ thể tôi nữa. Cứ nghĩ phải rời khỏi đây một cách uất ức thế này tôi vô cùng ức chế.

Cô ta cầm lên nhìn: "Thật ra với khí độ của anh chẳng có tư cách làm quản kho của công ty này, lẽ ra nên đuổi anh từ lâu rồi. Anh về đi, mấy ngày nữa thuê được nhân viên mới tôi sẽ thông báo anh đến phòng tài vụ thanh toán."

Ảo não đi xuống, phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí, khi đã xui xẻo thì làm gì cũng xui xẻo. Xuống đến bên dưới, tôi thấy một đôi nam nữ đang cười nói vui vẻ trên một chiếc xe hạng sang, tôi không biết người đàn ông kia, nhưng nhìn là biết quý tộc, gương mặt cũng bình thường. Người phụ nữ là Bạch Khiết.

https://thuviensach.vn

Tim tôi như bị sét đánh trúng, toàn thân tê dại, xem ra nên dập tắt hy vọng có một ngày thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn để theo đuổi cô ấy được rồi, đó thực sự là suy nghĩ không thực tế chút nào.

Hai hôm sau, công ty vẫn chưa thuê được quản kho mới, khi tôi đang chuyển hàng trong kho, cấp trên thông báo tôi đến phòng họp. Tôi ngạc nhiên: "Tôi? Đi họp? Họp ở phòng hội nghị?" Phòng hội nghị là nơi dành riêng cho các lãnh đạo cấp cao, đuổi việc tôi có cần phải làm lớn chuyện thế không?

Tôi bước vào phòng hội nghị đầy bất an. Lãnh đạo toàn mặc com-lê thắt cà-vạt, đi giày da cao cấp đen bóng, thấy một kẻ người bốc mùi đầy mồ hôi đi vào thì đều nhìn một cách khó hiểu. Lâm ma nữ ra hiệu cho tôi ngồi vào cái ghế ở dưới cùng. Tôi ngồi đó, bên cạnh là Mạc Hoài Nhân, hắn bịt mũi dịch người sang bên kia cứ như tôi là ôn dịch vậy

Rồi hắn nhìn tôi với ánh mắt đầy căm ghét, thù hận. Mạc Hoài Nhân, tưởng chỉ mày muốn đánh tao sao? Ông mày đây muốn tẩn cho mày một trận lâu rồi!

Một lãnh đạo cao hơn ở bên cạnh nhìn tôi khinh bỉ: "Vào đây mà cũng không biết đường chỉnh trang lại quần áo."

Tôi nhìn lại mình, ngực rộng vai nở, quần bộ đội, áo phông đen không tay bó sát người. Tôi vốn đã cường tráng, cộng với gần đây làm nhiều việc nặng, dáng người hình tam giác ngược khiến tôi thêm khỏe mạnh, dũng mãnh, cơ bắp gân xanh nổi cuồn cuộn như bộ đội hải quân lục chiến cởi bỏ áo ngoài sau khi huấn luyện vậy.

Tôi tách biệt hoàn toàn với phòng hội nghị này, cũng hoàn toàn khác biệt với những lãnh đạo cao cấp này. Không biết Lâm ma nữ gọi tôi đến đây làm gì?

Cô ta nhìn quanh một lượt, hơi thiếu tự nhiên dừng lại trên người tôi rồi nhanh chóng rời mắt đi: "Gần đây trong thành phố chúng ta xảy ra mấy vụ trộm rất lớn. Một số kẻ lẻn vào kho chứa đồ quan trọng của các công ty để

https://thuviensach.vn

trộm hàng, cấp trên đã họp, kho hàng của chúng ta toàn hàng quan trọng, nhân viên quản kho nhất định phải làm cho tốt công tác phòng chống trộm."

Mạc Hoài Nhân suy nghĩ một chút rồi giơ tay: "Lâm tổng giám, tôi đề nghị cho Ân Nhiên, một trong hai quản kho nghỉ việc, cậu ta đã có tiền án. Quản kho còn lại là Đàm Đào Sênh đã báo cáo lãnh đạo về hành vi tự ý rời bỏ vị trí làm việc của cậu ta, nên cậu ta đã ghi hận trong lòng, có ý định báo thù, khiến Đàm Đào Sênh không dám đi làm."

Các lãnh đạo đều gật gù. Mạc Hoài Nhân là lãnh đạo trong công ty nhưng thật ra cũng không phải cấp cao, chỉ là một trưởng ban, những người ngồi hai bên ở phía trên hắn mới là người ra quyết sách. Sau đó có rất nhiều người đưa ý kiến phải nhanh chóng đuổi việc tôi, dù sao phạm sai lầm vào thời khắc quan trọng này không thể trừng phạt đơn giản được, làm không tốt cho thôi việc hết. Lâm Tịch dựa lưng vào ghế: "Tất cả nói xong chưa?"

"Rồi ạ." Tất cả im lặng.

"Có dùng anh ta nữa hay không tự tôi sẽ có quyết định. Có thể những điều các anh vừa nói là đúng, nhưng cũng có thể không đúng. Tôi bảo anh ta lên đây không phải cho các anh công kích, mà để các anh hãy nói xem về mặt phòng chống trộm ở kho công ty còn có thiếu xótác anh đã khảo sát thực địa chưa? Có mặt nào chưa tốt các anh có biết không?"

Tất cả không ai nói gì.

"Ân Nhiên, đến lượt anh nói." Cô ta nhìn thẳng vào tôi.

Tôi đứng dậy, cúi người chào rồi nói: "Kho công ty có bốn cửa lớn, một buổi tối tôi nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, không đều và rất nhẹ. Ban đầu tôi nghĩ là tiếng của nhân viên an ninh trong khu vực, nhưng sau đó nghĩ lại thì thấy không đúng. Bảo vệ trong khu vực này toàn đi giày da, những âm thanh đó lại rất nhẹ, hỗn tạp, nên tôi nghĩ không phải bảo vệ. Tôi đề nghị công ty thuê thêm bảo vệ tăng cường tuần tra đêm. Khóa ở bốn cửa này cũng chỉ là mấy loại khóa rẻ tiền, tôi đề nghị thay khóa!"

https://thuviensach.vn

Tôi nói xong. Mạc Hoài Nhân chẹp chẹp "khen": "Sắp bị đá khỏi công ty rồi còn giả vờ yêu nghề thế làm gì? Đổi khóa? Ý cậu là bộ phận hậu cần ăn bớt hả?"

Mạc Hoài Nhân vừa dứt lời thì trưởng ban hậu cần nhìn tôi giận dữ: "Ân Nhiên, cơm có thể ăn linh tinh, chứ lời cấm được nói lung tung! Bất luận là khóa hay những thứ lớn khác đều được chúng tôi tuyển chọn kỹ lưỡng. Mấy cái khóa đó giá toàn tám chục tệ, sao cậu có thể nói là đồ rẻ tiền?"

Aiz, vô tình lại đắc tội với một người nữa rồi, dù sao tôi cũng sắp đi, mặc kệ vậy.

Nhưng nói thật thì đống khóa ấy quá tồi tệ, tám chục tệ? Có mà tám tệ thì có!

Mạc Hoài Nhân tiếp tục công kích tôi: "Còn thuê bảo vệ cái gì nữa? Thuê bảo vệ cướp bát cơm của cậu à? Tiền thuê bảo vệ công ty phải thanh toán cho cậu sao?" Lâm Tịch ra hiệu cho tôi ngồi xuống: "Hôm nay phòng hậu cần thay khóa cho tôi! Hạn trong ngày mai phòng nhân sự phải giải quyết xong vấn đề thuê bảo vệ, giải tán!" - Sự đanh đá, hung hăng, lẳng lơ, yêu kiều của Lâm Tịch khiến tôi nghĩ đến SM của Nhật. Giả dụ tôi là chồng cô ta, con người dã man như cô ta liệu có trói tôi lại rồi mua hai thùng nến đốt cho chảy lên người tôi không?

Khi ra khỏi phòng họp, tôi gặp Bạch Khiết ở hành lang, cô ấy ngạc nhiên kéo tôi sang một bên: "Ân Nhiên, có phải cậu gây họa rồi không?"

"Không, họ họp về việc phòng chống trộm, tôi phụ trách kho nên họ gọi tôi lên."

"Ồ, vậy thì tốt. Tối nay rảnh không? Cùng ăn cơm nhé!"

Bạch Khiết vẫn chưa biết tôi sắp bị đuổi, vừa hay tối nay nói chuyện xem còn vào khách sạn kia làm được không, nhưng kho lại không có ai trông. "Chị Bạch, kho có hai quản lý, nhưng người kia đang nghỉ, tôi không bỏ đi được."

https://thuviensach.vn

“Vậy để hôm khác.”

Ông trời không giao trách nhiệm nặng nề lên vai tôi nhưng vẫn khiến tôi hao tổn tâm trí, sức lực.

Nhưng cùng may tôi đã dứt khoát từ chối cuộc hẹn với Bạch Khiết, nếu không thì đã không có kỳ tích phía sau.

Tối đó tôi vô cùng buồn chán, thế là tôi uống liền hai chai bia rẻ tiền. Ngủ đến hơn bốn giờ thì bàng quang như muốn nổ tung, không thể nhịn nổi nữa, tôi bò dậy đi vào nhà vệ sinh trong góc. Mơ màng giải quyết xong tôi nghe thấy tiếng lích rích trong kho. Ban đầu tôi cho là chuột, nhưng rồi lại nghĩ trong kho không có đồ ăn, sao lại có chuột được?

Tôi quen buổi tối đi ngủ tắt đèn, vừa rồi dậy đi vệ sinh cũng mò mẫm trong đêm tối. Mà phòng tôi và nhà vệ sinh ở trong góc khuất, chẳng trách mà mấy kẻ kia không phát hiện ra. Nếu mà bị chúng phát hiện có khi tôi bị chúng xử lý ngay trên giường rồi. Tôi nép sau cửa nhìn ra ngoài, có mấy cái bóng đen đang chuyển đồ. Trời ạ! Tôi quệt mồ hôi trán, cũng may phát hiện kịp thời, nếu bị bọn trộm này lấy hết hàng thì đời này tôi coi như xong!

Trong kho chỗ nào cũng có thanh sắt, tôi cúi xuống nhặt một cái rồi xông ra đập vào đầu của một tên đang ôm thùng hàng. Chỉ nghe thấy hắn rống lên rồi ngã lăn ra. Chúng có bốn, năm người gì đấy, trong đêm tuy nhìn thấy người nhưng không thể nhìn rõ được mặt. Khi chúng vẫn còn sững người, tôi lại giáng một cú xuống đầu một tên khác, hắn kêu lên rồi ngã ra. Rồi tất cả trở nên hỗn loạn, có kẻ chạy ra cửa, có kẻ xông vào đánh tôi. Tôi bị ăn mấy cú đá, trong bóng tối vẫn có thể thấy có tên cầm dao găm, cứ thế cả bọn xông vào quần nhau.

Có lẽ tôi may mắn, hoặc cũng có thể bóng tối đã giúp tôi. Bọn người kia có kẻ đánh nhầm lẫn nhau, hơn nữa tên nào cũng có dao găm. Còn tôi cứ thấy người là đánh, mãi đến khi tất cả đều nằm hết trên đất tôi mới chạy về phòng báo cảnh sát. Mở đèn trong kho lên, mấy tên trộm đang máu me đầy người nằm dưới đất, cảnh sát đến rất đông

https://thuviensach.vn

Tinh thần tôi vẫn trong trạng thái căng thẳng và hưng phấn, cảnh sát kéo mãi mới lấy được thanh sắt trong tay tôi ra. Khi họ hỏi, tôi ngẩn ra mấy phút liền. Bảo vệ của công ty, lãnh đạo cấp quản lý cũng tới, nói tôi là quản kho, cảnh sát bảo tôi ngồi lên một thùng hàng, châm điếu thuốc cho tôi, lúc này tôi mới thực sự lấy lại tinh thần. Một cảnh sát băng bó vết thương trên tay cho tôi, lúc này tôi mới nhận ra mình bị thương. Vừa rồi đánh nhau tôi bị dao rạch mấy phát thế nhưng không thấy đau chút nào. Tiếp đó là đến bệnh viện, lấy khẩu cung, ăn bữa đêm, lúc đó nên gọi là ăn sáng được rồi. Sau đó quay lại kho ngủ, tôi ngủ đến tận chiều tối. Có lẽ đàn ông buổi sáng lúc sắp dậy thường mơ mình làm chuyện đó với người bên cạnh. Tôi lại mơ thấy cái đêm cùng Lâm ma nữ, mọi tư thế, mọi nét mặt, mọi tiếng kêu đều quen thuộc như vậy, chỉ là gương mặt lại biến thành Bạch Khiết.

Cô ấy lưng quay về phía tôi, ngoảnh lại nhìn tôi bằng ánh mắt đầy quyến rũ. Tôi ôm lấy eo cô ấy, khi chuẩn bị "lâm trận" thì bỗng nhiên tôi tỉnh dậy. Mở mắt ra thì thấy Bạch Khiết, tôi giật mình, cuống cuồng mặc áo, vuốt lại tóc: "Chị... chị Bạch, sao chị lại ở đây?"

"Cậu khiến tôi sợ chết được?"

"Sao lại sợ?" Tôi quên sạch chuyện đánh nhau với trộm, vội vàng nhìn vào di động. "Á, hôm nay còn có mấy xe phải bốc hàng lên."

Khi vươn tay lấy quần, tay tôi đập vào ghế đau nhói, nhìn tay mình tôi mới nhớ chuyện đêm qua: "Chị Bạch, có phải tôi phòng vệ quá mạnh đánh chết người rồi không?" Cái này bị truy cứu trách nhiệm hình sự đó!

https://thuviensach.vn

“Cũng may cậu không sao. Tôi nghe nói kho xảy ra chuyện lớn thì xuống đây thăm cậu! Lo cho cậu chết được!”

Vẻ lo lắng của cô ấy, có giống người yêu không?

Giống người yêu đang lo lắng không?

Tôi muốn nắm lấy tay cô ấy...

Nhìn gương mặt xinh đẹp của cô ấy, tay tôi tự động đưa ra, khi vừa chạm vào tay thì cô ấy bỗng rụt tay lại: “Dậy đi đã!” Cô ấy đỏ mặt kéo chăn tôi ra...

Kéo ra rồi mặt cô ấy lại càng đ cuồng quay lưng lại với tôi. Nhưng mặt tôi còn đỏ hơn, cậu nhỏ của tôi đang oai vệ dựng đứng lên bên trong cái quần lót, đều là do giấc mơ ấy gây ra. Tôi hoảng hốt mặc quần vào.

Tôi đứng dậy: “Chị... chị Bạch... tôi…” Nói gì bây giờ đây!

Khi hai người đang đỏ mặt thì một nhóm người mặc com-lê, có cả Lâm ma nữ, ồn ã đi vào căn phòng chật hẹp của tôi. Thế này là sao đây? Lẽ nào mấy kẻ bị tôi đánh chết thật rồi sao?

Lâm ma nữ ra hiệu cho Bạch Khiết đi ra, cô ấy ra ngoài, người đàn ông trung niên đứng trước Bạch Khiết bỗng nắm lấy tay tôi:

“Tiểu Ân, nhân viên tốt!”

Tôi ngẩn ra nhìn vẻ nhiệt tình chẳng biết thật hay giả của người trước mặt.

Ông ta lại vỗ vỗ mu bàn tay tôi: “Nhân viên tốt! Đúng là nhân viên tốt! Tôi là Dương Minh, phó tổng giám đốc công ty. Cậu đã lập đại công rồi, tổng giám đốc Vương Hoa Sơn bảo tôi đến thăm cậu!

Phó tổng giám đốc!

Tỉ lệ nhân viên quèn như tôi được gặp phó tổng giám đốc còn thấp hơn cả máy bay rơi xuống Thái Bình Dương!

https://thuviensach.vn

Tôi đang định lên tiếng thì ông ấy đỡ tôi ngồi xuống, rồi cũng ngồi kiểu phó chủ tịch của một huyện nào đó xuống một thôn nào làm công tác xóa đói giảm nghèo, vẻ mặt nhiệt tình quan tâm xem một tháng bà con nhận được bao nhiêu tiền:

"Tiểu Ân à, lần này cậu lập công lớn rồi! Vết thương ra sao?"

"Vốn dĩ không đau, nhưng ông đang bóp vào vết thương của tôi rồi."

Ông ta vội rụt tay lại, khẽ vỗ lên lưng tôi: "Tiểu Ân à, cậu thấy phòng ban nào trong công ty phù hợp với chuyên ngành của cậu thì cứ nói. Chúng tôi nhất định khiến cậu hài lòng! Ít nhất là phó phòng!"

Thì ra là vậy, tôi thành anh hùng của công ty rồi đấy!

Vào phòng nào đây? Chỉ quản kho nhỏ bé cũng khiến tôi rối loạn, tôi đi đâu cũng là đối tượng bị đả kích, chi bằng cứ ngoan ngoãn ở lại đây thì hơn.

"Phó tổng giám đốc Dương, tôi muốn vẫn được làm việc ở đây."

Ông ấy sững người nhìn mấy người đằng sau.

Tôi nói thêm: "Ý tôi là tôi không đi đâu cả, công việc ở kho rất tốt."

Ông ấy lại càng sững sờ, có lẽ ông ấy đang nghĩ sao trên đời lại có thằng ngốc thế này nhỉ? Nghĩ một lúc ông ấy nhìn tôi: "Vậy cậu cứ nghĩ đi, muốn đến phòng nào cứ gọi thẳng cho phòng nhân sự, tôi sẽ nói với họ. Nếu muốn ở lại đây, cũng được, tăng lương tăng thưởng, thế nào?"

Tôi sung sướng đến mức muốn ôm lấy ông ấy mà hôn, nhưng vẫn làm ra vẻ bình tĩnh: "Cảm ơn phó tổng giám đốc Dương, cảm ơn công ty đã tốt với tôi như thế!"

Nói chuyện thêm một lúc họ rời đi¬, tôi phấn khích đập đầu binh binh vào tường mấy cái.

Waaaaaa, được tăng lương rồi! Các em được cứu rồi!

https://thuviensach.vn

Đứa em gái lớn của tôi chuẩn bị thi đại học, thật ra thành tích học tập của ba anh em tôi rất tốt, đầu óc đều rất thông minh. Tôi chưa bao giờ nghi ngờ việc nó có thể dễ dàng thi đỗ. Nhưng học phí đại học quá đắt, hơn một vạn tệ một năm với gia đình như chúng tôi thì quả thực quá cao.

Trước đây tôi toàn vay tiền quỹ khuyến học, khi tốt nghiệp còn phải gom góp từ nhiều nguồn mới trả hết tiền học phí trường mới phát bằng. Tiền nợ sẽ ngày một nhiều, nếu em tôi lên đại học, tôi thật sự không biết phải làm thế nào nộp học phí... Tăng lương, tăng thưởng!

Là tấm gương điển hình, tôi tham gia đại hội "Noi gương đồng nghiệp Ân Nhiên". Tổng bộ của công ty không ngờ lại đông đến vậy, tôi đứng trên bục cao vấp lên vấp xuống đọc hết bài phát biểu họ đã chuẩn bị sẵn. Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, tôi toát mồ hôi lạnh, nghe lãnh đạo công ty thay nhau tâng bốc.

Khi gật gù ngáp ngắn ngáp dài thì điều tôi chờ đợi nhất đã đến. Lãnh đạo bảo tôi đứng ra giữa sân khấu, tổng giám đốc Vương Hoa Sơn cầm một cái phong bì đỏ bước đó ghi tiền thưởng một vạn tám nghìn tệ. Tôi nước mắt rưng rưng nhận lấy cái phong bì. Mắt tôi luôn dính chặt lấy nó, dáng vẻ lãnh đạo thế nào tôi cũng chẳng nhìn lấy một lần.

Sau khi xuống khỏi đó, tôi lập tức đếm xem có đủ tiền không, đếm rồi lại kiểm tra xem có phải tiền thật không. Sau khi xác nhận đó là tiền thật, tôi phấn khích chạy đến ngân hàng gửi tiền. Em gái ơi, học phí của em đây rồi!

Công ty thuê thêm hai quản kho nữa, Đàm Đào Sênh thì không biết chết ở xó nào, hình như bị điều đi rồi thì phải. Hai quản kho mới đến là buổi tối tôi không cần phải trông cái kho rách này nữa, tôi còn là cấp trên của họ đấy. Hai người họ cũng phụ trách chuyển hàng, hơn nữa công ty còn tăng lương cho tôi, lương cứng từ hai nghìn một tháng cộng thêm một nửa tiền thưởng. Tâm trạng mấy ngày nay của tôi cực kỳ tốt, trước đây thấy ăn mày tôi chỉ cho họ vài đồng tiền lẻ, giờ tôi cho hẳn mười tệ!

Hưng phấn bước vào cửa hàng mua một bộ quần áo một nghìn hai, nhưng không có áo khoác, chỉ có sơ mi. Nhìn mình trong gương mới thấy,

https://thuviensach.vn

thì ra Ân Nhiên tôi cũng đẹp trai phết!

Hẹn Bạch Khiết đến một nhà hàng lịch sự ăn cơm, cô ấy vui vẻ tới, thấy tôi ăn mặc khác thường ngày, mỉm cười nói: "Không ngờ Ân Nhiên lại long trọng thế này."

"Có phải mặc thế này hơi nghiêm túc quá không?"

"Cậu mặc nghiêm chỉnh như vậy là tôn trọng tôi, lẽ nào Ân Nhiên định thổ lộ với chị Bạch tôi sao?" Cô ấy đùa. Trời ạ! Cô ấy nhìn thấu suy nghĩ của tôi: "Chị Bạch, cảm ơn chị lâu nay đã quan tâm và giúp đỡ, tôi mời chị bữa này để cảm ơn."

"Ân Nhiên giờ là người nổi tiếng trong công ty rồi, đây là may mắn ba đời của tôi!"

Tôi định tiếp lời thì điện thoại cô ấy reo, cô ấy ra ngoài nhận điện, quay lại gọi món, nói chuyện chưa được mấy phút thì anh chàng quý tộc lần trước chở Bạch Khiết trên chiếc xe hạng sang đã xuất hiện ở cửa, tiến lại lịch sự cười với tôi rồi ngồi xuống bên cạnh Bạch Khiết:

"Em yêu, đây là người em trai chính nghĩa em thường kể với anh sao?"

Bạch Khiết ở ngay trước mặt tôi, khẽ quàng tay anh chàng quý tộc kia: "Đúng vậy!"

Tôi sững sờ, toàn thân như bị sét đánh trúng, nét mặt cứng đờ.

"Ân Nhiên, đây là bạn trai của tôi, Trần Thế Mỹ."

Anh ta lịch sự chìa tay về phía tôi. Trần Thế Mỹ, cái tên này hay thật, nghe như tiếng sấm bên tai. Cha mẹ anh ta lẽ nào không biết cái tên Trần Thế Mỹ bị người đời chửi rủa hàng nghìn năm nay sao?

"Nghe nói cậu là quản kho của công ty, dám một mình đánh với mấy tên trộm liền, tôi vô cùng khâm phục. Tôi có mở một chuỗi siêu thị liên hoàn. Nếu cậu Ân Nhiên không chê thì đến chỗ tôi, tôi sẽ sắp xếp cho cậu một công việc tốt hơn!"

https://thuviensach.vn

Tâm hồn tôi đang lơ lửng tầng mây:

“Siêu thị gì vậy?”

“Liên Hoa.”

Tôi sốc thêm lần nữa: “Chuỗi siêu thị Liên Hoa là của anh sao?”

Cả tỉnh này, đến các thành phố, huyện lị, ngay cả xã cũng có siêu thị Liên Hoa, con người này có bao nhiêu tiền vậy?

Bạch Khiết khuyên tôi: “Ân Nhiên, đừng đi chuyển hàng nữa. Cậu biết không, về già sẽ nhiều bệnh lắm!”

Trần Thế Mỹ nói tiếp: “Phúc lợi đãi ngộ của công ty các cậu đúng là rất tốt, tôi bảo Bạch Khiết thôi việc cô ấy cũng không chịu. Cậu cứ suy nghĩ kỹ đi, đây là danh thiếp của tôi, có thể gọi bất cứ lúc nào. Chúng ta đi thôi.”

Bạch Khiết khẽ gật đầu, Trần Thế Mỹ thanh toán xong hai người cùng đi về. Tuy tướng mạo Trần Thế Mỹ rất bình thường nhưng nhìn phía sau, từ bộ Âu phục đó thì đúng là trai tài gái sắc.

Nhân viên phục vụ tiến lại chỗ tôi: “Thưa anh, chúng tôi đã chuẩn bị xong bài hát cho anh rồi, hoa cũng đã có.”

Tôi đã chuẩn bị một bài hát tiếng anh, vốn dĩ định lên sân khấu hát cho Bạch Khiết nghe, đây là sở trường của tôi. Tôi còn chuẩn bị một bó hoa lớn, vừa hát vừa bảo phục vụ tặng hoa cho cô ấy, tôi không định thổ hay theo đuổi Bạch Khiết, tôi chỉ muốn tận hưởng cảm giác hẹn hò với cô ấy sẽ làng mạn thế nào thôi.

CHƯƠNG 3 – CÔ GÁI CÓ GƯƠNG MẶT ĐẸP

Tôi gọi một chai rượu trắng một mình ngồi uống cạn, lúc bước ra khỏi quán bar thì đầu óc váng vất, nhưng càng uống lại càng tỉnh, ai bảo uống rượu sẽ giải được sầu chứ? Đi qua một khu vui chơi quy mô lớn, ánh đèn lấp loáng và tiếng nhạc nhảy xập xình thu hút tôi, tôi đi vào trong.

https://thuviensach.vn

Tôi nhảy điên cuồng…

Sau đó rất lâu, tôi mệt quá liền đến chỗ quầy bar, cái bàn rất dài, có nhiều người đẹp cô đơn đang ngồi hút thuốc. Tôi lắc lắc đầu, gọi một cốc đồ uống, nhìn xem các chàng trai phong lưu ở đây tán tỉnh người đẹp thế nào.

Bên phải là một cô gái với mái tóc dài ngang vai mặc bộ quần áo thời trang, ngồi vắt chân lặng lẽ uống rượu, một anh chàng mặc com-lê tiến lại: "Cô em, cùng uống một ly nhé!"

"Cút!"

Anh ta liền biết điều cút đi.

Lại một anh chàng ăn mặc thời thượng tiến lại: "Cô em, nể anh nhảy một điệu nhé!"

"Cút!"

Anh chàng này cũng biết điều mà cút.

Không lâu sau một anh chàng đẹp trai lại gần, rất ra dáng dựa vào quầy bar, giơ ly rượu lên: "Một mình à?"

Cô gái đó để ý tới anh chàng đẹp trai đó rồi, nhìn chằm chằm anh ta: "Cút đi!"

"Cô có gì giỏi chứ?"

"Cút!"

Anh chàng đẹp trai đó mặt hầm hầm

Tôi chống tay xem một cách háo hức, cô ta bỗng quay lại nhìn. Tôi sững sờ, nhìn cô ta rất lâu rồi mắng: "Nhìn cái gì mà nhìn?"

Lý Bình Nhi, người đã lừa tôi vào phòng chứa đồ mà hét tôi sàm sỡ. Mắng xong tôi lại nghĩ, nếu không phải vì cô ta thì tôi sẽ không bị đày ra kho, không ra kho thì tôi lấy đâu ra lương cao thế này? Lý Bình Nhi làm như thế chẳng qua bị Mạc Hoài Nhân sai khiến mà thôi.

https://thuviensach.vn

Cô ta tiến lại gần tôi, cô ta cũng đã uống không ít, ánh mắt mơ màng nhìn tôi: “Anh là ai mà dám mắng tôi? Tôi có thù oán gì với anh mà anh dám chửi tôi?”

“Ông đây mắng cô đấy sao nào? Tôi còn muốn đánh cô nữa kìa!”

Đúng lúc ánh đèn quét chiếu tới mặt tôi, lúc này cô ta mới nhìn rõ: “Ân Nhiên?”

“Tôi đây, có muốn kêu tôi sàm sỡ cô không?”

Cô ta không nói gì, nhìn phục vụ: “Cho hai ly rượu trắng.”

Phục vụ đem rượu tới, cô ta cố uống hết hai ly, lau miệng nói: “Hai ly vừa rồi là rượu phạt, tôi xin lỗi anh!”

“Tôi không định chấp nhận sự xin lỗi của cô, nói lý do đi!”

“Một hôm trưởng ban Mạc bảo tôi đi fax bảng giá xuất xưởng của các loại máy điện thoại. Vốn là phải gửi cho cửa hàng khác nhưng tôi lại nhầm số fax thế là gửi đến một khách hàng lớn, khách hàng đó nói công ty ta kiếm lời quá nhiều, thế là trả lại mấy trăm bộ khiến công ty tổn thất không nhỏ. Tôi biết mình không thể ở lại, đành đi xin trưởng ban Mạc. Anh ta bảo tôi diễn vở kịch đó.” Cô ta ấp úng nói.

“Không sao, ban đầu tôi rất hận cô, nhưng nếu không phải nhờ cô thì ở văn phòng tôi đã sớm bị đuổi khỏi cửa rồi, chứ đâu có vinh quang như bây giờ.”

Cô ta nâng ly rượu lên: “Chúc mừng anh, anh là người tốt. Tôi vẫn luôn rất áy náy với anh, thậm chí tôi không có mặt mũi nào đi gặp anh để xin lỗi nữa. Cho dù anh chửi tôi, đánh tôi tôi cũng cam. Lần đó trưởng ban Mạc còn hứa nếu tôi làm xong chuyện này, đuổi được anh đi thì chỗ của anh sẽ cho bạn trai của tôi vào. Bạn trai tôi t nghiệp đã lâu nhưng không tìm được việc. Nếu chỉ vì mình thì tôi sẽ không đồng ý đâu, nhưng vì bạn trai, tôi có chết cũng phải làm.”

https://thuviensach.vn

“Như vậy là bốn chúng ta, cô , bạn trai cô, Mạc Hoài Nhân và tôi đều được điều mình muốn rồi.”

“Bạn trai tôi vì tiền mà đi theo một bà nhà giàu rồi. Tiền thật sự quan trọng như thế sao?” Đột nhiên cô ta rơi nước mắt.

Tiền đúng là quan trọng, xem ra chuyện này không chỉ xảy ra với tôi, tôi bỗng có cảm giác cân bằng, không thấy khó chịu như trước nữa.

Rượu đúng là thứ dễ rút ngắn khoảng cách, hai người càng uống càng gần, rất nhanh cả hai đã ôm ôm ấp ấp chẳng khác gì tình nhân, rồi tay dắt tay lên taxi. Cô ta ngả đầu lên vai tôi, hương thơm trên người cô ta sao lại giống bạn gái cũ của tôi thế. Lý Bình Nhi cũng thích cắn móng tay, có phải ông trời ban cô ta cho tôi không?

Cô ta dẫn tôi đến chỗ ở của mình, một căn phòng đơn. Lý Bình Nhi trang trí căn phòng rất đẹp, phòng đơn nhưng rất rộng, có nhà vệ sinh.

Vừa vào chúng tôi đã ôm chặt lấy nhau mà ngấu nghiến hôn. Tôi quên hết rồi, lần đầu tiên nhìn thấy cô tôi coi đó là người bạn gái tôi yêu say đắm suốt ba năm.

Tôi cởi chiếc áo hở lưng của cô ta ra, hôn từ sau tai hôn xuống, khi tôi hôn đến cổ thì cô ta khẽ rên rỉ. Tôi tiếp tục xuống thấp hơn, cô ta tắt đèn, căn phòng tối om. Cô ta ôm tôi ngã ra giường.

“Mẫu Đơn, Mẫu Đơn!” Tôi gọi tên cô ấy, tôi điên rồi, tôi coi cô ta là Mẫu Đơn - người bạn gái đã bỏ rơi tôi.

Tiếp sau đó thì mọi chuyện rất tự nhiên…

Sáng hôm sau tỉnh dậy, tôi châm thuốc, cô ta cũng tỉnh, ôm chặt tôi: “Ân Nhiên, chúng ta có gọi là tình một đêm không?”

“Không biết.”

“Thế tại sao chúng ta ngay ngày đầu tiên đã quan hệ?”

https://thuviensach.vn

“Không giấu gì cô, tối qua tôi uống say, coi cô là bạn gái cũ của tôi. Bạn gái tôi cũng như bạn trai công chủ cho cô ấy một trăm vạn, thế là cô ấy bỏ rơi đứa nghèo rớt là tôi đây. Cô rất giống bạn gái tôi.”

“Thế là anh và cô ấy yêu được bao lâu?”

“Bắt đầu từ đại học, ba năm.”

“Ân Nhiên, tình yêu là một loại thói quen, khi đã quen ai đó rồi, anh ta đột nhiên bỏ đi cũng như đột nhiên rút mất linh hồn mình, trong lòng trống trải khủng khiếp, tê dại đến không biết đau đớn nữa. Tôi không thể không có anh ấy, không có anh ấy tôi thà chết còn hơn.”

Tôi nhìn quanh phòng, toàn là ảnh của cô ta và bạn trai: “Anh ta đi rồi, cô có thể làm gì chứ?”

“Tôi làm bạn gái anh, anh làm bạn trai tôi, nếu bạn trai tôi về thì chúng ta chia tay. Nếu bạn gái anh trở lại thì anh có thể nói chia tay bất cứ lúc nào.”

“Như thế có ý nghĩa gì không? Không có tình yêu thì gọi là người yêu?” Tôi nhìn vào đôi mắt thuần khiết xinh đẹp kia và hỏi.

“Không có tình yêu, chúng ta quan tâm, chăm sóc lẫn nhau, cùng làm tình là được rồi!”

Nói rồi cô ấy cưỡi lên người tôi, không hiểu cô ấy định làm gì, hai mắt tôi dính chặt vào bầu ngực căng tròn nhú cao của cô ấy. Cô ấy dùng tay che mắt tôi: “Không được nhìn!”

Một tay che mắt tôi, đến khi đạt cao trào, cả người mềm nhũn nằm lên người tôi, cô ấy vẫn che mắt tôi. Tôi tò mò hỏi: “Sao lại che mắt tôi?”

“Tôi thấy xấu hổ vì đã phản bội anh ấy. Từ sau khi anh ấy đi ngày nào tôi cũng đến bar uống cho say.”

“Không phải chứ? Thế tôi là người đàn ông thứ mấy tình một đêm với cô rồi?”

https://thuviensach.vn

“Tôi chỉ lên giường với người có thân thể và trái tim khỏe mạnh, ngoài bạn trai tôi ra, anh là người đầu tiên.”

“Sau này thì sao?”

“Giờ thì tôi đã là bạn gái anh rồi, còn có

“Đúng!” Tôi lật cô ta nằm xuống dưới.

Cô ta hỏi: “Anh định làm gì?”

“Cô nói xem tôi muốn làm gì?”

Cả ngày tôi và Lý Bình Nhi ngủ trên giường, hai kẻ bị tình yêu bỏ rơi tìm hơi ấm từ cơ thể của nhau.

Người bạn gái tôi yêu say đắm - Mẫu Đơn từng nói, nếu hai người không yêu nhau thì dù có ôm chặt thế nào cũng không thể thấy ấm áp. Xem ra câu nói đó hoàn toàn sai rồi, giờ tôi đang ôm Lý Bình Nhi, rất ấm.

“Hôm nay anh không đi làm à?” Cô ấy ôm cổ tôi, gương mặt ghé sát mang tai tôi, giọng run run.

“Anh trực đêm, mười hai giờ đến sáng hôm sau.”

“Dậy đi, giờ đã tối rồi đấy.”

“Không muốn dậy.” Giờ tôi không có tâm tư để đi làm.

“Anh không đói à? Dậy đi!” Cô ấy kéo tôi.

“Dậy cũng được, thêm lần nữa!”

“Không!”

“Lần cuối! Rồi dậy đi ăn.”

“Không cho!”

“Không cho thì cưỡng bức vậy!”

https://thuviensach.vn

Bên dưới chỗ Lý Bình Nhi là một con phố kinh doanh, vô cùng náo nhiệt.

“Muốn ăn gì?” Cô ấy hỏi.

“Gì cũng được.”

“Lẩu nhé, anh đã thử lẩu mùa hè bao giờ chưa?”

“Ý kiến không tồi.”

Trên đường cô ấy kéo tôi vào một cửa hàng, dạo quanh chỗ quần áo cho nam, rồi cầm mấy bộ ra ướm lên người tôi.

“Làm gì vậy?”

“Anh là bạn trai em rồi, đương nhiên phải ăn mặc tử tế một chút.”

“Thế này chưa đủ tử tế sao?” Tôi chỉ vào bộ hơn một nghìn tệ trên người mình.

“Em đối xử rất tốt với bạn trai, tuần nào cũng mua quần áo cho anh ấy. Mọi thứ anh ấy mặc, anh ấy dùng đều là em mua. Giờ anh là bạn trai em, em cũng sẽ mua quần áo cho anh.”

Sau khi xem cỡ quần áo cô ấy đặt ba lô lên quầy. Tôi rút ví nhưng cô ấy không chịu, hơi giận nói: “Nếu anh muốn sau này không gặp em nữa thì anh trả!”

Tôi đành thôi, cô ấy thanh toán, vui vẻ nắm tay tôi vào quán lẩu Trùng Khánh. Tôi từ bé đã không ăn được cay, lắc đầu nói: “Lý Bình Nhi, anh không ăn được cay.”

“Lẩu uyên ương?”

“Cái gì?”

“Là loại lẩu tách làm đôi, một nửa cay một nửa không. Còn nữa, Ân tiên sinh, sau này hãy đổi cách xưng hô đi, đừng gọi em là Lý Bình Nhi.”

https://thuviensach.vn

“Thế gọi là gì?”

“Bình Bình, anh đã đọc thơ cổ chưa?”

Trên bàn ăn, cô ấy thấy miếng nào ngon đều gắp cho tôi, tôi cảm động muốn khóc. Cô gái này tốt như thế mà anh chàng kia cũng nỡ bỏ. Tự dưng lại nhặt được một cô gái hiền lành thục nữ thế này, lẽ nào ông trời lại tốt với tôi thế sao?

“Bình Bình, em không phải đi làm à?”

“Em bị đuổi rồi.”

“Cái gì?”

Từ khi Lý Bình Nhi bị bạn trai b đêm nào cũng vào quán bar, ban ngày không có tâm trạng làm việc, bị Lâm ma nữ đuổi việc.

“Thế em có định tìm việc không?”

“Anh sợ phải nuôi em à?” Cô ấy cười hi hi.

“Sao anh phải sợ?”

“Hôm qua em đã tìm được việc mới rồi. Trưởng bộ phận món Âu trong khách sạn Hoa Thần, em có kinh nghiệm về việc này.”

Trời ạ, trùng hợp vậy sao? Mẫu Đơn trước đây cũng là trưởng bộ phận trong khách sạn. Lý Bình Nhi sẽ không đi theo con đường của Mẫu Đơn đấy chứ?

“Thế bao giờ em đi làm?”

“Trước em chưa khám sức khỏe, giờ đi khám rồi, nhưng vẫn chưa đến hôm trả giấy. Mấy hôm tới mời cơm vị chủ quản đó là có thể đi làm.”

Có bạn gái thật tốt, trong giờ làm bốc dỡ hàng tôi cũng nghêu ngao hát, nhắn tin với Lý Bình Nhi. Ngồi trước cửa kho nhắn tin, chiếc xe tuần dương hạm màu đỏ đỗ trước mặt tôi cũng không biết.

https://thuviensach.vn

Cửa sổ xe của Lâm ma nữ từ từ hạ xuống, tôi vẫn cầm điện thoại bấm bấm. Nghe thấy tiếng còi tôi giật mình ngẩng lên, gương mặt ma quỷ của Lâm ma nữ tối sầm đầy sát khí. Tôi vội nhét điện thoại vào túi tiếp tục chuyển hàng.

"Lại đây!" Cô ta hét.

Tôi đặt hàng xuống, từ từ tiến lại, làm việc riêng trong giờ làm bị Lâm ma nữ bắt được không biết bị trừ lương hay viết kiểm điểm đây.

"Lên xe!"

Tôi nghĩ mình nghe nhầm, thò đầu ra hỏi: "Cái gì ạ?"

"Lên xe!" Cô ta hét to hơn.

Lẽ nào sắp bị đuổi? Tôi cúi xuống nhìn quần áo: "Quần áo tôi hơi bẩn, sợ làm bẩn xe chị."

"Tôi không biết bảo người rửa xe sao? Lên xe đi!"

Tôi lên xe. Đây có thể nói là lần đầu tiên tôi được ngồi trên chiếc xe sang trọng thế này.

Cô ta lái xe đến bờ sông, tôi không hiểu cô ta muốn làm gì? Có phải không chịu được cô đơn muốn tìm tôi giải sầu không?

Nhớ lại đêm cùng người mẫu Lâm ma nữ tai tôi lại đỏ ửng. Đang nghĩ linh tinh, cô ta dừng xe rồi bỗng tát một cái vào mặt tôi.

Nước mắt tôi cũng bay ra theo, cảm giác bỏng rát khiến não tôi dừng hoạt động, chỉ còn tiếng u u vang lên. Tôi ôm mặt kêu lên: "Cô làm thế là sao? Tôi làm gì sai à?"

Cô ta thở hổn hển rồi lại vung tay lên, may lần này tôi nhanh tay đỡ được, nhưng ngón tay cô ta vẫn lướt qua mặt tôi để lại mấy vết như mèo cào.

https://thuviensach.vn

Lâm ma nữ trừng trừng nhìn tôi, hơi thở gấp gáp, răng nghiến kèn kẹt, đúng là điên! Tôi định xuống xe thì nhìn thấy dưới cặp kính râm to bản chảy ra hai giọt nước mắt lăn theo má: "Tôi có thai rồi."

Tôi sững sờ, cái gì?

Có thai?

Lâm ma nữ có thai?

Của tôi?

Rồi lại nghĩ, sao có thể là của tôi?

Tin đồn cô ta có nhiều đàn ông như thế, cô ta là người đàn bà của tổng giám đốc ai chả biết, hơn nữa thường nghe thấy cô ta hay qua lại với những người đàn ông có liên hệ công việc ở khách sạn. Tôi với cô ta chỉ có một đêm đó, còn uống thuốc tránh thai, sao có thể là của tôi? Sao cô ta biết là của tôi?

Dường như cô ta đoán được tôi đang nghĩ gì: "Anh đang nghi ngờ không phải của anh đúng không?"

Tôi cúi đầu không nói gì, coi như mặc nhận lời cô ta nói.

"Hai năm rồi không có người đàn ông nào

Tôi nhìn ra ngoài cửa xe, vẻ mặt tôi lúc này thể hiện rõ ràng sự nghi ngờ.

"Anh có còn là người không? Có cần đi kiểm tra DNA để chứng minh?"

"Ồ." Tôi lấp liếm cho qua, có thai chưa được ba tháng sao làm được DNA?

Tôi nhảy xuống xe, nói với cô ta: "Cô đến bệnh viện hỏi xem, nếu làm được DNA thì tìm tôi. Tôi sẽ đến bệnh viện bất cứ lúc nào. Tạm biệt Lâm tổng giám."

Tôi đến chỗ Lý Bình Nhi, cô ấy vừa mở cửa thì tôi đã ôm lấy mà hôn cuồng nhiệt. Tôi mê mẩn thân thể của cô ấy, chỉ ngửi mùi hương thiếu nữ

https://thuviensach.vn

trên cơ thể cô ấy thôi tôi cũng hồn xiêu phách lạc.

Sau một trận chiến kịch liệt...

Cô ấy đi tắm, tắm xong ném cho tôi chiếc khăn mặt mới: "Tắm đi đã rồi ngủ."

"Khăn mới?"

"Sau này không phải anh sẽ thường xuyên qua đây sao? Em sẽ mua cho anh mấy thứ dùng hàng ngày như khăn mặt, bàn chải đánh răng."

Có bạn gái thích thật, cô ấy khiến tôi nhớ đến Mẫu Đơn của tôi.

Mẫu Đơn đối với tôi thực sự không còn gì để nói. Ngày nào cô ấy cũng mua cho tôi bữa sáng, làm cơm, giặt quần áo, mấy việc linh tinh đó chưa bao giờ tôi phải đụng tay vào.

"Bình Bình, em nghĩ chúng ta có yêu nhau được không?"

"Giờ không phải chúng ta đang yêu sao?" Cô ấy hỏi lại.

"Anh không nói về thể xác, anh nói về tình cảm."

"Có lẽ sẽ được. Khi chúng ta quen với nhau rồi, quen việc sống với đối phương thì chắc sẽ có tình yêu."

Tôi đang tắm thì bỗng nhiên cô ấy đẩy cửa vào. "Em làm gì thế?

Cô ấy đưa di động cho tôi: "Anh có điện thoại."

Tôi nhìn số, Lâm ma nữ! Tôi vội vàng tắt máy, nếu để Lý Bình Nhi biết tôi từng ngủ với Lâm ma nữ thì chắc chắn sẽ mất giá, thậm chí còn chia tay luôn ấy chứ!

"Sao không nhận? Là điện thoại của Lâm tổng giám đúng không?"

"Ừ, có lẽ là công việc."

"Chị ấy đích thân tìm anh, chắc chắn là chuyện quan trọng."

https://thuviensach.vn

“Không đâu, cô ta lúc nào cũng bắt anh làm thêm, bảo là kho một người không trông hết được, bắt anh làm thêm không lương, anh không làm!” Tôi vừa nói dối vừa nghĩ, lẽ nào đứa con trong bụng Lâm ma nữ là của tôi thật? Lâm ma nữ không nói dối, nếu cô ta nói thật, hai năm rồi không có ai đụng vào người cô ta, mà tôi lại cùng cô ta, thuốc tránh thai cũng không thể 100% có tác dụng. Nếu thật sự là của tôi mà tôi còn giả vờ không biết thì liệu tôi có bị cô ta giết không?

“Đang nghĩ gì mà say sưa thế?” Lý Bình Nhi vừa nói vừa đi vào, đóng cửa lại.

“Không có gì. Này, em vào làm gì? Ướt hết bây giờ.”

“Tắm cho anh mà, anh tắm không sạch.”

“Sao em biết không sạch?”

“Nói chung là có mùi.”

“Ở đâu?”

Cô ấy không nói, cầm vòi hoa sen cúi người bắt đầu kì cọ từ dưới chân tôi lên.

Sáng sớm, Lý Bình Nhi gọi tôi dậy, tôi mơ màng nhìn di động: “Mới hơn bảy giờ mà, hôm nay anh trực đêm.”

Cô ấy mặc quần áo vào: “Công việc ở khách sạn này là bạn em tìm giúp, vừa rồi cô ấy gọi đến bảo chủ khách sạn hôm nay có thời gian rỗi, gọi em đến nói chuyện công việc.”

“Thế em đi đi.”

“Anh không đi cùng em à? Đi mà! Đi ăn cơm!” Cô ấy kéo tôi dậy.

Cái thành phố phía nam này có thói quen uống trà, có trà sáng, trà chiều... thích cả gia đình hoặc một nhóm bạn cùng ngồi với nhau. Dù là mời khách cũng đi uống trà, thuê một phòng bao mọi người ngồi nói chuyện ăn uống.

https://thuviensach.vn

Bạn của Lý Bình Nhi tên là Thanh Mai, cũng rất xinh đẹp, đánh mắt xanh tô son đỏ nhìn khá lẳng lơ. Con người đúng là cũng lẳng lơ, thấy tôi và Lý Bình Nhi thì cô ta cười hi hi ôm lấy Lý Bình Nhi, nhìn tôi với ánh mắt đong đưa: "Bình Bình, bạn trai mới của cậu xem ra cường tráng hơn bạn trai cũ đấy, cậu có phúc rồi."

Lý Bình Nhi đẩy cô ta ra: "Thanh Mai, nghiêm túc đi!"

Cô ta gật đầu với tôi: "Nghe Bình Bình nói, anh và cô ấy đều rất cô đơn trống vắng vì thế đến với nhau, đúng không?" Nói rồi cô ta bật cười hi hi ha ha.

Tôi nhếch mép, loại phụ nữ thế này ai muốn chứ? Nhưng sau này nghe Lý Bình Nhi nói, cô Thanh Mai này hiện giờ cùng một lúc theo mấy ông chủ lớn liền, rất có bản lĩnh! Đàn ông hận nhất là bị cắm sừng, chắc cô ấy chưa nghĩ nếu bị phát hiện sẽ chết không toàn thây thế nào nhỉ...

Ngồi trong gian phòng bao của một khách sạn năm sao, tôi hối hận vì đã đi uống trà cùng họ. Chủ khách sạn là một người đàn ông khoảng năm chục tuổi, nhìn thấy Thanh Mai là mặt đã hiện lên vẻ dâm tà: "Thanh Mai, thật hiếm có, có phải nhớ anh rồi không?"

"Đi chết đi! Người ta còn lâu mới nhớ anh! Tìm anh là vì việc lần trước đã nói đấy. Lý Bình Nhi, bạn thân của em, ứng tuyển vị trí trưởng phòng bộ phận ăn uống, được không?"

Lão ta chuyển ánh mắt sang người Lý Bình Nhi, mắt không chuyển động nữa, dính chặt lấy ngực cô ấy: "Em là Lý Bình Nhi à? Không vấn đề gì, sau này theo anh, lát anh viết cho em tờ giấy, em cầm đến phòng nhân sự báo danh, sáng mai đi làm."

Trời ạ! Nếu Lý Bình Nhi đi làm ở đây thì không phải sẽ bị hắn quấy rối sao?

Lý Bình Nhi cười: "Ai yô, vẫn nghe Thanh Mai nói anh Cần rộng rãi, hào phóng, nhất định phải quan tâm em nhiều nhiều nhé!"

https://thuviensach.vn

Anh Cần?

Tôi muốn ói!

Lão ta còn già hơn bố tôi, anh á?

Anh Cầm Thú còn may ra! Anh Cầm Thú cười tít mắt nhìn Lý Bình Nhi: "Bình Nhi, cho anh số điện thoại của em, có gì anh sẽ thông báo."

Lý Bình Nhi uốn éo tiến lại bên cạnh lão, người thấp xuống cố tình cho anh Cầm Thú nhìn ngực. Anh Cầm Thú vừa ghi lại số vừa nhìn vào trong áo Lý Bình Nhi. Mẹ kiếp Lý Bình Nhi! Em coi anh là cái gì hả? Anh Cầm Thú cảm nhận được ánh nhìn sắc lạnh từ phía trước, lão ta nâng chén trà lên: "Anh bạn trẻ này là ai?"

Lý Bình Nhi đứng thẳng dậy nhìn tôi, suy nghĩ một chút rồi nói: "Em trai em, không biết anh Cần có sắp xếp được cho nó một công việc được không?"

Anh Cầm Thú phóng khoáng: "Sau này, chỉ cần là việc của Bình Nhi thì chính là việc của anh, cần gì cứ nói!"

Em trai?

Lý Bình Nhi, ý em là gì?

Lý Bình Nhi chạm cốc với hắn: "Cảm ơn anh Cần nhé!"

Hắn ta thốt lên: "Chàng trai, nhìn cậu cũng rất cường tráng, tuổi trẻ thật tuyệt!"

Thanh Mai tiếp lời: "Lẽ nào anh Cần lại già rồi sao?" Thanh Mai dứt lời thì ba người bọn họ đều bật cười lớn.

Tôi sững sờ nhìn bọn họ. Suốt thời gian uống trà tôi chỉ nhìn Lý Bình Nhi và Thanh Mai đầu mày cuối mắt với anh Cầm Thú, buồn nôn đến mức tôi muốn ném chai vào mặt hai cô ấy.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng cũng chịu đựng được đến khi giải tán. Anh Cầm Thú đưa tôi và Lý Bình Nhi về chỗ cô ấy rồi cùng Thanh Mai đi đâu đó. Nhìn bộ dạng họ, chỉ có thể là hai nơi, một là khách sạn, hai là một nơi giấu tình nhân nào đó của lão ta.

Vào nhà, lửa giận trong lòng tôi bùng lên: "Em có thấy buồn nôn

Cô ấy vẫn không biết tôi giận cái gì: "Làm sao?"

"Em nhìn cái bộ dạng lẳng lơ của mình đi. Chỉ là một công việc thôi, có đáng phải dùng cách đê tiện như thế không?!"

Cô ấy cười khẩy hỏi tôi: "Xin hỏi Ân Nhiên tiên sinh, em chỉ nói vài câu với ông ta, thế cũng khiến anh chướng mắt sao?"

"Bình Bình, nhìn em uốn éo lả lơi như thế anh rất khó chịu!"

"Ân Nhiên, anh có biết công việc này quan trọng với em thế nào không?" Lương cứng một tháng đã là hai nghìn tám rồi. Mỗi ngày làm việc sáu tiếng, căn bản là công việc vô cùng nhẹ nhàng. Anh có hiểu không? Nếu không thì anh nuôi em đi!"

"Được, nuôi thì nuôi!"

"Một tháng em phải tiêu năm nghìn, em không đi làm, ngoan ngoãn làm bạn gái anh, mỗi tháng anh cho em năm nghìn. Không cho được chứ gì? Đã không cho được thì anh có tư cách gì quản em?"

Cứ thế hai chúng tôi cãi nhau, tôi không biết mình đúng hay sai, nhưng là một thằng đàn ông sao có thể nhẫn nhịn nhìn bạn gái mình liếc mắt đưa tình với thằng khác được?

Tôi sập cửa đi ra...

Tôi bực tức đi lại trong sân công ty, nhân viên trên văn phòng vừa hay đến giờ tan làm, tôi thấy Bạch Khiết đi xuống, ra khỏi cửa lớn công ty, đi xuống cầu thang, bầu ngực đầy đặn rung động theo từng nhịp bước, gần như sắp xé rách cả cái áo sơ mi.

https://thuviensach.vn

Tôi đang định chào thì một chiếc xe hạng sang đi tới, dừng trước mặt Bạch Khiết, lại là cái tên có N cái siêu thị liên hoàn, không thèm nhìn tôi lấy một cái, lên xe đi thẳng.

Tôi ngẩn người ra nhìn, lại bỗng nghe có tiếng xe đang lao tới, tôi nhảy lên bậc cầu thang, chiếc xe tuần dương hạm trên lục địa lướt qua chỗ tôi vừa đứng, rồi két một tiếng phanh lại. Qua cửa kính màu trà tôi thấy Lâm ma nữ với bộ dạng chỉ hận không thể bóp chết tôi ngay tức thì, tôi toát mồ hôi lạnh.

Nếu vừa rồi không phản ứng nhanh thì có lẽ cô ta lấy mạng tôi rồi. Nhìn chiếc xe đã đi xa, trong lòng tôi thấy sợ hãi. Chắc hẳn Lâm ma nữ tan làm vừa hay thấy tôi ở đây, tâm trạng bực bội, muốn đâm xe vào tôi. Nếu Lâm ma nữ nói thật, vì tôi khiến bụng cô ta to lên, lại còn thà chết không nhận, nhất định cô ta sẽ hận tôi đến tận xương tủy.

Vậy tôi phải làm sao đây? Xem ra đúng là tôi khiến cô ta mang thai rồi. Tôi bỏ đi là xong? Nhưng đi đâu tìm được công việc tốt thế này? Tôi không đi? Thế thì tôi sẽ chết không toàn thây. Chỉ còn một con đường, chính là liều mình cùng cô ta thương lượng cách giải quyết. Hoặc là cô ta đánh chết tôi, hoặc là đi bỏ cái thai.

Đang phiền muộn thì đi động kêu, là Lý Bình Nhi gọi. Cãi nhau với cô ấy từ hôm qua đến giờ, tôi không liên lạc gì, cô ấy cũng rất biết chịu đựng, cũng không tìm tôi. Tôi nhận điện.

Mãi lâu sau cô ấy mới nói, hình như cô ấy khóc: “Ân Nhiên, anh đang ở đâu?”

“Kho hàng công ty.”

“Ân Nhiên, em sai rồi.”

Cô ấy nói xong câu đó thì điện thoại tôi đột nhiên hết pin. Tôi chạy về phòng tìm dây nạp. Mở máy thì nhận được rất nhiều tin nhắn, nội dung toàn là “Xin lỗi anh, em sai rồi. Anh hãy tha thứ cho em, xin anh đừng đi!”

https://thuviensach.vn

Tôi đọc mà cũng thấy không chịu nổi, gọi lại cho cô ấy bảo không sao, lát nữa tôi sẽ tìm cô ấy.

Đứng giữa thành phố, chúng ta rất dễ cảm thấy cô đơn, vì mọi trái tim đều được tạo nên từ sự cô đơn và khiếm khuyết. Nhiều người cứ sống với sự khiếm khuyết ấy, chỉ vì khi gặp được một nửa toàn vẹn của mình, không phải do vội vàng mà bỏ qua thì là không có tư cách để có được.

Tôi giống như Lý Bình Nhi, cả hai đều bị người mình yêu nhất và tưởng rằng sẽ sống với mình đến già bỏ rơi, hai người cô đơn chúng tôi gặp nhau chỉ để tìm chỗ dựa ấm áp từ đối phương.

Cãi nhau với Lý Bình Nhi tôi cũng chẳng dễ chịu gì. Ở Lý Bình Nhi có bóng dáng của Mẫu Đơn, mà tôi thì đã yêu Mẫu Đơn say đắm, khi mất cô ấy, có thời gian tôi đã nghĩ mình chết đi thì hơn. Lý Bình Nhi coi tôi là kẻ thay thế, tôi cũng coi cô ấy là người thế chân. Cô ấy mở cửa cho tôi, trên người mặc chiếc váy ngủ, đôi mắt đỏ hoe, quay người chạy vào phòng chuichăn, quay lưng về phía tôi cầm di động bấm.

Tôi ngồi bên mép giường, đưa bó hoa vừa mua tới trước mặt cô ấy, cô ấy đẩy ra, tôi lại lấy ra sợi dây chuyền lắc lư trước mặt cô ấy: “Đừng giận nữa!”

Cô ấy lặng lẽ nhìn sợi dây chuyền, không cầm lấy mà quay sang ôm lấy tôi. Sau khi khóc một hồi thì kéo tôi ngã lên người cô ấy rồi hôn cuồng nhiệt, lưỡi cô ấy mằn mặn.

Sau một trận đam mê điên cuồng, cô ấy nhìn vào mắt tôi hỏi: “Nếu sau này cãi nhau nữa thì anh đừng để lại em một mình nhé, được không?”

“Bình Bình, em đã đi làm chưa?”

“Em biết anh không thích ông ta, em không dám đi, anh phải đồng ý đã.”

“Thật không?”

“Thế anh nói xem? Anh hại em tâm trạng tồi tệ chết được!”

https://thuviensach.vn

“Em hại anh mới đúng!” Nhìn kiểu liếc mắt đưa tình của Lý Bình Nhi với gã Cầm Thú kia là tôi lại nhớ đến sự tuyệt tình của Mẫu Đơn.

“Sau này em không dám nữa!”

“Thật sự không dám hay giả vờ không dám?”

“Thật mà, em chỉ nịnh nọt ông ta để sau này công việc dễ dàng hơn một chút. Nếu không bình thường em thèm vào cái loại háo sắc như ông ta, hơn nữa Ân Nhiên tốt thế này cơ mà.”

“Bình Bình, thật ra anh cũng muốn nhìn thoáng hơn một chút, nhưng cứ nghĩ đến bạn gái trước chạy theo một lão già là anh lại tức!”

“Đừng giận nữa mà, mấy lão già háo sắc đó thì có gì tốt chứ? Vì mấy đồng tiền thối sao? Hơn nữa ở cùng mấy lão già thì có phúc nổi không chứ?”

“Không phải có tiền sẽ có hạnh phúc sao?”

“Em nói là nói cái phúc vào ban đêm ấy!” Lý Bình Nhi nhấn mạnh.

“A, sao em lại háo sắc thế hả?”

“Ân Nhiên của em tốt thế này cơ mà, cường tráng như bò mộng ấy.” Cô ấy vừa nói vừa xoa ngực tôi.

Cô ấy lại kích thích tôi rồi: “Thế hả? Thế thì tiếp nào!”

“Không, em đủ rồi!”

“Không được!” Tôi lật cô ấy lại.

“Anh khỏe như trâu thế kia, ngày nào cũng thế này thì lúc nào đó em sẽ chết trên giường mất!”

“Ân Nhiên, em đi làm ca sáng, bảy giờ tối tan làm, anh đến cửa khách sạn chờ em, chúng ta cùng đi ăn!” Lý Bình Nhi vẫn đi làm chỗ lão Cầm Thú kia, đương nhiên là đã có sự đồng ý của tôi. Dù tôi rất không thích cô

https://thuviensach.vn

ấy làm ở đó nhưng lương quả thực cao đến hiếm thấy, hơn nữa tôi cũng không nuôi được cô ấy, vợ chồng nghèo trăm chuyện đều hỏng.

"Ừ, được rồi."

Chiều, sáu giờ hơn, tôi tắm rửa thay bộ quần áo sạch sẽ, ăn mặc chỉnh tề ra khỏi kho, miệng huýt sáo đi dưới con đường rợp bóng cây trong sân công ty. Từ phía sau một cái cây to, Lâm ma nữ bước ra chặn đường tôi, hôm đó lái xe đâm tôi không thành, có phải bây giờ cô ta muốn rút dao đâm tôi không?

Nhưng cô ta chẳng nói chẳng rằng chỉ đứng đó nhìn tôi. Cặp kính râm to bản cộng với ánh sáng hoàng hôn khiến tôi không thể nhìn được cửa sổ tâm hồn cô ta ra sao. Đôi mắt cô ta luôn luôn thâm sâu khó đoán như chính con người cô ta vậy.

Từ sự điên cuồng của cô ta trong nhiều ngày nay, tôi có thể chắc chắn đứa con trong bụng cô ta chính là của tôi. Nam tử hán đại trượng phu vốn dĩ nên dám làm dám chịu, nhưng hiềm nỗi ma nữ không phải người thường, tôi chẳng thích cái cảm giác đứng bên cạnh cô ta chút nào cả.

"Tốt nhất, anh có thể không thừa nhận." Cô ta nói xong thì rút ra trong ví hai sấp tiền nhét vào tay tôi.

Tôi đẩy trả lại: "Tôi biết rồi."

Tôi còn chưa nói hết thì cô ta đã ngắt lời: "Tôi đưa anh hai vạn tệ coi như tôi có chuyện muốn nhờ anh. Tôi phải làm sao đây?"

"Lâm ma... à không, Lâm tổng giám, tôi xin lỗi!"

"Anh thừa nhận rồi?" Cô ta lại khí thế bức người.

"Tôi thừa nhận." Tôi hạ giọng.

Vừa nói xong thì cô ta vung tay tát tôi, tôi đã liệu được trước, bắt được tay cô ta.

"Hôm đó anh mua thuốc tránh thai gì vậy?"

https://thuviensach.vn

“Nhưng ông chủ hiệu thuốc bảo không thể trăm phần trăm tác dụng.”

“Vậy giờ phải làm sao?”

“Hỏi tôi? Làm sao tôi biết được?”

“Nếu không phải tên cầm thú anh, tôi...” Cô ta chưa nói hết thì đã dùng giày giẫm lên chân tôi.

Tôi nghiến răng xoa chân: “Đánh tôi có giải quyết được vấn đề không?”

“Không giải quyết được nhưng có thể xả giận!”

“Đi phá thai.”

“Phá thế nào?” Cô ta hỏi.

“Làm sao tôi biết được? Tôi đã làm bao giờ đâu, đi hỏi đi.”

“Có đau không? Có ảnh hưởng đến sức khỏe không?”

Nhớ hồi xưa trong trường từng có người dính, những kiến thức cao thâm này tôi nghe được từ họ cả.

“Đi thôi, đến bệnh viện.” Tôi hơi tỏ thái độ quan tâm cô ta, dù sao thì cũng là tôi khiến cô ta thế này. Bình thường đều thấy cô ta uy phong bức người, hiếm khi nào thấy yếu đuối

“Đánh xe của tôi tới đây, tôi mệt, không muốn đi bộ.” Cô ta đưa luôn chìa khóa xe.

“Tôi không biết lái xe.”

Cô ta nhìn tôi: “Cũng đã đoán được loại quê mùa như anh không biết lái xe. Thế còn ngẩn ra đó làm gì? Mau gọi taxi đi!”

Ở bệnh viện, làm xong siêu âm, bác sĩ nhìn phim chụp: “Ba tháng rồi, tình trạng thai tốt.”

Lâm ma nữ lưỡng lự rồi hỏi: “Bác sĩ, có thể phá được không?”

https://thuviensach.vn

“Thanh niên các cô thật quá tùy tiện. Nếu không muốn có con thì phải tránh thai chứ? Tại sao ba tháng rồi mới nói? Thai nhi càng lớn, nếu phá sẽ ảnh hưởng lớn đến sức khỏe.”

“Mấy tháng nay tôi bận quá, cơ thể có sự thay đổi cũng không nhận ra.”

“Không phải chứ? Ba tháng không có kinh nguyệt, lẽ nào cô không biết là có vấn đề? Nhìn cô cũng không phải cô gái non nớt nữa, sao kiến thức phổ thông như thế cũng không hiểu?”

“Bác sĩ, phá rồi có ảnh hưởng đến sinh đẻ sau này không?” Tôi nói xen vào.

“Chắc chắn là có rồi. Thậm chí có thể vô sinh, nhưng trường hợp đó cũng ít thôi.”

Nói rồi ông ấy kê đơn, nói tuần sau đến giải quyết. Dọc đường về nghe cô ta chửi bới tai tôi ù cả đi.

Tôi cũng chửi mình thật xui xẻo, nhỡ Lý Bình Nhi biết tôi cùng Lâm ma nữ đi phá thai thì...

Phòng kinh doanh gọi xuống kho bảo chúng tôi đem một thùng điện thoại lên. Khi tôi vác thùng đi qua một văn phòng nào đó thì thấy Đàm Đào Sênh ăn mặc nghiêm chỉnh ngồi trong đó. Tôi kinh ngạc nhìn hắn ta, lâu lắm rồi không gặp, tôi tưởng sau chuyện lần trước hắn sợ tôi nên đi rồi, ai ngờ hắn lại ở trong văn phòng này.

Tôi kéo một đồng nghiệp vừa hay ra khỏi văn phòng của hắn:

“Xin Đàm Đào Sênh mới đến à?”

“Ồ, anh Đàm đó là do trưởng ban Mạc của chúng tôi nâng đỡ lên. Nghe trưởng ban Mạc nói anh ta trước đây từng làm ở tổng bộ.”

Mẹ kiếp, từng làm ở tổng bộ? Mạc Hoài Nhân ở công ty đúng là một tay che cả bầu trời, lẽ nào Lâm ma nữ mù rồi sao? Loại người cặn bã như Đàm

https://thuviensach.vn

Đào Sênh lại được ngồi làm trong văn phòng? Tôi chỉ biết bất lực nhìn hắn ta khinh bỉ.

Trong hành lang vừa hay Mạc Hoài Nhân đi tới, tên tiện nhân họ Mạc nhìn thấy tôi thì giả vờ nhiệt tình chào hỏi: "Ồ, đây không phải vị anh hùng của Ức Vạn chúng ta sao? Ân anh hùng vác một thùng đồ lớn thế này có phải là chiến lợi phẩm sau khi đánh nhau với trộm không?"

Tôi không trả lời.

"Ân anh hùng, nếu công ty chúng ta có nhiều tấm gương như anh thì thật tốt biết bao!" Hắn ta vừa cười gian xảo vừa nói với ngữ khí giễu cợt. Tôi thật sự muốn vác cái thùng này đập vào đầu hắn.

Tôi nhẫn nhịn bước vào văn phòng của phòng kinh doanh, nghe thấy các nữ đồng nghiệp đang bàn luận việc ví và quần áo trong phòng thay đồ thường xuyên bị mất.

"Anh là Ân Nhiên?" Trưởng phòng kinh doanh chống nạnh hỏi tôi.

"Đúng."

"Nhưng nghe nói anh đã lập đại công cho công ty?" Cô ấy chỉ cái thùng trên vai tôi.

Tôi hiểu ý của cô ấy, chắc hẳn cô ấy thấy lạ, tôi đã lập công lớn sao lại vẫn chỉ là một công nhân chuyển hàng?

"Tôi thích công việc ở kho." Ở kho rất tốt, không có khói thuốc, không có loại âm mưu thâm hiểm như Mạc Hoài Nhân, không có những đồng nghiệp mồm năm miệng mười, dù có hơi mệt thì cũng không bằng sự mệt óc khi ở văn phòng.

"Thế, anh có thể giúp tôi cất thùng này vào phòng chứa đồ không?"

Trước đây khi tôi chưa nổi tiếng, chỉ cần là người có cấp bậc cao hơn tôi một chút là có thể gọi nhân viên chuyển đồ như tôi với giọng mệnh lệnh, hiếm lại khách khí thế này.

https://thuviensach.vn

“Ồ, được, phòng để đồ của các cô ở đâu?”

“Ra ngoài cửa rẽ phải, đi thẳng đến cuối đường là thấy.”

Tôi vác thùng đến chỗ cô ấy nói, nhưng lại có hai cánh cửa, trên cửa cũng không có biển tên, không biết cái nào mới là phòng chứa đồ. Thường thì phòng chứa đồ đều tàn tạ hơn những phòng khác, tôi nhìn cánh cửa cũ kỹ hơn rồi dùng chân đẩy. Nhưng cửa lại phải dùng tay mới mở được, tôi đặt thùng xuống, lấy tay vặn mạnh, ai ngờ nó lại chặt quá, tôi vừa vặn vừa đẩy. Cửa bật ra, tôi đang có đà, thế là cả người lao vào trong.

Bạch... Bạch Khiết?!

Bạch Khiết đang thay đồng phục, áo đã cởi ra, đang cởi quần, bỗng nhiên thấy một người đàn ông xông vào cô ấy hét lên: “Á!!!!”

Cô ấy che phần thân trên, thật ra cô ấy vẫn mặc áo ngực, khi nhìn rõ tôi, cô ấy vừa sợ hãi vừa kinh ngạc: “Ân Nhiên???”

“Bạch Khiết, xin lỗi, tôi... tôi tưởng đây là phòng chứa đồ. Tôi đi ngay! Thật sự xin lỗi!”

Tôi cúi người quay ra ngoài. Thì ra bên cạnh mới là phòng chứa đồ, tôi để thùng đồ vào đó, đóng cửa rồi cuống cuồng chạy đi.

Trong lòng tôi vẫn luôn bất an, cảm thấy tuy là vô tình nhưng Bạch Khiết có khi lại không nghĩ vậy, nhỡ cô ấy nghĩ tôi vẫn luôn nhìn trộm thì sao?

Tôi lo lắng suy nghĩ xem cô ấy nghĩ gì, tôi thích cô ấy, tôi quan tâm cô ấy, nhưng bạn gái bây giờ của tôi là Lý Bình Nhi, mà sâu trong đáy lòng tôi lại có môt Mẫu Đơn không thể xóa bỏ. Cái này gọi là bác ái sao? Hay là bản tính của đàn ông chúng tôi? Tôi nghĩ mình biến thái rồi, không phải biến thành xấu xa trong sự cô đơn mà là biến thái, tôi thật sự biến thái rồi! Mẫu Đơn bỏ đi đã rút mất linh hồn tôi, hàng đêm làm bạn với tội ngoài những đám khói thuốc không tan được thì chỉ là sự thương tâm và nỗi cô đơn dính liền như hình với bóng.

https://thuviensach.vn

Vào nhà Lý Bình Nhi, hình như cô ấy chưa đi làm vê, tôi gọi cho cô ấy: “Bình Bình, chưa tan làm à?”

“Chưa, em vẫnm đây.”

“Sao lại bận thế?”

“Chẳng còn cách nào, không có gì thì thôi nhé. Hay là anh đợi ở nhà em nhé!”

“Hay anh đến chỗ em?”

“Cái này… thôi đi ạ.”

“Ừm, vậy anh tắt máy đây.”

Tôi chưa tắt máy thì nghe giọng đàn ông trung niên: “Tiểu Bình, ai gọi thế?”

Lý Bình Nhi: “Không ai cả, người nhà thôi.”

Người đàn ông: “Người nhà? Đang ở nhà đợi em à?”

Lý Bình Nhi: “Em trai em.”

Người đàn ông: “Tiểu Bình, em xem có chỗ nào cho thuê thuyền, chúng ta đi chèo thuyền đi.”

Rồi Lý Bình Nhi tắt máy, huyết quản trong người tôi như bị tắc lại, hít thở không khí thật khó khăn. Lý Bình Nhi đang gạt tôi? Đi chèo thuyền? Thế có nghĩa là cô ấy đang ở ngoài chơi, vậy sao lại nói dối là làm thêm giờ? Chắc chắn có vấn đề!

Tôi không nghĩ nhiều, gọi taxi đến khách sạn, vào bộ phận cơm Âu, hỏi lễ tân: “Nhân viên bộ phận các anh có người tên Lý Bình Nhi không?”

“Có.”

“Cô ấy đang ở đâu?”

https://thuviensach.vn

Anh chàng lễ tân đẹp trai đó quay ra sau gọi một cô phục vụ: “Tiểu Phi, trưởng phòng Lý Bình Nhi đâu rồi?”

“Giờ này chị ấy đâu có ở đây. Bình thường lúc này đã ra ngoài cùng tổng giám đốc bên cơm Âu rồi.”

Tôi dần hiểu ra, bộ phận ăn uống của khách sạn này là bộ phận riêng biệt, do một ông chủ lớn đầu tư, mấy ngày nay Lý Bình Nhi đi làm gần như chẳng có ngày nào đi làm nghiêm chỉnh cả. Không phải cùng mấy ông chủ ra ngoài chơi thì đến ông chủ đầu tư kia quản lý giúp bộ phận tắm hơi.

Tay tôi run run ấn số của cô ấy, sau khi ngắt máy cô ấy đã tắt nguồn rồi.

“Tôi là em trai chị ấy, ở nhà có việc gấp, nhưng giờ chị ấy lại tắt máy, có thể cho tôi biết tìm chị ấy ở đâu không?” Tôi vội bịa ra một câu chuyện.

“Trưa nay tôi nghe họ nói đến khu Đông Hồ chơi, nhưng có lẽ bây giờ về rồi, anh sang bên tắm hơi xem sao, có lẽ cô ấy ở đó.”

Tôi vội vàng chạy sang tòa nhà bên cạnh, vào khu tắm hơi, cuống cuồng hỏi mấy người bảo vệ đang trực ban, họ còn cười hi hi trêu chị nhà cậu phát tài rồi, câu được mấy ông chủ lớn bộ phận tắm hơi và ăn uống.

“Mẹ kiếp, anh nói lại xem!” Tôi điên lên xông vào họ.

“Bốp!” Tôi bị một gậy đập vào đầu, trời đất đột nhiên tối sầm, hai chân mềm oặt, lắc lư vài cái tôi ngã ra sàn. Mấy người họ kéo tôi ra khỏi cửa bãi gửi xe: “Nhóc con, không muốn chết thì cút xa một chút!” Rồi “rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Tứ chi rã rời không còn sức lực, tôi bò dậy sờ đầu thì thấy cục u, đầu óc choáng váng. Không vào được tôi đành chờ ở ngoài. Đói quá tôi mua hai cái bánh bao ăn, nhưng lại nôn ra hết. Chết tiệt, một gậy kia hình như đánh cho não tôi bị chấn động rồi.

Bất ngờ tôi lại thấy bạn trai của Bạch Khiết, Trần Thế Mỹ? Trong bãi gửi xe, anh ta đang dắt tay một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, hơn nữa

https://thuviensach.vn

còn rất thân mật, mẹ của Trần Thế Mỹ sao? Họ hôn môi nhau, rồi hắn ta còn sờ lên ngực người phụ nữ đó.

Lẽ nào? Người phụ nữ kia là bồ nhí của Trần Thế Mỹ? Tục ngữ nói đàn ông có tiền đều trở nên xấu xa, nhưng muốn nuôi bồ nhí cũng không phải bà già năm chục tuổi thế này chứ? Người phụ nữ đó toàn thân toàn hàng hiệu, đại phú đại quý, dây chuyền vàng, trang sức bạc, bông tai ngọc, trên người bà ta chỗ nào có thể đeo được là đeo tuốt.

Xe bọn họ lái về phía tôi, mấy người bảo vệ mở cửa, xe Trần Thế Mỹ lướt nhanh qua người tôi, tôi nghi hoặc nhìn mấy tay bảo vệ rì rầm: Trần Thế Mỹ, hắn vốn dĩ cũng chỉ là một tên gác cổng hèn kém, sau này làm công tác giao thiệp cho khách sạn. Nói dễ nghe thì là giao thiệp, khó nghe trai bao. Phụ nữ bây giờ không như phụ nữ thời xưa, đàn ông có tiền trở nên hư hỏng, lẽ nào phụ nữ lại không? Phụ nữ cũng có thể nuôi trai bao!

Trần Thế Mỹ phát tài là nhờ làm trai bao. Nói vậy thì công ty với chuỗi siêu thị Liên Hoa mà hắn nói với Bạch Khiết cũng là giả. Chỉ có hai mục đích, một là vì thích Bạch Khiết, hai là để lừa tiền của cô ấy.

Bạch Khiết là người phụ nữ bị ruồng rẫy, người đàn ông khôn khéo, mưu mô, phong độ ngời ngời, dịu dàng quan tâm như Trần Thế Mỹ rất dễ bước vào trái tim cô ấy. Không được! Tôi phải nói cho Bạch Khiết biết.

Trời đã tối, Bạch Khiết tan làm rồi, trên đường đến nhà Bạch Khiết tôi nhận được điện thoại của công ty nói người trực kho hôm nay có việc gấp xin nghỉ, bảo tôi đi làm thay, tôi đành chán nản quay lại kho…

Vào kho, đi vào căn phòng dưới hầm của mình, tâm trạng vừa bức bối, vừa bước vào cái nơi đến dưỡng khí cũng eo hẹp, càng ức chế hơn, tôi nằm phịch xuống giường, vẫn không nản lòng lấy điện thoại gọi cho Lý Bình Nhi, vẫn tắt máy, tôi bất lực vùi đầu vào chăn.

Đang lơ mơ sắp ngủ thì nghe có tiếng người cố mở cửa phòng tôi. Ngoảnh ra nhìn thì thấy Mạc Hoài Nhân và Đàm Đào Sênh xông vào. “Ồ, muốn đánh nhau hả? Ông đang tâm trạng không tốt đây, chi bằng lấy hai

https://thuviensach.vn

bọn mày ra giải sầu" Tôi nhảy lên định xông tới thì thấy không chỉ có hai tên cầm thú đó mà còn có mấy người dường như không phải nhân vật tầm thường.

Tôi ngẩn người nhìn chúng, Mạc Hoài Nhân và Đàm Đào Sênh kéo ra một công nhân trong kho, là người hôm nay bảo có việc xin nghỉ. Hắn xông lại chỗ giường rồi lật hết chăn gối của tôi lên, rất nhiều quần áo lót của phụ nữ rơi ra, trên giường cũng có không ít.

Tôi đang không hiểu tại sao giường tôi lại nhiều thứ này đến thế thì Mạc Hoài Nhân và Đàm Đào Sênh nói với mấy người kia: "Phó tổng giám Tào, chúng tôi không sai chứ!"

Người họ Tào tiến lại nhìn rồi quay sang tôi quát: "Cậu lên văn phòng tôi!"

Lúc này tôi mới bừng tỉnh: Giá họa!

Mạc Hoài Nhân bảo phòng hậu cần gọi cho tôi, đó chính là cái bẫy. Có thể nói là Mạc Hoài Nhân và Đàm Đào Sênh đã rất dụng nhân khi các nhân viên nữ bị mất trộm nội y đã để một đống trong chăn của tôi, số nội y này liệu có phải chúng lấy trộm không?

Tôi bấn loạn đi theo phó tổng giám Tào vào văn phòng, nó ở đối diện văn phòng Lâm ma nữ, mà ngay bên cạnh đó là phòng của Mạc Hoài Nhân. Điều này khiến tôi nghĩ liệu có phải ông ta và Mạc Hoài Nhân vốn dĩ đã câu kết với nhau?

"Ngẩng lên nhìn tôi!" Phó tổng giám Tào quát lên khiến tôi run rẩy, ông ta khoanh tay như đang phán xét một phạm nhân tội ác tày định, "Tên gì?"

"Ân Nhiên." Thường xuyên chịu sự áp bức của những kẻ cấp trên, tôi cảm thấy mình không chỉ ghét mà còn có chút sợ hãi những kẻ tự cho mình hơn người này.

"À, tôi biết cậu, anh hùng một mình bắt trộm." Giọng của ông ta nhỏ hơn một chút,

https://thuviensach.vn

Tôi vui mừng nói: “Đúng, đúng!”

“Cậu tưởng mình là anh hùng thì có thể tùy tiện làm mọi điều mình muốn sao?” Ông ta đột nhiên gầm lên.

Sau tiếng gầm đó tôi mới sực tỉnh, vốn dĩ tưởng rằng đội cái mũ anh hùng kia là được phúc tinh chiếu rọi. Ai ngờ mình ở xó nào trong công ty cũng có một số kẻ đồng liêu ganh ghét, nghĩ đủ mọi cách bày mưu hãm hại.

“Phó tổng giám Tào.” Tôi chưa từng gặp ông ta, có lẽ mới được nhậm chức, nhưng vừa nhìn là biết loại lưu manh giả danh trí thức, chẳng trách mà dễ dàng cùng một guộc với Mạc Hoài Nhân và Đàm Đào Sênh đến thế.

“Cậu giải thích xem tại sao trong phòng cậu lại nhiều nội y của phụ nữ như thế!”

Ông ta cầm cái giũa lơ đãng giũa móng tay, nhìn bộ dạng đó tôi biết mình có nói gì cũng vô dụng, nhưng tôi vẫn nói: “Phó tổng giám Tào, tôi vừa mới về kho là nằm lên giường. Còn về tại sao tôi vừa về thì các anh xông vào đúng lúc, các anh phải rõ hơn tôi chứ?”

“Ý cậu là gì? Cậu muốn nói tôi và trưởng ban Mạc hãm hại cậu? Nói bừa!” Ông ta lấy một tập tài liệu ném vào mặt tôi. Cảm giác bị sỉ nhục, tôi nắm chặt tay, cúi đầu nhìn đống giấy tờ bay lả tả, tôi từ từ ngẩng lên giận dữ nhìn ông ta, tôi nghiến chặt răng, muốn đánh ông ta một trận.

“Nhìn cái gì mà nhìn?! Còn không nhặt lên?!” Ông ta lại ném thêm một tập nữa.

Tôi chầm chậm tiến lại gần ông ta: “Hét cái gì mà hét?!” Từ bên ngoài có tiếng phụ nữ, là Lâm ma nữ.

Phó tổng giám Tào vội vàng đứng dậy: “Lâm tổng giám, việc nội y của nhân viên nữ trong phòng thay đồ bị mất trộm lâu nay khiến nhân viên trong lòng bất an, tôi và trưởng ban Mạc đã tìm hiểu rất lâu, tốn không ít thời gian, cuối cùng đã bắt được hung thủ!” Lão khốn kiếp này, lại còn nói như đinh đóng cột như thế.

https://thuviensach.vn

“Ân Nhiên? Tôi cũng nghĩ là loại người này làm.” Lâm ma nữ nhìn tôi. Tôi từ bỏ ý định tẩn cho lão Tào kia một trận, đánh lão ta tôi còn bị tống vào tù, cũng may tôi nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Phó tổng giám Tào, anh điều tra chuyện này cho rõ, nếu đúng như vậy, viết báo cáo tôi ký rồi gửi lên tổng bộ.” Lâm ma nữ coi tôi là loại hạ lưu không xứng chạm vào người của cô ta. Chuyện đêm đó cô ta coi như bị sỉ nhục, tôi tin cô ta không phải loại người lấy việc công trả thù riêng. Nhưng chiếc cân tiểu ly của cô ta khó tránh khỏi việc nghiêng nhiều hơn về phía đồng loại.

Thế giới này vốn không có đường, con người đi nhiều rồi mới thành đường. Câu nói của tiền bối Lỗ Tấn đúng là kinh điển. Một câu nói dối, một người nói là giả, nhưng nhiều người nói lại thành thật. Đàm Đào Sênh và Mạc Hoài Nhân, và cả người quản kho tôi đã truyền lại kiến thức về quản kho cùng đổi trắng thay đen, tôi khó lòng tránh khỏi tai kiếp.

Khi họ ngồi viết báo cáo về việc tôi lấy trộm nội y, tôi căm phẫn sập cửa đi ra, chạy về phòng thu dọn quần áo, đợi mai có thông báo đuổi việc là vừa. Vẫn không gọi được cho Lý Bình Nhi, tôi nghĩ tôi sắp điên rồi, uống liền bốn chai Nhị Oa Đầu, tôi say như chết…

Quyết định phạt do Lâm ma nữ đích thân tuyên bố. Cô ta gọi tôi lên văn phòng. Cây ngay không sợ chết đứng, không làm chuyện vô sỉ đó, tôi có thể nhìn thẳng vào cô ta lúc đọc quyết định: “Công ty trước nay luôn thưởng phạt phân minh. Anh đã từng lập công, công ty sẽ không quên, sự việc anh gây ra có thể xóa bỏ, lấy công bù tội. Từ mai, xóa bỏ chức trưởng quản kho của anh, Hoàng Kiến Nhân tố cáo anh có công, làm trưởng quản kho. Lương anh tạm thời không thay đổi, không tuyên bố ra ngoài, giữ thể diện cho anh. Công ty làm vậy là nhân từ với anh rồi chứ?

Cái lợi khi làm trưởng quản kho là ít việc, nhiều tiền, còn có hai thủ hạ để sai bảo, Hoàng Kiến Nhân chính là một trong hai thủ hạ của tôi. Mọi nghiệp vụ lớn nhỏ trong kho đều là tôi tận tình chỉ bảo hắn ta, nếu không thì

https://thuviensach.vn

hắn ta có thể trèo lên nhanh thế không? Tôi tự cười mình thật ngu ngốc, ngây thơ dạy đồ đệ để rồi khiến bản thân chết đói.

Bọn Hoàng Kiến Nhân và Mạc Hoài Nhân chơi tôi vố này có lẽ muốn nhổ cái gai trong mắt là tôi đi. Ân Nhiên tôi rốt cuộc cũng chỉ là một anh quản kho nhỏ bé, có đáng để phó tổng giám, trưởng ban cùng đối phó không?

"Nét mặt anh thế là sao? Không phục?!" Lâm ma nữ quát tôi, nhưng nét mặt cô ta càng khiến tôi muốn nôn.

"Tôi không phục đấy! Tôi không lấy trộm nội y! Tôi không làm được những việc biến thái như thế! Lâm tổng giám, cô thông minh như thế lẽ nào không thấy là mấy tên đầu dơi mặt chuột đó hùa vào chơi tôi sao?"

"Anh hét lên cái gì?! Anh không làm được mấy chuyện biến thái như thế? Còn việc anh làm với tôi thì sao?" Cô ta đứng dậy hầm hầm nhìn tôi.

"Chuyện tối hôm đó không phải hoàn toàn do tôi. Vì tôi không cưỡng bức cô, là tự cô uống say rồi trèo lên người tôi!"

"Tôi đê tiện như vậy sao? Tự tôi trèo lên người anh? Loại người hạ đẳng như anh mà tôi tự trèo lên người anh?!"

Cái con người cứ mở mồm là chửi người khác hạ đẳng khiến tôi nộ hỏa xung thiên, không suy nghĩ gì chửi luôn: "Đồ đàn bà thối tha! Ông mày nhịn lâu rồi đấy!"

Cô ta sững người, nhìn tôi với ánh mắt không tin nổi. Tôi càng nghĩ càng tức, vốn là những tội danh không đáng có, mọi cái ức chế dồn nén nhiều ngày nay bỗng chốc bùng phát: "Đồ đàn bà thối tha! Cô có thể kiện tôi cưỡng bức! Cũng có thể đuổi việc tôi! Đừng có làm như mình là tiên thoát tục! Thật ra trong mắt tôi, cô không bằng mấy đứa gái bao! Ít nhất thì họ thành thục hơn cô! Nếu cô không phải phụ nữ thì tôi đây thật sự muốn tẩn cho cô một trận!"

https://thuviensach.vn

Xả xong tôi thấy toàn thân sảng khoái, đám mây đen tích tụ bao ngày nay biến sạch, thay vào đó là sự tĩnh lặng trước cơn giông tố. Trong công ty có nhiều người chèn ép tôi như thế, hôm nay không đi thì ngàyai tôi cũng không yên tâm được. Tôi không thể đổi đời được rồi, muốn mặt dày mày dạn ở lại cũng chẳng có chỗ dựa. Bao nhiêu tháng nay gần như chẳng đêm nào ngủ yên, ngày nào cũng sợ bị đuổi, có phải mọi công việc làm thuê làm mướn đều khiến người ta sống không được yên thế này?

Lâm ma nữ trừng mắt, mặt tím tái lại, ngực phập phồng lên xuống theo nhịp thở. Tôi chẳng có gì để nói, cũng không thích cãi nhau, bèn quay người bỏ đi.

Quay về căn hầm, chui vào chăn lăn lộn mãi cũng không ngủ ngon được, xem ra phải đi mua thuốc an thần thôi. Thuốc an thần khó mua nhưng rượu thì dễ, đi loanh quanh hai tiếng mà không nghĩ được mua rượu gì. Đi mãi, đi mãi cuối cùng đến con đường phồn hoa dưới nhà của Lý Bình Nhi. Tôi ngồi trong quán ăn ven đường, gọi món và hai chai rượu trắng.

Uống hết một chai thì trời đã tối, đám người ồn ào bỗng trở nên xa vời, âm thanh cũng mơ hồ, ánh đèn nhạt nhòa thành một mảng, hình như tôi say rồi…

Một chiếc xe con bấm còi điên cuồng, người đi trên đường vội vàng tránh. Cái xe này phóng trên đường hệt như trong phim, bọn tay sai của quan lớn cưỡi ngựa đi ngang không cần biết trên đường có ai. Trước khi đến thành phố phồn hoa ở phương Nam này, tôi từng nghe nói người giàu của thành phố này đứng đầu Trung Quốc, một số tờ báo lá cải còn lập ra bảng xếp hạng những thành phố nhiều đại gia nhất. Thành phố có tốc độ phát triển trong top ba toàn quốc này có đến hàng nghìn người có gia tài hàng trăm triệu tệ.

Đến đây được mấy tháng, tôi nhận ra sức mạnh của tiền bạc, cảnh sát giao thông sẽ không động đến những chiếc Cadillac vượt đèn đỏ hay đi ngược chiều, đi BMW X5 hoặc Volvo giá trị hàng triệu tệ có thể tùy ý đi vào đường đi bộ, cảnh sát sẽ coi như không nhìn thấy. Lái xe đua đâm chết

https://thuviensach.vn

người có thể dùng năm vạn đề dàn xếp ổn thỏa. Vì thế những con kiến nhỏ bé sống cùng người khác trên cái thế giới này thấy những chiếc xe hào hoa là phải tránh thật xa, một cái mạng năm vạn, có đáng không?

Có tin đồn rằng, một đại gia hào hoa lái xe đua vào đường đi bộ đông đúc đâm một sinh viên bay xa năm mét. Anh ta thấy cậu sinh viên nằm trong vũng máy ấy vẫn còn sức giãy giụa, sợ cậu ta không chết sẽ mất nhiều tiền viện phí hơn, bèn độc ác đạp ga đâm cậu ấy một lần nữa. Cậu sinh viên chết tươi dưới bánh xe của anh ta. Năm vạn là có thể xong việc. Đương nhiên đó chỉ là tin đồn, chưa chắc là thật. Nhưng những lời đồn như thế lan truyền cũng cho thấy được sự ngông cuồng của những kẻ có tiền. Mẹ kiếp, nếu có tiền, tôi sẽ lái xe tăng rường chơi. Thấy mấy cái xe đùa với mạng người trên đường tôi sẽ chẹt cho nát cả người lẫn xe! Rồi một đồng tôi cũng không chi, tất cả cùng kiện tới kiện lui mãi không đâu vào đâu.

Không nói chuyện xa xôi thế nữa, lại nói chiếc xe con bấm còi điên cuồng kia, sau khi ra khỏi đám người thì phanh két một cái, cửa ghế phụ lái mở ra, một cặp chân dài bước ra, một bóng người quen thuộc xuất hiện. Lý Bình Nhi? Tôi không hoa mắt, là Lý Bình Nhi, cô ấy gửi tới người ngồi trong xe một cái hôn gió đầy lưu luyến. Chiếc xe đi xa dần, trước bao ánh mắt trợn tròn của mọi người, Lý Bình Nhi đắc ý lắc mông, hất túi, vểnh mặt, ưỡn ngực bước về phía cầu thang khu nhà, người phụ nữ thích hư vinh.

Tôi chạy theo, mặc kệ bà chủ đuổi đằng sau đòi tiền. Khi vào nhà cô ấy không quay đầu lại, lấy chân khẽ đẩy cửa để đóng lại. Tôi nhân đó mà chui vào nhà. Di động đổ chuông, cô ấy lấy ra: “Tổng giám đốc Viên, vâng, vâng, cảm ơn anh! Cảm ơn anh đã đưa em về. Hôm nay em rất vui, ừm, được, anh lái xe cẩn thận! Ngày mai? Anh không cần đến đón em đâu. Vâng, ừm, bye bye!” Là thằng vừa đưa cô ấy về.

Lý Bình Nhi ngắt máy, vuốt vuốt tóc rồi quay lại, nhìn thấy tôi say rượu, mắt đỏ ngầu thì giật mình: “Ai đó?”

Sau khi nhận ra tôi, cô ấy tiến lại, một tay khẽ lắc tay tôi: “Sao vậy?”

“Người vừa rồi là ai?”

https://thuviensach.vn

“Tổng giám đốc Viên, là người đầu tư cho bộ phận ăn uống và tắm hơi của khách sạn bọn em.” Câu này cô ấy không gạt tôi.

“Em giải thích quan hệ giữa em và anh ta đi.”

“Ân Nhiên, anh đừng nghĩ lung tung! Anh phải biết là sinh tồn trong cái xã hội này chỉ dựa vào thực lực của mình thôi không đủ. Anh nhìn những sinh viên đạt kết quả cao nhất của mỗi học kỳ trong trường, sau khi ra trường làm được cái gì? Em có một người thân, thi viên chức điểm cao nhất nhưng không phải cũng vô ích đó sao? Người ta xếp hạng nhất còn không thành công chức được, thế mà cả đám không đạt lại thành công chức. Đấy là người ta có quan hệ, quan hệ, anh hiểu không?”

“Quan hệ? Quan hệ là Lý Bình Nhi em phải dùng cách hạ tiện như vậy để có sao?”

Lý Bình Nhi vẫn muốn giải thích với tôi: “Ân Nhiên, tình yêu không có tiền tài thì duy trì được bao lâu chứ? Anh tưởng chúng ta đang diễn phim truyền hình dài tập sao? Không ăn không uống cũng có thể đi xe sang, ở nhà đẹp, đi du lịch lãng mạn sao? Hai chúng ta đến với nhau ban đầu là để chữa tâm bệnh, nhưng giờ em thấy anh rất tốt, muốn cùng anh phát triển tiếp. Thậm chí sau này có thể kết hôn sinh con. Giờ có bàn đạp tốt như vậy tại sao lại không dùng chứ? Anh có biết có bao nhiêu người muốn tiếp cận tổng giám đốc Viên mà không được không?”

“Nhưng có người nào tiếp cận như em không? Rõ ràng là em dùng thân thể cho hắn ta!”

“Em không có! Mấy ngày nay em chỉ đi chơi cùng anh ta, mà cũng không phải chỉ có mình em, còn có rất nhiều nhân viên khác trong công ty nữa!”

“Đó là nhân viên nào? Có phải là mấy cô nhân viên xinh đẹp như em cùng đi chơi với mấy ông chủ?”

Cô ấy không nói gì, coi như mặc nhận rồi.

https://thuviensach.vn

“Hơn nữa em còn nói dối anh! Em bảo hôm nào cũng bận đi làm, không có thời gian nhắn tin cho anh? Nếu không phải em có quan hệ gì không nói được với cái tên tổng gì gì đó thì sao em không thể nói với anh?” Từ khi Mẫu Đơn bỏ đi tôi cứ cảm thấy phụ nữ trên đời này đều không thể tin tưởng được.

Hai hàng nước mắt cô ấy chảy dài trên má: “Tùy anh muốn nói em thế nào thì nói. Em hạ tiện, em bán mình vì năm nghìn tệ mỗi tháng, thế được chưa?” Rồi cô ấy lặng lẽ ngồi xuống giường, lấy di động ra mở nhạc, giả vờ như không xảy ra chuyện gì, dù rằng nước mắt vẫn tí tách nhỏ xuống.

Tôi bỗng thấy mình thật quá đáng, không khí bức bối trong phòng khiến người ta nghẹt thở, tôi hít sâu một hơi quay người đi ra, cô ấy hoảng sợ: “Anh ăn cơm chưa?” Cô ấy sợ tôi đi mất.

Tôi không nói gì, cô ấy nói tiếp: “Em biết anh sẽ ở đây đợi em, nên em gói về một số món ngon ở khách sạn về này.”

Tôi quay lại ôm lấy cô ấy, tôi chọn cách quên đi, tôi biết cô ấy gạt tôi, nhưng tôi không muốn làm người quá thông minh. Thế giới này rất hiện thực, phụ nữ luôn thích đàn ông thành đạt. Đàn ông thành đạt khác với những người nhỏ bé như tôi, đến cái dáng móc gỉ mũi cũng có cảm giác trưởng thành chín chắn. Những chàng trai trẻ ở tuổi tôi chỉ ngồi trong quán net, trốn tránh hiện thực xã hội bằng những trò chơi trên mạng. gái dễ dàng chấp nhận hiện thực hơn con trai.

Hôm sau Lý Bình Nhi tiếp tục đi làm, tôi cũng thích đi làm, nhưng Hoàng Kiến Nhân sau khi tiếp nhận chức của tôi thì đầy vẻ lãnh đạo, gọi cho tôi báo không cần đi làm nữa, cũng không cần viết đơn thôi việc cho hắn nữa.

Sau khi Lý Bình Nhi đi, tôi lúc nào cũng thấy bất an, tôi không tìm được bất cứ lý do nào để tin cô ấy cả, chỉ cố bắt mình không được nghĩ lung tung. Đàn ông ai cũng có tham vọng chiếm hữu, chẳng ai thích người phụ nữ của mình liếc mắt đưa tình với kẻ khác khắp mọi nơi cả, cho dù đó không phải người anh ta yêu. Nghĩ mãi nghĩ mãi, tôi nghĩ tới Bạch Khiết, không biết

https://thuviensach.vn

Bạch Khiết bây giờ thế nào, lâu rồi không gặp cô ấy, nhớ quá! Tôi biết mình không xứng với Bạch Khiết, nhưng tôi vẫn mong muốn được tiến gần lại với cô ấy một chút. Tôi gọi cho cô ấy, muốn nói cho cô ấy biết xuất thân của Trần Thế Mỹ, nhưng mãi chẳng gọi được.

Hừ, thế thì tôi đến công ty tìm cô ấy!

Đi được nửa đường thì điện thoại reo, tôi đang lo lắng nên cứ nghĩ là Bạch Khiết, thế nhưng lấy ra xem thì không muốn nhận nữa, là Lâm ma nữ đáng chết. Chuyện giữa tôi và cô ta nếu giải quyết không nhanh, để người trong công ty biết được thì sẽ không đơn giản là bị đuổi việc đâu. Cô ta là người phụ nữ của tổng giám đốc Vương Hoa Sơn cơ đấy! Vương Hoa Sơn rất có tên tuổi trong giới viễn thông, ở thành phố này ông ta chỉ cần ho một cái là chẳng ai dám hé răng. Ai chả biết mấy năm nay ngành viễn thông phát đạt hơn cả bất động sản chứ.

“A lô, có chuyện gì không?”

“Đã hẹn là hôm nay đến bệnh viện.” Lâm ma nữ kêu lên cứ như gọi tôi đến chỗ hành hình ấy.

“Ồ, cô ở đâu tôi tới.”

“Quán hồng trà trên đường Trường Giang.”

“Sao không gặp ở bệnh viện?”

“Vì giờ tôi đang có việc cần bàn bạc với bạn.”

Chỗ đó khá xa, tôi phải chuyển xe mới tới. Đến trước cửa phòng thì tôi bị nhân viên chặn lại, tôi hỏi: “Tại sao tôi không được vào?”

Cô nhân viên không thèm nói, chỉ vào quần áo của tôi rồi chỉ sang tấm bảng bên cạnh: Trang phục không nghiêm chỉnh, thứ lỗi không tiếp.

Tôi nhìn lại mình, từ chỗ Lý Bình Nhi đi ra vội quá không kịp khoác cái áo jacket tuy chỉ là hàng bán ở vỉa hè nhưng cũng rất có khí chất, trên người

https://thuviensach.vn

vẫn mặc cái áo may ô đen, lộ cánh tay rắn chắc, bên dưới vẫn là cái quần hải quân lục chiến.

Không thể nói gì được, dù sao thì tôi cũng không thích vào nơi cao sang thế này, có lẽ từ nhỏ bò lê trên bùn đất quen rồi, cũng có thể là tôi không hợp với những nơi thế này, cứ vào là thấy thiếu tự nhiên, sợ những người giàu có kia coi thường mình.

Tôi vòng qua bên cạnh, nhìn qua tấm cửa kính thì thấy bên trong là những chiếc sô pha bọc vải, những chiếc tràng kỷ phong cách cổ, ánh đèn chiếu dịu nhẹ, từng nhóm năm, ba người ngồi với nhau, trang phục chỉnh tề đang nói chuyện rất say sưa. Không khí thoải mái dễ chịu chỉ cách tôi một tấm kính. Lâm ma nữ ngồi ngay cạnh cửa sổ, mái tóc xoăn ngang vai, chiếc váy xanh lam vừa khít người, hai chân xếp bằng cạnh nhau để lộ ra bàn chân được đánh móng màu vàng kim nhạt, trên tai là đôi khuyên tai dân tộc nặng nề khoa trương, nhưng tất cả phối hợp một cách hoàn hảo trên người cô ta.

Tôi lại cúi xuống nhìn bộ dạng quân đội lục chiến của mình, càng nhìn càng giống dân công. Tôi lắc đầu bất lực, ngồi hút thuốc trên cái ghế ở bên ngoài, tôi loại hết tính cách khiến tôi phát điên để thưởng thức cô ta. Chiếc váy màu lam này càng tôn lên được vẻ đẹp của làn da trắng mịn trẻ trung của cô ta. Đôi chân trắng ngần lộ ra đầy tự tin, thật là một người phụ nữ xinh đẹp. Mãi lâu sau cô ta nhìn thấy tôi, chỉ một cái liếc mắt cũng khiến người ta rung động. Hì hì, không biết đến bao giờ thì người hạ đẳng như tôi mới được đối xử ngang đẳng cấp với người thượng đẳng như cô ta, vui vẻ ngồi trong quán trà Phổ Nhĩ để đối ẩm, nói những câu chuyện vừa vô vị vừa vui vẻ.

Lại đợi thêm một lúc nữa, cuối cùng cô ta cũng ra, mỉm cười chào tạm biệt vị khách hàng. Cô ta đến bên cạnh tôi thì gương mặt lập tức đanh lại, chẳng nói chẳng rằng gọi một chiếc taxi rồi ngồi vào ghế lái phụ, tôi ngồi phía sau.

https://thuviensach.vn

Sau khi lên xe tôi tiếp tục quan sát cô ta qua tấm kính chắn gió trong xe. Phụ nữ đẹp luôn khiến người ta thích thưởng thức, huống hồ là tổng giám Lâm Tịch, mỹ nhân của Ức Vạn

"Nhìn gì mà nhìn?" Cô ta bỗng quay lại hét vào mặt tôi.

"Cô không nhìn tôi thì sao biết tôi nhìn cô?"

Cô ta không nói gì, nhưng tôi cảm thấy đôi mắt đằng sau cặp kính râm dày cộm kia chỉ hận không thể nhìn cho tôi tan thành trăm mảnh.

Trong bệnh viện, tôi xếp hàng nộp tiền. Aiz, đàn ông nhất thời kích động, thật là hậu họa không lường. Xếp hàng trước quầy để nộp tiền cũng không có gì, nhưng đến khoa sản cũng bắt tôi đi xếp hàng. Lâm ma nữ không muốn đứng chung với quảng đại quần chúng, cô ta nghĩ những người đó sẽ làm bẩn đồ hàng hiệu trên người cô ta.

Đứng giữa một nhóm các chị các cô, một người hỏi: "Này anh, anh xếp hàng nhầm chỗ rồi đúng không? Đây là khoa sản mà."

"Không được sao? Tôi là người nhà bệnh nhân, tôi xếp hàng giúp cô ấy không được à?"

Người phụ nữ đó chỉ lên tường, có một tờ thông báo: Các quý ông xin hãy chờ ở phòng nghỉ. Trước sự kháng nghị mạnh mẽ của mọi người, tôi gọi Lâm ma nữ. Ai ngờ cô ta vừa vào nhìn thấy tình cảnh đó đã lập tức chửi mắng: "Hét cái gì mà hét? Hét cái gì hả? Để tôi xem các cô ai hét to nhất!" Trong công ty Lâm ma nữ toàn nói với tôi bằng ngữ khí bề trên như thế.

Lập tức tất cả chẳng ai dám nói gì, tôi cũng ngoan ngoãn xếp hàng tiếp. Khi đến lượt tôi, bác sĩ xem xong bệnh án, bỏ kính ra lau đến ba lần: "Xin hỏi, Lâm Tịch là anh thật sao?"

Khi Lâm ma nữ đi vào, tôi ra ngoài đợi.

Khoảng nửa tiếng sau, Lâm ma nữ cầm bệnh án đến trước mặt đưa cho tôi. Tôi hỏi có phải xong rồi không nhưng cô ta không nói gì. Tôi cầm sổ lên xem, thực sự là tôi đọc chẳng hiểu gì. Thư pháp có N loại, có loại Thảo

https://thuviensach.vn

thư, Triện thư, Lệ thư, vân vân. Theo tôi chữ của bác sĩ cũng có thể hình thành một loại nữa gọi là "Sĩ thư".

"Tôi đọc cái này làm gì?" Tôi hỏi.

"Cầm nó đi nộp tiền."

Thấy tôi ngẩn ra nhìn, cô ta bực mình kêu lên: "Đi đi!"

Lại phải xếp một hàng dài nữa mới nộp được tiền, không biết trị cái gì mà hợn một trăm tệ. Cuống cuồng chạy về khoa sản thì Lâm ma nữ lại sốt ruột kêu lên: "Lề mà lề mề, người không biết quý trọng thời gian, nghèo cho đáng đời!"

Tôi vốn đã không vui, chạy đi chạy lại còn bị chửi, tôi nhịn, chỉ mong thời gian trôi qua nhanh một chút để người đàn bà đáng chết này vào làm xong phẫu thuật đi, yên lành cho qua mấy ngày rồi bị cô ta đá khỏi công ty. Như thế cũng tốt, từ giờ sẽ không dính dáng gì đến nhau nữa. Cô ta cũng không phải nhìn thấy con người đã lên giường với cô ta, gợi lên chuyện đau lòng nữa, tôi cũng không phải nhìn thấy bộ dáng đáng ghét nhìn người bằng nửa con mắt của cô ta nữa.

Cô ta tiến lại chỗ quầy y tá, đặt sổ của mình lên trên cùng đống sổ, cô gái ở bên cạnh nói: "Ai đến trước xếp trước, xin hãy để sổ ở dưới cùng."

Lâm ma nữ từ từ ngẩng lên, tuy đeo kính râm, không nhìn thấy mắt cô ta nhưng tôi có thể cảm thấy sát khí nồng nặc: "Tại sao tôi phải xếp hàng?"

Cô gái kia không muốn gây chuyện thị phi, môi khẽ động rồi ngoan ngoãn ngồi xuống. Lâm ma nữ ngồi phịch xuống cạnh tôi: "Xếp hàng với loại hạ đẳng như mấy người lãng phí sinh mệnh của tôi! Cái bệnh viện ghẻ! Thế mà cũng nhiều người thế này, đến điều hòa cũng không có nữa!"

Xem ra trong mắt cô ta không chỉ có tôi là người hạ đẳng…

Cô ta vào chưa đến năm phút đã ra rồi, vẫn cái bộ dạng đó. Tôi thấy lạ, làm xong phẫu thuật mà mặt không hề biến sắc như không có chuyện gì thế sao? Cô ta tiến lại chỗ tôi: "Đi thôi."

https://thuviensach.vn

Tôi im lìm đi theo sau cô ta, đến thang máy mới lấy can đảm hỏi: “Xin hỏi, sau này chúng ta không còn dây dưa gì nữa đúng không?” Tôi đã sẵn sàng chịu nghe chửi.

Quả nhiên cô ta không bỏ qua cơ hội chửi tôi: “Anh nói gì? Chúng ta không còn dây dưa gì nữa? Ân Nhiên, anh tưởng tôi thích dây dưa với anh lắm hả? Hả?”

Trong thang máy không chỉ có hai chúng tôi, bảy, tám người phía trước nhìn tôi với ánh mắt rực cháy, tôi chỉ thấy mặt mình nóng bừng, thật mất mặt!

Lâm ma nữ hét với mấy người đằng trước: “Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa thấy mỹ nhân bao giờ à?” Tất cả đều soạt một cái quay đầu đi.

Tôi mặc kệ cô ta, ra khỏi bệnh viện là tôi và cô ta không còn quan hệ gì nữa, dù sao cũng bị đuổi việc rồi. Lâm ma nữ đuổi tôi mà đến phòng nhân viên cũng không biết. Thôi, chỗ lương còn lại công ty sẽ gửi vào tài khoản của tôi.

“Anh đi đâu?” Cô ta ở đằng sau hỏi tôi, tôi không quay lại, vẫn đi tiếp.

“Đến chợ việc làm tìm việc.”

“Quay lại!”

Tôi mặc kệ, vẫn bước đi.

“Quay lại cho tôi! Tôi có điều muốn nói với anh!” Khẩu khí mệnh lệnh như bề trên khiến người ta muốn ọe.

Tôi quay lại: “Tôi cho cô hay! Tôi không phải chó nhà cô! Hôm nay là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau, sau này cô còn dám hét vào mặt tôi nữa, có tin tôi sẽ tát cho cô một phát không?”

“Được, đến đây mà đánh! Anh là cái thá gì?”

https://thuviensach.vn

Tôi vung tay lên, nhưng cô ta vẫn nhìn tôi không hề biến sắc. Tay tôi từ từ hạ xuống rồi quay người sải bước đi. “Vèo”. Một viên đá bay qua người tôi.

Tôi kệ.

“Bốp” - lại một viên bay qua đầu tôi đập vào biển quảng cáo bên đường tạo thành một cái lỗ lớn. Tôi quay lại chỉ cô ta: “Ném đi, cứ ném đi, tốt nhất là cô hãy cầu nguyện ông trời phù hộ đừng có ném trúng tôi. Nếu không thì cô khóc sẽ rất có nhịp điệu đấy.”

Nói rồi tôi đi tiếp, lấy một điếu thuốc ra hút, đi qua vài viên đá. Cô ta thật may mắn, không ném trúng phát nào. Qua chỗ ngoặt, không còn viên đá nào bay tới nữa. Tôi biết cô ta không đi.

CHƯƠNG 4 – THIẾU PHỤ CAO QUÝ THANH NHÃ TUYỆT THẾ

Tôi về kho thu dọn đồ đạc, còn chưa vào cửa thì từ xa đã thấy Hoàng Kiến Nhân miệng ngậm thuốc, chân bắt chéo, ngồi trên chiếc ghế bên cạnh cửa kho. Hắn ta dùng lỗ mũi để nhìn người khác, mặt vênh vênh thật giống tay Đàm Đào Sênh, những kẻ đáng ghét đều có vẻ mặt và hành động đáng ghét.

Khi tôi đi qua thì chân hắn bỗng nhiên thò ra giẫm vào mũi chân tôi. Tôi loạng choạng ngả người ra trước, muốn bám vào cái thùng trước mặt nhưng không được, thế là bịch một tiếng ngã ra đất. Tôi bật dậy: “Ông giết mày!!!”

Hoàng Kiến Nhân vội vàng cười giả tạo tiến lại đỡ tôi: “Người anh em, xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý, không cố ý…”

“Mẹ kiếp, mày ít giở trò đi!” Tôi đẩy hắn ra.

“Ây da… hung hăng quá, dũng mãnh quá! Ân Nhiên, nghe nói cậu đánh nhau rất giỏi? Một mình đánh bốn năm người cũng không thành vấn đề, lẽ nào cậu từng làm đặc công?”

https://thuviensach.vn

Tôi suy nghĩ, lời nói của hắn ta rất có mùi thuốc nổ, muốn khiêu chiến sao? Tôi cảnh giác nhìn xung quanh, không thấy người của hắn. Không có người giúp mà hắn cũng dám ngông cuồng thế này? Có vấn đề! Ông đây thu dọn đồ trước, lát nữa nếu không có ai thì ông đánh chết mày!

Tôi ngẫm nghĩ một chút rồi nở một nụ cười, để xem rốt cuộc hắn định giở trò gì rồi xử lý cũng chưa muộn. "Hoàng đại ca… Vừa rồi Ân Nhiên đã lỗ mãng, mong đại ca rộng lượng bỏ qua cho. Ân Nhiên xin tạ lỗi trước." Rồi tôi châm một điếu thuốc cho hắn.

Chắc Hoàng Kiến Nhân không ngờ tôi lại quay ngoắt 180 độ như thế, tục ngữ nói đánh kẻ chạy đi không đánh kẻ chạy lại, hắn nhất thời không tiếp lời được cứ ngẩn ra.

Tôi nói tiếp: "Hoàng đại ca, từ khi anh đến kho, tôi đã cảm thấy anh rất giỏi. Anh cứ làm việc cho tốt, chắc chắn sẽ có ngày tiền đồ rộng mở như Đàm Đào Sênh đại ca. Ừm, anh nhiều việc, tôi không làm phiền nữa."

Tôi quay người đi về phòng mình, hắn ở đằng sau gọi: "Ân Nhiên, công ty đã có quyết định, cậu đã bị đuổi việc, mời cậu đừng đến đây nữa, tối nay cậu cũng không được ở đây.

"Tôi biết, tôi đến để thu dọn hành lý."

Vào phòng ngồi xuống giường, càng nghĩ càng thấy không ổn. Hoàng Kiến Nhân từng thấy sự dũng mãnh của tôi, hôm nay lại dám đối đầu chính diện với tôi chỉ sợ tôi không động thủ, nhất định có vấn đề! Kho có nhiều cửa, tôi lặng lẽ đi qua cánh cửa khép hờ, nhìn về phía cửa lớn, mẹ kiếp! Đàm Đào Sênh và Hoàng Kiến Nhân đem theo mười mấy tên đang đứng cạnh cửa, chắc chắn là bọn tay sai!

Khốn nạn, chúng cố ý dùng Hoàng Kiến Nhân khiêu khích để có cớ vây đánh tôi. Lũ rác rưởi này khiến tôi phải rời Ức Vạn, thù này tôi còn chưa báo mà chúng đã muốn báo thù trước rồi.

Đàm Đào Sênh và Mạc Hoài Nhân nói chuyện, tôi ở chỗ này nghe rất rõ.

https://thuviensach.vn

Đàm Đào Sênh: “Trưởng ban Mạc, chúng ta khó khăn lắm mới đợi được hắn đến, lẽ nào để hắn đi như vậy là xong?”

Mạc Hoài Nhân: “Không thể được. Mối hận này sao có thể dễ dàng cho qua như thế? Không sợ các cậu cười chê, tôi đã bị thằng ranh đó đánh mấy lần, lần nào cũng bị hắn đánh cho thành đầu lợn, hôm nay tôi cũng phải cho hắn nếm mùi đó!”

Đàm Đào Sênh: “Trưởng ban Mạc, nhưng hắn ta cũng rất giảo hoạt, hắn không động thủ trước thì chúng ta cũng không có lý do động thủ. Chẳng may gây lớn chuyện thì chúng ta không xong đâu.”

Mạc Hoài Nhân: “Cậu cứ lên cho tôi. Cậu chửi mười tám đời tổ tông của hắn, khi hắn động thủ trước thì chúng ta sẽ cùng xông vào. Cấp trên hỏi thì nói hắn và cậu có mâu thuẫn, hai người cãi nhau rồi hắn đánh cậu, còn đòi giết cậu, chúng ta khó khăn lắm mới khống chế được hắn, may mà có chúng tôi cứu cậu.”

Hai tên khốn kiếp Đàm Đào Sênh và Mạc Hoài Nhân! Hảo hán không chịu thiệt trước mắt, tôi vác đồ lên trốn ra ngoài. Mười mấy người bọn chúng vẫn đang chờ, ngoài Đàm Đào Sênh, Hoàng Kiến Nhân ra những kẻ khác toàn là bảo vệ, có mấy tên nhìn rất quen mặt. Tôi nhớ ra rồi, mấy tên khốn đó lần trước cùng Mạc Hoài Nhân đến đánh tôi, không ngờ chúng lại đến đây làm bảo vệ, oan gia ngõ hẹp.

Ra khỏi Ức Vạn, đón tôi là một trận gió lạnh thấu tim can. Tôi lại chẳng còn gì nữa, không việc làm, không mục tiêu, không phương hướng. Thành phố lên đèn phản chiếu ánh sáng những ngọn đèn dưới mặt hồ, một ngọn đèn cô đơn trong số đó là tôi, âm thanh vỡ vụn của những giấc mơ cũng là tôi.

Đi trên đường, theo thói quen đút tay vào túi lấy thuốc lá, nhưng không còn nữa, tôi vào chửa hàng 24/24 mua.

“Anh bạn muốn mua loại nào?”

https://thuviensach.vn

“Loại rẻ nhất, hai tệ ấy.” Tôi quen với khái niệm rẻ nhất rồi, cái gì cũng rẻ nhất, tôi nhận ra mua được cái “rẻ nhất” cũng là một kiểu hạnh phúc.

Lấy diêm châm thuốc, tôi rít một hơi sâu, rồi vẩy tắt diêm, thuốc lá rẻ tiền đúng là đắng, cay đắng như đời hạng tiện nhân vậy, nhưng có mùi thuốc lá là được rồi. Dùng diêm châm thuốc không phải tính cách của tôi, nhưng khi nhận ra tiền mua một cái bật lửa có thể mua được hai gói diêm thì tôi cứ dùng diêm suốt. Một cái bật lửa một tệ rưỡi, một gói diêm bảy xu, hai gói là một tệ tư, một cái bật lửa dùng được mời mấy ngày, mà một gói có tận mười hộp diêm…

Khi đợi đèn xanh tôi nhìn thấy xe của Trần Thế Mỹ, nhìn qua cửa sổ xe thấy Bạch Khiết, tim tôi đập thình thình. Bạch Khiết xinh đẹp đoan trang, đầy nữ tính, đàn ông từ nhỏ đến lớn đều nằm mơ lấy được người phụ nữ thế này. Trần Thế Mỹ đang chọc cười, cô ấy tựa đóa mẫu đơn đang nở rộ, vị nữ thần chỉ có thể nhìn từ xa chứ không thể lại gần.

Trần Thế Mỹ!

Khi đèn xanh sáng, xe Trần Thế Mỹ lao vút đi, không biết sẽ đưa Bạch Khiết đến chỗ phong hoa tuyết nguyệt lãng mạn nào. Tôi vốn đã ức chế, giờ thì vui rồi, đến thở cũng không nổi nữa, cả thế giới này đang bỏ rơi tôi!

Tôi tâm trạng nặng nề lê bước về cái ổ chuột của mình, Trần Thế Mỹ à Trần Thế Mỹ, Trần Thế Mỹ là cao thủ tán tỉnh phụ nữ, câu được bao nhiêu bà cô giàu có, kiếm chác được bao nhiêu tiền? Bạch Khiết đúng là có tiền nhưng không thể gọi là giàu có. Tên Trần Thế Mỹ đó là vì sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của Bạch Khiết sao? Chơi bời rồi vứt bỏ?

Không được! Tôi không thể để Bạch Khiết chịu đựng bất cứ sự tổn thương nào! Ít nhất thì tôi cũng phải nói cho Bạch Khiết biết để cô ấy đề phòng tên Trần Thế Mỹ kia.

Gọi choứt tắt máy suốt, tôi bèn đến trước nhà cô ấy đợi. Khi bụng tôi sôi lên ùng ục thì cô ấy về. Bước xuống xe của Trần Thế Mỹ dáng vẻ đầy lưu luyến. Tôi nghĩ mình ghen rồi, ghen đến đầu đau như búa bổ!

https://thuviensach.vn

Bạch Khiết dáng vẻ yểu điệu thướt tha tiến lại. Khi tôi đột nhiên xuất hiện thì cô ấy giật thót một cái. Bạch Khiết vẫn đáng yêu như thế, ngũ quan đẹp đẽ tinh tế, thượng đế đã dùng trái tim mình để khắc nên người phụ nữ này.

Cô ấy nhìn thấy tôi nhưng không hề có vẻ mừng rỡ khi thấy em trai như tôi tưởng, vẻ mặt bình thản, dường như tôi chỉ là người qua đường thôi vậy: "Ân Nhiên, có chuyện gì không?"

Đang định trả lời thì một chiếc xe đạp lao tới như sắp đâm vào cô ấy. Tôi thả hai túi hành lý ra kéo cô ấy vào lòng. Ôm Bạch Khiết, cảm giác tuyệt vời đúng như tưởng tượng, hai tay ôm chặt vòng eo thon gọn của cô ấy, bầu ngực đầy đặn của cô ấy ép lên khuôn ngực rắn chắc của tôi, trán cô ấy chạm vào yết hầu, mũi cô ấy cọ vào xương quai xanh, cảm giác thật tuyệt, thật dễ chịu.

Khoảnh khắc tuyệt vời đó ngày nào tôi cũng mong đợi, nhưng không ngờ nó lại đến đột ngột nhưng hoàn hảo thế này. Có điều, sự tuyệt vời đó cũng chỉ kéo dài ba giây. Khi mặt bị ăn một cái tát tai "bốp" một tiếng mà tôi vẫn mỉm cười chìm đắm trong giấc mộng.

"Lưu manh!" Tiếng chửi của cô ấy kéo tôi lại trở về với hiện thực.

"Chị Bạch, vừa rồi có chiếc xe đạp chạy qua đằng sau chị…"

Chưa nói hết thì cô ấy đã ngắt lời tôi: "Cậu là đồ lưu manh! Tôi đã nhìn lầm cậu!"

"Chiếc xe đó…" Tôi chưa kịp nói tiếp thì chiếc xe đã biến mất khỏi chỗ ngoặt rồi.

"Cậu thay đổi rồi, thay đổi hoàn toàn rồi. Tôi tưởng cậu là người tốt, muốn nhận cậu làm em trai là vì cậu chính nghĩa. Nhưng cậu thì sao? Nhìn trộm phụ nữ thay quần áo, lấy trộm nội…" Ngừng lại một chút, giọng cô ấy mang chút nộ khí, "Cậu có biết tôi thất vọng về cậu thế nào không?"

https://thuviensach.vn

Nhìn trộm phụ nữ thay quần áo? Tôi hiểu rồi, lần trước tôi vác thùng đi tìm phòng chứa đồ nhưng lại vào nhầm phòng thay đồ của các nữ đồng nghiệp. Nhưng như thế lại biến thành tôi đi nhìn trộm phụ nữ thay quần áo với lấy trộm nội y sao?

"Chị Bạch, tôi không làm!" Tôi gần như hét lên, cả thế giới này không tin tôi, nhưng ngay chị Bạch thân thiết nhất cũng không tin tôi sao? Trong lòng cô ấy tôi vẫn luôn là hóa thân của chính nghĩa, vậy mà chỉ vì mấy lời đồn đại đơn giản đã hủy hoại hết nhân cách của tôi sao?

"Cậu không làm? Cậu còn giảo biện?" Bạch Khiết hai tay cầm túi, vẻ mặt đầy giận dữ và thất vọng.

"Đó là do Đàm Đào Sênh và Mạc Hoài Nhân bọn chúng gài bẫy để đá tôi khỏi công ty!!!" Tôi gần như sắp khóc đến nơi.

"Tôi cũng từng nghĩ như vậy! Nhưng tôi đã tận mắt nhìn thấy thì không thể là giả được phải không?!" Lần đầu tiên cô ấy lớn tiếng với tôi như thế, từng câu từng chữ như cứa vào tim tôi, đau lắm…

"Chị Bạch, chúng ta tìm nơi nào đó ngồi, tôi sẽ từ từ nói rõ cho chị hiểu." Tôi định xoa dịu cho tâm trạng chị bình tĩnh lại rồi nói rõ mọi chuyện.

"Ân Nhiên, tôi nghĩ không cần đâu. Hồi đó còn chung văn phòng tôi nghĩ cậu là quân tử. Nhưng thật ra thì sao? Cậu cũng giống như trưởng ban Mạc mà thôi, chẳng có gì khác biệt cả! Tôi không cần thiết phải nói chuyện với người đàn ông nhìn trộm tôi thay quần áo. Duyên phận giữa chúng ta đến đây là chấm dứt." Duyên phận đã hết mà Bạch Khiết nói là duyên phận trên bạn bè nhưng dưới chị em.

"Bạch Khiết." Tôi gọi thẳng tên cô ấy, "Cho tôi mười phút được không?"

Cô ấy rút ra trong túi hai sấp tiền đưa cho tôi: "Nghe nói cậu bị đuổi việc rồi, đi tìm nơi khác làm lại từ đầu đi. Tôi chỉ giúp được cậu thế này thôi. Từ giờ về sau chúng ta không ai nợ ai, cậu tự liệu đi."

https://thuviensach.vn

Tôi nổi giận, thực sự nổi giận: “Tôi không cần!” Tôi nhét lại tiền vào túi cô ấy.

Cô ấy mặc kệ tôi, tiến lại trước cửa tòa nhà, quẹt thẻ bước vào, cánh cửa nặng nề đóng lại. Tôi chạy tới nhưng cửa đã tự động khóa, không có thẻ từ không vào được.

Tôi nhìn qua ô cửa gọi cô ấy: “Bạch Khiết, chuyện này chị có thể không tin tôi, nhưng có một chuyện phải nghe tôi nói hết!”

Cô ấy đang đợi thang máy, nhắm mắt mặc kệ tôi gào thét. Tôi lấy điện thoại bấm số của cô ấy. Một giọt nước nhỏ xuống màn hình, không biết nước mắt tôi rơi từ bao giờ. Cô ấy lấy điện thoại ra, thấy là tôi thì quay sang nói: “Ân Nhiên, xin cậu về sau đừng làm phiền tôi nữa! Tôi có cuộc sống của tôi! Xin hãy tự trọng!” Thang máy tới, cô ấy bước vào, khi cửa thang máy đóng lại trái tim tôi cũng đóng, tôi không còn hy vọng gì nữa.

Bước đi trên con đường thanh vắng lạnh lẽo, những chiếc đèn đường màu vàng chiếu xuống mặt đường với hình nón như trong truyện tranh, cô đơn mà bé nhỏ. Tôi nhận ra không đáng nhất là nước mắt tôi, sao lại dễ dàng rơi như thế.

Căn phòng dưới tầng hầm tám chục tệ một tháng trước đây của tôi hồi đó đã nộp hơn hai trăm tệ tiền thuê trong một quý, giờ vẫn chưa hết hạn.

Nằm dưới tầng hầm, không biết tâm trạng bực bội hay không khí bức bối, nằm thế nào cũng không thoải mái, nhìn di động thì thấy đã hơn một giờ sáng rồi. Cầm điện thoại gọi vẫn là cho Bạch Khiết, nghĩ đi nghĩ lại thấy vẫn nên nhắn tin thì hơn: “Chị Bạch, nửa đêm làm phiền chị, thật mạo muội, tôi có vài lời muốn nói. Tôi không xin chị lượng thứ, tôi có sự tôn nghiêm, có nguyên tắc làm người của mình. Nếu chị đã cho rằng tôi là loại ngụy quân tử thì tôi cũng chịu. Nhưng chị Bạch, tôi được biết, Trần Thế Mỹ căn bản không phải ông chủ của chuỗi siêu thị Liên Hoa, công ty họ căn bản không hề biết người này. Hơn nữa tôi còn biết anh ta là trai bao của khách sạn nào đó, chuyên đi lừa gạt để kiếm sống, chị phải đề phòng anh ta.”

https://thuviensach.vn

Vẫn muốn viết nữa nhưng càng nghĩ càng tức, tôi viết càng nhiều thì cô ấy sẽ hận càng nhiều, chắc chắn cô ấy nghĩ tôi lừa cô ấy.

Vừa sáng sớm tôi đã đến chợ việc làm, chạy đôn chạy đáo khắp nơi nộp được hơn chục bản sơ yếu lý lịch. Tôi đi ứng tuyển hết mọi công việc gian khổ của các đơn vị đang tuyển người ở đây. Giờ lương tháng là trên một nghìn, các cử nhân tốt nghiệp đại học tranh nhau đến sứt đầu mẻ trán, tôi không dám trèo cao như thế, chỉ ứng tuyển mấy chỗ tám trăm.

Bận rộn cả ngày trời cũng chưa thấy hy vọng gì, đang ngồi nhìn màn hình trong sảnh nhảy liên hồi thì Lý Bình Nhi gọi điện bảo tôi đến chỗ cô ấy ăn cơm. Tôi lập tức đến đó, cô ấy ngồi trong phòng, mỉm cười giở đồ ăn ra: "Lại ăn

Tôi ngồi xuống, ngửi thấy hương nước hoa đậm đặc trên người cô ấy, cảm thấy trong lòng khó chịu. Người phụ nữ của mình trên danh nghĩa là trưởng bộ phận ăn uống nhưng lại giống như gái bao ngày nào cũng trang điểm lòe loẹt đi chơi cùng các ông chủ lớn vậy.

"Tâm trạng không tốt à?" Cô ấy hỏi.

"Bình Nhi, anh …" Tôi vốn định nói là nghỉ việc rồi, nhưng câu nói đến đầu lưỡi lại bị nuốt vào. Để cô ấy biết công việc lương hơn sáu nghìn tệ mất rồi, không biết liệu cô ấy có buồn hơn tôi không?

"Muốn nói gì thì nói đi!" Cô ấy nói.

Điện thoại bỗng đổ chuông, tám phần là hôm nay rải đóng sơ yếu, có người bên tuyển dụng gọi rồi. Tôi vội vàng chạy ra ngoài nhận điện thoại.

"Ân Nhiên, công việc bận lắm không?" Là bố tôi.

"Không, không bận lắm ạ."

"Thời tiết lúc nóng lúc lạnh, phải chú ý sức khỏe đấy!"

"Vâng, con biết rồi, bố cũng giữ gìn sức khỏe. Ở nhà vẫn tốt chứ ạ?"

https://thuviensach.vn

“Vẫn tốt. Ân Nhiên à, hai đứa em con thi đều đạt kết quả tốt, đứa em lớn đỗ trường tốt bố cũng vui, nhưng học phí thật sự khiến bố đau đầu. Nó cũng rất hiểu chuyện, nói sẽ không học nữa, nhưng như thế sao được? Không học thì giàu không được lâu, nghèo lại càng khó thoát. Đời này bố cũng chẳng có kỳ vọng gì nhiều, bố chỉ muốn ba anh em con đừng bị người ta coi thường như bố. Học phí của đứa út thì không sao, nhưng đứa lớn…”

“Bố, học phí của em để con lo.”

“Ân Nhiên, con thật hiểu chuyện, bố cũng không nói thêm nữa, còn phải cho lợn ăn.”

“Bố, chuyển lời hỏi thăm của con tới mẹ và hai em.”

Bố tôi sợ tiền điện thoại đắt nên vội vàng

Tôi hiếm khi thấy ấm áp thế này, vừa cất điện thoại vào túi thì Lý Bình Nhi chạy ra: “Học phí của em để con lo? Điện thoại của nhà à?”

“Ừ, sao?”

“Anh có nhiều tiền lắm sao? Tháng nào anh cũng gửi tiền về cho hai đứa em, lại còn phải lo học phí, đúng là anh trai tốt!”

Lý Bình Nhi châm chọc mỉa mai thế này, rốt cuộc tôi chọc vào chỗ nào của cô ấy? “Làm sao?”

“Ân Nhiên, một tháng anh chỉ có mấy nghìn tiền lương, gửi hết về nhà thì chúng ta sống thế nào?”

“Sao lại không sống được? Giờ chúng ta vẫn sống rất tốt đấy thôi? Lẽ nào bây giờ em không có cái ăn à?”

“Đồ ăn? Đều là em lén lấy từ khách sạn về cả. Nếu giờ em giống những cô gái khác đòi mua cái này cái nọ, anh có mua được không?”

“Bình Bình, em sao vậy?”

https://thuviensach.vn

“Nếu giờ em muốn anh mua một chiếc đồng hồ anh có mua được không? Anh thà để tiền cho em gái chứ không mua cho em đúng không?” Vừa nói cô ấy vừa lắc lắc cái đồng hồ mới trong tay.

“Ai mua cho em?”

“Liên quan gì đến anh? Dù sao thì cũng không phải anh mua.”

Tôi biết lý do cô ấy giận rồi, là do sinh hoạt phí hàng tháng tôi gửi về cho em gái.

Tôi không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ ăn cơm. Lý Bình Nhi cũng cảm thấy vừa rồi mình quá kích động, ngồi xuống khẽ nói: “Ân Nhiên, mỗi tháng anh chỉ có sáu nghìn, gửi về nhà đã hơn một nghìn, thế là được rồi, lại còn lo học phí cho các em, thế thì tiền anh kiếm được cho người nhà hết rồi. Anh cũng nên nghĩ cho hai chúng ta một chút, chúng ta không tiết kiệm chút tiền thì sau này nếu muốn mua nhà hay gì đó thì làm thế nào?”

Lý Bình Nhi nói rất nhiều, phân tích N lợi ích của việc không gửi tiền về nhà. Khi thấy tôi chẳng có phản ứng gì, thẹn quá hóa giận, vung tay gạt bay hộp cơm tôi đang giận dữ hỏi: “Anh điếc rồi hả?”

Tôi nổi điên: “Em muốn thế nào?”

“Có phải anh nhất định phải nộp học phí cho em gái?”

“Đúng!”

Cô ấy giận đến rơi nước mắt: “Em còn nghĩ chúng ta sẽ sống tốt, cố gắng vì tương lai của chúng ta. Nhưng giờ em không thể hy vọng được anh phấn đấu cùng em rồi. Nếu bắt anh chọn, anh chọn em hay người nhà anh?”

Tôi không cần suy nghĩ, trả lời luôn: “Người nhà.”

https://thuviensach.vn

“Anh đi đi!” Cô ấy quay lưng về phía tôi, vai rung lên, tôi biết cô ấy đang khóc.

Tôi không nhẫn tâm, tiến lại ôm cô ấy từ phía sau: “Bình Bình.”

Cô ấy hất mạnh ra: “Cút!”

Tôi cắn răng: “Da thịt trên người đều là của bố mẹ, gia đình vẫn là căn bản, với anh, gia đình luôn ở vị trí hàng đầu.”

“Tôi chịu anh đủ rồi! Anh có chí khí! Anh hiếu thuận! Nhưng anh không có tiền, vì thế bạn gái mới chạy theo người có tiền! Đáng đời!”

“Mẹ kiếp!” Tôi vung tay lên, nhưng đến nửa chừng thì dừng lại.

Cô ấy trừng mắt nhìn tôi, vừa quệt nước mắt vừa vào nhà vệ sinh gọi điện thoại. Mấy phút sau một chiếc xe con đỗ trước nhà, một người đàn ông trung niên khá quen mặt đợi ở dưới nhà, tóc cũng thưa thớt rồi, mấy sợi dài còn bện lại với nhau như xúc tu bạch tuộc.

“Người dưới kia là ai?” Tôi nổi điên.

Cô ấy không thèm để ý tới tôi, chạy xuống nhà, lên xe rồi đi mất. Đó chính là chiếc Audi màu đen lần trước đưa Lý Bình Nhi về, người đàn ông kia khá quen, hình như gặp ở đâu rồi, là ai nhỉ?

Đó nhất định chính là một trong các ông chủ của Lý Bình Nhi. Lý Bình Nhi gọi cho ông ta, ông ta đến đón cô ấy, không cần nói, buổi tối chắc chắn làm chuyện mờ ám rồi. Tôi và Lý Bình Nhi coi như là chia tay rồi nhỉ? Thế là có còn gọi là bị cắm sừng được không? Ngày chó chết! Tôi sập cửa đi ra, trở về cái ổ chó của mình, uống vài chai rượu trắng rồi ngủ như chết.

Khi tỉnh lại thì đã ba giờ chiều rồi, đầu váng vất, nhìn di động, hôm qua gửi hơn chục bản sơ yếu mà chẳng có nổi một công ty gọi. Căn phòng dưới hầm này tuy rách nát nhưng tín hiệu điện thoại vẫn tốt. Xuống giường thay quần áo, tôi bị một mùi hôi thối xộc vào mũi, thật muốn ói! Trên cái bàn gỗ là một đống chất lỏng màu xanh lá, đào mua mấy ngày trước đã lên men chảy nước, mốc meo, trở thành bữa tiệc thịnh soạn cho lũ kiến và gián.

https://thuviensach.vn

Không biết chúng nó ăn no quá bội thực hay trúng độc thực phẩm mà chết ngay tại đó.

Tôi cố gắng chịu đựng để dọn đống đó đi, rồi nằm trên giường hút thuốc. Cuộc sống của tôi, không có tàu điện ngầm, không có kế hoạch họp hành, không có đi công tác, không có cà phê chiều, không có hồng trà, không có hẹn hò sau giờ làm, không có âm nhạc trên chuyến xe về nhà ban đêm.

Chỉ có một mình tôi, lặng lẽ nằm đó, giống như cái cây già nua đang đợi khô chết. Tôi oán hận cái thế giới này bất công. Oán niệm giống như vi rút, từ mặt đất lạnh lẽo bò lên tận trần nhà, không thể tiêu diệt, gió xuân thổi lại sinh sôi, tôi nghĩ tôi nên ra ngoài, nếu không thì tôi sẽ tuyệt vọng mà treo cổ ngay tại đây mất. Khi còn sống đã phát ngấy cái căn hầm này, tôi không muốn chết ở dưới này. Căn hầm này không có ai đến, vẫn còn mấy căn phòng giống chỗ này không cho thuê được, có lẽ chỉ có loại người như tôi mới chịu sống ở nơi thế này. Chủ nhà cũng không đến đây, nếu tôi treo cổ thì xác tôi cũng giống như mấy quả đào, tôi sẽ thấy rất nhiều động vật buồn nôn đến ăn thịt của tôi, đến dịch thể lên men cũng không bỏ qua, chỉ còn trơ lại bộ xương trắng treo lơ lửng…

Đi vô định trên đường, tôi nhận ra buổi chiều không phải đi làm thật đáng sợ. Trên đường không có đồng loại của tôi, đi trên đường ngoài các bà các cô và những người bán hàng rong ra thì là công nhân, thỉnh thoảng có những người trẻ tuổi vội vội vàng vàng đi qua tôi. Trên gương mặt họ có sự lo lắng giống tôi. Nhưng hai sự lo lắng đó lại có điểm khác biệt, vì trong tay họ còn có cặp tài liệu, điều đó có nghĩa là họ còn có việc để làm, còn tôi thì làm gì đây? Nói chung không phải là viết di chúc.

Bọn họ giống tôi, đều là những chú chim non nớt mới thoát khỏi cái tổ đại học nhưng lại chưa mọc được đôi cánh cứng cáp trong công việc, phần lớn rất nghèo, phần lớn rất tự ti, phần lớn mặc quần áo rất rẻ tiền, vì thế phần lớn xấu xí. Xin lỗi, xin hãượng thứ cho một kẻ yếu đuối như tôi vẫn dũng cảm thế này. Nhưng không thể không thừa nhận, chúng ta đã bước vào thời đại coi trọng vẻ bề ngoài nhất, cũng là thời đại ghét người thất nghiệp nhất.

https://thuviensach.vn

Chúng ta cau đôi lông mày lại, vẻ mặt đầy bi ai, bình thường thì đầy ưu phiền chờ đợi cơ hội đến, nhưng cứ khi nào gặp người khác là ta lại nở nụ cười mang đầy chuyên nghiệp cộng với chút khiêm tốn và thản nhiên rẻ tiền, ánh mắt ngập tràn công danh lợi lộc, tính hiếu thắng hiển hiện trên gương mặt.

Tôi vào một trung tâm thương mại, khá vắng vẻ, một nhóm những người già ngồi trên ghế hóng gió mát. Trước đây tôi không hề để ý đến họ, nay tôi mới chợt hiểu, nhất định là họ đã đến đây từ trưa, mỗi người ngồi vào một chỗ quen thuộc của mình rồi cứ ngồi thế cả ngày, đến khi mặt trời xuống núi. Dường như tôi nhìn thấy một vùng sa mạc rộng lớn không có một bóng cây ngọn cỏ, dàn trải ra ở đó chỉ là những mảng màu bạc lấm tấm. Những chiếc đồng hồ rẻ tiền và chiếc gậy chống trong tay họ cũng đáng tiền hơn thời gian của họ.

Nhìn sang một góc khác, hai cô gái trẻ tuổi ăn mặc thời trang đang ngồi uống trà nói chuyện rất vui vẻ. Ánh nắng len qua tán cây một nửa lá vàng, một nửa lá xanh chiếu lên người họ tạo nên một vầng kim quang huyền ảo. Thế giới vẫn còn những cảnh tượng đẹp như thế, sao tôi lại phải biến mình thành cái xác cứng đờ tỏa ra khí lạnh được kéo ra từ tủ đông cơ chứ? Chỉ vì công việc thôi sao? Vì vài tên tiện nhân? Hay vì mấy người phụ nữ muốn mà không được?

Mẹ kiếp! Ông nhất định phải nghĩ cách để sống!

Ở đây có tấm bảng viết tuyển nhân viên làm thêm thường xuyên, nó cũng đã được đặt ở đây từ rất lâu rồi, màu sắc bạc đi nhiều.

Dù sao cũng không có việc làm, làm một thời gian khi có công việc chính thức rồi tính tiếp. Tôi ứng tuyển rất thuận lợi, vốn nghĩ sẽ làm việc trong khu buôn bán, nhưng người của phòng nhân sự lại dẫn tôi đến bên cạnh bãi đỗ xe, chỉ vào khu rửa xe, mặt không chút biểu cảm nói:

“Nhân viên rửa xe, một ngày sáu mươi tệ, từ chín giờ sáng đến sáu giờ tối, làm thêm một tiếng năm tệ, cậu có làm không?”

https://thuviensach.vn

“Không ký hợp đồng lao động gì sao?”

“Không cần, muốn đến thì tối trả luôn lương ngày hôm đó.”

Còn có việc tốt vậy sao?

Nhìn có vẻ vất vả nhưng vẫn hơn so với việc ngày nào cũng ngồi trong địa lao than thở về cuộc đời.

Thế là tôi đi làm, ngày nào cũng mặc đồng phục làm nhân viên rửa xe. Tuy không vất vả bằng chuyển hàng trong kho nhưng càng ngày càng xa rời với lý tưởng hồi học đại học rồi. Hồi còn trong trường, những điều thầy cô dạy khiến chúng tôi cảm thấy xã hội này thật tốt đẹp, chúng tôi đều mong ước rời khỏi cổng trường đón chào một tương lai tươi sáng. Chưa tốt nghiệp mà mọi người đều muốn trường phát bằng sớm một chút, ngày tốt nghiệp ném bát ném nồi không phải chỉ để từ biệt cuộc sống sinh viên hạnh phúc, mà còn vì tưởng rằng dựa vào sự nỗ lực của mình có thể rời con suối nhỏ hẹp đến với đại dương bao la hùng vĩ.

Giờ nghĩ lại, càng nghĩ càng thấy nực cười. Tôi vừa lau xe vừa chìm đắm trong ký ức, từ phía sau bỗng có một giọng nói quen thuộc: “Anh Tào, chúng ta đi mua đồ lâu như vậy mới quay lại mà sao xe vẫn chưa rửa xong?”

Tôi quay lại nhìn, là Lý Bình Nhi, một tay cầm túi quần áo, tay kia khoác tay một người đàn ông trung niên. Ông ta đáng tuổi bố cô ấy, chính là ông ta, người đàn ông bện tóc lại như vòi bạch tuộc, phó tổng giám Tào? Kẻ đã đập một đống giấy tờ vào mặt tôi.

Tôi không muốn để Lý Bình Nhi nhìn thấy tôi thế này nên kéo sụp mũ xuống.

“Anh nhanh lên một chút được không? Chúng tôi đã để xe ở đây gần một tiếng rồi đấy!” Phó tổng giám Tào hét lên với tôi.

Tôi gật đầu.

https://thuviensach.vn

Sao Lý Bình Nhi lại đi cùng với phó giám đốc ma quỷ họ Tào của công ty tôi, à nhầm, tôi đã bị đuổi khỏi công ty rồi, là của công ty Ức Vạn? Lẽ nào đây chính là một trong các cổ đông của khu ăn uống và tắm hơi của công ty cô ấy? Tôi nhìn lại cái xe con màu đen mình đang rửa, đúng rồi, chính là chiếc xe này!

Lý Bình Nhi và phó tổng giám Tào, đúng là hình tượng người đẹp và quái vật đang thịnh hành trên thế giới. Người đẹp thích quái vật sao? Yêu nhau yêu cả đường đi lối về, yêu tiền của quái vật thì tiện thể yêu luôn quái vật. Đứng trước sự sinh tồn thì tôn nghiêm, thể diện, khí phách, tất cả đều dẹp hết sang một bên đi! Nhưng đàn ông thì không được, rất ít đàn ông có thể ăn bám phụ nữ, tôi bỗng cảm thấy Trần Thế Mỹ đúng là rất có bản lĩnh…

Tuy tôi đã kéo mũ xuống rất thấp che khuất gương mặt, nhưng Lý Bình Nhi vẫn nhận ra dáng người tôi. Phó tổng giám Tào vừa vòng sang bên kia xem xe đã sạch chưa thì cô ấy đã nóng lòng mỉa mai tôi, vung vẩy túi quần áo mới: “Tục ngữ nói, một đêm vợ chồng tình nghĩa trăm năm, ngủ với ai đó nhiều lần như vậy mà cũng chưa từng được nhận một thứ gì ra hồn. Ở trên đường nhặt bừa một người đàn ông còn tốt hơn là tỉ mỉ chọn lựa.” Ngữ khí rất chua chát, từng lời đâm thẳng vào tim tôi.

“Này này, cậu lại đây! Chỗ này cậu rửa thế nào vậy hả?” Phó tổng giám Tào hét lên.

Tôi tiến lại nhìn, đã sạch lắm rồi, không biết ông ta muốn tôi rửa chỗ nào nữa? Tôi không hiểu nhìn xuống gầm xe, ông ta chỉ vào một chỗ nào đó. Tôi đành cúi người chui vào lấy khăn lau.

“Rửa một lần mất hai chục tệ mà còn không sạch, không biết các cậu làm ăn kiểu gì? Xe tôi đắt lắm đây!” Phó tổng giám Tào không nhận ra tôi nhưng vẫn khiêu khích như thế, lẽ nào ông ta cũng coi mình là người thượng đẳng?

Lý Bình Nhi cố tình đóng cửa thật mạnh, nhìn tôi với ánh mắt coi thường đầy khinh bỉ, ưỡn à ưỡn ẹo đầy vẻ tiểu thư nhìn thật chướng mắt.

https://thuviensach.vn

Phụ nữ thực tế đến mức này chẳng trách mà đàn ông liều mạng vì sự nghiệp như vậy, chẳng trách mà nhiều đàn ông lại hướng tới hình mẫu nam chính oai phong như trong tiểu thuyết Kim Dung như thế. Chiếc Audi A6 lao đi, tay họ Tào kia còn cố tình lướt qua một vũng nước khiến nước tóe hết lên người một ông cụ đi xe đạp. Khốn kiếp, đừng để một ngày nào đó rơi vào tay tôi, nếu không thì lão ta chết không được yên đâu!

Tôi sang bên kia đường lấy chiếc khăn sạch lau quần áo ướt cho ông cụ kia. Ông vừa cảm ơn vừa lầm bầm người này lái xe kiểu gì vậy. Khi quay lại thì thấy chủ tiệm đang chống nạnh nhìn tôi, đôi mắt rực lửa: "Mấy cái khăn lau xe đó đều mua từ Thượng Hải đấy! Ai bảo cậu mang đi lau người hả?"

"Mẹ kiếp, anh chết đi cho tôi!" Tôi chỉ vào đầu hắn ta mà gầm lên.

Hắn ta hơi sững người rồi nghiến răng: "Có phải cậu không muốn làm nữa không?"

Tôi không nói gì, tiến lại một chiếc xe khác bắt đầu rửa. Hắn ta nổi giận chạy về văn phòng, tôi nghĩ kế sinh nhai của mình lại sắp mất rồi.

Điện thoại reo, sau khi rải rất nhiều hồ sơ cuối cùng cũng có nơi gọi tôi: "Xin chào anh Ân, mời anh bốn giờ hôm nay đến phỏng vấn tại phòng nhân sự, tầng bốn, công ty Vạn Đạt."

Nhớ rồi, công ty Vạn Đạt, tôi ứng tuyển ở việc quản lý vật tư. Vào công ty lớn ít nhất nhìn thấy hy vọng có thể thăng tiến dần dần. Kiểu công việc tạm thời thế này người ta có thể đá đi bất cứ lúc nào, không thể ở lại lâu.

Sau khi xin nghỉ, tôi quay về địa lao ăn mặc cho chỉnh tề, ngồi xe buýt đến công ty Vạn Đạt. Đang ở trên xe thì có điện thoại, tưởng công ty khác gọi, nhưng vừa nhìn thấy số là tôi tắt máy, của Lâm Tịch. Đồ đàn bà đáng chết, còn tìm tôi làm gì? Tôi tắt máy thì điện thoại lại reo, tắt, lại reo. Cứ thế mấy lần liền tôi bực mình, Lâm Tịch cũng thật kiên nhẫn, tôi chuyển sang chế độ im lặng cho cô ta tức chết.

https://thuviensach.vn

Thấy tôi không nhận điện thoại, cô ta đổi sách lược, nhắn tin: Anh nhận điện ngay cho tôi!

Đến việc xin người khác nhận điện thoại cũng dùng ngữ khí mệnh lệnh, thật đáng ghét! Ai lấy phải loại phụ nữ bề ngoài như hoa như ngọc nhưng bên trong như đậu phụ thối này thì thật bất hạnh!

Tôi mặc kệ, đến Vạn Đạt, trên màn hình điện thoại hiển thị hai mươi mốt cuộc gọi của cô ta, còn có một tin nhắn: "Anh muốn tôi chết phải không?"

Tin nhắn này đúng là đã dọa tôi không vừa, không phải chuyện của chúng tôi trước đây bị lão tổng Vương Hoa Sơn của Ức Vạn phát hiện rồi đấy chứ? Bảo tôi nghĩ cách giúp cô ta sao? Tôi cuống cuồng gọi lại cho cô ta, nhạc chờ thật bi ai, là bài "Đánh mất chính mình" của Trương Bá Chi: Em không gắng gượng được nữa, sắp ngạt thở rồi, em trở nên ngốc nghếch vì yêu anh, em chỉ là một phần mấy của cô ấy, tình yêu của ba người liệu có phải quá chật chội không…

Tôi vốn không thích Trương Bá Chi lắm, nhưng tình yêu khắc cốt ghi tâm gần như điên cuồng của chị với anh Đình Phong đã khiến tôi nhìn bằng con mắt khác. Chị ấy đã xăm tên tiếng Anh của anh Phong trên chân mình, dù khoa học kỹ thuật có phát triển thế nào thì việc xóa bỏ hoàn toàn vết xăm là rất khó. Mà dấu của anh Phong trong trái tim chị Bá Chi đã không thể xóa bỏ được rồi.

Lâm Tịch chọn cho mình bài nhạc chờ này là muốn nói cho mọi người biết Vương Hoa Sơn đã bỏ rơi mình hoặc tình yêu giữa họ sâu sắc đến thế nào sao? Tôi nghĩ nhiều quá rồi, người phụ nữ này có sự hấp dẫn chí mạng với đàn ông, chỉ có tôi là chẳng cảm nắng gì hết, thậm chí tôi còn muốn tát cô ta mấy phát… Cô ta nhận điện, nhưng không lên tiếng. Sao vậy? Muốn tôi hỏi cô ta có chuyện gì trước sao? Tôi cũng không nói gì.

"Anh chết rồi chắc?" Tiếng hét đột ngột khiến toàn thân tôi run lên, cứ như tiếng thẩm phám thẩm vấn phạm nhân vậy, tôi suýt nữa thì quỳ xuống kêu lên "đại nhân tha mạng."

https://thuviensach.vn

“Có chuyện gì thì nói đi! Tôi không có thời gian nói chuyện điện thoại với cô!” Lúc này tôi mới nhớ ra mình không còn là nhân viên dưới quyền cô ta nữa. Tôi đã bị đá khỏi công ty lâu rồi, tuy Lâm ma nữ không phải loại đê tiện như Đàm Đào Sênh hay Mạc Hoài Nhân, nhưng tôi ghét cô ta không ít hơn hai tên thổ phỉ kia.

“Bệnh án đâu?” Giọng cô ta yếu ớt, lạnh lùng.

“Bệnh án nào?” Bệnh án nào cơ, Có phải bệnh án lần đi nạo thai không? Tôi nhớ là mình cầm, nhưng không biết sau đó vứt đi đâu rồi.

“Không phải anh cầm sao?” Cô ta lo lắng.

“Đúng. Có phải… có di chứng sau khi nạo thai không?” Tôi đọc báo thường thấy có người sau khi nạo thai thì bị bệnh gì bệnh gì đó. Tuy Lâm Tịch mạnh mẽ, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, nhưng dù sao cũng là động vật, không phải người máy bằng sắt bằng thép.

“Ai bảo anh tôi đã nạo thai?” Cô ta vừa cuống, vừa giận.

“Á? Lần trước đến bệnh viện không phải làm phẫu thuật nạo thai sao?”

“Anh đọc bệnh án đi! Mau đem đến cho tôi! Tôi đang ở bệnh viện!” Cô ta kết thúc cuộc nói chuyện bằng một tiếng thét.

Cái gì vậy? Lần trước không làm phẫu thuật thì cô ta vào đó làm cái trò quỷ gì? Hừ! Tôi không thèm bận tâm loại đàn bà yêu quái này! Tương lai của tôi quan trọng hơn! Nhìn đồng hồ, hai rưỡi, còn hơn một tiếng nữa mới tới giờ phỏng vấn.

Tôi ngồi trên một chiếc ghế bên dưới công ty, châm điếu thuốc, lấy ra cuốn “Bí quyết phỏng vấn thành công”, cuốn sổ bệnh án kẹp trong cuốn sách rơi ra. Tôi nhặt lên mở ra nghiên cứu “Sĩ thư”. Cái gì mà viêm, mà lây nhiễm, mà cung…

Hết cách, chữ quá mức rồng bay phượng múa, mùng sáu gì gì đó… ngày mười ba chấm chấm chấm… ngày hai mươi chấm chấm chấm…Ngày mùng sáu là hôm tôi cùng cô ta đến bệnh viện tuần trước. Hôm nay là mười ba,

https://thuviensach.vn

thế nghĩa là trò chơi này chưa kết thúc? Vẫn chưa giải quyết? Lần này tôi đau đầu rồi, cái bệnh viện chết tiệt chơi trò gì vậy, nạo thai mà cứ như tiêm phòng dại cho chó mèo, mỗi tuần một lần…

Tôi lưỡng lự giữa đi với không đi, không đi thì phiền phức chưa hết, thậm chí sau này còn rắc rối hơn. Nhưng nếu đi mà không kịp quay lại thì ai gọi tôi đến phỏng vấn nữa? Ngẩng lên thì vừa hay thấy bên kia đường có phòng khám. Tôi lấy hết dũng khí vào đó hỏi bác sĩ, bà bác sĩ hiền từ lật giở bệnh án đọc, rồi đẩy gọng kính nói: "Ai dà, bạn gái cậu có nhiều bệnh phụ khoa quá!"

"Bệnh gì?" Giờ vấn đề tôi quan tâm là việc nạo thai! Nếu sinh nó ra thì chắc chắn cuộc đời tôi bị đóng lên quan tài rồi. Không phải tôi vô trách nhiệm, mà là nghĩ đến việc sống với Lâm ma nữ cả đời, tuy không kể đến tính cách thì cơ thể người mẫu kia khiến tôi khoái cảm tột cùng, nhưng cứ nghĩ đến tính cách của Diệt Tuyệt Sư Thái ấy thì tôi không rét mà run. "Diệt Tuyệt Sư Thái đúng là có dung mạo tuyệt mỹ, đến tuổi trung niên vẫn phong nhã đến vậy, có thể thấy hai mươi năm trước chắc chắn là một đại mỹ nữ làm điên đảo chúng sinh. Vốn là cô gái nhu mì dịu dàng Kỷ Hiểu Phù, tình nghĩa nặng sâu với Cô Hồng Tử. Cuối cùng vì cái chết của Cô Hồng Tử mà tính tình thay đổi hoàn toàn trở nên vô cùng tuyệt tình, căm hận đàn ông, tính cách lầm lì, tàn nhẫn độc ác, tâm lý biến đổi gần như mất hết nhân tính." Nghĩ kỹ thì Lâm ma nữ vẫn chưa đến mức như Diệt Tuyệt Sư Thái, nhưng lại khiến tôi nghĩ tới một người phụ nữ khác.

Ai? Lý Mạc Sầu, đúng! Cô ta giống Lý Mạc Sầu hơn… "Lý Mạc Sầu biệt hiệu Xích Luyện Tiên Tử, thần thái kiều mị, mắt sáng răng trắng, làn da trắng mịn, là tuyệt thế mỹ nhân. Bản tính không phải vốn dĩ đã hung tàn. Lý Mạc Sầu vốn là đại đệ tử đời thứ ba của phái Cổ Mộ, võ công cao cường, nhân phẩm, dung mạo đều xuất chúng, lại có tấm lòng Bồ Tát. Hiểu nhầm người thương là Lục Triển Nguyên lấy người khác, hiểu nhầm này khiến cô ta vừa suy sụp vừa phẫn nộ, giết chết tình lang và tình địch, chôn tro cốt của một người trên đỉnh Hoa Sơn, đổ tro cốt người kia xuống biển Đông để cả hai mãi mãi không bao giờ gặp lại nhau. Cô ta còn giết cả nhà của người

https://thuviensach.vn

cướp đoạt tình yêu của mình. Bản thân tính tình thay đổi hoàn toàn, vì yêu mà sinh hận, trở nên vô cùng độc ác."

So sánh thì thấy Lâm ma nữ giống với Lý Mạc Sầu hơn. Tối hôm đó, cái hôm mà tôi và cô ta nảy sinh nghiệt tình, câu nói "tên cầm thú Vương Hoa Sơn" khiến tôi canh cánh mãi, làm gì có người phụ nữ nào gọi tình lang là cầm thú? Nếu Lâm ma nữ thật sự như cô ta nói hai năm rồi chưa chạm vào đàn ông thì cũng có nghĩa là không có quan hệ với tình lang, đương nhiên không thể loại trừ khả năng Vương Hoa Sơn bất lực, nhưng dáng vẻ khí thế như bò mộng của ông ta thế kia cơ mà…

Vậy thì là Vương Hoa Sơn có niềm vui mới rồi? Vì thế Lâm ma nữ xinh đẹp thiên hạ vô song mới mang tính cách của Lý Mạc Sầu? Có khả năng đó, có lẽ câu chuyện của Lâm ma nữ còn hấp dẫn hơn của Lý Mạc Sầu ấy chứ.

Vừa nghĩ một vài thứ vô vị, vừa nghe bác sĩ nói rất nhiều, đại ý là Lâm ma nữ vốn bị bệnh phụ khoa có tính truyền nhiễm, phải trị khỏi rồi mới phá thai được. Hôm mùng sáu là lần đầu tiên, hôm nay mười ba lại đi tiếp, đến ngày hai mươi đi kiểm tra. Bác sĩ bảo OK rồi mới phá thai được. Đến cuối bà ấy còn thêm một câu: "Phụ nữ phải chú ý giữ gìn sức khỏe!"

Lời nói này khiến tôi nghĩ đến rất nhiều ý, bèn hỏi: "Cô ấy không bị bệnh như hoa liễu gì đó đấy chứ?" Bị giang mai không phải đùa đâu, một người bạn của tôi từng bị dính. Người đó cũng chưa thể coi là bạn, chỉ là có duyên bèo nước gặp nhau, là bạn đánh bài ở phòng bên cạnh của bên cạnh của bên cạnh ký túc chúng tôi. Cậu ta vô cùng dâm đãng, ham muốn lắm, nhà lại giàu, thường xuyên quan hệ với nhiều phụ nữ.

Có thời gian cậu ta không hút thuốc, không uống rượu, không ăn ớt, cũng không tìm phụ nữ. Hỏi thì cậu ta cũng chỉ bình thản nói mình chuẩn bị xuất gia, pháp hiệu là "không thể không cai", cai thuốc cai rượu cai đàn bà. Cậu ta không cai bài bạc, nếu cạo trọc đầu có thể dùng đầu lọc thuốc lá in sáu điểm lên đầu, lấy dầu bôi bóng, pháp hiệu "sáu lỗ" cũng có thể thành đề tài chọc cười hay ho. Bị ép hỏi, cậu ta khai thật, khi quan hệ, cậu không muốn dùng bao, bảo dùng bao thì không bằng tự giải quyết cho xong. Hậu

https://thuviensach.vn

quả khi không dùng cậu ta cũng đã nghĩ tới, thậm chí còn viết cả di chúc coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, vốn tưởng bệnh tật chê cậu ta, ai ngờ nó cũng biết đến đạo lý giết gà dọa khỉ.

Đi đêm lắm có ngày gặp ma, dính một lần, chưa chữa khỏi đã lại đổi người khác, dính lần thứ hai chưa khỏi lại đi tiếp người khác, cứ thế t đến bảy loại giang mai, đến bác sĩ chuyên nam khoa tuổi nghề bốn chục năm cũng phải cảm thán đúng là vô tiền khoáng hậu, chàng trai này đúng là dũng mãnh chả kém hổ báo, đến cầm thú cũng phải thua. Được biết cậu ta bị mắc đến bảy loại giang mai, chúng tôi lên QQ bày tỏ sự chia buồn, cậu ta cười thoải mái: "Cũng không phải AIDS, sợ gì chứ?" Nếu ở thời cổ đại, y học chưa phát triển chắc cậu ta bắt đầu thối rữa từ bên dưới rồi, dù có tự thiến thì cũng chẳng cứu được. Dù sao cũng chẳng có Quỳ Hoa Bảo Điển hay Tịch Tà Kiếm Phổ cho cậu ta nâng cao nội lực để chống lại vi-rút, đến Hoa Đà tái thế cũng phải bó tay, cuối cùng cậu ta chết trong một đêm trăng, làm ma cũng rất phong lưu.

"Những bệnh mà cô ấy mắc phải có rất nhiều con đường lây truyền, có thể do quan hệ tình dục, cũng có thể do vệ sinh cá nhân không cẩn thận."

"Trong này viết ngày này kia là ý gì?"

"Tuần trước là khử trùng, tuần này, là hôm nay cũng khử trùng, tuần sau kiểm tra, nếu được thì làm phẫu thuật phá thai."

Nói vậy tôi còn phải gặp cô ta hai lần nữa, đau đầu, nhìn thấy cô ta là muốn đánh rồi…

Ra khỏi phòng khám tôi do dự rất lâu, đi rồi thì cuộc phỏng vấn của tôi phải làm sao? Không đi nhỡ cô ta làm sao thì không phải chỉ là việc của cô ta mà thành của tôi rồi! Loại phụ nữ đó có chuyện gì mà không làm được chứ? Dù tôi có chạy trốn thì ai biết được ngày nào đó cô ta ôm một đứa bé đến gặp bố mẹ tôi, hậu quả thật khôn lường…

Nhắn tin cho cô ta: "Năm giờ tôi đến." Rồi tôi tắt máy.

https://thuviensach.vn

Tôi vào đợi phỏng vấn, đến lượt tôi thì đã bốn rưỡi rồi. Đầu óc lơ mơ bước tới trước mặt giám khảo, đối phương đọc hồ sơ của tôi rồi nói: "Thường thì những người được gọi đến phỏng vấn có 80% khả năng thông qua. Điều kiện của cậu rất tốt, nhưng có một điểm không thể không nói."

Phỏng vấn kiểu gì vậy? Không cần cả tự giới thiệu sao?

"Trong hồ sơ có một điểm chúng tôi chú ý, cậu từng làm việc ở Viễn thông Ức Vạn đúng không?"

"Vâng."

chúng tôi không cần nhân viên từ Ức Vạn." Người ngồi bên cạnh nói thẳng.

Tôi ngạc nhiên: "Tại sao?"

"Ức Vạn trước nay luôn có yêu cầu rất cao với nhân viên, làm việc được ở đó từ ba tháng trở nên mới là nhân viên chính thức. Cậu bị đuổi đúng không?"

Tôi cúi đầu, lúc viết sơ yếu, cứ nghĩ viết từng làm ở Ức Vạn sẽ có ích một chút, dù sao thì các công ty hiện giờ không thích sinh viên mới tốt nghiệp không có kinh nghiệm làm việc. Ai ngờ kinh nghiệm làm việc này lại là tảng đá ngáng đường tôi.

Tôi ảo não ra khỏi đó, đó là cái quy tắc gì thế?!

Khi đến bệnh viện thì đã gần năm giờ rồi, đứng trong khoa sản trên tầng ba, lấy điện thoại ra gọi cho Lâm ma nữ: "Tôi đang ở khoa sản."

Vừa ngắt máy thì ăn một cái tát. Tôi ngẩng lên nhìn thấy bộ mặt giận dữ của cô ta: "Tôi ghét nhất người khác không nhận điện thoại của tôi! Anh giỏi lắm, dám dập máy với tôi!"

"Sao tôi lại không dám?"

Lại một cái tát nữa bay tới, tôi nhanh tay tóm được, hầm hầm nói: "Cô đừng có gây với tôi, hôm nay tôi đang bực, cô dám chạm vào tôi thì tôi trả

https://thuviensach.vn

lại gấp đôi!”

Tôi cúi xuống nhặt điện thoại, thấy có rất nhiều người quây lại chỗ chúng tôi, khi đứng thẳng dậy thì “bốp” một cái, đầu tôi nghẹo hẳn sang một bên. Tôi lập tức dùng mu bàn tay trái đánh trả cô ta. “Bốp” một cái lên má trái của cô ta! Chiếc kính râm bay vút đi. Cô ta ôm mặt, tôi xoa má, nửa bên mặt nóng như lửa thiêu. Tôi giơ tay định cho cô ta phát nữa nhưng cô ta đã nhanh tay che mặt. Xem ra cô ta cũng rất đau, nước mắt rơi cả ra rồi. Tôi chầm chậm hạ tay xuống, không biết cái tính cách lạnh lùng, hung hãn, cao ngạo, cách ly với thế giới này của cô ta là từ đâu ra.

Thế mà lại có dáng mỹ miều, kiều mị thế kia, ngay lúc tức giận cũng xinh đẹp như thế. Không ngờ cô ta lại vung tay tát tôi, tôi túm lấy tay cô ta: “Cô mà còn đánh nữa tôi bóp chết!”

Các y tá chạy lại kéo hai chúng tôi ra: “Không nhìn thấy chữ giữ yên lặng đó sao? Muốn cãi nhau thì về nhà!

“Đi xếp hàng!” Cô ta hét lên.

“Cái gì?”

“Xếp hàng! Bệnh viện hết giờ rồi!” Cô ta nhìn mọi người xung quanh quát: “Nhìn cái gì mà nhìn?!”

Tôi cầm bệnh án đi xếp hàng, đến lượt thì gọi cô ta, cô ta đi vào, rồi đi ra, hai người đi xuống, không ai nói câu nào. Cô ta đi lấy xe phải ra bãi đỗ xe, tôi đi xe buýt phải ra bến chờ xe buýt. Cô ta nói với tôi: “Chuyện này chưa xong đâu!”

Chuyện gì chưa xong? Lẽ nào cô ta còn muốn tôi phải nhận lỗi, hay muốn tìm người trừ khử tôi?

“Thế cô muốn thế nào?”

“Tuần sau nếu anh không đến thì tôi sẽ không để anh yên đâu!”

https://thuviensach.vn

“Cô dọa tôi đấy à? Nếu không phải tôi có lương tâm thì đã chạy từ lâu rồi, việc gì phải chịu cô đày đọa thế này?”

“Nếu không phải anh, nếu không phải anh có lương tâm chứ gì? Nếu không phải anh thì tôi có phải chịu đày đọa thế này không?” Cô ta lại bắt đầu hét ầm lên.

“Việc không nên làm cũng làm rồi! Cái không nên có cũng có rồi! Cô còn muốn thế nào? Đồ phụ nữ không hiểu lý lẽ, mong thượng đế phù hộ tuần sau là lần cuối tôi gặp cô!” Chẳng trách mà Vương Hoa Sơn không cần cô ta. Với cái tính chỉ một câu không hài lòng là động dao động kiếm thì dù có xinh hơn Trần Viên Viên, hơn Tây Thi thì rồi cũng bị đá thôi!

Cô ta không đáp trả rồi đi mất như cơn gió.

Tưởng thế là kết thúc một ngày xui xẻo ai ngờ lúc ra bến chờ xe buýt thì nghe tiếng ô tô lao tới. Tôi theo phản xạ có điều kiện nhảy sang một bên. Con xe tuần dương hạm trên lục địa phanh cái két ở ngay chỗ tôi vừa đứng! Tôi vốn đi trên đường cho người đi bộ, hai cánh bánh xe bên phải lại chèn hết vào đường đi bộ, thân xe nghiêng nghiêng, trên xe chính là Lâm Tịch!

“Cô muốn đâm chết tôi đấy à?!” Tôi điên l

Cô ta xuống xe tiến lại trước mặt tôi: “Trả tôi điện thoại!”

“Tôi cầm điện thoại của cô khi nào?”

Tay sờ túi áo, ồ, thì ra có cầm thật. Khi cô ta vào trong trị liệu thì ném điện thoại cho tôi. Tôi lấy ra ném cho cô ta.

Vì xe Lâm ma nữ đỗ ở giữa chỗ rẽ, một chiếc xe đen không ra được đường cái, ở bên cạnh bấm còi inh ỏi, thò đầu ra hét: “Xe việt dã thì oách lắm sao?”

Giọng này rất quen, tôi nhìn người vừa hét, đeo cái kính râm to tổ chảng, tóc bết thành mấy lọn như bạch tuộc, Audi, chính là phó tổng giám Tào. Trên ghế phụ là Lý Bình Nhi đang bực tức nhìn xe Lâm ma nữ chắn đường.

https://thuviensach.vn

Lâm ma nữ tiến lại: “Anh hét cái gì mà hét? Hét lại xem!”

Phó tổng giám Tào lúc này mới nhìn kỹ Lâm ma nữ, vội vàng xuống xe xin lỗi: “Lâm tổng giám, ngại quá, tôi có mắt như mù, không nhận ra Lâm tổng giám, mong chị lượng thứ, tôi đi đường khác!” Lão ta khúm núm.

Lý Bình Nhi thật sự bực mình rồi, mở cửa hét về phía chúng tôi: “Nói nhiều thế làm gì, cứ đâm tới đi!”

“Em ngậm mồm lại!” Bạch tuộc mắng Lý Bình Nhi, Lý Bình Nhi giật thót, vội vàng chui vào xe, nhìn thấy tôi thì lại chui ra, nhìn tôi với ánh mắt khó tin, có lẽ cho rằng tôi đã câu được bà cô giàu có là Lâm ma nữ.

“Lâm tổng giám, xin lỗi, con gái không hiểu chuyện, xin lượng thứ. Tôi quay đầu ngay, đi sang bên kia, Lâm tổng giám cứ đỗ lâu hơn chút nhé!” Người hiện đại ấy mà, toàn đeo mặt nạ giả tạo. Con gái? Lý Bình Nhi thành con gái của lão ta? Không tồi, không tồi…

“Anh cút đi cho tôi!” Nhưng Lâm Tịch không đeo mặt nạ cũng chẳng đáng yêu chút nào.

Trong tiếng thét của Lâm ma nữ, Bạch Tuộc run rẩy cúi mình lên xe, vừa gật đầu vừa quay xe, xe đâm “rầm” một cái vào bên đường, cột đèn rung mấy cái nghiêng hẳn đi. Bạch Tuộc xuống xe xem xét, xe bị nát một góc nhưng mặt vẫn tươi cười: “Ngại quá, ngại quá, khiến Lâm tổng giám sợ hãi rồi. Tôi đi ngay, đi ngay đây!

Sau khi chiếc Audi đi rồi, tôi tự cười mình, cười mình thật đáng buồn, đáng thương? Hay là cười mình đáng hổ thẹn vậy.

Lâm ma nữ cũng không nói gì thêm nữa, quay người đi về xe mình. Lúc này cái cột đèn bị đâmg nghiêng từ từ đổ xuống, nhìn sắp đổ xuống đầu cô ta rồi! Chết! Tôi xông tới lôi cô ta về phía sau, cột đèn lúc đó rầm một cái đổ xuống đúng chỗ cô ta vừa đứng. Nếu đổ xuống đầu không chết thì cũng thành người thực vật.

https://thuviensach.vn

Tôi căn bản không chú ý rằng mình kéo tóc cô ta. Khi bị kéo tóc thì cô ta ngửa mặt nhìn lên trên nên không thấy cột điện đổ. Tôi thả tóc cô ta ra, tưởng tôi đánh nên đúng lúc đó cô ta quay lại một cách đẹp mắt, tung chân đá thẳng vào bụng tôi. Tôi không kịp trở tay, bị đá ngã ra đất.

"Này, cô có nhầm không vậy?" Tôi ôm bụng kêu.

"Anh mà chạm vào tôi lần nữa tôi sẽ khiến anh không thể ở lại thành phố Hồ Bình này nữa."

Đồ yêu nữ! Biết thế thì để cái cột đè chết cô ta đi cũng trừ được nỗi lo trong lòng tôi…

Cô ta quay người đi thì bị cột đèn ngáng chân. Cô ta loạng choạng nhưng không ngã, nghi hoặc nhìn cột đèn rồi quay lại xe. Đồ đàn bà đáng chết, cuối cùng cũng đi rồi…

Nghĩ lại cũng thấy lạ, Bạch Tuộc giàu như thế, còn có sự nghiệp của mình sao lại ở Ức Vạn làm chức phó giám đốc nhỏ nhoi? Làm phó giám đốc cũng chẳng có gì, nhưng ngày nào cũng chịu ấm ức, làm bạn với vua như chơi với hổ…

Con gái?

Đồ đàn bà đáng chết Lý Bình Nhi lại thành con gái lão ta, phó tổng giám Tào cũng thật biết bịa chuyện nhỉ?

Lão ta cùng với bọn Mạc Hoài Nhân bày mưu đá tôi ra khỏi công ty. Vốn dĩ tôi cũng có thể coi là người có công với công ty, vốn tưởng rằng với lần lập công đó tôi sẽ được an lành ở kho nhận lương sáu nghìn tệ, nhưng giờ thì sao?

Tôi cũng từng nghĩ đến việc lợi dụng Lâm ma nữ đá bọn chúng ra khỏi công ty, nhưng điều đó là không thể, con người cố chấp mà điên cuồng như Lâm Tịch tôi là mà dắt mũi được?

Đắc tội giám đốc chỗ rửa xe này chắc là cũng chẳng làm được mấy ngày nữa, thật là bi ai! Hồi còn đi học, tôi một lòng muốn học hết đại học, sau đó

https://thuviensach.vn

tìm một công việc được người ta tôn trọng lại có thể diện. Thế giới này là vậy, không có tiền thì chẳng ai coi trọng cả. Tôi thề với bản thân sẽ có một ngày tôi mở mày mở mặt, quật ngã hết bọn từng ức hiếp tôi, coi thường tôi, giẫm đạp lên tôi. Tôi biết làm thế này chẳng có tác dụng gì, chẳng có được niềm vui, nhưng tôi có thể có khoái cảm, bạn không biết được mùi vị của nghèo khó nó thế nào đâu. Bạn cũng không biết làm người ở tầng lớp dưới đáy xã hội nó thiếu tự trọng thế nào đâu. Tôi là một người đàn ông, không thể để kẻ khác coi thường. Đặc biệt là đàn bà. Tôi hiểu tại sao Mẫu Đơn, Lý Bình Nhi lại phản bội, người không vì mình trời tru đất diệt.

Sẽ có một ngày, tôi sẽ khiến các người phải trả giá!

Tôi quay lại tiếp tục rửa xe, nhưng từ những lời nói châm chọc mỉa mai của tay giám đốc kia, tôi biết mình không ở lại được bao lâu nữa. Làm ơn phù hộ cho tôi nhanh chóng tìm được công việc tử tế đi! Bất luận khổ sở, mệt mỏi thế nào tôi cũng nhẫn nhịn được, không làm bừa nữa.

Tôi đang rửa xe, cảm thấy phía sau có người nhìn tôi lâu lắm rồi. Tôi quay lại nhìn, ông ta dáng người cao lớn, đường hoàng, là lão tổng của Ức Vạn, Vương Hoa Sơn. Ông ta đã đứng phía sau nhìn tôi rất lâu, khi tôi quay lại thì ông ta đã nhìn rõ tôi hơn: “Bảo sao tôi cứ thấy quen, thì ra là anh.” Xúc động quá… Một nhân viên quèn như tôi lại được lão tổng nhớ tên.

“Ừm, đúng vậy, tổng giám đốc Vương.”

Ông ta do dự hỏi: “Tôi nhìn cậu cả nửa ngày rồi, không ngờ là cậu thật. Nhưng sao cậu lại ở đây rửa xe? Làm thêm à?”

“Tôi… tôi không làm ở kho nữa rồi. Bị… đuổi.” Tôi tiếp tục rửa xe.

“Tại sao?” Rõ ràng là ông ta rất ngạc nhiên.

Tôi ấm ức kể lại chuyện bị lãnh đạo công ty nghi ngờ lấy trộm nội y phụ nữ. Đương nhiên tôi không nói phòng kinh doanh có mấy kẻ ức hiếp mình. Phải biết là nếu Vương tổng và bọn chúng cùng một giuộc thì nói cũng chẳng tác dụng gì. Thật ra tôi rất hy vọng Vương tổng sẽ giúp tôi xả hận! Nhưng dường như rất khó, phó tổng giám Tào và Mạc Hoài Nhân địa vị cao

https://thuviensach.vn

trong bộ phận kinh doanh. Leo lên được vị trí cao như thế không chỉ có khả năng quản lý mà quan hệ giao tiếp cũng phải rộng rãi. Nếu chẳng may tôi chọc phải tổ ong vò vẽ thì càng chẳng có ích lợi gì.

"Tiểu Trương, về tôi phải đích thân điều tra việc này!" Vương Hoa Sơn nhìn vào mắt tôi vỗ vỗ vai.

Tôi xúc động không biết nên nói gì. Nhưng cảm giác mình xúc động thế là hơi sớm quá. Vương tổng quản lý cả sản nghiệp lớn như thế, ngày nào cũng bận tối mắt, đợi ông ta có thời gian điều tra việc này thì không biết đến mùa quýt năm nào? Vả lại dù có điều tra thì có ra được gì không? Bọn người đó sẽ không lấy tay che cả bầu trời sao? Thủ đoạn đó có ai không biết?

Lâm Tịch tay xách mấy cái túi to tiến lại, đeo kính đen, tóc bay theo gió, rất nổi bật. Điều này cũng chẳng có gì lạ, Lâm Tịch là người phụ nữ của Vương Hoa Sơn, đây là trung tâm thương mại, họ chính là những cặp đôi đến mua sắm.

"Xe vẫn chưa rửa xong sao?" Lâm Tịch hỏi Vương Hoa Sơn.

"Chuyện của anh ta là sao?" Vương Hoa Sơn chỉ vào tôi, hỏi Lâm Tịch.

Tôi vội vàng tiếp tục rửa xe, không dám nhìn Lâm Tịch. Lâm Tịch hỏi lại: "Cái gì là sao?"

Rõ ràng là cô ta chưa nhận ra tôi dưới cái mũ. Tôi liếc nhìn cô ta, cô ta nhìn kỹ lại thì nhận ra tôi, nói với Vương Hoa Sơn: "Có phải anh ta nói bị tôi đổ oan không?"

Vương Hoa Sơn không nói gì.

"Việc này (ý nói việc lấy trộm nội y) còn ai trong công ty làm được chứ? Hơn nữa còn có nhân chứng vật chứng, tại sao tôi lại không thể đuổi việc anh ta?"

Vương Hoa Sơn vẫn không nói gì. Nhìn họ nói chuyện, Lâm ma nữ căn bản chẳng coi Vương Hoa Sơn ra gì, thậm chí còn vô cùng khinh thường

https://thuviensach.vn

ông ta. Vốn dĩ tôi và Lâm ma nữ chẳng có thâm thù đại hận gì, chỉ là tôi không muốn nhìn thấy cô ta, cô ta thì càng không muốn nhìn thấy tôi, luôn muốn đuổi quách tôi đi. Tôi bị điều ra kho ở ngoại thành cô ta đã thở phào, nhưng rồi kho lại chuyển về địa chỉ mới, sao cô ta có thể chịu được việc ngày nào cũng thấy cái gai là tôi đây? Chắc hẳn từ khi về địa chỉ mới là cô ta đã muốn đá tôi đi rồi. Nhưng sau đó tôi lại lập được công bắt trộm, cô ta chẳng có cách nào. Sau đó may mắn lại có cớ đá tôi đi, thế là lập tức đuổi việc tôi luôn.

Hai bọn họ đi rồi, có lẽ Vương Hoa Sơn cũng chẳng để tâm chuyện này, tôi tự cười mình, làm việc tiếp thôi.

"Đúng rồi, quên mất không nói cho cậu, cấp trên có quyết định, từ tuần sau cậu không cần đến làm nữa."

"Là anh tự quyết định chứ gì?"

"Cậu rửa xe kiểu gì vậy? Ngay việc đơn giản này mà cậu cũng làm không nên hồn? Cậu còn đi làm làm gì?" Vẻ mặt hắn ta đầy khiêu khích như muốn nói "Ai bảo mày động vào tao".

Tôi thở dài: "Tôi biết rồi.". Tôi không tin tôi đến nơi khác thì không sống nổi… Nhưng tiền đề phải là còn nơi nào tiếp nhận tôi không?

Hôm nay lại có một công ty gọi tôi đến phỏng vấn làm quản kho, thật trùng hợp, là siêu thị Liên Hoa, chính là siêu thị Liên Hoa mà Trần Thế Mỹ nói hắn là cổ đông.

Tôi muốn đến đó xem sao, tiện thể hỏi xem có ai biết Trần Thế Mỹ không.

Đợi ở văn phòng nhân sự rất lâu, người đến phỏng vấn xếp hàng đến tận cầu thang. Tình hình tìm việc làm rất khắc nghiệt, việc làm ở khu hỏa táng hai nghìn tệ một tháng cũng trở thành miếng bánh ngon lành trong mắt những người đang tìm việc chúng tôi. Đương nhiên bao gồm cả tôi nữa, nếu họ chịu nhận tôi…

https://thuviensach.vn

Khi đến lượt tôi thì trước đó không biết đã có bao nhiêu người rồi. Người phỏng vấn hươ tay bảo tôi nộp sơ yếu lý lịch chi tiết, rồi bảo tôi tự giới thiệu. Tôi nhanh chóng giới thiệu mình, cảm thấy rất tốt, nhưng người phỏng vấn lại cau mày: "Từng làm việc ở công ty Ức Vạn?"

"Đúng vậy." Lẽ nào từng làm ở Ức Vạn thì các công ty khác sẽ kỳ thị thế này sao?

"Ức Vạn yêu cầu rất nghiêm khắc, chỉ mấy tháng cậu đã không trụ lại được. Xin lỗi, chúng tôi không muốn nhân viên mà Ức Vạn không cần."

Lời nói này thật là…

Ức Vạn yêu cầu nghiêm khắc? Ai vào thì người đó biết, nhìn bọn người Mạc Hoài Nhân hay phó tổng giám Tào, ngày nào cũng dựng nên cảnh phồn vinh giả tạo. Thực tế thì kéo bè kết phái, công kích nhân tài để ngồi vững trên cái ghế của mình. Vương Hoa Sơn đúng là mắt mù rồi, người mù mắt nhất chính là Lâm ma nữ, lẽ nào cô ta không biết mấy tên đó tâm tư không để trong công việc mà toàn bày mưu hãm hại đồng nghiệp, ép những người tài có khả năng uy hiếp đến vị trí của chúng phải bỏ đi sao? Lẽ nào Lâm ma nữ thật sự không biết? Cô ta cũng mù mắt thật rồi!

Ra khỏi đó, tôi quyết định sẽ thay đổi phần kinh nghiệm làm việc trong hồ sơ. Không viết từng làm cho Ức Vạn nữa, viết bừa một công ty khác, kinh nghiệm làm việc hơn một năm, lý do thôi việc là vì nguyên nhân gia đình.

Suýt nữa thì quên mất chuyện quan trọng, chính là hỏi nhân viên Liên Hoa xem có biết Trần Thế Mỹ không. Hỏi người trong siêu thị đương nhiên là họ không biết rồi. Tôi vào phòng kinh doanh, phòng này cấp trên trực tiếp là tổng giám đốc, chắc chắn họ biết tổng giám đốc của mình. Tôi vào trong lịch sự hỏi một chị: "Chào chị, giám đốc Trần Thế Mỹ có ở đây không? Tôi có bức thư cần chuyển cho anh ấy." Tôi không dám nói là tổng giám đốc, nói là giám đốc thôi có vẻ hợp lý hơn.

https://thuviensach.vn

“Trần Thế Mỹ?” Bà chị đó nghi hoặc quay sang hỏi đồng nghiệp: “Văn phòng chúng ta có ai tên là Trần Thế Mỹ không?”

Mọi người đều lắc đầu, chị ấy cười: “Chắc ở phòng khác rồi, chàng trai trẻ, cậu sang phòng khác hỏi xem.”

“Cảm ơn chị.”

Không có người này? Còn bảo mình là tổng giám đốc? Làm gì có chuyện cả một bộ phận không ai biết tổng giám đốc cơ chứ? Đồ lừa đảo! Để chắc chắn, tôi lại dùng cách đó đi hỏi phòng tài vụ. Tài vụ là bộ phận quan trọng, cấp trên trực tiếp cũng là tổng giám đốc, họ cũng đều bảo không biết người này. Tôi lại đi vài tầng khác, phòng tổng giám đốc đóng cửa, nhưng giờ tôi có thể khẳng định là hắn ta lừa gạt. Bạch Khiết quá ngốc, Trần Thế Mỹ tùy ý bảo một nhân viên bốc vác quèn trong siêu thị gọi vài tiếng là thành tổng giám đốc thôi. Chủ yếu là kỹ năng lừa gạt của hắn ta quá cao siêu, vẻ mặt từng trải cộng với ngữ khí kiên định, bất luận nhìn từ phương diện nào cũng giống một người thành đạt.

Ra khỏi văn phòng của Liên Hoa, tôi gặp một dáng người quen thuộc, sơ mi trắng, váy công sở đen, tóc buông xõa xuống vai, tay cầm túi đứng đó với dáng vẻ tuyệt đẹp. Trước đây khi đến tìm tôi ở kho ngoài ngoại thành cô ấy cũng mặc như vậy. Thế nhưng chỉ mấy tháng sau chúng tôi đã như người xa lạ, cô ấy nhìn thấy tôi, quay sang bên cạnh làm như không nhìn thấy.

Tôi liều mình tiến lại, tôi không thích gặp trở ngại, tôi biết Bạch Khiết hiểu rõ tình cảm của tôi với cô ấy. Cô ấy biết, cô ấy không phải đồ ngốc, trong tình yêu phụ nữ luôn sáng suốt hơn đàn ông. Tôi không muốn cô ấy hiểu lầm rằng tôi bám dai như đỉa, tuy rằng trước đây tôi đơn thuần chỉ muốn ngày nào cũng nhìn thấy cô ấy mà thôi.

Tôi muốn cô ấy biết giờ cô ấy đang bị lừa gạt, người đàn ông đó còn biết lợi dụng mọi thứ có thể lợi dụng để lừa cô ấy. Tôi mong là Trần Thế Mỹ lừa gạt tình cảm của Bạch Khiết, lừa được rồi anh ta sẽ thật lòng đối tốt với cô ấy. Nhưng tôi thấy Bạch Khiết có quyền được biết hắn ta chẳng phải tổng giám đốc gì hết!

https://thuviensach.vn

“Chị Bạch.” Câu nói khó khăn nhất cũng nói được rồi.

Cô ấy quay lại: “Ân Nhiên, tôi xin cậu, đừng theo dõi tôi nữa có được không? Ngày nào cũng theo tôi thế cậu thấy vui lắm sao?”

Ngày nào tôi cũng theo cô ấy? Không biết cô ấy nhìn nhầm hay nhận nhầm người rồi. “Tôi đâu có ngày nào cũng theo dõi chị?”

“Ân Nhiên, cậu không thấy thần kinh mình có vấn đề sao?”

Tôi sững người, thần kinh tôi có vấn đề? Ban đầu Bạch Khiết coi tôi là ân nhân, sau đó là em trai, sau nữa là kẻ biến thái nhìn trộm cô ấy thay quần áo, rồi là kẻ vô sỉ trộm nội y, đến bây giờ trong mắt cô ấy tôi là một thằng thần kinh…

Tôi mặc kệ cô ấy coi tôi là người thế nào, trước mặt cô ấy tôi chỉ là một tên hề, một trò cười của thiên hạ. Tôi định nói xong thì đi, tôi không dám nhìn cô ấy, tim tôi sẽ đau lắm!

“Bạch Khiết, Trần Thế Mỹ không phải tổng giám đốc của siêu thị Liên Hoa, hắn ta là tên lừa đảo chuyên nghiệp, trước đây là trai bao trong quán bar, sau này bám váy những bà cô giàu có, chị nhất định phải…”

Cô ấy ngắt lời tôi: “Cậu đang nói linh tinh gì vậy? Tôi không biết cậu đang nói cái gì hết! Cậu cút đi!...”

“Bạch Khiết, chị nghe tôi nói hết đã!”

“Cậu không đi thì tôi đi! Tôi cảnh cáo cậu, đừng có theo dõi tôi! Nếu không tôi báo cảnh sát đây! Tôi sẽ bảo Trần Thế Mỹ gọi bảo vệ…”

“Đánh tôi chứ gì? Được thôi, chị gọi đi!” Lẽ nào cô ấy đã quên trước đây vì cô ấy mà tôi b đánh sao?

Cô ấy không nói nữa, quay lưng lại không để tâm tới tôi nữa. Nói gì cũng vô ích, thôi vậy, tùy cô ấy, tôi nghiến răng, bỏ đi…

Lý Bình Nhi gọi cho tôi làm gì? Không phải lại châm chọc tôi đấy chứ?

https://thuviensach.vn

“Có chuyện gì?” Tôi có chút phản cảm với cô ta, cứ nghĩ tới lời nói mỉa mai hôm đó, thực sự tôi không thể tin một người xinh đẹp như cô ta lại ăn nói như vậy.

“Anh quên đồ chỗ tôi.” Cô ta nói.

“Cái gì?” Tôi quên cái gì ở đấy được chứ? Mẹ kiếp, đừng nói là cô ta có con!

“Anh đến đây thì biết.”

“Tôi chẳng quên gì ở chỗ cô hết. Thế nhé.” Tôi ngắt máy, loại phụ nữ này tránh càng xa càng tốt.

Cô ta gọi lại: “Anh không cần thì tôi vứt.” Cô ta ngắt máy.

Tôi vắt óc nghĩ càng không biết có thứ gì quên ở đó. Nhưng vô duyên vô cớ cô ta gọi bảo tôi quên đồ, không phải vì cô ta buồn chán quá muốn tôi đến đấy chứ? Lẽ nào, tình nhân của cô ta, chính là phó tổng giám đốc Tào, lại muốn bày trò hại tôi? Cũng không có khả năng lắm.

Cứ đến xem sao, cũng không chết người được.

Gõ cửa nhà Lý Bình Nhi thì cửa đã mở rồi. Cô ta trốn sau cửa, tôi cảnh giác nhìn quanh phòng.

“Vào đi!” Cô ta kéo tôi vào rồi đóng cửa lại.

“Có đẹp không?” Lý Bình Nhi chỉ vào người mình, tôi nhìn quanh không thấy ai ẩn nấp rồi mới quay lại nhìn cô ta, tôi giật mình…

Lý Bình Nhi mặc một bộ nội y đen đầy khêu gợi. Thật ra nó không thể gọi là quần áo được nữa rồi, căn bản là một tấm lưới… Làn da gợi cảm ẩn hiện bên dưới những cái lỗ to tướng, đúng là cực phẩm quyến rũ, thậm chí còn nhìn rõ cảm phần tam giác phía dưới. Cô ta định làm gì vậy? Dù ăn mặc như thế kia đã kích thích dục vọng trong tôi, nhưng tôi lại nghĩ, có phải cô ta không được thỏa mãn không?

Tôi nhìn sang chỗ khác: “Tôi quên cái gì ở đây?

https://thuviensach.vn

“Anh bỏ em một mình ở đây.”

“Hừ, buồn cười. Bên cạnh cô muốn có bao nhiêu đàn ông cũng có, tôi chẳng qua là một món đồ chơi trong tay cô thôi.”

“Thật ra em bị hắn ta lừa rồi…” Cô ta ai oán nói, “Hắn bảo sẽ mua xe, mua nhà cho em, em không thể cự tuyệt sức hấp dẫn của nhà và xe, em rất tham lam, rất hạ tiện, em tin hắn. Nhưng tối qua em nhắc đến chuyện đó thì bị hắn tát cho mấy cái.” Mặt cô ta đúng là sưng lên.

“Đáng đời!” Tôi không hề che giấu sự phẫn nộ.

“Em muốn làm lại với anh, những cái khác em không nghĩ đến nữa!”

“Không được.”

“Em xin lỗi…”

“Cô nói xong chưa? Tôi đi đây.” Tôi nhấc chân đi.

Cô ta ôm lấy tôi từ đằng sau: “Em biết anh sẽ không dễ dàng tha thứ cho em, anh đánh em, mắng em đi! Em cũng là người phụ nữ đáng thương, một mình phiêu bạt bên ngoài, không có hơi ấm, không có gia đình, ở một căn phòng nhỏ mà tháng nào cũng bị chủ nhà thúc trả tiền. Vì thế mới ma xui quỷ khiến muốn đi đường tắt có được những thứ đó.” Cô ta khóc tu tu.

Tôi không thể chịu được tiếng khóc của phụ nữ, cứng đờ đứng ở đó, nghe cô ta nức nở: “Anh mắng em đi, đánh em đi! Em hạ tiện, em tham lam, em ghét bản thân mình! Sau khi bạn trai bỏ đi em đã không muốn sống nữa, nhưng ông trời đã cho em gặp anh cũng đáng thương như em. Ông trời thương cho hai ta gặp nhau, em không muốn một mình ăn cơm, một mình đi ngủ, một mình đi trên đường, một mình đi làm, một mình tan làm…”

Tôi thừa nhận khả năng miễn dịch của tôi với phụ nữ rất yếu, tôi quay lại, ôm lấy cô ấy…

“Anh đi làm đây.” Tám giờ sáng, tôi dậy nói với Lý Bình Nhi.

https://thuviensach.vn

“Ân Nhiên, mặc thử xem sao.” Cô ấy bò dậy, lấy từ trong tủ bộ quần áo mới, ném vào tay tôi.

Tôi mở ra xem, chất vải rất tốt, không giống hàng thùng. “Bình Bình, đột nhiên đối xử tốt với anh thế này, em muốn gì hả?” Suốt từ tối qua vấn đề này cứ khiến tôi suy nghĩ mãi.

“Em hạ tiện, em muốn thân thể anh, thế được chưa?” Nước mắt cô ấy tuôn “rào rào”.

“Bình Bình, anh không có ý đó, anh không bảo em sẽ hại anh, chỉ là đột nhiên chưa kịp phản ứng em vẫn đối tốt với anh thế.”

“Không phải tối qua em đã nói rồi sao? Người em yêu nhất bỏ rơi em, em không thể không có anh ta, em thực sự không muốn sống nữa! Chỉ anh mới khiến em tạm thời quên anh ta! Anh không tin em thì đi đi! Đi rồi đừng bao giờ quay lại nữa!”

“Bình Bình, anh không nghĩ như thế, chỉ là em đột nhiên tốt với anh, khiến anh rất…”

“Mặc vào thử xem.” Cô ấy ngắt lời tôi.

Tôi thử mặc, rất vừa người: “Vừa khít.”

“Em đặt may đấy.”

“Bao nhiêu tiền, anh trả.”

“Trả cái gì? Trong mắt anh em là loại người đó sao? Sao anh lại nhỏ nhen như vậy? Hôm đó ở bãi đỗ xe, em chỉ nói anh vài câu, có cần phải nhớ kỹ thế không?” Cô ấy trở nên nghiêm túc.

“Em nói xem?”

“Xin lỗi mà, hôm đó tâm trạng người ta thật sự không tốt…” Cô ấy chu môi bám lấy tôi nũng nịu.

“Anh đi làm đây.”

https://thuviensach.vn

“Tối nay anh có đến không?”

“Để xem đã.”

Lý Bình Nhi từng làm tổn thương tôi, giờ tôi không tin cô ấy, nhưng tôi không thể chống cự lại được. Áp lực thất nghiệp ngày nào cũng khiến tôi không thở nổi, nếu không tìm được việc thì chắc tôi nổ tung mất. Thế là tôi ma xui quỷ khiến thế nào chọn cô ấy làm công cụ giải phóng áp lực. Tôi và cô ấy chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Hôm nay là ngày cuối cùng quyết chiến cùng Lâm ma nữ, tôi cứ đợi điện thoại của cô ta suốt, nhưng lần này cô ta không gọi điện mà lái thẳng con xe tuần dương hạm lục địa đến chỗ tôi rửa xe, Cửa kính xe từ từ hạ xuống, cô ta vẫn cái bộ dạng lạnh lùng đó: “Lên xe!

“Đợi tôi xin nghỉ.”

Không biết tại sao hôm nay tay giám đốc từng thề không đội trời chung với tôi thái độ cũng rất tốt: “Nghỉ nửa ngày, được thôi.”

“Cảm ơn giám đốc!”

“Ân Nhiên, tiền công lấy hàng ngày hơi phiền phức. Tối tôi về sớm, không có thời gian đưa tiền cho cậu, sau này cứ một hoặc hai tuần cậu lấy lương một lần đi!”

Cũng được thôi, nhưng công việc này chẳng có hợp đồng gì, mỗi ngày làm xong việc cũng chẳng có ghi chép, đến lúc đó anh ta không trả lương thì không phải tôi hố sao?

Anh ta nhận ra sự lo lắng của tôi: “Tôi có bảng đây, mỗi ngày cậu ký tên vào, tôi cũng ký, như thế là được mà. Một ngày hơn hai chục tệ, chẳng nhẽ tôi lại quỵt của cậu, đó cũng chẳng phải tiền của tôi.”

“Ừm, vậy được.”

Lâm ma nữ đã sốt ruột lắm rồi, cô ta gọi điện cho tôi mà hét: “Anh đang làm trò gì vậy hả? Mấy giờ rồi? Tí nữa đi xếp hàng, anh lề mà lề mề để sinh

https://thuviensach.vn

con à?”

Cứ nhìn thấy bệnh viện là khó chịu, đặc biệt là khi đến cùng Lâm ma nữ. Có điều, may mà hôm nay là ngày cuối cùng rồi. Qua hôm nay, đám khí đen đủi bao trùm trên đầu tôi sẽ tan đi hết!

Kiểm tra xong, bệnh của Lâm ma nữ đã khỏi rồi, hôm nay là giải quyết được rồi.

Trước quầy thu ngân, tôi càng nghĩ càng vui, thậm chí còn cười ngây ngô mấy lần, một người đứng trước mặt tôi hỏi: “Anh bạn, đến phá thai à?”

Ồ, anh bạn này sao giỏi vậy? “Sao anh biết?”

“Ngoài việc đi phá thai, anh thấy mấy người đàn ông đến bệnh viện nộp tiền lại cười vui như thế?”

“Nói cũng phải, nhưng chắc anh cũng vậy?”

“Aiz… nhất thời kích động.”

Tôi luôn nghi ngờ có phải cái bệnh viện nát này ăn không nhè cả xương không, sao lại đắt thế chứ? Từ các loại kiểm tra đến trị bệnh phụ khoa, đúng rồi, bệnh là của cô ta, tôi cũng trả giúp rồi… Không biết cô ta có thanh toán chi phí này không. Hừm, cô ta thà đốt tiền chơi cũng không muốn cho tôi.

Tiền phẫu thuật, tiền thuốc, cộng lại hơn hai nghìn tám, tôi đau lòng chết được! Trước đây khi còn đi học, có cậu bạn đưa bạn gái đi nạo thai nói nhiều nhất là sáu trăm tệ. Với những gia đình nông thôn không có tiền khám bệnh như tôi mà nói thì bệnh viện đúng là hắc điếm quang minh chính đại nhất quả đất…

Lâm ma nữ lo lắng hỏi bác sĩ chẩn đoán: “Có đau không?”

“Có thuốc tê, không đau, nhưng sau khi làm phẫu thuật, thuốc hết tác dụng ít nhiều cũng sẽ đau.”

Tôi chen vào: “Ít nhiều là có ý gì?”

https://thuviensach.vn

“Chính là rất đau.”

Chúng tôi ngồi trước cửa phòng phẫu thuật.

Rõ ràng là Lâm Tịch rất sợ hãi, vì ai đi ra từ phòng phẫu thuật sắc mặt cũng tái nhợt, toàn thân không còn sức lực. Tôi cũng không dám an ủi cô ta.

Trước khi vào, cô ta nhìn tôi đầy oán hận, ném chiếc kính râm cho tôi. Đây mới là cô ta, lạnh như băng tuyết, khuynh nước khuynh thành.

Khi đi ra cô ta không còn kiên cường nữa, bám lấy cửa, rồi bám lấy tường đi ra, đầu cúi xuống, sắc mặt nhợt nhạt, bước chân rối loạn, loạng choạng. Tôi vội tiến lại đỡ. “Tự tôi đi được!” Cô ta đẩy tôi ra.

“Có đau không?” Tôi nhìn gương mặt trắng bệch không còn hột máu của cô ta, đau khổ vạn phần.

“Không cần anh giả vờ thương hại! Đàn ông toàn một lũ giống nhau! Đặc biệt là anh, nhìn thấy anh là tôi chỉ muốn tát cho vài phát!”

Đàn ông có lợi hại thế nào, gặp Lâm ma nữ cô đều trốn bằng sạch, lại còn biểu dương tôi?

Cô ta không gượng được nữa, mềm nhũn ngã ra sàn.

“Nghỉ một lát rồi đi!” Tôi nói.

“Anh không đỡ làm sao tôi đi được?” Cô ta nhẫn nhịn

Tôi đỡ cô ta xuống cầu thang, tuy tôi đỡ nhưng là cô ta kéo tôi đến bãi đỗ xe.

“Tôi không biết lái xe.”

“Tôi nói cho anh lái sao? Anh có tư cách lái xe của tôi chắc?” Cô ta mỉa mai.

Tôi lập tức nổi giận, đeo cái kính râm lên mặt cô ta: “Tạm biệt!”

https://thuviensach.vn

Quay người đi được mấy bước, tôi nhìn cô ta qua cửa kính của xe đỗ trước mặt. Cô ta dựa vào xe, dường như không còn chút sức lực nào nữa. Tôi mềm lòng, quay lại đỡ cô ta.

"Cút!..." Cô ta gắng gượng quát.

"Để tôi đưa cô về nhà trước đã." Không cho cô ta về nhà an toàn tôi không yên tâm.

"Anh… cút… đi…"

"Được, tôi cút! Để xem cô làm thế nào mà lái xe về!"

Cô ta mặc kệ tôi, mở cửa lên xe, khởi động rồi đạp ga lao đi.

"Này!" Tôi hét lên. Con người này thật sự bất cần đời, cô ta sẽ chết mất! Tôi cuống cuồng chạy theo xe cô ta.

Cô ta dừng lại trước cổng bãi đỗ xe để trả tiền.

Tôi chạy ra trước xe cô ta: "Này, cô sẽ chết đấy!"

Cô ta không nghe, lại đạp ga lao tới, tôi nhảy tránh sang một bên, gọi một cái taxi đi theo sau. Cô ta lái rất nhanh, nhưng đi chẳng có chút quy luật gì, không lạng sang trái thì lạng sang phải, thậm chí có lúc suýt nữa quệt vào xe khác.

Thấp thỏm đi theo hơn nửa tiếng, xe cô ta vào khu Anh Luân Hoa Viên. Khu chung cư cao cấp dành cho những người có tiền.

Tôi xuống xe chạy vào trong, cô ta đỗ lại, xuống xe rồi yết ớt bám vào xe lê từng bước. Tôi chạy lại đỡ thì cô ta không còn sức để nói gì nữa.

Dìu cô ta vào thang máy, nhà của đại gia, trình tự mở cửa cũng thật phiền phức. Sau khi ra khỏi thang máy, dùng thẻ và mật mã đi qua cánh cửa thép, đến a nhà cô ta còn phải đối chiếu bàn tay, nhập mật mã…

Cửa mở ra, căn phòng khang trang rộng rãi y như trong tưởng tượng của tôi. Đỡ cô ta tháo giày nhưng tôi thì không dám tháo giày của mình.

https://thuviensach.vn

Vì rửa xe nên tôi đi cái giày cao su tồi tàn, bỏ ra chắc chắn bốc mùi. Tôi buông cô ta ra: "Tạm biệt!"

"Bịch" một tiếng, Lâm Tịch ngã ra sàn.

Cô ta nằm trên giường, gương mặt xinh đẹp tèm lem nước mắt, có lẽ thật sự rất đau. "Thuốc đâu?" Tôi hỏi.

"Thuốc cô để ở đâu?" Tôi hỏi lại.

Chắc là ở trong xe, tôi đã ném thuốc vào xe cô ta. Cầm chìa khóa đi lấy thuốc, quay lại thì thấy trước cửa có thêm một đôi giày da, chắc là người nhà cô ta. Nếu tôi lén lút đi vào liệu có bị coi là trộm không? Nhìn bộ dạng tôi lúc này, khả năng bị đánh là rất cao.

Tôi dựa vào cửa, vào cũng không phải, đi cũng không phải. Đang do dự thì bên trong vọng ra tiếng cãi nhau. Trước tiên là tiếng của Lâm ma nữ: "Cút!!!..." Cô ta cũng hung hăng như thế với người nhà mình sao?

"Lâm Tịch, chúng ta đừng cãi nhau nữa được không?" Giọng nói này hơi quen.

"Tôi nói lại, cút…"

"Lần này anh không gạt em đâu, thật đấy, em phải tin anh, anh đảm bảo sau này…"

"Cút!..." Lâm Tịch không để anh ta nói hết.

Một lát sau người đó đi ra, tôi nấp trong hành lang, nhìn dáng đằng sau, là Vương Hoa Sơn, người đàn ông của Lâm ma nữ trong lời đồn đại.

Lâm ma nữ ôm bụng, mặt lấm tấm mồ hôi, sắc mặt nhợt nhạt có vẻ như rất khó chịu. "Sao vậy?" Tôi vội hỏi.

"Anh… tại sao… chưa đi?" Lâm Tịch nghiến răng.

Tôi không nói gì, lấy thuốc ra, rót cốc nước ấm: "Uống thuốc đã."

"Tránh ra!" Cô ta hất tay, cái cốc vỡ tan,

https://thuviensach.vn

Tôi đành lấy cốc khác, lần này cô ta cầm hẳn cái cốc mà ném đi.

Tôi lại lấy cốc khác, cô ta hầm hầm nhìn tôi: “Tôi bảo anh đi đi!”

“Cô uống thuốc đi rồi tôi đi!”

Cô ta trừng mắt nhìn tôi nửa phút, giằng lấy thuốc trong tay tôi nhét vào mồm, nhai mấy cái rồi nuốt: “Giờ đi được chưa?”

“Không uống nước sao?”

“Cút...!!!” Cô ta trùm chăn lên đầu.

Tôi hậm hực để cốc xuống, dọn những mảnh cốc vỡ, lấy chổi lau nhà lau sạch, ra đến cửa định đi thì nghe thấy cô ta rên lên đau đớn. Tôi không yên tâm, quay lại ngồi bên ngoài phòng cô ta.

Lúc này tôi mới có thời gian quan sát căn nhà, bài trí đồ đạc rất tinh tế. Tranh tường, lọ hoa, đèn chiếu sáng, sô pha các loại đủ màu sắc, có mấy chậu hoa tươi tỏa hương thơm ngát, cả căn phòng rất tươi sáng, tráng lệ. Chẳng trách mà cô ta cứ gọi người hạ đẳng, người hạ đẳng suốt, so sánh nơi này với cái ổ chó của tôi, gọi tôi là người hạ đẳng cũng đã là đánh giá cao tôi rồi…

Ngồi trên sô pha, lơ mơ ngủ lúc nào không biết, sáng hôm sau thấy cẳng chân nhói một cái, mở mắt ra thì thấy cú đá thứ hai của Lâm ma nữ: “Dậy mau!”

“Ồ.” Tôi cuống cuồng.

“Tại sao còn chưa đi?”

“À, vì, vì tôi sợ cô…”

“Cút!!!”

Tôi nghĩ như thế này cũng tốt, xem khí sắc của cô ta cũng tốt hơn nhiều rồi, không cần phải lo lắng nữa: “Mấy ngày nữa nhớ đi kiểm tra lại, tôi sợ ảnh hưởng đến sau này…”

https://thuviensach.vn

“Tôi nói cho anh biết, từ hôm nay trở đi, tôi không quen biết anh! Anh cút ra ngoài cho tôi! Loại người như anh xứng được ở trong nhà tôi sao?”

Đúng là tự gây rắc rối cho mình, tôi ra khỏi nhà cô ta…

Hôm nay tôi làm ca sáng, tôi bận rửa xe từ sáng đến tận c vô tình ngẩng lên thì thấy bên kia đường, một cô gái mặc áo trắng cười vẫy tay với tôi, tim tôi run lên, Mẫu Đơn?

Nhìn nhầm rồi, là Lý Bình Nhi, cô ấy cười chạy lại, tóc bay phấp phới trong gió, rất xinh đẹp. Cô ấy chạy đến bên cạnh kéo tay tôi: “Anh ăn cơm chưa?”

Toàn thân tôi ướt mèm, tôi rút tay lại: “Sao hôm nay lại đến thăm anh?”

“Em làm ca tối, muốn gặp anh thì đến, anh ăn cơm chưa? Chúng ta đi ăn chút gì đó đi!”

“Ừm, đợi anh chút.”

Trong quán ăn, Lý Bình Nhi lấy ra một cái hộp đặt trước mặt tôi. “Cái gì vậy?” Tôi hỏi.

“Giày da.”

“Sao lại mua, lãng phí, đâu phải anh không có giày.”

“Em thích mua cho anh mà…”

Tôi rất sợ người khác tốt với mình, tôi là người rất dễ cảm động: “Cảm ơn em!”

“Nước mắt lưng tròng à? Mất mặt chết được! Mau ăn đi!”

“Ừm.”

“Này, hôm nay em làm đến mười hai giờ, anh đến đón em nhé!” Lý Bình Nhi bón cho tôi một miếng thịt.

“Ừ, được rồi.”

https://thuviensach.vn

Cô ấy cười hài lòng.

Hơn mười một giờ tối, tôi mua một bó hoa đứng ở cửa khách sạn đợi Lý Bình Nhi. Sau mười hai giờ, cô ấy tung tăng chạy ra đón tôi rồi hôn một cái. Cô ấy nhận hoa, cười: "Đợi một lát nhé, em còn đang họp."

Tôi gật đầu, cô ấy lại chạy vào.

Mười mấy phút sau, ba chiếc ô tô lao tới phanh két bên cạnh tôi. Cửa mở ra, mười mấy tên côn đồ cầm gậy vây lấy tôi, tôi còn ngẩn người đứng đó: "Làm gì vậy?"

"Có người bảo mày nhận điện thoại!" Một tên đưa di động cho tôi. Tôi không

"Mau nghe đi!" Hắn quát.

Tôi cầm lấy: "A lô?"

"Ân Nhiên, mày giỏi lắm, người đàn bà của tao mà mày cũng dám động!" Một giọng nói trung niên vọng ra.

"Ai là người đàn bà của ông?"

"Tao cảnh cáo mày, tốt nhất là mày biến mất khỏi tầm mắt cô ấy đi!"

Hình như liên quan đến Lý Bình Nhi. Tôi cãi: "Ông tưởng ông là ai? Hoàng thượng à? Hay là tổng thống?"

"Ồ, mày dám cãi, mày giỏi lắm hả? Mày muốn chơi thì tao chơi với mày! Cho mày mười phút tìm người!"

Tôi nhận ra rồi, là phó tổng giám Tào! Hắn vẫn đang bám lấy Lý Bình Nhi thì phải. "Tên họ Tào kia, đông người thì giỏi lắm sao? Ông có giỏi thì xuống đây đứng trước mặt tôi!"

Lão ta cười mỉa: "Hồi tao hai mươi thì ba thằng như mày cũng không phải là đối thủ của tao!"

https://thuviensach.vn

Lý Bình Nhi vốn dĩ là tiện nhân, nếu vì tranh giành một người đàn bà như thế mà lấy trứng chọi đá với loại người như tay họ Tào thì thật không đáng. Nhưng ở Ức Vạn hắn từng ức hiếp sỉ nhục tôi, từng lấy giấy đập vào mặt tôi, đổ cho tôi tội lấy trộm nội y phụ nữ, đuổi tôi ra khỏi công ty. Giờ lại cho rằng nhiều tiền thì có thể tùy ý chèn ép người nghèo. Tôi biết bọn có chút tiền này nghĩ gì, chúng lúc nào cũng coi những người địa vị thấp kém, làm công việc vất vả, thu nhập thấp là những thằng ngốc, làm việc cho bọn nhà giàu chúng. Chúng thích nhất là việc: Tôi ăn thịt, anh ăn cá, còn người khác gặm xương.

Càng nghĩ tôi càng ức chế:

"Tên họ Tào kia, mười mấy tên côn đồ vây quanh tao, đến gan đứng trước mặt tao mày cũng không có, mày là cái thá gì?"

"Mày thật sự muốn chết hả?" Lão ta gầm lên rồi ngắt máy.

Tôi ném điện thoại cho tên cầm ống sắt đứng trước mặt tôi, hắn nói: "Nhãi con, giỏi quá nhỉ?"

Tôi không trả lời, nghĩ xem nếu bọn chúng động thủ thật thì tôi phải chạyối nào đây.

Ngắt máy chưa đến một phút thì phó tổng giám Tào đã vác cái bụng phệ đi xuống, đến trước mặt tôi nói: "Tao vốn chỉ định cảnh cáo mày, nhưng nếu mày đã muốn làm thật thì tao không khách khí nữa!"

Lý Bình Nhi chạy ra kéo tay họ Tào: "Tào đại ca, đừng, đừng!" Tào đại ca, đúng là nực cười, lão ta già như bố cô ấy chứ!

Lão ta quát: "Được thôi, đừng hả? Vậy cô nói xem, cô theo hắn hay theo tôi?"

Lý Bình Nhi cúi đầu, lát sau ngẩng lên nói: "Anh đợi em một lát."

Rồi cô ấy kéo tôi đi ra ngoài, đi được ba, bốn mét tôi dừng lại: "Lý Bình Nhi, em và hắn ta đang làm gì vậy? Hôm nay anh phải giải quyết xong với hắn!"

https://thuviensach.vn

Cô ấy hất tóc rồi nói: “Ân Nhiên, anh nghe em nói, anh về trước đi, lát nữa về em sẽ nói rõ với anh.”

“Về cái gì? Tay họ Tào đó hỏi rất hay, nếu em theo hắn thì hãy ngoan ngoãn theo hắn, bất luận là vì tiền hay vì cái gì khác! Nếu em theo anh thì hãy ngoan ngoãn theo anh, anh ghét nhất là loại phụ nữ ỡm à ỡm ờ giữa nhiều người đàn ông khiến họ đánh nhau vì ghen tuông!”

Tay họ Tào gật đầu: “Đúng, nói rất hay, tôi cũng muốn hỏi cho rõ.”

Tôi chỉ vào lão chửi: “Mẹ kiếp, bọn tôi nói chuyện ai cho ông chen vào!”

“Mẹ kiếp, mày dám cứng mồm hả?” Một tên đứng bên cạnh đá vào mông tôi, tay phải tôi tóm lấy cổ hắn, hắn thấp bé nên tôi kéo một cái là túm được. Tôi lên gối, hắn nằm vật ra đất.

“Khốn kiếp! Lên!” Cả lũ cầm gậy hét.

“Đừng gây chuyện nữa!” Lý Bình Nhi sợ hãi.

Tay họ Tào nói: “Đợi đã! Để bọn nó nói xong đánh cũng chưa muộn!”

Chúng dừng lại, mắt tóe ra tia lửa.

Tôi quát Lý Bình Nhi: “Em theo ai thì nói rõ đi!!!”

Cô ấy ấp úng: “Em… em…

“Thần kinh!” Tôi chửi xong, quay lại hét vào mặt tay họ Tào: “Tên họ Tào kia! Loại đê tiện này cũng chỉ có ông mới thích!”

Lão ta không nhịn được: “Đánh gãy chân nó đi!!” Cũng lúc ấy Lý Bình Nhi hét lên: “Ân Nhiên, em theo anh!”

Tôi mặc kệ, nói xong câu kia là chạy mất. Não tôi vẫn chưa hỏng đâu, sẽ không điên đến mức ra oai để bọn chúng đánh cho bố mẹ cũng không nhận ra đâu.

https://thuviensach.vn

Cả một lũ đuổi theo sau tôi, nhưng đám côn đồ cả ngày uống rượu hút chích sao có thể đuổi kịp tôi? Rẽ mấy phố là đằng sau chẳng thấy ai nữa. Tôi quành trở lại, nấp trong góc nhìn bọn chúng thở hồng hộc quay về trước mặt tay họ Tào.

Bọn chúng nói vài câu rồi lên xe đi.

Sau khi chúng đi, tôi lần theo tường đến gần chỗ Lý Bình Nhi và lão kia. Thấy lão quàng tay lên vai Lý Bình Nhi, cô ta hất ra: "Đừng có động vào tôi!"

Lão ta nổi xung: "Ồ, cứng gớm nhỉ? Lúc cầu xin thì sao không biết liêm sỉ mà bò lên người tôi?"

"Đúng! Lúc đó anh đồng ý cho tôi làm giám đốc, tôi mới ngốc nghếch để anh lừa! Nhưng anh có giữ lời hứa không?" Lý Bình Nhi nghẹn ngào.

"Em yêu, sao nhanh được thế chứ? Tuy anh là người đầu tư cho bộ phận ăn uống, sắp xếp cho em làm giám đốc bộ phận đó cũng không khó, nhưng vấn đề là không chỉ có anh là người đầu tư! Anh còn phải thương lượng với hai người nữa. Việc này cần có thời gian, em hiểu không?" Tay họ Tào lại khoác lên vai Lý Bình Nhi, lần này cô ta không khách khí nữa, lật tay "bốp" một cái vào mặt lão. Lão ta gầm lên rồi đánh ngã Lý Bình Nhi…

Thì ra giữa họ có mối quan hệ xác thịt mờ ám như thế.

"Anh không phải đàn ông!" Lý Bình Nhi bò dậy chửi.

"Mày tưởng mày làm bằng vàng à? Nếu không thấy mày có chút sắc đẹp thì, mẹ kiếp tao cũng không thèm nhìn! Muốn tao tranh giành với tên ăn mày họ Ân đó sao? Bố mày thèm!" Lão ta đá một cái, Lý Bình Nhi kêu lên ngã lăn ra đất. Giờ đã là hơn một giờ sáng, xung quanh chẳng có ai, trên đường chỉ có mình Lý Bình Nhi nằm khóc.

Tôi động lòng trắc ẩn, đáng thương, bị tên cầm thú đó đá mấy phát không chết thì cũng trọng thương. Tôi nhặt một cái túi ni lông trong thùng rác lên, lén tiến lại phía lão, chụp cái túi lên đầu lão rồi đấm cho một cái.

https://thuviensach.vn

Lão ta lập tức ngã lăn ra đất, vùng vẫy muốn lôi cái túi ra khỏi đầu, Lý Bình Nhi nhịn đau bò dậy lấy chân giẫm lên túi không cho lão bỏ ra. Quay sang nói với tôi: "Anh Cương, mọi người mau đánh chết lão đi!"

"Mấy vị đại ca! Xin tha mạng… Bình Nhi, tha cho anh!..." Tay họ Tào vẫn tưởng có mấy người đánh mình, cuống cuồng khóc lóc xin tha.

Cũng may chưa đập chết lão, tôi vội kéo Lý Bình Nhi dậy rồi chạy mất. Lên xe Lý Bình Nhi bảo đến chỗ cô ấy. Về nhà cô ấy không nói không rằng, lập tức dọn đồ chưa đến một phút rồi đi luôn, còn có rất nhiều quần áo, mỹ phẩm đều không mang theo.

Tôi xách hai cái va ly, cô ấy đeo ba lô. Hai người vội vàng chạy xuống nhà, sau khi qua bên kia đường thì thấy ba chiếc ô tô lái tới trước nhà Lý Bình Nhi. Hai chúng tôi vội nấp đi. Mấy cái xe dừng lại, mười mấy tên côn đồ lần này không cầm gậy nữa, thay vào đó là dao…

"Mẹ kiếp để nó chạy mất rồi? Hai người ở lại canh, thấy nó thì chém chết! Còn lại chia ra tìm!" Cả bọn lên xe, ba chiếc xe lái đi theo ba hướng.

Tôi và Lý Bình Nhi đi theo ngõ nhỏ, cô ấy cười buồn: "Xem ra em không ở lại thành phố này được nữa rồi."

"Anh không tin tay họ Tào đó có thể một tay che cả bầu trời!" Tôi phẫn nộ nói.

"Lão ta không thể một tay che cả bầu trời, nhưng dù có gây lớn chuyện nữa thì người chịu thiệt thòi vẫn là những kẻ nghèo hèn chúng ta thôi."

Lý Bình Nhi nói câu này đúng quá đi mất!

"Ân Nhiên, cảm ơn anh!" Lý Bình Nhi cảm kích nói.

Tôi không nói gì.

"Ân Nhiên, anh có biết tại sao lúc nãy anh chụp đầu lão, em lại gọi anh Cương không?"

"Em không muốn biết lão ta biết đó là anh?"

https://thuviensach.vn

“Ừm, đúng vậy. Anh Cương là đầu bếp khách sạn, anh ta thích em, theo đuổi em, nhưng em không đồng ý. Sau đó để làm giám đốc, em đã bán thân xác mình. C này cả bộ phận đều biết hết rồi. Anh Cương tức điên cãi nhau với lão Tào, dọa cho hơn chục khách hàng đang ăn phải chạy mất, thế là bị lão ta dạy cho một bài học. Lão ta bảo anh Cương phải rời khỏi thành phố, nếu không lão chém chết. Anh Cương nhát gan, ngay hôm đó đã rời khỏi thành phố, mãi đến hôm qua gọi điện em mới biết anh ấy chạy đến Tây Bắc. Hì hì, đồ nhát gan! Vừa rồi bị chụp đầu lão ta không nhìn thấy anh, em kêu “anh Cương”, lão sẽ tưởng anh ta quay lại báo thù, sẽ không nghĩ là anh đánh, cũng không thể ngờ anh sẽ quay lại.” Bộ não của một cô gái nhỏ bé suy nghĩ còn nhanh hơn tôi. Tôi không thể không khâm phục Lý Bình Nhi.

Lý Bình Nhi nói tiếp: “Chắc chắn em không thể ở lại thành phố Hồ Bình này nữa rồi, em còn nhiều thứ chưa thu dọn, đi vội như vậy, đến cái thẻ ngân hàng dưới gối cũng không kịp cầm. Ân Nhiên, anh có thể cho em vay hai nghìn không? Em báo mất thẻ, lĩnh tiền rồi trả anh.”

Thấy tôi không nói gì, cô ấy nói tiếp: “Có phải anh cũng không mang theo thẻ?...” Vẻ mặt đầy thất vọng.

Tôi mềm lòng: “Có mang theo thẻ, đợi một lát, anh đi rút tiền.”

Lý Bình Nhi nhìn xung quanh: “Đừng, em sợ bóng tối… hay là để em đi lấy, anh ở đây trông hai cái va ly.”

“Ừm, thế cũng được…”

“Trong thẻ đủ hai nghìn không?”

“Đây chỉ có hai nghìn, tiền anh thắt lưng buộc bụng tiết kiệm trong này hết cả, mật mã là…”

Sau khi biết mật mã, Lý Bình Nhi men theo bờ tường chạy ra đường lớn. Tôi thấy lạ, sao lại chạy ra hướng đó? Không phải cuối con ngõ này có ngân hàng sao? Cô ấy lên một chiếc taxi, đột nhiên tôi bừng tỉnh, mẹ kiếp, Lý Bình Nhi lừa tiền của tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi đuổi theo, nhưng chỉ thấy cái bóng taxi ngày càng xa…

Tôi chặn cái taxi khác, đến ngã tư thì tôi sững sờ, Lý Bình Nhi rẽ đường nào?...

Lấy di động ra gọi thì cô ta đã tắt máy.

Tôi điên cuồng ấn số, nhưng đều vô ích. Tôi như kiến bò chảo nóng, chuyện này không phải đùa đâu. Tiền trong thẻ là học phí của em gái tôi, nó sắp vào học rồi, mấy ngày nay tôi đang định đi gửi tiền, ai ngờ lại gặp phải

Tôi thẫn thờ trên đường, thấy ngân hàng là tôi chạy vào xem. Đường xá lúc nửa đêm tối tăm ảm đạm thật giống với tâm trạng tôi lúc này. Báo cảnh sát! Đúng, báo cảnh sát! Tôi vào đồn công an, trên đường thì nhận được một tin nhắn từ số lạ: "Ân Nhiên, xin lỗi anh! Em không muốn làm vậy đâu. Anh đối với em tốt như thế, em đáng bị trời tru đất diệt! Nhưng thực sự em không còn cách nào khác. Bạn trai em ở nước ngoài bị tai nạn đang nằm viện. Em không đủ tiền, em từng muốn nhiều thứ từ tay họ Tào đó, lão đã đồng ý với em, còn nói sẽ cho em làm giám đốc thì em mới chịu theo lão, ai ngờ lão ta lừa em, em nổi giận thế là cãi nhau với lão. Sau đó em nghĩ đến anh, muốn làm lại với anh để lừa tiền. Anh đối với em tốt như thế, vậy mà em lại cướp hết tiền của anh. Bạn trai em sắp không xong rồi, em không mang tiền sang thì anh ấy chỉ có thể đợi chết thôi. Em yêu anh ấy, thật sự rất yêu, em nguyện hy sinh mọi thứ vì anh ấy. Đời này em chỉ có lỗi với mình anh, em không mong anh tha thứ. Anh nói bạn gái Mẫu Đơn của anh đã để lại cho anh một chuyện buồn nhất cuộc đời, mà em lại nhân đôi nó lên. Em sẽ nghĩ cách gom tiền trả anh, nhưng không thể trong thời gian ngắn được. Thật sự xin lỗi anh…"

Tôi gào lên: "Lý Bình Nhi…"

Lý Bình Nhi, số tiền đó rất quan trọng với cô, chả lẽ với tôi nó không quan trọng? Em gái tôi làm sao đi học được đây? Số tiền đó là tôi phải thắt lưng buộc bụng, ăn uống tằn tiện mới gom góp được, cô lấy đi như thế được sao?

https://thuviensach.vn

Tôi đến đồn, cảnh sát trực ban dậy, anh ta bực bội: “Có chuyện gì?”

Tôi kể lại chi tiết việc Lý Bình Nhi lừa tiền, anh ta vươn vai uể oải nói:

“Xin lỗi, anh phải đến đồn nơi xảy ra sự việc, khu đó không thuộc phạm vi quản lý của chúng tôi.”

Lòng vòng mãi cuối cùng chỉ nhận được một câu: “Được rồi, anh về đợi tin đi! Có tiến triển gì chúng tôi sẽ gọi điện thông báo cho anh!”

Tôi lòng dạ u ám ra khỏi đồn cảnh sát, biển người mênh mông như thế, dù cảnh sát có dốc toàn lực lượng ra phá án thì cũng đâu thể xong trong dăm ba ngày? Bọn họ chỉ biết nói những lời tốt đẹp trước mặt những người bị hại, dù dăm ba năm sau chưa chắc đã bắt được kẻ tình nghi.

Trời đã sáng rõ, đến chỗ làm thì tôi bị muộn, tay giám đốc bắt được lỗi liền không tha cho tôi, bắt tôi đến văn phòng ký tên lên giấy nhận lương, tính tiền mấy ngày vừa qua rồi bảo tôi nghỉ việc luôn.

Tất cả giống như một cơn ác mộng, tôi mơ màng trở về địa lao của mình, nằm trên giường, nhắm mắt lại, tôi nhìn thấy tiền đồ của mình, cả cơ thể chìm đắm vào giấc mộng.

CHƯƠNG 5 – NGƯỜI PHỤ NỮ DẠY TÔI BIẾT TỰ TIN

Sau khi tỉnh dậy, nhận ra mọi việc tồi tệ đó đều không phải nằm mơ tất cả đều là sự thực, tôi phải dũng cảm đối mặt với nó. Tôi gọi về nhà nói không thể gửi tiền được, đương nhiên tôi không nói đã bị lừa hết tiền mà chỉ nói là tiêu hết rồi. Mãi lâu sau bố tôi mới nói: “Có phải công vic gặp khó khăn không?”

“Bố, không có gì....thật sự là không có.”

Bố tôi ý tứ sâu xa nói: “Ân Nhiên, năm đó bố bị kẻ khác hãm hại, ngày nào cũng phải chiến đấu với sự tuyệt vọng, hụt hẫng và chán nản. Có lúc bố sụp đổ, tự than rằng “Không ngờ mình lại rơi vào tình cảnh này”.

https://thuviensach.vn

“Nhưng sau khi vượt qua rồi, nhìn lại thấy mình lúc đó thật ngu ngốc, có thời gian tuyệt vọng không bằng dùng khoảng thời gian đó cố gắng phấn đấu. Không sợ kẻ khác chặn đường mình, sợ nhất là tự mình chặn đứng trái tim mình, con hãy nhớ, đừng bao giờ dễ dàng từ bỏ!”

Ngắt máy, tôi cố gắng kiềm chế không cho nước mắt rơi. Giờ không phải ngày tận thế, tôi còn hạnh phúc hơn rất nhiều người khác, tôi vẫn còn rất trẻ, còn có chí tiến thủ. Ra khỏi địa lao, không khí trong lành, ánh nắng chan hòa, một lần nữa tôi lại gia nhập đội quân tìm việc, đoàn người này còn đông đúc hơn cả khi xếp hàng mua vé buổi biểu diễn của Châu Kiệt Luân.

Vất vả năm năm tiểu học, cần cù ba năm cơ sở, quên ăn quên ngủ ba năm trung học, vào trường thì cố gắng lấy được cái bằng đại học, giờ bằng đại học là cái quái gì chứ? Lơ mơ học hành bốn năm, lấy chứng nhận tiếng Anh cấp bốn, chứng nhận tin học, có bằng tốt nghiệp, giấy chứng nhận học vị nhưng chẳng thể tìm được công việc như ý, thậm chí có người còn không tìm được việc, vừa tốt nghiệp thì thất nghiệp. Bốn năm trời cầm trong tay vài cái bằng, cảm giác như bị lừa vậy, sinh viên bây giờ đáng mấy đồng chứ?

Thế giới này có quy luật thải hồi, anh không thích ứng được với xã hội thì xã hội sẽ đào thải anh. Nếu không muốn bị đào thải thì hãy tự tin đạp lên mọi trở ngại mà bước tiếp.

Sau mấy ngày khổ cực trên trận tuyến tìm việc, một đơn vị đã quyết định nhận tôi, vị trí làm nhân viên văn phòng. Khi nói về đãi ngộ với bộ phận nhân sự thì tôi mới trố mắt, doanh nghiệp vốn đầu tư nước ngoài, còn nằm trong top 500 các doanh nghiệp mạnh thế giới, làm trong doanh nghiệp như vậy áp lực rất lớn, ngày nào cũng đi làm, một tháng một nghìn hai trăm tệ, nói ra ai tin được chứ? Tôi vừa có chút không vui là một ông nước ngoài đập bàn: “Cậu là cái thá gì? Sáng tôi fire cậu, chiều có thể tìm ngay người khác!”

https://thuviensach.vn

Tôi trở về địa lao, nghĩ tới nghĩ lui, chần chừ không biết có nên đến làm ở cái công ty thuộc top 500 thế giới, lương tháng nghìn hai lại còn không có cả bảo hiểm không. Hơn nữa ký một cái là ba năm luôn, cũng có nghĩa là trong ba năm đó tôi không từ chức thì bình quân mỗi tháng được nghìn rưỡi tệ. Ba năm liền như thế, cái khác chưa nói, ngay việc ăn thôi cũng thành vấn đề.

Ở cái thành phố chi tiêu đắt đỏ như Hồ Bình này, chút lương đó chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cuộc sống. Chưa đi làm mà tôi đã nhìn thấy bộ dạng tuyệt vọng hơn của mình trong tương lai rồi. Thế thì thà đi vác xi măng còn hơn!

Chỗ tôi ở không thấy được bầu trời trong xanh, những căn nhà xiêu vẹo và một đống dây điện chằng chịt che lấp cả bầu trời, ngẩng đầu cảnh vật tiêu điều, cúi đầu lại là một cảnh tượng khác của nhân gian.

Ở đây giá cả rẻ mạt, tiền thuê nhà cũng rẻ, quá nhiều chỗ treo đầu dê bán thịt chó, có quá nhiều gái đứng đường, thu hút những người lao động chân tay từ mọi ngóc ngách của thành phố nghe danh mà đến. Với những người công nhân giá trị con người rẻ mạt thì đây đúng là thiên đường.

Tôi sống ở địa lao, chính là tầng hầm, khi lên tầng một thì phần khách thuê nhà đều là gái mại dâm. Nửa đêm hai, ba giờ sáng còn nghe được những âm thanh dâm đãng, không biết có thật sự hưng phấn đến mức đó không.

Còn có cả những cuộc cãi vã mặc cả, tiếng đánh mạt chược thâu đêm, tiếng kêu phấn khích của những kẻ thắng tiền và tiếng kêu gào chửi bới của những kẻ mất tiền...

Hàng ngày đi ra đi vào chỗ tôi ở còn có những đứa trẻ bán sách báo, băng đĩa khiêu dâm và hoa hồng, trai gái có cả, thường là con của những người công nhân từ thành phố khác, không có tiền đi học, bố mẹ cũng không muốn để ở nhà. Bố mẹ tôi cả đời vất vả, các cụ vẫn bảo chăm chỉ thì sẽ giàu có, nếu không cho ba đứa trẻ chúng tôi đi học thì có khi bố tôi đã bước vào ngưỡng cửa những gia đình hàng đầu

https://thuviensach.vn

Tôi lại hiểu được sự tàn khốc của hiện thực, lương nhận được ở chỗ rửa xe, những tờ một trăm tệ toàn là tiền giả. Chẳng trách mà tay giám đốc đó bảo vài ngày rồi tính lương một lần, thì ra đã có âm mưu từ trước.

Đi qua một quán bar, “Cánh cổng thiên đường" tuyển bảo vệ, yêu cầu ít nhất tốt nghiệp cấp ba, cao mét bảy nhăm trở lên, cơ thể cường tráng, vẻ ngoài ưa nhìn. Tôi vào xem.

Cạnh tranh với tôi còn có vài anh chàng cao to khác, nhưng may mắn học lực, sức khỏe và vẻ bề ngoài đã giúp tôi. Lần đầu tiên tôi cảm thấy mình hơn người khác. Đường đường là sinh viên tốt nghiệp đại học cầm mấy cái bằng chứng nhận đi ứng tuyển bảo vệ, hầy hầy, thật nực cười nhỉ?

Nhưng công việc này khá tự do, muốn đi lúc nào cũng được, hơn nữa lương cũng không thấp.

Công việc của tôi là giám sát từ mười giờ tối đến hai giờ sáng hôm sau, nếu thấy khách có xích mích hoặc gây chuyện thì lập tức ngăn chặn, kiêm việc giúp các cô gái thoát khỏi những người bám dính lấy mà không không chịu bỏ thêm tiền.

Hàng ngày, tôi phải giám sát tại nơi mù mịt khói thuốc, ăn nói tục tĩu, nhìn những kẻ có tiền đùa giỡn các cô gái: ép uống rượu hút thuốc, uốn éo uống thuốc lắc, sờ trên sờ dưới, thậm chí còn véo nọ nhéo kia hoặc tát cho mấy cái. Các cô gái không những không được thể hiện sự đau đớn mà còn phải tỏ ra lẳng lơ thích bị ngược đãi để lấy lòng bọn chúng. Tôi giống như con chó giữ nhà, vì sinh tồn mà bán sức lao động, nhưng lại nhìn người khác sống để phát tiết tinh lực dư thừa. Tôi nghĩ mình suy sụp rồi, hoặc có thể nói là, tôi hư hỏng rồi...

Tôi sợ gặp phải bạn học hoặc đồng nghiệp trước đây, sợ nhìn thấy tất cả những ai mình quen biết...

Hôm đó tôi nghĩ, ngoài “Cánh cổng thiên đường” ra tôi chẳng còn chỗ nào để đi, tôi không muốn mốc meo trong cái địa lao này, vì vậy tôi thay một bộ quần áo bò sạch sẽ thoải mái đến “Cánh cổng thiên đường”.

https://thuviensach.vn

Tất cả các cô gái ở đó nhìn thấy tôi đều rất kinh ngạc, họ không thể ngờ một Ân Nhiên mặc bộ đồng phục bảo vệ nhem nhuốc thường ngày lại cường tráng, lại đẹp trai thế này, lại có chút phong trần khoáng đạt.

Các cô gái vây quanh tán tỉnh tôi, kể toàn truyện cười người lớn.

Trước tối hôm nay, tôi mặc bộ đồng phục xám, đội mũ xám chưa bao giờ dám nói gì với xinh đẹp lả lướt kia, không phải tôi không thích, mà là người ta không coi loại bảo vệ nhỏ bé ra gì. Tuy họ bán thân thể nhưng nếu may mắn thì thu nhập một đêm của họ có thể còn nhiều hơn lương cả tháng của tôi.

Những cô gái thoải mái còn nhảy những điệu gợi cảm với tôi. Bình thường tôi chỉ có thể đứng trong góc tường nhìn họ vui vẻ với khách dưới ánh đèn, không ngờ tôi cũng có một lần như vậy, tôi quên luôn bản thân mình vui vẻ cùng họ nhảy.

Khi tôi đang cuồng nhiệt nhảy thì một người bảo vệ khác đưa cho một mảnh giấy, trên đó có dòng chữ ngay ngắn: “Nhảy rất đẹp, có thể nể mặt đến gặp tôi tại ‘Athena’ không? Thưởng thức người đẹp của anh.” “Athena” là tên một gian phòng bao trong “Cánh cổng thiên đường”. Những người vào đó đều là loại giàu có, họ phải bỏ ra ít nhất hai nghìn tám để bao. Đương nhiên tổng tiền uống rượu gọi đồ ăn thì không chỉ có vậy.

Thưởng thức người đẹp của tôi?

Hề hề, thật nực cười, tự coi mình là người đẹp, đúng là quá tự tin. Tôi nhìn mảnh giấy, cười cười rồi vứt đi. Các cô gái ngạc nhiên nhìn tôi: “Ân Nhiên, có người đẹp mời sao anh không đi?”

“Lương tháng của tôi ngay tiền thuê phòng cũng không đủ, tôi không dám đi.”

Các cô gái đều cười bất lực.

Nhìn thấy một cô ca sĩ mặc đồng phục học sinh, hở đùi, áo có mấy cái khuy không cài đang uốn éo điên cuồng trên sân khấu, tôi nghĩ tới hai đứa

https://thuviensach.vn

em, ban đầu tôi đã nói với bố sẽ lo học phí cho em, nhưng...

Khi tôi gọi điện thì bố tôi đã ngủ vì uống say quá rồi, em gái lớn đã đến trường, em gái nhỏ khóc nói rằng, học phí của hai chị em là bố vay được từ một người họ hàng. Lúc đầu người đó không cho vay, nhưng bố đã quỳ trước nhà người đó hai ngày liền, vì thể diện người đó mới cho bố vay. Người này hồi xưa nghèo rớt mồng tơi, hồi bố vẫn làm ở huyện đã dùng tên mình bảo đảm ở ngân hàng thì ông ta mới có cơ hội giàu lên. Ai ngờ bố vừa thất thế là ông ta lập tức trở mặt không nhận người nhà nữa.

Sau khi ngắt điện thoại, tôi tát mạnh vào mặt mình hai cái, trong óc có tiếng "u u". Tôi ngồi ở bar gọi một chai Nhị Oa Đầu, cậu phục vụ cười hi hi nói:

"Này, Nhị Oa Đầu nặng như thế, hay là tôi pha cốc Thành phố bầu trời cho anh lê tê phê nhé!"

"Hừ, có rượu gì phê được như Nhị Oa Đầu

Rượu và đồ ăn trong quán bar thường đắt hơn bên ngoài đến N lần, N tương đương với năm. Tôi bực bội uống hết nửa chai Nhị Oa Đầu, người ta bảo nâng chén tiêu sầu càng sầu thêm, tôi càng uống càng ngẩn ngơ... nhìn những người trong này, ai cũng mang trên mặt nụ cười tẻ ngắt, đó là nụ cười thật sự sao?

Một cô gái xinh đẹp ngồi bên trái quầy bar đã thu hút tôi, thật ra tôi không nhìn thấy gương mặt cô ta mái tóc dài đã che mất rồi, nhưng chiếc vòng vàng lấp lánh trên cổ cô ta đã thu hút tôi. Khi cô ta trả tiền, lấy ví ra từ cái túi Prada, trong ví là một đống thẻ ngân hàng, còn cả một sấp tiền đỏ chót. Những người có tiền thế này, nhẫn hay vòng đeo trên người đều là xa xí phẩm.

Đột nhiên tôi lại có ý định cướp của người giàu chia cho người nghèo. Cướp của cô ta để chia cho tôi, tại sao lại có người giàu như thế, có người đến nhu cầu thiết yếu là ăn no mặc ấm cũng thành vấn đề?

https://thuviensach.vn

Tôi cần hai vạn tệ! Tôi phải đưa hai vạn tệ cho bố tôi. Tôi không dám tưởng tượng cảnh ông đã hơn năm mươi lại phải quỳ trước cửa nhà của người kia! Tôi thà người phải quỳ là tôi, không phải ông! Nghĩ thế tôi muốn mình không sinh ra trên đời này. Người đẹp kia xem ra tâm trạng rất tồi tệ, tay chống lên trán uống không ít rượu, cuối cùng cô ấy định đi...

Tôi phải đi theo cô ta! Hôm nay tôi phải cướp của cô ta, rượu đúng là thứ khiến gan lớn hơn hẳn. Tôi nhảy xuống khỏi ghế, người vừa đưa tôi mảnh giấy lại nhét một tờ nữa vào tay tôi, vẫn là dòng chữ ấy: "Không nể mặt thật sao? Người đẹp vừa đưa giấy cho anh."

Hừ! Người đẹp...

Người đẹp giống như loài rắn độc nhiều màu sắc, người đẹp đều có độc cả. Tôi "roạt" một tiếng xé đôi tờ giấy, anh chàng bảo vệ kia ngạc nhiên nhìn tôi, tôi vỗ vai anh ta: "Anh đừng cho cô ta biết tôi là bảo vệ ở đây, nếu không thì người ta sẽ thất vọng lắm."

Nếu người đẹp kia mà biết tôi chỉ là một bảo vệ nhỏ bé của "Cánh cổng thiên đường", bạn có nghĩ cô ta sẽ muốn gặp tôi không? Tôi mặc bộ đồng phục bảo vệ, đội cái mũ to tướng đứng ở đây lâu như thế rồi, có quý cô nào nhìn tôi chưa?

Đi theo cô gái giàu có kia ra khỏi quán, cô ta không đi đường lớn mà lại rẽ vào ngõ, đúng là trời giúp tôi rồi. Trong con ngõ tối om chẳng có một ai, ánh đèn đường lờ mờ chiếu lên trên đường tạo nên cái bóng nghiêng nghiêng dài dài, thật u ám.

Tôi tấp tểnh đi, cảnh vật mắt cứ lắc qua lắc lại, không thể say vào lúc này được. Cô gái trước mặt để tóc ngang vai, dáng người thướt tha, chân dài eo thon, mông đầy đặn, chân đi đôi giày cao gót đỏ chót, mỗi bước đi mông lại đánh qua đánh lại, còn nghe được tiếng bước đi lộp cộp. Tôi lập tức tỉnh được quá nữa, lắc mạnh đầu một cái, sự mơ màng hoàn toàn biến mất.

Tôi nghĩ mình đúng là đồ háo sắc, tôi bước nhanh hơn, đương nhiên nhanh nhưng tôi vẫn cố gắng không để phát ra tiếng động, tôi nhón chân đi

https://thuviensach.vn

để cô gái kia không phát hiện ra. Khi đến gần, tôi đi chậm lại, bước đi cùng nhịp với cô ta. Cũng may tiếng bước chân của cô ta rất to, át được tiếng tim đập và tiếng thở của tôi. Tôi bắt đầu thử quan sát cô gái này từ các góc độ khác nhau.

Đầu tiên tôi ngó bên phải nhìn gương mặt, một gương mặt rất đẹp, dưới ánh đèn tờ mờ của đèn đường có chút ửng hồng, mái tóc dài đã che mất phía bên trái của cô ta.

Rồi tôi nhìn ngực, ngực cô ta rất to, rất hấp dẫn, có sức mê hoặc khiến người ta muốn sờ. Bầu ngực lớn đó phập phồng lên xuống không ngừng, rõ ràng là thở rất gấp, có lẽ là đi đêm nên sợ hãi, cũng có thể là phát hiện ra tôi đang đi theo.

Địa điểm gây án rất quan trọng, đầu tiên là xung quanh không được có người, nếu không cô ta mà hét lên là tôi bị bắt xử bắn. Tiếp nữa là phải tối, nếu không bị cô ta nhận mặt thì tôi chỉ có hai con đường: hoặc giết người diệt khẩu, hoặc bị xử bắn. Nghĩ đến xử bắn là tôi run lên. Nghe nói trong nước nhiều tỉnh đã xóa bỏ hình phạt xử bắn, thay vào đó là dùng thuốc ngủ. Không biết tỉnh này đã xóa bỏ xử bắn chưa? Nhưng nếu bị bắt, chết luôn lại tốt, trên tòa, thẩm phán mà gạch một dấu nhân, bố tôi không tức chết thì cũng thành bại liệt.

Có điều, nghĩ tới việc bố tôi vì hai vạn tệ mà chịu nhục, tôi lại kiên quyết ý định cướp tiền.

Thủ đoạn gây án đương nhiên cũng rất quan trọng. Tôi có thể đánh ngất cô ta trước rồi cướp ví, cướp dây chuyền? Hoặc lấy gì đó trói cô ta lại, đánh ngất đi, nhưng nếu làm không thỏa đáng thì thành hai cái mạng rồi. Vì tôi suy nghĩ do dự quá nhiều nên chỉ có thể theo cô ta suốt như thế, không may là con đường này càng ngày càng sáng, gan tôi càng ngày càng nhỏ.

Phía trước, bỗng nhiên sáng trưng, đầu người nhấp nhô qua lại, chúng tôi đã đi vào một khu buôn bán tấp nập. Đáng chết! Biết thế mình ra tay sớm, giờ thì chỉ có thể tiếp tục theo dõi cô ta thôi.

https://thuviensach.vn

Để không bị phát hiện và không mất dấu, tôi cố gắng duy trì một khoảng cách nhất định. Đôi mắt tinh tường của tôi xuyên qua dòấp nấp khóa chặt lấy cô ta. Chỉ thấy mái tóc dài của cô ta bay lên trong gió, vô cùng xinh đẹp. Vào khoảnh khắc ấy trong lòng tôi bỗng nhiên có cảm giác lo lắng kỳ lạ.

Cứ theo như thế đến ngã tư, tôi thấy bên đường có một anh cảnh sát. Tôi giật mình, toàn thân sởn gai óc, tôi vô cùng căng thẳng sợ cảnh sát sẽ nhìn ra tôi là tên lưu manh có xu hướng phạm tội. Nếu bị bắt, theo luật thì tôi thuộc giai đoạn có ý định phạm tội, xử lý theo tội hiếp dâm bất thành, theo điều khoản nào đó, ít nhất bị xử ba đến mười năm tù.

Thế là tôi cố làm ra vẻ bình tĩnh, hơn nữa còn nhìn quanh quất như đang rất nhàn rỗi, nhưng thực tế thì toàn thân tôi đang run lẩy bẩy. Khi đến gần anh cảnh sát đó tôi không dám ngẩng đầu lên.

“Đồng chí, đứng lại!” Anh ta bỗng chỉ tôi, nói.

“Có nghe thấy không, bảo anh đứng lại kìa!” Tôi giả vờ gọi một tên ăn mặc như lưu manh ở bên cạnh, “Chú cảnh sát gọi con hoang cậu kìa!”

“Mẹ kiếp, cút đi, là gọi con hoang mày ấy.” Tên lưu manh chửi tôi.

“Đồng chí cảnh sát, nó chửi tôi, anh có quản không?” Tôi nói.

“Không sao, cậu đi đi, tôi gọi anh ta.” Tay cảnh sát thả cho tên lưu manh đi, giữ tôi lại.

“Đồng chí, tôi là dân lành, anh không được bắt tôi.” Tôi run rẩy, nghĩ bụng, quả này xong rồi, sẽ bị xử bắn mất.

“Anh đưa chứng minh thư đây!”

“Đây, anh xem, tôi là người tốt, cái ảnh này rất đẹp trai đúng không, làm gì có kẻ xấu nào đẹp trai như tôi?”

“Nói ít thôi, có biết anh đã phạm lỗi gì không?”

Tôi nghĩ bụng, lẽ nào anh ta nhìn ra tôi là tội phạm cướp của, dù thế nào tôi cũng không thể thừa nhận, bèn lắc đầu quầy quậy: “Tôi có phạm lỗi gì

https://thuviensach.vn

đâu, anh đổ oan cho tôi rồi!”

“Cảnh sát nhân dân không bao giờ đổ oan cho người khác! Cho anh biết, anh vừa vượt đèn đỏ!”

Nghe thế tôi thở phào: “Khụ, chỉ là vượt đèn đò thôi mà, có gì đâu. Nào nào, mời anh điếu thuốc.”

“Đừng có giả vờ với tôi, anh có biết vượt đèn đỏ nguy hiểm thế nào không?" face="Times New Roman">“Đúng đúng, anh nói phải, sau này tôi không dám nữa.”

“Được rồi, anh nộp phạt năm mươi tệ rồi đi đi.”

Tôi đành buồn bực lấy tiền nộp phạt, sau nghĩ lại không bị xử bắn coi như may mắn rồi, còn bận tâm năm chục tệ sao?

“Cảm ơn anh, tôi đi được chưa?”

Bị dằng dai một lúc, tuy không bị bắt nhưng đối tượng của tôi không biết biến đi đâu rồi.

Tôi hơi chán nản không biết làm sao, nhìn biển người không biết tìm cô ta ở đây bây giờ. Tôi đành cứ thế đi không mục đích, nhưng được cái tôi cũng may mắn, lại nhìn thấy mái tóc dài kia ở một góc đường, nhưng rồi chớp mắt cái đã lại biến mất trong bóng tối.

Tôi liều mình chạy sang mặc kệ có nguy cơ bị phát hiện, đuổi theo cô ta đến một con ngõ nhỏ tối om, nhưng ở đó chẳng thấy gì, cô ta lại biến mất rồi.

Lần này tôi thất vọng hoàn toàn, một cảm giác cô đơn tột cùng xộc thẳng vào tim tôi. Tôi châm điếu thuốc, rít vào từng hơi dài, trong đầu cứ lởn vởn mãi bóng dáng của cô gái đó.

Mình làm sao vậy? Có phải thích cô ta rồi không? Tôi nghĩ.

Tại sao lúc này điều hấp dẫn tôi lại là con người cô ta chứ không phải dây chuyền vàng, túi Prada, ví tiền?

https://thuviensach.vn

Đúng lúc tôi đang suy nghĩ mông lung thì cô gái đó đột nhiên xuất hiện. Cô ta đi ra từ một cửa hàng bán quà tặng.

Cô ta bất ngờ xuất hiện khiến tôi trở tay không kịp, cuống cuồng vứt đầu thuốc đi. Trong đêm tĩnh mịch, tiếng "lộp cộp" từ gót giày của cô ta vô cùng rõ ràng, dáng người thướt tha đó cũng dần biến mất trên con đường tối tờ mờ, mái tóc bay phấp phới theo gió. Có lẽ đúng là cô ta đã uống rất nhiều rượu, túi xách không khoác trên vai kẹp vào nách mà là treo ở bàn tay đung đưa theo từng bước đi. Tôi động thủ đây!

Tôi sải bước lại gần, chỉ cần cướp cái túi là được, trong túi của cô ta ít nhất phải có vài nghìn tệ, cướp đồ trang sức thì hơi khó, tôi chỉ cần giật lấy túi rồi chạy, chắc chắn cô ta không đuổi kịp.

"Soạt" một cái, có kẻ từ con ngõ bên trái chạy ra nẫng tay trên của tôi. Hắn giật lấy cái túi rồi chạy mất.

Mẹ kiếp! Lại còn thế này, con mồi tôi nhắm cả nửa ngày trời lại để kẻ khác nẫng mất! Hắn giật được cái túi rồi chạy mất, khốn kiếp, tôi phải đuổi theo hắn cướp lại cái túi. Hắn ta người thấp bé có lẽ không chạy thoát được tôi đâu.

Tôi chạy vượt qua người cô gái kia, nghe thấy cô ta hét lên: "Á! Ăn cướp!"

Tên kia tay cầm túi, chạy hết con ngõ này lại vòng sang ngõ khác, chắc chắn hắn không thể ngờ tôi là đồng liêu của hắn, hắn nghĩ cướp được cái túi rồi, nào biết được bọ ngựa bắt ve sầu lại có chim sẻ đứng sau? Tôi cũng có thể coi là chim sẻ?

Thôi, là bọ ngựa vậy.

Hồi đi học, ở trong khoa, với các hạng mục chạy ngắn một trăm, hai trăm, bốn trăm mét, chạy cự ly trung và dài, tôi ít khi có địch thủ. Tên cướp kia chưa chạy hết con ngõ thứ hai thì bị tôi đuổi đến sau lưng, hắn cũng dự đoán trước có người đuổi đằng sau, đột nhiên vung tay lên, tôi thấy trong

https://thuviensach.vn

tay hắn là một con dao găm. May mà tôi không đứng quá gần, nếu không thì bụng bị một rạch rồi.

Nhãi con, dám giết tao?

Tôi nhanh tay tóm lấy cánh tay cầm dao của hắn kéo về phía mình, thuận thế đưa chân lên đá hắn. Túi và dao đều rơi ra, tôi xông lên túm lấy tóc đập đầu hắn xuống đất mấy phát. Lần này toàn thân hắn mềm nhũn, từ các con ngõ khác có mấy tên đồng bọn của hắn chạy ra, tôi nhặt cái túi rồi chạy.

Chạy qua vài con ngõ, vừa chạy vừa nhìn về phía sau, khi chắc chắn không còn ai đuổi nữa tôi mới chậm lại. Cúi nhìn cái túi trong tay, phía trước đụng phải một người, tôi vội vung túi lên định đập, nhưng... người đó lại là cô gái bị giật túi.

Cô ta vẻ mặt đầy cảm kích cầm lấy túi từ tay tôi: "Cảm ơn anh, cảm ơn đã lấy lại giúp tôi!"

Tôi sững sờ...

Khi bình tĩnh lại, tôi cúi đầu nghĩ xem có nên cướp không, nhưng cô ta lại tò mò nhìn tôi, đã nhìn rõ mặt tôi rồi. Nếu tôi cướp, cô ta đi báo cảnh sát thì khả năng bị bắt là rất lớn.

"Thật sự cảm ơn anh, tôi là Chi Lan, anh tên gì?"

Khi ngẩng lên nhìn cô ta, tôi sững sờ, Chi Lan, quả nhiên là tiên nữ xinh đẹp diễm lệ thướt tha... Bỗng một cảm giác kỳ lạ khiến tôi không nói được gì, đôi mắt to tròn trong sáng càng khiến ý định cướp giật của tôi tan thành mây khói. Tôi không tự chủ được quay người, vẫy tay: "Tạm biệt!" rồi ngẩn ngơ bước đi.

Tôi châm một điếu thuốc, chán nản đi ra khỏi ngõ, không ngờ cô ta vẫn đi theo, dùng tay khẽ chạm vào mu bàn tay tôi: "Này, anh sao vậy?"

"Con gái buổi tối đừng có đi vào những con đường thế này! Chút thường thức đó cô cũng không biết sao?!" Tôi đột nhiên quát lên, bản thân cũng thấy giật mình.

https://thuviensach.vn

“Đến trung tâm thương mại Hoa Nhuận đi đường này gần mà.”

“Cô ngốc à? Đừng có theo tôi!”

Tôi ra khỏi ngõ, đi đến con đường ăn vặt đầy náo nhiệt, cô ta kéo tay tôi nói: “Tôi mời anh ăn chút gì được không?”

Tôi nhìn thẳng vào mắt cô ta nói: “Cô Chi Lan, tôi vốn là một tên cướp! Vừa rồi tôi định cướp của cô nhưng lại bị tên khác ra tay trước, tôi không phải bắt cướp giúp cô mà chỉ vì cái túi kia thôi! Tôi cho cô hay, đừng có tin người có vẻ ngoài lương thiện đoan trang, đặc biệt là loại người như tôi!” Gương mặt thiên thần, dáng người ác quỷ, Chi Lan chính là kiểu người đẹp đó, tôi bất giác không kìm được cho cô ta biết tôi là trộm cướp. Tôi muốn cho cô biết rằng không bao giờ được tin những người có vẻ ngoài xinh đẹp. Dù sao tôi chạy rồi thì cô ta cũng không đuổi được, hơn nữa tại sao tôi lại phải chạy, dù cô ta đi báo cảnh sát thì cũng chẳng có chứng cứ!

Tôi quay người định đi, cô ta sững người đứng im tại chỗ.

Một cơn gió lạnh thổi tới, tôi cảm thấy vô cùng sợ hãi.

“Thế tại sao sau đó anh không cướp nữa?” Cô gái này đúng là không sợ chết, lại đuổi theo tôi.

“Lúc nhìn thấy cô, mọi ý định của tôi trước đó đều tan biến. Tôi cảm thấy mình thật tàn nhẫn, thậm chí khinh bỉ chính mình, bản thân là một nam tử hán có chân có tay, tại sao lại có ý nghĩ đáng ghê tởm như thế?”

“Thế tại sao anh lại định cướp?” Cô gái này không chỉ có gương mặt thiên thần mà giọng nói cũng lảnh lót dễ nghe.

“Hừ, tôi cần tiền.”

"Bao nhiêu?”

“Hai vạn!”

“Được, để tôi đi rút tiền cho anh, anh ở đây đợi tôi!”

https://thuviensach.vn

Cô ấy kéo tôi lại, kiên quyết n

“Ừm được, tôi đợi cô.”

“Được, đợi tôi đấy!” Cô ấy chạy tới chỗ máy rút tiền ở ngân hàng đối diện.

Đợi cô? Cô nghĩ tôi là thằng ngu à? Cô mà báo cảnh sát thì tôi lại phiền phức to, ai tin được vô duyên vô cớ cô lại cho tiền một tên cướp chứ? Tôi nhấc chân chạy mất.

Tối hôm đó, tôi mặc đồng phục đứng dựa tường, mơ màng nhìn các chàng trai cô gái vui vẻ. Tôi kéo mũ sụp hẳn xuống, sợ người ta nhận ra tôi, vừa sợ những người tôi từng quen biết, vừa sợ Chi Lan mà tôi định cướp tối qua.

Một tờ giấy đưa ra trước mặt tôi, tôi khựng người, gì vậy? Tôi ăn mặc thế này cũng có người đưa giấy sao?

Cũng không phải người hôm qua đưa giấy, mà là một cánh tay ngọc ngà, trắng trẻo. Tôi ngoảnh sang, một người phụ nữ xinh đẹp, xinh đẹp đến thần thánh cũng không thể xâm phạm, mái tóc đen nhánh buộc cao, đôi mắt bồ câu đa tình, ngũ quan hài hòa, đôi môi hồng óng ánh gợi cảm, làn da trắng mịn màng không tì vết... vẻ đẹp của cô ấy là vẻ đẹp của sự thanh khiết, hoàn toàn khác biệt với những cô gái ngoài kia. Tôi choáng váng, vội thụt lùi mấy bước, cúi đầu không nhìn cô ấy.

Cô ấy tiến tới hai bước, huơ huơ tờ giấy trước mặt tôi: “Tôi có phải người đẹp không?”

Tôi nhìn vào mắt cô ấy, gật đầu.

“Anh tên là Ân Nhiên?” Giọng của cô ấy vừa dễ nghe vừa có sức hút.

“Xin lỗi cô nhận nhầm người rồi.” Tôi trả lời.

“Hì... có thể uống với tôi ly rượu không?”

“Xin lỗi người đẹp, tôi đang làm việc.”

https://thuviensach.vn

“Vậy để tôi đi nói với quản lý.”

Cô ấy đi nói thật, quản lý tới nói với tôi: “Ân Nhiên, ngồi nói chuyện với vị khách đó đi."

“Quản lý, chuyện tiếp khách không phải của các cô gái và bọn kia sao?” Bọn kia mà tôi nói chính là bọn trai bao.

“Ân Nhiên, cậu ngốc à? Khách kiểu đó vừa phú vừa quý, tiêu tiền ở chỗ chúng ta nếu vui là sẽ trả từng vạn từng vạn!”

Tôi sững người... Từng vạn từng vạn? Thật hay giả đấy?

Tôi từng thấy những khách nam cho các cô gái hàng nghìn hàng vạn, nhưng khách nữ cho bọn trai bao từng đó thì chưa thấy. Tôi có thể chống cự lại mọi thứ, trừ sự mê hoặc, đúng, tôi cũng là loại dung tục như vậy, rất yêu tiền, rất thực tế.

Cô ấy ngồi trong phòng “Athena”, khi tôi gõ cửa thì có phục vụ ra mở cửa cho tôi. Căn phòng thật to, chỉ có mỗi mình cô ta đang ngồi trên sô pha, tay cầm ly rượu chân cao rót đầy rượu nho.

Cô ta cười với tôi, giả dụ như đó là nụ cười khinh miệt hay cao ngạo thì tôi sẽ quay người đi ngay, nhưng nụ cười của cô ấy lại vô cùng chân thành.

“Xin hỏi, tôi có thể làm gì cho cô?” Tôi bình tĩnh hỏi.

“Anh lại đây, lại đây ngồi!” Đôi mắt sáng trong, hàm răng trắng bóng, nụ cười hút hồn.

Tôi bất an vặn vẹo tay, ngồi xuống góc sô pha. Cô ấy bật cười: “Dịch lại đây một chút đi!”

Tôi dịch một tí, cô ấy đứng dậy ngồi xuống bên cạnh dựa vào tôi, tôi vội vàng ngồi dịch ra. Không phải cô ấy coi tôi là bọn trai bao đấy chứ?

“Phục vụ, cho tôi hai ly cocktail.” Cô ấy nói với cậu phục vụ đứng sau cửa.

https://thuviensach.vn

“Anh bỏ mũ ra được không?” Cô ấy hỏi nhẹ nhàng.

“À, được.” Tôi vẫn không kiềm chế được sự căng thẳng và khủng hoảng.

“Anh đã tốt nghiệp đại học sao?” Vừa nói cô ấy vừa quay sang nhìn tôi với đôi mắt đầy kinh ngạc.

“Cái này.. .cô cũng biết sao?” Điều khiến tôi ngạc nhiên là cô ấy không chỉ biết tên tôi mà hình như còn xem cả lý lịch của tôi hay sao ấy.

“À, tôi cho họ tiền, cái gì họ cũng nói hết.”

“Có phải cô thấy có tiền là giỏi lắm không?” Tôi bỗng hỏi.

Cô ấy hơi ngạc nhiên, ngạc nhiên tại sao tôi lại tự nhiên bực mình. Tôi dám nói rằng, trong mười người đàn ông thì có đến chín người yêu ánh mắt ngạc nhiên của cô ấy, đôi lông mày tỉa gọn gàng hơi cong lên, chiếc lưỡi lướt nhanh qua hàm răng trắng, rồi lại mỉm cười lấy lại sự tôn nghiêm vốn có của cô.

“Với tôi mà nói thì tiền đúng là tiêu chuẩn duy nhất để đánh giá giá trị sống”.

“Theo cô nói thì không phải chỉ những người giàu có như cô mới vui vẻ, còn người nghèo chúng tôi thì rất thảm sao? Thế giới này phần lớn là người nghèo, vậy thì người nghèo chúng tôi chỉ có thể sống cùng người giàu các cô? Chúng tôi không cần chơi nữa, chết hết đi là xong, cô nói đúng không?”

Cô ấy cười:

“Thực ra, niềm vui của rất nhiều người đều liên quan đến tiền bạc. Nói ngay lúc này đây, sau khi cuộc khủng hoảng tài chính nổ ra, có phải có rất nhiều người nhăn nhó khổ sở không?”

Cô ấy nói cũng phải, cả ngày tôi khổ sở không phải vì tiền bạc sao? Tình hình việc làm bây giờ vốn không thể lạc quan nổi, trong tình hình khủng hoảng tài chính nữa thì càng khó khăn. Nghĩ đến việc tôi đường đường là một sinh viên đã tốt nghiệp đại học mà lại đi khuân vác, rửa xe...

https://thuviensach.vn

“Cô nói cũng phải. Cứ giở báo ra xem, báo kinh tế không nói, ngay báo giải trí cũng toàn viết minh tinh này kia thu nhập bao nhiêu, báo thể thao thì viết phí chuyển nhượng của cầu thủ bóng đá này là bao nhiêu bao nhiêu đó, xếp thứ mấy trong bảng xếp hạng lương tuần. Chúng ta xem bóng đá chứ ai quan tâm họ chuyển nhượng bao nhiêu? Nếu ở đâu đó bị sập nhà hay xảy ra tai nạn ô tô thì lại nói công ty bảo hiểm phải đền bù bao nhiêu bao nhiêu nữa.”

“Chẳng còn cách nào cả, đó chính là hiện thực xã hội. Chúng tôi đến quán rượu là để quên đi mọi phiền não, quên đi sinh lão bệnh tử, tiền quyền tài thế . Đừng nói những chuyện đau đầu ấy nữa, nói chuyện khác đi. Ai ya, lâu lắm rồi tôi không nói chuyện với người đàn ông nào thông minh thế này.” Rõ ràng là cô ấy rất vui.

Khen người khác là một nghệ thuật, người đẹp này sử dụng nó thật điêu luyện, nhưng không biết cô ấy khen tôi làm gì, ngoài cái thân thể này ra tôi chẳng còn gì để người ta lừa nữa.

“Theo tôi thấy, muốn mọi người trên thế giới này vui vẻ thì có một cách, cho một số người giàu trước rồi tiêu diệt hết những người không giàu được, cuối cùng thực hiện chính sách cùng giàu có!”

Cô ấy cười, vừa giống bông hoa đào trong gió xuân, lại giống thiên thần trong màn đêm.

Tôi nhìn mà say đắm. Thấy tôi ngẩn ngơ, cô ấy ngoảnh sang nhìn thẳng vào mặt tôi như đang nghiên cứu cái gì

Rất nhanh tôi đã ý thức được tình huống khó xử này, vội vàng rời mắt đi.

“Anh đúng một anh chàng rất đẹp trai!” Cuối cùng cô ấy cũng nghiên cứu ra đáp án.

“Cô cũng là cô gái rất xinh đẹp!” Tôi nghĩ thầm, nên nói là phụ nữ hay cô gái, nhưng rồi tôi vẫn dùng cô gái.

Cô ấy nghe thấy cô gái thì hừ một tiếng: “Cô gái? Tôi lớn hơn anh đấy.”

https://thuviensach.vn

“Thế thì sao? Cô thật sự rất trẻ! Cô có dáng vẻ yêu kiều xinh đẹp trưởng thành, nhưng cũng mang hơi thở của tuổi thanh xuân. Gương mặt ẩn hiện nét sầu muộn của thiếu nữ.” Tôi nói đều là thật lòng cả.

Đôi môi hoa đào của cô ấy nở nụ cười - trong lòng tôi cũng nở hoa...

“Tôi là Sa Chức.”

“Đồ Ngốc?”

“Chữ Sa có bộ Thảo đầu. Chức trong Chức Nữ.”

“Tên đẹp y như người.”

Người với người quen nhau đơn giản vậy thôi.

Đêm hôm đó tôi và cô ấy ngồi đến hai giờ sáng, rượu uống nhiều, thuốc hút nhiều, chuyện cũng nói rất nhiều. Đương nhiên cô ấy cho tôi tiền thật nhưng tôi không cầm. Chủ đề nói chuyện của tôi chỉ dừng lại ở cuộc sống và những chuyện vui thời sinh viên, về thân thế của cô ấy tôi chẳng biết chút gì.

Sau đó cứ cách một hai ngày cô ấy lại đến “Cánh cổng thiên đường”, vẫn là “Athena”, và đối tượng nói chuyện luôn là tôi.

Các cô gái cứ lấy chuyện đó ra trêu chọc tôi, bảo tôi đã câu được một bà cô nhà giàu, còn bọn trai bao thì càng ngày càng oán giận tôi.

Từ các cô gái, tôi dần dà biết được một chút về cô ấy. Có lúc thậm chí tôi đã tưởng tượng cô ấy là chị mình, còn quan hệ nam nữ thì tôi chưa từng nghĩ đến.

Từ đó về sau, mỗi ngày đi làm tôi đều cảm thấy vô cùng vui vẻ phấn khích, đàn ông không lúc nào cự tuyệt được những người phụ nữ xinh đẹp. Tục ngữ nói, dùng lửa thử vàng, dùng vàng thử phụ nữ, dùng phụ nữ thử đàn ông. Ngày nào tôi cũng chờ cô ấy đến. Nhưng tôi t mình với cô ấy là không thể, chúng tôi làm bạn bè cũng được, được nói chuyện với cô ấy là tôi thấy mãn nguyện rồi.

https://thuviensach.vn

Con người ai cũng thích hư vinh, huống hồ tôi lại là người đàn ông chưa va chạm nhiều với sự đời, hơn nữa lại là người không có tiền nhưng có gan. Nói chuyện với Sa Chức khiến tôi quên hết mọi phiền muộn của thế gian, gạt bỏ được hết mọi điều không vui.

Ba năm trước, sau khi tốt nghiệp khoa Nghệ thuật, Sa Chức lấy một doanh nhân Ma Cao giàu có. Ông chồng giàu có hơn sáu chục tuổi, có lẽ không biết trân trọng bản thân. Sa Chức lấy chưa được một năm thì ông ta lăn đùng ra chết, để lại cô vợ xinh đẹp và mấy chục triệu tệ. Từ đó, dưới ánh đèn đô thị ban đêm có thêm một chiếc xe thể thao màu đỏ, rất nhiều quán rượu cao cấp có thêm một thiếu phụ ngồi uống rượu giải sầu, bọn trai bao lại có thêm một mục tiêu. Nhưng cô ấy lại nhìn trúng tôi, một tay bảo vệ chẳng có gì nổi bật.

https://thuviensach.vn

Vì Sa Chức mà những tay bảo vệ khác và bọn trai bao đều nhìn tôi với ánh mắt kỳ lạ, không biết tại sao tôi đi đến đâu cũng không thể hòa nhập được. Đội trưởng đội bảo vệ khi đi đến trước mặt cố ý huých tôi một cái: "Đứng thẳng lên!"

Tôi đứng thẳng đây rồi còn gì? Tại sao những tay bảo vệ khác có thể đi lung tung khắp nơi còn tôi lại không? Đáng bực hơn đó là tiếp đó một tay bảo vệ đi ngang qua cố ý giẫm vào chân tôi, tôi kêu lên lùi lại một bước, hắn ta lập tức chỉ vào mặt tôi: "Mày chửi tao hả?"

"Tôi không chửi! Tôi chỉ hỏi thăm người nhà anh!"

"Được, mày có giỏi thì cứ đợi đấy! Sau khi tan làm gặp tao!" Nói rồi hắn cười nham hiểm bỏ đi.

Mẹ kiếp, lũ người khốn nạn! Buổi tối khi Sa Chức đến, tuy tôi không đi làm nhưng quản lý biết vì tôi mà Sa Chức đến nhiều hơn hẳn nên anh ta cũng không có ý kiến gì. "Athena" là một trong những phòng bao đắt nhất "Cánh cổng thiên đường", ngược lại còn khuyến khích tôi chơi cho vui. Khi nói câu đó khóe miệng anh ta còn cười một cách dâm đãng.

Đồng nghiệp, đặc biệt là các cô gái thường xuyên lấy tôi là làm trò đùa, bảo tôi bám váy bà cô giàu có, lại là một bà cô xinh đẹp, tôi rất có phúc, có phúc hơn họ. Thật ra phụ nữ thông minh làm gái bao cũng có thể đạt đến cảnh giới rất cao. Có một vài người dựa vào trí thông minh và tài ăn nói, cộng với dáng người đã khiến các ông chủ đến "Cánh cổng thiên đường" tâm trạng vui sướng không gì bằng, những cô gái như thế rất nhanh sẽ được thăng cấp thành vợ bé.

Nhưng những tay bảo vệ khác lại cảm thấy khó chịu - "Một lần cô ta cho mày bao nhiêu tiền? cẩn thận chịu thiệt thòi đấy!" Rồi chúng cười mỉa mai. Tôi coi thường chúng, cũng chỉ cười cho qua. Tôi biết để chúng thắng trong cuộc đấu võ mồm sẽ giúp tôi bớt đi rất nhiều phiền phức. Bọn trai bao mới khiến tôi hận nhất. Thậm chí tôi còn nghe nói chúng sẽ tìm người thiến tôi, tôi cũng chẳng thấy sợ chút nào. Có lẽ đội trưởng đội bảo vệ đã nhận tiền của chúng?

https://thuviensach.vn

Tôi hậm hực nhìn bóng lưng bọn chúng, không biết phía trước có một người đẹp xách túi nghiêng đầu quan sát tôi. Mái tóc dài của cô ấy lay động theo tiếng nhạc xập xình một cách kỳ lạ, xinh đẹp vô cùng. Chính là đối tượng tôi định cướp hôm đó, Chi Lan.

Tôi vừa nhìn là nhận ra cô ấy, vội vàng kéo sụp mũ xuống chen vào biển người rồi đến đứng cạnh một cái cột ở góc khác. Chi Lan ngó đông ngó tây trong biển người để tìm tôi. Tôi vòng qua cô ấy, nấp sau mấy cái cột để che khuất tầm nhìn của cô ấy. Cô ấy nóng lòng tìm tôi như thế không phải muốn báo cảnh sát bắt tôi đấy chứ? Cô ấy mà báo cảnh sát thì tôi rắc rối to. Có lẽ có ấy vẫn chưa nhận ra tôi, nếu không thì đã giữ lấy tôi rồi, chắc chỉ đang phân vân xem có phải tôi không.

Tôi tiếp tục chơi trò bịt mắt bắt dê với Chi Lan, nhưng ngay khi tôi nhìn cô ấy chằm chằm thì lại thấy mái tóc dài của cô ấy bay lên trong biển người, tôi sững sờ đứng tại chỗ, không biết đang nghĩ gì.

“Này!” Cô gái phía trước mặt dọa tôi giật thót.

“Chi... Chi Lan... tôi không phải... không phải...” Người tôi run lên.

“Người đẹp kia là gì của anh?” Người trước mặt tôi không phải Chi Lan, mà là Sa Chức...

“Cô ấy... là... là bạn học.”

“Bạn học” Sa Chức đầy vẻ không tin.

“Đúng, là bạn học. Tôi sợ bạn bè nhìn thấy bộ dạng này của mình, mất mặt lắm!” Tôi nói dối.

Chi Lan vòng lại, tôi kéo Sa Chức chạy vào gian “Athena”. Vào trong tôi nhìn ra ngoài cửa kính, còn may, cô ấy không tìm được tôi, nếu không cô ấy mà báo cảnh sát thì rắc rối.

“Sao lại căng thẳng thế?” Sa Chức cười. “Tôi thấy tám mươi phần trăm đó là bạn gái cũ của anh.”

https://thuviensach.vn

“Không, thật sự không phải. Vì tôi rất sợ bạn đại học biết tôi làm bảo vệ ở quán bar, tôi sợ người ta coi thường mình. Đứng trước mặt người khác tôi cứ có cảm giác sự tự ti lan tỏa từ trái tim ra toàn thân, dường như nó nuốt chửng cả người tôi.” Bảo Chi Lan là bạn học đương nhiên là nói dối, nhưng cảm giác tự ti thì đúng là sự thật.

“Hứ, tôi cho anh hai, ba mươi vạn, xem bạn anh còn dám coi thường anh không!” Sa Chức nói.

Tôi ngạc nhiên, rồi nói: “Cảm ơn, tôi nhận ý tốt của cô!”

“Để tôi viết chi phiếu cho anh.”

“Đừng! Tuy tôi cần tiền nhưng không có công không nhận lộc, tôi hiểu điều đó chứ. Nếu tôi nhận tiền của cô thì chúng ta còn là bạn bè không? Như thế tôi có khác gì bọn trai bao bám váy nhà giàu chứ? Cô cũng coi thường tôi thôi.” Thật ra đứng trước mặt cô ấy thôi cũng khiến tôi vô cùng tự ti rồi.

“Tôi không có ý đó, chỉ là tôi thấy lúc nào anh cũng thẫn thờ, lại cứ như có thâm thù đại hận gì ấy. Thật ra anh cười rất đẹp, sao không cười nhiều hơn một chút? Dùng nụ cười đối mặt với cuộc đời, cuộc sống của anh sẽ thay đổi!” Cô ấy gật đầu với tôi.

“Cười? Nếu chúng ta đổi cho nhau, nếu cô là tôi, không khóc đã là rất kiên cường rồi.”

“Anh lại nói đến vấn đề tiền nong rồi.”

“Tôi cũng thấy lạ, cô cứ tiêu tiền bừa bãi như thế, dù có núi vàng núi bạc thì sớm muộn gì cũng hết thôi.” Tôi nói.

Sa Chức đứng dậy tiến ra cửa: “Anh theo tôi, tôi muốn dạy anh một vài thứ.” Tôi theo cô ấy ra ngoài, cô ấy vừa đi vừa gọi điện thoại, hẹn rất nhiều người.

Ra khỏi “Cánh cổng thiên đường”, cô ấy nói:

https://thuviensach.vn

“Biết ở đâu có sòng bạc không?”

Tôi đáp: “Ở đây khách sạn, quán bar nào cũng có sòng bạc.”

“Sòng bạc của “Cánh cổng thiên đường'” các anh đã liệt tôi vào danh sách đen, không cho tôi vào nữa rồi. Chúng ta đến nơi khác.”

Tôi kinh ngạc: “Cô còn mê đánh bạc sao? Tại sao sòng bạc lại cấm cửa cô?”

“Lúc nào cũng thắng thì thế chứ sao?”

Tôi lắc đầu: “Tôi không tin.”

Trước cửa khách sạn năm sao Hồng Tường, người Sa Chức hẹn mười phút sau đã có mặt, sáu người đều còn rất trẻ, hơn nữa còn như thủ hạ của cô ấy vậy. Cô ấy dặn dò một lượt rồi mấy người đó phân tán ra mà đi vào. Sa Chức đưa tôi xuống sòng bạc dưới hầm, sòng bạc ở đây rất cao cấp, cao cấp đến mức khiến người ta phải tặc lưỡi. Vào sòng bạc cũng không phải dễ, có rất nhiều vòng kiểm tra, còn có máy quay an ninh, máy kiểm tra đồ kim loại.

Sa Chức tiến tới một cái bàn, ở đó có tám người, sáu người là thủ hạ mà cô ấy gọi đến. Tôi ngạc nhiên, lẽ nào cô ấy lại đánh bạc với thủ hạ của mình?

Sa Chức nhẹ nhàng nói với tôi: “Bàn này quy định mỗi người lấy ra năm mươi vạn, thua hết mới được rút lui, cùng có nghĩa là một người may mắn sẽ thắng hết tất cả.”

Đúng là trước mặt mọi người trên bàn đều có một số tiền. Tôi cứ cho rằng đó là mấy cọc giấy mà thôi, ít nhất là trong mắt những người này, số giấy kia dường như chẳng có chút giá trị nào. Nhưng ý nghĩa của những cọc giấy kia lại không đơn giản như thế. Giờ được tận mắt chứng kiến cảnh tượng thường thấy trong phim, tôi phải trố mắt ra.

Tôi không hiểu sự ảo diệu trong đó, cứ nhìn Sa Chức đánh thôi. Quanh bàn kể cả sáu thủ hạ của Sa Chức, còn hai người nữa, tất cả là chín người.

https://thuviensach.vn

Mà những thủ hạ của Sa Chức làm như không quen biết nhau vậy, còn dùng kỹ xảo vờ như thua Sa Chức. Khi dùng những chiêu đó họ đều rất nghiêm túc, chẳng ai nhìn ra được sơ hở gì. Thời gian chầm chậm trôi đi, cuối cùng tiền của sáu người kia đều thua cho Sa Chức hết. Hết người này đến người khác ảo não đứng dậy, chỉ còn lại Sa Chức và hai người kia. Sa Chức nhìn hai ông chủ đó cười nói: "Hai vị... chi bằng tôi làm cái nhé, cứ đánh từng lượt thế này lãng phí thời gian quá!"

Trước mặt Sa Chức có hơn ba trăm vạn, còn hai người kia chỉ còn lại mấy chục vạn, họ đều lắc đầu. Vì thua là họ thua sạch luôn, còn Sa Chức thua thì cũng thua chưa hết một nửa. Cũng có nghĩa là Sa Chức có vài cơ hội, còn họ mỗi người chỉ có một lần. Sa Chức ỏn ẻn nói: "Hay là thế này đi, nếu tôi thua hết thì tối nay sẽ cùng đi vui vẻ với hai vị, thế được không?"

Hai người kia nhìn Sa Chức, dường như đã động lòng. Hồi đó Sa Chức lọt vào mắt ông chủ lớn người Ma Cao kia chắc cũng đơn giản, chính là vì cô ấy có vẻ đẹp không gì sánh bằng, ai nhìn cũng phải động lòng.

Hai người kia gật đầu. Sa Chức lại nói: "Chúng ta tung hết bài ra, mỗi người rút một lá, Át to nhất. Hai nhỏ nhất, bài ai to nhất thì thắng."

Nhân viên chia bài trn hết bài lên, ba người mỗi người một lá, hai ông chủ kia tay run rẩy. Sa Chức cười lật bài, lá không to lắm. Mười Cơ, tôi chán nản thở dài...

Sa Chức nói với tôi: "Ân Nhiên, trong mọi hoàn cảnh phải giữ nụ cười, nụ cười sẽ giúp anh tự tin, khiến đối thủ sợ hãi, khiến người khác không đoán được anh đang nghĩ gì, nó đem may mắn đến, đẩy phiền não đi. Nào, cười một cái!"

"Tôi không cười nổi, căng thẳng thế này."

Tuy nói vậy nhưng tôi vẫn cố nặn ra nụ cười gượng ép.

"Nụ cười khó coi nhất mà tôi từng thấy." Cô ấy đẩy đầu tôi.

https://thuviensach.vn

Hai ông chủ kia lần lượt từng người đều thở dài một tiếng, bài của họ cộng vào cũng không lớn hơn mười, hậm hực rời khỏi bàn...

Đi ra khỏi sòng bạc, tôi có cảm giác như lạc trong mây mù, mọi việc là sự thật sao? Chỉ hơn nửa tiếng mà Sa Chức có được một trăm vạn, cô ấy thưởng cho mỗi thủ hạ hai vạn...

"Sau này anh theo tôi đi." Cô ấy nói.

"Để tôi suy nghĩ." Tôi không biết cồ ấy làm gì, có thủ hạ như vậy có lẽ cũng chẳng phải người tốt. Chưa biết rõ thì tôi không dám mạo hiểm, tôi hiểu thế nào là sai một li đi một dặm.

"Đi thôi, chúng ta về uống rượu tiếp."

Trong "Athena", Sa Chức dạy tôi những đạo lý lớn làm người một cách sinh động, tôi cũng không biết có thể coi là đạo lý lớn không, nhưng vừa rồi cô ấy đánh bạc như thế đủ để tôi bái làm thầy rồi.

"Gia tài của tôi là chồng tôi để lại. Chồng tôi mồ côi cha mẹ từ nhỏ, không họ hàng thân thích, hồi nhỏ vượt biên đến Ma Cao, từ một tay sai hèn mọn làm đến ông chủ của sòng bạc, cầm một lá bài nát không còn gì nát hơn đánh đến lá bài tốt nhất, đó chính là sự lợi hại, cũng chính là điểm người ta thích nhất ở ông ấy. Cuộc đời giống như một ván bạc, muốn thắng phải có ba thứ: vận, khí, thế. Ngại quá, lại nói những điều ảo diệu này.

Tôi chi muốn bảo anh hãy tự tin lên một chút. Thế gian này có chuyện gì là không thể, anh hiểu không? Anh phải học cách dũng cảm đối diện với những khó khăn trắc trở trên đường đời! Phụ nữ cần lòng tin không cần biết nó có phù hợp với hiện thực hay không, nhưng đàn ông thì khác, đàn ông không thể tự tin mù quáng được."

Nó cũng phải.

"Sa Chức, tôi muốn biết tại sao cô lại làm bạn với tôi?"

"Lần đầu tiên bị cự tuyệt lời mời, tôi không cam tâm. Anh là người đầu tiên làm bạn được với tôi. Anh cũng là người đầu tiên tôi coi là bạn."

https://thuviensach.vn

“Sa Chức, tôi chỉ là một bảo vệ hèn kém, tôi tự thấy mình không xứng được làm bạn với cô. Hơn nữa khoảng cách giữa chúng ta lại quá lớn. Hai người không cùng một trình độ, cũng không có chung tiếng nói, cô cứ nói thẳng mục đích của mình đi.” Không phải tôi uống say rồi nói lung tung mà là mượn rượu hỏi cho rõ ràng.

“Ân Nhiên, tôi nói thật. Tại sao chỉ có đàn ông có tiền là chơi đùa phụ nữ? Đàn ông có dục vọng, tình yêu, lẽ nào phụ nữ chúng tôi không có? Anh nhìn đám trai bao ngoài kia, ưỡn à ưỡn ẹo, chẳng có chút nam tính nào. Vẻ mặt lúc nào cũng tươi cười nói những lời nịnh hót bản thân họ cũng thấy ghê tởm để mấy bà cô nhà giàu nhét tiền vào túi mình. Loại đàn ông đó tôi không cần!” Đúng, đó chính là suy nghĩ thật sự của Sa Chức khi tiếp cận tôi, cũng giống như các vĩ nhân đã nói, trên đời này không có mối thù vô duyên vô cớ, cũng chẳng có tình yêu vô duyên vô cớ.

Đàn ông và phụ nữ đều giống nhau, đều là con người, đều có dục vọng, có khát vọng, không chỉ là tiền mà còn có tình yêu, tình dục.

“Anh thích tôi không?”

Sa Chức là người rất biết dùng ngôn ngữ cơ thể, tay cô ấy khẽ luồn qua cổ tôi, ngực chạm vào người tôi, dục hỏa trong lòng tôi lập tức bùng cháy.

“Sa Chức, tôi uống nhiều quá rồi, muốn nôn...” Tôi chạy khỏi “Athena”, tôi thừa nhận khả năng miễn dịch của tôi với “yêu tinh” như thế rất yếu, có lẽ tôi không hề yêu cô ấy nhưng tôi lại rất muốn có được cơ thể cô ấy, cũng giống như những người cùng tuổi tôi vậy, huống hồ tôi đã N tháng rồi không chạm vào phụ nữ.

Tôi tưởng tượng thân thể đẹp đẽ của cô ấy. Nhưng tôi không muốn cô ấy coi tôi như bọn trai bao, quá ghê tởm!

Tối hôm đó bị tay đội trưởng bảo vệ cảnh cáo, tôi cẩn thận đề phòng hơn. Trong quán có một dãy phòng cho nhân viên ngủ, tối đó tôi cầm một con dao dài để dưới chăn. Một giờ... hai giờ... không sao, tôi ngủ mất, cũng chỉ nửa tiếng sau thì cửa bị đạp mở, một lũ người xông vào tay đấm chân đá

https://thuviensach.vn

vào tôi nằm trong chăn, một tên hét lên: “Bọn mày ngu thế, lật chăn ra đánh!

Khi lật chăn ra thấy tôi tay cầm dao bật dậy, một vài tên phá cửa chạy ra ngoài. Tôi kề dao lên cổ tay đội trưởng: “Chạy đi, tao xem mày chạy thế nào!”

Nhưng hắn ta lại rất bình tĩnh: “Có giỏi thì vứt dao đi!”

“Đội trưởng, tưởng tao ngu à?” Tôi đấm vào đuôi mắt hắn, hắn loạng choạng rồi ngã ra. “Đội trưởng, tao dùng dao, bọn mày dùng tay, có phải rất bất công không? Vậy thì, tao một người, bọn mày lại một đám, như thế có công bằng không?”

“Có giỏi thì mày vứt dao, một đánh một! Một lần là xong, bất luận là ai thắng ai thua, một trận là xong!” Hắn quát lên.

Kết quả thật bất ngờ, đội trưởng học ba năm đấm bốc trong trường an ninh, được trường gửi đến chùa Thiếu Lâm trên Tung Sơn học một năm lại không chịu được những cú đấm của tôi, khi bị tôi túm tóc đập đầu vào tường, nếu không phải có người kéo ra thì có lẽ hắn ta không qua nổi đêm nay...

Khi chúng đi hết, bạn cùng phòng tôi cảm thán: “Cậu cừ thật!” Cậu này là nhân viên phục vụ bàn, bình thường cũng bị bọn bảo vệ kia ức hiếp.

“Người hiền bị ức hiếp, ngựa hiền bị người cưỡi. Ra ngoài xã hội mềm mỏng quá không được, cứng nhắc quá cũng không được, phải biết uyển chuyển giữa nhu và cương.”

Tối hôm sau, Sa Chức dẫn theo một đám bạn đến “Athena”, cũng gọi tôi đến. Tôi vốn không muốn đi, dù sao thì đám bạn cũng giống cô ấy, ăn mặc sang trọng lộng lẫy, tôi đứng bên cạnh họ sẽ tôn lên vẻ đẹp của họ, miêu tả một cách hoàn hảo khoảng cách giàu nghèo của thế giới này.

Nhưng người phụ nữ tôi từng định cướp, Chi Lan, người này có ánh mắt giảo hoạt vô cùng, dù xinh đẹp thế nào cũng không thể che giấu được sự

https://thuviensach.vn

giảo hoạt của cô ta. Cô ta tìm tôi nhất định có mục đích, nhưng có phải muốn bắt tôi không thì không biết, tốt nhất vẫn nên tránh xa một chút.

Thay quần áo, tôi bước vào "Athena". Trong đó có ba nữ, bốn nam, đều là người có tiền ăn mặc sang trọng, ít nhất thì bề ngoài là vậy.

Sa Chức giới thiệu: "Đây là bạn tôi, Ân Nhiên."

Hai người đàn ông đứng dậy cười cung kính: "Xin chào." Tôi gật đầu lịch sự.

Sa Chức nhìn tôi cười khảy: "Tối qua trốn mất không tung tích, anh thật có c nhỉ!"

Đúng là tối hôm qua đã thất lễ, lúc đó tâm trạng rối bời, chỉ thấy nếu làm chuyện đó với cô ấy thật thì chẳng khác gì trai bao.

"Có biết tôi gọi anh có việc gì không?" Sa Chức hỏi.

Tôi lắc đầu.

Sa Chức cúi đầu nói: "Anh nhìn đi, những người đàn ông kia đều có thân thế bất phàm, bất luận thân thế cao quý thế nào cũng chịu thần phục dưới chân tôi... Anh đừng đi vội!" Tôi đứng dậy định đi thì cô ấy kéo lại.

"Đã thế thì cô theo họ không phải là xong sao. Gọi tôi đến đây để khoe sức hấp dẫn của cô chứ gì?"

"Tôi cũng không biết tại sao nhìn thấy anh là trong lòng thấy hỗn loạn rối như tơ vò. Tôi muốn khoe sức hấp dẫn của tôi, muốn cho anh biết mình không biết tốt xấu ra sao. Nhưng tôi gọi anh đến đây là muốn anh hãy học một số thứ cần phải học trong cuộc sống. Chúng sẽ rất có ích cho anh sau này, anh hiểu không? Anh thông minh như vậy, vẻ ngoài cùng xuất chúng, nếu anh biết linh hoạt một chút thì cuộc sống của anh sẽ không chán ngán thế này."

Sa Chức không đợi tôi nói đã quay sang nói chuyện với mấy người kia.

https://thuviensach.vn

Mấy người đàn ông kia đều không phải nhân vật tầm thường, địa vị cao, nhà lại giàu. Mấy người phụ nữ thì giống như bồ nhí vậy. Sa Chức bàn chuyện làm ăn với họ, bảo hai người bạn ra mặt vay tiền ngân hàng.

Vị giám đốc ngân hàng đang suy nghĩ, hai người bạn nam của Sa Chức vừa lên tiếng là ông ta vội gật đầu bảo được. Sa Chức nhét một tấm chi phiếu vào tay ông giám đốc kia, rồi tất cả lại uống rượu. Sa Chức quay sang hỏi tôi: "Anh có biết tại sao tôi lại vay tiền ngân hàng không?"

"Tôi không biết, cô nhiều tiền thế rồi."

"Đồ ngốc, dùng tiền người khác kiếm tiền mới là thông minh. Nào, uống đi!"

Cô ấy rất vui, tôi thì bực bội, nhìn bọn họ thoải mái về tiền bạc như thế trong lòng thật sự không khỏi thấy phiền muộn. Cộng số tiền lương một nghìn một tháng của cả đời tôi lại cùng không bằng một chiếc xe họ tiện mồm nói ra.

Một cô bồ nhí khẽ nói với người đàn ông bên cạnh: "Cánh cổng thiên đường đúng là rất tốt, trai bao ai cũng đẹp trai như thế." Ánh mắt thì liếc nhìn tôi, tuy cô ta nói rất khẽ nhưng tôi vẫn nghe thấy, tôi là không biết gì tiếp tục uống rượu.

Người đàn ông kia nói: "Sao? Em cũng muốn bao cậu ta à? Anh nghĩ tối nay Sa Chức bao toàn bộ rồi."

Những lời đằng sau nhỏ quá tôi không nghe được, một lát sau, người đàn ông đó vẫy tay với tôi: "Anh bạn, lại đây một lát."

"Làm gì?" Tôi hỏi.

"Không có gì, muốn uống với cậu một ly."

Tôi tiến lại, anh ta rót tôi một ly: "Một giờ của cậu bao nhiêu tiền?"

Lúc đó tôi thật sự muốn đấm cho anh ta một phát, tôi quay lại: "Sa Chức, tôi có việc ra ngoài một lát." "Sao thế? Đừng mà! Lại đây uống với tôi." Sa

https://thuviensach.vn

Chức hơi say rồi.

Nghe thấy câu đó tôi càng cảm thấy bị sỉ nhục: “Tôi còn có việc!”

“Việc gì chứ?”

Tôi ra ngoài, nhìn thấy bên phòng đối diện một tên trai bao đang ve vãn tán tỉnh một bà cô, bà ta nhét tiền vào thắt lưng hắn, người sa ngã không phải bọn trai bao mà là người có tiền.

Ngồi trước quầy bar uống rượu, quản lý cười dâm đãng hỏi tôi: “Ân Nhiên, cô gái giàu có đó thích cậu, đời này cậu không phải buồn rầu nữa rồi, lại còn xinh đẹp như thế nữa, tôi thật sự khâm phục đấy!”

Tôi ngẩn người nhìn phục vụ đem cốc Vodka cho cô gái ở góc, cô gái đó dựa người vào tường, rõ ràng đã say lắm rồi, nhìn hơi quen thì phải, tôi tiến lại gần, rất quen! Là Lâm Tịch! Đúng là có duyên thật, còn bảo cả đời này không muốn nhìn thấy mặt tôi nữa.

Quản lý nói với tôi: “Ân Nhiên, thật đúng lúc, dìu vị khách này ra ngoài đi!”

Dìu khách say ra đại sảnh ngồi thật ra là sợ ảnh hưởng tới quầy bar, nhưng tôi chẳng muốn chạm vào người phụ nữ này chút nào: “Quản lý, lát nữa tự cô ta sẽ đi được.”

“Tôi bảo cậu dìu cô ta ra ngoài!” Chủ quản hạ lệnh.

“Ồ vâng.” Tôi vội gật đầu.

Dìu Lâm Tịch cao bằng tôi, mùi hương quen thuộc khiến tôi nhớ lại đêm hôm đó. Lâm ma nữ lúc này đã bất tỉnh nhân sự, cũng không biết có chuyện gì bế tắc thế, nhiều tiền như vậy rồi mà vẫn phiền não? Lâm Tịch khẽ hé mô nói: “Có thể đưa tôi về nhà không?”

Câu nói này khiến ba hồn bảy vía của tôi bay mất sáu, tim đập loạn nhịp. Đưa cô ta về nhà, về chỗ tôi sao? Tôi dìu cô ta đến cửa, cô ta đẩy tôi ra, lấy trong ví ra mấy trăm tệ nhét cho tôi: “Cảm... cảm ơn, nhà tôi ở...Chưa nói

https://thuviensach.vn

hết cô ta gục xuống, tôi vội đỡ lấy. Thì ra cô ta muốn tôi đưa về nhà cô ta, vậy mà tôi còn tưởng cô ta muốn về nhà tôi chứ.

Tôi đỡ cô ta lên taxi, tôi vốn không muốn nhiều chuyện, nhưng cô ta thế này có thể về nhà được không? Tôi theo vào taxi, phía sau có người gọi: "Ân Nhiên!"

Vừa hay Sa Chức ra khỏi phòng bao tìm tôi, vẫn theo tôi suốt. Sa Chức lạnh lùng nói: "Không ngờ anh lại ăn khách tới vậy, lẽ nào cô ta cho anh nhiều tiền hơn tôi?"

Nghe thế người tôi lạnh toát, tôi không đáp, bảo lái xe đi đi.

Lâm Tịch dựa vào cửa xe, mấy cái khuy phía trên cố tình không cài, để lộ ra rãnh ngực quyến rũ. Dục vọng của tôi bỗng nhiên bị kích thích, tôi cảm thấy mình thật vô sỉ, lúc này thật sự muốn say sưa chìm đắm cùng cô ta như lần trước.

Tôi từng đến nhà cô ta nên quen đường, dìu đến trước cửa mới thấy sầu: quẹt thẻ còn cần mật mã nữa.

Tôi gọi Lâm Tịch mấy tiếng, cô ta chẳng phản ứng gì, nghĩ bình thường cô ta nghênh ngang như thế, tục ngữ nói nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình, tôi đang tàn nhẫn với bản thân sao? Tôi đưa cô ta về nhà làm gì? Tôi vứt cô ta trước cửa rồi đi, vào thang máy thì lại thấy không nỡ một đêm làm vợ chồng, cô ta còn từng mang cốt nhục của tôi...

Nhưng tôi vẫn quay lại, mua một chai nước áp lên mặt cô ta cho tỉnh, dường như chẳng có tác dụng gì, vẫn say bí tỉ. Lẽ nào... lại phải thuê phòng? Thuê một phòng trong khách sạn để cô ta ở đó là được.

Khi tôi dìu cô ta lên thì cửa mở, Vương tổng?

"Cậu đang làm gì vậy?" Vương tổng quát lên.

"Vương... Vương tổng, tôi... tình cờ... gặp ở quán rượu... Lâm ma... à không, Lâm tổng giám lúc đó.. .say quá, tôi, tôi…" Trong lòng có ý nghĩ đen tối, tôi nói cũng không tự nhiên nữa. Nếu chuyện cùng Lâm ma nữ mà

https://thuviensach.vn

để Vương Hoa Sơn biết được thì ông ta không giết tôi sao? Nhân viên khuân vác của công ty động vào người phụ nữ của mình, thế thành ra cái gì chứ?

"Tiện thể à."

Tôi dìu Lâm Tịch vào trong, thả xuống sô pha rồi quay người đi. Vương tổng đuổi theo: "Ân Nhiên!"

"Có... chuyện gì, Vương tổng?"

"Cứ thế đi sao?" Ngữ khí của ông ta rất nhẹ nhàng, nhưng mà?

"Đúng, tôi...có việc."

Vương tổng chầm chậm tiến lại chỗ tôi, tôi nhìn gương mặt hỷ nộ thường không thể hiện ra, tim đập thình thình, chắc chắn là chuyện đó rồi, nếu không tại sao ông ta vẫn còn muốn dính dáng tới tôi?

"Nếu cậu có việc thì hôm khác chúng ta nói chuyện vậy."

"Cậu để lại số cho tôi." Ông ta lấy điện thoại ra đợi tôi.

Hôm khác nói chuyện? Nói chuyện gì chứ? Chuyện cuộc sống? Lý tưởng? Tôi thật sự không muốn cho ông ta số, nhưng chẳng còn cách nào, hồi vào công ty có tư liệu gì là không viết chứ?

Tôi ủ rũ ra khỏi khu nhà của Lâm Tịch, nhưng cái phải đến thì rồi cũng sẽ đến. Lâm Tịch và Vương Hoa Sơn rốt cuộc có quan hệ gì? Hai năm liền không qua đêm với nhau... thế là bạn tình cái kiểu gì?

Dù tôi và Lâm Tịch có ngủ với nhau thì đó cũng là chuyện giữa hai chúng tôi, không liên quan gì đến người khác. Tôi sợ Vương Hoa Sơn làm gì chứ? Nhưng mà phiền phức thì không tránh được rồi.

Tôi rất muốn tiền của Sa Chức, tôi rất muốn cầm hai vạn của cô ấy cho bố tôi trả nợ. Chỉ một câu thôi, nhưng tôi không dám mở lời với Sa Chức, không phải da mặt tôi không đủ dày, ngoài việc tôi không muốn cô ấy coi thường ra tôi cũng không muốn qua lại với Sa Chức lắm.

https://thuviensach.vn

“Cánh cổng thiên đường” từng có trai bao đã có cuộc làm ăn thân xác với Sa Chức, tên trai bao này khó khăn lắm mới câu được con cá béo, không muốn buông tay, tự cho mình thông minh tìm người chụp lén ảnh phòng the của mình với Sa Chức.

Sau khi bị Sa Chức đá, hắn ta dùng những tấm ảnh kia uy hiếp Sa Chức, nói nếu không cho cậu ta năm mươi vạn phí chia tay thì số ảnh này sẽ được gửi đến cho bố mẹ cô. Kết quả là hắn ta thê thảm, bị chặt mất ba ngón tay.

Xem ra, Sa Chức và tôi cũng không cùng thuộc một hế giới, vẫn nên ít dính dáng thì hơn. Sa Chức một lòng muốn tôi theo cô ấy chẳng qua là vì vừa mắt với dáng vẻ của tôi. Giống như những người đàn ông giàu có nhắm những cô phục vụ trong quán ăn vậy. Cô ấy muốn tôi cùng vui chơi một thời gian rồi đá đi, tôi được tiền, cô ấy thì được niềm vui...

Giao dịch như thế tôi cũng từng động lòng. Cô gái xinh đẹp lại nhiều tiền như vậy, chơi cùng cô ta một thời gian là được mấy chục vạn, khỏi cần phấn đấu rất nhiều năm, có ai không động lòng chứ?

Nhưng nói thực, những người có tiền đều thông minh hơn người nghèo nhiều. Tiền của họ dễ lấy thế sao? Sa Chức không phải loại người hiền lành, đó cũng là một trong những nguyên nhân tôi không nhận lời cô ấy.

Nhưng cô ấy lại rất kiên trì, kiểu không có được tôi là không chịu thôi khiến tôi cảm thấy bị sỉ nhục. Nếu lần đó ngồi cùng cô ta trong phòng bao, là tính hư vinh khiến tôi vui vẻ thì giờ cảm giác nhục nhã khiến tôi thấy mình thật đáng thương.

“Anh đoán xem tôi là người dân tộc nào?... Anh Ân đẹp trai, đang nghĩ gì thế?”

Cô ấy ngồi sát lại, ngón trỏ nâng cằm tôi lên, điều này khiến tôi giận dữ, cứ như bọn công tử thời xưa trêu ghẹo các cô gái nhà lành vậy.

“Sa Chức, tôi không biết tại sao chúng ta vẫn ngồi uống rượu với nhau…” Tôi chán nản nói.

https://thuviensach.vn

“Tại sao? Tôi thích anh.”

“Sa Chức, sau này chúng ta đừng gặp nhau nữa.” Tôi nhìn cô ấy nói.

“Tại sao?”

“Tôi không muốn bị người khác coi thường, coi tôi là loại bám váy đàn bà. Mỗi lần đến ngồi cùng cô là cảm giác nhục nhã lại tăng lên một chút. Đồng nghiệp cũng coi thường tôi, giờ trước mặt họ tôi không thể ngẩng nổi đầu. Chúng ta kết thúc tại đây, sau này tôi làm việc chăm chỉ, cô cũng đừng làm phiền tôi nữa!”

Tôi nói nghiêm túc nhưng cô ấy lại cười khanh khách, khẽ vén lọn tóc rủ xuống mắt: “Anh nỡ rời xa tôi không?”

Đúng là tôi không nỡ, dù gì thì cô ấy cũng là người đẹp, đàn ông ai chẳng thích người đẹp. Ngay Lâm Tịch tôi hận đến thấu xương tôi cũng không nỡ. Thậm chí có lúc tôi ngốc nghếch nghĩ được nhìn người đẹp như thế cũng là một h

Năm xưa vó ngựa Thành Cát Tư Hàn đạp đổ giang sơn Đại Tống, tràn qua Trung Á, Đông Á, những nơi mặt trời chiếu tới, chim ưng bay qua chính là thảo nguyên của người Mông Cổ.

Nhưng người Mông Cổ có khai thác quản lý những vùng đất xâm lược được không? Thật ra mục tiêu chiến tranh của người Mông Cổ rất rõ ràng, cướp tiền, cướp lương thực, cướp đàn bà.

Tôi cũng vậy, thích tiền, thích phụ nữ. Dù là Lâm Tịch dung mạo tuyệt sắc, Bạch Khiết đoan trang nho nhã, hay Sa Chức khí chất bất phàm...

Nhưng hình như tôi đều kém họ một tầng thứ, đứng trước mặt họ tôi đều cảm thấy bất an, chứ đừng nói đến việc tay nắm tay đi dạo phố mua đồ, ăn cơm.

Sa Chức giơ ly rượu lên: “Ân Nhiên, anh có biết tôi làm gì không?”

https://thuviensach.vn

“Kinh doanh sòng bạc.” Tôi đoán vậy, dù không phải sòng bạc thì chắc chắn cũng có liên quan. Nhưng là làm kinh doanh hợp pháp ở Ma Cao hay lén lút ở lục địa thì tôi không biết.

“Tôi sinh ra trong một ngôi làng nhỏ nghèo đói của dân tộc thiểu số, tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài, đường cũng không có, chỉ có thể đi bộ. Trong thôn có mười một hộ, sống bằng nghề làm ruộng, trồng rau, chăn bò.

Trên mạng năm nào cũng có bầu chọn mười thôn trang đẹp nhất, nếu có bình chọn mười thôn nghèo nhất thì nơi tôi sinh ra sẽ nằm trong top mười. Bọn trẻ con chúng tôi học tiểu học ngày nào cũng phải đi qua đường núi gập ghềnh, trèo qua hai ngọn núi mới đến trường, năm nào cũng đi mưa về gió. Hồi còn nhỏ không biết khổ, giờ nghĩ lại mới thấy không phải khổ bình thường.”

“Học hết tiểu học thì phải đi học cấp hai ở thị trấn, điều kiện các gia đình trong thôn đều rất kém, đành phải bỏ học ở nhà phụ việc nông, tôi cũng vậy. Sau này lớn lên, mấy năm trước nhà nước thực hiện chính sách thông thôn, chính là thông điện, thông đường, thông điện thoại.

Vị trí của thôn chúng tôi rất đặc biệt, muốn làm đường rất tốn kém nên đường không được thông.

Nhưng thông điện thì sẽ có tivi, nhìn thấy những tòa nhà cao tầng ở thành phố, những bộ quần áo đẹp đẽ của nam nữ thanh niên, tôi sốc. Trước khi có tivi tôi tưởng thành phố cũng chỉ như thị trấn, chỉ to hơn mà thôi.” “Sau đó tôi cứ suy nghĩ mãi một vấn đề, con người chỉ có một cuộc đời. Người trong thôn chúng tôi đều giống nhau, cả đời làm kiến khổ sở, bệnh nhẹ chịu đựng, bệnh ng cũng chịu đựng, đến khi không thể chịu được nữa người trong thôn mới khênh lên trung tâm y tế trên thị trấn, rồi không có tiền đến bệnh viện lớn, thế là chết, sau đó làm pháp sự mấy ngày rồi chôn. Hang núi vắng vẻ, hoang sơn lạnh lẽo, sau khi chết mặc cho sâu bọ cắn xé. Tôi không muốn giống như họ, không có lý tưởng, không có mục tiêu, sống

https://thuviensach.vn

trên đời chỉ vì cái ăn. Tôi nghĩ thông rồi, sau đó lén trộm ba nghìn tệ duy nhất của nhà, để lại một bức thư rồi bỏ đi."

Sa Chức nghẹn ngào: "Trước khi đến thành phố tôi đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, có nỗi khổ nào tôi không chịu đựng được chứ? Nhưng ở đây, chịu được khổ có nghĩa là anh sẽ sống được tử tế sao? Đương nhiên là không. Đầu tiên tôi làm phục vụ cho một quán mỳ nhỏ, nhưng một tháng chỉ sáu trăm tệ, thực sự không thể khiến tôi hài lòng được. Được người quen giới thiệu tôi làm phục vụ cho khách sạn, lương một nghìn bao ăn ở, rồi quen được một nhân viên tiếp tân quầy bar, anh ta rất tốt với tôi, tôi đã mãn nguyện rồi."

Sa Chức nhấp một ngụm rượu rồi nói tiếp: "Sau một thời gian xác định quan hệ yêu đương, anh ta nói không muốn chỉ nắm tay tôi. Tôi gật đầu nói, em cho anh thì anh nhất định phải lấy em, anh ta bảo được. Biết người biết mặt không biết lòng, một buổi tối anh ta đưa tôi đi thuê phòng, tôi tưởng sau đó sẽ xảy ra chuyện giữa hai chúng tôi. Anh ta cho tôi uống một cốc trà là tôi bất tỉnh. Sáng hôm sau tỉnh dậy, người ôm tôi lại là một người đàn ông trung niên trọc đầu to béo...

Anh ta đã bán lần đầu tiên của tôi. Tôi báo cảnh sát, người đàn ông kia thì hốt hoảng chạy trốn, bạn trai tôi nhận năm nghìn tệ của ông ta xong biến mất không tông tích. Chuyện này đã lan truyền trong cả khách sạn tôi làm việc, tôi không còn mặt mũi nào nữa, đành phải chuyển sang thành phố khác.

Ở thành phố khác tôi càng tệ hơn, vẫn làm ở khách sạn nhưng lại là công việc quét dọn. Cuộc sống hồi đó của tôi đầy rẫy bi kịch và thảm kịch. Thấy những cô gái trẻ mặc những bộ quần áo đẹp đẽ xách túi da hàng hiệu, tôi cứ nghĩ mãi tiền của họ từ đâu ra vậy?

Trong một lần tình cờ tôi đã biết được cách kiếm tiền dễ dàng của những cô gái ấy, đúng, chính là bán thân. Tôi dùng hết tiền tiết kiệm để mua quần áo, đeo trang sức, làm tóc, đổi mỹ phẩm cao cấp. Cởi bỏ bộ dạng của một

https://thuviensach.vn

cô gái nhà quê chân đất, tôi làm gái phục vụ rượu. Tôi có dung mạo xuất chúng, rất nhanh đã có chút danh tiếng trong khách sạn."

"Thu nhập hồi đó của tôi đã rất khá, cao hơn cả nhân viên văn phòng hiện giờ. Nhưng nhìn tình nhân của những ông chủ tôi mới biết thế nào mới là thật sự có tiền. Tặng là phải tặng xe, tặng nhà, trong túi mà không có dăm ba ngàn là mất mặt

Tôi cứ suy nghĩ mãi làm sao để câu được đại gia, nhưng các đại gia lại không thích bao tôi lắm, chỉ là chơi bời thôi.

Tôi suy nghĩ rất lâu rồi mới phát hiện ra rằng. Những người đàn ông đó không phải không thích cơ thể, dung mạo của tôi, mà là do tôi thiếu quá nhiều thứ. Cô gái quê mùa cộng với sự dung tục của phụ nữ phong trần, dù có đẹp như Tây Thi chưa chắc đã có đàn ông tình nguyện quỳ dưới gấu váy. Gái phục vụ trong quán rượu và vợ bé của các đại gia cùng đều bán thân, nhưng người sau lại là cao cấp, ngoài bán thân còn có cái gọi là khí chất.

Sau đó tôi vào học Học viện nghệ thuật, học múa hát, học văn hóa, buổi sáng đi học, tối đi phục vụ.

Thỉnh thoảng tôi còn tham gia một số hoạt động cấp cao, đi triển lãm sách, nghe hát.

Trời không phụ lòng người, các đại gia tranh nhau bỏ tiền muốn bao tôi, nhưng tôi không thuận mắt những người đó. Không phải tôi với cao, mà là tôi nhìn thấy bóng dáng của người đàn ông trung niên kia, tôi thấy ghê tởm!"

"Liên tục nâng cao tố chất tu dưỡng của bản thân đợi cơ hội, cuối cùng cũng có một ngày, Học viện chúng tôi tổ chức cuộc thi hát, tôi được giải nhất, trường vừa hay tham gia một buổi tiệc trong thành phố, tôi được đi cùng.

Bài hát "Đường núi mười tám ngả rẽ" của tôi đã khiến tất cả xúc động. Sau đó một doanh nhân Ma Cao có mặt ở đó đã bảo thư ký đưa tôi danh thiếp bảo tôi liên hệ. Đương nhiên ông ấy không biết chuyện của tôi trước

https://thuviensach.vn

đây, đến lúc chết vẫn tưởng tôi là một cô sinh viên trong sáng chưa biết sự đời. Sau khi mắc bệnh nặng qua đời, ông ấy để lại cho tôi một gia tài lớn. Tôi gửi về cho bố mẹ một phần, xây nhà mái bằng, mở đường cho thôn. Tôi muốn đón bố mẹ ra đây nhưng họ sống chết không chịu."

"Trước đây làm gái thân phận thấp kém, đàn ông có tiền tìm gái, phụ nữ có tiền tại sao lại không được tìm trai? Tôi đi khắp nơi tìm trai bù đắp lại sự sỉ nhục trước đây của mình. Dù tôi có nhiều tiền như vậy rồi nhưng tôi không muốn dừng lại, tôi sợ sự nghèo khó, tôi quen tiêu pha rồi, nhưng tôi cũng biết miệng ăn thì núi lở. Vì thế tôi dùng những kiến thức học được từ đại gia Ma Cao kia để mở sòng bạc. Có người nói mở sòng bạc chính là in tiền. Thật ra nó còn nhanh hơn cả in tiền." Tôi nói xen vào: "Nhưng như thế là phạm pháp!" "Phạm pháp? Dù tôi không làm thì cũng có người khác làm!

Có gan thì sẽ có tiền, đạo lý này chắc Ân Nhiên anh phải biết chứ? Hơn nữa tôi cũng đã sắp xếp, có cả kẻ chết thay rồi. Cho ai đó vài chục vạn làm phí an gia để anh ta đứng đầu sóng ngọn gió. Nếu cảnh sát phá sòng bạc thật thì người ngồi trong tù cũng không phải tôi.

Tiền mở sòng bạc đều là tôi vay từ ngân hàng. Nếu kiếm được thì chưa đến ba tháng tôi đã hoàn vốn. Còn nếu bị cảnh sát kéo sập, ngân hàng đòi nợ, tôi lên máy bay là có thể thoát đến bất cứ chỗ nào trên trái đất."

Tôi phục hoàn toàn rồi...

Mãi lâu sau tôi tò mò hỏi: "Cô nói với tôi những điều này không sợ tôi nói ra ngoài sao?"

"Ân Nhiên, tôi không phải người phụ nữ trong sạch. Tôi không thích nhìn mặt người khác, mọi gương mặt đều giả dối, tôi bị lừa rất nhiều, từ lâu đã học được cách nhìn mặt biết lòng.

Mỗi lần tôi lại đến những quán bar khác nhau, đàn ông đều giả dối như vậy, không phải vì tiền thì là vì cơ thể tôi, thằng nào cũng giả vờ là người quân tử. Nghệ thuật tu dưỡng thật ra là nghệ thuật nói láo. Bảo tiền bạc là

https://thuviensach.vn

tội ác vậy mà ai cũng kiếm tiền; nói phụ nữ là hiểm họa vậy mà ai cũng muốn có; nói ở trên cao thì lạnh vậy mà ai cũng muốn trèo cao; nói rượu bia thuốc lá có hại cho sức khỏe nhưng chẳng ai chịu cai.

Còn bọn trai bao, miệng nam mô bụng một bồ dao găm lại càng đáng ghét. Lần đầu tiên nhìn thấy anh đang nhảy, thấy dáng người cao to đẹp trai, tưởng anh làm nghề đó, gọi lại uống rượu cùng thì anh lại từ chối. Sau đó tôi lại mời, nhưng lại từ chối tiếp. Tôi thừa nhận ban đầu tôi tìm anh vì mục đích trao đổi, nhưng khi thật sự gặp anh tôi không ngờ anh chỉ là một bảo vệ, nhưng trên gương mặt anh tôi lại nhìn thấy sự chân thành chất phác của những người trong thôn chúng tôi, còn cả một chút ngạo khí không chịu khuất phục cuộc đời, anh cũng rất thông minh nữa. Tôi bỗng rất muốn ở cùng anh, thương yêu lẫn nhau, dạy anh một số thứ, cùng anh dựng nên sự nghiệp oanh liệt.

Tôi không yêu cầu anh chỉ có mình tôi là bạn gái, anh có thể yêu người anh yêu. Nhưng tôi sẽ không phản bội anh. Ân Nhiên, đồng ý đi, nhiều lúc tôi rất cô đơn.” Sa Chức vô cùng nghiêm túc nhìn tôi.

Sa Chức nói thật không? Tôi có tin được không?

Tôi đang nghĩ thì cô ấy có điện thoại, cô ấy ra nhà vệ sinh nói chuyện.

Nhạc dừng, tôi nghe thấy tiếng Sa Chức: “Đúng vậy... đang tìm trai... không phải lần trước, đổi rồi...

Là một anh chàng đẹp trai, còn hơn cả Kim Thành Vũ... Đem anh ta ra ngoài để giám định? Được, sao lại không chứ... Có thời gian sẽ đưa đến, đến Hồ Bình đi rồi nói... Thế đã nhé, giờ phải đi nói chuyện với Kim Thành Vũ ca ca rồi…”

Sa Chức đi ra, tôi đứng phía trước giận dữ nhìn cô ấy: “Cô coi tôi là trai bao?”

Sa Chức có phần bối rối giải thích: “Ân Nhiên, đó là một người bạn của tôi, chỉ là nói chuyện... tôi nói thế là khách sáo thôi...”

“Khách sáo? Cô nghĩ tôi ngu à? Nếu muốn tìm trai thì ngoài kia đầy rẫy... đừng có bịa ra những lời tỏ vẻ đáng thương đó!” Tôi nổi điên, sập cửa

https://thuviensach.vn

đi ra.

“Ân Nhiên, tôi không lừa anh! Tôi không tỏ vẻ đáng thương, những gì tôi nói đều là sự thật! Tôi nói muốn cùng anh làm nên sự nghiệp cùng là thật!” Cô ấy đuổi theo kéo tôi lại.

“Làm nên sự nghiệp? Làm ở trên giường chứ gì? Sa Chức, đủ rồi đấy!”

Sự giả dối của thế giới này khiến người ta thấy tâm can lạnh lẽo, tôi đẩy cô ấy ra. Nước mắt rớt xuống từ đôi mắt đẹp, tôi càng nổi giận: “Cô còn biết diễn kịch nữa cơ à? Sa Chức, trên thế giới này có cả đống đàn ông muốn quỳ dưới chân cô, thêm tôi chẳng nhiều hơn, thiếu tôi cũng chẳng ít đi. Vậy nhé. tạm biệt!”

Cô ấy quệt son môi đi, run rẩy nói: “Lần đầu tiên tôi nói chuyện của mình với người khác, lần đầu tiên thoải mái nói được ra, chỉ là tôi bị đè nén quá lâu rồi, nói ra sẽ thoải mái một chút. Sao... sao anh không tin tôi?...”

Dáng vé yếu đuối của Sa Chức khiến người ta thấy thương xót, tôi muốn tiến lại ôm cô ấy thật chặt, vuốt tóc an ủi cô ấy, nói những lời ngọt ngào. Nhưng tôi nhẫn nhịn, quay người đi.

Đến phòng thay đồ, thay bộ đồng phục bảo vệ vào, điện thoại để trong tủ thay đồ có rất nhiều cuộc gọi nhỡ. Ba cuộc đầu tiên là của Vương Hoa Sơn, mười mấy cuộc đằng sau là của Lâm Tịch.

Mẹ kiếp! Lẽ nào chuyện của tôi với tình nhân của ông ta, cũng chính là Lâm Tịch, đã bị phát hiện rồi? Đắc tội với những quỷ nhân như thế, dù có chín cái mạng cũng bị họ lấy hết. Lòng rối như tơ vò, tôi cũng chẳng dám nhận điện, tắt luôn máy.

Mặc đồng phục bảo vệ ngồi trước quầy bar uống rượu, những người khác đang chăm chỉ đi giám sát thì tôi lại ngồi đây uống rượu nhìn đám nam nữ vui vẻ một cách giả dối. Cũng có một cảm giác lạ, Sa Chức vẫn chưa đi, trên gương mặt có dấu vết của nước mắt, lẽ nào khóc thật?

Thế thì mới tốt, ai bảo cô ta đáng ghét như vậy!

https://thuviensach.vn

Tôi hòa vào đám người tránh ánh mắt đáng thương của cô ta. Mấy phút sau không thấy cô ta nữa tôi quay lại một góc trên quầy bar uống tiếp. Từ trong đám người một mỹ nhân tiến lại chỗ tôi, mái tóc dài bay phấp phới, lần thứ ba, lần thứ ba nhìn thấy cô ta rồi, cô ta đúng là mỹ nhân đẳng cấp.

Cô ta ngồi cạnh tôi, liếc nhìn tôi hỏi: "Sao lần này không chạy?"

Người phụ nữ tôi từng định cướp, lúc đó tôi đúng là ngu ngốc, "Trước đây sợ cô báo cảnh sát bắt tôi,giờ tôi hiểu ra, cô làm gì có chứng cứ? Chỉ dựa vào lời nói của cô cảnh sát có tin không? Cô báo đi, tôi không chạy nữa, ngồi ở đây đợi!"

Cô ta cười khanh khách: "Anh không ngốc sao? Từ vẻ mặt của tôi anh nên biết tôi tìm anh không phải để báo cảnh sát chứ?"

Tôi nhìn cô ta, không hiểu cô ta đang nghĩ gì, chẳng nhìn ra được điều gì hết, nhưng lại thấy dung nhan tuyệt vời, đôi mắt long lanh phát sáng. Tôi nuốt nước bọt, vẻ mặt thiếu tự nhiên khiến cô ta bật cười: "Tôi rất xinh, đúng không?..."

Đương nhiên là vậy, nhưng cô như thế quá thiếu khiêm tốn rồi không phải sao? "Cô xinh đẹp thì liên quan gì đến tôi?!"

Tôi gắt, trong lòng vốn bực tức, nghe lời nói thiếu khiêm tốn đó lại càng khó chịu, cứ như cô ta tự tin với sắc đẹp của mình sẽ hấp dẫn được mọi đàn ông trên thế giới này vậy.

"Anh có động lòng không?" Cô ấy khẽ hất tóc, nói.

"Không."

"ừm.. .tại sao? Tôi đẹp thế này cơ mà."

"Tôi sờ túi, chỉ có mười lăm tệ, mời cô uống cốc nước lọc cũng không đủ, lòng chết rồi thì động cái nổi gì?" Tôi lại muốn biết cô ta tìm tôi để làm gì, tối đó tôi trả túi hình như cô ta đi rút tiền thật. Có lẽ có việc gì đấy, nếu không thì sao lại tìm mà không phải để bắt tôi?

https://thuviensach.vn

“Tìm bàn nào ngồi đi, tôi mời anh!” Chi Lan kéo gấu áo tôi.

“Có chuyện gì thì nói luôi đi, có phải muốn cho tôi tiền để giết người giúp cô không?...” Nhờ một tên cướp giúp đỡ lẽ nào lại là chuyện gì tốt sao?

“Tìm bàn nào đó ngồi đã.”

Không chịu nổi, hơn nữa tôi cũng rất tò mò. Sau khi ngồi xuống, cô ta chỉ vào quần áo của tôi: “Bảo vệ, từ bảo vệ trong từ điển có nghĩa là gì?”

“Cái này...Tôi nhất thời nghẹn lời, cô ta muốn nói, tôi đã bảo vệ đương nhiên là người bảo vệ sự an toàn cho mọi người, bất luận là bảo vệ ai, không thể vừa làm bảo vệ vừa làm phạm nhân. “Ngại quá, tôi thật sự thiếu tiền...”

“Tôi không trách anh, còn phải cảm ơn anh nữa, nếu không phải anh cũng thuận tiện định cướp tôi thì giờ tôi đã không còn cái túi này nữa rồi, anh nói đúng không?” Chi Lan cười hiền.

Cũng không biết cô ta đang chân thành cảm ơn hay chọc ngoáy nỗi khổ của tôi.

“Có chuyện gì thì nói nhanh đi!” Tôi vội hỏi.

“Đúng là tôi có việc muốn nhờ, sau hôm đó tôi không biết phải tìm anh ở đâu, nhưng tôi vẫn nhớ dường như đã thấy anh ở đâu đó, thế là tìm đến đây. Nhưng anh lại sợ, trốn tôi, đúng là buồn cười!”

“Nói chuyện chính đi! Chuyện gì đáng hai vạn tệ?” “Rất đơn giản, giả làm bạn trai tôi, mười lăm phút!” “Mười lăm phút... quá nhanh thì phải? ... À không... tôi không có ý đó.” Tôi đỏ mặt, đừng để cô ta nghĩ sang ý khác. “Cô Chi Lan, xin hỏi trong mười lăm phút làm gì mà đáng tiền vậy?”

“Tôi muốn chia tay với người yêu, nhờ anh diễn một vở kịch, tôi sẽ nói mình đã yêu người khác, muốn chia tay với anh ta. Anh ta nản lòng là được.” Đơn giản vậy sao?

https://thuviensach.vn

“Cô Chi Lan, cô không chỉ đơn giản là muốn chia tay với người yêu chứ? Tôi đoán xem, nhất định là cô đã có người yêu mới, mà người yêu cũ của cô lại biết người này. Để mọi người không trở mặt đánh nhau, cô tìm người khác giả làm người yêu mới, đúng không?” Tôi phân tích.

Chi Lan ngạc nhiên: “Anh làm bảo vệ thì đúng là lãng phí nhân tài! Đáng tiếc sau khi giúp tôi, chúng ta không thể liên lạc nữa, nếu không thì tôi thật muốn giới thiệu anh đến một công ty, như thế anh mới thể hiện được tài năng.”

“Cảm ơn ý tốt của cô Chi Lan, tôi muốn biết, người yêu cũ của cô không phải xã hội đen đấy chứ? Tôi đóng giả người cướp mất người yêu của anh ta, liệu anh ta có giết tôi không? Nếu thế thì chiêu giá họa c người khác của cô thật độc đấy, hai vạn không đủ đâu.”

Không thể tự nhiên có miếng bánh rơi từ trên trời xuống.

“Anh yên tâm, người yêu tôi căn bản không có khả năng công kích. Tôi còn hy vọng, sau khi việc này thành công anh có thể giữ bí mật cho tôi.” Chi Lan xán lại gần nói.

“Tại sao lại là tôi? Cô tìm bừa một người là được mà.” Chuyện này tìm một người bạn nào đó không phải xong sao?

“Vì anh đáp ứng được điều kiện mà, đẹp trai, cao ráo, thân mật với tôi mới khiến người yêu tôi nản lòng.” Chi Lan vừa nói vừa mở túi.

Chi Lan đặt hai vạn tệ vào tay tôi, tôi đẩy lại: “Chỉ vậy mà đáng hai vạn sao? Tôi không tin!” Tôi thật sự, thật sự rất muốn cầm, gửi về cho bố để ông trả cho cái tên họ hàng khốn nạn kia!

“Có đáng hay không thì mai anh đi là biết thôi. Cũng không phải chuyện gì phạm pháp, anh cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Anh sợ gì chứ?”

Chi Lan đặt lại tiền vào tay tôi.

Tôi suy nghĩ thật nhanh... Mình sắp không thể ở lại Hồ Bình nữa rồi, chọc giận Sa Chức, cũng chọc giận Vương Hoa Sơn, ở đây cũng chẳng còn

https://thuviensach.vn

gì lưu luyến nữa. Cầm số tiền này, mai làm xong việc cho Chi Lan lập tức rời xa nơi đây, đó mới là thượng thượng sách!

“Được, tôi đồng ý.” Tôi cầm tiền xem xem có tiền giả không, sau khi chắc chắn thật hết thì phân ra mấy phần cất vào mấy chỗ. “Đợi đã, tại sao cô tin tưởng tôi như vậy? Chẳng may tôi nhận tiền rồi nhưng không đến thì cô làm sao?”

Chi Lan không trả lời, cầm ly rượu chạm vào ly của tôi: “Có một tên ngốc đi cướp, cướp rồi còn trả lại cho người mất, còn nói rằng mình cũng là cướp. Anh đi cướp chỉ là nhất thời kích động, anh không phải người xấu. Tôi rất muốn làm bạn với anh. Cho dù khi anh cướp được túi từ tên cướp kia, không cẩn thận gặp phải tôi, tại sao không nói dối bảo anh lấy lại giúp tôi? Nếu anh nói anh giúp tôi…”

Đoạn sau Chi Lan nói gì tôi chẳng nghe được, tất cả đều như giấc mộng, gương mặt trắng mịn với mái tóc dài thướt tha, nụ cười quyến rũ tỏa ra những vầng sáng như trong mơ khiến người ta đắm chìm.

Cô ấy đẹp, đẹp tựa bài thơ trữ tình, toàn thân toát lên phong thái trong sáng tươi mới của thiếu nữ. Đôi mắt sáng trong như mặt hồ và hàng lông mi dài, tựa như đang dò hỏi, như quan tâm như hỏi han. Tôi buộc miệng: “Liêm hà thương thương, bạch lộ vị sương. Sờ vị y nhân, tại thủy nhất phương.”

“Cái gì cơ?”

Không biết tôi đã nhìn cô ấy rất lâu, chìm đắm trong đôi mắt dịu dàng đó, nhưng khi thấy cô ấy nhìn mình thì trong lòng lại hoảng loạn, không dám nhìn thẳng vào mắt cô ấy: “Không... không có gì.”

“Liêm hà thương thương, bạch lộ vị sương. Sờ vị y nhân, tại thủy nhất phương. Bảo vệ như anh không đơn giản. Được rồi, ba giờ chiều ngày kia gặp trước Starbucks trên đường Thâm Lam.” Nói rồi cô ấy đứng dậy rời đi.

Tôi bỗng không muốn cô ấy đi nhanh như vậy, chỉ nhìn thêm một chút cũng thật thoải mái...

https://thuviensach.vn

“Cô chưa uống hết rượu.” Không hiểu tôi lấy đâu ra dũng khí nói câu đó.

Chi Lan cười: “Không nỡ xa tôi à?”

Tôi gật đầu... rồi lại vội lắc đầu...

Vuốt vuốt tóc mái, động tác nho nhã đó thật khiến tôi nghẹt thở, cô ấy ngồi lại: “Được, uống hết rồi tôi đi.”

Sa Chức bỗng xuất hiện khiến tôi bất ngờ, còn ôm một tên trai bao. Cô ta say đứng không vững nữa rồi, tên trai bao kia ôm chặt lấy cô ta một tay tiện thể sàm sỡ.

Sa Chức chỉ tôi nói: “Chẳng có giỏi giang gì cả, anh nói đúng không? Tôi nhiều đàn ông thế này, mà phải...phải uống rượu giải sầu vì anh? Tôi có ngu ngốc không?”

Chi Lan thấy vậy, không muốn gây rắc rối, đứng dậy cáo từ, lúc đi ra không cẩn thận (không biết do không cẩn thận đá phải chân Sa Chức, hay Sa Chức cố tình ngáng chân) vấp vào chân Sa Chức, người loạng choạng, tôi nhanh tay túm được tay cô ấy. Sau khi đứng vững, Chi Lan rất nho nhã, rất lịch sự quay lại cúi đầu xin lỗi Sa Chức: “Xin lỗi...” rồi quay sang tôi, “Cảm ơn anh.” Một người phụ nữ từ bên cạnh đẩy tôi một cái: “Không nhận điện của tôi?!”

Loại phụ nữ chẳng có phép lịch sự này ngoài Lâm Tịch ra thì còn là ai được nữa? Tôi chẳng có chút thiện cảm nào với cô ta: “Tôi không nhận thì sao nào?”

“Cô ta là ai?” Sa Chức nhìn Lâm Tịch tò mò, thật sự tôi rất muốn thấy Sa Chức và Lâm Tịch đại chiến một trận, nhưng tôi lại không có được sức hấp dẫn ấy..

Tôi thường xuyên được lĩnh giáo sự ngông cuồng tự cao tự đại của Lâm Tịch, tôi tưởng cô ta chỉ như vậy với những người hạ đẳng như tôi, không ngờ với hạng người không biết trời cao đất dày như Sa Chức kia cũng vậy,

https://thuviensach.vn

cô không nói gì, liếc nhìn Sa Chức một cái rồi quay sang tôi: “Tìm anh có việc, ra ngoài một lát.”

Tên trai bao bỗng bóp mông Sa Chức, cô ta quay phắt lại tát vào mặt hắn: “Chết tiệt, tránh xa tôi ra!” Rồi cô ta vung túi, loạng choạng bước đi. Hiện giờ là thời đại gì vậy? Phụ nữ ai cũng vậy thì đàn ông biết trốn vào đâu?

Tôi vô cùng bất an đi theo Lâm Tịch ra ngoài, đến cạnh cái Cadillac sang trọng, Lâm Tịch mở cửa sau bảo tôi vào, tôi căng thẳng: “Làm gì…”

Nhưng lại thấy Vương Hoa Sơn xuống xe, bắt tay tôi: “Ân Nhiên, lại gặp rồi.”

Xem ra, chuyện hoang đường xảy ra rồi. Một lão tổng của công ty lớn đâu cần khách khí với tôi như vậy. Tôi nhìn quanh quất xem có vệ sĩ không?

Có tùy tùng không? Có sát thủ không? Tôi sắp phát điên lên rồi.

Thấy tình thế không hay, tôi học theo Lý Bình Nhi, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách. Nhắc đến Lý Bình Nhi là tôi lại thấy ngứa ngáy, thật sự tôi chỉ muốn cắn cô ta mấy phát, uổng công tôi ngu ngốc tin một người đê tiện như thế!

Nhớ hồi mới đến thành phố Hồ Bình, tôi lòng tràn đầy chí hướng, tưởng rằng với khả năng và nỗ lực của mình nhất định sẽ có chỗ đứng vững chắc ở đây, mở ra cho mình một bầu trời riêng. Nhưng không ngờ chưa đến nửa năm tôi đã sẵn sàng chạy trốn khỏi đây, thật nực cười!

CHƯƠNG 6 – VẬN MỆNH THAY ĐỔI

Vương Hoa Sơn đưa tôi đến một nhà hàng sang trọng mà cả đời tôi chưa từng đến, tôi không biết ông ta tìm tôi có việc gì, ngồi trước mặt Vương lão tổng mặt tôi căng cứng lại, như ngồi trên bàn chông vậy.

“Căng thẳng thế làm gì? Gọi ít đồ ăn đi.” Ông ta cười.

https://thuviensach.vn

Cho dù nụ cười đó nhìn rất hiền từ nhưng tôi càng căng thẳng hơn. Đây có phải sự tĩnh lặng trước cơn giông tố không? Đồ ăn nhìn rất ngon, nhưng cho vào mồm thì chẳng khác nào sáp nến, tôi căn chẳng còn tâm tư nào mà thưởng thức đồ ăn nữa. Liếc nhìn Lâm Tịch xem cô ta có nét mặt thế nào, vậy mà cô ta bình tĩnh như không, dường như chẳng phải chuyện liên quan đến cô ta. Quả nhiên tài giỏi, sắp chết thế nào cũng không biết mà vẫn còn trấn tĩnh như thế được. Lâm Tịch hơi nhướn mắt nhìn tôi dịu dàng, toàn thân tôi lạnh toát, đó là nét đẹp gì vậy? Cô ta không đeo kính, tròng mắt cô ta màu xanh biếc. Tại sao lại là màu xanh biếc? Tôi chưa bao giờ nhìn kỹ mắt cô ta, đôi mắt biết cướp hồn đoạt phách, tôi rất hiếm khi dám nhìn thẳng vào cô ta đương nhiên chưa từng nghiên cứu mắt cô ta rồi...

“Ân Nhiên.” Vương Hoa Sơn lên tiếng.

“Á!” Tôi giật mình, thậm chí đánh rơi cả đũa, cuống cuồng cúi người nhặt.

“Dùng đôi mới đi.” Ông ta đưa tôi đôi đũa mới.

“À... để tự tôi lấy. Cảm ơn Vương tổng... Tôi tự lấy được rồi.”

Vương Hoa Sơn lại thở dài rồi nói: ‘Thật ra, cậu là nhân viên tốt, nhưng tại sao cậu lại để xảy ra chuyện lớn như vậy, thật khiến tôi khó xử.”

Tôi chẳng hiểu gì: “Vương tổng, sao... sao ạ?”

“Lâm tổng giám, phó tổng giám Tào, trưởng ban Mạc Hoài Nhân, Đàm Đào Sênh, thậm chí Hoàng Kiến Nhân cùng làm trong kho với anh đều chắc chắn việc cậu nhìn trộm đồng nghiệp nữ thay quần áo, còn lấy trộm nội y. Nhân chứng tang chứng đều có cả.” Vương Hoa Sơn nói. không phải chuyện liên quan đến ngoại tình sao? Ông ta nói chuyện này với tôi làm gì?

Cây ngay không sợ chết đứng, câu nói này sai, sai rồi! Chỉ có câu của tiền bối Lỗ Tấn mới đúng: Thế gian không có đường, người ta đi nhiều sẽ thành đường.

Nhiều người cùng nói một lời nói dối thì nó sẽ thành sự thật.

https://thuviensach.vn

“Vương tổng, tôi đã giải thích rồi, tôi bị người khác hãm hại, nhưng công ty không ai tin tôi. Có điều tôi cũng chẳng quan tâm họ có tin tôi không, dù sao thì giờ tôi đã bị đuổi rồi, cũng chẳng có gì phải nói nữa.” Vương Hoa Sơn cũng thật nghiêm túc, đích thân điều tra vụ này. Thật ra Vương Hoa Sơn không nói chuyện giữa tôi với Lâm Tịch thì tôi đã cảm tạ trời phật rồi. Cầu trời đừng bao giờ Vương Hoa Sơn biết chuyện đó.

“Ân Nhiên à, trước đây ở công ty, nói thế nào thì cậu cũng là một trung thần, còn nổi danh dũng cảm chiến đấu với trộm. Nhưng lại gặp phải chuyện này, chỉ trách tôi không làm tròn chức trách, chưa điều tra rõ ràng họ đã đuổi cậu rồi. Tôi tin chắc, nhân viên như cậu sao có thể....” Rốt cuộc Vương Hoa Sơn làm sao vậy? Tiêm thuốc kích thích cho tôi à?

“Vương tổng, cảm ơn đã tin tôi.” Tâng bốc tôi như vậy là có mục đích gì? Tôi không dám lơ là, đồng thời nghe xem vì chuyện gì mà ông ta tìm tôi gấp như vậy.

“Ân Nhiên, lần trước tôi gặp cậu ở quảng trường trung tâm thương mại Vạn Đạt? Ở chỗ rửa xe, đúng không? Giờ cậu là...”Vương Hoa Sơn vừa nói vừa chỉ vào bộ đồng phục bảo vệ trên người tôi.

“Giờ tôi là bảo vệ của quán Cánh cổng thiên đường.”

“Ồ, thanh niên năng nổ, rất tốt rất tốt! Nhưng đáng tiếc, làm ở đó sẽ làm mai một nhân tài như cậu!”

Mai một? Thà bị mai một ở nơi khác tôi cũng không muốn ở Ức Vạn để bị hủy diệt...

“Ân Nhiên, không có việc không lên Tam Bảo Điện, tôi nói thẳng nhé.”

Tim tôi thịch một cái, ngẩng lên nhìn Lâm ma nữ một cái, cô ta vẫn giữ nguyên nét mặt trời có sập cũng chẳng liên quan đến tôi.

“Bộ phận tiêu thụ của công ty do Lâm tổng giám quản lý, nhưng cô ấy lại rất bận. Ở công ty nào thì tiêu thụ cũng là bộ phận quan trọng nhất, do vậy không còn gì nghi ngờ rằng giám đốc bộ phận này là bận nhất, cũng là

https://thuviensach.vn

chức vụ khó làm nhất.” Nói đến đây, Vương Hoa Sơn bỗng nhiên lên giọng: “Mấy nhân viên quản kho đều là lũ ăn hại, quản lý nhập không được, xuất kho cũng không xong! Báo cáo một mớ hỗn loạn! Quản lý phòng cháy, chống trộm càng không ổn!”

Nghe đến đây tôi dần thấy vui, không nói đến chuyện giữa tôi và Lâm ma nữ, có nghĩa là ông ta chưa biết chuyện đó. Nói chuyện quản kho, có lẽ nào bọn Hoàng Kiến Nhân, Đàm Đào Sênh làm kho rối tinh rối mù lên rồi? Khiến lão tổng giận dữ thế này chắc là sẽ bị lột da ấy nhỉ?

“Tháng trước, hút thuốc trong kho gây cháy, cũng may dập kịp thời. Tôi đã xuống phê bình một trận, trừ lương tháng đó của mấy tên, đuổi việc vài tên. Không ngờ tối qua kho lại xảy ra chuyện, bị trộm mất một thiết bị viễn thông tám chục vạn! Tám chục vạn! Con Cadillac của tôi cũng chỉ vậy thôi! Mẹ kiếp, một lũ bị thịt!” Vương Hoa Sơn càng nói càng tức, đập bàn rầm rầm.

Vương Hoa Sơn lấy thuốc lá ra: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi hơi kích động...”

Ông ta rít vài hơi, nhìn tôi rồi lấy thuốc ra mời tôi, tôi nào dám nhận: “Cảm ơn Vương tổng, tôi... đang cai thuốc...”

“Hôm nay tôi đã báo cảnh sát giam hết mấy tên khốn đó lại. Lật xem mấy bản báo cáo xuất, nhập, sử dụng nguyên liệu, hàng tồn kho, danh sách nguyên liệu, hóa đơn tiêu thụ hàng, tất cả... tất cả đều rối tinh! Giờ tôi đang nghi ngờ có phải những tên đó giở trò không?”

Tôi nghĩ, mấy tên mà Vương Hoa Sơn nói chắc là bọn Đàm Đào Sênh, Hoàng Kiến Nhân rồi, đúng là ông trời có mắt! Tinh thần tôi dần được thả lỏng, aiz, thật sự là sợ chết được! Còn tưởng nói chuyện tôi và Lâm ma nữ. Lúc này tôi mới có tâm tư thưởng thức đồ ăn trong nhà hàng cao cấp này, ngẩng lên nhìn không gian rộng rãi sáng sủa, người có tiền thật biết cách hưởng thụ.

“Ân Nhiên, trước đây tôi nghe nói cậu đã từng nhắc đến việc đổi khóa, nếu họ tiếp thu ý kiến đó thì có lẽ đã không có chuyện thế này. Mấy người trực ban đêm một tên quá nhát gan, dao kề cổ là vãi đái ra quần; một tên thì

https://thuviensach.vn

ngủ say như lợn, kho bị mất nhiều như thế cũng không biết gì hết! Tay gác cổng thì khỏi nói, lại còn đeo tai nghe trùm áo ngáy khò khò trong trạm gác. Nhưng cũng chẳng biết làm sao, gác cổng là người của công ty cung cấp vật tư, chúng ta không quản được... Nhưng nếu cậu còn ở đó thì đâu xảy ra chuyện này! Tôi xem các loại giấy tờ bảng biểu, cũng chỉ có khi cậu còn làm là cẩn thận nhất."

Thì ra là... hối hận rồi? Hối hận vì đã đuổi tôi? Tôi thầm đắc ý, mặc kệ ông ta nói gì, tôi tiếp tục ăn pít-tết. Tay trái cầm dao, phải cầm dĩa, hay là trái cầm dĩa phải cầm dao?

"Ân Nhiên, bộ phận tiêu thụ đuổi việc cậu như vậy là quá vội vàng, tôi thay mặt công ty trịnh trọng xin lỗi cậu…" Vương Hoa Sơn cúi đầu với tôi.

Hở... xin lỗi? Nếu không phải còn cần đến tôi thì ông có xin lỗi không? Nhưng câu xin lỗi này tôi cũng đã đợi từ rất lâu rồi. Trong lòng tôi bỗng thấy chua xót, còn sợ tôi chịu không nổi mà rơi nước mắt. Không dưng bị chụp tội rồi bị đá khỏi công ty, công ty đá tôi với cách ti tiện, đáng thương nhất, tôi thật sự không chỉ khó chịu bình thường đâu, trong lòng khó chịu nhưng mặt vẫn tươi cười: "Không sao, chuyện đã qua lâu rồi."

"Ân Nhiên, tôi biết trong lòng cậu vẫn còn khúc mắc, đều trách công ty xử lý không thỏa đáng, khiến cậu thiệt thòi rồi. Cũng muộn rồi, tôi sẽ nói thẳng, công ty muốn mời cậu trở về, phó quản lý bộ phận kho bãi, lương tính theo phó giám đốc bộ phận tiêu thụ, bảo hiểm toàn bộ, thưởng quý, cậu thấy

Cái gì mà phó quản lý? Ai chả biết đó chỉ là cái tên mà thôi, nhưng đãi ngộ của Ức Vạn rất tốt, mọi người đều biết điều đó. Giờ Vương Hoa Sơn nói sẽ phát lương theo cấp phó giám đốc, lại còn rất nhiều thưởng...

"Thế nào? Suy nghĩ kỹ chưa? Suy nghĩ kỹ rồi thì sáng mai đi làm! Nhưng tôi có một điều kiện, đó là cậu phải ngủ tại kho... Tôi sẽ cho người cải tạo căn phòng trong kho, lắp thêm điều hòa, ti vi, thế nào?"

https://thuviensach.vn

“Vương tổng, tôi nghĩ... câu xin lỗi của công ty, tôi muốn đích thân Lâm tổng giám nói.” Tôi cứ thế trở về không phải sẽ tiếp tục bị Lâm ma nữ giày xéo sao?

“Ân Nhiên, sau này cậu sẽ do tôi quản lý, chỉ tôi mới có quyền quyết định cậu ra đi hay ở lại.” Vương Hoa Sơn nhấn mạnh sự quan trọng của tôi.

“Vương tổng, tôi hy vọng được nghe thấy lời xin lỗi của Lâm tổng giám.”

Lâm Tịch liếc xéo tôi: “Hồi đó đuổi anh, anh tưởng một mình tôi tự ý ra quyết định sao? Việc anh gây ra ảnh hưởng rất lớn tới công ty...”

Lâm Tịch chưa nói hết thì Vương tổng đã ngắt lời: “Cái gì mà ảnh hưởng với không ảnh hưởng? Tôi tin chắc cậu ấy không làm!” Chẳng qua Vương Hoa Sơn muốn lấy lòng tôi, tôi nhìn Lâm Tịch muốn cô ta xin lỗi tôi, nhưng cô ta cũng là loại cứng đầu, muốn cô ta nhún nhường đâu đơn giản.

Quả nhiên, cô ta nói đầy vẻ bất cần: “Hừ, chẳng qua chỉ trông coi một cái kho bé tẹo, chẳng nhẽ cứ phải anh ta làm? Tôi không tin người khác không trông nổi cái kho ấy!”

“Lâm tổng giám!” Vương Hoa Sơn bỗng quát, Lâm Tịch giật mình ngồi thẳng lên, lườm tôi đến rách mắt. Tối nay tôi không được vận đào hoa nhưng gặp mấy mỹ nhân này trong lòng cũng thầm so sánh họ với nhau. Kết luận cuối cùng là Lâm Tịch nổi bật nhất, chẳng còn cách nào, dáng vẻ nhẹ nhàng dịu dàng của Sa Chức không thể bằng một cái lườm của đôi mắt xanh biếc của Lâm ma nữ: Khiến tim tôi muốn bay ra ngoài...

“Muốn tôi xin lỗi anh ta, trừ phi mặt trời mọc đằng tây!” Lẽ nào Lâm ma nữ không hận tôi đến tận xương tủy? Tôi đã khiến cô ta tổn thương cả tinh thần lẫn thể xác, lẽ nào lại dễ chịu hơn tôi? Nghĩ thế tôi lại định tha cho cô ta. Không được, nhân từ với kẻ thù chính là tàn nhẫn với chính mình!

Tối nay Vương Hoa Sơn giống như con bò tót của Tây Ban Nha được tiêm thuốc kích thích, sức chiến đấu vô cùng: “Lâm tổng giám, cô nói cũng một cái kho bé tẹo lẽ nào nhất định phải để Ân Nhiên làm? Tôi cũng tin

https://thuviensach.vn

người khác sẽ làm được, nhưng chẳng may một số người cô tuyển vào lại nhu nhược vô dụng, như thế thì cái giá phải trả sẽ không hề nhỏ! Tôi không phải nhà mạo hiểm, tôi không muốn lấy tám chục vạn ra đánh cược lần nữa! Cô có hiểu không?"

"Vương tổng, không phải tôi không nể mặt ngài, giờ tôi quay về vẫn là Lâm tổng giám quản lý, hồi đuổi tôi, lý do của công ty là tôi nhìn trộm đồng nghiệp nữ, lấy trộm nội y, công ty đã tuyên bố chuyện này, giờ tôi cũng chẳng có mặt mũi nào quay lại…"

"Vậy được rồi, cậu cứ về suy nghĩ cho kỹ, nếu thay đổi ý kiến thì có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào. Ân Nhiên, tương lai phát triển của công ty chúng ta là vô hạn, tương lai của nhân viên cũng là vô hạn, cậu nên trân trọng." Ông ta đứng dậy, vỗ vai rồi đưa tôi danh thiếp.

Đây là giấc mơ sao? Tưởng rằng cuộc sống ở thành phố Hồ Bình kết thúc tại đây, tưởng rằng tôi phải tiếp tục khăn gói lên đường, nhưng giờ có người thu nhận tôi, dù không biết phía trước có bao nhiêu chông gai, nhưng ít nhất thì điều này cũng đã cổ vũ tôi. Thì ra tôi không phải người vô dụng. Tôi dùng sự chăm chỉ và nghiêm túc để lấy được sự tự tin. Ở kho của Ức Vạn, tôi chỉ bỏ ra nhiều sự chăm chỉ và nghiêm túc hơn những kẻ kia mà thôi, chẳng có gì khác đáng người ta khâm phục cả.

Màn đêm buông xuống, tôi vừa thay đồng phục vừa huýt sáo, đồng nghiệp bên cạnh thấy thế hỏi: "Ân Nhiên, có chuyện gì mà vui thế?"

"Không có gì, chỉ thấy bộ đồng phục này rất đáng yêu, tôi rất thích bộ đồ này."

Anh ta im lặng...

Nghĩ đến việc sắp chào tạm biệt bộ đồng phục này trong lòng tôi lại nở hoa. Bộ quần áo này chất vải thì kém, lại không vừa người, mặc vào cứng ngắc.

Đám người nhảy múa lúc này cũng không đáng ghét, không chướng mắt như trước. Trở về Ức Vạn tôi sẽ giống như họ, thỉnh thoảng đến đây nhảy

https://thuviensach.vn

thả lỏng tâm trạng, thế mới là cuộc sống chứ!

Một ngày nữa qua đi, đến hôm Chi Lan hẹn tôi giả làm bạn trai. Tôi ăn mặc chỉnh tề đúng giờ có mặt tại Starbucks trên đường Thâm Lam, Chi Lan đã ở đó đợi tôi rồi. Trong quán cà phê yên tĩnh, mùi hương đậm đặc, ánh đèn dịu nhạt. Chi Lan đang chống cằm suy tư, thấy tôi ngồi phía trước mặt, cô ấy cười: "Anh đến rồi à... Lát nữa dù ngạc nhiên thế nào, dù thấy kỳ lạ thế nào thì cũng không thể hiện ra mặt! Cũng không được hỏi tôi gì hết! Anh hãy nhớ anh là bạn trai tôi, phối hợp một chút là được!"

Nói xong, nét mặt cô ấy trở nên phiền muộn, tôi cũng không muốn nói gì, lần này đến đây không phải để gặp cô ấy mà là vì tiền, tôi chẳng cần quan tâm chuyện của cô ta. Tại sao tôi phải kinh ngạc, tại sao tôi phải thấy kỳ lạ?

Chi Lan gọi cho tôi một tách cà phê, đắng ngắt, tôi rất thích vị ngọt sau vị đắng. Một mỹ nhân... còn là một mỹ nhân ăn mặc vô cùng khêu gợi ngồi trước mặt tôi và Chi Lan, vẻ mặt không chút cảm xúc nhìn tôi rồi quay sang Chi Lan: "Nói đi, có việc gì?" Chi Lan không còn sự thoải mái nho nhã, hai tay ôm cốc cà phê mắt nhìn cà phê trong cốc, cùi trỏ huých vào tôi nói: "Không phải cô muốn gặp anh ấy sao? Anh ấy là bạn trai tôi."

Tôi tự giới thiệu: "Xin chào, tôi là Ân Nhiên."

Cô gái đó trừng mắt nhìn tôi: "Tôi hỏi tên anh à?"

Ớ...

Cô gái đó đập bàn quát: "Là hắn ta? Loại người thế này cô cũng nhận?"

Tôi hiểu rồi. Chi Lan... là người đồng tính! Sao... sao có thể? Tôi nhìn kỹ lại hai cô gái này, xinh đẹp nhường vậy sao lại đều là đồng tính?

Cô gái kia nắm lấy tay Chi Lan: "Tôi làm điều gì sai sao? Tôi chẳng làm gì sai cả, tại sao…"

Chi Lan hất tay cô gái kia ra, tôi sững sờ, sao lại giống như người yêu cãi nhau chia tay thế này, nhưng hai người này đều là nữ mà!

https://thuviensach.vn

Chi Lan cười khảy: “Xin lỗi, tôi thật sự đã yêu anh ấy!”

Cô gái kia giận dữ: “Hắn ta thì có gì tốt? Không phải chỉ được cái mẽ ngoài sao? Anh ta mặc đồ Armani sao? Hắn ta lái BMW? Ở biệt thự?”

Chi Lan lắc đầu: “Chỉ là tôi yêu anh ấy!”

“Tại sao?”

“Cái gì mà tại sao? Giờ tôi thích đàn ông, còn cần phải giải thích gì sao?”

“Ý cô là gì? Trước đây khi theo đuổi tôi, cô nói cô không thích đàn ông! Còn nói đàn ông trên đời toàn một lũ khốn nạn!”

Tôi kinh ngạc, thế giới này thay đổi quá nhanh hay là tốc độ thích ứng của tôi quá chậm?

Cô gái kia càng chửi càng lớn tiếng, cuối cùng hét lên: “Cô tưởng hắn ta tốt đẹp sao? Hắn ta toàn nhìn tôi thôi! Sớm muộn gì hắn cũng đá cô!”

Giọng cô ta rất lớn, nhiều người quay sang nhìn, tôi tê dại. Cuối cùng cô gái kia hằm hằm bỏ đi, tôi vẫn há hốc mồm kinh ngạc. Chi Lan đẩy tôi, nói: “Đừng hỏi, cũng đừng nói gì hết! Anh không cần thiết phải lên tiếng. Tạm biệt!” Cô ấy đứng dậy đến cửa thì đứng lại, nhìn tạm biệt tôi với ánh mắt bất lực. Tôi biết đây là cái nhìn trước khi vĩnh biệt giữa tôi và cô ấy. Sau này không thể gặp lại cô gái với mái tóc dài này nữa, trong lòng bỗng thấy hụt hẫng.

Tìm một người xa lạ giả làm bạn trai, trả hai vạn tệ, lý do là sợ người khác biết mình là người đồng tính. Xem ra thật nực cười và khó tin, nhưng thật sự là tôi đã có hai vạn... Có phải cạm bẫy không? Vừa mơ hồ vừa khó tin, nghĩ đến đây tôi lao ra khỏi quán cà phê về “Cánh cổng thiên đường”, để lại giấy nghỉ việc rồi thu dọn! Dù sao đã có hai vạn tệ, công việc mới cũng đã có, một nghìn tệ lương tháng này và ba trăm tiền cọc không cần cũng được.

https://thuviensach.vn

Gửi hai vạn về cho bố, khi nói chuyện điện thoại cảm nhận được rõ ràng sự nhẹ nhõm của bố, tôi cũng vui lên phần nào.

Vừa ngắt máy thì bài nhạc chuông "Quỷ vào làng" vang lên, bài này tôi đặt riêng cho Lâm ma nữ, ai ngờ được đến thành phố Hồ Bình lâu như vậy, người gọi cho tôi nhiều nhất lại là cô ta. Trong lòng đang vui nên tôi nhận điện: "A lô."

"A lô, à... Ân Nhiên, tôi đang ở quán trà trên đường Quảng Châu!" Giọng cô ta dễ nghe thật, nhưng lời nói thì lúc nào cùng khiến người ta ghét, căn bản là mệnh lệnh.

"Cô đang ở quán trà trên đường Quảng Châu? Thì... liên quan gì đến tôi?" Tôi muốn trở về kho, không muốn xung đột với cô ta, nhưng cô ta có thể dung nạp tôi không? Tôi muốn biết cô ta muốn tôi làm gì.

"Anh qua đây một chút, ở tầng hai Phi Phụng Các, tôi có chuyện muốn nói." Rồi cô ta ngắt máy.

Lẽ nào, Lâm ma nữ mời tôi uống trà để xin lỗi? Có thể lắm chứ? Đi, sao lại không đi! Dù sao thì sau này còn chạm mặt nhiều, không thể tránh được.

Lần này tôi nhìn thẳng vào mắt, cô ta tỏ vẻ ngại ngùng, gương mặt hơi ửng hồng... Tôi cứ nhìn thẳng nghiên cứu mắt cô ta, đúng là màu xanh biếc thật! Có phải con lai không nhỉ rất ít khi cho người khác nhìn thấy dáng vẻ của mình khi không đeo kính, lẽ nào có liên quan đến đôi mắt xanh biếc câu hồn đoạt phách này? Đúng là thế, cô nhắm mắt là tôi chết, mở mắt ra là tôi lại sống, cô chớp mắt là tôi chết đi sống lại...

Lâm ma nữ lắc đầu, đeo kính vào, thực ra là ngượng rồi. Cô ta cũng biết ngượng ngùng sao?

Phục vụ đưa menu, Lâm ma nữ không nhìn lấy một cái: "Hai cua bể, canh nấm, ngỗng quay…"

Phục vụ lên tiếng: "Quý khách, ngỗng quay là cho bốn người."

"Tôi chọn món đó! Còn nữa... một suất gà nhồi, cả con..."

https://thuviensach.vn

Cô ta cứ gọi món mãi, tôi nghĩ đây không phải tiệc Hồng Môn thì là tiệc tạ tội rồi: "Lâm... Lâm tổng giám, cô gọi tôi đến... nói chuyện gì?"

Cô ta nhìn menu: "Ừm…" nghĩ xem nên gọi gì tiếp.

"Lâm tổng giám... có phải chỉ hai chúng ta không? Nhiều như thế ăn sao hết?" Nói xong tôi thấy hối hận, người ta gọi món liên quan quái gì đến mình, nhưng mà chỉ hai người thôi thì thế này là đốt tiền à?

"Tôi vui, tôi thích!"

"Ồ, vậy cô cứ gọi đi!"

Thức ăn được đưa lên, tôi không động đũa, cô ta không nói rõ thì tôi kiên quyết không động, nhưng mà cô ta chẳng nói gì chỉ cắm cúi ăn. Cô ta làm sao vậy? Đang chuẩn bị một cơn bão tố lớn hơn à? Ngồi ăn mãi thấy tôi không động đậy gì, cô ta ngẩng lên hỏi: "Uống rượu không?"

"Ờ..."

Lâm Tịch gọi phục vụ đem rượu trắng lên, phục vụ rót rượu cho tôi, nhưng cô ta không ăn nữa mà bắt đầu quan sát tôi. Nhìn mãi khiến tôi mất tự nhiên, thông qua cặp kính râm dày cộp kia tôi thậm chí có thể cảm nhận được đôi mắt xanh biếc của cô ta đang như thiêu cháy tôi. Tôi nâng ly rượu lên cúi đầu uống một ngụm.

"Không ăn à?" Đây là quan tâm sao? Đôi môi lấp lánh ánh son cùng với ngữ khí ân cần khiến tôi run rẩy. Làn môi nóng bỏng kia từng khiến tôi hồn bay phách lạc trong đêm đó...

"Ồ, có ăn." Tôi cầm đũa lên gắp thức ăn để giấu đi sự bất an. Tôi đang làm gì vậy? Sao lại nghĩ đến điều đó? Nhưng càng cảnh cáo bản thân không được nghĩ thì lại càng nghĩ theo hướng đó. Phía dưới đôi môi hồng kia chính là chiếc cổ trắng mịn... xuống chút nữa là chiếc cổ áo chữ V đang mở rộng...

Tôi cúi đầu, mặt nóng bừng.

https://thuviensach.vn

Cô ta cắn môi: “Anh có biết tôi ghét nhìn thấy anh đến mức nào không? Anh có biết tôi hận anh thế nào không?”

“Thế cô gọi tôi ra ăn cơm làm cái gì?” Trước mặt Bạch Khiết, Sa Chức, Chi Lan tôi đều rất thận trọng, mà thấy tự ti là nhiều. Nhưng trước mặt Lâm ma nữ thì tôi hoàn toàn không phải để ý, có lẽ vì tôi đã từng quan hệ với cô ta, cũng có thể do tôi chưa từng nghĩ phải để lại cho cô ta ấn tượng gì tốt đẹp.

“Hôm nay tôi hẹn anh ra ăn cơm hoàn toàn vì công việc. Anh từng làm một chuyện khiến tôi hận cả đời này, tôi khó tránh khỏi ý nghĩ lấy việc công trả thù riêng. Hôm qua tôi đã xem kỹ những giấy tờ quản kho, đúng là chỉ có của anh là rõ ràng ngăn nắp nhất, công việc của anh ở kho là ổn định nhất. Tôi cũng muốn gọi anh trở về, nhưng anh muốn tôi xin lỗi sao? Chuyện anh làm với tôi lẽ nào anh cũng đã xin lỗi ư?” Khi cô ta không nói đạo lý thì có nói gì cũng vô dụng.

Nhưng tôi vẫn muốn nhắc nhở cô ta, tôi chưa từng trốn tránh lỗi lầm mà mình đã gây ra, tôi vẫn luôn cố gắng bù đắp: “Lâm tổng giám, lẽ nào tôi phải trả giá cho chuyện đó còn ít sao? Nếu thời gian có thể quay ngược lại, dù cô có cho tôi tiền, tôi cũng không...”

“Chúng ta không nói chuyện riêng nữa. Anh làm ở kho cũng đã có cống hiến, bắt trộm giúp công ty không bị tổn thất, là một tấm gương rất tốt. Nhưng rồi sau đó thì sao? Lấy trộm nội y, nhìn trộm đồng nghiệp nữ thay quần áo, những chuyện biến thái như thế mà anh cũng làm được, khiến cả công ty lo lắng, nó ảnh hưởng xấu đến mức nào chứ?”

“Cô đã điều tra rõ chưa? Có phải Bạch Khiết nói với cô là tôi lúc nào cũng đi nhìn trộm phòng thay đồ của đồng nghiệp nữ?” Bạch Khiết! Tôi tốt với chị như vậy, không tiếc thân mình chống lại cả lãnh đạo cấp cao, vậy mà chị lại đối xử với tôi như thế? Lẽ nào Bạch Khiết đã bỏ sáng theo tối, câu kết với trưởng ban Mạc rồi? Không phải chứ.

“Ân Nhiên, có chuyện này có lẽ anh không biết, đó chính là chứng cứ anh nhìn trộm! Sau này cũng không ai nói với anh, anh cũng bị đuổi rồi nên

https://thuviensach.vn

không cần thiết phải nhắc lại.” Lâm Tịch ung dung nói.

“Chuyện gì?”

“Ân Nhiên, anh tưởng lãnh đạo cấp cao chúng tôi đều ngốc hết sao? Lẽ nào chỉ dựa vào lời nói của mấy nhân viên quèn mà có thể tùy tiện đuổi nhân viên khác sao? Chắc chắn anh không ngờ, trước khi chúng ta chuyển về đây, phòng thay đồ của đồng nghiệp nữ là phòng tài vụ của công ty trước. Họ đã lắp một cái máy quay ở góc bên trái cửa ra vào. Khi chúng tôi chuyển đến đã tiện thể dùng nó, chúng tôi lấy tư liệu trong thời gian vừa qua từ đó. Từ khi kho các anh chuyển về đây thì có một người mặc quần bộ đội thường xuyên nấp ở góc trái cửa ra vào để nhìn trộm, còn thường xuyên vào phòng thay đồ khi không có người.”

“Cái này... lẽ nào cô nhìn thấy mặt tôi?”

“Không.”

“Đã không nhìn được thì sao lại dám chắc là tôi?”

“Độ phân giải của máy quay vốn rất kém, hơn nữa điều chỉnh góc máy cũng không tốt, chỉ quay được nửa người dưới, nên thấy rõ là chiếc quần bộ đội của anh.”

Mẹ kiếp... Chiếc quần bộ đội thời thượng lại khiến tôi over.

“Sức hấp dẫn của Bạch Khiết với anh cũng lớn thật, lần nào cũng là cô ấy vào rồi anh mới nhìn trộm. Hơn nữa anh cũng chưa từng nhìn người khác. Còn nội y thì càng chuẩn hơn, đồng nghiệp nữ khác anh chỉ lấy mỗi người một cái, nhưng của Bạch Khiết thì có cái nào là anh đều không bỏ qua...”

Trong Ức Vạn tầng làm việc nào cũng có phòng thay đồ để các đồng nghiệp nữ tan làm không phải mặc bộ đồng phục vừa ngắn vừa nửa trong suốt đi trên đường. Nhân viên nữ trong công ty đã quen để vài bộ quần áo trong tủ của mình, đương nhiên có cả nội y nữa.

https://thuviensach.vn

“Tôi không làm! Tôi thật sự không làm!” Giá họa, nhất định là bọn chúng giá họa cho tôi!

Bạch Khiết hận tôi như thế, thì ra là vậy, sao cô ấy có thể chấp nhận việc đứa em trai mình nhận lại nhìn trộm thân thể của mình.

“Nếu có thời gian, cùng tôi đến phòng giám sát xem tư liệu là sẽ rõ ngay thôi. Ở công ty mặc quần bộ đội, thường xuyên ra vào khu chứa đồ, có lẽ chẳng còn ai khác đúng không? Hơn nữa nhân viên nam ở công ty toàn mặc đồng phục, có ai mặc quần bộ đội đâu?”

“Nếu tôi nói họ đổ oan cho tôi, cô có tin không?”

“Đổ oan? Chứng cứ đâu? Lần đó tôi đuổi anh có đầy đủ chứng cứ, không chỉ có nhân chứng vật chứng...”

Tôi nghẹn lời, hoàn toàn nghẹn lời...

“Anh muốn tôi xin lỗi, tôi xin lỗi thế nào? Xin hỏi tôi đã làm gì sai mà phải xin lỗi anh?” Lâm Tịch nói đúng, nhân chứng, vật chứng đều có đủ, cô ta xin lỗi tôi cái gì chứ? “Tôi biết anh và mấy người Mạc Hoài Nhân không hòa thuận, anh bảo họ đổ oan cho anh, nhưng anh có chứng cứ không?”

Bọn khốn nạn, không chỉ khiến tôi mất việc mà còn hạ thấp nhân phẩm của tôi xuống mức thấp nhất. Bạch Khiết cũng vì thế mà hiểu lầm tôi, lần này quay lại tôi không thể kích động nữa, tôi chỉ có thể từ từ nghĩ cách tránh sự đả kích của chúng, rồi tìm cơ hội phản kích. Cứ thua như thế thật không đáng!

“Khi nào anh đi làm?”

“Có tính ba tháng trước là thời gian thử việc không?

Cô ta nhìn tôi khó tin mấy giây, nói: “Ngày mai đi làm, không tính thời gian thử việc.” Đùa tôi à...

Thấy cô ta đứng dậy, cầm túi xách lên, kéo thẳng lại quần áo, tôi vội nói: “Nhiều món thế này còn chưa ăn hết...”

https://thuviensach.vn

“Anh gói về đi, hy vọng sau này đừng chọc giận tôi nữa!”

Hừ... là tự cô cáu kỉnh chứ liên quan gì đến tôi.

Sau khi Lâm Tịch đi, tôi nhìn cả bàn đầy thức ăn nghĩ bụng, cô ta không phải thần kinh có vấn đề thì là có vấn đề về thần kinh... Gọi nhiều thế này mà không ăn, lại đắt như thế, không ăn thì quá phí. Tôi ngồi ăn ngấu nghiến...

Chai rượu Đỗ Khang trên bàn khiến tôi nhớ đến bài Đoản Ca Hành của Tào Tháo: Đối tửu đương ca, nhân sinh kỷ hà? Thí như triêu lộ, khứ nhật khổ đa. Khái đương dĩ khảng, ưu tư nan vong. Hà dĩ giải ưu, duy hữu đỗ khang...

Tôi đang cảm khái thì cửa Phi Phụng Các mở ra, một cô gái thời thượng mặc chiếc váy trắng thướt tha bước vào, bước đến bên tôi không hề khách khí cầm chai rượu rót cho mình một cốc rồi uống.

Tôi nhìn một lúc lâu thì mới thấy bóng dáng và quầng sáng quanh người cô ta hợp lại làm một, miễn cưỡng nhận ra Sa Chức: “Sao... sao cô lại biết... tôi ở đây? Ồ... ngại quá, tôi quên mất, vừa rồi... cô gọi

“Anh đang làm gì vậy?”

“Uống rượu chứ làm gì? Tâm trạng... không vui!”

“Anh nghỉ việc rồi?”

“Cô đã biết rồi thì sao phải đến hỏi tôi làm gì?” Nhất định là cô ta đã đi hỏi nhân viên trong “Cánh cổng thiên đường”.

Rượu là thứ rất tốt... có thể giúp người ta quên đi phiền não, cũng có thể khiến người ta mơ màng ảo tưởng, rượu cũng như thuốc phiện, khiến người ta phải say mê.

Sa Chức dìu tôi lên chiếc xe thể thao đỏ của mình, tôi muốn nhìn thật rõ chiếc xe chỉ có thể lái trong mơ nhưng trước mắt hoàn toàn mơ hồ. Xe

https://thuviensach.vn

chầm chậm chuyển động, những làn gió nhẹ thổi qua, âm nhạc êm tai, mùi hương dịu nhẹ từ cơ thể Sa Chức. "Tôi hút thuốc được không?" Tôi hỏi.

Cô ấy không trả lời, coi như chấp nhận, tôi châm thuốc, nhắm mắt lại, xe thơm người đẹp, mọi thứ thật tuyệt...

Sa Chức không nói gì, tôi cũng không dám chủ động nói chuyện. Tôi sợ cô ấy sẽ dừng lại bảo tôi xuống xe... Vẻ đẹp của Sa Chức cho tôi một cảm giác đặc biệt, tôi đã không muốn từ chối từ lâu, nhưng tôi sợ nhìn thấy sự tự ti của mình, tôi không dám đối diện với khoảng cách thân phận giữa hai chúng tôi.

Dòng Bình Giang chia thành phố Hồ Bình làm hai, trong thành phố có tất cả mười ba cây cầu nối liền Giang Bắc và Giang Nam. Sa Chức đưa tôi đến bên đình nhìn ra sông cạnh cây cầu trên con đường ven sông, tôi không biết là cây cầu thứ mấy, mọi thứ tôi nhìn thấy đều rất mơ hồ.

Con đường ven sông này vô cùng sạch sẽ, thẳng tắp, đèn đường chỉnh tề, mặt sông phản chiếu ánh đèn trên tòa nhà cao tầng phía đối diện, tôi nghĩ đến hoa dưới nước, trăng trong kính...

Sa Chức đi vào đình, ngồi xuống chiếc ghế dài tựa vào lan can, mái tóc buông chạm vai, tôi xuống xe, nhưng hai chân lại không nghe lời tôi, bước đi loạng choạng không vững.

"Ân Nhiên, trong xe có bia, mang ra đây đi."

Tôi quay lại, lấy ra một két bia... Sa Chức ngay từ đầu đã muốn tìm tôi uống cùng sao?

Ngồi chỗ đối diện cách cô ấy rất xa, cô ấy khóc, dưới ánh trăng bàng bạc, làn gió thổi bay mái tóc cô ấy, hai khóe mắt trào ra hai hàng nước mắt, những giọt nước mắt đẹp nhất, gợi cảm nhất, không khoa trương, không cầu xin sự thương hại.

Tôi không muốn nói gì cả, không muốn hỏi cô ấy tại sao lại khóc, tôi không muốn biết, không muốn biết điều gì cả. Tôi chỉ muốn lặng yên như

https://thuviensach.vn

thế nhìn cô ấy, thưởng thức vẻ đẹp khiến người ta nghẹt thở. Con người ai cũng thích nhìn những thứ đẹp đẽ, những gì quá đẹp được mọi người gọi là tác phẩm nghệ thuật, Sa Chức chính là một tác phẩm nghệ thuật.

Quệt nước mắt, cô ấy uống hết lon này đến lon khác... một lon, hai lon, ba lon...

Gió lạnh thổi qua, tôi dần tỉnh táo được một chút, thấy cô ấy uống vui vẻ như vậy tôi cũng lấy một lon, đang định mở thì cô ấy ném cho tôi lon khác: "Mở lon này đi!"

Tôi không biết có âm mưu, bật lon Sa Chức vừa ném sang, ai ngờ cô ấy đã lén lắc lon bia đó, phụt một tiếng bia bắn ra ướt hết mặt tôi. Cô ấy bật cười, tiến lại ngồi bên cạnh lấy giấy ăn lau cho tôi.

Mặt tôi và cô ấy rất gần nhau, lần này tôi phạm tội rồi, tôi ôm chầm lấy cô ấy mà hôn điên cuồng. Đôi môi nóng bỏng của cô ấy, sự dịu dàng của cô ấy... Lúc này đây cả thế giới này chẳng liên quan đến tôi...

Tay tôi đã luồn vào trong áo cô ấy, một chiếc xe con chạy qua, đèn pha chiếu thẳng tới, tôi và Sa Chức cùng lúc dừng lại...

"Về nhà!" Cô ấy cài lại áo, nói.

Sa Chức sống trong Hoa viên Anh Luân, tôi nhớ là Lâm ma nữ cũng sống ở đây, nhưng Hoa viên Anh Luân của Lâm ma nữ ở khu mới Tiểu Phố. Nhưng cũng giống nhau cả thôi, đều là nhãn hiệu bất động sản nổi tiếng, đều là nơi ở của nhà giàu.

Sa Chức dừng xe, tôi xuống xe cười với cô ấy: "Sa Chức, cô sống ở đây à?"

Cô ấy gật đầu.

"Cô về nhà rồi, vậy tôi... tôi cũng về đây."

"Cái gì? Tại sao lại về?" Cô ấy nghi hoặc nhìn tôi, vẻ mặt đầy kinh ngạc như không hiểu tôi nói gì.

https://thuviensach.vn

“Cô về đến nhà rồi, vậy tôi cũng về nhà!”

“Nhưng tất cả đàn ông đưa tôi về đến cửa đều hỏi Sa Chức, anh lên nhà em một lát được không? Họ lấy đủ mọi cớ để vào nhà tôi ngồi một lát. Nhưng tôi từng cho ai lên cả. Còn anh... thế này đi, tôi mời anh cốc cà phê!” Sa Chức nghiêng đầu cười khiến tôi lạnh gáy. Căn bản không có dũng khí để từ chối, thế là tôi theo cô ấy lên nhà.

Nhà cô ấy rất rộng, không thua kém gì nhà của Lâm ma nữ, trang trí vô cùng xa xỉ, trong phòng khách là bộ sô pha bằng da rất to, chiếc bàn trà rất rộng, đối diện với bộ sô pha là chiếc ti vi màn hình rộng siêu mỏng và một dàn âm thanh màu vàng kim. Phía sau ti vi và dàn âm thanh là bức tường được ghép từ đá trắng Đại Lý, trên trần treo một chiếc đèn chùm pha lê. Thì ra trên thế giới này nhiều người thượng đẳng đến thế... Giống như ở nhà Lâm ma nữ, tôi bắt đầu có cảm giác tự ti, cúi xuống nhìn chiếc tất rách lộ ra trong đôi dép lê.

“Nhà tôi có máy pha cà phê, anh đợi một lát, để tôi cho anh nếm thử cà phê Lam Sơn chính gốc!” Không biết cô ấy đang vui cái gì, lúc quay đi còn mở nhạc.

Tôi cảm thấy mọi thứ trước mặt mình là một giấc mơ, giấc mơ không gì đẹp bằng.

Từ sau khi bước vào nhà cô ấy, trong lòng tôi bắt đầu dâng lên cảm giác tự ti, đột nhiên tôi nhớ ra mình chỉ là một tay bảo vệ mới nghỉ việc, chuẩn bị bước lên tầm cao mới, mặc quần bộ đội, áo may ô đen làm nhân viên khuân vác. Nhớ ra tôi là một người đàn ông đang vật lộn dưới tầng đáy xã hội, nhớ ra trong túi tôi có mười lăm đồng tiêu vặt hàng ngày, nhớ ra cái ổ chó của tôi, nghĩ đến việc sau khi tôi đi cô ấy sẽ dùng khăn lau chỗ tôi vừa ngồi, nghĩ đến đôi dép tôi đang đi có lẽ cô ấy sẽ vứt vào thùng rác ngay sau khi tôi ra khỏi đây...

Xem ra tôi không có cả tư cách làm bạn với cô ấy.

https://thuviensach.vn

Từ khi nào mà tôi lại tự ti như thế? Bắt đầu từ khi Mẫu Đơn phản bội tôi chạy theo ông chủ có tiền, từ khi chuyển xuống ở dưới tầng hầm, từ khi Lý Bình Nhi chửi tôi không có tiền, từ khi Lâm ma nữ cứ mở mồm là chửi tôi người hạ đẳng...

Khi Sa Chức bưng cà phê ra. tôi đã quyết định, trong lòng chua xót: "Tôi phải đi rồi, ngày mai còn đi làm nữa." Nói rồi tôi đứng dậy chuẩn bị thay giày.

"Không phải anh nghỉ việc rồi sao?" Dường như cô ấy rất tò mò về tôi.

"Tôi... tìm được việc mới rồi, tốt hơn làm bảo vệ một chút..."

"Sao không ngồi lại?" Cô ấy ngạc nhiên. "Anh thật sự không muốn ở lại sao? Cà phê tôi pha ngon lắm!" Cô ấy nhìn tôi với ánh mắt quyến rũ

"Thôi." Tôi vẫn đang nghĩ bảo vệ và nhân viên khuân vác bên nào tốt hơn, lát nữa khi cô ấy lau sô pha, chắc chắn sẽ bị cô ấy lau cho không còn chút lòng tự tôn nào nữa...

Tôi thay giày, nhân lúc cô ấy không chú ý cúi xuống ngửi đôi dép vừa đi, không có mùi lạ, nhưng tôi vẫn nghĩ đến việc cô ấy sẽ vứt đôi dép này đi.

"Đợi đã! Uống xong cốc cà phê rồi về, anh còn chưa tỉnh rượu."

Đợi tôi đứng ở cửa uống hết cốc cà phê, cô ấy đưa tôi tờ chi phiếu: "Anh gọi taxi mà về."

Tôi không nhận, dù trong túi tôi chỉ có mười lăm tệ, không đủ để ngồi taxi về: "Không cần, tôi có tiền... Có thể tặng tôi đôi dép này không?"

Cô ấy kinh ngạc nhìn tôi cầm đôi dép lê đi, đứng ở cửa tiễn tôi, trước khi đóng cửa cô ấy nói: "Về nhà nhớ gọi cho tôi." Rõ ràng tôi nhìn thấy trong mắt cô ấy lóe lên một tia sáng kỳ quái, nhưng tôi không biết rốt cuộc đó là gì... Nó gắn chặt lấy tôi, không thể xóa nhòa...

Khi xuống dưới nhà, tôi bỗng thấy thôi thúc muốn về nhà - Từ sau khi đến thành phố Hồ Bình chưa một ai nói với tôi "về nhà nhớ gọi điện", dù là

https://thuviensach.vn

Bạch Khiết từng đối xử với tôi tốt nhất. Nghe câu nói đó, lòng tôi bỗng thấy ấm áp, nhưng sự tự ti cuối cùng đã gạt đi suy nghĩ đó của tôi.

Một mình đi trên đường trở về cái ổ chó ở khu Đại Phố, ánh mắt phản chiếu ánh sáng từ những ngọn đèn, tay cầm đôi dép lê, tôi cảm thấy mình giống như những người thu gom phế liệu vậy, chỉ có điều tôi nhiều hơn họ một thứ, bên tai luôn văng vẳng câu nói của Sa Chức: "Về nhà nhớ gọi cho tôi."

Có lẽ ông trời trêu ngươi, khi bạn thích một người, đồng thời suy nghĩ cho người ấy đến mất ăn mất ngủ thì cô ấy lại biến mất không chút tông tích... Rất nhiều đêm mất ngủ tôi hồi tưởng lại dung mạo, nụ cười của cô ấy tối hôm đó. Biết bao đêm mơ màng chìm vào giấc ngủ, cô ấy xuất hiện trong giấc mơ nói cho tôi biết tại sao cô ấy lại khóc...

Tôi giống như chàng trai trẻ biết yêu lần đầu, ngày nào cũng nhìn màn hình điện thoại, mong mỏi một điều: màn hình hiện lên **số** của **cô ấy. Cô ấy** dườbiến mất hoàn toàn, tôi đã thử gọi cho cô ấy, nếu cô ấy nhận điện tôi sẽ nói dối là ấn nhầm, lý do thật ấu trĩ... nhưng cô ấy lại tắt máy rồi.

Nói xa vời quá, nói chuyện trước mắt đi.

Ngày hôm sau tối hôm đó, tôi dọn về kho của Ức Vạn. Tôi đã trở về rồi đây! Chạy thẳng vào kho sắp xếp mọi thứ. Vương Hoa Sơn đã không nuốt lời, gian phòng nhỏ đã được cải tạo, tường trắng phau, còn có ti vi, điều hòa, tôi bỗng chốc được thăng mấy cấp liền, từ người thu gom phế liệu thăng lên tiểu tư sản rồi! Tốt xấu gì thì cũng có được căn phòng ngủ rất đẹp.

Trong kho chỉ thuê mấy người công nhân khuân vác tạm thời, lương hôm nào nhận hôm đó luôn. Tại sao chẳng có lấy một quản kho? Có phải lại không làm tròn chức trách không? Tôi lên báo cáo với Lâm ma nữ, lúc đi qua văn phòng của Bạch Khiết, tôi dừng lại nhìn vào trong, không thấy cô ấy đâu. Có phải... đã từ chức rồi? Trong lòng bỗng thấy hoảng hốt một cách khó hiểu, aiz, hoa rơi có ý mà nước chảy vô tình, hà tất phải mệt óc vì một người phụ nữ không biết đúng sai.

https://thuviensach.vn

Lâm ma nữ đổi thư ký rồi, còn sắp xếp một nhân viên tiếp đón ở cửa văn phòng, đặt một chiếc bàn làm việc... Cô thư ký ngồi đó.

“Chào cô, tôi là nhân viên mới ở bộ phận kho.”

“Chào anh, giám đốc đã dặn dò, chị ấy đang bận, sáng nay không gặp bất cứ ai.” Cô thư ký trả lời, trước ngực cô ấy gắn biển tên: Hà Khả. Cái tên rất hay.

“Ồ, vậy chiều tôi quay lại.”

Cửa phòng giám đốc mở ra, Lâm ma nữ nghe thấy tôi thì đích thân ra mở cửa, tay cầm giấy tờ chỉ vào tôi: “Vào đi.”

“Tuy anh là phó quản lý bộ phận kho nhưng chẳng qua cũng chỉ là cái tên, trước đây công ty còn không có bộ phận này, giờ kho ngày một lớn nên lập thêm, vốn dĩ chức quản lý đã là thừa, phó quản lý lại càng thừa hơn. Thêm cái chức này chỉ để khi anh đi nhận lương, bộ phận phát lương sẽ yên tâm một chút mà thôi.”

Tôi biết cô ta đã mở miệng thì không thốt được lời gì tốt đẹp mà.

“Công việc của quản lý và phó quản lý khác nhau, bình thường đi họp, truyền đạt quyết định bên trên đều do quản lý đảm nhận. Còn phó quản lý thì phụ trách trông coi kho, điều động công nhân, làm giấy tờ.

Nói thế có nghĩa là thêm một chữ thêm một đống việc như vậy. “Giám đốc... quản lý là ai vậy?”

“Hoàng Kiến Nhân.”

“Hoàng Kiến Nhân?” Con chim đần đó sao lại trèo lên vị trí này được? Mấy ngày gần đây tôi còn sung sướng nghĩ chắc hắn ta vì chuyện kia mà bị đuổi rồi. “Giám đốc, không phải Vương tổng nói đuổi hết nhân viên trong kho rồi sao? Tay Hoàng Kiến Nhân này...”

“Hoàng Kiến Nhân không trông kho, cũng không phải anh ta thất trách.”

https://thuviensach.vn

Xem ra sau này vẫn sẽ bị giày vò kiểu "mày không chết thì tao chết" rồi...

"Chiều nay tuyển mấy công nhân chuyển hàng, anh theo tôi đi phỏng vấn họ."

"Á!" Nhiệm vụ quan trọng như thế lại phân đến tôi sao? Tôi nhìn kỹ nét mặt Lâm Tịch, không giống như đang đùa. Thường thì những người được phỏng vấn người mới đều có khả năng cấp trung đẳng trở lên. Tôi là người có khả năng sao? Tôi là người có khả năng, rất có khả năng trong "chuyện đó"...

"Từ tối hôm nay trở đi, hàng ngày anh bắt buộc phải có mặt trong kho từ mười hai giờ đêm đến sáu giờ sáng."

"Vâng."

"Công việc trong kho cũng chẳng có gì phải bàn giao, những người kia bị đuổi hết rồi, anh hãy chỉnh lý lại giấy tờ của mấy tháng sau khi anh đi."

Cái quái gì... Giấy tờ trong mấy tháng tôi không ở đây? Chỉnh lý lại thì bắt buộc phải tìm tư liệu từ tất cả các phòng ban có liên quan để đối chiếu, như thế không phải tôi sẽ bận chết sao?

Thấy sắc mặt tôi khó coi, Lâm Tịch ngạo mạn ngẩng lên: "Lẽ nào chỉnh lý giấy tờ rất khó sao?"

"Không..." Tôi rất muốn khóc.

Lâm Tịch có thành kiến với tôi, nhưng cô ta có lấy việc công trả thù riêng không thì tôi không rõ. Tôi thấy cô ta đối xử với tôi như thế là bất công, nhưng cô ta cũng rất nghiêm khắc với người khác, chỉ có thể nói đó là bản chất của cô ta thôi.

Loanh quanh thế nào Hoàng Kiến Nhân lại leo lên được chức quản lý bộ phận kho? Thật khiến người ta phải suy nghĩ. Tôi ngã ra giường, nằm quay mặt vào tường suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

Tôi biết rõ hắn ta, năng lực không bằng một nửa tôi, làm việc không nghiêm túc, không chăm chỉ, qua loa hời hợt, chẳng qua được cái mồm mép, con người khá đê tiện, biết cách nịnh hót... Nịnh hót? Tôi nhớ bố từng nói, một số kẻ trên quan trường như cá gặp nước không phải vì chúng có trình độ cao. chẳng qua là chúng biết cách ăn nói, biết lấy lòng mọi người.

Xem ra đầu tiên tôi nhất thiết phải đứng vững đã. Hiện giờ có Vương tổng đỡ lưng, tôi giống như có được Miễn Tử Kim Bài vậy, bọn chúng sẽ không dễ gì đá tôi đi đâu. Nhưng chúng có dung nạp được kẻ thù không đội trời chung không? Tạm thời gọi chúng là "Bốn tên đê tiện" vậy, từ dưới lên lần lượt là: Hoàng Kiến Nhân, quản lý bộ phận kho, từng hãm hại tôi; Đàm Đào Sênh, nhân viên bộ phận tiêu thụ, cùng trưởng ban Mạc Hoài Nhân bày mưu hãm hại trung lương, trừ bỏ những kẻ không theo mình; Mạc Hoài Nhân, trưởng ban tiêu thụ, tên đáng để trời tru đất diệt này không cần phải giới thiệu nhiều; phó tổng giám Tào, mối quan hệ giữa tôi và lão này khá thâm sâu, tuy tôi và Lý Bình Nhi cho lão mấy viên gạch vào đầu nhưng đó là lén lút, không phải tác phong của nam tử hán. Tôi không tin trong công ty này không có ai dám chống lại đám người tà môn ngoại đạo Mạc Hoài Nhân này. Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, tôi sẽ tập hợp từng người một, sau đó sống chết với chúng một phen... Thôi vậy, từ giờ về sau sẽ bị Hoàng Kiến Nhân giày vò rồi, xử lý xong hắn đã rồi tính tiếp vậy.

Cũng không biết trong thời gian tôi không có ở đây, thiên thần Bạch Khiết tỷ tỷ của tôi có bị tay Mạc Hoài Nhân kia làm gì rồi không.

Lần đầu tiên đi phỏng vấn người khác, tôi còn căng thẳng hơn những người đến tuyển, chỉ có tôi và Lâm Tịch. Chết tiệt! Trước đây phỏng vấn tôi có cả một bàn dài toàn người phỏng vấn, cứ như tôi lên sân khấu diễn kịch vậy.

Lâm Tịch đưa hồ sơ cho tôi: "Anh hỏi, tôi quan sát."

Người đến phỏng vấn rất đông, không biết đã phỏng vấn bao nhiêu người nữa khiến đầu óc tôi quay cuồng. Trong một lần vô tình ngẩng lên, tôi nhìn thấy ngoài cửa là bóng dáng thướt tha, yêu kiều quen thuộc của Bạch Khiết,

https://thuviensach.vn

chiếc áo sơ mi nửa xuyên thấu vừa gợi cảm lại vừa dịu dàng, cộng với chiếc châm cài đầu màu bạc thu hút ánh nhìn nhưng không quá phô trương, tất cả toát lên khí chất quý phụ dịu dàng nho nhã.

Cô ấy nhìn tôi kinh ngạc, sự kinh ngạc đó tôi có thể hiểu là: Cái tên phạm tội cưỡng dâm kia không phải nên bị đày đi sao? Sao lại quay lại t

Lâm Tịch đưa cái chân người mẫu của mình ra, dùng gót chiếc giày cao gót giẫm cho tôi mấy phát mà tôi cũng không tỉnh lại. Đó là nữ thần tôi ngày đêm mong nhớ mà! Trái tim tôi lại bắt đầu lo sợ, đôi mắt khó hiểu lại đầy ý nhị đó đã định trước kiếp này tôi phải luân hồi vì cô ấy...

Lâm Tịch lại giẫm thêm một phát nữa, cuối cùng tôi cũng bừng tỉnh khỏi giấc mộng, chúng tôi vẫn đang phỏng vấn một người. Tôi vội vàng lấy lại tinh thần, hắng giọng che giấu sự thất thố của mình. “Mất hồn rồi hả?” Giờ Lâm Tịch thỉnh thoảng lại đả kích tôi một, hai câu kỳ lạ.

Ứng viên đang phỏng vấn là người cuối cùng rồi, trước đó tuy là cưỡi ngựa xem hoa nhưng tôi cũng đã thầm đánh giá họ. Với những người sau này có thể trở thành đồng nghiệp, tôi không thích ai gương mặt tươi cười giả tạo. Người cuối cùng này luôn tươi cười, nhưng lại không giả tạo, anh ta giới thiệu rất chân thành, rồi đĩnh đạc nói: “Người đi tìm việc làm trước tiên phải suy nghĩ đến tiền lương, con người sống là vì bản thân, nhưng lại không có trái tim biết hàm ân, báo đáp.

Lâm ma nữ chỉ bút vào anh ta: “Anh, dừng lại!” khiến anh ta bối rối, sắc mặt hơi tái đi.

Lâm ma nữ quay sang tôi: “Phó quản lý Ân, Ân phó...” Sao tôi nghe thế nào lại giống như đang gọi tôi là “dâm phụ” nhỉ?

“Chuyện... chuyện gì?” Tôi vẫn chưa tiếp thu được cách gọi “Ân phó”.

“Phỏng vấn nhiều người như vậy rồi anh có ý kiến gì không?”

Hỏi tôi làm gì? Đúng thật là, chuyện tuyển người đều là do phòng nhân sự mà. “Lâm tổng giám, ừm...

https://thuviensach.vn

Tại sao... tại sao lại là hai chúng ta đi phỏng vấn?”

“Vương tổng đã nói, kho bãi vô cùng quan trọng, không phải trò đùa. Ông ấy bảo anh đích thân phỏng vấn để tìm một, hai người trung thành giống anh. Anh đã hỏi nhiều người như vậy rồi rốt cuộc đã nhắm được ai chưa? Tôi rất bận! Có phải tâm tư của anh để hết ở người phụ nữ nào đó rồi?” Cô ta bực mình nói.

“Thì... người này đ chỉ ứng viên bên dưới, thật ra là tôi chỉ bừa, bộ dạng khí thế bức người của cô ta khiến người ta không dám xu nịnh, chẳng may khiến cô ta bùng nổ thì lại tự chuốc họa vào thân.

“Ừm, anh đưa cậu ta đến phòng nhân sự nhập hồ sơ, rồi xuống kho làm quen với trình tự quản lý. Nếu không đủ người thì báo cáo với tôi. Thế nhé!” Lâm Tịch đứng dậy đi khỏi phòng.

Tôi nhìn người trước mặt. không cao không thấp, dáng người cũng được, so với những ứng viên trước, chỉ người này là ăn mặc com lê chỉnh tề hơn một chút. Người này ấy mà, cũng ăn mặc thoải mái giống tôi, dáng vẻ không thật nổi bật nhưng cho người ta cảm giác khá thật thà.

“Cậu đi theo tôi.” Tôi cũng là nhân viên mới phục chức hôm nay, không ngờ đã có cấp dưới rồi.

Cậu ta theo sát sau tôi, chạm chạm vai tôi hỏi: “Giám... giám đốc, em có chuyện muốn hỏi anh.”

“Tôi không phải giám đốc, tôi chỉ là quản kho, cứ gọi tôi là Ân Nhiên.”

“Ân đại ca, em học giáo dục từ xa... trên thông báo tuyển dụng có ghi học lực chính quy... đến phòng nhân sự có phải phỏng vấn lần nữa không?”

“Không đâu, cậu được nhận rồi.”

Cậu ta bỗng gập người với tôi: “Cảm ơn Ân đại ca, cảm ơn Ân đại ca!”

Tôi cúi nhìn hồ sơ, tên cậu ta là An Tín.

https://thuviensach.vn

Sau khi nhập hồ sơ tôi đưa cậu ta đến kho, hướng dẫn việc quản kho, một số việc cũng khó dạy, chủ yếu là tự học, lâu dần rồi sẽ hiểu. Cậu ta cũng rất nhanh nhẹn, ngay sau đó đã đến chỗ công nhân làm thêm giúp chuyển hàng.

Tôi thì lấy một chồng giấy tờ ra, đúng là chỉ có thể hình dung bằng từ "loạn tùng phèo". Tôi còn phải chạy đến phòng hành chính tìm tài liệu, đến cửa văn phòng Bạch Khiết, tôi đứng lại xem cô ấy có trong đó không. Cô ấy xuất quỷ nhập thần, lúc nãy tôi ở phòng họp phỏng vấn cô ấy tình cờ đi qua sao? Lẽ nào cô ấy được điều sang bộ phận khác? Tôi rất muốn hỏi đồng nghiệp nào đó, nhưng họ không coi tôi ra gì đâu, aiz, lòng người nóng lạnh dễ đổi thay, sau này tôi phát đạt, sẽ tra khảo từng người một!

Khi tôi đang ngó nghiêng thì phía sau có người, mùi hương dịu nhẹ quen thuộc, đúng, đây chính là mùi nước hoa của Bạch Khiết. Khứu giác con người có chức năng rất lạ, theo các nhà khoa học đã nghiên cứu, chỉ có khứu giác là sẽ mãi mãi không b giờ quên, giống như mười năm trước bạn rất quen thuộc với một mùi nào đó, ví như mùi thuốc lá, mùi rượu, hoặc mùi nước hoa, mười năm nay không hề dùng, hôm nay là ngày sau mười năm bạn lại ngửi thấy mùi hương đó, trong não lập tức hiện lên những cảnh tượng quen thuộc gắn liền với mùi hương đó. Cảnh tượng diễn ra giữa tôi và Bạch Khiết như cuốn phim quay chậm, từ từ hiện lên, Bạch Khiết với ngũ quan tinh tế, dáng người thướt tha, khí chất nho nhã, từng bôi thuốc giúp tôi ở nhà cô ấy, từng đến kho ở ngoại thành thăm tôi. Chúng tôi từng thân thiết như thế...

Tôi từ từ quay đầu lại, đúng là cô ấy, nhưng tôi sợ nhìn vào mắt cô ấy, dù rằng cô ấy hiểu lầm tôi, nhưng sự lạnh lùng trong ánh mắt là thứ vũ khí đáng sợ nhất thế gian.

Tim tôi đập thình thịch, một người dù là nam hay nữ, có thể yêu rất nhiều người, nhưng chỉ có một người có thể khiến anh ta (cô ta) tim đập như thế này.

Tất cả giấy tờ đều phải đối chiếu lại, thế cũng tốt, có thể sẽ tìm được lỗi nào đó của Hoàng Kiến Nhân, chơi cho hắn chết luôn...

https://thuviensach.vn

Nhưng hiện giờ tôi toàn nghĩ về Bạch Khiết, tôi cứ nghĩ mãi, ánh mắt vừa rồi cô ấy nhìn tôi sẽ thế nào? Là ghét bỏ? Ghê tởm? Khó chịu? Thất vọng? Hay không thể tin nổi? Có rất nhiều khả năng, nhưng nói chung không phải sự mong chờ.

Nhìn cậu An Tín bận rộn chuyển hàng, tôi nhớ đến mình trước đây. Trước đây tôi rất cừ, một mình làm việc của mấy công nhân liền. Sao bây giờ lại không được?

Cứ bảo mấy công nhân kia không phải đến nữa, tự mình làm là được rồi. Nhưng giấy tờ hiện nay nhiều hơn trước rất nhiều, e là một mình làm không nổi...

"An Tín, cậu lại đây!" Tôi gọi An Tín.

Cậu ta quệt mồ hôi chạy lại: "Ân đại ca, gọi em A Tín là được rồi."

"A Tín, chỗ hàng họ chuyển cậu đã vào sổ chưa?"

"Em ghi chép hết rồi."

"Tại sao cậu lại chuyển hàng?" Tôi hỏi.

"Vì... bình thường em làm những việc này quen rồi... Thấy họ làm vất vả thế, bèn... Có phải kho có quy định không được giúp chuyển hàng không?" Tôi bỗng có ấn tượng tốt với cậu nhóc này.

"A Tín, cậu chịu được khổ không?"

Cậu ta không trả lời tôi, nói: "Ân đại ca, em muốn... muốn mời anh ăn cơm..."

"Tại sao?"

"Đây... đây là công việc đầu tiên trong đời em. Nếu không phải anh giúp thì có lẽ... Ân đại ca, em muốn mời anh ăn cơm."

Tôi vốn định từ chối nhưng cậu ấy nói rất kiên quyết, ánh mắt như rực cháy, dường như để nói ra lời mời này cậy ấy đã phải hạ quyết tâm rất lớn. Tôi không nhẫn tâm từ chối, liền nhận lời, cậu ấy lại tiếp tục vui vẻ chuyển hàng.

https://thuviensach.vn

Sao cái tên Hoàng Kiến Nhân chết tiệt kia vẫn chưa đến? Chắc bọn chúng đã biết tin tôi quay lại rồi. Chắc là đang chuẩn bị đối phó với tôi. Tôi nhất định không được lơ là...

Xem giấy tờ đến phát mệt, tôi nằm lăn ra bàn làm việc nghĩ ngợi, tôi thấy mình thật lăng nhăng, thấy Sa Chức thì thích Sa Chức, thấy Bạch Khiết lại gạt Sa Chức sang một bên...

Cứ nằm thế đến lúc ngủ mất...

Khi tỉnh lại thì đã tám giờ tối, công nhân chuyển hàng về hết từ lâu, tôi vẩy vẩy hai cánh tay tê rần, rồi đứng dậy đá đá chân.

Nhưng, đây là kho hàng sao? Từng thùng hàng được xếp ngay ngắn, gọn gàng, kho hoàn toàn sạch sẽ. Tôi định làm xong giấy tờ sẽ quét dọn, nhưng đã có người làm trước rồi.

A Tín tay cầm chổi lau nhà đi ra, thấy tôi tỉnh thì cười nhe hai hàm răng trắng bóng: "Hì hì, Ân đại ca dậy rồi à?"

"Cậu dọn dẹp đấy à?"

"Vâng... rảnh rỗi không có việc gì."

"Không phải... cậu có thể về từ lâu rồi sao?"

"Em... đợi anh đi ăn cơm, thấy kho không được sạch lắm, chưa được sự đồng ý của anh đã quét dọn một chút."

"Không sao, chuyện này không cần tôi đồng ý." Trong lòng tôi thấy thật ấm áp, đến cái thành phố lạnh lẽo này lâu như vậy, cuối cùng đã gặp được một người...

Cậu ta gọi một cái taxi, tôi cũng không biết cậu ta đưa tôi đi đâu. Cậu ta đưa thuốc cho tôi, tôi xua tay: "Tôi không biết hút..."

Taxi đi ra tận ngoại thành, tôi càng ngày càng thấy hiểu, phải ra tận đây ăn cơm sao?

https://thuviensach.vn

“Đến rồi!” A Tín nhảy xuống, trả tiền xe.

Tôi cũng xuống theo, đến rồi? Đây là đâu? Một vùng tối mù, đưa tay ra cũng khó nhìn được năm ngón tay.

“A Tín... Cậu đưa tôi đến đâu đây?”

“Em ở đây.”

Nghĩa địa ư? Đây là đâu? Ở phía xa là từng đống từng đống nhấp nhô, ẩn hiện.

A Tín lấy di động ra soi đường dẫn tôi đến bên dưới chân một cây cầu. Ở đó có một túp lều đơn sơ, bên dưới túp lều đó là rất nhiều thứ rách nát, cậu ta đưa tôi lên một cái cầu thang ngắn làm từ những sợi thép. Vào đến bên trong thì tôi sững sờ. Bên ngoài nhìn rách nát như thế nhưng bên trong có quét một lớp sơn hồng, lại còn có cả điều hòa!

Một cô bé ít tuổi hơn chúng tôi, ngồi ở bàn ăn, trên bàn bày những món ăn nhìn rất ngon.

Cô bé thấy A Tín thì nhảy lên: “Anh về rồi à!”

“Ân đại ca, ngồi đi, ngồi đi...” A Tín vội bảo tôi ngồi xuống.

Cô bé kia cười với tôi: “Chào Ân đại ca...”

Tôi sững sờ, dưới gầm cầu nơi ngoại thành hoang vu lại có hai anh em đặc biệt thế này sống...

Tôi cầm bát lên, gắp mấy miếng, món ăn thật thơm ngon, lâu lắm rồi tôi không được ăn bữa cơm gia đình thế này.

A Tín lấy răng bật nắp chai bia, tôi lấy đũa gảy cái nút chai: “A Tín, cậu ở đây sao?”

“Để Ân Nhiên đại ca chê cười rồi... Bọn em, bọn em sống như vậy. Hồi nhỏ, khi mới có em gái, nhà nghèo quá không có gì ăn, bố em đành đi trộm nhà trưởng thôn, bị người trong thôn đánh chết... Hai anh em và mẹ cùng

https://thuviensach.vn

sống trong những lời chê cười của người đời. Mẹ em không chịu được sự nghèo khổ đó, chạy theo người khác rồi. Khi ấy em năm tuổi, cùng em gái đi ăn xin mấy tháng trời... thường xuyên bị ức hiếp. Mẹ không nỡ bỏ hai anh em nên quay về thôn đón chúng em lên thành phố Hồ Bình. Đây là bãi rác lớn nhất Hồ Bình, từ đó ba người nhà chúng em sống dựa vào bới rác, nhặt đồ trong đống rác này bán cho các cửa hàng thu mua phế liệu. Năm mẹ em mười ba tuổi, chỉ còn có hai anh em nương tựa vào nhau...”

“Chúng em cũng như những đứa trẻ khác, cũng muốn được học hành. Chúng em thường xuyên nhặt được sách cũ, thế là mang về nhà đọc. Dù có tách biệt với thế giới, hàng ngày chỉ nói chuyện với những người thu nhặt phế liệu, nhưng đọc sách dần dần cũng hiểu biết được chút ít. Sau này em nghĩ, một người không có tri thức thì thật vô dụng. Em mua rất nhiều sách giáo khoa, sáng nhặt rác chiều học bài. Hai năm trước thì đăng kí học từ xa...”

“Cái gầm cầu này là bọn em tình cờ phát hiện được, bèn làm thành thế này, tốt hơn nhiều so với cái lều trước đây... Điện là em kéo trộm từ chỗ máy bơm nước tưới tiêu ở ruộng, đường dây điện chôn dưới đất, người khác sẽ không phát hiện ra... Mùa hè nóng, khi có đủ tiền em tiêu xa xỉ một lần, mua cái điều hòa... Hai anh em tuy nhặt rác nhưng cũng biết vi khuẩn là ngọn nguồn của vô số bệnh tật, mỗi lần về nhà đều phải tắm sạch sẽ chỗ con suối nhỏ ngoài ruộng, nhưng về đến đây vẫn phải tắm thêm lần nữa! Vì thế, chỗ ở rất sạch sẽ, Ân đại ca có thể yên tâm... Nhặt rác ở đây mỗi tháng cũng kiếm được nghìn tệ, nhưng dù sao thì... Đã tìm việc một năm rồi nhưng không có công ty nào chịu nhận cả...”

Cậu ấy cứ nói, nói rất nhiều, rồi cuối cùng lại kéo em gái quỳ xuống cảm ơn tôi đã nhận vào công ty...

Hôm sau đi làm, tôi đuổi những công nhân làm việc làng nhàng đi, rồi cùng A Tín làm công nhân khuân vác. Mỗi tháng có thể thêm một nghìn rưỡi tệ... Cứ bận rộn suốt đến chiều, xếp xong xe hàng cuối cùng, A Tín rót nước cho tôi. Tôi ngồi xuống lấy di động ra xem mấy giờ thì thấy một tin nhắn, của Bạch Khiết! Nội dung chỉ ba chữ: Cậu khỏe không?

https://thuviensach.vn

Bao nhiêu cảm xúc phức tạp trào dâng trong tôi, thế này là có ý gì? Tin nhắn gửi lúc hơn hai giờ, bây giờ đã gần sáu giờ rồi, tôi đang nghĩ có cần trả lời không.

Nhưng trả lời cái gì bây giờ? "Tôi rất khỏe, chị không cần lo lắng" sao? Chẳng có gì đáng trả lời cả.

A Tín ngắt mạch suy nghĩ của tôi: "Anh Ân Nhiên, hết giờ làm rồi ạ?"

"Ừ."

"Vậy em có thể đi dọn giường không?" Nhà A Tín quá xa, đành để cậu ấy ở cùng tôi trong kho, nhưng cậu ấy lại không ở cùng phòng tôi, chỉ xếp một chỗ ở góc...

"Đi đi."

"Cảm ơn anh Ân Nhiên." Cậu ấy cúi người lễ phép. Cậu ấy chỉ nhỏ hơ tôi mấy tháng, tôi không muốn cậu ấy gọi là anh, gọi Ân Nhiên là được rồi, nhưng cậu ấy không chịu.

Lúc này Hoàng Kiến Nhân lộ diện, đúng là hắn ta đã sớm biết tôi trở về, bộ dạng lấy lòng người khác: "Ân Nhiên, cậu đến rồi à? Tôi biết mà, cậu có trình độ cao như vậy, nhất định lãnh đạo sẽ không nỡ để cậu đi đâu mà." Nhìn hắn, tôi chỉ hận là không thể lôi hắn vào một góc lấy gạch đập cho hắn một trận.

"Đúng vậy, trưởng ban Hoàng, anh cũng thật cừ, mới không gặp một thời gian ngắn mà đã thay đổi nhiều thế này!" Tôi cũng cười phụ họa.

Hoàng Kiến Nhân châm thuốc cho tôi: "Ân Nhiên, được biết cậu trở về tôi vui mấy ngày liền!" Mở to mắt nói những lời giả dối đến mức buồn nôn thế này, đúng là tôi phải phục hắn sát đất.

"Vậy sao?" Hoàng Kiến Nhân mày mong chờ tao về sao?

"Đương nhiên rồi! Tôi còn đặt cả nhà hàng để chào mừng cậu nữa!" Nhìn bộ dạng chẳng có chút thành ý nào của hắn kìa, là Mạc Hoài Nhân sắp

https://thuviensach.vn

xếp chứ gì?

“Tiệc Hồng Môn sao?” Tôi hỏi.

“Tiệc gì cơ?” Đồ mù văn hóa, ngay tiệc Hồng Môn cũng không biết, Ức Vạn đãi ngộ rất tốt, danh tiếng vang xa, chế độ kiện toàn, tuyển nhân viên cũng vô cùng nghiêm khắc. Tất cả các mặt về nhân phẩm, năng lực đều phải suy xét kỹ càng. Vì thế tất cả nhân viên trong Ức Vạn đều là tinh anh trong tinh anh! Đương nhiên cái tên Mạc Hoài Nhân vô năng kia cũng có điều đáng cho tôi nghiên cứu. Còn về bộ phận kho bãi, công ty quá dễ dãi rồi, chỉ cần không đủ người là có thông báo tuyển dụng ngay, có người đến ứng tuyển, chọn mấy người đến đầu tiên là xong. Nào ngờ, không xảy ra chuyện thì thôi, chứ đã có là thành lớn chuyện!

“Anh mời tôi?” Tôi giả vờ hỏi có phải hắn ta bỏ tiền không, thực tế ý là muốn hỏi chỉ có hai người sao?

“Đương nhiên là tôi mời rồi, đón cậu mà! Mấy người trưởng ban Mạc cũng đang đợi cậu...” Tôi biết mà, là chủ ý của Mạc Hoài Nhân, chắc chắn tên chó Đàm Đào Sênh cũng có mặt.

Đi, tôi sợ kho sẽ xảy ra chuyện. Không đi thì lại tiếc nuối không vào hang cọp không bắt được cọp c

Đúng rồi, còn có A Tín mà. “A Tín, khóa kỹ cửa kho, cậu ở đây đừng đi đâu cả. Tôi sẽ gọi đồ ăn cho cậu.”

“Ồ, cảm ơn anh Ân Nhiên.” Tôi rất tin tưởng A Tín, cậu ấy thông minh nhanh nhẹn, quan trọng nhất là rất chất phác thành thật.

Tôi cũng muốn xem mấy lão yêu quái kia định giờ trò gì nữa!

Trong cái thế giới này, chỉ cần có tiền, những nơi hủ bại nhiều vô kể. Hoàng Kiến Nhân đưa tôi đến một khách sạn cao cấp, vào một gian phòng bao, quả nhiên Mạc Hoài Nhân đã đợi tôi ở đó. Thấy tôi, hắn nắm chặt tay, những lưỡi dao sắc nhọn giấu đằng sau nụ cười toe toét: “Ai da... Ân Nhiên đến rồi à, thế là bắt đầu tiệc được rồi!”

https://thuviensach.vn

Tôi im lặng để xem hắn muốn giở trò gì. “Chỉ có ba người chúng ta thì uống không khoái lắm. Đợi tí, đợi tí nhé...” Nói rồi hắn lấy điện thoại gọi cho tổng đài, mấy phút sau có ba cô gái vào ngồi cạnh ba người chúng tôi.

“Em qua bên kia ngồi cùng người anh em Ân Nhiên của anh.” Mạc Hoài Nhân kéo cô gái xinh đẹp nhất ngồi xuống chỗ tôi.

Tôi cũng thấy nhiều cô gái tiếp khách ở quán rượu rồi, chỉ là Mạc Hoài Nhân dùng một bàn đầy thức ăn ngon, rượu ngon, và các cô gái, chỉ để lấy lòng một tên phó quản kho nhỏ nhoi là tôi, có đáng không? Không phải bị tôi đánh sợ rồi chứ? Hoặc là vì nguyên nhân khác.

Chúng tôi khó lòng từ chối thịnh tình của các cô gái, uống ba tuần rượu, không chỉ các cô gái to gan hơn mà ngay Mạc Hoài Nhân và Hoàng Kiến Nhân cũng to gan hơn, tay bắt đầu thò vào trong sờ sờ nắn nắn. Cô gái bên cạnh tôi cũng không muốn cô đơn, đặt tay lên đùi tôi, thấy tôi không có phản ứng thì chủ động cầm tay tôi đặt lên đùi mình. Tôi cười: “Uống say rồi tôi có cảm giác được bay bổng lên chín tầng mây rồi.”

“Ừm...” Cô gái kia ngượng ngùng.

Hoàng Kiến Nhân đã không nhịn nổi nữa, kéo cô gái đang ngồi trên đùi mình ra ngoài.

Cô gái bên cạnh ghé tai tôi: “Anh đẹp trai thật... em không cần tiền...”

“m, thế sau này, khách quen có được giảm giá không?" Tôi cũng bắt đầu đùa.

“Không ngờ... người anh em Ân Nhiên của chúng ta lại sành sỏi như vậy, thật không ngờ đó!” Mạc Hoài Nhân nói.

“Tự cổ gấu chó khó qua ải mỹ nhân, cũng như nhau cả thôi...” Tôi kính hắn một ly, nhìn hắn cười dâm đãng, giống hệt như khi sàm sỡ Bạch Khiết, chỉ hận không thể cho hắn mấy cú đấm. “Trưởng ban Mạc, có việc gì anh nói thẳng đi.”

https://thuviensach.vn

“Ân Nhiên à, nhớ hồi đó chúng ta có thật nhiều chuyện, nhớ lại thì chúng tôi thật ấu trĩ... Nay cậu quay về, đó cùng là chuyện tất yếu. Điều đó cho thấy duyên phận của chúng ta chưa hết, cậu nói xem có phải không? Trước đây tôi hiểu nhầm cậu, còn hại cậu mất việc. Đó là lỗi của tôi, tôi xin chịu phạt ba ly!”

Nói rồi hắn ta tự rót cho mình ba ly rượu. Tôi không ngăn cản, uống đi uống đi, rượu vào lời ra.

Tôi cũng thu lại dáng vẻ đường hoàng, hư hỏng một lần vậy, đưa tay đặt lên đùi cô gái mặc váy ngắn bên cạnh: “Trưởng ban Mạc, nếu trước đây chúng ta cũng ngồi với nhau vui vẻ thế này, anh một ly tôi một ly, anh có gái tôi cũng có gái, thì có đến mức đánh nhau sứt đầu mẻ trán không?”

“Tôi ngu ngốc, có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn, cũng không nhìn ra cậu là nhân tài! Tôi ở công ty cũng chẳng có hy vọng gì nữa, sau này cậu phất lên đừng quên tôi đấy!” Hắn ta cứ tâng bốc nịnh nọt tôi, như thế có tác dụng gì không?

“Trưởng ban Mạc, tôi chỉ là một quản kho nhỏ nhoi, dù có hi vọng, nhưng có lẽ đến tuổi anh cũng không lên nổi văn phòng...”

“Ân Nhiên, tôi trước đây là vì một người phụ nữ. Cậu cũng biết, cùng một văn phòng cả, Bạch Khiết quyến rũ đừng hỏi, tuy cô ta không mê hoặc đàn ông, nhưng cái thuần khiết đó lại hơn hẳn mọi thứ trên nhân gian. Nhưng giờ nghĩ lại không thấy vậy, chỉ cần có hai, ba trăm tệ đàn bà thế nào chả có. Cùng lắm thì bảo hai cô gái đây mặc đồng phục công ty vào, cảm giác không phải như nhau sao? Huống hồ đây đều là những cô gái sành sỏi đã qua hàng trăm trận chiến, sự hưởng thụ đó... lẽ nào Bạch Khiết lại cho được sao?” Nghe hắn hạ thấp Bạch Khiết như thế, ngữ khí cũng tiếc nuối, xem ra hắn chưa đạt được mục đích, tôi thở phào.

Hắn ta ngừng một chút rồi nói: “Aiz, chú em Ân Nhiên, không phải cậu và Bạch Khiết rất thân nhau sao? Sau đó tôi lại thấy cô ta không muốn dính dáng đến cậu nữa lại đi theo một tên gì đó tôi không biết, nhưng cũng khá đẹp trai, lái xe con nữa...” Người hắn ta nói là Trần Thế Mỹ.

https://thuviensach.vn

“Chú em, Bạch Khiết không thể nào để ý tới những kẻ phàm phu tục tử như chúng ta! Người cao quý như cô ta, chúng ta chỉ nghĩ đến trong mơ còn được. Muốn thật sự chạm vào, không có trăm vạn thì không xong, cậu nói đúng không?” Tôi rất khâm phục Mạc Hoài Nhân, dù tôi có địch ý sâu sắc với hắn, nhưng chỉ mấy câu hắn đã kéo tôi sang chiến tuyến của hắn.

“Sau này chúng ta đừng mất thời gian đối đầu nữa! Tôi cũng sợ cậu rồi, nắm đấm cứng như Võ Tòng ấy. Sau này chúng ta sẽ nương tựa nhau cùng tiến bộ, cùng kiếm tiền!”

Tim tôi đập mấy cái: “Cùng kiếm tiền?”

“Không có gì... chính là chúng ta phải giúp đỡ lẫn nhau, cùng tiến bộ, phấn đấu vì chức vị cao hơn, đúng không?” Ánh mắt Mạc Hoài Nhân giảo hoạt như vậy, câu nói cùng kiếm tiền không đơn giản vậy đâu.

Tôi khinh thường hắn, nhưng tôi không thể đối địch với hắn được. Tôi đã được lĩnh giáo những chiêu độc của bọn chúng rồi. Chúng có thế lực lớn, đối địch chính diện với chúng là không thể. Từ câu nói cùng kiếm tiền mà Mạc Hoài Nhân buột miệng nói ra lúc nãy, tôi thật sự cho rằng việc hắn lôi kéo tôi không đơn giản, nhất định có liên quan đến kho hàng. Thế thì chi bằng thuận theo ý hắn, giả vờ theo hắn, rồi tìm cơ hội xử lý hắn cũng chưa muộn.

Mạc Hoài Nhân và cô gái kia đùa giỡn nhau, cô ta nũng nịu: “Háo sắc!”

“Anh háo sắc sao? Tay anh có chạm vào em đâu...”

“Đáng ghét... chỗ kia kìa! Từ lúc uống rượu đã...”

Tôi vội nâng ly nịnh nọt: “Trưởng ban Mạc thật dũng mãnh, thật khiến tiểu bối hổ thẹn...”

https://thuviensach.vn

“Chú em Ân Nhiên, sau này hãy theo chúng tôi! Tốt hơn nhiều so với đám công nhân hỗn loạn kia! Đảm bảo rất nhiều lợi ích! Này, nghe nói uống rượu với Red Bull một lượng vừa đủ có thể biến Hawking thành Arnold, cậu nói xem là thật hay giả?”

“Ha ha,a thử.” Khốn nạn, hắn ta cũng nghiên cứu sâu về chức năng sinh *lý* của con người quá nhỉ!

Hắn ta nói nhỏ: “Là thật đấy, tôi thử rồi, ở tuổi tôi uống thì một đêm có thể ba lần! Nhưng với thanh niên trai tráng như cậu thì có lẽ cô gái bên cạnh cậu ba ngày cũng không rời nổi giường... Ha ha ha...” Hắn ta cười dâm đãng.

Cô gái bên cạnh tôi cũng hợp với Mạc Hoài Nhân, gọi phục vụ mang rượu và Red Bull vào.

“Chú em, tối nay ăn uống ngủ nghỉ do tôi chi hết! Cứ yên tâm mà làm tới đi!” Nói rồi hắn bắt đầu cùng cô gái bên cạnh vừa uống vừa bật mấy bài hát tục tĩu...

Cô gái bên cạnh tôi cũng sán lại, bầu ngực kia, cái rãnh kia, sự lẳng lơ kia, tôi muốn... cứ thế này, dù tôi là Liễu Hạ Huệ cũng nổ tung mất thôi!

Uống xong mấy chai Mạc Hoài Nhân không chịu nổi nữa, lảo đảo dựa vào cô gái kia đứng dậy: “Chú em, tửu lượng của tôi kém quá, thực sự... không... uống nổi nữa, chúng ta... đi thôi. Lên nào... Để tôi đưa cậu lên!”

Lúc này tôi cũng không còn sức lực gì nữa, cùng hắn lên tầng trên. Bên trên là phòng nghỉ, Mạc Hoài Nhân thuê cho tôi một phòng, hắn một phòng, cởi quần áo cô gái kia ngay ở cửa rồi kéo cô ta vào...

Tôi và cô gái kia cùng dìu nhau vào trong, tôi không nhịn được nữa đẩy cô ta ra giường, đang định cởi quần áo thì cô ta cong người nôn hết ra giường... Khốn kiếp...

Nhìn đống tởm lợm đó tôi không chịu nổi, chạy vào nhà vệ sinh nôn...

“Cô, mau dọn sạch sẽ đi!”

https://thuviensach.vn

Cô ta gọi phục vụ lên dọn.

Nhưng lúc này tôi không còn hứng thú nào nữa...

Khi cô ta tấn công, tôi thật sự muốn đánh cho cô ta ngất đi. Tôi suy nghĩ những lời Mạc Hoài Nhân nói, có lẽ nào cái máy tám mươi vạn bị mất là do hắn làm? Nếu hắn có ý định thì chắc chắn làm được. Nếu là hắn thật thì rất đáng bị xử bắn!

Trong bè lũ bốn tên này, phó tổng giám Tào tôi không n nữa, người ta là phó tổng, chắc cũng chả có thời gian cả ngày bày trò cùng tay trưởng ban Mạc, nhưng còn tâm phúc Đàm Đào Sênh thì sao? Tôi lấy điện thoại gọi cho A Tín, sau khi chắc chắn kho không xảy ra chuyện gì tôi mới suy nghĩ lời của Mạc Hoài Nhân. Kiếm tiền? Nói chuyện kiếm tiền với một quản kho nhỏ bé? Không thể nghĩ ra điều gì. Từ từ vậy, nhất định sẽ có ngày chúng sẽ đích thân nói với tôi. Cô gái kia giờ đã bùng cháy dục hỏa. cứ nằm rên hư hử. Tôi nhìn áo cô ta còn dính thứ cô ta vừa nôn thì mọi ham muốn tan thành mây khói. Tôi đậy chăn lên người cô ta, còn mình thì chạy ra sô-pha...

Sáng dậy tôi lại gọi cho A Tín, chắc chắn kho hàng không sao thì bảo cậu ấy mở kho. Trưởng ban Mạc gõ cửa, thấy tôi thì cười ha ha: “Thế nào, cô gái đó không xuống nổi giường chứ hả?”

Tối qua cô ta nằm rên rồi tự ngủ rồi, nếu cô ta không nôn thì... Aiz, nghĩ lại thật mất hứng! Lại tiêu tiền rồi, dù là không phải tiền của tôi! “Trưởng ban Mạc, cô gái của anh thì sao?”

“Nhắc đến con đàn bà đó là tôi lại tức! Ba tiếng liền mà cô ta chỉ nói một câu “Đừng dừng lại...” khiến ông đây mệt chết! Ai lấy cô ta, nếu không có khả năng của bọn súc sinh thì đừng nghĩ nữa đi! Chẳng có chút khả năng biểu diễn gì cả! Nếu chuyện này mà cũng kiện được thì tôi kiện lâu rồi!”

“Đúng rồi, trưởng ban Mạc, tư lệnh phòng không như tôi không có ràng buộc gì thì thôi, sao anh cũng có thể tùy ý qua đêm bên ngoài như vậy? Lẽ nào không vợ không con?”

https://thuviensach.vn

“Aiz, vấn đề gia đình, đừng nói nữa! Đi nào, ăn sáng rồi chúng ta về công ty...”

Qua mấy ngày, một hôm mới sáng sớm tôi phải ra ngoài xử lý công việc, khi về thì tên nhóc A Tín đã xếp được nửa xe hàng, thấy tôi cậu ấy cười hì hì: “Lão đại, vừa rồi có một tiên nữ đại mỹ nhân đến tìm anh.”

“Hử? Ai cơ?”

“Cùng không phải tìm anh, chỉ nhìn vào trong một cái, em thấy cô ấy đáng nghi thì chặn lại, sau đó nhìn kỹ thì mới biết, là người yêu của anh!” Tên nhóc này nói năng không rõ ràng, người yêu của tôi? Tôi có người yêu sao?

“Rốt cuộc là ai?” Tôi cuống lên.

“Chính là tiên nữ tỷ tỷ mà hôm phỏng vấn em, anh nhìn thấy ẩn người ra ấy.”

Tôi hiểu rồi, là Bạch Khiết. “Cô ấy có nói gì không?”

“Chẳng nói gì cả, chỉ nhìn vào trong một cái, em chặn cô ấy lại, nhận ra đó là người yêu của anh thì cũng không hỏi gì cả.”

Tiên nữ tỷ tỷ... Không biết tiên nữ tỷ tỳ tìm tôi có việc gì? Chắc chắn không phải chuyện gì tốt, có lẽ Trần Thế Mỹ của cô ấy có quan hệ với Trần Thế Mỹ trong lịch sử, có lẽ hắn ta chính là Trần Thế Mỹ chuyển thế, hậu sinh khả úy, Trần Thế Mỹ đệ nhị không chỉ đá cô ấy mà còn lừa tiền. Lần này cô ấy biết sai nên đến tìm tôi? Có lẽ là vậy. Nhưng cũng có thể là cô ấy nhìn tôi không thuận mắt. Nói chung khả năng nào cũng có thể xảy ra.

Hừ, nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản... Nghĩ nhiều quá thật vô vị, đúng là quá vô vị. Nhưng... vừa nghĩ như vậy thì phía trước, trước mặt xuất hiện một cô gái đẹp tựa đóa phù dung, tôi thà mình là anh hùng khí đoản: “Hà Khả...” Tôi khẽ gọi tên cô ấy.

https://thuviensach.vn

“Anh biết tên tôi?” Hà Khả, chính là thư ký của Lâm Tịch. Bộ trang phục công sở bó sát người làm nổi bật dáng người thon thả tôn lên từng đường cong hoàn hào.

“Lần trước chúng ta từng gặp mà, cô quên rồi à? Lần đó bảng tên của cô đeo trước ngực cao cao, vừa nhìn là...” Tôi không thể nói hết được.

Cô ấy hơi bực mình: “Cái gì chứ... Lâm tổng giám bảo anh lên gặp.”

Tôi còn muốn đối chiếu xong giấy tờ muốn tìm ra dấu vết sai phạm của bọn Hoàng Kiến Nhân, liền hỏi: “Cô ấy tìm tôi sao không gọi điện thoại?”

“Điện thoại của anh có gọi được không?” Hà Khả hỏi.

Tôi lấy di động ra, hết pin rồi...

Hà Khả có thân hình tuyệt thật, tôi cứ lén nhìn cô ấy suốt, từ tầng hầm lên tầng một, rồi lên thang máy. Còn nhớ tối hôm ra ngoài cùng Mạc Hoài Nhân, cái con đàn bà kia khuấy dục vọng trong người tôi lên rồi... Tôi không thể nào ôm cô ta người toàn bãi nôn để làm chứ? Nếu làm một trận phong vân với thư ký đây thì thật tốt biết bao. Nhìn cô ấy kìa, cái váy ngắn thế kia, bất cứ lúc nào cũng có thể ..nhấc váy lên một cái là...

“Hừ... xem ra, những gì người ta nói là thật.” Hà Khả hừ mũi, nhìn tôi khinh bỉ.

“Người ta nói gì?” Tôi nhận ra sự thất lễ của mình, ho khan.

“Họ nói anh nhìn trộm đồng nghiệp nữ thay quần áo, còn lấy trộm nội y.” Tôi nhớ là khi tôi còn ở đó cô ấy chưa đến mà.

“Cô mới đến sao lại biết?” Có lẽ, văn phòng có một tuyệt đại dâm ma, công việc trong văn phòng lại khô khan, không có lời đồn thì cũng phải nguấy lên, họ hiểu nhầm tôi là tuyệt đại dâm ma, còn truyền cho đời sau, tôi vừa trở về là chuyện này lại thành chủ đề bàn tán rồi.

Mấy lần trước lên văn phòng tôi đã quen với những ánh mắt dị nghị của đồng nghiệp, nhưng khi Hà Khả nhìn như vậy tôi vẫn vô cùng mất tự nhiên.

https://thuviensach.vn

Chắc là vì cô ấy là mỹ nhân, chẳng có thằng đàn ông nào muốn để lại ấn tượng không đẹp trong mắt mỹ nhân cả. Nhưng sự mất tự nhiên này cũng chưa bằng một phần mười khi đứng trước Bạch Khiết.

Lâm Tịch đứng cạnh cửa sổ nhìn về phía xa, ngón tay khẽ nâng cằm như đang suy nghĩ điều gì. Tôi gõ cửa mấy cái, cô ta bừng tỉnh gọi tôi lại: "Anh lại đây."

Tôi muốn nhìn vào cửa sổ tâm hồn của cô ta để đoán xem chuyện tiếp theo là tốt hay xấu, nhưng lại không thể xuyên qua cặp kính râm kia được.

"Anh ngồi đi, Hà Khả, đóng cửa vào!" Lâm Tịch gọi với ra Hà Khả ở bên ngoài.

Đóng cửa sao? Tôi ngồi trước bàn làm việc, cô ta ở bên trong. "Nghe nói anh đuổi hết công nhân khuân vác rồi?" Lâm Tịch khẽ nhướn môi hỏi.

Mấy việc nhỏ nhặt ở kho mà Lâm tổng giám cũng phải hỏi đến sao? "Việc vận chuyển hàng ở kho mà Lâm tổng giám cũng phải đích thân sắp xếp sao?"

Lâm Tịch không trả lời thẳng câu hỏi của tôi: "Tôi không ngờ anh lại tài giỏi như vậy, họ nói tiền vận chuyển hàng đều chuyển cho anh cả, thu nhập cũng không tồi."

Công việc hạ thấp thân phận như thế trong công ty này ai muốn làm chứ? Nhưng tiền chuyển hàng của Ức Vạn cao hơn một nửa so với mấy nơi bên ngoài như bến xe, hơn nữa mấy thùng hàng ở đây tuy to nhưng không nặng, nhìn bề ngoài có vẻ mệt nhọc, nhưng thực ra cũng giống tôi, quen rồi là ổn, còn rèn luyện được thân thể, lại không ảnh hưởng tới công việc hàng ngày. Tính ra thì lương còn cao hơn mấy công việc hành chính, khó tránh việc những người đó có ý kiến, trước đây có, bây giờ chắc chắn cũng có. Nhưng mà, ghen ghét là chuyện bình thường, chỉ cần không ảnh hưởng đến công việc thì họ cũng chẳng làm gì được.

"Đêm... hôm đó...." Lâm Tịch đỏ mặt, rồi ngừng lại. "Tôi cứ cảm thấy có gì không ổn. Bình thường tửu lượng của tôi không kém như vậy, hôm đó

https://thuviensach.vn

chúng ta uống rượu gì vậy?"

"Mấy cốc sau cùng vị có gì đó là lạ..." Tôi cũng đang nghĩ, có phải mấy người đó cho thứ gì vào rượu không, uống mấy ngụm đã thấy choáng váng." Cuối cùng thì Lâm Tịch cũng thông suốt rồi, chỉ bằng tôi nói bọn họ cho xuân dược vào rượu, như thế thì... cô ta cũng không canh cánh trong lòng việc đó nữa! Aiz, sao giờ tôi mới nghĩ ra chứ, thông minh muộn quá đi mất, có điều muộn còn hơn không! "Sau khi tôi uống vào thì toàn thân nóng rực, đầu cứ thấy ong ong, chỉ muốn, muốn... cởi quần áo của cô..."

Lâm Tịch không để tôi nói hết, gương mặt như phủ một lớp băng lạnh lùng nhìn tôi, rồi nghiến răng quát: "Tôi sẽ khiến chúng phải trả giá!"

Mượn gió bẻ măng, tôi nói tiếp: "Tối hôm đó tôi không dám vứt cô lại một mình, dìu cô ra xe nhưng cô lại nôn khiến toàn thân tôi bẩn hết, cùng hết cả sức lực, thế là nghĩ đến việc đưa cô đi thuê phòng, cũng chẳng có ý nghĩ nào khác. Lâm tổng giám, cô nghĩ xem, người có thân phận thấp kém như tôi, lại là cấp dưới của cô, có cho mười lá gan tôi cũng không dám chạm vào cô. Nhưng lúc đó cô lại động tay động chân trước, sau đó, trước sự mê hoặc của cô tôi thực sự không kiềm chế được... Nói thật là, trước mặt cô có mấy người đàn ông có thể kiềm chế chứ..."

"Đủ rồi!" Cô ta nổi điên, "Ra ngoài!"

Kế hoạch thành công, đã đổ tội được cho đám người kia, thực ra tôi cũng rất hận chúng, chỉ một đêm đó đã đem đến một đống phiền phức cho tôi. "Tối đó vốn là cô bắt đầu trước mà, nếu biết sau này có nhiều phiền não thế, dù cô có cho tiền tôi cũng chẳng dám." Tôi vừa đứng dậy vừa lầm bầm.

Có lẽ câu này của tôi hơi to, hoặc có thể Lâm ma nữ không phải người, thính giác vượt xa giới hạn của người trái đất, chiếc giày cao gót lập tức nhắm thẳng đũng quần tôi mà giẫm. Chết tiệt, định thiến tôi chắc! Cũng may không trúng! Tôi cuống cuồng lấy tay chặn lại, cũng tóm được cẳng chân của cô ta. Cô ta rút chân lại, tất và chiếc giày tuột ra...

"Á!" Tôi kinh ngạc kêu lên, "Tôi không cố ý..."

https://thuviensach.vn

“Giờ anh cũng vẫn muốn cởi quần áo của tôi chứ gì?!” Cô ta nổi giận, thật sự nổi giận rồi, bầu ngực cao cao cứ nhấp nhô lên xuống, đại sự không hay rồi!

Tôi vội vàng đứng dậy, đường đường là một giám đốc bộ phận tiêu thụ lại cởi nốt cái giày bên kia ném tôi, tôi tránh được, cô ta càng nổi điên, cầm cái ghế ở phía sau ném, tôi cũng tránh được. Hà Khả ở bên ngoài nghe thấy tiếng động trong văn phòng, đẩy cửa vào. Lúc này tôi đang nấp trong góc tường, thấy cửa mở ra thì vội xông tới. Lâm ma nữ vẫn chưa xả hết giận, cầm ống bút ném tới. Vốn dĩ tôi có thể tránh, nhưng nếu tôi tránh thì nó sẽ ném thẳng vào Hà Khả. Tôi ôm lấy Hà Khả, nhưng ai ngờ ống bút lại làm bằng thủy tinh, bốp một tiếng đầu óc tôi choáng váng, cái ống bút đó đập ngay giữa trán và huyệt thái dương, đuôi lông mày tôi có máu chảy ra.

Nhìn thấy máu, Hà Khả kêu lên kinh hãi. Tôi giận dữ, quay lại đứng trước mặt Lâm ma nữ, tôi giơ nắm đấm lên, nhưng đáng hận là cô ta vẫn có dáng vẻ vương giả vững như Thái Sơn không hề sợ hãi. Tôi rất muốn đánh nhưng dần dần lại thu tay về. Lần trước lúc mới đánh cô ta đúng là rất thoải mái, nhưng sau đó tôi đã tự mắng mình không chỉ một lần, lại động thủ với một người phụ nữ, còn là người đã phá thai vì mình. Nghĩ vậy tôi hạ tay xuống, nhưng tôi vẫn chưa thể nuốt được cơn giận này. Thế là tôi cầm cái di động trên bàn ném mạnh xuống đất. Một người đàn ông bị một người phụ nữ đánh cho vỡ đầu chảy máu? Cái điện thoại thành đối tượng trút giận của tôi, ném như thế tôi vẫn chưa hả, tiện tay ném luôn ra ngoài cửa sổ, ở độ cao này có lẽ tan xương nát thịt, cái điện thoại không tàn thì cũng phế.

“Có lúc, tôi chỉ hận, hận không thể ăn thịt, nhai xương cô!” Máu nhỏ xuống bàn làm việc, tôi đứng nhìn Lâm ma nữ, nhìn mãi nhìn mãi, trước mặt dần trở nên mơ hồ, cuối cùng tôi ngất đi...

Khi tỉnh lại thì thấy mình đang nằm tại một nơi đầy mùi thuốc kinh tởm, bệnh viện, An Lan, em gái An Tín, tôi nghe An Lan gọi: “Anh nhìn kìa, anh Ân Nhiên tỉnh...”

https://thuviensach.vn

“Lão đại, anh tỉnh rồi à!” Thấy ánh mắt quan tâm của A Tín, bỗng dưng tôi muốn khóc.

Nhớ lại chuyện vừa xảy ra trước đó, tôi hỏi: “A Tín, tôi... có bị nặng không?” Tôi sờ trán, không có lớp băng quấn kín mít, chỉ là bôi thuốc rồi dán mấy miếng băng dính lên.

“Lão đại, anh tỉnh dậy là tốt rồi! Bác sĩ nói anh không sao, chỉ bị ngã đập đầu thương ngoài da và hơi chấn động não một chút...” A Tín phấn khích nói. “Ngã?”

Thì ra Lâm ma nữ nói với cậu ấy, lúc đó Hà Khả vừa mới lau nhà, sàn còn ướt, khi tôi bước vào không cẩn thận nên ngã đập đầu xuống khiến cái ống bút thủy tinh trên bàn vỡ tan...

Lâm ma nữ, đúng là biết cách bịa chuyện.

“Lão đại, Lâm tổng giám còn nói, sau khi tỉnh dậy anh hãy gọi cho chị ấy.”

Đúng là nên gọi cho cô ta. Tôi ấn số của cô ta, di động đã bị tôi ném ra cửa sổ, giờ vẫn tắt máy...

Tôi gọi đến văn phòng: “Tại sao lại nói với người khác như vậy? Tôi tự ngã? Cô tưởng là chơi bịt mắt bắt dê à?” Nếu biết mình ngất đi thì lúc đó nên đánh cô ta một phát, giờ càng nghĩ càng tức.

“Anh tỉnh rồi à? Tỉnh rồi thì tốt! Kẻ xấu sống nghìn năm, tôi cũng tin anh không chết dễ thế đâu. Nếu muốn tôi bồi thường tiền viện phí thì tốt nhất nên an phận một chút!” Đây là loại phụ nữ gì? Không xin lỗi thì thôi lại còn lí lẽ hùng hồn như thế, đặc biệt là cái giọng đó, tôi nghe mà nghiến răng kèn kẹt.

“Mẹ kiếp, chỉ vài trăm tệ tôi không trả nổi chắc?”

“Tôi đã nói anh tự ngã thì chính là anh tự ngã. Nếu anh muốn nói với đồng nghiệp khác là tôi đập đầu anh thì có lẽ không ai tin đâu. Loại người

https://thuviensach.vn

hạ đẳng như anh chẳng cần quan tâm danh tiếng, nhưng với tôi thì vô cùng quan trọng...”

Cái giọng quái gở của cô ta thực sự khiến tôi không chịu nổi: “Lâm Tịch! Lão yêu bà cô câm mồm vào cho tôi!”

“Tôi cảnh cáo anh, đừng có chửi tôi lần nữa! Từ nhỏ tới giờ chưa có ai dám chửi tôi, đánh tôi đâu! Anh nhịn tôi rất lâu rồi, thì tôi cũng nhịn anh rất rất lâu rồi! Nếu tôi và anh mà tính sổ thì có lẽ anh sẽ chẳng tốt đẹp gì đâu!”

“Lão yêu bà, cô chết đi cho tôi! Loại phụ nữ lòng dạ độc ác như cô rồi sẽ có ngày gặp báo ứng!” Tôi không thể kiềm chế bản thân được nữa.

“Tôi gặp báo ứng? Được, anh rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt hả?!” Cô ta ngắt máy.

Tôi nhắm mắt lại: “A Tín, cho tôi điếu thuốc!

“Ồ.” A Tín đưa thuốc cho tôi.

Rít mấy hơi, nhìn di động thấy tám giờ tối, tôi nhận ra có gì không đúng: “A Tín, sao tôi lại ở đây?”

“Anh ngất công ty gọi cấp cứu, trưởng ban Hoàng Kiến Nhân gọi cho em. Em chạy tới thì thấy trước văn phòng Lâm tổng giám có rất nhiều người, em còn tưởng anh chết rồi... Em cuống lên, chạy vào trong cõng anh xuống dưới nhà, vừa hay xe cấp cứu tới... Anh Ân Nhiên, những người đó nhìn thấy anh ngất mà chẳng dìu anh.”

Trong lòng tôi dấy lên niềm cảm kích, dù gì trên đời này vẫn còn người tốt. “A Tín, đừng mong những người khác cũng như chúng ta, vì không phải tất cả những người trên thế giới này đều là người. Tôi ngất là Hoàng Kiến Nhân gọi cho cậu? Không ổn. A Tín, mau về kho xem sao, nhanh lên!” Hoàng Kiến Nhân gọi cho A Tín, nếu hắn không vào văn phòng họp thì không cùng tầng với văn phòng giám đốc, nhất định làm Mạc Hoài Nhân báo cho Hoàng Kiến Nhân dụ A Tín đi! Trước đây chúng muốn ép tôi chết,

https://thuviensach.vn

tôi không tin chúng lại có lòng tốt cứu mình. Gọi A Tín đi làm gì? Chắc chắn là làm chuyện mờ ám.

"Lão đại... nhưng hiện giờ anh... sao em đi được?" A Tín nhìn tôi lo lắng.

"A Tín, trước đây tôi đã làm ở kho một thời gian dài, sau đó bị bọn Hoàng Kiến Nhân đá đi! Bọn chúng và tôi không đội trời chung, cậu hiểu không? Bao giờ có thời gian tôi sẽ nói cho cậu nghe. Giờ thì cậu về kho ngay cho tôi! Nhớ là đừng coi chúng là kẻ thù, phải luôn tươi cười! Còn nữa, bất cứ ai cũng không được động vào đồ trong kho, bất luận là trưởng ban, phó ban, giám đốc gì đó. Chỉ có tổng giám đốc Vương Hoa Sơn là được. Khi về cậu kiểm lại hàng, xem kỹ từng thùng hàng, có thể có thùng bị thiếu hoặc bị tráo đổi. Được rồi, cậu mau về đi! Có chuyện gì thì gọi cho tôi trước! Mau... gọi taxi mà về!"

"Lão đại, hôm nay hai chúng ta đều ra ngoài. Nhưng trong kho thì vẫn phải xuất nhập hàng, trưởng ban Hoàng gọi người đến chuyển hàng, chúng ta không thể không cho anh ta động vào."

"Vậy thì cậu đối chiếu giấy tờ cẩn thận rồi mới xuất hàng."

Nhất định không đơn giản vậy đâu, nhất định bọn chúng có mục đích gì không thể cho người khác biết. Cứ nghĩ đến gương mặt đáng ghét chẳng có chút ý tốt nào của Mạc Hoài Nhân là toàn thân tôi lại lạnh toát. Tôi còn định lập kế hại chúng, xem ra bây giờ sắp bị chúng hại nữa rồi! An Lan nói: "Anh Ân Nhiên, đừng giận nữa được không? Anh có đói không để em đi mua đồ ăn."

"Cảm ơn em, An Lan." Lời nói của An Lan tựa làn gió xuân ấm áp thổi qua lòng tôi.

Cô bé này nhỏ hơn A Tín hai tuổi, cũng giống anh trai, là người hiền lành lương thiện, đôi mắt sáng, dung mạo xuất chúng. Nhưng dung mạo có xinh đẹp thế nào thì cũng không thể sánh được với trái tim nhân ái thuần khiết. "An Lan, nghe A Tín nói em cũng đăng ký học từ xa."

https://thuviensach.vn

“Vâng ạ, bảy giờ sáng ra bãi rác trước... trưa học bài, chiều sáu giờ ra bãi rác, tối lại học...”

Điều tôi may mắn hơn hai anh em họ đó là tôi còn có gia đình để gửi gắm tâm tư. Nhưng họ thì sao, chỉ có thể nương tựa vào nhau... “An Lan, thế tối em có phải về gầm cầu không?”

“Tối mười giờ vẫn còn xe buýt về đó mà.”

“Em sống một mình ở nơi hoang vu đó không sợ sao?”

“Trước đây, vì cái gầm cầu này mà anh em đã bỏ ra rất nhiều công sức, từng đánh nhau giành giật với người khác. Người của ban quản *lý* đường từng nói phải dỡ, anh em quỳ xuống xin cũng không được, sau đó phải đưa họ ít tiền, rồi họ thấy bọn em không làm ảnh hưởng gì đến cầu đường, cũng rất kín đáo, không sợ cấp trên điều tra, cầm tiền rồi đồng ý cho bọn em ở đây. Từ đó anh em bận rộn dựng nhà, tối anh ấy về muộn, sáng lại đi sớm, nên làm rất kiên cố, có mấy cái cửa chống trộm không thể mở cạy được. Anh ấy bảo có dùng thuốc nổ cũng không ăn thua gì.”

“An Lan, nhưng sau khi xuống xe, trời tối mù mịt như thế em không sợ thật sao?”

“Anh Ân Nhiên, hôm anh đến là buổi tối nên nhìn không rõ, cách chỗ bọn em không xa là một thôn trang, trong thôn mọi người thấy bọn em đơn độc không nơi nương tựa đều đối xử với bọn em rất tốt. Anh em kéo trộm điện từ đó, cứ nghĩ họ không biết, nhưng thật ra họ biết hết, chỉ là không nói mà thôi. Anh ấy đăng ký dịch vụ hai số điện thoại gọi cho nhau không mất tiền, khi anh ấy không có ở nhà, tối đi ngủ em gọi cho anh ấy, cứ để thế cho đến sáng...”

Đây là hai anh em thế nào... nước mắt tôi không kìm được mà trào ra. An Lan cuống lên nói: “Anh Ân Nhiên, có phải rất đau không?”

“Không, không sao... Nhưng sao hai người không về nhà? Về quê ấy.”

https://thuviensach.vn

“Anh em nói họ hàng đều coi thường bọn em, trở về sợi người trong thôn ức hiếp. Mấy năm trước hai anh em về quê làm chứng minh thư, sau khi thắp hương lễ bố mẹ, ông bà tổ tiên, muốn ngủ nhờ một đêm ở nhà chú, nhưng chú ấy nói bóng nói gió cạnh khóe, anh em không chịu được, dắt tay em đi cả đêm lên huyện, ở trong nhà trọ mấy hôm, nhận chứng minh thư rồi quay về ngay. Anh em nói, bao giờ em có công việc như anh ấy thì có thể sống trong thành phố, không cần phải sống ở bãi rác nữa.”

“An Lan, đi gọi bác sĩ giúp anh.” Tôi bảo An Lan đi, rồi thầm khóc, tôi buồn cho họ, cũng buồn cho chính tôi, tôi thật không giống một người đàn ông... Bác sĩ tới nói vết thương của tôi không nghiêm trọng, có thể về bất cứ lúc nào, nhưng cũng kiến nghị ở lại bệnh viện một đêm sáng mai kiểm tra lại một lần nữa. Có gì mà phải kiểm tra chứ? Tôi cởi bỏ bộ quần áo bệnh nhân, mặc quần áo mình vào, nhưng khi nhìn thì sững sờ. Quần không sao, còn áo thì lấm tấm đầy vết máu.

An Lan cứ khuyên tôi ở lại một đêm, tôi nói: “An Lan, mua giúp anh bộ quần áo. tùy bộ nào cũng được, tầm ba bốn chục tệ.”

“Anh Ân Nhiên... mai kiểm tra đã rồi về!”

“Đúng thế, nhưng mai đi thì cũng phải mua chứ!” Bác sĩ nói: “Gần đây không có chỗ bán quần áo.”

“An Lan, em đến kho công ty anh, tìm A Tín bảo cậu ấy lấy một bộ cho anh!” Tôi không muốn ở lại đây chút nào.

Tôi gọi điện cho A Tín bảo với cậu ấy An Lan sẽ tới lấy quần áo cho tôi, bệnh viện này cách công ty tôi không xa. A Tín báo cáo: “Lão đại, em đã kiểm tra một lần, giờ đang kiểm tra lần hai, dường như không có gì khác thường, nhưng em phát hiện hàng xuất kho hôm nay không phải hàng để trong kho lâu nhất. Trưởng ban Hoàng đã xuất hàng mới nhập đi rồi.”

“Tại... tại sao?” Bình thường đều xuất hàng để trong kho lâu nhất, hôm nay Hoàng Kiến Nhân lại xuất hàng mới cho khách hàng?

https://thuviensach.vn

“Lão đại, em cũng không biết, vừa rồi em hỏi tại sao không lấy hàng cũ thì công nhân họ nói trưởng ban Hoàng sắp xếp như thế. Hơn nữa đã có bốn công nhân khuân vác mà hôm nay Hoàng Kiến Nhân lại gọi thêm bốn người nữa, nhưng bốn người kia đi trước rồi!”

Có vấn đề! Tôi nghĩ một chút, hàng trong kho đều có đủ có nghĩa là không bị trộm. Nhưng Hoàng Kiến Nhân lại đổi ngược thứ tự, lại còn gọi nhóm người khác chuyển hàng, có phải hắn đã đổi hàng rác rưởi với hàng của công ty không? Hơn nữa hàng giả lại được xuất cho khách hàng rồi? Có rất nhiều xưởng sản xuất máy thông tin liên lạc, các thiết bị nhìn có vẻ không khác nhau là mấy nhưng có thể là một trời một vực.

Chất lượng của Ức Vạn là không thể bắt bẻ được, đó cũng là lý do tại sao sản phẩm của Ức Vạn bán nhiều hơn hẳn các công ty khác mà cung vẫn không đủ cầu. Lấy một ví dụ, mỗi bộ điện thoại có dây tiết kiệm tiền của công ty tôi giá bình quân là ba trăm tệ, nếu Hoàng Kiến Nhân đổi bằng sản phẩm của xưởng khác, điện thoại cùng loại của công ty khác cũng chỉ khoảng một trăm rưỡi tệ...

Như thế thì lời to rồi!

“A Tín, số hàng mà mấy công nhân khác chuyển hôm nay được chuyển tới đâu?”

“Ra ngoài tỉnh...”

Thôi, nếu muốn dỡ ra kiểm tra thì tôi bắt buộc phải ra ngoài tỉnh, nhưng giờ tôi và Lâm ma nữ đối đầu đến thế này tôi đi được sao? Người phụ nữ đó, rõ ràng là sẽ không dễ dàng tha cho tôi. Hoàng Kiến Nhân! Nhất định là hắn đã giở trò! Chắc chắn có liên quan đến Mạc Hoài Nhân, tôi biết chắc chắn, nhưng không thể làm được gì! Được rồi, tôi sẽ từ từ canh chừng, tôi không tin chúng có thể làm gọn gàng như thế! Tôi nhất định sẽ khiến chúng phải trả giá!

Cửa phòng bệnh mở ra, một người tôi không muốn gặp nhất bước vào - Lâm Tịch. Cô ta vẫn cái dáng vẻ lạnh băng băng đó, phía sau còn có một

https://thuviensach.vn

người đàn ông đeo kính, xách cặp. Vừa vào cô ta đã mỉa mai: "Thấy anh nằm trên giường bệnh vốn dĩ tôi không nên giậu đổ bìm leo, không nên tìm anh tính sổ, nhưng anh dám chửi tôi?! Ân Nhiên, anh đúng là có dũng khí, mạnh mẽ, nhưng anh không có óc! Dám đối đầu với cấp trên, tôi thật khâm phục anh! Anh dám chửi tôi! Tôi sẽ khiến anh không được yên thân! Đây là luật sư của tôi, anh nói chuyện đi!"

Tôi chửi lại: "Làm sao?! Cô đánh vào đầu tôi mà giờ đòi kiện tôi?"

"Ân Nhiên tiên sinh, có ai nhìn thấy tôi đánh vỡ đầu anh không?! Rõ ràng là tự anh ngã, muốn tống tiền tôi chắc? Ân tiên sinh, kiện cáo phải tốn rất nhiều tiền và dựa vào quan hệ mới thắng được, hiểu chưa?" Nhìn cái bộ dạng khí thế bức người kia có khác gì bà chủ nhà trong phim "Công phu" chứ?

Vị luật sư phía sau cô ta phất phơ tấm chi phiếu trước mặt tôi, nói: "Nhãn hiệu điện thoại hạng sang nhất thế giới Vertu phiên bản cuối cùng, di động Vertu bạch kim, giá bán ba mươi hai nghìn đô la Mỹ!"

"Cô cho tôi xem cái này làm gì? Cô có bệnh à?" Tôi chửi Lâm Tịch.

Lâm Tịch cười khẩy tiếp: "Ân tiên sinh, anh đừng có giả ngốc nữa. Anh còn nhớ sau khi ném điện thoại của tôi anh đã nhặt lên rồi ném ra ngoài cửa sổ không? Nhớ rồi chứ gì? Chiếc điện thoại của tôi khác với mấy điện thoại của hạng người hạ đẳng như anh! Ba mươi nghìn đô! Tôi vốn thấy anh đáng thương, không muốn tính toán với anh, nhưng tôi thấy anh lợi hại như thế, chắc không cần người khác thương hại. Luật sư, nếu tôi hạn cho anh ta ba ngày trả tôi ba mươi hai nghìn đô, à không ba mươi nghìn là được rồi, nếu trong ba ngày anh ta không thể trả tôi ba mươi nghìn đô thì anh nghĩ anh ta sẽ ngồi tù bao lâu?"

"Hì hì... cái này phải xem Lâm tổng giám muốn anh ta ngồi bao lâu." Luật sư cười, nói.

Tôi sững sờ, ba mươi nghìn đô la Mỹ, hai mươi vạn nhân dân tệ. Một cái điện thoại giá ba mươi nghìn đô? Tuy tôi bán tín bán nghi nhưng lại nghĩ

https://thuviensach.vn

người có thân phận như Lâm ma nữ lẽ nào lại giống người như tôi? Phụ nữ như cô ta, một chiếc điện thoại năm trăm nghìn tệ cũng chẳng có gì lạ. Tôi nhìn cô ta, giày da Ferragamo, trang sức Cartier, quần áo Chanel... di động ba mươi nghìn đô, rất bình thưởng thôi!

Thấy tôi sững sờ cô ta càng đắc ý: "Ân Nhiên, ba ngày! Ba ngày không trả tiền thì chúng ta gặp nhau tại tòa! À, đúng rồi, tôi làm người không bao giờ tuyệt tình, tiền viện phí, tiền thuốc tôi sẽ trả cho anh. Tiền lương tháng này của anh tôi cũng sẽ tăng thêm hai ba nghìn tệ, tính ra thì tôi vẫn thiệt! Nhưng dù có thiệt thì tôi cũng muốn nhìn thấy bộ dạng cầu xin của anh!

Nhưng tôi biết nhất định anh sẽ không cầu xin tôi, anh khí khái như thế cơ mà, đúng không? Hoặc là trả tôi ba mươi nghìn đô, hoặc là gặp nhau tại tòa! Hãy dưỡng thương cho tốt, đừng có chết vì bệnh đấy. Anh chết rồi thì trên thế giới này không còn ai dám ngông nghênh với tôi nữa. Luật sư, chúng ta đi thôi!"

Họ vừa đi khỏi là người tôi mềm nhũn, nằm vật ra giường. Ba mươi nghìn đô, ba mươi nghìn đô! Chi bằng lấy luôn mạng tôi đi! Lâm Tịch, cái con người này nói một là một, hai là hai. Nhỡ cô ta gọi tôi lên tòa thật, không phải tôi sẽ... ngồi tù sao? Cô ta đánh vỡ đầu tôi, đương nhiên tôi có thể kiện cô ta, nhưng đúng như cô ta nói, ai nhìn thấy cô ta đánh tôi chứ? Hà Khả sao? Buồn cười! Hà Khả sẽ giúp tôi chắc? Hơn nữa, đúng là đi kiện mất rất nhiều tiền lại còn phải có quan hệ! Cho dù Hà Khả tốt bụng giúp tôi thì sao chứ? Chỉ sợ chưa đánh gục được cô ta thì tôi đã sạt nghiệp rồi...

Vậy thì tôi phải quỳ xuống cầu xin cô ta? Nếu phải quỳ thì tôi thà bóp chết cô ta rồi treo cô tự tử! Không được thực tế cho lắm, nói ra cũng thừa. Vậy thì chỉ có thể... vay tiền trả cô ta? Rất tự nhiên, tôi nghĩ tới người đó: Sa Chức...

Nếu lần đó nghe lời khuyên của Sa Chức, theo cô ấy làm một vài chuyện phi pháp thì giờ chưa chắc đã rơi vào tình cảnh này, có lẽ còn có thể kiếm được rất nhiều tiền cho bố mẹ tiêu... Nếu tiết kiệm được mấy trăm vạn cho bố mẹ và em gái thì tôi có chết cũng nhắm mắt!

https://thuviensach.vn

Đã lâu lắm rồi không liên lạc với Sa Chức, tôi cũng không dám gọi cho cô ấy, cứ cảm thấy động cơ không trong sáng...

Nhiều lúc tôi cảm thấy mọi thứ đều là ảo giác, Mẫu Đơn vì tiền mà chạy theo người đàn ông khác, đó là ảo giác đau xé tâm can; Lý Bình Nhi bán đứng tôi, đó là ảo giác khiến người ta nghẹt thở; sự xuất hiện của Chi Lan, đó là ảo giác đẹp đẽ về mái tóc dài phấp phới trong biển người; cô gái dân tộc thiểu số Sa Chức là ảo giác hoa lệ tựa cánh bướm bay dập dìu dưới ánh nắng...

Tôi day mắt, có lẽ tôi bị đánh thành ngốc rồi, người trước mắt đây là y tá? Bác sĩ? An Lan? Hay Lâm ma nữ? Đều không phải... thật sự là Sa Chức!

Tôi há mồm nhưng không thể thốt được lời nào. Đúng thế, cô ấy bước vào rồi, đúng là cô ấy. Mùi hương trên mỗi người phụ nữ đều khác nhau. Tôi nhìn không rõ nhưng mũi thì ngửi rất rõ.

Cô ấy nhìn tôi thờ ơ cứ như chưa từng quen biết tôi vậy, ngồi bên cạnh giường bệnh tôi, cô ấy chính là Sa Chức mà tôi ngày đêm tưởng nhớ. Tôi muốn hỏi tại sao cô ấy lại biến mất lâu như vậy, tại sao lại biết tôi ở đây, nhưng tôi dựa vào cái gì mà hỏi cô ấy chứ?

Nhiều lúc phụ nữ rất kỳ lạ, rõ ràng họ nói chuyện với bạn nhưng lại không hề nhìn bạn mà nhìn khoảng không trước mặt: "Có phải dù chết anh cùng không gọi cho tôi không?"

Lòng tôi trùng xuống, cô ấy vẫn chờ tôi tìm cô ấy sao? Điều này khiến tôi vừa ngạc nhiên vừa xúc động, nhưng tôi vẫn giấu sự phấn khích của mình. Tôi không biết nếu tôi theo Sa Chức thì cuộc đời sẽ chuyển biến thế nào, nhưng lẽ nào không theo cô ấy thì tôi sẽ sống tốt hơn sao? Tôi nhìn lưng cô ấy, mái tóc buông ngang vai, bờ vai gầy và cái eo thon.

"Phong diệp thiên chi phục vạn chi, giang kiều yểm ảnh mộ phàm trì. Ức quân tâm tự Tây Giang thủy, nhật dạ đông lưu vô yết thì." Tôi khẽ đọc.

Cô ấy vẫn bình thản nói với không khí: "Nếu đã nhớ sao không tìm tôi?" Thấy tôi mãi chẳng nói gì, cô ấy nói tiếp: "Nếu không thích gặp tôi thì tôi đi

https://thuviensach.vn

đây.”

Cô ấy kiên quyết đứng dậy đi ra cửa, cái bóng lưng ấy khiến tôi nghĩ đến sự vĩnh biệt. Sa Chức có tính cách mạnh mẽ, một lần giận dỗi có lẽ sẽ đối đầu đến chết đi sống lại, giận dần cách xa nhau, sau đó là chia xa thật. Tôi nhảy lên đuổi theo kéo cô ấy lại.

Nhìn cô ấy như tiên nữ thế này, sự tự ti của tôi dần biến mất, thay vào đó là cảm giác lãng mạn. Tôi ôm cô ấy mà hôn, cô ấy bỗng quay người quàng tay ôm đầu tôi, tiếp đó là những nụ hôn dịu dàng mà nóng bỏng.

Dù sao thì làm chuyện này trong phòng bệnh cũng không hay lắm, tôi đón những nụ hôn của Sa Chức nhưng lại nhìn thấy phía sau cô ấy là Bạch Khiết đang đứng ở cửa... Phụ nữ đều là động vật ngành yêu tinh, đi lại không chút tông ảnh, ngay lúc bước đi cùng không có tiếng động. Nếu không thì Bạch Khiết đứng ở cửa lâu như vậy sao tôi không biết gì. Sa Chức thấy tôi ngừng lại, liếm môi tôi nói: “Ân Nhiên, cởi quần áo tôi đi!”

Bạch Khiết tay xách hoa quả, có lẽ là đến thăm tôi, cô ấy ngại ngùng quay người đi. Sa Chức thấy tôi cứ nhìn về phía sau thì quay lại, vừa hay lúc đó Bạch Khiết biến mất ở chỗ ngoặt, Sa Chức thấy lạ: “Anh sao vậy?” Tôi vội che giấu sự bất an của mình: “Không... không sao... vừa rồi hình như có bác sĩ đi qua.”

Sa Chức vội vàng chỉnh lại đầu tóc, quần áo: ‘Thế à?”

Tại sao Bạch Khiết lại đến thăm tôi? Lẽ nào cô ấy không hận tôi nữa?

Sa Chức căng thẳng nhìn vết thương của tôi, hỏi: “Sao vậy, có phải đau đầu không?... Nói gì đi, rốt cuộc thế nào rồi?”

“Không sao, bác sĩ bảo có thể xuất viện bất cứ lúc nào. Nhưng tôi không có quần áo, không dám ra ngoài...”

Sa Chức thở phào, cười nói: “Anh bị ngã thành ngốc rồi à? Không biết ra cửa bệnh viện gọi taxi mà về sao?”

Đúng rồi, sao tôi ngốc thế nhỉ? Lẽ nào, tôi thật sự bị... chấn động não?

https://thuviensach.vn

“Vậy chúng ta đi thôi.”

“Thật sự không sao chứ?”

“Không sao.”

“Áo anh toàn là máu... không sao chứ?”

“Phụ nữ ai cũng thích lải nhải thế à?”

“Vậy thì đi.”

Chiếc xe Benz đỏ tà tà đi trên đường, tâm trạng tôi cũng nhẹ nhàng tựa làn gió, xe còn bật nhạc của Tô Đả Lục, mà lần này tôi không hề cảm thấy chút bi thương nào, ngược lại có cảm giác nhẹ nhõm: nhẹ nhõm khi được gặp lại sau bao ngày đêm mong nhớ.

Tôi cởi trần, gọi cho A Tín bảo An Lan không cần mua hay mang quần áo cho tôi nữa, dặn dò cậu ấy trông kho cho tốt. Sau khi ngắt máy, Sa Chức hỏi: “Giờ anh đang làm gì?”

“Công nhân khuân vác trong kho.”

“Anh ngã trong kho à?”

“Ai bảo cô tôi ngã trong kho?”

“Hôm nay tôi gọi cho anh, một người đàn ông nhận điện, nói anh ở bệnh viện. Tôi vội hỏi là thật hay giả vậy, ban đầu tôi không tin, cho rằng anh trốn tôi. Nhưng rồi anh ta nói anh bị ngã khi đang làm việc, đầu bị đập vào thứ gì đó bằng thủy tinh, chảy máu ngất đi. Nghe giọng anh ta không giống đùa, tôi vội từ thành phố bên cạnh đến đây.”

Tôi cứ tưởng cô ấy quên hẳn tôi rồi, nhớ cô ấy từng nói, tôi cũng chỉ là một trong vô vàn con kiến trên đời này, gặp mặt xong quay người đi là biến mất trong đàn kiến, nhưng cô ấy vẫn nhớ tôi.

Sa Chức đỗ xe ở trước trung tâm thương mại, một mình xuống xe vào trong mua mấy bộ Versace, Armani, Valentino. Tôi nhìn chỗ quần áo đó mà

https://thuviensach.vn

không biết cảm động hay là tự ti... Xe lái vào khu hoa viên nhà cô ấy. Vào nhà, cô ấy quay lưng lại phía tôi, nhìn ra cửa sổ, "Có phải nếu tôi không tìm anh thì có chết anh cũng không gọi cho tôi không?" Cô ấy khẽ hỏi lại câu lúc nãy.

"Tôi từng gọi cho cô một lần, nhưng tắt máy. Sau đó tôi không gọi nữa." Cô có biết gọi cú điện thoại đó tôi cần bao nhiêu dũng khí không?

"Lẽ nào anh không biết gọi lần nữa sao?" Thắp sáng căn phòng là chiếc đèn cây có chụp, trong lòng còn có tiếng nhạc du dương, ánh đèn khiến không gian trở nên mơ hồ. Gió ngoài cửa sổ khẽ lay động mái tóc cô ấy. Nói xong cô ấy chỉ đứng yên ở đó, dường như đang chờ đợi điều gì...

Chúng tôi cứ đứng trong không khí nghẹt thở đó, thời gian như ngừng lại. Tôi thấy trái tim mình trống rỗng. Nếu vẫn là thời đại học thì đã không có áp lực thế này, tôi sớm đã... đã... Cô ấy thấy tôi không có động tĩnh gì, chủ động tiến lại gần, khẽ dựa đầu lên vai tôi.

Sự tiếp xúc này khiến tôi giật mình, đây rõ ràng là tín hiệu cho thấy tôi có thể thoải mái. Từ bệnh viện về đến đây, ngọn lửa ham muốn trong lòng không thể kiềm chế được nữa, tôi quay người ôm lấy cơ thể mềm mại của Sa Chức. Khi bị tôi ôm, cơ thể cô ấy run lên trong lòng tôi, tôi cũng vậy. Môi ép lên làn môi hồng khêu gợi đang khẽ rung động.

Hôn là lúc linh hồn của nam và nữ gặp nhau trên môi. Linh hồn của tôi và cô ấy giao nhau trên môi, rồi gặp nhau trong tim.

Tôi tham lam mút mát cánh môi ươn ướt mềm mại ấy, mùi hương dịu nhẹ đầy nữ tính theo tiếng rên rỉ xuyên thẳng vào tim tôi. Dưới sự vuốt ve của tôi, thân thể vốn hơi cứng ngắc của Sa Chức rất nhanh đã trở nên mềm mại, thân thể nóng bỏng không ngừng run rẩy, sắc hồng lan tỏa từ đôi gò má đến chiếc cổ thon, lúc này vành tai cũng đã đỏ ửng lên.

Đôi tay mát lạnh của Sa Chức di chuyển trên lưng tôi, dục vọng tựa thủy triều nhấn chìm chúng tôi. Chúng tôi hôn điên cuồng trước cửa sổ, bên tai

https://thuviensach.vn

chỉ có hơi thở gấp gáp và tiếng gào thét của dục vọng, chiếc lưỡi nhỏ của cô ấy tung hoành trong vòm miệng tôi...

Cứ thế chúng tôi hôn nhau từ phòng khách đến hành lang, để lại một tràng tiếng vỡ của chai và ly rượu, chúng tôi lại hôn từ hành lang đến phòng ngủ, để lại quần áo đầy đất và những tiếng rên rỉ đầy hưng phấn...

Khi tỉnh lại thì đã là sáng hôm sau. Trong tiếng chim ríu rít, hương hoa phảng phất và sự huyên náo kỳ lạ của thành phố, tôi cố gắng nhớ lại tối qua. Sao tôi lại ngủ trên chiếc giường lạ này? Khi tôi vẫn đang mơ hồ thì cánh tay nhỏ bé của cô ấy vươn ra từ sau lưng ôm lấy tôi, cho tôi câu trả lời tốt nhất.

Rất tự nhiên tôi lại nằm đè lên cô ấy, nhìn mỹ nhân bên dưới mình, mịn màng, mềm mại, không cần nói gì hết, tiếp tục chiến đấu...

Ham muốn của cô ấy mạnh hơn tất cả những người phụ nữ tôi từng có quan hệ, hơn nữa cô ấy cũng không rụt rè như họ, điều này khiến tôi vô cùng kích thích. Chúng tôi cứ điên cuồng chiến đấu đến tận chiều tối.

Cô ấy dậy lúc nào tôi cũng không biết, khi tỉnh dậy. dựa vào ánh sáng chiếu từ ngoài vào tôi mặc quần áo. Sa Chức từ phòng khách đi vào hỏi: “Anh tỉnh rồi à.”

“Ừm.” Thấy cô ấy mặc tạp dề, tôi hỏi: “Làm gì thế?”

Sa Chức khẽ ghé sát tai tôi: ‘Trương Ái Linh nói, thông tới trái tim người phụ nữ là âm đạo; thông tới trái tim người đàn ông là dạ dày.”

Nhìn dáng vẻ tinh nghịch của cô ấy, tôi bật cười. Ngồi xuống, tôi ăn ngấu nghiến hết cả bàn thức ăn và cả nồi cơm. Sa Chức mở to mắt nhìn tôi: “Woa... mười em cũng không ăn được bằng anh.”

Người lao động chân tay như tôi, suốt từ hôm qua đến giờ chưa có cái gì vào bụng, lại còn... còn để bụng đói làm cái việc mất rất nhiều sức kia nữa, không nghĩ cũng có thể biết. “Mười thằng đàn ông cũng không so sánh được với anh. Sa Chức, anh... phải đi làm rồi.”

https://thuviensach.vn

Sa Chức nắm lấy tay tôi , nghiêm túc nói: “Đừng rời xa em...”

“Ừm, không rời xa, không rời xa thì em nuôi anh nhé!” Thật ra tôi cùng đã nghĩ sẽ nghỉ việc đi theo Sa Chức là xong, dù có lên trời xuống biển cũng được. Nhưng hiện tại trên vai tôi còn có thêm một gánh nặng, đó là tên nhóc A Tín chưa hiểu thế sự, bọn khốn kiếp kia sẽ làm gì cậu ấy, bọn lão yêu quái đó bây giờ đang làm chuyện không đơn giản, hơn nữa nếu tôi không đích thân xử trí chúng thì sẽ ô nhục cả đời!

“Em có tiền, em sẽ nuôi anh!” Cô ấy càng nghiêm túc hơn.

Nghe vậy lòng tôi trùng xuống, tim tôi dâng lên một cảm giác tự ti, có tiền... có tiền... “Sa Chức, anh không bám váy phụ nữ, anh không phải trai bao.” Nói rồi tôi có chút hối hận, tiền tiền tiền, tôi nhớ đến ba mươi nghìn đô la Mỹ.

“Anh có yêu em không?” Cô ấy nhìn tôi ngây thơ như một cô bé.

“Anh yêu em thì có gì lạ? Em là nữ thần xinh đẹp có hàng chục triệu. Em yêu anh mới là lạ ấy, em yêu anh không?” Tôi hy vọng lần này tôi không phải nghe cô ấy nói muốn thân thể tôi. “Sa Chức, anh chỉ là một tay bảo vệ nhỏ nhoi, bây giờ thì là một công nhân khuân vác.”

“Em cảm thấy tiền đồ của anh vô cùng rộng mở. Anh không giống những người em từng gặp, anh rất có chừng mực. Anh không phải loại ham mê tửu sắc, anh có khí khái, hơn nữa anh rất lương thiện.” Cũng may cô ấy không nói cô ấy thích thân thể tôi. Niềm an ủi lớn nhất với một người đàn ông là người phụ nữ anh ta yêu tin tưởng vào tương lai của anh ta. Tôi đã tin lời cô *ấy,* hơn nữa còn rất cảm động, sự cảm động của “kẻ sĩ chết vì tri kỷ”.

“Sa Chức, xin lỗi em, anh vẫn phải đi làm. Anh không có chừng mực, em đừng đánh giá anh quá cao. Anh muốn vay em ba mươi nghìn đô.” Tôi nói.

Cô ấy gật đầu rất thoải mái: “Anh nợ em tiền thì sẽ không biến mất, cũng sẽ không không đến tìm em.”

https://thuviensach.vn

“Anh sẽ trả em.” Ba mươi nghìn đô la Mỹ, cũng không biết bao giờ mới trả hết được. Nhưng tôi vẫn đang mơ, tôi còn phải báo thù, tôi không muốn bị giày xéo như vậy ở Ức Vạn này!

“Em tin anh! Anh có trả không em không quan tâm, tình yêu khiến người ta quên đi thời gian, thời gian cũng khiến người ta quên đi tình yêu.” Cô ấy tiến lại gần tôi, đôi mắt mơ màng thổi nhẹ vào tai tôi: “Em quan hệ với đàn ông, chỉ có hai người không dùng bao. Một là tên cầm thú của đêm đầu tiên; hai chính là anh... Những người khác em đều dùng cả.”

Tôi ôm lấy cô ấy, hôn khắp người cô ấy, nhẹ nhàng cẩn trọng, tràn đầy tình thương như một nghệ thuật gia đang thưởng thức kiệt tác của chính mình. Cô ấy đáp lại tình yêu của tôi bằng sự chấp thuận và những cơn run rẩy...

“Anh sẽ nhớ em chứ?” Sa Chức nhìn tôi lưu luyến.

“Dù sao tương tư không bằng gặp mặt, lẽ nào anh lại không muốn lúc nào cũng được ở bên em sao? Lúc nào rảnh anh sẽ gọi cho em.” Cảm giác như đôi vợ chồng trẻ ly biệt, khiến người ta chua xót.

Cô ấy ôm chặt lấy tôi, tôi gỡ tay cô ấy ra, cười với nụ cười tươi sáng nhất: “Sa Chức, chúng ta không còn là trẻ con nữa, đúng không?”

Sa Chức bỗng nhớ ra điều gì, quay người chạy vào trong, đưa tôi mấy bộ quần áo hàng hiệu: “Em biết anh không muốn nhận ân nghĩa của người khác, nhưng anh phải biết rằng, muốn nổi bật trong biển người mênh mông kia thì ăn mặc là vô cùng quan trọng.”

“Ừm, vậy anh đi đây.”

Sa Chức nhìn vết thương trên trán tôi, lo lắng nói: “Còn nữa. sau này cẩn thận một chút!”

“Anh biết rồi.”

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG 7 – ĐÁM LANG SÓI TRONG CÔNG TY NỔI LOẠN

Một ngày tôi không có mặt chắc A Tín mệt lắm. Về đến kho thấy tên nhóc đó không biết dùng cách gì đã lắp một cái rổ lên tường, đang đánh bóng một mình. Tôi cởi áo cùng chơi với cậu ta. Từ khi rời khỏi ghế nhà trường đến giờ tôi chưa chơi một trận bóng rổ nào cả...

"A Tín, sao cậu lắp được rổ lên đó?"

"Rất mà, đóng hai cái nở vào, lắp vòng rổ lên, dùng vít cố định lại, lắp lưới lên, thế là xong." Không biết cậu nhóc này học bóng rổ ở đâu, cũng cừ lắm.

"A Tín, chỗ cậu có sân bóng rổ à?"

"Cách gầm cầu nhà em không xa có một thôn nhỏ. Hầu như ngày nào em cũng đến đó chơi cùng mọi người."

Đánh một trận toàn thân mướt mát mồ hôi, tôi nói: "A Tín, lại đây giúp tôi."

Tôi bảo A Tín dỡ một số thùng ra rồi đích thân kiểm tra một lượt, nhưng chẳng thấy gì khác thường. Nhưng nếu kiểm tra được số hàng mà hôm qua Hoàng Kiến Nhân chuyển ra ngoài tỉnh thì có lẽ sẽ có được thu hoạch gì đó, nhưng đi thì ít nhất bốn năm ngày mới về được.

A Tín hỏi về mâu thuẫn giữa tôi và Hoàng Kiến Nhân, tôi nói hết ân oán của tôi với hắn ta. Cậu ấy nghe xong cười: "Mọi khó khăn trên đời này đều có lý do cả, đó là ông trời đang rèn luyện cho anh để giao cho anh nhiệm vụ nặng nề hơn. Lão đại, em tin anh nhất định sẽ làm nên sự nghiệp!"

"Cảm ơn cậu, A Tín!"

Ba mươi nghìn đô, nhẹ hều, không nặng nề gì cả. Nhưng chỗ tiền này dù dùng cho hai đứa em gái tôi học hết thạc sĩ cũng còn thừa. Tôi nuốt nước bọt, cái mạng nát này của tôi đến bây giờ vẫn chỉ là ảo tưởng để tự an ủi mình. Nếu tôi trả tiền cho Lâm Tịch, cô ta sẽ đá tôi ra khỏi công ty, tôi

https://thuviensach.vn

không những không thể kiếm chác gì ở đây, càng đừng nói đến việc trả thù. Tôi và cô ta đã tuyên chiến rồi, nếu không phải có lá chắn là Vương Hoa Sơn thì chắc chắn cô ta sẽ dồn tôi vào con đường chết. Tôi khó xử, không biết có nên trả tiền cho Lâm Tịch không. Tôi thấy có một số đạo lý A Tín còn hiểu rõ hơn mình, thế là tôi hỏi cậu ấy.

Đương nhiên tôi không kể hết ân oán giữa tôi và Lâm ma nữ, chỉ nói đại để tình hình hiện tại: Tôi ném di động của cô ta ra cửa sổ, lại đối địch với cô ta... Cậu ấy trả lời: "Đã làm sao thì nên thành thật nhận lỗi, đùn đẩy trách nhiệm chỉ hại chính mình thôi. Lão đại, nói thật là những kiến thức này em đều học được từ sách vở. Em cũng không có kinh nghiệm làm việc, nhưng em luôn cảm thấy sách nói đúng. Điện thoại của người ta hỏng, liên quan trực tiếp đến anh, nếu người ta đã thành tâm đền tiền viện phí cho anh thì anh cũng nên đền điện thoại cho người ta. Lão đại... có phải anh không có tiền không, em có, hay là em giúp anh!"

A Tín à, cậu làm sao biết được điện thoại của người thượng đẳng dùng khác với điện thoại mấy trăm, một nghìn tệ của chúng ta. Tôi không nói cho A Tín biếtLâm yêu bà người ta trị giá ba mươi nghìn đô, cười một chút che giấu tâm sự rồi tôi hỏi tiếp: "A Tín, hôm tôi bị ngất có những ai vây lại nhìn?"

"Gần như người của cả tầng này. Mấy con người đó..." A Tín giận dữ, "đến xem náo nhiệt như chẳng liên quan gì đến mình vậy."

"Hì hì, người tốt vẫn còn, nhưng ít thôi, cậu chính là một trong số đó. Tôi lăn lộn bên ngoài lâu như vậy, niềm an ủi lớn nhất chính là có được người bạn như cậu."

"Đại ca, chúng ta là anh em mà!"

"Đúng, anh em!"

A Tín vẫn còn giữ được sự chất phác, thành thật của người nông thôn, nhưng sau này thì sao? Cả ngày nằm trong cái thế giới lạnh lùng này, liệu có ngày nào đó cậu ấy thay đổi không?

https://thuviensach.vn

“A Tín, hôm đó ai đi theo đưa tôi đến bệnh viện?” Tôi muốn biết Bạch Khiết có đi không.

“Có chị giám đốc đó... còn cả thư ký của chị ấy, cô ấy toàn thân đều dính máu của anh. Hôm đó cô ấy căng thẳng nhất, còn sợ hơn cả em nữa...”

Hà Khả? Ồ, còn tưởng tôi giúp cô ấy chặn một đòn như thế cô ấy sẽ vẫn lạnh nhạt như không.

Sáng ra thay một bộ Armani Sa Chức mua cho, A Tín cười nói: “Lão đại, đi xem mặt à?”

“Đi trả tiền! Không thể để người ta coi thường được, cậu nói có phải không?”

Đường đến văn phòng giám đốc phải đi qua rất nhiều phòng khác, các nhân viên đều nhìn tôi chăm chú.

“Hình như là Armani.”

“Armani? Tên quản kho đó mặc được sao? Chắc là hàng nhái rồi.”

“Cũng được đấy...”

Lần đầu tiên biết mình cũng thích hư vinh, thực ra tôi muốn để Bạch Khiết nhìn thấy. Tôi có ngốc không? Có một chút. Nếu tôi nghĩ đến cảm giác hư vinh này là nhờ Sa Chức thì tôi sẽ thầm chửi mình là đồ khốn nạn. Nhưng có lẽ tôi đã bị họ kỳ thị quen rồi, có cảm giác rất muốn bùng nổ." face="Times New Roman">Hà Khả sững sờ nhìn tôi một lúc lâu rồi mới thốt lên: “Ân Nhiên, là anh đấy à?”

“Tôi đây. Hôm đó cảm ơn cô, Hà Khả.”

Hà Khả cười: “Tôi nên cảm ơn anh mới đúng! Vết thương của anh đã đỡ chưa? Tôi còn định trưa nay đi thăm anh.”

“Cô quan tâm thế, tôi nào dám không khỏe...”

https://thuviensach.vn

Hà Khả cười đẹp tựa hoa xuân, cô ấy ghé sát tai tôi: “Ân Nhiên, hôm nay anh rất đẹp trai...”

Người đẹp này, giọng nói nhẹ nhàng, mùi hương phảng phất khiến tôi không kìm được mím môi, đỏ mặt. “Làm người quân tử phải tu thân dưỡng tính, cả phẩm chất và vẻ bề ngoài, cô nói xem có phải không?”

“Đúng vậy... Ân Nhiên, tính cách của giám đốc anh chưa được lĩnh giáo sao? Tôi cho anh biết nhé, cực kỳ tồi tệ ấy. Nói chuyện với chị ấy tốt nhất đừng mạnh mẽ quá... Nhưng nếu chị ấy nhìn anh không thuận mắt thì dù lấy lòng thế nào chị ấy cũng hung dữ với anh. Đúng rồi, anh tìm chị ấy có việc à?” Hà Khả có lòng tốt nhắc nhở tôi, cô ấy đâu biết tôi đã đấu với Lâm yêu bà này từ rất lâu rồi... “À, đúng rồi, tôi nghe Lâm tổng giám nói muốn đền tiền viện phí cho anh, nhưng chị ấy nói anh phải đền điện thoại cho chị ấy. Chiếc điện thoại đó...”

Hà Khả vẻ mặt đầy lo lắng, tôi biết cô ấy định nói gì, chắc chắn cô ấy định nói điện thoại của Lâm yêu bà trị giá hai mươi vạn tệ.

“Cảm ơn cô Hà Khà, tôi không sao.”

Lâm ma nữ đang ngồi vắt chân, tay cầm cà phê nghiêng đầu nhìn tôi, đầu tiên là muốn nhìn tôi mất mặt, nhưng khi nhìn rõ toàn thân tôi thì cà phê bỗng rớt ra ngoài...

Sa Chức nói đúng, trong biển người mênh mông, muốn đứng trên người khác thì phải bắt đầu thay đổi từ cách ăn mặc. Người như Lâm ma nữ sẽ không có hứng thú gì với đàn ông, cô ta để vãi cà phê chẳng qua là ngạc nhiên vì sự thay đổi của tôi, thấy tôi ăn mặc hàng hiệu chỉnh tề thế này cô ta quả thực đã cực kỳ kinh ngạc.

Cả hai chúng tôi đều không nói gì, tôi rất muốn tát cho cô ta mấy

Đặt ba mươi nghìn đô la Mỹ trước mặt cô ta, cô ta sờ xem thật giả, rồi lại kinh ngạc nhìn tôi...

https://thuviensach.vn

Thành Long nói, trong thập niên tám mươi, sau khi quay xong bộ phim khiến ông bỗng trở nên nổi tiếng, ông ấy từ một cậu nhóc nghèo khó đi xe buýt đến trường quay đã biến thành một phú ông có tới hàng trăm vạn đô. Những việc sau này khiến ông nhớ lại mà cảm thấy thật hoang đường. Mỗi ngày hẹn bạn ra ngoài là đeo một cái đồng hồ hàng hiệu khác nhau...

Thật ra chẳng có gì hoang đường cả, cảm giác thỏa mãn khi nhìn thấy người ta kinh ngạc "Tên nhóc này sao lại có ngày hôm nay?" thật sự không thể dùng lời nói hết được. Tôi đút hai tay vào túi quần, quay người ngẩng cao đầu bước đi. Thật nực cười, lát nữa là tôi phải cởi bộ quần áo này ra mặc chiếc quần bộ đội vào để chuyển hàng rồi.

Cũng không biết năm nào tháng nào tôi mới trả được tiền cho Sa Chức với dáng vẻ thế này? Ẩn số, mọi thứ trong cuộc đời đều là ẩn số, đó cũng là nguyên nhân mà chúng ta mong chờ đến giây phút tiếp theo.

Buổi chiều đang cùng A Tín chuyển hàng, di động để trong túi kêu rất lâu, tôi lấy ra nhận điện: "A lô, xin hỏi ai vậy?"

"Ân Nhiên, chào cậu. Tôi là Vương Hoa Sơn, giờ cậu đến nhà hàng Hoa Bắc trên đường Hoa Bắc một chút, đừng để người khác biết. Nhanh lên!" Đúng là Vương Hoa Sơn.

"Ồ... vâng." Ngữ khí mệnh lệnh đó của ông ta không cho tôi từ chối.

Vương Hoa Sơn tìm tôi? Tôi làm phó quản kho quá thành công rồi thì phải? Tôi cũng chẳng muốn đoán tại sao Vương Hoa Sơn lại tìm mình. Đi qua con ngõ nhỏ bên kia con đường trước công ty chính là đường Hoa Bắc rồi, tôi vào nhà hàng Hoa Bắc. Vương Hoa Sơn đang hút thuốc, nhìn tôi bước vào. Vương Hoa Sơn nhìn thế nào cùng chẳng giống một doanh nhân tao nhã ôn tồn, đầy quy tắc. Ông ta vừa cổ hủ, vừa không ngạo mạn, lời nói xác đáng, dáng dấp hành vi rất có sức hiệu triệu.

"Ân Nhiên đến rồi à, ngồi đi!" Ông ta vẫy tay. "Chàng trai trẻ đúng là chịu được khổ, mỗi tháng nhận lương của phó giám đốc rồi mà vẫn cúi

https://thuviensach.vn

mình làm những việc nặng nhọc như vậy, có tinh thần phấn đấu tiến thủ như tôi trước đây!”

“Cảm ơn Vương tổng quá khen!” Vương Hoa Sơn mới là cúi mình, đường đường là tổng giám đốc của Ức Vạn lại suy nghĩ cho một quản kho bé nhỏ là tôi? Còn đích thân mời tôi đến? Thái độ bỗng nhiên niềm nở khiến tôi nghi ngờ, một quản kho nhỏ bé có nhất thiết phải khiến ông ta đích thân ra mặt không? Hơn nữa, điện thoại của tình nhân của ông ta, Lâm ma nự̃ đáng giá đến hai mươi vạn tệ. Vậy thì bị kẻ khác lấy mất tám mươi vạn tệ, với Vương Hoa Sơn đó không phải chuyện rất đau lòng sao?

“Ân Nhiên, cậu đánh giá thế nào về Lâm tổng giám?” Vương Hoa Sơn vừa cười vừa hỏi, nụ cười đó ẩn chứa bao nhiêu sự giảo hoạt?

“Lâm tổng giám... Vương tổng, tôi không phải cấp dưới trực tiếp, bình thường làm việc cũng chẳng liên quan gì tới cô ấy.” Tôi cúi đầu, sợ Vương Hoa Sơn nhìn ra tâm sự của mình. Người già có một bản lĩnh đó là có thể nhìn thấu lòng người thông qua một gương mặt non nớt...

“Thật sự không có liên quan? Thế cậu giải thích thế nào về tối hôm đưa Lâm Tịch về?” Vương Hoa Sơn nhìn tôi.

Tối hôm đó tôi vẫn là bảo vệ của Cánh cổng thiên đường, đưa Lâm Tịch về nhà hoàn toàn là do lương tâm, việc này tôi chẳng có gì phải chột dạ cả: “Vương tổng, khi đó tôi là bảo vệ ở quán bar. Lâm tổng giám uống say, tôi không nỡ nhìn cô ấy ngã ra ở đó, hơn nữa quản lý cũng bảo tôi đưa khách hàng uống say ra ngoài. Tôi sợ cô ấy về nhà gặp điều gì bất trắc nên mới đưa cô ấy về.”

Vương Hoa Sơn ho một tiếng ngắt lời tôi rồi hỏi: “Ân Nhiên, tôi nghe nói cậu và Lâm tổng giám vẫn luôn bất hòa, khi cậu còn chưa nghỉ việc thì cô ấy thường xuyên nói với tôi muốn ép cậu nghỉ. Tôi còn khuyên cô ấy, nói công ty có chế độ của công ty, nhân viên không phạm lỗi thì không thể ra vẻ lãnh đạo mà tùy tiện cho người ta thôi việc. Sau đó xảy ra vụ nhìn trộm, Lâm Tịch lập tức đuổi cậu, lẽ nào cậu không hận sao?”

https://thuviensach.vn

Tôi chẳng hiểu gì, Vương Hoa Sơn muốn biết mọi chuyện đêm đó của tôi và Lâm Tịch sao? Hay là có âm mưu gì khác? "Chỉ là đưa cô ấy về nhà thôi, ở quán bar có rất nhiều phụ nữ uống say, tôi cũng không chỉ đưa mỗi Lâm tổng giám về." Tôi nói dối.

"Nghe nói bây giờ cậu và Lâm tổng giám như nước với lửa, thậm chí còn phải vào viện?" Không phải là tôi trả tiền cho Lâm Tịch khiến cô ta càng phẫn nộ, gọi báo Vương Hoa Sơn xử lý tôi đấy chứ?

"Đúng... đúng vậy."

"Lần đó tôi gọi cậu về nhưng cậu từ chối mãi. Làm bảo vệ một tháng chẳng qua chỉ hai nghìn tệ, tôi trả lương cao như vậy nhưng cậu vẫn từ chối, bắt Lâm tổng giám đích thân xin lỗi, lý do là sợ cô ấy sẽ trả thù hay là vì vẫn còn mối hận trước đây?"

"Đúng vậy." Tôi dựa vào ghế, xem rốt cuộc ông ta muốn nói gì.

Vương Hoa Sơn gọi phục vụ: "Mang cho chúng tôi vài món tùy ý."

Sao, định nói chuyện lâu à?

Vương Hoa Sơn lại đưa thuốc cho tôi, tôi vẫn không dám nhận. "Không sao, không sao, cậu hút đi!"

Tôi châm thuốc cho ông ta rồi châm cho mình.

"Ân Nhiên, con người có sự nghiệp càng lớn thì cảm giác an toàn càng ít, càng khó tin tưởng những người bên cạnh mình. Khó lắm..." Vương Hoa Sơn phả khói thuốc ra, vẻ mặt buồn rầu.

"Vương tổng muốn nói đến chuyện thiết bị tám mươi vạn trong kho sao?" Dần dần tôi cũng nhận ra, Vương Hoa Sơn tìm tôi không nói chuyện Lâm Tịch thì đương nhiên là chuyện công việc rồi.

"Ân Nhiên, cậu làm trong kho nhiều ngày rồi, có phát hiện ra điều gì bất thường không?" Tôi lắc đầu. Vốn dĩ tôi định nói việc lúc tôi vào viện, khi tôi và A Tín đều không có mặt, Hoàng Kiến Nhân đã làm một chuyện khó

https://thuviensach.vn

hiểu. Nhưng nếu nói ra thì nhất định ông ta sẽ nổi giận, A Tín có thể coi là thất trách rồi!

"Mấy năm nay, tôi phát triển bộ phận tiêu thụ đều cho mấy người họ làm, nhưng những người này đều không có lòng cảm ơn, lại còn mưu đồ bất chính! Chỗ hàng tám mươi vạn tệ bị mất kia cảnh sát không điều tra ra được ai đã làm. Nhưng tôi nghi ngờ chính là người trong bộ phận tiêu thụ. Phòng ngày phòng đêm, giặc trong nhà khó phòng! Tám mươi vạn tệ gồm bao nhiêu hàng? Chỉ mấy chục thùng, mục tiêu của chúng chắc chắn không chỉ tám mươi vạn. Nếu tối hôm đó không có gì bất ngờ thì có khi cả kho đã mất sạch rồi! Chỉ tám mươi vạn với tôi không là gì, nhưng nếu cả kho hàng thì phiền phức to rồi!" Vương Hoa Sơn dập thuốc, rót rượu cho tôi: "Nào, uống một ly đã!"

Tôi vội kính lễ, rồi hỏi: "Vương tổng, nếu chuyển sạch hàng trong kho đi thì rất lớn chuyện, bọn trộm vặt đó dám sao?"

"Thời buổi này chỉ cần có lợi ích, nhỏ từ cái kim sợi chỉ, lớn đến văn vật cổ quốc gia, có gì mà chúng không dám lấy? Cậu đã bao giờ nghe nói, có kẻ chuyên lấy trộm xe trị giá hàng trăm vạn tệ trở lên, đưa lên xe công-ten-nơ chuyển đi, ngay tang vật to như thế còn có thể tẩu tán được, mấy thiết bị thông tin bé tí của chúng ta có gì khó khăn chứ? Cảnh sát điều tra nhưng chẳng có chút manh mối nào, cậu bảo không phải người trong nội bộ làm thì còn ai nữa?"

"Vương tổng, tôi thấy cũng rất lạ, tuy camera trong sân công ty không nhiều nhưng sao chẳng quay được thứ gì có ích vậy?"

"Hừ, máy quay, tôi đã cho người nghiên cứu, chỗ máy quay ấy lại vừa hay có một góc chết, bọn gây án đã vào theo đúng góc chết máy quay không quay được. Điều này càng chứng minh là người trong công ty."

Điểm này thì tôi không biết, nhưng tôi vẫn luôn nghi ngờ bọn Mạc Hoài Nhân, Hoàng Kiến Nhân.

https://thuviensach.vn

“Tôi nghi ngờ người đứng đằng sau chính là Lâm tổng giám!” Vương Hoa Sơn nhỏ giọng nói rất nghiêm túc.

Sét đánh giữa trời quang... Lâm ma nữ! Cô ta có thể sao? Nói thật, tôi tranh đấu với Lâm ma nữ lâu như vậy nhưng tôi chẳng hiểu chút gì về cô ta cả. Chỉ biết suy nghĩ của cô ta khác hẳn những người trong hiện thực đời sống như tôi, tôi lắp bắp: “Vương tổng, tôi... tôi nghe người trong công ty nói, nói... cô ấy là...”

“Tình nhân của tôi, đúng không? Thật ra tôi cũng không tin lắm là do Lâm Tịch làm. Nhưng rất nhiều manh mối đều hướng về cô ấy.”

“Có chứng cứ gì?”

“Từ sự việc đó thì không, nhưng qua những biểu hiện bất thường khi tiếp xúc, tôi có thể nhận ra một vài điều.”

“Vương tổng... tôi vẫn khó tin do Lâm tổng giám làm.”

Vương Hoa Sơn châm thuốc, từ tốn nói: “Trước đây tôi là một kẻ nghèo khó, hồi đại học, cô gái xinh đẹp tên Liễu Thanh đã yêu cậu thanh niên gia cảnh khó khăn nhưng học hành chăm chỉ là tôi. Sau khi tốt nghiệp, chúng tôi xác định mối quan hệ yêu đương, nhưng bị bố mẹ Liễu Thanh phản đối. Khi tôi đề cập đến việc kết hôn, bố mẹ Liễu Thanh muốn dùng hai vạn tệ tiền sính lễ để làm khó tôi. Liễu Thanh vẫn sâu nặng với tôi lén lút mượn hai vạn từ bạn bè cho tôi, cuối cùng đôi trẻ đã thành công. Để trả tiền cho bạn bè, cũng vì một cuộc sống hạnh phúc trong tương lai, tôi rời xa người vợ mới cưới đến thành phố nào đó ở Giang Nam làm nhân viên cho một công ty viễn thông, được sắp xếp là cấp dưới cho La Lâm. La Lâm là cấp trên của tôi, một cấp trên xinh đẹp. Cô ấy nhiệt tình hướng dẫn tôi cách nói chuyện với khách hàng, tôi rất nhanh đã nắm bắt được kỹ xảo. Một năm sau, tôi được công ty cử đi tập huấn ở Thượng Hải nửa năm. Tôi biết rõ mình được công ty coi trọng là nhờ sự giúp đỡ của La Lâm. Trước khi đi Thượng Hải tôi đã mời cô ấy ăn cơm để bày tỏ lòng cảm ơn. Trong phòng riêng của nhà hàng, La Lâm uống say đã lao vào lòng tôi. Tôi nửa nửa say cũng không kìm được ôm lấy cô ấy... Sau chuyện đó tôi vô cùng hối hận,

https://thuviensach.vn

len lén bỏ đi. Kết thúc đợt tập huấn, tôi được giữ lại Thượng Hải làm bộ phận tiêu thụ. Sau khi con gái tôi ra đời thì tôi đón hai mẹ con họ lên Thượng Hải."

"Vì công việc nên La Lâm nhiều lần đến Thượng Hải, tôi làm như không biết đến ánh mắt thiết tha của La Lâm, tôi hy vọng có thể quên được cái đêm đó, điều này khiến La Lâm rất mất bình tĩnh. Trước mặt Liễu Thanh, lúc thì La Lâm sai bảo tôi lúc lại có những hành động rất thân mật. Ban đầu Liễu Thanh cho rằng đó chỉ là sự ngang tàng của những cô gái xinh đẹp, hơn nữa La Lâm còn là cấp trên của tôi, thế nên cô ấy rất khách khí với La Lâm. Nhưng dần dần cô ấy phát hiện ra, cuối cùng đã biết được chuyện đó. Tôi quỳ trước mặt cô ấy khóc lóc cầu xin tha thứ. Nhưng Liễu Thanh tính cách mạnh mẽ không thể chịu được việc tôi làm ô uế tình yêu trong sáng này, kiên quyết đòi ly hôn, khi ấy con tôi mới hai tuổi."

"Sau khi ly hôn Liễu Thanh đến An Huy, thuê một căn nhà, làm kế toán, một mình nuôi con. Tôi vô cùng hối hận về việc làm ngu ngốc trong một lần bồng bột của mình, không lâu sau tôi bỏ việc ở Thượng Hải đến An Huy tìm Liễu Thanh. Tôi cầu xin cô ấy tha thứ hết lần này đến lần khác, đồng thời mong muốn được kết hôn lại. Liễu Thanh thấy tôi đã đoạn tuyệt liên hệ với La Lâm, trong lòng lại vẫn còn yêu tôi, thế là cô ấy đồng ý sống với tôi, nhưng không đồng ý kết hôn lại, chuyện kia của tôi đã thành vết sẹo không thể xóa nhòa trong lòng cô ấy.

Sau đó, tổng giám đốc của công ty La Lâm đang làm đến An Huy, ông ta nhiều lần đến tìm tôi muốn tôi khai thác thị trường An Huy. Tôi sợ sẽ khiến Liễu Thanh hiểu nhầm, sợ gia đình khó khăn lắm mới gương vỡ lại lành gặp phải biến cố, thế là tôi từ chối. Khi ấy Liễu Thanh đã bình tĩnh hơn, thấy tôi từ chối, cảm giác bị sỉ nhục sâu trong tim bỗng nhiên lại trỗi dậy: Nếu không có ý nghĩ đen tối thì cơ hội tốt như thế sao lại bỏ qua?! Dường như để chứng minh cho phán đoán của mình, Liễu Thanh cố chấp khuyên tôi nhận việc này, dựng nên sự nghiệp, đồng thời cũng để thoát khỏi cuộc sống khó khăn vất vả hiện nay.

https://thuviensach.vn

Tôi nghe theo lời khuyên của Liễu Thanh, nhận công việc ở An Huy. Trong thập kỷ 90, điện thoại mới đang bắt đầu phổ cập, rất dễ làm ăn. Trong năm năm tôi đã mở được rất nhiều cửa hàng độc quyền trong hơn chục siêu thị lớn ở An Huy. Tình cảm giữa tôi và Liễu Thanh cũng dần dần tốt lên... Không ngờ sự xuất hiện của La Lâm một lần nữa khiến tình cảm giữa chúng tôi gặp trắc trở. La Lâm được công ty cử đến khảo sát công việc của tôi ở An Huy, đương nhiên tôi không thể không tiếp đón. Tất cả chỉ là những cuộc gặp gỡ công việc, khách sáo nhưng Liễu Thanh lại không hiểu. Cô ấy giận dỗi bế con bỏ đi, tôi quỳ xuống cầu xin. Cô ấy nói trừ phi tôi giao hết tài sảnho cô ấy thì mới tin tôi. Vì cô ấy sợ tiền tôi kiếm được đều cho La Lâm, tôi không có tiền thì cô ấy sẽ yên tâm.

Một hôm, tôi đi một vòng các cửa hàng độc quyền, phát hiện tất cả nhân viên thu ngân đều đã thay đổi. Thì ra họ đều do Liễu Thanh tuyển vào. Liễu Thanh yêu cầu sau khi ghi chép hết mọi khoản thu trong ngày đều phải gửi tiền vào thẻ tín dụng chỉ mình cô ấy biết mật mã. Là tổng đại lý của công ty mà các khoản mục hàng ngày cũng không được nhìn, tôi cảm thấy Liễu Thanh có phần quá đáng. Nhưng Liễu Thanh lại thản nhiên nói “Không phải anh nói mọi tài sản đều thuộc về em sao? Em làm như vậy chỉ là để xem thành ý của anh. Chỗ tiền này đều gửi dưới tên của con gái, sau khi cưới lại thì sẽ là của ba người chúng ta rồi.”

Từ sau khi Liễu Thanh tiếp nhận quyền kinh tế, tôi muốn dùng tiền là phải mở mồm xin Liễu Thanh, tôi nhất thời không thích ứng được. Tôi dần mất quyền kinh doanh tổng đại lý ở An Huy, ngoài việc đi đặt hàng, giao nhận hàng, bình thường chẳng có việc gì. Vợ tôi độc chiếm không cho tôi nhúng tay vào nghiệp vụ, thành tích tiêu thụ ngày một giảm sút, tụt từ hạng đầu xuống hạng cuối toàn khu vực Hoa Đông, càng nghĩ tôi càng tức. Sau đó thì hiểu ra, tiền các cửa hàng độc quyền kiếm được đều bị Liễu Thanh chuyển đi. Nghĩ đến nửa năm Liễu Thanh nắm quyền kinh doanh, cửa hàng vì vấn đề tiền vốn mà gặp biết bao khó khăn... Tôi càng nghĩ càng thấy mình sống quá bạc nhược. Người ngoài tưởng tôi làm tổng đại diện sẽ vinh quang lắm, nhưng tôi vẫn sống ở nhà thuê, tiền kiếm được không biết đi đâu, tôi sống mà không có chút tôn nghiêm nào...

https://thuviensach.vn

Một buổi tối, tay tôi vừa chạm vào người Liễu Thanh thì cô ấy giật phải điện, hất tay tôi ra. Tôi, một người đàn ông đường hoàng thế này mà không có cuộc sống vợ chồng. Tôi, một tổng đại diện mà ở nhà thuê? Hút thuốc loại hai tệ? Ăn đồ ăn nhanh? Càng nghĩ càng giận, tôi đánh cô ấy, cô ấy cầm dao gọt hoa quả chém tôi, tôi giật lấy... đánh khiến cô ấy trọng thương vào viện, tôi cũng vào tù, tất cả trở về con số không.

Nghe câu chuyện của Vương Hoa Sơn, tôi bỗng thấy sợ kết hôn. Ở cùng Sa Chức, thậm chí có suy nghĩ viễn vông có thể kết hôn cùng cô ấy, tôi tuyệt đối sẽ không bận tâm quá khứ của cô ấy. Nhưng liệu người ta có nghĩ như vậy không? Nếu cuộc sống hôn nhân phức tạp như Vương Hoa Sơn miêu tả thì tôi thà ở vậy cả đời."

"Sau khi ra tù, tôi bắt đầu lại từ bàn tay trắng, một mình dần dần dựng nên Ức Vạn, ông trời phù hộ, sự nghiệp càng ngày càng phát triển. Sau đó tôi quen Lâm Tịch, ban đầu cô gái này rất tốt, sau đó tôi dần cảm thấy cô ấy giống Liễu Thanh, quản hết mọi việc. Phụ nữ mà đã có dã tâm thì có thể nuốt gọn cả vũ trụ. Dần dần, Lâm Tịch hiện giờ cũng bằng một nửa Liễu Thanh hồi đó.. trước cô ấy đòi tôi hai chục triệu, nói là muốn mua một căn biệt thự, lấy tên hai chúng tôi, coi như đầu tư cũng được. Tôi cho cô ấy tiền, nhưng nhà đâu? Gần đây lại muốn thêm một chục triệu nữa mua căn khác. Tôi không cho, sau đó thì xảy ra vụ kho bị trộm! Cậu không thấy mọi việc quá trùng hợp sao? Nhưng tôi không tìm được chứng cứ, ngay cảnh sát cũng chẳng thể làm gì. Ân Nhiên, nghe đến đây có lẽ cậu đã hiểu ý của tôi?"

"Vương tổng, có phải ông... muốn tôi tìm giúp chứng cứ? Rồi bắt hết bọn Lâm tổng giám?"

Vương Hoa Sơn gật đầu giận dữ: "Không tìm thấy chứng cứ, nhưng chỉ tám mươi vạn thì sao cô ta thỏa mãn được? Tôi tin chắc cô ta sẽ lại mạo hiểm. Bọn Hoàng Kiến Nhân, Mạc Hoài Nhân có thể là tay sai của Lâm Tịch."

https://thuviensach.vn

“Không thể nào!” Tuy là Lâm Tịch Lâm ma nữ và bọn Hoàng Kiến Nhân, Mạc Hoài Nhân đều có thù với tôi nhưng Lâm Tịch không thể nào cùng bọn với bọn kia chứ?

“Sao lại không thể? Cả bộ phận tiêu thụ, kho hàng của công ty đều thuộc quyền quản lý của một mình Lâm Tịch. Giờ tôi tiến lùi đều không được, vừa không tìm được chứng cứ bắt hung thủ, vừa không thể đuổi việc những kẻ đó, đương nhiên đằng sau có rất nhiều lý do cá nhân của tôi. Tôi muốn tìm một người làm gián điệp nằm vùng, nhưng tôi sợ ngay người tôi cử đi cũng phản lại mình!”

“Điều này... không thể nào.”

“Mạc Hoài Nhân! Mạc Hoài Nhân trước đây là thân tín của tôi, sau đó thì sao? Đứng trước lợi ích có ai mà không động lòng? Mãi đến bây giờ, điều tra được cậu và những người đó đều xích mích nên tôi mới tìm cậu. Lũ khốn đó còn giả như không biết gì, thấy chúng giả ngu trước mặt là chúng đang cười chế giễu tôi sau lưng. Tôi phải cho chúng vào tù hết cả lượt!”

Chẳng trách, tổng giám đốc của công ty lại phải hạ mình cầu tới một quản kho như tôi. Giờ nghĩ lại thấy đúng thật, lẽ nào chỉ vì việc trông coi kho mà Vương Hoa Sơn lại phải cúi mình trước một con kiến sao?

“Ân oán giữa cậu và những người kia tôi đã tìm hiểu rõ cả rồi, với Lâm tổng giám thì cậu càng không đội trời chung. Trán cậu cũng là do cô ta đập đúng không?”

“Lâm tổng giám nói cho ông sao?”

“Nói chung là tôi biết vậy. Còn nữa, không phải cậu và Hoàng Kiến Nhân, Mạc Hoài Nhân thù hận lắm sao. Tại sao cậu vừa quay lại thì chúng lại mời ăn cơm?” Đến việc này Vương Hoa Sơn cũng biết?

“Vương tổng... nếu những điều này đều không qua được mắt ông thì có lẽ điều tra việc trộm cắp kia cũng không khó, ông nói có phải không?”

https://thuviensach.vn

“Nói thì nói vậy, nhưng tôi muốn lôi hết cả tập đoàn bọn chúng ra! Không tha cho bất cứ tên nào! Quan trọng nhất là nhất định tôi phải hạ bệ Lâm tổng giám! Cậu nghe cho kỹ đây, tôi muốn cậu giả vờ hòa hảo với bọn Hoàng Kiến Nhân, Mạc Hoài Nhân, lấy được sự tín nhiệm của chúng. Hai bọn chúng là tâm phúc của Lâm Tịch, nhưng chúng liên hệ với Lâm Tịch thế nào thì tôi căn bản không tìm được dấu vết gì. Chắc chắn chúng sẽ làm những chuyện kinh thiên động địa hơn nữa, nhưng chuyện gì thì chưa biết được. Đây chính là điều khiến tôi lo lắng nhất. Cậu hãy giúp tôi trà trộn vào bọn chúng tìm chứng cứ lật cả gốc lẫn rễ chúng lên!”

“Vương... Vương tổng, nhiệm vụ quan trọng như vậy... tôi sợ là mình không làm được!”

“Ân Nhiên, không phải cậu rất muốn giải quyết chúng sao?”

Hừ, sao mình muốn làm gì lão cũng biết vậy?

“Đúng thế, nhưng giờ tôi chẳng thể làm gì...”

“Cậu hãy nghe tôi, sẽ rất dễ dàng tung một mẻ lưới tóm gọn bọn chúng thôi! Những chuyện tôi nói cậu nhất thiết không được nói với bất cứ ai, bất luận là ai... về tiền công, dễ nói thôi! Ba mươi nghìn đô la Mỹ cậu phải đền Lâm Tịch, cậu cầm đi! Thêm mười nghìn nữa cho cậu làm việc! Ân Nhiên à. Mạc Hoài Nhân coi trọng cậu, cậu cũng phải đáp lễ người ta tử tế chứ, phải là ra vẻ như chợt bừng tỉnh lấy lòng hắn ta, thuận theo ý muốn của hắn. Cậu nghe tôi...”

Sau đó tôi cảm thấy dường như có vài điều Vương Hoa Sơn chưa nói hết với tôi, Lâm Tịch là tình nhân của ông ta, tình cảm có rạn nứt thế nào thì cũng không đến nỗi phải đưa cô ta vào tù chứ?

Vì tôi là tâm phúc nên Vương Hoa Sơn bỏ hết những nhà kho nhỏ khác, tất cả hàng hóa đều do kho chúng tôi quản lý. A Tín và tôi không phải làm việc nặng nhọc nữa, còn tìm thêm mấy công nhân. Mật chỉ đầu tiên của Vương Hoa Sơn chính là bảo tôi tiếp cận Hoàng Kiến Nhân và Mạc Hoài Nhân...

https://thuviensach.vn

Tôi dạy A Tín rất nhiều thứ, vì sợ khi tôi không có mặt sẽ có kẻ gây chuyện, thủ đoạn hại người thì bọn lão yêu kia có nhiều vô cùng, khó lòng đề phòng hết." face="Times New Roman">“Lão đại, cái này dùng làm gì?” A Tín hỏi khi tôi đang lắp máy quay.

“Tôi đã phản ánh lên trên rất nhiều lần, bảo họ lắp thêm vài cái máy quay nhưng họ không chịu. Chúng ta lén lắp vài cái, nhỡ biết đâu lại quay được hiện trường ăn cắp của bọn Hoàng Kiến Nhân. Như thế thì hay rồi!” Đúng là tôi đã phản ánh với lãnh đạo nhưng những lãnh đạo cấp cao như Lâm ma nữ và phó tổng giám Tào thì tôi không thể mặt đối mặt mà nói chuyện được. Chỉ có thể báo cáo với Mạc Hoài Nhân, báo cáo về biện pháp tăng cường phòng chống trộm với Hoàng Kiến Nhân có khác nào muối bỏ bể? Là cấp trên không xem trọng một quản kho nhỏ bé? Hay là Hoàng Kiến Nhân không báo cáo lên trên? Cái này thì tôi không biết được rồi. Tôi chỉ biết bao nhiêu hàng ở đây thế này, mất một hai thùng là tổn thất hàng vạn tệ rồi.

Chúng từ đầu đến cuối không làm bất cứ việc gì càng khiến tôi chắc chắn chúng có can hệ đến việc hàng trong kho bị mất. Bọn chuột này sớm muộn gì cũng sẽ bị lôi ra xử bắn mà thôi!

Lén lắp mấy cái máy quay vừa để đề phòng vừa có thể bắt cả người lẫn tang chứng! Nhất cử lưỡng tiện. Thậm chí tôi còn nhìn thấy cảnh tượng vui mừng đánh trống đốt pháo tưng bừng sau khi bọn chúng bị xử bắn!

Một hôm tôi làm như vô tình cho Hoàng Kiến Nhân xem bảng lương của tôi, lương của phó giám đốc cao hơn hắn nhiều, nhưng hắn lại chỉ cười chẳng coi là gì.

Hoàng Kiến Nhân và tôi đều là nhân viên bộ phận kho, lại không có tiền phần trăm tiêu thụ, lương của hắn lại không được phát theo cấp phó giám đốc, đương nhiên ít hơn lương tôi, thế mà hắn không hề đố kỵ? Như thế không giống với tác phong của Hoàng Kiến Nhân, lẽ nào hắn có nguồn khác? Câu trả lời là đúng thế. Cứ từ từ, sớm muộn gì thì hắn cũng phải thò cái đuôi cáo ra.

https://thuviensach.vn

Sáng nào cũng làm việc trong kho, tối cùng A Tín uống rượu trò chuyện trong kho. Nhiều khi tôi cảm thấy mình cũng là chuột, tuổi trẻ cứ thế trôi qua: "A Tín, có cảm thấy chúng ta giống bọn chuột không?"

"Có phải chuột trũi không? Hì hì, trước đây em sống trong bãi rác cảm thấy mình giống như gián vậy. Aiz, nếu con người cũng có sức chịu đựng như loài gián thì có môi trường nào là không sống được chứ?" A Tín nhìn mọi việc rất đơn giản, rất thấu đáo, có phải trên đời này có rất nhiều thứ rất đơn giản, chỉ là chúng ta nhìn chúng quá phức tạp.

Tối hôm phát lương tôi hẹn Hoàng Kiến Nhân và Mạc Hoài Nhân đi "săn". Mạc Hoài Nhân lái chiếc Focus của mình, mặt đầy vẻ hưng phấn: "Hôm nay cậu rất có hứng nhỉ!

"Quản lý Mạc, đồng nghiệp trong văn phòng thường bảo, nếu nói đến người biết chơi thì không ai khác ngoài quản lý Mạc!"

"Chú em đánh giá anh cao quá rồi. Đấy không phải biết chơi mà là biết hưởng thụ! Con người mà, cố gắng vật lộn trong thế giới này làm gì? Công danh lợi lộc tất cả không phải để tìm niềm vui sao? Trong hàng vạn niềm vui, tận hưởng chuyện đó là nhất, tối nay anh sẽ đưa các cậu đi hưởng thụ một chuyến! Chú em nghĩ thông rồi hả?" Mạc Hoài Nhân đang hỏi tôi có phải từ bỏ chuyện đối đầu với chúng không. Tên này vô cùng giảo hoạt, miệng nói tin tôi nhưng chắc chắn trong lòng thì không. Tôi chỉ có thể từ từ tiếp cận hắn, rồi làm việc gì đó khiến hắn hoàn toàn tin tưởng. Hình như Đàm Đào Sênh đã vạch rõ ranh giới với mấy người bọn Mạc Hoài Nhân. Chúng đều là bọn chung một con thuyền, sao có thể vạch ranh giới? Tôi cũng nhất định phải xử lý tay Đàm Đào Sênh.

"Quản lý Mạc, thay vì tôi sống anh chết thì chi bằng tôi sống anh cũng sống, đó là hai bên cùng có lợi, cạnh tranh lành mạnh. Trước đây chúng ta đánh đến lưỡng bại câu thương, có ai thắng chứ?"

"Tốt tốt tốt, nghĩ thông rồi thì tốt!"

https://thuviensach.vn

Thấy hắn lái xe vào một con hẻm nhỏ, tôi hỏi: “Quản lý Mạc, chúng ta đi đâu vậy?”

“Người ta vẫn nói, đồng hồ Thụy Sỹ, xe hơi Đức, đồ gia dụng Nhật, nước hoa Pháp, còn Nga thì sao? Đương nhiên là gái rồi. Hàng trong nước chúng ta ăn chán rồi, cũng nên thử hàng nhập khẩu xem sao. Nghe nói gái Nga ai cũng trắng hồng, cao to, béo mà không ngấy, dùng hai cái trước ngực đập cũng chết người! Loại như Bạch Khiết sao có thể so bì? Ba chúng ta hôm nay sẽ thử hàng nhập khẩu!” Giọng của Mạc Hoài Nhân dâm đãng đến mức biến thái.

Hoàng Kiến Nhân vỗ tay: “Có phải rất đắt không?”

“Lẽ nào gái gọi nước ngoài trong truyền thuyết nước ta có thật sao?” Tôi nghi hoặc hỏi.

“Nếu các cậu đi tìm thì chắc chắn không tìm được đâu. Nhưng anh đây là ai chứ? Anh là Mạc Hoài Nhân! Còn về giá cả thì yên tâm, tôi sẽ không để cậu tốn kém đâu.”

Tôi vội nói: “Làm thế sao được, phải có qua có lại chứ.”

“Aiz... cậu còn khách khí với anh nữa thì là ra vẻ với anh đấy nhá, cậu đã nể mặt mời anh, lại bỏ qua hết hiềm khích trước đây, anh vui còn không kịp, sao để cậu tốn kém được!” Mạc Hoài Nhân lấy lòng tôi, ý đồ khó

“Có gái da đen không?” Hoàng Kiến Nhân hỏi.

“Lão Hoàng thích thế à?” Tôi và Mạc Hoài Nhân đồng thanh.

“Vừa rồi anh nói rồi đấy thôi, ăn thịt lợn ngấy rồi thì nên đổi sang thịt bò...” Tên khốn nạn, kỳ thị à. đáng lôi ra xử bắn. “Đàn bà châu Phi được thượng đế ban cho sự gợi cảm điển hình, thân thể đó càng khiến bọn đàn ông không thể kiềm chế được ham muốn.”

Mạc Hoài Nhân cười ha hả: “Lão Hoàng, không ngờ chú lại có nghiên cứu sâu về mỹ học nhân văn quốc tế như thế, lát anh sẽ hỏi giúp chú.”

https://thuviensach.vn

Mạc Hoài Nhân dừng xe trước một cửa hàng cắt tóc trang hoàng đẹp đẽ, hắn dẫn chúng tôi xuyên qua cửa hàng, đi qua con đường nhỏ hai bên có tường bao, đi được mấy trăm mét thì đến đại sảnh đèn đóm sáng trưng, hai nhân viên nam ở quầy tiếp đón chúng tôi: "Xin chào quý khách, ba vị muốn ăn gì?"

Mạc Hoài Nhân nói: "Thịt gà."

"Gói lại không?"

"Mang về."

"Ở đâu?"

Mạc Hoài Nhân chỉ vào vị trí nước Nga trên tấm bản đồ thế giới treo trên tường. Chết tiệt, còn mật hiệu này nọ, không phải bình thường đâu...

Người kia lắc đầu: "Hôm nay mấy vị đến muộn, hàng nhập khẩu hết rồi."

Mạc Hoài Nhân vừa nghe không có hàng nước ngoài thì nổi giận: "Làm trò gì vậy? Đến muộn? Chưa đến mười giờ đêm mà đã muộn?"

"Có mấy em sinh viên mới đến, cũng được lắm." Anh chàng đứng quầy vội giới thiệu.

"Được đến mức nào? Không phải vì hàng nhập khẩu thì ai đến đây chứ?" Mạc Hoài Nhân thất vọng, quay người định đi.

Anh chàng kia vội vàng lấy ra mấy tấm ảnh người đẹp ăn mặc hở hang khêu gợi cho bọn tôi chọn: "Đây vẫn còn, đảm bảo không làm các vị thất vọng!"

Hoàng Kiến Nhân tiến lại: "Thật ra... không cần nhập khẩu cũng được, mấy em này cũng được

Mạc Hoài Nhân quay lại: "Thôi, thôi! Chúng ta đến quán bar, ở đó có cả đống!"

https://thuviensach.vn

Anh chàng đứng quầy lại nói: “Giá ở đó chưa chắc đã thấp hơn chỗ chúng tôi phải không?”

Lần này Mạc Hoài Nhân hết hứng: “Vậy cũng được, không phải bảo có mấy sinh viên trong trắng sao? Thật không đấy? Trong trắng đến mức nào?”

Hai người đứng quầy vội giơ ra một tấm áp phích, trên đó có hình mấy cô nữ sinh mặc đồng phục học sinh Nhật Bản, Mạc Hoài Nhân hai mắt sáng lên: “Nhật Bàn à, cũng được đấy.”

“Ừm... không phải Nhật...”

“Được rồi được rồi, không nói nhiều nữa, cho ba em!”

Hai nhân viên đứng quầy nói: “Được, sau khi thanh toán, xin hãy đứng đợi ở cửa tiệm cắt tóc.”

Tôi vội giành trả tiền, nhưng Mạc Hoài Nhân cười nói: “Lần này để anh. lần sau nhất định anh không khách khí!”

Giành qua giành lại mấy lượt, tôi không lại được với hai tên đó, chúng trả tiền, ra khỏi con đường nhỏ. Mạc Hoài Nhân nói với chúng tôi về cửa hàng cắt tóc trá hình này: “Khách hàng ra vào chỉ có một con đường, thỏ khôn có ba hang, đám người kinh doanh ngành này sao có thể chỉ có một đường chạy cơ chứ? Ít nhất phải có bảy tám ngả, cảnh sát muốn bắt hết. Khó lắm! Vả lại, bề ngoài bọn chúng làm cửa hàng ăn, những gì chúng hỏi chẳng liên quan gì đến chuyện chính cả. Trên đầu thì lắp đầy máy quay, muốn thanh trừ tụ điểm này trừ phi dùng bom nguyên tử làm nổ tung hết...”

“Trưởng ban Mạc đúng là học rộng hiểu nhiều...”

“Quá khen, quá khen...”

“Trưởng ban Hoàng, tại sao vợ anh lại không quản thế?” Tôi hỏi Hoàng Kiến Nhân.

“Con đàn bà đáng chết đó, trước khi tôi quen biết trưởng ban Mạc, lần nào về nhà muộn là cô ta bắt đầu hạch hỏi có phải đi làm trò quỷ không!

https://thuviensach.vn

Ngày nào cũng hỏi, tôi mà không làm thật thì có lỗi với cô ta quá! Giờ tình cảm rất tốt, tôi ra ngoài làm trò, khi về có chút áy náy, lại càng tốt với cô ta, hai chúng tôi có thể lấy giấy chứng nhận vợ chồng kiểu mẫu của tiểu khu rồi ấy chứ!"

Tôi vỗ tay: "Quả nhiên rất cừ! À đúng rồi trưởng ban Mạc, tôi và anh Đàm Đào Sênh trước đây cũng có chút hiểu nhầm, vẫn muốn gặp mặt nói cho rõ, nhưng sao không thấy anh ấy nhỉ?" Tôi thăm dò hỏi han xem tên cầm thú Đàm Đào Sênh đi đâu rồi.

"Hắn ấy hả, giờ là người được phó tổng giám Tào trọng dụng rồi, ngày nào cũng có công tác phí, giờ tiêu dao lắm rồi!"

Chúng tôi ra khỏi tiệm cắt tóc thì đã có ba cô gái đang đợi. Nhìn chỉ mười tám mười chín tuổi, ăn mặc bình thường, chẳng thấy có gì khác sinh viên cả.

Ở Cánh cổng thiên đường tôi đã quen với việc này rồi, tiến lại chào một câu, vào xe ngồi, ôm một cô. Mạc Hoài Nhân tiếp tục lái xe: "Trước tiên phải đi uống rượu hát hò rồi mới đến hưởng thụ chứ!"

Điều không ngờ là Mạc Hoài Nhân lại đưa tôi đến nơi cũ: Cánh cổng thiên đường. Nhớ hồi xưa hay nói thường xuyên đưa gái đến những nơi thế này mới là cuộc sống. Giờ tôi đã được coi là bước một bước tới hạnh phúc chưa?

Đúng lúc đó thì nhận được tin nhắn của Sa Chức: "Khó quên những giây phút tiêu hồn, bao giờ chàng mới lại đến?"

Tôi không trả lời, không biết phải trả lời thế nào.

Giờ cô ấy muốn gặp tôi, nhưng tôi... còn phải đối phó với hai tên lão yêu này.

Chơi đổ xúc xắc với mấy cô nữ sinh trong gian phòng bao Cupid, cô gái phục vụ tôi cũng khá xinh, không mang vẻ phong trần, tôi có hứng thú với cô ấy: "Em rất xinh!"

https://thuviensach.vn

“Anh cũng rất đẹp trai mà.” Cô ấy đáp lại.

“Em thật sự là... sinh viên?” Tôi hỏi.

“Em học chuyên ngành biểu diễn Học viện điện ảnh.” Cô ấy tự cười mình: “Chắc chắn anh sẽ thấy lạ tại sao em lại làm việc này?”

Tôi nhận ra cô ấy có đôi mắt phượng có thể điên đảo chúng sinh. Khi cô ấy nói ánh mắt mơ màng, như đang mê hoặc lại giống như dốc bầu tâm sự - nói chung là rất phức tạp, khiến người khác hỗn loạn.

“Anh có biết học phí một năm của em là bao nhiêu không?”

“Tôi nghe nói học phí môn kịch Trung Quốc mười ba vạn tệ.” Tôi nói.

“Trường em không đắt như thế, chỉ bằng một nửa của họ, nhưng học phí như thế đã khiến rất nhiều người phải còng lưng vì muốn có tương l sáng rồi.” Cô ấy say rồi à? Nụ cười mơ màng đó thật khiến người ta phải say đắm, đôi mắt phượng kia thật biết nhiếp hồn đoạt phách.

“Nào, đổ xúc xắc đi! Nếu anh thua thì uống cạn mấy chai bia trên bàn! Nếu em thua thì nhảy thoát y!” Cô ấy bỗng kêu lên, rồi phả khói thuốc vào mặt tôi, nhắm hờ hai mắt nhìn tôi.

Hoàng Kiến Nhân, Mạc Hoài Nhân nghe thấy cô ấy kêu lên thì đều sán lại: “Ân Nhiên, lên đi!”

Tôi cứ từ chối suốt, tôi không muốn thấy cô ấy cởi bỏ quần áo ở đây. Ra ngoài cùng mấy tay này tôi chỉ muốn chơi một chút, tôi uống hết chỗ bia này cùng lắm là nôn ra, nhưng tôi không muốn cô gái xinh đẹp này cởi quần áo nhảy trước mặt mọi người. Là thương hoa tiếc ngọc sao? Chỉ là không muốn cô ấy mất mặt mà thôi.

Nhưng cô ấy đã bắt đầu lắc xúc xắc trước: “Anh đổ đi!”

Thôi được rồi. Tôi giả vờ thua là được. Lắc vài cái mở ra xem sao, năm viên xúc xắc, một con một cũng không có. Tôi kêu bừa: “Sáu số một!”

Cô ấy hét: “Bảy số một.”

https://thuviensach.vn

Tôi không quan tâm mở ra, dù sao chắc chắn là thua, nếu tôi muốn thắng thì cô ấy phải được năm một. Ai ngờ... thế giới này lại kỳ diệu như thế, tôi cứ muốn thua thế mà... cô ấy có năm một thật, theo quy tắc của chúng tôi, một người đổ được năm số một thì tính là sáu...

Hoàng Kiến Nhân và Mạc Hoài Nhân hét ầm ý lên: "Cởi! Cởi! Cởi!"

Cô ấy không nói gì, lập tức nguẩy mông đi kiểu người mẫu ra giữa phòng, "soạt" một tiếng cởi áo ngoài, tay định kéo nốt chiếc áo phông. Tôi lao tới giữ lại, cô ấy lạnh lùng hỏi: "Tại sao cố ý muốn thua em?"

"Anh không cố ý... chỉ là hét bừa thôi..."

"Không muốn thấy em nhảy sao?"

"Muốn xem, nhưng là mặc quần áo nhảy!"

Hoàng Kiến Nhân, Mạc Hoài Nhân kêu lên: "Làm gì thế, sao lại không cho em ấy cởi! Tiếp đi, tiếp đi!"

Tôi quay lại cười với hai tên đó: "Tôi muốn... giờ muốn... việc đó."

"Ồ... hiểu, hiểu rồi! Thế cậu đi đi! Có cần tôi đặt phòng cho không?" Hoàng Kiến Nhân đứng dậy. "Không cần, không c

Tôi lập tức nhặt áo của cô ấy lên, kéo cô ấy ra ngoài. Ai ngờ ở ngoài đó Sa Chức đang khoanh tay dựa vào tường nhìn tôi...

Ở hai bên, có ba tên trai bao già dặn đang vây lấy cô ấy. Tôi vừa ngạc nhiên vừa mừng rờ đẩy một tên trước mặt Sa Chức ra: "Sa Chức, em ở đây à?"

Tên bị tôi đẩy ra túm lấy cổ áo tôi: "Lại là thằng nhãi này, lại muốn cướp mối làm ăn hả?" Nói rồi hắn ta đẩy tôi ra.

Tôi tập trung vào Sa Chức, không ngờ hắn lại đẩy mạnh như vậy, trọng tâm không vững, loạng choạng mấy bước về sau đập phải cửa phòng Cupid.

https://thuviensach.vn

Hoàng Kiến Nhân và Mạc Hoài Nhân thấy có rắc rối. Quay mặt đi làm như không thấy, tiếp tục uống rượu.

"Đánh, đánh nó đi!" Ba tên trai bao xông tới đánh.

Tôi còn chưa đứng dậy thì bị ăn mấy cú đá, tóm bừa một cái chân kéo một cái khiến hắn ngã ra sàn. Nhân lúc hai tên kia sợ đá nhầm thì tôi nhanh chóng đứng dậy đánh...

Ba tên này có thằng nào là đối thủ của tôi được chứ? Chỉ vài hiệp là bọn chúng nằm hết ra sàn. Nhưng khi tôi quay người đi thì một tên cầm lấy chai bia trên bàn đập xuống đầu tôi. Tôi không ngờ hắn lại đánh tôi, nhưng khi cái chai chưa đập tới thì cô gái mắt phượng kia đã đập chai bia lên mặt tên kia. Cũng may chưa nở hoa...

Tôi quay lại đá ngã thằng đó...

Ba tên trai bao ảo não rời khỏi phòng Cupid, tôi nói với cô gái mắt phượng: "Cảm ơn!"

Cô ấy lạnh lùng nhìn tôi: "Vừa rồi anh giúp em, giờ em trả nợ anh, chúng ta không ai nợ ai."

Sa Chức đứng dựa tường xem náo nhiệt, lúc này đi vào: "Chồng tung vợ hứng, nhịp nhàng quá nhỉ?" Ngữ khí và ánh mắt đầy ghen tức.

"Sa Chức, em làm gì thế?" Thấy Sa Chức tôi vừa mừng vừa lo.

"Có cô gái xinh đẹp chói lòa thế này là quên em luôn?" Tôi hiểu rồi, cô ấy ghen, Sa Chức đang ghen.

Tôi kéo cô ấy ra ngoài bên cạnh tấm biển "Cánh cổng thiên đường". Cô gái này đang ghen. Làn gió nhẹ thổi đến hòa cùng mùi hương trên người cô ấy tựa hương hoa lan phảng phất.

"Khi anh vừa đến thì có cảm giác rất gần với em." Tôi phấn khích nó

"Đúng thế, rất gần. Aiz, ở nhà buồn chết, ra đây xem các anh đánh nhau vì mình thật vui." Cô ấy ung dung nói.

https://thuviensach.vn

Nghe câu nói đó là tôi giận, ý tứ ẩn đằng sau không phải là: “Nhìn bọn ngu ngốc các anh đánh nhau vì tiền của em thật ngu xuẩn” sao?

“Sa Chức, ý em là gì?” Vừa rồi khi đánh nhau với bọn trai bao, đúng là chúng cảm thấy tôi thường xuyên cướp bát cơm của chúng, trước đây chúng đã thấy tôi chướng mắt, nhưng tôi cứ cảm giác là Sa Chức cho chúng tiền để đánh tôi.

“Ý gì là ý gì? Nhìn thấy đàn ông ghen tuông vì mình, em thật sự rất rất vui!” Nhìn vẻ mặt của Sa Chức vô cùng quen thuộc, trong lòng lại nhói đau. Dáng vẻ khinh người đó không phải chuyên của Lý Bình Nhi sao? Sao phụ nữ trên thế giới này ai cũng biết dùng vậy?

Tôi nhẫn nhịn nói: “Sa Chức, cảm ơn em cho anh vay ba mươi nghìn đô và mua quần áo, sáng mai anh trả em.”

Tôi quay người đi, với Sa Chức, dù cô ấy có xinh đẹp thế nào thì tôi đều có thể nhìn rất thoáng, cô ấy chỉ là ảo giác đẹp đẽ. Có lúc tôi muốn tìm lý do gọi điện cho cô ấy, với khoảng cách hiện thực quá lớn, tôi vẫn không thể tìm ra đáp án cho khúc mắc trong lòng mình. Lúc này, ánh mắt cao ngạo của cô ấy cho tôi biết cô ấy vẫn bận tâm thân phận bảo vệ thấp hèn của tôi. Cô ấy thích tôi vì thân thể tôi, nhưng cái tôi cần là một người phụ nữ để tâm tình.

Trong thời đại ngày nay, nghèo là ý chí giảm sút.

Tôi trở lại Cupid tiếp tục uống. Cô gái mắt phượng thấy tôi buồn bực cũng không nói gì, chỉ ngồi bên cạnh uống cùng tôi. “Em bao nhiêu tuổi?” Tôi đột nhiên hỏi.

“Vừa đủ tuổi kết hôn.”

Mấy phút sau, cô ấy hỏi: “Sao không hỏi tên em?” Khi cô ấy nói chuyện cũng đẹp một cách lạnh lùng. Vì học phí đại học mà ra nông nỗi này, đúng là bi ai...

https://thuviensach.vn

“Có lẽ chúng ta ra khỏi cánh cửa này là mọi người sẽ không quen nhau nữa, thậm chí cả đời sẽ không gặp lại, sao phải hỏi chứ? Ở nơi vui vẻ giả dối này, tuy nhìn mọi người ai cũng có vẻ rất vui nhưng thật ra ai cũng đều biết là giả, thứ duy nhất thật chỉ còn lại tiền thôi!”

Ban đầu tôi chỉ muốn chơi lấy lệ, nhưng giờ tôi đang ôm cô ấy đi theo Hoàng Kiến Nhân, Mạc Hoài Nhân ra khỏi Cánh cổng thiên đường, vô tình ngẩng lên thì thấy chiếc xe Benz đỏ

Lòng tôi chùng xuống, nỗi đau tạm thời bị tê dại vì rượu đã dần thức tỉnh.

Sa Chức ngồi im lìm trong xe nhìn tôi.

“Cậu muốn đưa về nhà hay cùng chúng tôi ra khách sạn?” Mạc Hoài Nhân cười dâm đãng hỏi tôi.

“Tôi muốn đi dạo với cô ấy một chút, mọi người đến khách sạn đi, có gì tôi gọi điện." Tôi hiểu rõ đạo lý thả dây dài câu cá to. Cả tối uống rượu mà hai tên này không hề nói chuyện công việc, nhưng trong đầu chúng đang nghĩ gì sớm muộn cũng cháy nhà ra mặt chuột thôi. Chúng càng không vội vàng, thả dây càng dài có nghĩa là chuyện chúng định làm càng lớn.

Cô gái mắt phượng từ đầu đến cuối cùng tôi đi trên phố vẫn lạnh lùng nhìn về phía trước, cũng không hỏi tôi định đi đâu, tôi biết phía sau chúng tôi là chiếc Benz đỏ...

Đột nhiên tôi ôm lấy cô gái kia mà hôn điên cuồng - tôi muốn khiến Sa Chức tổn thương, nhưng tại sao? Chắc để sảng khoái.

Cô gái ấy toàn thân lạnh toát, môi lạnh, tay lạnh, gương mặt cũng lạnh, nhưng cô ấy cũng rất phong tình, khẽ cắn lấy môi tôi. Tôi lập tức cảm giác như máu toàn thân đều sôi lên. Chiếc xe Benz nháy đèn và còi liên tục, Sa Chức cố tình làm thế.

Cô gái kia đẩy tôi ra: “Đi đi, đừng phụ lòng người ta.”

https://thuviensach.vn

Sa Chức lái xe đến bên cạnh tôi, đúng khoảnh khắc ấy ánh mắt hai chúng tôi gặp nhau, cô ấy trong mắt tôi vẫn đẹp đẽ như vậy, vẻ đẹp thoát tục.

Nhưng đôi mắt nhìn tôi đang lấp lánh ánh nước...

Tôi cố gắng nhẫn nhịn không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước.

Không lâu sau cô ấy từ bỏ sự cao ngạo, chạy tới ôm tôi từ phía sau...

Thứ vũ khí mạnh nhất thế gian này là nước mắt phụ nữ, nó có sức mạnh phá hủy mọi thứ. Lên núi đao, xuống biển lửa, có chết cũng không từ.

Cô ấy lái xe đưa tôi đến tòa nhà giống cung điện trên hồ ở bên hồ Phỉ Thúy, cô ấy giới thiệu: "Cung điện Phỉ Thúy này có ba cửa Đông, Nam, Bắc. Công trình chính là căn lầu hai tầng đối xứng, ở cửa có ngựa đá, voi đá mang phong cách Đông Nam Á đón chào quý khách. Cửa phía nam nối liền với khu cảng nhỏ, có tàu sang trọng, hai chiếc ca nô và bốn chiếc xe máy nước cho khách chơi. Ở đó bức tượng voi đá lớn, trong sảnh chính có sô-pha phong cách châu Âu, còn có hai bộ áo giáp võ sĩ."

Tôi cười: "Của em phải không?"

Sa Chức lắc đầu: "Trước đây là biệt thự chồng em xây, giờ là nhà hàng kiếm tiền cho em... Anh đi xung quanh xem đi, em đợi ở phòng 201..."

Giờ là hơn một giờ đêm, nhà hàng đã nghỉ, tôi đi vào nhà hàng sa hoa lộng lẫy. Điều khiến người ta phải cảm thán đó là chiếc sô-pha màu xanh lá trong sảnh là đồ cổ Gucci, thậm chí đến cái chụp đèn cũng là Gucci, thật không biết phải nói gì đây. Trong menu, món giá xào 180 tệ, mỳ trộn tôm nõn 200 tệ, bánh chưng 118 tệ...

Nhà hàng đã nghỉ nhưng quán rượu và khu nghỉ vẫn hoạt động. Tôi biết tầng hai là cho khách qua đêm.

Phòng 201 không phải phòng cho khách mà là phòng của Sa Chức ở đây. Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa, sự bài trí xa xỉ của căn phòng thể hiện được cách sống của cô ấy.

https://thuviensach.vn

Ánh đèn tường ảm đạm chiếu lên bức tường vàng nhạt, tôi nằm tựa người trên chiếc giường Simmons xem Quế Vũ bình luận trận M.U với Liverpool, miệng ngậm thuốc.

Sa Chức đang tắm, mười phút sau, cô ấy bước ra trong làn hơi nóng, mái tóc xoăn ướt xòa, tay cầm chiếc khăn bông hồng lau những giọt nước chảy xuống. Chiếc áo choàng tắm khó che được bầu ngực, mỗi bước chân lại để lộ ra cặp đùi thon gọn và cặp mông đong đưa theo nhịp đi. Hương thơm từ sữa tắm nhẹ nhàng bộc lộ vẻ đẹp tự nhiên của cơ thể phụ nữ, tựa đóa phù dung lộng lẫy hoa lệ.

Thân thể ngọc ngà toát lên vẻ gợi cảm dưới lớp áo nửa kín nửa hở, tựa ánh nến chập chờn không ngừng trêu đùa trái tim, nhóm lên ngọn lửa ham muốn trong tôi. Lòng tôi dậy sóng thưởng thức người đẹp bước ra từ giấc mộng, cô ấy thể hiện sự thuần khiết, tươi mát một cách đầy dịu dàng.

“Sa Chức, em có biết mỗi ngày nhìn thấy đôi mắt trong veo, bầu ngực căng tròn, cả cặp mông lắc qua lắc lại là anh ngày đêm thương nhớ đến thần hồn điên đảo không?” Tôi ghé sát tai cô ấy.

“Em cũng thích dáng người tam giác ngược, đôi vai rộng và khuôn ngực rắn chắc của anh.” Sa Chức cười.

Tôi cúi xuống hôn, người Sa Chức run lên, đôi mắt khép hờ. Cô ấy đã muốn lắm rồi không thể khống chế được ngọn lửa dục vọng nữa. Căn phòng cũng như chiếc giường dường như đều không còn nữa, chỉ còn cơ thể hai chúng tôi dập dìu lên xuống từng đợt như sóng triều.

Tôi nghĩ chắc chắn đây là một giấc mơ, giấc mơ tột cùng của đàn ông. Nếu thật sự là giấc mơ thì tôi nguyện cả đời này không tỉnh lại.

Nửa đêm, cô ấy nằm trên ngực tôi nói: “Lâu rồi không đến Cánh cổng thiên đường, vì nhắn tin mà anh không trả lời nên em mới đến. Ai ngờ đến đó lại có người bảo anh đang ở phòng bao bên cạnh.”

“Anh chỉ giao thiệp công việc thôi. Sa Chức, em có nghĩ chúng ta có tương lai không?” Tôi muốn nói với cô ấy rằng chúng tôi không có tương

https://thuviensach.vn

lai, điểm này cô ấy rõ hơn tôi. Tôi không chỉ không có gì mà dường như cũng không có bất cứ khả năng nào đổi đời, có thể nào đạt được đến mức độ của Sa Chức không? Nói cho cùng giấc mơ và hiện thực là hai chuyện khác hẳn nhau.

"Trước đây em nghĩ chúng ta không cần chịu trách nhiệm gì với nhau, chúng ta đến với nhau chỉ vì cô đơn, chỉ có hôm nay không có ngày mai. Nhưng khi nhìn thấy anh và người con gái khác ở bên nhau em lại rất đau lòng, em không thoát khỏi được nhà tù tình yêu. Em không biết tại sao mình lại lo lắng vì một thứ tình cảm có thể biến mất bất cứ lúc nào."

Chỉ có hôm nay, không có ngày mai, chỉ một câu nói của Sa Chức đã làm tôi bừng tỉnh. Giữa chúng tôi không có tình yêu, đến với nhau chỉ vì cô đơn...

"Sa Chức, em ở cùng ai cũng được, không nhất thiết phải là anh." Có lúc Sa Chức cho tôi cảm giác giống như cây anh túc xinh đẹp khiến tối đắm say không thoát ra được. Nhưng người phụ nữ như cô ấy, cần tình dục chứ không phải tình yêu. Cuộc đời mỗi con người đều có vô vàn khả năng, chỉ sợ là chọn nhầm đường và nhầm người. Bi kịch của đời người không phải ở chỗ ngắn ngủi mà là một khi đã lựa chọn, đã đi trên một con đường thì sẽ không có cơ hội đi con đường khác nữa. Tôi không hiểu gì về cô ấy, tôi thấy cô ấy đã hoàn thành giá trị cho sự tồn tại của mình trên đời này, cô ấy đã giải quyết được mọi vấn đề trong cuộc sống cho bố mẹ. Còn tôi thì sao? Nếu theo cô ấy tôi chết lúc nào cũng không biết. Trong Cung điện Phỉ Thúy này có một căn phòng lớn bí mật, ở đó là sòng bạc, sòng bạc của Sa Chức...

"Đàn ông chơi trò chơi tình ái nhìn chung đều rất "chất", cử chỉ lời nói dáng vẻ đều rất đẹp đẽ, nhưng trái tim anh ta thì lạnh ngắt, một vùng trống rỗng. Bọn họ chơi trò tình ái rất thuận tay, vì trong lòng họ căn bản không có tình yêu... Em lại thích anh thế này, người đàn ông qua lại với em bằng tình cảm chân thật." Sa Chức cười, nụ cười đẹp một cách thê lương lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

Bảy giờ tôi trở dậy, gọi đồ ăn sáng, gấp quần áo cho cô ấy, khẽ hôn trong mộng của tôi. Anh phải đi rồi, nữ thần của anh.

Ở bên nhau cần nhiều dũng khí hơn chia tay.

Chúng tôi không cùng thuộc một thế giới, hai đường thẳng sau khi cắt nhau sẽ mãi mãi rời xa nhau, càng ngày càng xa...

Vào thành phố, tôi gửi tiền vào thẻ ngân hàng cho cô ấy (khi tỉnh dậy tôi đã lén chép lại số tài khoản), số tiền đó là từ Vương Hoa Sơn. Tôi gửi cho cô ấy hai mươi lăm vạn tệ, cả tiền cô ấy mua quần áo cho tôi nữa.

Tôi nhắn tin cho cô ấy: Sa Chức, anh sẽ mãi mãi ghi nhớ giấc mộng đẹp này. Giờ là lúc nên tỉnh dậy rồi...

Rồi tôi tháo sim, bẻ gãy, thay sim mới...

Tôi mua một số quà gửi về cho bố mẹ, quay về kho công ty thì đã là buổi chiều, mệt nhoài ngồi xuống bàn bên cạnh cửa kho. Tôi mệt không phải vì tối qua không ngủ mà là nghĩ sau này không có Sa Chức nữa, toàn thân bỗng trở nên trống rỗng. Nghĩ đến nét mặt kinh ngạc chỉ Sa Chức có, sau này không thể gặp lại nữa, tim tôi lại thắt lên từng hồi.

A Tín khá bận rộn, sau khi vào sổ đơn nhập kho, cậu ấy đến chỗ tôi nói: "Lão đại, anh đã nghe nói gì chưa, công ty đã mua mấy tòa nhà dân phí sau cải tạo thành nhà tập thể cho nhân viên."

Điều này tôi cũng biết từ lâu, vì sau khi bộ phận tiêu thụ chuyển về đây, rất nhiều nhân viên nhà đều ở quanh địa điểm cũ, đi làm ở đây không những xa mà còn thường xuyên tắc đường. Công ty kiếm được tiền, xếp trong top 10 rồi cũng nên làm gì đó cho nhân viên, khiến nhân viên thoải mái họ sẽ làm việc tốt hơn. Công ty liền mua mấy tòa nhà phía sau văn phòng, khu đó vẫn còn rộng, bỏ tiền xây khu vui chơi, trồng cây trồng hoa, dựng nên khu nhà tập thể đẹp đẽ cho nhân viên. Nhưng người trong bộ phận tiêu thụ lại đông... chi tiêu có hạn, để có được một căn phòng ai cũng vắt óc lôi kéo quan hệ, tặng quà cáp nịnh nọt lãnh đạo đi cửa sau, mọi cách có thể làm được đều nghĩ cả rồi.

https://thuviensach.vn

Mấy con kiến như tôi với A Tín thì người ta đâu có để mắt đến? “A Tín, đừng nghĩ viễn vông nữa, không đến lượt chúng ta đâu.”

A Tín thở dài: “Em cũng biết vậy... Nhưng em thật sự mong có được một căn. Như thế thì em gái em không cần ở dưới gầm cầu nữa. Lương của em hiện giờ cũng nuôi được nó rồi, em muốn nó vào thành phố, yên tâm tìm việc làm.”

Tôi bình tĩnh lại nghĩ, chút chuyện này mà tìm Vương Hoa Sơn thì không phải để nghe ăn mắng sao? Hoàng Kiến Nhân l bộ phận kho, chắc chắn hắn có một căn. Hoàng Kiến Nhân có thành ý lôi kéo tôi như vậy, một chỉ tiêu lẽ nào lại khó khăn? Nhưng tôi không thể để Lâm ma nữ biết, cô ta bài xích tôi như thế, cô ta mà biết thì đừng hòng được gì. “A Tín, để tôi đi thử xem sao.”

“Cảm ơn lão đại, cảm ơn lão đại!” A Tín cảm động đến suýt nữa thì quỳ xuống. Cậu nhóc này lẽ nào không biết đạo lý chỗ nào nam nhi quỳ xuống là chỗ đó có vàng sao?

Hoàng Kiến Nhân hớt hải chạy tới chỗ tôi: “Ân Nhiên, sao điện thoại của cậu gọi không được vậy?” “Trưởng ban Hoàng, anh đến thật đúng lúc, tôi muốn nhờ anh một việc.” Tôi định là, muốn có một chỉ tiêu thì phải đánh hạ Hoàng Kiến Nhân trước, để hắn hợp tác thuyết phục Mạc Hoài Nhân giúp đỡ.

“Có chuyện gì... để sau nói...” Hắn vội nói.

“Không được, việc này phải nói ngay bây giờ!”

“Lãnh đạo cấp cao bộ phận tiêu thụ họp, tìm cậu lâu lắm rồi! Điện thoại thì gọi mãi không được, cậu mau theo tôi!” Hoàng Kiến Nhân kéo tôi đi.

“Sao... sao vậy?” Lãnh đạo cấp cao tìm tôi? Thế thì chính là Lâm ma nữ tìm tôi rồi. Yêu bà đáng chết tìm tôi thì có chuyện gì tốt được sao? “Trưởng ban Hoàng... có phải tôi lại bị đuổi không?”

“Đuổi cái gì mà đuổi? Ai dám đuổi cậu?”

https://thuviensach.vn

“Thế thì chuyện gì? Có phải khi xảy ra chuyện gì, hay là...”

Đang hỏi thì đến phòng họp, trong phòng họp tất cả lãnh đạo từ cấp cao như Lâm tổng giám Tịch, phó tổng giám Tào, đến trưởng các phòng ban như Mạc Hoài Nhân đều đã có mặt. Khi tôi bước vào thì mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía tôi, tôi căng thẳng không biết làm gì cho đúng.

Lâm Tịch trừng mắt nhìn tôi: “Hừ... một phó quản kho, di động cả ngày không gọi được, anh nói xem là thế nào!”

Nếu không có ai thì nhất định tôi sẽ cãi lại cô ta, nhưng bây giờ đang có nhiều người thế này, tôi hơi run. Đúng, đúng rồi, sao tôi lại phải sợ nhỉ? Dù bọn họ có đuổi tôi thì tôi vẫn còn chỗ dựa là Vương Hoa Sơn, họ không đuổi được tôi đâu.

Thư ký của Lâm Tịch, Hà Khả mang cho tôi một cái ghế, ghế được đặt ở giữa phòng rồi cô ấy mời tôi vào ngồi. Ặc... Hà Khả, cô không nhầm đấy chứ? Trưởng quản kho là Hoàng Kiến Nhân còn ngồi ở góc dưới cùng, vậy mà cô lại đặt ghế ở giữa chỗ lãnh đạo cấp trung? Còn bảo tôi vào đó ngồi? Muốn tôi chết à?

Thấy tôi đứng sững ở đó. Lâm Tịch lên tiếng: “Ngồi đi!”

“Ổ... ngồi, ngồi.” Tôi run rẩy ngồi xuống, căng thẳng nhìn sang hai bên cười gượng.

Lãnh đạo hai bên đều đáp lại tôi một nụ cười. Hóa ra đây không phải cuộc họp để khai trừ tôi à?

Lâm Tịch cầm bút chỉ vào tôi: “Nếu không phải không tìm được anh thì chúng tôi đã họp xong lâu rồi! Thư ký Hà!”

Hà Khả đáp: “Có tôi.”

Dáng vẻ đeo kính đen của Lâm Tịch oai chết được. Nhìn cái dáng kia còn đặc công hơn cả nữ đặc công, vừa xinh đẹp vừa mạnh mẽ. Cho cô ta

https://thuviensach.vn

đóng một bộ phim nữ đặc công, chỉ với cái thân hình kia thôi cũng thu được không ít tiền vé. “Ghi lại phó quản kho Ân đến muộn, trừ điểm, trừ lương!”

Tôi chẳng hiểu ra sao, rốt cuộc là đang làm gì vậy? Lâm Tịch dựa người vào ghế: “Thư ký Hà, có thể tuyên bố rồi.”

Hà Khả nói với tất cả mọi người: “Nguyên trưởng ban tổng hợp Cao Phong, nguyên phó ban Liên Long, vì một vài lý do cá nhân đã nghỉ việc. Thông qua bỏ phiếu, trưởng ban tiêu thụ đương nhiệm Mạc Hoài Nhân nhậm chức trưởng ban tổng hợp kiêm trưởng ban tiêu thụ; phó quản kho đương nhiệm Ân Nhiên nhậm chức phó ban tổng hợp kiêm phó quản kho.

Sau đó Hà Khả nói gì nữa tôi chẳng nghe được, tiếng vỗ tay chúc mừng, tiếng than thở ai oán tôi cũng chẳng nghe thấy. Đầu óc tôi là một đống hỗn loạn, mình được thăng chức rồi sao? Thăng làm phó ban tổng hợp? Còn kiêm phó quản kho? Đây có phải sự thật không?

Mạc Hoài Nhân nói xong lời cảm ơn rồi mà tôi vẫn mơ màng ngẩn ngơ. Hay là Vương Hoa Sơn sắp xếp?

Có khả năng. Nếu không, chức vụ quan trọng như vậy sao lại đến lượt tôi?

Trước mặt mọi người, tôi đứng dậy: “Đầu tiên xin cảm ơn sự tín nhiệm của các vị lãnh đạo...” Tôi vừa nói vừa nhìn quanh, phát hiện không ít người nhìn tôi với vẻ khinh thường. Vừa rồi Hà Khả nói, thông qua bỏ phiếu? Thông qua bỏ phiếu đa số bỏ phiếu cho tôi? Có nhầm không vậy?

Tôi biết rõ những người ở công ty nhìn mình với ánh mắt thế nào. Lấy trộm nội y, nhìn trộm đồng nghiệp thay quần áo, người như thế làm lãnh đạo được sao?

Tôi đoán có lẽ là do Vương Hoa Sơn xếp đặt, để tôi tiếp cận được với cả Mạc Hoài Nhân và Hoàng Kiến Nhân, mà vẫn trông coi được kho hàng. Nhưng cũng có lẽ do Lâm ma nữ và mấy tên lão yêu Mạc Hoài Nhân, Hoàng Kiến Nhân làm trò. Chúng cảm thấy tôi đã bị lôi kéo thế là nhấc tôi

https://thuviensach.vn

lên, nếu không mấy tên yêu nghiệt họ Mạc, Hoàng, Tào sao lại giúp tôi? Lâm ma nữ thật sự là đầu sỏ của chúng sao?

Tôi nghĩ đến đau cả đầu, đưa ra rất nhiều giả thiết đều không có kết quả nào đáng tin cả. Nói chung thì cái nào cũng có khả năng...

Nghĩ vậy tôi đi tìm Lâm ma nữ, tuy tôi và cô ta bất hòa, hơn nữa tôi còn rất ghét cô ta, nhưng dù sao cô ta cũng là cấp trên của tôi. Cô ta là người duy nhất có quyền quyết định trong bộ phận tiêu thụ. Muốn sắp xếp công việc cho An Lan, em gái A Tín thì bắt buộc phải gặp Lâm ma nữ.

Hà Khả thướt tha tiến lại gần tôi: "Chúc mừng phó ban Ân."

"Hà Khả, cảm ơn cô!"

"Đại ân không thể cảm ơn bằng lời... Thăng quan rồi mà chỉ cảm ơn thế thôi sao?" Hà Khả tươi cười, nói.

Thăng chức có ai không mời khách? Chuyện này mấy lão yêu kia đã sắp xếp xong cả rồi. "Hà Khả, tối nay là thứ sáu, tôi mời khách! Từ lúc này đừng ăn gì cả, giữ bụng cho tối nay!"

"Muốn tôi lăn về chắc?" Hà Khả che miệng cười khúc khích, gương mặt đẹp tựa phù dung, đôi mắt tựa lá liễu.

"Này, có phải anh muốn tìm Lâm tổng giám?"

"Tôi có chút việc muốn nói trực tiếp với cô ấy."

Một người đồng nghiệp nào đó đi qua chào tôi: "Chào phó ban Ân!"

Nhìn nụ cười giả dối đó tôi rất muốn cho anh ta ăn gạch, trước đây khi tôi gặp nạn thì bọn mặt người dạ thú này làm gì chứ?

Lâm ma nữ ngẩng lên nhìn thấy tôi, lạnh lùng giở tài liệu: "Chúc mừng anh, phó ban Ân."

"Cảm ơn Lâm tổng giám đã cho tôi cơ hội nà. Trong lòng dù có hận cô ta, nhưng cô ta để tôi lên chức vụ này, dù là lợi dụng thì tôi cũng phải cảm

https://thuviensach.vn

ơn cô ta. Nghĩ vậy thế là thành vừa hận vừa biết ơn?

“Tìm tôi có việc gì? Chuyện công việc à?” Lâm ma nữ vẫn lạnh băng băng, so với người đẹp mắt phượng tối đó thì lớp băng hàn trên gương mặt Lâm ma nữ đúng là tuyết tháng sáu.

“Chuyện công việc.”

“Công việc thì anh phải đến phòng nhân sự đăng ký, rồi bàn cụ thể với trưởng ban Mạc Hoài Nhân, tìm tôi có ích gì?” Lâm ma nữ bực bội nói.

“Là... việc ở kho.”

“Có gì thì nói nhanh lên, đừng có vòng vo như vậy!” Lâm ma nữ đột nhiên nổi điên. Ừm, hôm nay tâm trạng tốt, đợi tôi nói xong chuyện này rồi gây chuyện tiếp với cô ta vậy.

“Lâm tổng giám, các khu nhà kho khác đều dỡ rồi, tất cả hàng hóa đều về kho của bộ phận tiêu thụ, hàng phải bằng gấp đôi trước đây, nhưng trong kho chỉ có ba người, tôi và cấp dưới A Tín đều không xoay xở kịp...” Đúng là mấy ngày này tôi và A Tín bận rộn, ngay Hoàng Kiến Nhân bình thường không làm gì cũng không thể không giúp kiểm hàng.

Cô ta trừng mắt nhìn tôi: “Anh không có tai à?”

Tôi khựng người.

“Trước đây tôi đã nói thế nào? Tôi bảo anh cùng tôi phỏng vấn nhân viên mới, tôi nói nếu không đủ người thì báo cáo, đã biết không đủ người sao anh còn cố làm gì? Não anh có vấn đề à? Anh giỏi giang lắm sao? Còn kiêm luôn bốc dỡ hàng? Đã giỏi giang thế sao giờ không tiếp tục đi?” Ai lấy con hổ cái sớm nắng chiều mưa như cô mới là não có vấn đề. “Anh đừng tưởng ít người tiết kiệm được cho công ty là tôi vui. Tôi chẳng vui chút nào hết, ngộ nhỡ kho xảy ra chuyện gì thì anh có mười lần hai mươi vạn cũng không đền nổi!”

“Nói vậy...”

https://thuviensach.vn

“Nhìn cái gì mà nhìn! Đến phòng nhân sự, bảo họ đăng tin tuyển người!” Nói chuyện với người phụ nữ này cứ như cãi nhau vậy...

“Thế... thế thêm bao nhiêu người?” Bị cô ta quát như thế, tôi hết cả sức rồi.

“Anh hỏi tôi? Anh có bệnh à? Kho không phải do anh quản sao? Anh nghĩ bao nhiêu người là đủ thì tuyển từng đấy! Chút chuyện đó mà tôi cũng phải q định thay anh, tôi cần phó phòng như thế làm gì?” Cô ta thật sự bực mình rồi...

“Ồ, vậy tôi bảo phòng nhân sự tuyển một trăm người...” Tôi trêu.

“Một trăm người? Hơi ít thì phải? Tiện thể tuyển luôn vị trí của tôi đi.” Người phụ nữ này nói đùa cũng thật đáng yêu.

Tôi cười hì hì, nhìn người phụ nữ này, tùy ý chống nạnh khoanh tay đánh mắng người cũng thể hiện sự phong tình lẳng lơ như thế. Cô ta mặc một chiếc váy lụa dài, màu sắc xinh tươi, tựa đóa violet mảnh mai đẹp đẽ, dáng người thượng hạng. Người mẫu đó... càng nhìn sóng lòng càng nổi dậy. Đẹp thật!

“Ngẩn ra đó làm gì? Còn không đi đi!”

Tôi mặt dày lá gan sẽ to ra, tiến lại ghé sát tai cô ta nói: “Lâm Tịch, hôm nay cô rất đẹp...”

Còn chưa nói xong thì cô ta đã cầm ống bút lên. Mẹ kiếp, lại là ống bút, không kịp tránh, “bốp” một cái đập lên đầu tôi. Cũng may lần này không phải bằng thủy tinh, chỉ là nhựa cứng thôi. Tôi chạy ra ngoài, khi quay lại nhìn một cái thì cô ta cầm chiếc điện thoại mẫu trên bàn lên ném. Tôi vội đóng cửa, chiếc điện thoại “bốp” một tiếng đập vào cửa.

Hà Khả nhìn tôi hối hoảng, hỏi: “Lại... đánh à?”

“Cứ như kiếp trước tôi nợ tiền cô ta không bằng.” Tôi xoa đầu.

https://thuviensach.vn

“Không phải kiếp trước anh nợ tiền chị ấy, mà là mọi người trong công ty đều nợ chị ấy tiền... Ai đi vào cũng bị mắng tối tăm mặt mũi đi ra. Anh là đặc biệt nhất, bị đánh đến cúp đuôi chạy...” Hà Khả cười nói.

“Cúp đuôi chạy?” Tôi nhớ lại lần trước bị Lâm Tịch đánh vỡ đầu. “Được lắm, định chửi xéo tôi là chó hả?” Hi hi ha ha cười xong, định véo gương mặt xinh đẹp của Hà Khả một cái, nhưng cửa phòng Lâm tổng giám bỗng mở ra. Lâm Tịch đi ra là chửi bới, tôi vội vàng chạy mất...

Đêm khuya tĩnh lặng, tôi nằm trên giường nghĩ về hiện trạng của mình và kế hoạch cho tương lai. Đầu tiên phải học cách nịnh nọt, cần phải thỉnh giáo Mạc Hoài Nhân nhiều hơn về công việc, nhanh chóng làm tròn chức trách của vị trí phó ban tổng hợp, bè phái trong công ty đúng là quan trọng nhưng quan trọng nhất vẫn là năng lực bản thân. Có kinh nghiệm thì sau này đi đâu tôi cũng không sợ chết đó

CHƯƠNG 8 – VINH QUANG THĂNG CHỨC

PHÓ BAN TỔNG HỢP

Trở về văn phòng rồi, trước đây từ anh nhân viên quèn bị đá xuống địa lao, sau đó từ địa lao bị đá ra ngoài, rồi từ bên ngoài được gọi về địa lao, và bây giờ là từ địa lao được đưa lên văn phòng.

Vừa sáng sớm đã lên văn phòng quẹt thẻ, lúc này trong văn phòng trống huơ trống hoác. Tôi ở gần mà. ở ngay bên dưới công ty... Khi quẹt thẻ, đứng trước tôi là quý thiếu phụ ấy - Bạch Khiết, tôi bỗng nhiên rất muốn trêu chọc cô ấy, bèn nói với sang bên trái: “Ồ, Trần Thế Mỹ!”

Cô ấy quay sang trái theo phản xạ có điều kiện...

Lòng tôi lạnh đi...

Bạch Khiết ngoảnh lại mỉm cười chào tôi: “Ân Nhiên.”

Nhìn nụ cười nằm trong top mười nụ cười đẹp nhất thành phố Hồ Bình đó, càng nhìn tôi càng thấy bực, hầm hầm nói: “Chị có quẹt thẻ không,

https://thuviensach.vn

không quẹt thì tránh ra!”

Bạch Khiết xịu mặt như đứa trẻ mắc lỗi. Hừ, nhìn kìa, cái dáng vẻ đáng thương của quý thiếu phụ, đáng cho người ta thương xót biết bao, đáng thương quá, người ta thà tin người ngoài chứ cũng không chịu tin người em trai nuôi đã cứu mình khỏi hiểm nguy!

Bạch Khiết thấy tôi hầm hầm bực tức có lẽ trong lòng cũng thấy tủi thân, quẹt thẻ xong là quay người đi về phía văn phòng. Tôi cũng theo sát phía sau, không phải tôi đi theo cô ấy mà là muốn đến văn phòng của phòng tổng hợp thì phải qua bộ phận tiêu thụ. Đi mãi, đi mãi. Bạch Khiết bỗng nhiên quay lại: “Ân Nhiên.”

Tôi cười đểu giả: “Cô Bạch, có phải cô muốn hỏi sao tôi lại đi theo cô không? Cô phải mặc váy dài trắng đi làm sao? Tôi biết nhất định cô phải thay đồng phục công ty nên mới đi theo để nhìn trộm cô thay quần áo đấy.”

Bạch Khiết cắn môi, quay người đi với sự bất cam. L đầu tiên tôi nhận ra làm người xấu thoải mái hơn làm người tốt nhiều.

Tôi ngồi đợi trong văn phòng, khi nhân viên phòng tổng hợp đến thì đều lịch sự chào tôi...

Phòng tổng hợp có không ít nhân viên, phân công công việc rất chỉ tiết. Làm lãnh đạo rất tốt, không cần phải suy nghĩ về những vấn đề khiến mình nát óc, không cần phải đánh máy rót nước, không cần phải lo việc suy tính sắp xếp kế hoạch. Chỉ cần xem tài liệu cấp dưới đưa lên, duyệt, ký tên! Sau đó trình lên Mạc Hoài Nhân, hắn ta xem lần nữa, ký tên! Rồi trình tiếp lên thư ký Hà Khả, ký tên! Cuối cùng đưa đến chỗ Lâm ma nữ, những vấn đề quan trọng còn phải trình lên tổng bộ. Nhưng những văn kiện thông thường chỉ cần có Mạc Hoài Nhân ký là ok rồi. Ví dụ như việc chia nhà ra sao...

Thật không thể hiểu nổi tại sao lão yêu quái không năng lực không bản lĩnh như Mạc Hoài Nhân lại được làm trưởng ban tổng hợp.

Những đồng nghiệp trong phòng nhìn một phó ban trẻ tuổi lại có tiền sử “phạm tội” như tôi, ngoài miệng tuy không nói, nhưng trong lòng họ nghĩ gì

https://thuviensach.vn

lẽ nào tôi không biết? Đố kỵ, hoàn toàn là đố kỵ! Ai chẳng nghĩ thế này, hừ, ông mày khổ sở làm ở đây lâu như vậy, dựa vào cái gì ông mày không được mà lại đến lượt cái tên họ Ân kia? Họ còn không hiểu bằng tôi... Sau này dần dà tôi mới biết, ở công ty, không phải cứ có khả năng là được làm lãnh đạo...

Nhìn người khác làm việc rất hạnh phúc, nhìn người khác cầu xin mình lại là một kiểu hạnh phúc biến thái khó tả thành lời. Nhưng hắn cũng cáo già lắm, có người xin hắn mấy chuyện như về nhà tập thể hay bảo hiểm, nếu muốn từ chối là hắn đều chỉ sang tôi: "Việc này tôi không thể một mình làm chủ được, còn phải được sự đồng ý của phó ban Ân." Sau đó những người đó đến tìm tôi. Như thế là hắn ta phụ trách khéo léo khuyên bảo, còn tôi thì thẳng thừng từ chối, chỉ là chúng tôi đều đắc tội với người ta... Thật ra tôi biết, Mạc Hoài Nhân làm vậy là muốn rút ngắn khoảng cách để tôi với hắn cùng ngồi chung trên một con thuyền.

Như tôi đã đoán trước, buổi nghỉ trưa Vương Hoài Sơn hẹn tôi đến chỗ cũ, nhà hàng Hoa Bắc trên đường Hoa Bắc. Tôi chỉ thấy lạ là mình mới đổi số điện thoại, trong công ty cũng chẳng mấy người biết, sao ông ta lại nắm bắt thông tin nhanh như vậy?

Vừa gặp tôi đã vội rót trà cho Vương Hoa Sơn: "Cảm ơn Vương tổng đã cất nhắ

Ông ta gật gù: Ừm, cậu muốn nói đến chuyện cậu làm phó ban tổng hợp?"

"Cảm ơn Vương tổng." Tôi lại cúi người biểu thị cảm ơn.

"Ngồi đi! Việc đó không phải do tôi."

"Á? Vậy là do Lâm tổng giám sắp xếp thật sao?" Nếu quả thực Lâm Tịch và đám yêu quái kia mưu đồ tài sản của Vương Hoa Sơn làm những chuyện xấu xa thì tôi đành mặc niệm trước vậy.

"Đúng, dù cậu và Lâm Tịch đối chọi nhau, nhưng quan hệ giữa cậu và Mạc Hoài Nhân, Hoàng Kiến Nhân đã bắt đầu tốt lên. Đó là điều Lâm Tịch

https://thuviensach.vn

muốn, hai người này đều là trợ thủ đắc lực của cô ta. Cậu cứ chờ mà xem, sau này nhất định chúng sẽ cho cậu cùng làm đại sự!" Vương Hoa Sơn vừa nói vừa dùng ánh mắt hoài nghi nhìn tôi.

Tôi vội nói: "Vương tổng yên tâm, không có ngài thì giờ tôi vẫn là tay bảo vệ quèn bị người ta khinh thường. Đại ân đại đức của ngài Ân Nhiên tôi khắc cốt ghi tâm! Bọn người đó từng hại tôi, thù này không báo không phải quân tử!"

"Ân Nhiên, cậu thấy Lưu Bị trong Tam quốc diễn nghĩa là người thế nào?" Ông ta đột nhiên hỏi.

"Trong thời đại đầy rẫy anh hùng, chư hầu cát cứ các phương, hỗn chiến xảy ra liên miên, cá lớn nuốt cá bé, thực lực của Lưu Bị là quá nhỏ bé. Vì vậy, để bảo vệ chính mình và chờ đợi thời cơ, Lưu Bị đã học được cách nhẫn nại, uyển chuyển cầu toàn." Tôi không biết Vương Hoa Sơn muốn nói điều gì nên không đưa ra bất cứ ý kiến nào.

"Lưu Bị trước sau đã nương nhờ Công Tôn Toàn, Đào Khiêm, Lữ Bố, Tào Tháo, Viên Thiệu, Lưu Biểu, Tôn Quyền, hoàn toàn là một người theo chủ nghĩa cơ hội, cũng là người vong ân phụ nghĩa điển hình. Không phải tôi nói cậu, tôi muốn nói những người trong bộ phận tiêu thụ. Ân Nhiên, tôi thường nói những lời khó nghe trước tiên, cậu đã nhận tiền Vương Hoa Sơn tôi, nếu cậu làm điều gì có lỗi thì đừng trách tôi vô tình." Vương Hoa Sơn mỉm cười, nói.

Tim tôi thắt lại: "Điều này tôi biết."

"Đừng căng thẳng như vậy, là tôi sợ những lúc tụ tập cậu uống nhiều hoặc một lúc nào đó cậu bất c nói những điều không nên nói, thế thì không phải kế hoạch của tôi đổ bể hết sao? Cậu nói có phải không? Tốt nhất cậu nên hành sự cẩn thận, đừng để tâm huyết của tôi đổ sông đổ bể!... Được rồi. nói chuyện chính đi. Gần đây cậu biểu hiện rất tốt, nếu không thì chúng cũng không nâng cậu lên, đồng nghiệp cũ chẳng ai leo lên nhanh như cậu, đằng sau nó chắc chắn có vấn đề. Cậu hãy làm cho tốt, tranh thủ giành được sự tin tưởng của chúng, theo tôi biết thì chúng cũng rất có bản lĩnh. Hãy

https://thuviensach.vn

nhớ phải thuận theo ý chúng, chắc chắn chúng sẽ loại bỏ những người chống lại mình và nâng đỡ tâm phúc. Cậu cũng đừng để tâm có chính nghĩa hay không, chúng muốn làm gì cậu cứ làm theo! Có động tĩnh gì thì báo cáo với tôi. Còn nữa... sau này đừng đổi số điện thoại. Tôi cũng không thể đường hoàng khai trừ chúng được nữa, đúng là nỗi lo lớn trong lòng tôi…"

Xem ra vướng mắc giữa Vương Hoa Sơn và những tên kia không đơn giản như bề ngoài, vấn đề lớn đây...

Tôi thấy lạ là tại sao Vương Hoa Sơn không nhắc đến hai lão yêu nghiệt phó tổng giám Tào và Đàm Đào Sênh? Nhưng ông ta không nói tôi cũng không muốn hỏi, hỏi rồi lại tỏ ra mình lắm lời thì nhiều mưu tính, dù sao thì ông ta đã có kế hoạch, tôi cứ làm theo là được rồi. Được thăng quan phát tài thì sao không làm chứ?

Tôi chỉ cần thật cẩn trọng, không phạm pháp là được.

Quay về kho, tôi nói với A Tín: "Sáng thứ bảy này phỏng vấn tuyển thêm hai nhân viên, cậu bảo em gái đến đi."

A Tín nghe vậy thì nhảy cẫng lên: "Á, thật sao? Nhưng em gái em không có bằng chính quy, sao ứng tuyển được?"

"Không sao, cứ bảo cô ấy đến."

"Lão đại nói thật chứ?"

"Thật, Lâm yêu bà đã cho tôi quyền tuyển người, cậu cứ bảo em gái đến là được."

"Cảm ơn lão đại!"

"Còn nữa, tôi cũng sẽ giúp cậu kiếm một căn nhà tập thể, bộ phận kho chúng ta tuy nhỏ nhưng ít nhất cùng phải giành được ba chỉ tiêu!" Hoàng Kiến Nhân chắc chắn có một căn rồi, A Tín một căn, còn một suất nữa. Chắc chắn tôi cũng phải có một gian, nhưng tôi phải dùng danh nghĩa là phó phòng tổng hợp. Tôi nhận ra làm lãnh đạo không phải tuyệtường đâu, lúc nào cũng vui trước niềm vui của công ty, lo sau nỗi lo của công ty.

https://thuviensach.vn

Tối thứ sáu, một số lãnh đạo bộ phận tiêu thụ tập trung trong một phòng bao của nhà hàng nào đó, mọi người ăn uống rất vui vẻ. Đương nhiên cũng có một vài người đến đưa phong bì rồi đi. Cũng có người nịnh bợ tôi, cũng có người nhìn tôi khinh khỉnh.

Người của phòng tổng hợp chúng tôi đương nhiên đến đầy đủ cả, còn các phòng ban khác, chỉ cần là trưởng phó phòng, không cần biết có thật lòng chúc mừng không nhưng ít nhất cũng phải có mặt. Còn Bạch Khiết, tôi không biết cô ấy đến chúc mừng chúng tôi với tư cách gì, cũng không biết cô ấy đến chúc mừng tôi hay Mạc Hoài Nhân.

Uống được ba tuần rượu, mặt bắt đầu đỏ ửng lên, sau khi chúc mừng xong trưởng ban Mạc Hoài Nhân, mọi người chuyển sang tôi. Một nữ đồng nghiệp nâng ly lên về phía tôi, mắt trái còn nháy một cái, mọi người đều hô lên: “Giao bôi! Giao bôi! Giao bôi...”

Nữ đồng nghiệp đó không hề bối rối, cùng tôi uống ba ly rượu giao bôi, mọi người vỗ tay hoan hồ, hò hét ầm ĩ: “Thêm ba ly nữa! Hay là bón bằng miệng đi!”

Chỉ đùa thôi, ai biết được cô ấy có cho là thật không? Tôi uống một ngụm ngậm trong miệng rồi tiến lại gần...

Đương nhiên cô ấy không muốn làm chuyện đó, chỉ khách sáo nói một câu chúc mừng, cụng ly một cái là xong.

Đến lượt Bạch Khiết chúc mừng thì tôi giả vờ như uống say quá rồi, ngã ra ghế: “Tôi... không… xong rồi…” Sau đó tôi ghé sát tai Hoàng Kiến Nhân hỏi: “Cô ấy chỉ là nhân viên của bộ phận tiêu thụ, sao lại…”

“Bạch Khiết á? Có lẽ cậu không biết, Bạch Khiết là giám đốc nội vụ của bộ phận kinh doanh lâu rồi. Chức vụ của cô ấy còn cao hơn tôi ấy, nhưng sao so được với chức phó ban tổng hợp của cậu?”

Mạc Hoài Nhân cũng ghé lại nói: “Chú em, trước đây chúng ta vì người phụ nữ này mà đánh nhau sứt đầu mẻ trán, thực sự là không đáng! Người

https://thuviensach.vn

phụ nữ vạn nhân mê thì đều là vạn nhân cưỡi! Chiếm được cô ta cũng chẳng có ý nghĩa gì, còn khiến anh em ta đánh nhau vỡ đầu. Anh đây một lần nữa xin lỗi chú!" Nói rồi hắn ta uống cạn cốc.

Tôi vội đáp lại hắn một ly: "Trưởng ban Mạc, anh làm thế khiến tôi tổn thọ đấy…"

Mạc Hoài Nhân cười dâm dê: "Chú em. có lẽ bây giờ mà cậu ra tay thì chắc chắn sẽ cưỡi được cô ta!"

Tôi nín nhịn, mẹ kiếp, tên này ăn nói quá khó nghe!

Cảm giác về Bạch Khiết chính là một người phụ nữ hoàn hảo, mỗi hành động đều toát lên vẻ nho nhã ung dung, cô nâng cốc cười với tôi: "Chúc mừng anh, phó ban Ân."

Tôi cùng chạm cốc với cô ấy: "Cảm ơn lời chúc của giám đốc Bạch!" Rồi tôi ghé sát tai cô ấy hỏi nhỏ: "Giám đốc Bạch, tôi muốn thỉnh giáo một chút, có phải cứ người đàn ông có khí chất, phong độ, hành động nho nhã, mặc đồ hàng hiệu đều là người tốt, còn những người ăn mặc tuềnh toàng, đặc biệt là mặc áo phông sát người và quần bộ đội đều là người xấu?"

Cô ấy đỏ mặt, cúi đầu không nói gì, uống hết ly rượu. Dáng vẻ thẹn thùng như trăng nấp sau những tầng mây, với dung mạo đoan trang và khí chất nho nhã cổ điển riêng có, cô ấy chỉ khẽ cười thôi cũng đủ khiến tôi thất điên bát đảo, chẳng có chút khả năng phản kháng. Lần đó, cô ấy cương quyết tuyệt giao với tôi, cũng là nhẹ nhàng quay người bước đi, để lại một mình tôi trống trải, trời đất tối sầm lại.

"Ân Nhiên, uống đi chứ!" Rất nhiều người nhắc tôi mới bừng tỉnh.

"Ngại quá... tôi hơi nhức đầu." Tôi che giấu sự thất lễ của mình.

Rồi Đàm Đào Sênh cũng tới, nói vài lời sáo rỗng xong, kính tôi và Mạc Hoài Nhân mỗi người một ly rồi vội vàng bỏ đi.

Tôi vẫn nhìn thấy nụ cười ngấm ngầm giữa Đàm Đào Sênh và Mạc Hoài Nhân. Hai tay này, trước đây quan hệ tốt thế giờ lại giả vờ bất hòa sao? Phó

https://thuviensach.vn

tổng giám Tào bị Lý Bình Nhi đập vỡ đầu liệu có thông minh hơn không?

“Lão Hoàng, giờ Đàm Đào Sênh làm gì ở công ty?” Tôi hỏi Hoàng Kiến Nhân.

“Phó tổng thư ký, aiz, người ta bay cao rồi, không còn cùng hội với những người như chúng ta nữa. Người ta cùng phó tổng giám Tào đi công cán khắp nơi, uy phong lắm!” Khả năng diễn xuất của Hoàng Kiến Nhân kém hơn Mạc Hoài Nhân nhiều, chỉ cần nhìn biết nói láo.

Nhìn đám người uống ngàn ly là có thể lên núi bắt rồng xuống biển giết cá kình, tôi giả vờ say, không giả vờ thì chết chắc. Tôi biết mình trước nay rượu vào là lời ra, không cẩn thận để lộ điều gì thì không phải chuyện đùa đâu.

Mạc Hoài Nhân vui hơn tôi nhiều, quàng một tay lên vai tôi: “Chú em này... Nghe nói, nghe tôi nói... trong công ty có rất nhiều người bất mãn việc cậu ngồi lên vị trí này! Nhân viên kỳ cựu nói, khi họ mở rộng giang sơn thì cậu vẫn là chất lỏng, dựa vào cái gì mà cậu ngồi ngang hàng với họ…”

Ý Mạc Hoài Nhân là, nếu không có mấy người bọn chúng nâng đỡ thì tôi khó lòng mở mày mở mặt, dù có thăng chức nhưng nếu không có chúng giúp đỡ thì cũng vô ích thôi.

“Cảm ơn Mạc đại ca!” Tôi nắm lấy hai tay của hắn lắc.

“Sau này có dự tính gì không…” Hắn hỏi vậy là có ý gì?

“Thăng quan rồi thì đương nhiên phải kiếm tiền! Nếu không thì sao có thể lăn lộn cùng Mạc đại ca? Còn nữa…” Tôi chỉ Bạch Khiết.

https://thuviensach.vn

“Tốt, có chí hướng! Cậu nghe tôi này! Chỉ cần cậu có tiền, có tiền mua tiên cũng được! Chỉ cần có tiền, đừng nói Bạch Khiết, ngay mẹ của Bạch Khiết cũng có thể bắn hạ!”

“Ừm, vậy tôi bắn hạ Bạch Khiết, anh bắn hạ mẹ cô ấy, làm bố chồng (vợ) tôi đi!” Tôi ra sức vỗ vai Mạc Hoài Nhân cười nói.

“Được được được, ý kiến không tồi…”

Phụ nữ đẹp nhất không phải khi họ làm điệu làm dáng mê hoặc đàn ông, mà là khi họ trầm tư, đàn ông chủ động ngắm nhìn họ. Bạch Khiết lặng lẽ ngồi đối diện tôi, rất nhiều người đã về, tôi nghĩ cô ấy đang đợi tôi. Mạc Hoài Nhân từng có ý đồ với Bạch Khiết, nhưng cô ấy thề chết tự vệ, đương nhiên hắn ta chẳng sơ múi được gì. Giờ dù hắn có ấm ức thế nào cũng không muốn lãng phí thời gian với cô ấy nữa, huống hồ hắn cũng biết tôi thích Bạch Khiết, không muốn đắc tội với tôi, ôm một cô gái có thân hình nẩy nở rời đi.

Những người còn lại có bao nhiêu người tỉnh tá

Bạch Khiết nhẹ nhàng tiến lại ngồi cạnh tôi, từ ánh mắt tha thiết đó tôi biết cô ấy đang đợi tôi. Chắc chắn cô ấy có rất nhiều điều muốn hỏi tôi, nhưng, mẹ kiếp, tôi không muốn cho cô ấy cơ hội! Tại sao chứ? Sảng khoái thôi! Tôi ức hiếp cô ấy tốt hơn là để cô ấy dùng một thứ tình cảm khác trừng phạt tôi chứ!

Bạch Khiết định nói gì đó lại thôi, tôi nâng ly lên: “Giám đốc Bạch! Uống rượu đi!”

“Cậu đừng uống nữa được không?” Bạch Khiết tưởng tôi say, còn quan tâm tôi nữa à?

“Không uống sao? Không uống thì ngồi cạnh tôi làm gì?” Tôi nói to.

Rất nhiều người nhìn sang chỗ chúng tôi, một giọng nói thanh thoát nũng nịu vang lên từ phía sau: “Đề tôi uống với anh!”

https://thuviensach.vn

Tôi quay lại, là Hà Khả, cô gái này ở đây lúc nào mà tôi không biết? Tôi chỉ nhớ mình có nhắn tin mời cô ấy chứ không biết cô ấy đến lúc nào. "Cô vừa đến à? Phạt ba ly!"

"Đúng thế, tôi vừa đến, khi anh uống rượu giao bôi với cô đồng nghiệp nào đó thì tôi đến! Giờ mới nhớ tới tôi à?" Hà Khả trừng mắt nhìn tôi.

Lần Lâm ma nữ bảo Hà Khả xuống kho tìm tôi, khi lên văn phòng tôi cứ nhìn vào mông cô ấy, lúc đó cô ấy còn nhìn tôi khinh thường, cũng từng nói tôi là tên háo sắc, hơn nữa còn bảo toàn công ty đều biết cả. Nhưng từ lần tôi chắn cho cô ấy cái ống bút thủy tinh thì cô ấy thay đổi cách nhìn với tôi sao? Thôi đi ạ, cô ấy không hiểu nhầm là tôi cảm ơn trời phật rồi, khi cô ấy đẩy cửa vào thì vừa đúng lúc nhìn thấy tôi cởi giày cao gót và tất của Lâm ma nữ.

Ánh mắt Hà Khả lấp lánh: "Anh Ân đẹp trai có uống không? Không uống thì tôi đi đây!"

Nói rồi cô ấy đứng dậy đi ra cửa. Hà Khả có làn da trắng mịn, mặc chiếc váy thắt eo màu xanh ngọc dài đến đầu gối, nhìn tựa nụ hoa e ấp, tinh tế mà xinh đẹp.

Tôi không nghĩ nhiều lập tức đuổi theo, ra đến cửa, tôi nói: "Xin lỗi, nhiều người mời rượu quá tôi không chống đỡ nổi nên mới bỏ quên mất cô... Hay là quay lại tôi không uống với ai nữa, uống với mình cô

"Nhiều người mời quá? Không thể chống đỡ? Quên mất tôi? Được, anh Ân đẹp trai, vậy tôi hỏi anh, cả tối nay mắt anh nhìn vào đâu?" Hà Khả khẽ cười, hỏi.

Tôi gãi đầu: "Chắc là ở ly rượu."

Hà Khả tiến sát tôi cười tinh quái: "Vẫn muốn quay lại à? Quay lại làm gì? Không nỡ xa à?"

"Không nỡ cái gì chứ?" Tôi giả vờ ngốc.

"Bạch Khiết!" Hà Khả gọi với ra đằng sau tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi lập tức quay đầu lại, chết, mắc mưu rồi. Chiêu này tôi dùng suốt thế mà bị dính của người khác.

“Anh Ân đẹp trai, sao không giả vờ tiếp đi?” Hà Khả cười.

“Ừ, mắt tôi đều nhìn Bạch Khiết, không chỉ mắt mà tim tôi cũng hướng về cô ấy!” Tôi nói thật lòng.

“Tôi biết ngay mà! Hơn nữa tôi còn nhận ra chắc chắn là anh vì cô ấy mà tổn thương đến mức khắc cốt ghi tâm, ăn không ngon ngủ không yên, hết thuốc chữa rồi!”

“Đúng, đúng hết!” Tôi vô cùng ức chế, ban đầu mới quen tôi toàn gọi chị này chị nọ, hồi đó tuy suy nghĩ chưa rõ ràng nhưng chỉ là vì muốn được thường xuyên gặp gỡ nói chuyện với Bạch Khiết mà thôi, chứ tôi tự biết mình không thể có cô ấy.

Tôi cũng rất thích Sa Chức, nhưng dù sao thì điều đó cũng quá thiếu thực tế. Trò chơi chàng nghèo nàng giàu ban đầu luôn luôn tốt đẹp, nhưng cuối cùng đều kết thúc bi thảm. Hồi mới bắt đầu với Sa Chức, tôi và có ấy đều có thể nhìn ra được kết cục thê thảm, vậy thì hà tất phải cố gắng? Chi bằng cả hai hãy để lại cho nhau những hồi ức đẹp đẽ.

Giờ gặp lại Bạch Khiết, chỉ một cái nhìn thoáng qua của cô ấy đã khuấy lên thứ tình cảm tôi từng chôn sâu dưới đáy trái tim...

“Sao cô lại hỏi tôi những điều này?” Tôi hỏi Hà Khả.

“Không được hỏi sao?” Không hổ là tổng giám, gương mặt đẹp như hoa như ngọc, khi nói cũng rất tự tin ưỡn ngực ngẩng cao đầu. “Lâm tổng giám muốn tôi chuyển lời, nói cho anh một tháng để học tập, sau một tháng nếu sát hạch không đạt thì tự cuốn gói đi! Đó là nguyên văn lời chị ấy... Nói chung, anh hãy làm cho tốt!”

“Ừm, cũng phải cảm ơn cô ấy trước... Hà Khả, tôi muốn giải thích với cô một chuyện.” Tôi cũng không biết tại sao phải làm rõ với cô ấy, chỉ là

https://thuviensach.vn

không muốn cô ấy hiểu nhầm. “Hôm đó Lâm tổng giám đá tôi, tôi thật sự không cố ý cởi tất của cô ấy…”

“Tôi biết rồi!”

“Á, cô ấy nói à?”

“Hì hì, tôi nhìn hai người lâu rồi. Anh đừng hiểu nhầm tôi muốn nhìn trộm gì, chỉ là nghe thấy tiếng chị Lâm quát tháo tôi muốn xem có chuyện gì. Vừa hay nhìn thấy cảnh suýt nữa anh bị chị ấy cho tuyệt giống luôn…” Hà Khả vừa nói vừa cười khúc khích. Nói xong ánh mắt liếc một cái: “Này, người ta đang đợi kìa, tôi không chiếm dụng thời gian của anh nữa, bye bye!”

Tôi quay lại thì thấy Bạch Khiết hai tay cầm túi nhìn tôi.

Tôi không nói gì quay người đi. Bạch Khiết đuổi theo: “ Ân Nhiên, tôi biết cậu giận tôi, tôi có lỗi với cậu. Rất nhiều lần tôi muốn gọi cho cậu nhưng lại thấy vô cùng hổ thẹn, cậu có thể tha lỗi cho tôi không?”

Tôi biết là mình không thể thoát khỏi sự mê hoặc của tình yêu, tôi dừng lại. Khi làm ở phòng tổng hợp, tôi lúc nào cũng tìm cớ để đi qua văn phòng của Bạch Khiết. Ngày nào tôi cũng thấy gương mặt nghiêng thanh tú của cô ấy, nếu có ánh nắng chiếu vào sẽ xuyên qua mái tóc, đẹp vô cùng! Dáng vẻ nghiêm túc đọc tài liệu của cô ấy rất cuốn hút, đôi môi hơi mím lại, đôi má lúm đồng tiền thoắt ẩn thoắt hiện.

Điều tôi luôn muốn làm không phải là cho Bạch Khiết biết sự thật sao? Không phải tôi vẫn chờ đợi câu xin lỗi của cô ấy sao?

Tôi theo cô ấy lên taxi về ngôi nhà xinh xắn của cô ấy. Tôi rất bá đạo, không thèm thay dép trong nhà mà đi thẳng vào trong ngồi xuống sô-pha. Tôi nhìn nơi quen thuộc này, rất nhiều lần tôi đã mơ mình có một ngôi nhà như vậy, không rộng nhưng ấm áp, bên cạnh là người phụ nữ hiền thục của gia đình: Bạch Khiết.

https://thuviensach.vn

ang cho tôi cốc trà xanh có mơ: "Ân Nhiên, uống cái này có thể giải rượu."

"Tôi không say, giải rượu cái gì chứ?" Tôi nghĩ mình đang trút giận, trút hết mọi bức bối bao ngày nay.

Tôi theo cô ấy về nhà chỉ vì muốn có lại sự ấm áp trước đây, hay là vì mong muốn một vài chuyện người lớn nào đó xảy ra? Điều này không có khả năng lắm, Bạch Khiết không quyến rũ người khác, cô ấy cũng không yêu tôi. Có lẽ cô ấy chỉ đưa tôi về nhà, uống cốc trà giải rượu, cứu vãn tình cảm chị em trước đây, cũng có thể là vì công việc sau này của hai bên.

Nhưng việc tôi cho rằng không thể xảy ra nhất đã xảy ra, xảy ra ngay sau đó. Cô ấy đứng trước mặt tôi, tay nhẹ nhàng đưa ra phía sau lưng của chiếc váy xanh nhạt, gạt dây váy xuống. Cả chiếc váy dài rơi xuống để lộ ra thân hình hoàn hảo của Bạch Khiết. Áo lót xanh nhạt, quần lót cũng màu xanh nhạt. Chiếc áo ngực dường như không thể che được vẻ đẹp kiêu sa ấy, bầu ngực căng tròn trắng mịn với đường rãnh tinh xảo, vừa gợi cảm vừa dịu dàng. Cặp mông vẽ nên một đường cong hoàn hảo, đôi chân thon dài, mùi hương dáng vẻ từng trải của một thiếu phụ tạo nên sức hấp dẫn khiến người ta thảng thốt.

Ý nghĩ đầu tiên của tôi là mặc lại quần áo cho cô ấy, nhưng tôi đã bị vẻ đẹp của cô ấy làm cho đứng hình, không thể động đậy được gì.

Bạch Khiết đưa tay ra sau định cởi áo ngực, tôi hít sâu một hơi đứng dậy giữ tay cô ấy lại: "Chị định làm gì vậy?"

Ánh mắt cô ấy mơ màng, không hiểu cô ấy đang nghĩ gì. Cô ấy lại tiếp tục cởi áo ngực.

Tôi cúi xuống nhặt chiếc váy lên che người cô ấy: "Chị bị điên à!"

Cô ấy vẫn bình thản nói: "Không phải cậu... luôn muốn nhìn thấy cơ thể tôi, muốn cùng tôi…"

https://thuviensach.vn

Tôi khựng người, đúng là tôi luôn muốn cùng cô ấy, nhưng câu bảo tôi luôn muốn nhìn cơ thể cô ấy thì không phải ý muốn nói tôi luôn nhìn trộm cô ấy thay quần áo sao? Tôi bực mình: "Chị thật sự nghĩ tôi nhìn trộm? Mẹ kiếp, tôi hạ tiện đến thế sao? Trong mắt chị tôi là người như vậy? Tôi nói cho chị biết, Bạch Khiết! Kẻ nhìn trộm chị không phải tôi! Có người hãm hại tôi!"

Bạch Khiết mím môi: ... cũng mong không phải cậu. Nhưng có lần tôi nhìn qua khe cửa thì thấy bộ quần áo quen thuộc của cậu." Bị tôi quát mấy câu. Bạch Khiết như đứa trẻ phạm lỗi, giọng lí nhí nói.

"Chị không nhìn thấy mặt tôi mà nói đó là tôi! Thật uổng cho một người cẩn thận như chị! Nếu tôi là loại người đó, lần đầu tiên chị đưa tôi về nhà tôi đã động lòng rồi, vậy tại sao tôi không ra tay?" Khi tức giận thì có gì không nói được chứ?

"Không chỉ có tôi, trong văn phòng rất nhiều người khác cũng nói từng nhìn thấy cậu, còn thấy mặt cậu nữa... Cậu có biết, ban đầu nghe họ nói thế tôi cũng không tin. Nhưng sau đó tôi nhìn thấy cậu. Họ còn nói máy quay đã quay được người lấy trộm nội y là cậu. Tôi nhìn qua khe cửa thấy cậu một lần, sau đó thấy cậu bê đồ thì cảm thấy cậu lấy cớ đó để nhìn trộm…"

"Tôi chỉ hỏi chị, chị có tin tôi không?" Tôi ngắt lời.

"Chính vì tôi không muốn tin là cậu làm, tôi vẫn luôn cảm thấy mâu thuẫn. Nhưng có rất nhiều người đều nói là cậu, máy quay cũng đã quay được!" Bạch Khiết nói lớn.

"Rất nhiều người nói là tôi? Còn từng nhìn thấy tôi, họ cũng giống chị, chỉ nhìn thấy bộ quần áo đó. Chị đã nhìn băng quay phim chưa? Máy quay cũng chỉ quay được bộ quần áo của tôi! Nếu tôi nói tôi bị kẻ khác hãm hại, chị có tin không? Tôi đắc tội với bọn chúng, sao chúng có thể đứng nhìn tôi thoải mái đắc ý được? Tôi thực sự bị hãm hại, rốt cuộc chị có tin không?"

"Tôi tin." Bạch Khiết nói nhỏ.

"Chị tin? Tin thì sao lại đối xử với tôi như thế?" Tôi không hiểu.

https://thuviensach.vn

“Tôi vẫn luôn tự trách mình, cậu từng cứu tôi, sao tôi lại đối với cậu như thế. Nhưng thực sự tôi rất mâu thuẫn.”

Tôi cười khẩy: “Giám đốc Bạch, không sao, giờ chị muốn nghĩ gì thì nghĩ, không liên quan đến tôi. Công việc sau này xin hãy chiếu cố nhiều. Tôi đi đây.” Lòng tôi lạnh toát, tôi đã giải thích thế rồi cô ấy cũng không hiểu...

“Tôi tin, tôi tin, tôi tin cậu!” Cô ấy ôm lấy tôi từ đằng sau, đầu dụi vào gáy tôi: “Đừng đi!”

Một luồng hơi ấm từ cơ thể nở nang của Bạch Khiết len lỏi vào tim tôi.

Ngọn lửa giận trong lòng tôi rất nhanh đã tắt, chân cũng không bước đi được nữa, nhắm mắt lại tận hưởng khoảnh khắc kỳ diệu đó.

Sau vài phút đứng đờ ra, tôi quay lại nhìn vào mắt cô ấy hỏi: “Phụ nữ có ba thứ không thể tùy tiện cho người khác. Một là tình cảm thật lòng, hai là thân thể, và sự tôn nghiêm. Ngoài tình cảm thật lòng ra, chị bỏ cả thân thể và sự tôn nghiêm chỉ vì áy náy với tôi? Tự trách mình? Hay đền tội?”

“Tôi nghĩ người nhìn trộm tôi là cậu, tôi chỉ có thể làm thế này, nếu có thể khiến cậu hài lòng thì tôi tình nguyện.” Ánh mắt Bạch Khiết thoáng hiện lên sự giả dối.

Tôi bỗng sực tỉnh, cô ấy không yêu tôi, tại sao lại đưa tôi về nhà, tại sao lại dâng hiến cho tôi? Cô ấy có việc cần nhờ đến tôi. Vì dù cô ấy có tự trách bản thân thì cũng không cần thiết phải hiến thân. “Chị có việc cần nhờ tôi đúng không? Ngoài chuyện muốn nối lại quan hệ chị em, chị còn muốn cầu xin tôi đúng không? Chị đừng có nói dối! Nhất định chị có việc cần cầu xin tôi!” Tôi hỏi dồn.

“Cậu ngồi xuống đã được không?”

Bạch Khiết từ trước tới nay chưa bao giờ nói với giọng mệnh lệnh, nhưng giọng nói nhẹ nhàng đó khiến người ta dễ chấp nhận hơn bất cứ

https://thuviensach.vn

mệnh lệnh nào. Tôi ngồi xuống nghe người phụ nữ xinh đẹp như tiên nữ này kể câu chuyện về khoảng thời gian vừa qua.

Trần Thế Mỹ, tên lừa đảo chuyên nghiệp, thủ lĩnh của một nhóm hơn hai chục tên lừa đảo chuyên nghiệp khác. Mục tiêu chính là những người phụ nữ đơn thân giàu có. Đầu tiên Trần Thế Mỹ bày ra việc gặp mặt tình cờ, rồi những tên lừa đảo khác đóng giả là người thân, bạn bè, đồng nghiệp của hắn. Mục đích là lấy được lòng tin của mục tiêu, sau đó nói dối rằng công ty muốn mở chi nhánh, nói những lời ngon ngọt để mục tiêu tặng hoa tặng phong bì. Người hơi ngốc sẽ tặng mấy nghìn, người quá ngốc sẽ tặng mấy vạn, người cực kỳ ngốc sẽ là mấy chục vạn... Không phải Bạch Khiết không ngốc, mà là cô may mắn, Trần Thế Mỹ đã động lòng với mục tiêu của mình, sau khi uống say đã nói hết sự thật. Bạch Khiết đau lòng nghĩ hắn đã hại quá nhiều người không thể cứ để như thế được. Cô ấy báo cảnh sát, cả ổ lừa đảo bị tóm gọn, trước khi Trần Thế Mỹ lừa Bạch Khiết đã kiếm được hơn hai trăm vạn chỉ trong hơn một năm. Trần Thế Mỹ cũng là lão cáo già, số tiền đó đã được hắn để tại một nơi không có thể biết được.

Nhưng Trần Thế Mỹ khi say đã nói cho Bạch Khiết nơi giấu tiền. Bạch Khiết cũng báo cho cảnh sát, cảnh sát đưa cô một khoản tiền thưởng không nhỏ. Trần Thế Mỹ mất hết tiền, nAn lòng, nhận hết tội lỗi về mình...

Sau này Bạch Khiết mới biết. Trần Thế Mỹ còn có một người anh trai bị tai nạn giao thông, là người thực vật đã ba năm nay. Trần Thế Mỹ liều mình kiếm tiền để đưa anh trai ra nước ngoài làm phẫu thuật. Trần Thế Mỹ bị bắt, tiền bị tịch thu, anh trai hắn chỉ còn đường chết. Không có tiền bệnh viện đuổi về, nằm ờ nhà đợi chết, sau đó thì chết thật. Trần Thế Mỹ nghe tin dữ anh trai qua đời vì không có tiền điều trị, lại nghĩ không biết bao giờ mình mới được rời khỏi nơi lao tù này, vậy là tìm đến cái chết...

Gia đình Trần Thế Mỹ có ba người, hắn, anh trai hắn, và con gái anh hắn, Trần Vũ Hàn, chưa tốt nghiệp đại học. Nhà và xe của Trần Thế Mỹ đều bị tịch thu, Trần Vũ Hàn như con chim non mất tổ, bơ vơ khắp nơi. Tuy Bạch Khiết đã lập công, cống hiến cho xã hội, cứu được không ít người, nhưng khi biết mình đã hại gia đình hắn thê thảm như vậy thì trong lòng không

https://thuviensach.vn

yên. Tìm đến Trần Vũ Hàn, muốn giúp nhưng Trần Vũ Hàn nghi ngờ, sau đó biết được Bạch Khiết chính là người hại gia đình mình thì nhất quyết không chịu nhận sự giúp đỡ của cô.

Mấy hôm trước Bạch Khiết đến thăm Trần Vũ Hàn tại nhà bạn học, thấy Trần Vũ Hàn đăng ký tìm việc trên mạng, muốn lấy danh nghĩa công ty tuyển cô bé vào bộ phận kho. Chuyện này đương nhiên không thể để Trần Vũ Hàn biết được.

Bạch Khiết kể với giọng bình thản như những chuyện đó không hề liên quan đến mình vậy.

Tôi cười: "Tốt thật, chị thật là một người tốt! Áy náy vì một tên lừa đảo, vì con gái hắn mà dâng bản thân cho người khác. Ừm, tốt, rất tốt, rất có tình thương người, tôi thích!" Tôi châm chọc, tôi đang ghen, với Trần Thế Mỹ. Bạch Khiết không chỉ áy náy mà còn yêu nữa. Sâu đậm bao nhiêu tôi không biết, nhưng khi nhắc tới Trần Thế Mỹ là ánh mắt cô ấy không che giấu được bi thương.

"Cô bé không có bằng tốt nghiệp đại học, nhưng tôi biết cậu có thể tuyển cô ấy. Ân Nhiên, cậu giúp tôi được không?"

"Xin lỗi, tôi không giúp được chị!" Tôi từ chối."Tại sao? Rõ ràng cậu có thể, tại sao cậu không giúp tôi?" Bạch Khiết cuống lên.

"Tại sao tôi phải giúp chị? Trước đây tôi từng giúp chị nhưng rồi chị đối xử với tôi thế nào?!"

"Xin lỗi Ân Nhiên, tôi xin lỗi!"

"Chị mặc quần áo vào đi! Chị có biết nhìn chị thế này tôi thấy chị thật đê…" Tôi ấy mà, cứ nổi điên lên là lời nào cũng chửi được hết. Vừa thốt ra là tôi hối hận rồi, giả sử Bạch Khiết không có chuyện cần nhờ tôi, có lẽ tôi và cô ấy cũng khó lòng tiếp tục.

Bạch Khiết nghe vậy, chầm chậm ngẩng lên, nghiêm túc nói: "Có phải cậu muốn nói tôi đê tiện? Tôi đê tiện? Tôi và chồng ly hôn bao nhiêu năm

https://thuviensach.vn

nay, dù Trần Thế Mỹ có van xin tôi nhiều lần nhưng cũng chưa từng chạm vào tôi. Cậu mắng tôi đê tiện?" Hai hàng nước mắt chảy dọc theo gò má, xinh đẹp nhưng cũng thật đáng thương.

Tôi đứng phắt dậy: "Đúng, chính là đê tiện! Chị quyến rũ tôi cũng là đê tiện! Tôi nói cho chị biết, tôi không giúp! Tôi có thể, nhưng tôi không giúp đấy, chị muốn thế nào!"

"Ân Nhiên... cậu thay đổi rồi, thay đổi tôi không nhận ra được nữa. Cậu không còn là... người em trai lương thiện của tôi nữa."

"Lương thiện? Giám đốc Bạch, lương thiện sẽ bị người ta cưỡi lên cổ, lẽ nào chị không biết? Mẹ kiếp, chính vì tôi lương thiện nên mới bị kẻ khác khiến cho thành thế này! Giờ làm người xấu rất tốt, không phải sao? Lương tâm bị chó gặm, câu nói này có ý gì chị có biết không? Ý là tất cả những người có tấm lòng lương thiện đều bị chó ăn hết! Giám đốc Bạch, tôi bây giờ vô sỉ, bỉ ổi, cùng hội với loài hổ báo sài lang, mặt dày mày dạn, trái tim đen tối. Vì thế có quần áo đẹp mặc, ngồi lên được vị trí cao, còn có rất nhiều gái dâng tận miệng. Ở bệnh viện chị cũng nhìn thấy rồi đấy thôi. Giám đốc Bạch, chị không cần thiết phải áy náy, chị làm vậy là cứu người không phải hại người, chị hiểu không?" Tôi nghĩ tới việc nếu mình vì Vương Hoa Sơn mà tống những kẻ kia, bao gồm cả Lâm Tịch vào tù thì liệu tôi có áy náy như Bạch Khiết bây giờ không?

"Ân Nhiên, tôi cầu xin cậu!" Bạch Khiết khóc, nói.

"Tôi không giúp."

"Ân Nhiên, tôi biết, cậu thích tôi!" Muốn đổi cách bẫy tôi à.

Tôi cương quyết sập cửa bỏ đi...

Về kho nằm không lâu thì có tin nhắn, của Bạch Khiết: "Cậu ngủ chưa?"

Tôi mặc kệ, hơn chục phút sau lại có tin nhắn: "Ân Nhiên, đây là số của Trần Vũ Hàn, 13……"

Tôi tắt máy đi ngủ.

https://thuviensach.vn

Hôm sau là thứ bảy, là ngày phỏng vấn tuyển nhân viên mới, cần hai người, nhưng một vị trí đã quyết định rồi, chính là em gái An Lan của A Tín. còn một suất, tôi nghĩ... có giúp Bạch Khiết không? Giúp hay không?

Tôi nên học cách nhẫn tâm từ chối người khác rồi. Tôi gọi điện cho Trần Vũ Hàn, có lẽ còn quá sớm, mới hơn bảy giờ, khi nhận điện cô ấy có vẻ mơ mơ màng màng: “A lô, ai vậy ạ?”

“Chào có Trần, tôi ở phòng nhân sự công ty viễn thông Ức Vạn. Tôi đọc được hồ sơ tìm việc của cô trên mạng, bộ phận kho công ty chúng tôi đang tuyển người, cô có thể đến phòng họp tầng một công ty để phỏng vấn không?" Tôi nói nhanh, đợi bên kia trả lời.

Tôi nghĩ, với người đang vội tìm việc thì chắc chắn sẽ nhận lời ngay. Ai ngờ cô Trần Vũ Hàn này lại nói: “Cái gì? Bộ phận kho? Xin lỗi, tôi không đi đâu!”

Cái gì... Tôi cầu xin cô đến làm việc chắc?

Cũng có thể cô ấy tìm được việc rồi nên mới từ chối. Nhưng cũng có thể khi nghe đến làm việc ở kho, ấn tượng của cô ấy là sự bẩn thỉu. Rất nhiều nam sinh viên cũng coi thường công việc này chứ đừng nói một cô gái. Vậy thì tôi không giúp được Bạch Khiết rồi. Tôi biết Bạch Khiết không hề thích tôi, nhưng tôi giúp cô ấy như vậy, trong lòng cô ấy sẽ cảm kích, dần dần sẽ thay đổi cách nhìn về tôi, cuối cùng chưa biết chừng sẽ thích tôi.

Nghĩ thế tôi lại gọi cho Trần Vũ Hàn, nếu cô ấy nhận thì tôi giả vờ “Sao tự nhiên lại bị ngắt nhỉ?” Được, cứ thế đi.

Nhưng di động của tôi reo trước. Trần Vũ Hàn gọi: “Là anh phỏng vấn à?”

Sao lại hỏi vậy? Tôi quen cô à? “Đúng vậy.” Vốn dĩ chỉ có tôi phỏng vấn bọn họ.

“Mấy giờ?”

https://thuviensach.vn

“Chín giờ bắt đầu, đừng đến muộn nhé!”

Chuyện tiếp theo là biểu diễn rồi, gọi một đám người đến nhưng thực tế cả hai vị trí đều có người rồi, làm vậy chỉ để che mắt người khác mà thôi. Vì dù sao làm bừa mà để bên trên biết được thì rắc rối to.

A Tín cũng thay một bộ quần áo chính quy chỉnh tề, ngồi cùng tôi trong phòng họp. Lâm Tịch cũng thật coi trọng tôi, yên tâm để mặc một mình tôi lo liệu cho cái kho này...

Cưỡi ngựa xem hoa một lúc, đến lượt An Lan chỉ hỏi vài câu là OK. Nhưng...

Cô gái này... hình như từng gặp ở đâu, đôi mắt phượng điên đảo chúng sinh, chính là cô ấy! Tối hôm thác loạn cùng Mạc Hoài Nhân, chính là người đẹp băng giá có đôi mắt phượng. Cô ấy nhìn tôi không chút biểu cảm, A Tín nói với cô ấy: “Mời ngồi, cô hãy giới thiệu qua về mình, tên, tuổi, tốt nghiệp trường nào, quê quán...”

“Trần Vũ Hàn.”

Tay tôi run lên, cây bút rơi xuống gầm bàn. Cô ấy lạnh lùng nhìn tôi, cúi xuống nhặt bút nhưng hai mắt vẫn nhìn tôi. Trần Vũ Hàn, thế giới này thật nhỏ bé, gặp nhau trong biển người mênh mông, rẽ một góc khác là gặp lại. Thế thì dễ rồi, Trần Vũ Hàn. Khi Bạch Khiết nhờ tôi còn sợ Trần Vũ Hàn xấu xí, tuyển vào sẽ bị cấp trên nói này nọ. Công ty nào cũng khó tránh khỏi việc tuyển người qua dung mạo. Ai ngờ Trần Vũ Hàn lại là...

“Không ngờ lại gặp em ở đây.” Tôi nói.

“Tôi không muốn đến, nhưng nhận ra giọng anh.” Ánh mắt cô ấy vẫn mơ màng như thế, tựa như đang mê hoặc, lại cũng giống như đang dốc bầu tâm sự... Nói chung là rất phức tạp.

Đúng rồi, cô ấy... là gái bao. Cô ấy đồng ý làm quản kho sao? “Anh không biết là em, nhưng anh vẫn muốn hỏi, em có đồng ý làm việc này không,

https://thuviensach.vn

“Sao anh biết tôi thích hợp với công việc này?” Cô ấy hỏi ngược lại.

“Điều này...” Cả quá trình phỏng vấn đều rất cẩn thận, lúc này mới biết mình lỡ lời rồi.

“Khi nào có thể đi làm?” Cô ấy lãnh đạm hỏi, rất đúng mực, đầy tự tin. Có lẽ cô ấy đã nhận ra tôi cho cô ấy cơ hội.

“Trước tám giờ sáng thứ hai, đưa cho anh bản phô tô sơ yếu lý lịch và chứng minh thư.” Đến lúc đó nộp hồ sơ của An Lan và cô ấy là xong... “Cảm ơn, tạm biệt!” Cô ấy quay người, cúi đầu đi chầm chậm từng bước.

Cứ nghĩ tới việc sau này được thường xuyên gặp mặt người đẹp mắt phượng này là tôi lại thấy vui. Nhưng công việc kia cô ấy có cần nữa không?

Công việc ở kho không có ngày nghỉ, thứ bảy chủ nhật vẫn phải có người có mặt. A Tín kiểm hàng xong ngồi ở bàn làm việc đọc tiểu thuyết, miệng lẩm nhẩm: “Truyện này viết thật đặc sắc.”

Tôi nói với cậu ấy: “Nhưng cuộc sống luôn đặc sắc hơn tiểu thuyết, cuộc đời con người chính là một vờ kịch, cậu thấy có phải không?”

“Lão đại, kiếp này anh chính là người tốt nhất mà em gặp. Nếu không có anh có lẽ em và em gái vẫn còn nhặt rác. Em và em gái ở thành phố này chỉ có nhau để nương tựa, thật khủng hoảng và bất lực biết bao. Gặp anh, anh đã đem đến sự ấm áp, điều xa xỉ nhất với bọn em.” A Tín nói mà nước mắt rưng rưng.

“Cậu đừng như vậy, A Tín. Chỉ là chuyện nhỏ thôi. Tuần sau tôi báo cáo lên trên, sau khi có chỉ tiêu thì bảo em cậu chuyển vào mà ở.” Nhắc đến nhà tập thể tôi nhớ đến Trần Vũ Hàn. Trần Vũ Hàn không có nơi nương tựa, có khi nào tôi cũng chuẩn bị cho cô ấy một căn?

Nghĩ vậy tôi liền gọi cho Mạc Hoài Nhân hẹn ra ngoài uống trà chiều.

Trong khách sạn, tôi rót cho Mạc Hoài Nhân thứ “thuốc xanh” tráng dương, cường thân kiện thể, Mạc Hoài Nhân cười nhìn tôi: “Ồ, hối lội à!

https://thuviensach.vn

Hôm nay tôi còn đang suy nghĩ xem nên đi đâu giết thời gian, vừa hay cậu lại gọi điện tới.

Tôi gọi vài món, châm thuốc cho Mạc Hoài Nhân: "Mạc đại ca, người ta vẫn nói đời người có bốn mối quan hệ gắn bó nhất, chiến hữu cùng vác súng, đồng môn cùng học, cùng tham ô, cùng bao gái. Chúng ta còn thiếu điều gì nữa? Giờ chúng ta là chiến hữu keo sơn rồi! Không thường xuyên liên lạc thì tình cảm sẽ thành ra thế nào chứ?"

"Nói rất hay, tôi thích! Đúng rồi, hình như kho các cậu không có ngày nghỉ đúng không?"

"Đúng vậy. Nhưng tôi là lãnh đạo, anh nhìn lão Hoàng đấy, thật tiêu dao biết bao! Tôi cũng không thể tụt lại phía sau mọi người được, không biết cách hưởng thụ thì coi như sống phí hoài. Nào, Mạc đại ca, chén này anh không thể từ chối. Cảm ơn anh đã bồi dưỡng và chiếu cố, không có anh thì sẽ không có Ân Nhiên của hôm nay. Sau này anh phải cất nhắc nhiều thằng em này đấy!" Nịnh nọt không mất tiền lại khiến người khác vui vẻ, rất đáng!

"Ân Nhiên, không phải chỉ một chức phó ban tổng hợp một tháng mấy nghìn mà đã khiến cậu hài lòng rồi đấy chứ?" Mạc Hoài Nhân nói đầy ẩn ý.

"Ân Nhiên không hiểu, mong Mạc đại ca chỉ giáo." Lão cáo già, mau nói kế hoạch đi.

"Tôi tính giúp cậu thế này, giờ cậu kiêm nhiệm hai chức, lại không phải nghiệp vụ gì nên đương nhiên không có trích phần trăm, chỉ có lương mà thôi. Tôi tính nhiều nhất một tháng cậu được tám nghìn, một năm chưa đến mười vạn, coi như mình cậu tiêu. Sau một năm, cậu nghĩ mình còn lại được mấy vạn? Rồi cậu muốn mua xe, thời buổi này không có con xe trên hai chục vạn liệu cậu có dám ra ngoài không? Mua xe cậu phải vất vả ba năm trở lên. Muốn mua nhà càng chật vật hơn. Vật lộn năm năm chưa chắc đã đủ tiền mua một căn tử tế."

https://thuviensach.vn

“Đúng đúng đúng, không biết Mạc đại ca có con đường tắt nào khiến chúng ta nhanh thăng quan phát tài lại nhanh có nhà có xe không? Mạc đại ca. anh cũng biết đấy, tôi thích... Bạch Khiết. Nhưng người ta tốt xấu gì cũng có nhà, tôi có chút lương như vậy, căn bản là người ta không thèm để mắt đến... bị nhấn chìm trong đoàn người theo đuổi người ta, tôi lo lắm…” Tôi tự nhiên nhận ra sao mình lại biết ăn nói thế nhỉ?

“Tôi biết cậu có âm mưu mà! Cứ từ từ, cơ hội nhiều lắm, chỉ xem cậu có hết lòng theo tôi không thôi.” Quả nhiên chúng có âm mưu.

, anh yên tâm. Ân đức này của anh Ân Nhiên sẽ khắc cốt ghi tâm mãi mãi không bao giờ quên!”

“Được được, nói hay lắm! Thằng nhóc cậu càng ngày càng biết ăn nói, hôm nay tôi rất vui! Vốn định để tinh thần tối nay tìm cô em chơi bời tí, nhưng giờ tôi hủy kế hoạch, chúng ta cùng uống, không say không về!” Mạc Hoài Nhân hưng phấn nâng ly rượu lên. “Bé quá, đổi bát đi!”

Lúc hắn ta đã ngất ngư men rượu, tôi hỏi: “Mạc đại ca, tiểu đệ có chuyện này muốn nói.”

“Nói đi.”

“Mạc đại ca còn nhớ tối hôm đi tìm gái Nga không?”

“Sao lại không nhớ? Làm sao? Ồ... tiểu quỷ nhà cậu vẫn còn nhớ tâm nguyện chưa được thực hiện đó hả? Yên tâm, đêm nay chúng ta đi tìm! À không... nghe nói gái Ukraine là xinh nhất, tôi sẽ tìm Ukraine! Mấy giờ rồi?” Lão già háo sắc.

“Không không, không phải vậy, Mạc đại ca. Cô gái uống cùng tôi tối đó ấy, người đẹp mắt phượng ấy, anh nhớ không? Cô ấy đến phỏng vấn ở công ty mình, tôi mềm lòng nhận cô ấy vào. Chuyện này Mạc đại ca phải lượng thứ cho tôi nhé.” Chuyện này tôi không định giấu Mạc Hoài Nhân, Hoàng Kiến Nhân, cũng không thể giấu được. Hoàng Kiến Nhân là trưởng ban của bộ phận kho, hắn ta xuống thấy Trần Vũ Hàn là nhận ra ngay mà. Dù sao hai tên này đang muốn lấy lòng tôi, nhất định chúng sẽ giúp.

https://thuviensach.vn

“Mạc đại ca hiểu rồi. Cậu cũng thật thông minh, trước khi hạ gục được Bạch Khiết, cậu sẽ không như nàng Vương Bảo Xuyến chờ chồng mười tám năm, mà đánh hạ mỹ nhân mắt phượng kia trước! Aiz, hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy!” Mạc Hoài Nhân cười dâm đãng. “Yên tâm đi, chuyện này bọn tôi sẽ tuyệt đối giữ bí mật. À đúng rồi, phòng tổng hợp chúng ta cũng thiếu người, cô nương xinh đẹp như thế để cô ấy làm việc ở kho có phải hơi thiệt thòi không?”

“Mạc đại ca... lẽ nào anh không biết, cô ấy không thể lộ diện được. Để người khác biết thân phận của cô ấy thì có yên được không?” Mạc Hoài Nhân đúng thật tận tình tận nghĩa với tôi, nghĩ việc hắn tốt với tôi như vậy, nghĩ sau này phải tàn sát lẫn nhau, thật là không nỡ xuống tay.

“Yên tâm, chỉ cần cậu khuyên cô ấy không ở đó nữa, dù có người nhận ra thì làm được gì chứ?” Điều này cũng có lý, có thể suy nghĩ. Hắn vỗ đùi đánh đét: “Thế này đi! Đ cô ấy làm ở kho mấy ngày, rồi tôi đi sắp xếp, cô ấy muốn đến phòng nghiệp vụ hay tổng hợp cũng được, tùy!”

“Cảm ơn, cảm ơn đại ca! À đúng rồi Mạc đại ca, nhà tập thể của bộ phận tiêu thụ chúng ta sắp xếp thế nào vậy?”

“Phòng khoảng ba chục mét vuông, phòng đơn, có nhà vệ sinh và bếp riêng. Có hơi nhỏ, vì trước đây là nhà dân mà, hồi đó nhà này cho những người thu nhập thấp thuê. Giờ chúng ta mua lại, cải tạo lại đúng là có đẹp hơn nhưng diện tích thì không thể thay đổi được. Lãnh đạo công ty, ví dụ như tôi với cậu mỗi người một chỉ tiêu. Kiêm nhiều chức cũng chỉ được tính một suất, trong các phòng ban cũng có chỉ tiêu, ưu tiên cho các phòng ban quan trọng và người có cống hiến cho công ty. Tôi xem qua rồi, bộ phận kho của cậu chỉ có một chỉ tiêu của trưởng ban Hoàng Kiến Nhân, phó ban chức vụ quá nhỏ. Nhưng cậu là phó ban tổng hợp, cũng được một căn.”

“Ừm, là thế này... Mạc đại ca, tôi còn cần một căn nữa, có được không?”

“Cái này... không có cách nào đâu, số lượng có hạn, người bộ phận tiêu thụ lại đông. Mọi người vì một căn nhà tập thể mà tranh giành ác liệt lắm,

https://thuviensach.vn

tuy tôi là lãnh đạo nhưng cũng không thể làm bừa được…”

“Aiz…” Tôi khẽ thở dài. Chỉ được một căn, nói vậy là Trần Vũ Hàn và An Lan phải ở cùng nhau rồi?

“Nhưng mà... tôi cũng có thể lấy một căn. Chỉ là rắc rối lắm…” Mạc Hoài Nhân nhíu mày.

“Mạc đại ca, vậy thì thôi.”

“Không sao, anh đây đã nói lấy được là sẽ lấy được! Chúng ta là gì chứ? Anh em tốt mà đúng không?” Mạc Hoài Nhân cười cầm bát lên kính tôi một cái, uống một ngụm rồi hỏi vấn đề chính: “Nghe nói cậu quản lý rất tốt cả một cái kho to oành, ngay Vương tổng cũng phải nhìn cậu bằng đôi mắt khác, nhân viên như chúng ta đều đau đầu vì Vương tổng mà. Vương tổng đặt trách nhiệm nặng nề này lên vai cậu, không biết ông ấy đã nói những gì?”

Tôi vội làm như không hiểu: “Nhiệm vụ nặng nề đâu có nằm trên vai tôi, đều là trưởng ban Hoàng Kiến Nhân quyết định mà! Tôi chỉ phụ trách trông coi hàng thôi.”

“Ân Nhiên, bộ phận kho này tuy nhỏ, nhưng kho hàng là nơi trọng yếu. Chắc chắn Vương tổng rất tin tưởng cậu. ha ha ha... Nói thẳng vậy nhé, anh đây lấy lòng cậu thế này cũng là để tiếp cận với Vương tổng.” Mẹ kiếp tay này cũng thật biết đưa đẩy.

“Đúng là Vương tổng bảo tôi trông coi kho hàng, hôm đó ông ấy mời tôi đến bảo là sẽ tăng lương, thế là tôi đến. Ngoài ra ông ấy bảo nếu kho thiếu thứ gì thì tôi phải đền gấp mười lần... Ông ấy còn nói trả lương mấy nghìn cho tôi, đủ để thuê mấy bảo vệ ấy chứ, cũng có ý nhắc nhở tôi đừng có phúc mà không biết hưởng… Tôi vừa nói vừa giả vờ khinh thường Vương Hoa Sơn.

“Mấy nghìn thì làm được gì chứ? Ha ha... mấy bộ quần áo trên người cậu không phải người thường là mặc được đâu, có phải Vương tổng đã quan

https://thuviensach.vn

tâm ở mặt nào khác rồi không?" Mạc Hoài Nhân sớm đã hoài nghi giá trị mấy bộ quần áo của tôi rồi.

"Nếu Vương tổng tốt với tôi như thế thì hàng ngày tôi không cần ra khỏi kho, thành người trũi hơn cả chuột trũi rồi! Mấy bộ này không phải để thể hiện ra vẻ một chút trước mặt Bạch Khiết sao? Vừa trở về Ức Vạn là tôi tiêu hết tiền tiết kiệm mua mấy bộ này, giờ nợ nần chồng chất kia kìa. Có làm đến năm sau chưa chắc đã trả hết..."

Mạc Hoài Nhân càng nghe càng vui, hắn ta cũng không nói thẳng thắn với tôi, chỉ lòng vòng hỏi xem tôi có muốn phát tài không. Cuối cùng hắn say, tôi cũng giả vờ say, dìu hắn lên taxi...

Không ngờ một bữa rượu uống từ chiều đến tối mịt.

Khi đi uống tôi để điện thoại chế độ im lặng, một người phụ nữ nào đó gọi liên tục cho tôi, tôi gọi lại: "Có chuyện gì?"

Bạch Khiết, hỏi chuyện liên quan đến mình nhưng giọng điệu lãnh đạm như chuyện của người khác vậy: "Tôi biết tôi rất phiền phức, nhưng tôi thật sự hy vọng cậu có thể giúp tôi."

"Giúp thế nào?" Bạch Khiết vẫn chưa biết chuyện đó sáng nay đã xong rồi.

"Ân Nhiên, tôi đã làm xong bữa tối, cậu qua đây ăn với tôi rồi nói chuyện được không?"

"Mấy giờ rồi mà chị giờ mới làm cơm?"

"Tám

"Ồ."

Người phụ nữ của gia đình dịu dàng nhã nhặn xinh đẹp này mà là vợ tôi thì dù có bắt ngày nào cũng phải bò ra lau sàn tôi cũng vui lòng. Bạch Khiết mở một chai rượu vang, rót cho tôi một ly: "Cậu đừng hút thuốc nữa, ăn đi!"

https://thuviensach.vn

“Tôi vừa ăn rồi.” Tôi cứ ngồi im hút thuốc nhìn cô.

“Vậy thì cậu uống chút rượu đi. Tối qua thật ngại quá, để cậu cười chê rồi.” Tôi bỗng nhận ra lông mi của Bạch Khiết rất dài.

Tuy không giống những người phụ nữ khác cứ lông mi dài là lẳng lơ, nhưng hàng mi của cô ấy chớp chớp, người ta rất dễ rơi vào thế giới của cô ấy, tim đập thình thịch.

“Tôi mới để chị chê cười, tôi giả dối hơn chị nhiều, rõ ràng trong lòng muốn nhưng lại không dám làm, rõ ràng yêu nhưng lại không dám nói, rõ ràng không nỡ nhìn chị khóc nhưng lại không dám lau nước mắt cho chị, rõ ràng không muốn từ chối nhưng miệng lại nói cứng.”

“Cậu đồng ý giúp tôi thật sao?” Cô ấy cười ngọt ngào, hai gò má đỏ ửng lên.

“Đã giúp rồi, sáng nay tôi gọi cô ấy đến phỏng vấn, hơn nữa cô ấy cũng đồng ý ở lại.”

“Thật không? Thế thì tốt quá! Cô ấy thật sự ở lại?”

“Chị Bạch, chị đã biết cô ấy từng làm nghề gì đúng không?” Tôi hỏi.

“Cậu gọi tôi là chị Bạch? Cảm ơn cậu. Ân Nhiên.”

“Tôi chưa bao giờ quên chị đã tốt với tôi thế nào, nhưng chị chỉ nhớ đến việc tôi nhìn trộm chị, chị có cần thiết phải đối xử với tôi như vậy không?” Tôi đã uống rất nhiều với Mạc Hoài Nhân, tuy giả vờ say bí tỉ nhưng thật ra cũng say vài phần rồi. “Thôi không nói những chuyện đó nữa. Chuyện đã xảy ra rồi thì chúng ta chẳng thể làm gì được nữa... Chị Bạch, hãy thành thật cho tôi biết, có phải chị đã biết Trần Vũ Hàn làm nghề gì không?”

Cô ấy gật đầu: “Hai năm nay bố của cô bé gần như toàn ở bệnh viện để điều đặc biệt. Sau khi Trần Thế Mỹ xảy ra chuyện, không có tiền điều trị, cô ấy đi vay nặng lãi một khoản rất lớn, nhưng vẫn không thể duy trì được. Sau đó bị bọn cho vay đòi nợ, cô ấy vốn không chịu cúi đầu trước ai, đành đi vào con đường bán thân. Sau đó tôi biết chuyện này, muốn giúp tiền

https://thuviensach.vn

nhưng cô ấy không nhận. Nếu không phải vì tôi, có lẽ cô ấy vẫn là cô sinh viên ngây thơ trong sáng. Mỗi lần nghĩ tới việc cô ấy phiêu bạt tứ phương tôi lại cảm thấy thật tội lỗi…"

"Chị Bạch, chuyện này cũng có thể coi là số trời định sẵn, ác giả ác báo. Ngay từ đầu Trần Thế Mỹ làm chuyện ấy đã nghĩ đến báo ứng sau này, là hắn đánh cược với số mệnh."

Bạch Khiết bỗng nắm lấy tay tôi: "Ác giả ác báo. Ân Nhiên, cậu nói xem tôi sẽ bị báo ứng thế nào?"

"Chị Bạch, chị không làm điều ác, sao lại bị ác báo chứ?"

"Tôi không làm điều ác sao? Tôi đã hại chết hai người, còn hại một người sống không bằng chết... Như thế không phải điều ác sao?" Bạch Khiết nắm chặt tay tôi hỏi.

"Sao chị lại làm điều ác chứ? Chị Bạch, chị nghĩ mà xem, nếu gặp trường hợp như chị có ai là không báo cảnh sát chứ? Bọn chúng lừa của người khác mấy trăm vạn, chúng hại còn ít người sao? Cũng không biết có bao nhiêu gia đình vì chúng mà vợ con ly tán, nhà tan cửa nát. Sớm muộn gì chúng cũng phải gặp ngày đó, vấn đề chỉ là thời gian mà thôi. Chị có biết mình đã cứu bao nhiêu người không?"

Tay cô ấy run lên: "Tôi cũng luôn an ủi chính mình như vậy, nhưng cứ nhắm mắt lại là tôi lại nghĩ đến chuyện đó, đêm ngủ tôi lại gặp ác mộng... Thật sự tôi không thể thoát khỏi cái bóng đen ấy, tôi khó chịu lắm…" Hai hàng nước mắt long lanh chảy xuống gò má trắng mịn, hàng lông mày chau lại như có tầng mây đen bao phủ, đôi môi run rẩy. Câu thơ trong "Trường hận ca" của Bạch Cư Dị: "Lệ dàn mặt ngọc lưa thưa, cành lê hoa trĩu hạt mưa xuân dầm."

Không phải nói cô ấy lúc này sao?

Gương mặt đó quả thực đẹp đến ngạt thở, khiến người khác không dám nhìn gần, cộng với thân thể kia, trên thế gian này thật sự hiếm ai kháng cự

https://thuviensach.vn

lại được. Chiếc váy dài màu tím khiến cô ấy tựa đóa hoa mẫu đơn cao quý mà sầu thương.

Đến tận bây giờ tôi mới có dũng khí và tư cách để vào lòng, Bạch Khiết khóc trong lòng tôi một lúc, rồi ngồi lên cầm ly rượu, quệt nước mắt đi: "Ân Nhiên, nào, tôi cảm ơn cậu!" Hàng lông mày tựa lá liễu mùa xuân ẩn chứa nỗi sầu hận, gương mặt tựa hoa đào tháng ba che giấu một nỗi tâm tình.

Trái tim không an phận của tôi đập thình thình. Bạch Khiết và tôi liệu có thực tế không? Nhìn quanh căn nhà một lượt, tôi nản lòng. Người ta vừa biết tôi đến từ nông thôn, chẳng có nổi căn nhà là chạy còn không kịp...

Tình yêu giữa nam và nữ phải được xây dựng trên cơ sở người đàn ông đứng trước người phụ nữ phải đủ mạnh mẽ và có ưu thế. Sự mạnh mẽ và ưu thế đó vừa thể hiện ở tuổi tác, chiều cao, sức khỏe, càng thể hiện rõ hơn ở quyền thế, tiền bạc, và tư tưởng. Nếu trước mặt người phụ nữ mình yêu mà người đàn ông luôn cảm thấy tự ti, xấu hổ, ham muốn chinh phục của giống đực không thể bộc lộ, anh ta sẽ này sinh cảm giác bất an, thậm chí bị "liệt dương" cả về tâm lý và sinh lý, từ đó không thể ngẩng đầu lên được.

Vì thế từ xưa đến nay, đàn ông đều chọn bạn đời theo tiêu chuẩn: ít tuổi hơn mình, thấp hơn mình, trình độ thấp hơn mình, thu nhập ít hơn mình...

Nghĩ vậy tôi thầm cổ vũ mình: Rồi sẽ có ngày tôi sẽ có được cô ấy với tư thế cao hơn.

"Đúng rồi, chị Bạch, tôi định cho Trần Vũ Hàn làm ở phòng nghiệp vụ hoặc tổng hợp. Dù sao thì ở kho cũng không thích hợp lắm với cô gái cao ngạo như cô ấy, lương lại thấp, nhỡ làm được một thời gian cô ấy lại mất kiên nhẫn. Nhưng mà tôi lại sợ cô ấy gặp chị."

"Thật không? Thật là được chứ? Cũng không sao, tôi có thể từ chức..."

"Từ chức?" Bạch Khiết mà từ chức thì tôi còn hứng thú gì làm ở phòng tổng hợp nữa?

https://thuviensach.vn

“Ân Nhiên, việc này vất vả cho cậu rồi. À, tôi cũng sẽ được nhận một căn nhà tập thể, tôi sẽ nhường cho cô ấy, cậu sắp xếp nhé!”

“Chị từ chức thì còn chỉ tiêu sao? Tôi đã chuẩn bị cho cô ấy xong rồi. Còn công việc, chị cũng không cần từ chức, để cô ấy làm việc ở tầng khác là được.” Làm lãnh đạo thật tốt, muốn làm gì cấp dưới cũng được.

“Cậu nhường tiêu chuẩn của mình?”

“Cứ coi là thế đi. Tôi cũng không thể rời khỏi kho được.” A Tín và tôi, dù là lúc nào cũng phải ở kho trông coi. Có khi rời khỏi kho một đêm là tôi không thể yên tâm nổi.

“Ân Nhiên, cậu nói đi, có phải Mạc Hoài Nhân giúp cậu không?”

“Coi là vậy, không có bọn chúng thì giờ tôi cũng không được thế này.”

“Ân Nhiên, cậu nghe tôi, qua lại với chúng phải có chừng mực, chúng không có ý đồ tốt với công ty. Tôi sợ cậu theo chúng sẽ sa chân xuống bùn…”

“Trước đây tôi mới sống trong bùn, giờ mặc kệ bùn lầy gì, có cái gì bẩn hơn nữa được sao?”

Bạch Khiết cũng uống không ít, gò má đỏ ửng lên, ánh đèn vàng nhạt chiếu lên gương mặt cô ấy toát lên vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn. Tôi không khống chế được bản thân, nhoài người tới định hôn cô ấy, không cẩn thận gạt phải chai rượu rơi xuống võ tan. Tôi cũng mặc kệ, khi sắp chạm vào đôi môi hồng ướt át kia, Bạch Khiết tránh ánh mắt của tôi, tay khẽ vuốt tóc mái. Động tác quen thuộc này... tôi nhớ rồi, trước đây cô ấy từng nhìn tôi như vậy, chính là lần tôi vào nhầm phòng thay quần áo, cô ấy cho tôi là đồ háo sắc...

Tôi lập tức nổi điên! Cô ấy vẫn chưa xua tan được cái bóng đen tôi là đồ háo sắc! Tôi nhìn vào mắt cô ấy mà đau lòng, tôi giận dữ lật bàn: “Thì ra đến tận bây giờ chị vẫn cho tôi là tên biến thái đi nhìn trộm!”

https://thuviensach.vn

Cô ấy sợ hãi nhìn chiếc bàn bị lật ngửa, hốt hoảng giải thích: “Không có, tôi không...”

“Không? Chị đừng có lừa tôi! Chị cố gắng nhẫn nhịn lấy lòng tôi mà thôi, chị vẫn không tin tôi!”

“Ân Nhiên, cho tôi thời gian được không? Tôi…”

Tôi không để cô ấy nói hết: “Đủ rồi! Chị quá giả tạo! Sau này đừng có đến làm phiền tôi! Nếu không thì Trần Vũ Hàn gì đó tôi sẽ đuổi khỏi đây!”

Tôi sập cửa bỏ đi, tại sao người đem đến cho tôi những mộng tưởng đẹp nhất lại luôn khiến tôi đau lòng như vậy. Người ta vẫn nói không thể tùy tiện nghe theolời khen tặng hay gièm pha, ai thế nào cuối cùng cũng sẽ rõ ràng mà thôi. Câu này sai, hoàn toàn sai lầm!

Trở về kho, tôi cùng A Tín uống hai chai rượu trắng, cuối cùng say đến bất tỉnh nhân sự...

Cuối cùng tôi cũng chỉnh lý xong đống giấy tờ hóa đơn, cũng không tra ra bất cứ điểm bất thường nào hồi Mạc Hoài Nhân quản lý. Lâm ma nữ bảo tôi làm lại là có ý đồ gì? Lẽ nào cô ta cũng nghi ngờ Mạc Hoài Nhân? Sao có thể? Hoàng Kiến Nhân và Mạc Hoài Nhân đều là người của cô ta mà, hay ngay từ đầu cô ta đã cho tôi là gián điệp Vương Hoa Sơn phái đến, cho tôi kiểm tra là để chứng minh mình chẳng làm gì?

Thứ hai, Trần Vũ Hàn đến thật, qua sự sắp xếp của Mạc Hoài Nhân, cô ấy đến thẳng ban quan hệ đối ngoại. Không biết người đẹp mắt phượng này có làm được công việc vất vả này không. Có điều, ban này phụ trách giao tiếp, nói thế nào cũng thấy có liên quan đến công việc trước đây của cô ấy. Để sắp xếp cho Trần Vũ Hàn và An Lan mà đầu tôi như phình cả ra, cũng không muốn nghĩ nhiều nữa.

Ngồi trong văn phòng tổng hợp, mấy đồng nghiệp tán chuyện với nhau: “Anh em vẫn dám uống nước lọc à?”

“Uống thì sao chứ?”

https://thuviensach.vn

“Cậu không biết vụ có người chết vì uống nước của công ty X sao?”

“Nước lọc cũng hại chết người được sao? Không phải có đánh dấu đạt tiêu chuẩn DC rồi sao?”

“DC có phải là đi chết không? Từ đó có thể thấy vấn đề vệ sinh thực phẩm của Trung Quốc thật đáng lo ngại. Cũng giống như chất lượng của nhân viên nào đó trong công ty mình cũng đáng để suy nghĩ.” Câu nói này thật chói tai, không sai, chính là nói tôi đấy. Tôi vừa lên thì bọn họ chẳng ai phục hết. Thời gian làm việc của họ lâu hơn tôi, kinh nghiệm nhiều hơn tôi. chẳng ai ngờ được chức phó ban tổng hợp lại để người ngoài làm cả. Dù gì Mạc Hoài Nhân cũng là kẻ lọc lõi sự đời, tuy năng lực không ổn nhưng dù sao cũng hơn kẻ ngoài ngành là tôi đây.

Tôi vẫn nghĩ suốt nên làm thế nào để hóa giải sự bài xích của đồng nghiệp, nhưng có vẻ như rất khó khăn, sự đố kỵ và oán hận của họ không phải chỉ dùng một hai bữa cơm là có thể xóa bỏ.

Tôi dứt khoát không quan tâm nữa, lên mạng một vài tài liệu để nâng cao năng lực. Tìm mãi tìm mãi rồi đến trang web của công ty. Trên trang web này có diễn đàn nội bộ, trong đó có phương thức liên hệ với lãnh đạo, số điện thoại, MSN, QQ. Lâm ma nữ là lãnh đạo cấp cao, tên cô ta ở ngay vị trí đầu, dù sao cũng không có việc gì, tôi thêm địa chỉ QQ rồi vào xem blog cá nhân của cô ta.

Dòng chữ chim bay phượng múa tràn ngập ý thơ: Lâm Hoa Tịch Thập. Tôi phì cười... để tôi xem cô là hoa gì? Anh túc à? Hay là hoa ăn thịt người?

Nhấp vào xem, bên trong toàn là những bức ảnh chụp với trình độ thấp của cô ta, hoặc mấy dòng chữ ngắn ngủn, hoặc là mấy bài thơ cổ. Cô ta có dáng người mẫu nhưng không hề đăng ảnh chân dung nghệ thuật, toàn là ảnh khi đi du lịch. Nhìn những bức ảnh không trang điểm phấn son này mà tôi sững sờ. Bối cảnh hoặc là khu rừng trúc xanh mướt, hoặc là vòm lá ánh nắng chiếu rọi, hoặc biển hoa muôn màu sắc, hoặc con đường tấp nập với những trung tâm thương mại lấp lánh ánh đèn, tất cả đều tôn lên vẻ đẹp của mỹ nhân Lâm Tịch. Nụ cười đó dường như theo công thức nhưng vừa đủ.

https://thuviensach.vn

Ngũ quan tinh tế được thoa lên lớp hóa trang tươi tắn, cổ áo được kéo xuống rất thấp, đường cong nơi ngực khiến người ta liên tưởng miên man. Đôi mắt xanh biếc vô cùng có thần. Mái tóc dài đen nhánh rủ xuống tận thắt lưng rất hiếm gặp. Cô ta là bông hoa rừng, là đóa thược dược đỏ thắm, cuồng nhiệt mà nho nhã. Mùi hương trên người cô ta tự nhiên mà hài hòa. không phải mùi nước hoa đắt tiền, mà là hương thơm phảng phất của đồ bông phơi dưới ánh nắng.

Không có việc gì đi nghiên cứu phụ nữ là việc làm rất ngu ngốc, vô tình bạn sẽ bị kéo vào thế giới của cô ta, dần dần tim đập loạn nhịp. Khi nhận ra tôi vội vàng tắt trang web, lẽ nào tôi lại kỳ vọng gì ở lão yêu bà đáng chết này? Tôi thầm chửi bản thân, điên rồi!

Nhưng tại sao tôi lại có một niềm kỳ vọng kỳ lạ với cái điện thoại? Tôi mong màn hình sẽ hiển thị số điện thoại quen thuộc của cô ta...

Nhìn điện thoại, nhìn mãi, tôi có mong chờ không? Đúng là tôi có chút mong chờ. Bỗng điện thoại rung lên kèm theo tiếng nhạc, tôi giật mình, số hiển thị trên màn hình lại chính là của cô ta, chỉ có điều quen rồi thì phải, dù sao thì ở thành phố này cô ta là người gọi cho tôi nhiều nhất.

Cô ta gọi tôi đến văn phòng, tôi tới đó. Bất luận bạn đang ở trong môi trường thế nào, dù là mùa hè hay mùa đông, thời tiết nóng hay lạnh, có mở điều hòa hay không, chỉ cần người phụ nữ này xuất hiện là cả thế giới thành mùa đông. Cái lạnh này không giống sự lạnh lẽo tỏa từ Trần Vũ Hàn, mà là cả không gian đều hạ nhiệt theo Lâm Tịch, thật đáng sợ!

Lâm ma nữ khoan thai nói: “Phó ban Ân, dạo này công việc có tốt không?”

Vừa gặp đã nói một câu mơ hồ, có phải nắm được thóp gì của tôi không? Nhớ lại thì đúng là chuyện xấu tôi đã làm không ít, lại còn hối lộ, đi cửa sau, còn làm loạn chế độ phân nhà.

Tôi hơi cúi người: “Cảm ơn Lâm tổng giám quan tâm, nhờ hồng phúc của cô gần đây Ân Nhiên ăn ngon, ngủ yên, làm việc vui vẻ.”

https://thuviensach.vn

Lâm ma nữ cười lạnh lùng: “Hừ... biết cách ăn nói rồi đấy. Công việc ở kho và phòng tổng hợp vất vả, phải phiền phó ban Ân rồi.”

“Công ty hết tình hết nghĩa với tôi, đương nhiên tôi phải cống hiến hết mình.”

“Ồ, vậy sao? Anh đã cống hiến những gì rồi, nói xem nào? Còn nữa gần đây anh làm những gì, không làm những gì đều nói hết đi.” Nhìn nụ cười lạnh thấu xương của cô ta mà tôi toát mồ hôi lạnh. Trên thế gian này, thứ võ công còn lạnh lẽo hơn Huyền Minh Thần Chưởng chính là vẻ mặt độc môn của Lâm ma nữ.

“Tôi thì có thể làm gì chứ, phải không? Chỉ là đồng nghiệp nữ liếc mắt với tôi nhiều hơn một chút, đồng nghiệp nam thì đố kỵ hơn một tí, nhưng cái khác thì cũng chẳng có gì.” Tôi lảng sang chủ đề khác. Đúng là vậy mà, trẻ tuổi chức vị cao, quần áo đắt tiền, khí chất tăng lên hẳn, đồng nghiệp nữ không ki bo gì mấy cái liếc mắt.

“Vậy sao? Đúng là chuyện tốt. Phó ban Ân chưa có bạn gái đúng không?” Có trời biết được rốt cuộc cô ta muốn hỏi cái gì.

“Chưa... chưa có.”

“Là thế này, tôi muốn hỏi phó ban Ân, cô nhân viên An Lan là thế nào? Cô ấy không có cả bằng chính quy mà anh cũng tuyển vào. Lại còn là em gái của cấp dưới An Tín của anh. Phó ban Ân, anh nói xem, A Tín đã cho anh cái gì?” Cô ta đã biết rồi...

“Lâm tổng giám, cậu ấy không cho tôi gì cả, nhưng trong kho cần người trung thực, cẩn thận, chịu thương chịu khó, những người kia tốt nghiệp trường đại học nào đó, từng làm ở công ty nào đó, người ta có thể làm được bao lâu ở kho hàng chứ? An Lan tuy là em gái An Tín nhưng phẩm chất hai người họ tôi biết rõ. Lâm tổng có thể thấy đấy, những người trước đây có ai làm được tốt như chúng tôi...”

“Vậy sao? Thế thì tôi phải cảm ơn anh rồi. Nhưng anh như thế có gọi là tự tiện làm theo ý mình được không?”

https://thuviensach.vn

“Lâm tổng, chuyện nhỏ như vậy tôi nào dám báo cáo lên cho chị? Những việc xử lý được tôi tuyệt đối không làm phiền đến Lâm tổng giám chị.”

“Ồ... Ân Nhiên gan góc cùng mình, xem ra đã bị mài hết gai nhọn rồi nhỉ?”

“Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt mà, thẳng thắn, năng nổ, thuận ta thì sống, chống ta thì chết, lại không khiến người khác khinh ghét, cuộc sống thuận buồm xuôi gió, người làm được đến mức đó thế gian này chỉ mình Lâm tổng giám.”

“Không khiến người khác khinh ghét? Anh học được cách đi ngược lại với lương tâm rồi à? Tôi ở công ty lâu như vậy, ai hận tôi, ghét tôi, không thích tôi, lẽ nào tôi không biết?”

“Nói vậy là Lâm tổng giám cảm thấy nhiều người không thích mình?”

“Anh…” Cô ta nhẫn nhịn. “Tôi hôm nay tâm trạng tốt không tính toán với anh. Còn chuyện nữa, tôi bảo anh chỉnh lý giấy tờ, anh làm thế nào rồi?”

Tôi vội đưa giấy tờ ra: “Mời Lâm tổng giám xem qua.”

Cô ta nhíu mày: “Nhiều vậy sao…”

Thì ra chuyện xấu cô ta bảo tôi đã làm chính là việc tự ý nhận An Lan, còn chuyện chưa làm chính là chưa đối chiếu xong đống giấy tờ. Tôi thở phào, cũng may tôi làm nhiều chuyện như thế mà cô ta mới biết được một chút: “Nếu không còn việc gì nữa thì tôi đi trước.”

“Đợi đã!”

Hừ, tôi lại làm gì nữa à?

“Tối nay tôi phải đi tiếp đón vài khách hàng, anh không phải thần rượu sao, đi cùng tôi.” Lâm Tịch ngẩng lên nói. Yêu bà đáng chết, xinh đẹp như thế sao lúc nào cũng đeo cái kính già nua thế kia

https://thuviensach.vn

“Giao thiệp như thế không phải là công việc của ban quan hệ đối ngoại sao? Tôi là thần rượu á, ai bảo vậy...”

“Tôi nghe nói phó ban Ân nghìn chén không say, trong tiệc mừng nhậm chức đã uống khiến cho cả bàn tiệc say túy lúy. Sao, không vui lòng à?”

“Vui, vui lòng...”

Đến nơi, tôi giật mình, mấy người này rất quen, là bọn đã cho thuốc vào rượu của Lâm Tịch, khiến cô ta thất thân bởi tôi. Kẻ thù gặp nhau mà Lâm Tịch lại bình thản như không, cứ như chưa từng quen biết họ vậy.

Người có thù tất báo như Lâm Tịch, bụng dạ vô cùng thâm thúy, còn gọi tôi đến cùng tiếp đón đám người này, có lẽ đã nghĩ ra cách báo thù rồi.

Sau khi món ăn được đưa lên, tôi ăn vài miếng, đặt đũa xuống, miệng ngậm một điếu thuốc, định lấy cái bật lửa trên bàn, thế mà... có đến ba người phụ nữ cùng thò tay ra lấy. Mấy người kia chua xót nói: “Anh Ân đây thật được yêu mến quá…”

Ngay Lâm ma nữ cũng giả vờ ho hắng, trợn mắt nhìn ba nữ đồng nghiệp kia: “Làm gì thế?” Đương nhiên không phải cô ta cùng giành việc lấy bật lửa cô ta đang mắng ba nhân viên của mình.

Từ khi ngồi lên cái ghế phó ban tổng hợp, thường xuyên mặc đồ hiệu hăm hở đi qua đi lại trong công ty, đồng nghiệp nữ trong công ty cũng liếc mắt đưa tình không ít, làm lãnh đạo thật thích.

Mấy người kia đến để bàn chuyện mở cửa hàng độc quyền mới. Xem ra chỉ trong mấy tháng, nhờ vào Ức Vạn họ kiếm được không ít, định mở cửa hàng mới rồi.

Mấy cô đồng nghiệp kia không thuộc bộ phận chúng tôi, hình như bên quan hệ đối ngoại. Quan hệ đối ngoại? Tôi chú ý nhìn lại, quả nhiên có Trần Vũ Hàn. Vừa rồi cô ấy không giành lấy bật lửa, tôi cũng không để ý là cô ấy cũng ở đây. Nhưng với tính cách đó sao cô ấy có thể đi tranh giành bật lửa chứ?

https://thuviensach.vn

Một người nâng ly mời Trần Vũ Hàn: “Liên kết với Ức Vạn là việc làm đúng đắn nhất trong cuộc đời chúng tôi! Sản phẩm của Ức Vạn không chỉ có bao bì đẹp, mà chất lượng càng không còn gì để chê! Slogan của Ức Vạn là: Không chỉ có đẹp... từ mấy vị đồng nghiệp đây là có thể nhìn ra rồi, ha ha ha…”

Trần Vũ Hàn cười đáp lại, người đẹp lạnh lùng mắt phượng cười một cái là khiến đàn ông có mặt ở đó ngây ngất, tôi cũng ngất ngây. Mấy người kia cũng biết Trần Vũ Hàn là người ở ban quan hệ đối ngoại, lập tức cùng xúm lại mời rượu cô.

Nhưng điều khác biệt lớn nhất của cô với người khác chính là sự đúng mực, lạnh lùng như băng nhưng lại vô cùng quyến rũ.

Náo nhiệt một lúc lâu, Lâm ma nữ ngoắc ngón tay gọi tôi lại, ghé tai tôi nói: “Đi hỏi phục vụ loại thuốc mê lần trước bọn chúng cho tôi uống.”

“Phục vụ? Phục vụ có sao? Đây là quán ăn chứ có phải quán rượu đâu…”

“Tôi mặc kệ, mau nghĩ cách kiếm về đây cho tôi!” Lâm ma nữ nổi giận.

“À... được. Tại sao lại đánh thuốc họ? Muốn báo thù sao?”

“Gậy ông đập lưng ông. Dám chơi tôi sao? Tôi phải khiến chúng trả giá đắt!”

Tôi gãi đầu, thứ đó chắc đến quán bar mới có, không biết hiệu thuốc có bán không. Trần Vũ Hàn tiến lại nói: “Phó ban Ân, cảm ơn đã giúp tôi.”

“Chuyện nhỏ thôi, không cần khách sáo.”

Trần Vũ Hàn xuất thân từ nơi đó, có lẽ cô ấy biết ở đâu bán thứ ấy. Tôi hỏi, thế là cô ấy lấy ra từ trong gót giày một túi bột nhỏ: “Không màu không mùi, ba phút là có tác dụng, không khác gì say rượu. Anh muốn đánh thuốc bọn người kia?”

“Ừ, cho chúng say là được.”

https://thuviensach.vn

Kỹ thuật bỏ thuốc của Trần Vũ Hàn đúng là xuất quỷ nhập thần, tay nhẹ nhàng xé túi, kẽ tay kẹp một chút bột, cầm ly rượu lên mời người khác, rồi thình lình cho thuốc vào ngay cốc người ta. Tôi cũng cầm ly đi mời rượu, nhưng lại bị đối phương đưa ly đã bị Trần Vũ Hàn bỏ thuốc, làm sao đây, uống không được, không uống cũng không được...

Sau đó tôi vẫn phải

Nhân lúc mấy người kia say bí tỉ, Lâm ma nữ ném hợp đồng của chúng vào thùng rác, lấy hợp đồng mình đã chuẩn bị sẵn ký vào, còn lấy con dấu trong túi của người ta ra đóng lên. Hợp đồng mà Lâm ma nữ chuẩn bị không phải người ta không kiếm được gì mà chỉ kiếm ít hơn. Mấy tên đó chơi Lâm ma nữ một vố, lần này bị chơi lại, cũng không dám giải quyết bằng pháp luật, còn nếu khai chiến với tổng bộ thì khác nào cắt đứt đường tiền tài của mình...

Làm xong xuôi đâu đó. Lâm ma nữ hài lòng nói với chúng tôi: “Đi thôi.”

Tôi muốn đi, nhưng đã uống phải cốc có thuốc mê nên chân mềm nhũn. Thứ thuốc này quả nhiên lợi hại, cảm giác giống hệt say rượu. Chỉ có Trần Vũ Hàn biết tôi say, cô ấy dìu tôi ra ngoài.

Ngửi mùi hương trên cơ thể cô ấy, cúi xuống thấy gương mặt lạnh băng, nhớ tối hôm đó để khiêu khích Sa Chức mà tôi đã hôn cô ấy trên đường, tôi không ngại thêm lần nữa đâu...

“Trần Vũ Hàn, công việc ở ban quan hệ đối ngoại có khiến cô chịu thiệt thòi không?” Tôi hỏi.

“Gọi tôi là Vũ Hàn.” Cô ấy không trả lời tôi mà hỏi hai câu khác: “Sao anh biết số điện thoại của tôi? Tại sao anh lại giúp tôi?”

“Để nghĩ xem…” Tôi nên trả lời thế nào đây? Em đã không trả lời câu hỏi của anh sao anh lại phải trả lời chứ? “Vũ Hàn, vừa rồi anh thấy trong gót giày của em có nhiều loại thuốc xanh xanh đỏ đỏ, ngoài thuốc mê ra còn gì nữa?”

https://thuviensach.vn

Vũ Hàn không nói gì. Lâm ma nữ bỗng quay lại, nói với Vũ Hàn: "Không ngờ ban quan hệ đối ngoại lại có một nhân tài thế này, cô tên là gì?"

"Trần Vũ Hàn."

"Cái này cho cô." Cô ta lấy trong túi ra hai nghìn tệ đưa cho Vũ Hàn.

Trần Vũ Hàn nhận lấy rồi định dìu tôi đi. Lâm ma nữ lại nói: "Ân Nhiên ở lại, tôi có chuyện muốn nói với anh."

Lâm ma nữ có chuyện muốn nói với tôi? Nói chuyện gì? Tình cảm? T

Tôi ra hiệu cho Trần Vũ Hàn cứ đi trước, cô gái này, chuyện gia đình đã khiến cô ấy trở nên lạnh lùng hay trước nay cô ấy đều như vậy? Lạnh băng băng, quay người, cúi đầu, bước từng bước rời đi, thật khiến người ta có ấn tượng sâu sắc.

Lâm ma nữ giữ tôi lại làm gì? Lẽ nào vì Vũ Hàn tốt với tôi, hồng nhan ganh ghét?

Cô ta lên chiếc xe tuần dương lục địa màu đỏ chót của mình, tôi khựng người, cô ta nói: "Lên xe đi!"

Tôi lên xe, nhìn ra xung quanh, Lâm ma nữ và Sa Chức rất khác nhau. Điểm khác biệt lớn nhất chính là cảm giác khi ở bên cạnh cô ta, cứ có cảm giác gì đó khiến tôi thấy sợ hãi.

"Tôi nghĩ, tôi không nên đổ hết lỗi đêm hôm đó lên đầu anh." Lâm Tịch nói.

"Thôi, chuyện đã qua rồi…" Tôi nên cảm kích những người đã gây tổn thương cho tôi, là họ đã giúp tôi kiên cường hơn, giúp tôi trở nên sắc bén. "Dù sao thì chúng ta đối địch bao lâu nay, hận nhau tận xương tủy, chỉ hận không thể rút xương lột da đối phương. Bỗng nhiên có lại hòa bình thế này tôi lại không quen."

https://thuviensach.vn

“Tôi nói sẽ hòa bình với anh sao? Tôi cho anh hay, Ân Nhiên, chuyện này không thể hoàn toàn trách anh, nhưng anh đã trực tiếp gây tổn thương cho cơ thể tôi, nó ảnh hưởng đến cả đời tôi, anh có hiểu không hả? Thật không hiểu thượng đế nghĩ thế nào lại để phụ nữ phải chịu tội như vậy. Hồi tạo ra con người sao không biến đàn ông thành loài động vật có thể mang thai đi!” Cô ta càng nói càng tức, ngay thượng đế cũng lôi ra chửi.

“Cô tìm tôi là để nghe cô trút giận với thượng đế sao?” Mồm thì nói không thể trách tôi hoàn toàn nhưng sao tôi chẳng thấy cô ta xin lỗi nhỉ.

“Anh nghĩ tôi rỗi hơi vậy sao? Tìm anh đương nhiên là có việc, nếu không sao tôi phải lãng phí thời gian và nước bọt cho loại người như anh.” Cô ta lại trưng ra cái dáng vẻ cao ngạo đó rồi.

Tôi ngắt lời cô ta: “Sao không nói người hạ đẳng nữa?”

“Loại người hạ... Anh đừng có tưởng mặc mấy bộ đồ hiệu vào là nghĩ mình

“Mẹ kiếp, dừng xe!” Tôi thẹn quá quá giận, nộ khí xung thiên.

Xe chạy không nhanh, đằng trước đằng sau đều không có xe, tôi thò chân ra đạp phanh, tuy không biết lái xe nhưng ít nhất tôi cũng biết cái nào là phanh cái nào là ga. Xe phanh cái két.

Tôi mở cửa xe, vẫy tay với cô ta: “Người thượng đẳng, cô có biết nhiều lúc tôi thật sự muốn lột da ăn thịt cô không!”

“Lên xe! Tôi còn chuyện muốn nói!” Tôi nhận ra cô ta thật nực cười.

“Lâm tổng giám, mấy giờ rồi? Bây giờ không phải giờ làm việc, có chuyện gì mai nói. Tôi mệt rồi, tạm biệt.”

…

Mấy ngày nay trong đầu tôi toàn hình ảnh Bạch Khiết, tại sao cô ấy vẫn bài xích tôi như vậy? Tại sao cô ấy vẫn nhìn tôi với ánh mắt đó? Lẽ nào cô ấy bị bất lực? Phụ nữ cũng bất lực sao? Hình như không đúng.

https://thuviensach.vn

Có lẽ từ trước tới giờ cô ấy luôn bài xích đàn ông, lẽ nào cô ấy cũng là người đồng tính như Chi Lan?

Tôi soi gương mấy lần, nhìn thế nào cũng thấy mình không giống loại dung tục, càng không giống kẻ háo sắc!

Vương Hoa Sơn lại tìm tôi, thật ra tôi cảm thấy ông ta rất phiền phức, có chuyện gì không thể nói được qua điện thoại sao?

"Tại sao tối qua Lâm Tịch lại gọi cậu cùng đi gặp khách hàng?" Ông ta hỏi.

Con người ấy mà, một khi đã làm chuyện gì hổ thẹn thì khó lòng thoải mái được. Giờ tuy tôi không đến mức sợ sệt như trước nhưng cứ đứng trước người này là tôi lại không được tự nhiên cho lắm. "Cô ta... cô ta bảo tôi uống được rượu nên gọi đi cùng."

"Cô ta nói những gì?"

"Không nói gì cả. Sau đó tôi cãi nhau với cô ta. Cô ta chửi tôi là... người hạ đẳng, thế là cãi nhau.

"Cô ta không nói gì về những chuyện liên quan đến Mạc Hoài Nhân sao?"

Lúc này tôi mới bừng tỉnh, phải rồi, hôm qua cô ta nhất quyết muốn nói chuyện, ngoài việc đó ra còn có thể là gì chứ? Lúc đó tôi bực quá nên không suy nghĩ gì đã bỏ đi...

"Không có."

"Ân Nhiên, cậu nhớ kỹ, trong thời gian gần tới đâv chắc chắn chúng sẽ có hành động. Tôi nghi ngờ sẽ như lần trước, lấy hàng trong kho đi. Chỉ tám mươi vạn không thể thỏa mãn chúng được." Thật không hiểu Vương Hoa Sơn và Lâm Tịch có thâm thù đại hận gì nữa?

"Vương... Vương tổng... Tôi muốn nói một câu, tôi cảm thấy con người Lâm tổng giám tuy có hung hăng nhưng nhìn thế nào cũng không giống loại

https://thuviensach.vn

người đó”

“Nhìn? Lòng dạ con người không thể nhìn bằng mắt được. Đám người đó, tôi nhất định sẽ khiến chúng phải trả giá!”

“Vương tổng... tôi cứ cảm thấy kẻ đứng sau sai khiến Mạc Hoài Nhân và Hoàng Kiến Nhân là phó tổng giám Tào. Vì trước đây có lần tôi thấy họ cùng…” Tôi còn chưa nói hết thì sắc mắt Vương Hoa Sơn đã biến đổi.

“Tào Sắt, cậu có biết Tào Sắt có quan hệ gì với tôi không? Anh bạn trẻ, lời nói không thể nói bừa được, nói bừa không tốt cho bản thân chút nào đâu.” Ông già này tin tay họ Tào thế sao? Thà tin hắn chứ không tin người tình của mình. Lẽ nào Lâm ma nữ thường xuyên cắm sừng ông ta, sau đó Lâm ma nữ ôm hận nhen nhóm ý định lấy trộm hàng?

“Vương tổng, có phải Lâm tổng giám muốn tự mình làm không?”

“Đúng vậy, cô ta đã muốn tách ra lâu rồi, trong mắt cô ta căn bản không còn lão tổng tôi đây nữa! Cậu hãy giúp tôi trông chừng Mạc Hoài Nhân, hắn không dễ đối phó đâu! Cậu giúp tôi hạ bệ được hắn là lập đại công, đừng nói một chức trưởng ban, ngay giám đốc tôi cũng cho cậu làm! Còn tiền thì dễ nói thôi!”

“Vâng.”

Cho đến lúc này tôi căn bản không thể phân biệt được đâu là tốt đâu là xấu. Mạc Hoài Nhân và Hoàng Kiến Nhân đương nhiên chẳng phải loại lương thiện gì. Vương Hoa Sơn lại cứ nói Lâm ma nữ làm những chuyện phạm pháp đó, nhưng tôi lại cảm thấy dù cô ta hung dữ nhưng không phải loại người xấu xa, ở bộ phận tiêu thụ có ai không biết con người cô ta thế nào? Ngược lại, Vương Hoa Sơn lại coi trọng Tào sắt. Tào phó tổng giám như thế, điều này khiến tôi nghi ngờ...

Tôi hỏi một vài đồng nghiệp trong văn phòng cũng không biết được lai lịch của tay họ Tào kia, chỉ biết hắn ta được điều về từ tổng bộ. Vô tình tôi lại hỏi được chuyện khác, trong văn phòng có rất nhiều tin đồn, nói đại mỹ

https://thuviensach.vn

nhân Bạch Khiết, giám đốc nội vụ của bộ phận nào đó có liên quan tới phó tổng giám Tào, chức giám đốc nội vụ này chính là do hắn cho Bạch Khiết.

Là thật hay giả vậy?

Tôi cũng biết Bạch Khiết khác với những người phụ nữ khác, mỹ thiếu phụ đã ly dị khó tránh khỏi việc bị người ta chọc ngoáy. Đám người toàn nói chuyện thị phi kia, ngoài những nữ đồng nghiệp ghen ăn tức ở với dung nhan của Bạch Khiết còn có những nhân viên nam theo đuổi mà không được, ví như Mạc Hoài Nhân, còn có một số người cho rằng Bạch Khiết yếu đuối dùng nhan sắc đổi lấy chức vị là có thể tự tung tự tác trong công ty.

Lâu dần là có thể suy đoán được đầu mối trong bộ phận tiêu thụ của Ức Vạn, Hoàng Kiến Nhân và Mạc Hoài Nhân là một hội; tay giám đốc họ Trịnh cùng một đám đồng liêu là một bọn, chúng thù địch tôi, vì tưởng tôi cùng hội với Mạc Hoài Nhân mà. Còn phó tổng giám Tào và Lâm Tịch thì tôi không biết họ thuộc hội nào. Tôi nghi ngờ phó tổng giám Tào chỉ đạo bọn Mạc Hoài Nhân, còn Lâm Tịch thì chỉ đạo hội giám đốc Trịnh. Nhưng tôi cứ có cảm giác còn một hội nữa không thuộc hai nhóm kia, mà thế lực cũng rất lớn...

Chỉ một văn phòng nhỏ tí thế này đã lục đục đấu đá thế này, tôi thấy mệt thay cho bọn họ...

Từ tối hôm đó Bạch Khiết không liên hệ với tôi nữa. Tôi là loại háo sắc mà, phải cho người ta có thời gian chấp nhận dần dần. Thời gian dần trôi, càng ngày càng thấy nhớ, có lúc tôi tự mắng mình sao lại đa tình thế, đứng núi này trông núi nọ, gặp một mà yêu hai...

Sau đó dần dần tôi cũng nghĩ thông rồi, không thể tùy tiện nói yêu, nói lời hứa hẹn chính là gánh nợ vào thân. Không phải tôi đa tình, mà là tôi không có cơ sở kinh tế hùng hậu, vừa biết đằng sau vẻ ngoài phong lưu mũ áo chỉnh tề, tôi thực chất là một thằng nghèo rớt mồng tơi, thì người ta chạy còn không kịp. Nhớ lại hồi xưa Mẫu Đơn vừng thề non hẹn biển, nói gì mà ở bên nhau đến thiên trưởng địa cửu. Sau khi vào đại học, ban đầu vẫn tin

https://thuviensach.vn

tưởng sẽ cùng tôi đồng cam cộng khổ, nhưng chưa được mấy tháng đã theo người khác rồi. Những lời hứa năm nào chỉ như gió thoảng bên tai, người từng nói mãi mãi không rời xa đã sớm đi về nơi chân trời nào rồi. Lý Bình Nhi thì càng khoa trương hơn, vừa biết tôi còn phải nuôi gia đình có hai đứa em gái học đại học thì lập tức trở mặt, lừa tiền của tôi rồi còn bịa đặt vì bạn trai nên mới làm thế. Sau đó gặp mấy người Sa Chức, càng ngày càng cảm thấy giống diễn kịch. Nhưng giờ xem ra Sa Chức là thành thật nhất trong số họ, ít nhất thì Sa Chức còn nói thẳng thắn thích cơ thể tôi, còn cho tôi mượn nhiều tiền như vậy. Ai bảo con gái vô tình vô nghĩa?

Người ta giả dối với tôi nhưng tôi lại thật lòng với họ, chỉ có mình là thiệt thòi, xót xa. Nhưng tôi lại không chịu hối cải, biết rõ như thế sẽ khiến mình đau lòng nhưng vẫn cứ làm.

Đến cửa văn phòng của Bạch Khiết, thấy cô ấy không ngừng ho, nhìn dáng vẻ yếu ớt đang ho đó thật khiến người ta thương xót. Tôi đi mua lê cắt thành từng miếng nhỏ cho vào cốc, rót chút nước lọc, bỏ hai viên đường, lặng lẽ mang vào cho cô ấy: “Uống đi.”

Bạch Khiết mím môi, gật đầu, vẻ mặt kỳ lạ, không hiểu đang vui hay buồn. Vừa hay phó tổng giám Tào xuống thị sát văn phòng của họ, thật ra hắn đến để gặp Bạch Khiết. Thấy tôi, hắn nói mấy câu: “Phó ban Ân không ở phòng tổng hợp quản lý công việc mà chạy đến ban nghiệp vụ làm sao? Ồ, tôi biết rồi, phó ban Ân lo lắng một vài nhân viên bị cảm sẽ Ảnh hưởng công việc đúng không? Việc này để phó tổng giám tôi làm là được mà, không cần phiền đến phó ban Ân.” Hắn ta cứ nhấn mạnh địa vị mình cao hơn tôi.

Có thể thấy lời đồn có thể là thật, không có lửa làm sao có khói.

Phó tổng giám Tào theo đuổi Bạch Khiết, điều này cũng không có gì lạ, cho dù là Vương Hoa Sơn theo đuổi Bạch Khiết thì tôi cũng chẳng thấy lạ. Vì Bạch Khiết có thứ khí chất cuốn hút người khác mà không ai cưỡng lại được. Trên thế gian này có hai loại phụ nữ: xinh đẹp thời thượng và thông minh giỏi giang. Nhưng khi một người phụ nữ được chiếu sáng bởi sự xinh

https://thuviensach.vn

đẹp thời thượng, trí tuệ, sự tự tin, tính hài hước, và kiến thức văn hóa, cô ta sẽ vô cùng nổi bật. Bạch Khiết chính là người phụ nữ vạn người có một như thế.

Tôi lặng lẽ rời khỏi văn phòng của họ, Bạch Khiết cảm động nói với tôi: "Ân Nhiên, cảm ơn cậu!

Tôi còn tin được cô ấy không? Tôi từng có lần thề sẽ không bận tâm đến cô ấy nữa, ngay bản thân tôi cũng không tin được tôi nữa...

Bây giờ A Tín quản lý kho đã thành thạo lắm rồi, có cậu ấy và em gái ở đây tôi yên tâm hơn nhiều. Tôi cũng chuyển sang nhà tập thể của công ty, A Tín ở phòng của tôi trong kho. Cuối cùng cũng rời khỏi địa lao, nằm trong căn phòng đẹp đẽ ngắm nhìn những ngôi sao lấp lánh ngoài cửa sổ, tôi nhớ đến Sa Chức, người đã từng giúp đỡ và cho tôi sự tự tin. Nếu không có cô ấy thì cũng không có tôi ngày nay, cô ấy đã dạy tôi cách tiến về phía trước.

Trong lúc mơ màng có người gõ cửa...

Nhớ tối hôm ở bệnh viện lần tôi bị Lâm ma nữ ném ống bút thủy tinh vào đầu, Sa Chức giống tiên nữ hạ phàm dắt tay tôi đi trên những tầng mây lơ lửng. Giờ nhớ lại cô ấy không chỉ là một giấc mộng, cô ấy giống như thiên sứ mà ông trời phái xuống giúp tôi vậy. Cuộc đời con người giống như một buổi vũ hội, người dạy bạn những bước nhảy đầu tiên chưa chắc đã nhảy cùng bạn đến khi tiệc tàn...

Tôi mở cửa, một luồng gió lạnh như thổi từ địa ngục ùa vào theo người phụ nữ trước mặt.

"Tôi muốn hỏi anh một câu." Cô ấy lúc nào cũng lạnh băng băng như thế.

"Vũ Hàn, nghe nói em được Lâm tổng giám nâng lên làm giám đốc ban quan hệ đối ngoại, anh còn định lúc nào đó đến chúc mừng em." Tôi nghĩ thầm, hình như Vũ Hàn đã biết Bạch Khiết là nhân viên ở đây, hơn nữa còn biết quan hệ giữa tôi và Bạch Khiết. Với tính cách của mình, nếu biết là

https://thuviensach.vn

Bạch Khiết giúp thì có thể cô ấy sẽ dọn đồ đi luôn. Xem ra tôi đành nói là ý của tôi, không liên quan đến Bạch Khiết...

“Đi nào, đi chúc mừng.”

“Vũ Hàn, chỗ anh có rượu, uống ở đây là được.”

“Tôi thích ở quán bar!” Cô ấy lạnh lùng nhìn vào mắt tôi. Cái lạnh ẩn chứa tình ý đó khác hẳn với cái lạnh thấu xương của Lâm ma nữ, bạn sẽ nhận ra bạn rất thích sự “chăm sóc đặc biệt” của ánh mắt lạnh lùng đó.

Khu nhà tập thể của bộ phận tiêu thụ chia hai khu nam nữ giống như ký tc trong trường học vậy, trong tiểu khu trồng cây cối hoa cỏ, bố cục khéo léo, môi trường thanh nhã. Đây chính là sự khác biệt giữa công ty có tiền có thực lực và các công ty nhỏ. Giờ đã là chín giờ tối, trong tiểu khu vẫn còn rất nhiều người chơi bóng, có lẽ cô ấy sợ người khác nói này nọ nên kéo tôi tránh đi xa.

Cùng cô ấy ra khỏi tiểu khu, tôi đến kho hàng một chuyến, tối nào tôi cũng đến kho kiểm tra xem cửa đã đóng chặt chưa, hàng hóa có ổn không... Không phải tôi không tin tưởng A Tín và An Lan, chuyện gì tốt nhất cũng nên tự mình kiểm tra mới yên tâm được. “A Tín, có chuyện gì nhớ gọi cho tôi.”

“Em biết rồi, lão đại.”

“Nhờ vào sự cẩn thận kỹ lưỡng này mà lão tổng nhìn anh bằng con mắt khác?” Vũ Hàn hỏi.

“Hì hì... đó là thói quen tốt, em thấy có đúng không? Đi nào, chúng ta đến quán nào đây?”

“Đi bộ đi... gặp quán nào thì vào quán đó luôn.” Cùng cô ấy đi trên con đường rộng thênh thang, từng cơn gió nhẹ thổi qua dễ chịu vô cùng. Hai chúng tôi không ai nói gì, chỉ đi như thế.

Con xe Audi A6 quen thuộc lại xuất hiện, phanh cái két bên cạnh chúng tôi. Cái đầu của phó tổng giám Tào Sắt thò ra: “Ân Nhiên, tình yêu cần có

https://thuviensach.vn

tiền bạc để duy trì...!” Nói xong lão rồ ga chạy mất.

Người phụ nữ trong xe hình như là Bạch Khiết. “Bạch Khiết?” Tôi lầm bầm.

“Là Bạch Khiết.” Trần Vũ Hàn nói.

Tôi ngại ngùng nhìn Trần Vũ Hàn...

“Tôi vẫn luôn nghi ngờ, với thân phận của tôi, không có cả bằng tốt nghiệp đại học mà lại được vào công ty Ức Vạn. Là Bạch Khiết bảo anh giúp tôi đúng không?” Cuối cùng thì Trần Vũ Hàn cũng biết...

Tôi nghĩ một chút, nói dối: “Vũ Hàn, tối hôm đó, lần đầu tiên gặp em, anh rất sốc. Anh cảm thấy người xuất chúng như em không nên làm việc tiếp khách thế này. Vậy là anh... liền dùng chức quyền…”

“Trên thế gian không có tình yêu vô duyên cớ. Bộ phận kho các anh vừa hay cần người, do anh phụ trách. Bạch Khiết nhờ anh giúp, lại thích Bạch Khiết thế là nhận lời giúp. Không ngờ người đến lại là tôi, đúng không?”

“Em... em biết hết rồi sao?”

“Tôi đoán thôi. Nếu anh tiếp tục nói dối thì tôi sẽ tin anh giúp tôi không phải vì Bạch Khiết.”

Tôi gãi đầu: “Vũ Hàn, dù anh và Bạch Khiết có gạt em không thì bọn anh đều muốn tốt cho em, đừng làm những việc bán rẻ linh hồn như thế nữa…”

Trong khi nói chuyện đã đến quán rượu, rất tĩnh lặng, hơn mười giờ rồi sao ít người vậy nhỉ? Tiếng saxophone du dương trầm bổng, chúng tôi vào trong gọi rượu.

“Thật ra, tôi không thích quán bar, nó sẽ khiến tôi có những hồi ức buồn.” Vũ Hàn nói.

“Nếu đã thế sao lại muốn anh đến đây cùng em?”

https://thuviensach.vn

“Anh lo tôi biết Bạch Khiết giúp mình sẽ giận dữ bỏ đi, đúng không?”

Tôi gật đầu.

“Vậy thì, anh đã biết thân thế của tôi rồi?”

“Biết một chút.”

Cô ấy ngừng lại, nhấp ngụm rượu: “Từ khi hiểu chuyện là tôi biết bố mẹ bất hòa rồi. Mẹ tôi có người đàn ông khác bên ngoài, mỗi lần đại chiến gia đình bùng nổ là tôi đều sợ hãi ôm chặt lấy búp bê trốn trong góc nhà khóc. Khi tôi lớn hơn một chút, mẹ bỏ đi theo người ta, tôi ở với bố. Ngày nào bố tôi cũng rất bận rộn, bận nuôi tôi và chú, không có thời gian rảnh chăm sóc tôi. Từ nhỏ tôi đã vô cùng cô đơn, năm học cấp ba bố tôi bị tai nạn, nằm trên giường bệnh ba năm mãi đến mấy tháng trước thì qua đời. Trong mấy năm này đều là chú Trần Thế Mỹ nỗ lực kiếm tiền chữa trị cho bố, cho tôi đi học. Chú tôi nói chú ấy mở siêu thị, còn bảo sau khi đủ tiền sẽ đưa bố tôi ra nước ngoài làm phẫu thuật. Sau đó xảy ra chuyện tôi mới biết chú ấy lừa đảo để kiếm tiền.”

Cô ấy cúi đầu, lạnh lùng nhìn ly rượu: “Tôi thi đỗ vào Học viện điện ảnh của thành phố Hồ Bình, có lẽ cuộc hôn nhân của bố mẹ tôi đã để lại quá nhiều bóng đen, tôi không tin vào tình yêu, lại càng ghét đãn ông ân cần. Tôi cảm thấy họ đều là đồ gi dối hết, chẳng qua là ham mê sắc đẹp của tôi mà thôi. Bọn con trai toàn nói sau lưng tôi là người đẹp lạnh lùng, bọn con gái chế giễu tôi giả vờ thanh cao, nhưng có ai hiểu được nỗi khổ trong lòng tôi chứ? Không phải tôi không muốn yêu mà là tôi yêu không nổi. Con người sống trên đời này không yêu sẽ bị coi là khác người, tin đồn dấy lên, tôi chấp nhận một người học nghiên cứu sinh. Anh ấy hơn tôi hai tuổi, trung thực vững chãi, rất tốt với tôi, ai cũng nói chúng tôi rất xứng đôi. Tôi và anh ấy qua lại một năm, chưa từng thấy ngượng ngùng, anh ấy rất dịu dàng, cũng rất nghe lời tôi. Nhưng tôi cảm thấy ở bên anh ấy chỉ là một kiểu đối phó, là sự lựa chọn khiên cưỡng. Tận sâu trong trái tim tôi chưa bao giờ có cảm xúc mãnh liệt với anh ấy, càng không biết đến sự nhớ nhung đến phát điên. Ở bên anh ấy thậm chí tôi còn có thể tưởng tượng được cuộc sống

https://thuviensach.vn

mấy chục năm sau như thế nào: kết hôn sinh con, sống một cuộc sống vô vị, nhạt nhẽo.

Sau khi chú tôi xảy ra chuyện, chúng tôi không còn gì nữa, rơi từ thiên đường xuống địa ngục. Anh ấy biết được điều đó, vốn tưởng anh ấy sẽ dịu dàng ở bên cạnh khích lệ tôi. Nhưng nào ngờ anh ta theo đuổi tôi là vì tiền...

Anh ta đá tôi, tôi thấy anh ta ôm đứa con gái khác ở cổng trường. Lúc đó tôi đã có con với anh ta., ba tháng rồi, tôi lặng lẽ đi phá. Bố tôi không có tiền bị bệnh viện đuổi về, tôi đành phải đi kiếm tiền khắp nơi. Những người họ hàng thân thích, bạn bè trước đây vừa biết tôi đến mượn tiền là tránh mặt. Tôi đành đi vay nóng, tiền điều trị cao ngất ngưởng, số tiền tôi có được cũng chỉ như muối bỏ bể. Cuối cùng bố tôi đi rồi, không còn phải chịu sự hành hạ, giày vò nữa. Tôi không buồn, tôi rất vui. Vì trước khi đi bố đã rất vui.

Sau khi bố tôi qua đời, chú tôi ở trong tù đau đớn đến không muốn sống nữa, cũng bị bệnh mà qua đời. Lúc đó tôi rất muốn đi theo họ, nhưng rồi tôi nghĩ, họ đã hy sinh nhiều vì tôi như vậy, lẽ nào tôi lại chôn họ ở khe núi trong làng sao? Ngay một nơi an nghỉ tử tế cho họ tôi cũng không có, như thế làm sao báo đáp được họ?

Vì tiền học và nợ nần chồng chất, để thằng đã bỏ tôi không coi thường, tôi bắt đầu đi tìm việc. Chưa tốt nghiệp đại học... không phải thấp, nhưng cũng chẳng cao, tôi không muốn làm mấy việc lương nghìn tệ, đành phải làm gái phục vụ rượu trong quán bar. Nhưng tôi chưa bao giờ để khách hàng có được thân thể mình. Lần trước anh hỏi số thuốc trong gót giày của tôi là những gì, một số là thuốc khiến người ta nảy sinh ảo giác. Nếu phải ngủ cùng khách tôi sẽ lén cho anh ta uống thuốc này, rồi hôn, cởi quần áo, tôi luôn nắm đằng chuôi. Anh ta uống thuốc rồi dần dần sẽ ngủ mất, sáng sớm toàn thân mệt nhoài, nhớ lại sẽ tưởng rằng đã có một đêm điên cuồng... Sau đó tôi gặp anh. Cảm ơn anh đã nhận tôi vào công ty."

Tôi thở dài: "Vũ Hàn. không phải chỉ em thê thảm vậy đâu, dù là A Tín, hay Sa Chức, hay là anh, hoặc Bạch Khiết, mỗi người đều có nỗi bi thảm

https://thuviensach.vn

riêng của mình. Con người được sinh ra trên thế giới này vốn dĩ để chịu tội.”

“Giao thiệp, tôi rất thích công việc này. Tôi sẽ không bỏ đi đâu, đây là cơ hội tốt nhất trong đời tôi. Tôi mà đi thì thật sự sẽ suy đồi mất.”

Tôi mừng thầm: “Em nghĩ vậy thì tốt quá rồi! Nhất định em sẽ làm tốt thôi. Anh tin em!!!”

Miệng kề ly rượu, nụ cười thoáng ẩn thoáng hiện, cô ấy nói: “Tôi đã quen nhìn những kẻ hủ bại của trần thế, thật sự chưa từng thấy người nào thẳng thắn bộc trực không bị đồng hóa như anh!"

“Giờ anh cũng không tin lắm vào chuyện ác giả ác báo nữa rồi. Vũ Hàn, việc học của em thế nào?”

“Học hành? Trước đây khi còn tiền tôi không nghĩ nhiều, cứ ngây thơ nghĩ sau khi tốt nghiệp là tìm được một công việc tốt. Nhưng khi đã thực sự bước vào xã hội, tôi cảm thấy việc dạy trong trưởng hoàn toàn là công cốc, mất nhiều tiền như vậy, mỗi năm mấy vạn tệ, khi tốt nghiệp thì ai cũng tìm được công việc lương mấy vạn tệ một năm sao?”

“Đúng rồi Vũ Hàn, sao em biết Bạch Khiết ở đây?” “Một lần lên trang web của công ty, thấy tin đổi giám đốc nội vụ, tên giám đốc mới là Bạch Khiết. Tôi đã nghi ngờ rồi, sau đó dần dần tôi điều tra được. Công ty cần chọn một người trong ban quan hệ đối ngoại để làm người đại diện sản phẩm, chụp Anh quảng cáo. Sau khi Bạch Khiết biết được, cảm thấy nhân viên mới như tôi không thể được nhận chuyện tốt như thế, bèn đi lấy lòng phó tổng giám Tào để giúp tôi. Chức vụ giám đốc bộ phận chăm sóc khách hàng hiện giờ của Bạch Khiết cũng là sự quan tâm đặc biệt của phó tổng giám Tào dành cho Bạch Khiết.”

“Tay họ Tào này đúng là có bản lĩnh.” Trước đây vì Lý Bình Nhi tôi đã có xích mích với hắn, giờ lại vì Bạch Khiết nữa.

“Tôi rất cảm kích việc Bạch Khiết bất chấp tất cả giúp đỡ tôi. Tối nay là sinh nhật của Bạch Khiết, phó tổng giám Tào đã bao cả tầng hai của quán

https://thuviensach.vn

này để chúc mừng Bạch Khiết

Không ngờ hắn lại chi tiêu phóng khoáng như vậy. Có lẽ vừa rồi hắn nói đúng, tình yêu cần có tiền bạc để duy trì.

“Em biết thế còn kéo anh tới đây, để anh khó chịu sao?” Tôi xót xa nói.

Vũ Hàn cười tựa đóa hoa nở kiêu ngạo trong gió lạnh: “Không biết anh đã đọc tiểu thuyết võ hiệp của Lưu Tâm chưa? Trong đó có một câu tôi mãi mãi không thể quên: thay vì lấy lòng kẻ khác, không bằng trang bị cho bản thân; thay vì trốn tránh hiện thực, không bằng mỉm cười đối diện với cuộc đời; thay vì sợ bóng sợ gió, không bằng ngẩng đầu tấn công trước.”

“Ngẩng đầu tấn công? Người ta có bối cảnh, còn anh có cái gì chứ? Em đã đọc tác phẩm của Tiêu Tứ chưa? Trong đó có câu thế này: quần bò rách sao có thể đứng cạnh bộ com-lê, đàn ghi-ta của tôi sao có thể hòa tấu cùng pi-a-nô của anh?”

“Bạch Khiết không hề có quan hệ với phó tổng giám Tào, vì thế hắn mới cố gắng lấy lòng Bạch Khiết như vậy.”

“Sao em biết? Có thể là hắn đang duy trì quan hệ với cô ấy!” Sau khi biết Bạch Khiết và tay họ Tào có liên quan là tôi chẳng có tâm trạng gì nữa. Tuy biết rõ không xứng với cô ấy nhưng cũng không thể để tay bạch tuộc họ Tào đó sỉ nhục chứ? Trần Thế Mỹ... nếu Trần Thế Mỹ không lừa tiền, dù cô ấy có ở bên hắn thì tôi cũng phục hơn.

“Nếu đàn ông ai cũng như anh thì thật tốt. Anh lên gọi cô ấy đi...”

“Đùa gì vậy... Anh lên gọi cô ấy chịu xuống sao?” Hơn nữa? phó tổng giám Tào đã bao cả tầng hai cho cô ấy, cô ấy theo tôi xuống, như thế không phải trò cười sao?

“Sao anh lại nhát gan thế nhỉ? Không phải anh thích cô ấy sao? Nhìn người ta trong vòng tay kẻ khác anh vui được à? Đi đi, gọi cô ấy xuống!”

Với thân phận của tôi mà lên gọi Bạch Khiết? Cô ấy có chịu không? Không chỉ cô ấy không xuống mà còn bị phó tổng giám chế giễu. Thấy tôi

https://thuviensach.vn

cứ ngồi yên không động đậy gì, Vũ Hàn lại nói: "Đưa di động đây, anh nói với Bạch Khiết là Trần Vũ Hàn đã biết hết mọi việc, đến để tính sổ với cô ấy, không may bị xe đâm chết ở cửa! Chắc chắn cô ấy sẽ xuống!

"Á... bảo em bị xe đâm chết... thế thì không tốt cho lắm.." Tôi cứ cảm thấy có phải vì tôi thiếu cương quyết nên mới không có được người đẹp. Nếu lần đó tôi mạnh mẽ hơn, nói làm là làm, tối hôm đó chiếm luôn cô ấy thì cũng không đến nỗi thế này...

Vũ Hàn nhìn tôi khinh thường, lấy di động của mình gọi cho Bạch Khiết: "Bạch Khiết... Tôi đã biết việc chị sắp xếp cho tôi vào công ty... đang cùng Ân Nhiên đến quán rượu tính sổ với chị. Nhưng... nhưng... Ân Nhiên bị đâm xe ở trước quán, chết rồi.."

Sau đó cô ấy ngắt điện thoại, nói: "Như thế cũng tốt, lại biết được trong lòng Bạch Khiết anh quan trọng đến mức nào."

Woa... người phụ nữ này không hổ là sinh viên điện ảnh, diễn kịch mà cứ như tôi bị xe đâm chết thật ấy...

"Vũ Hàn... nhỡ anh bị xe đâm chết thật thì anh sẽ mời em diễn khóc trước mộ." Tôi đùa.

"Trước mộ anh? Thế thì không phải là diễn mà là sự thể hiện chân thật."

Bạch Khiết chầm chậm bước xuống cầu thang trên đôi giày cao gót năm phân. Tôi và Vũ Hàn cùng đứng dậy, cô ấy mặc chiếc váy màu xanh lam nhạt ánh lên những tia sáng bàng bạc cao quý, bên dưới còn có lớp váy voan mỏng ẩn hiện cặp chân thon gọn bên trong.

Khi nhìn thấy tôi cô ấy sững người, thì ra Bạch Khiết thật sự rất bận tâm đến tôi. Cô ấy nhìn tôi với ánh mắt thiết tha, tôi cũng to gan nhìn thẳng vào mắt cô ấy.

Không biết Vũ Hàn lấy đâu ra một bó hoa hồng đưa tôi: "Tặng cô ấy đi."

Tôi ôm bó hoa tiến đến trước mặt Bạch Khiết, lúc này cô ấy biết tôi và Vũ Hàn lừa mình, cũng không biết cô ấy đang nghĩ gì, ánh mắt có chút giận

https://thuviensach.vn

dữ. Tôi tặng hoa cho cô ấy: “Chị Bạch, chúc mừng sinh nhật!”

Phó tổng giám Tào cũng chạy xuống: “Ồ... tôi còn tưởng có chuyện gì, thì ra phó ban Ân cũng tới chúc mừng sinh nhật giám đốc Bạch à? Phó ban Ân, tình yêu cần phải oanh liệt.” Tôi biết ý của hắn ta, tình yêu không chỉ cần tiền bạc để duy trì mà còn cần tiền duy trì một cách oanh liệt. Giống như hắn vậy, bao cả tầng hai của quá

Phó tổng giám Tào vừa dứt lời thì tiếng nhạc saxophone ngừng, giai điệu bài “My heart will go on” vang lên, những ánh đèn đủ màu sắc chiếu rọi khiến cả quán rượu biến thành thiên đường nơi nhân gian.

Ánh đèn huỳnh quang chiếu lên từng chùm bóng ở mọi góc phòng, những quả bóng kết lại thành rất nhiều hình trái tim lớn, giăng đầy băng rôn đủ sắc màu: Chúc mừng sinh nhật. Bạch Khiết, sinh nhật vui vẻ...

Tôi còn thấy trên tất cả những chiếc bàn trong quán đều có một bó hoa hồng...

Mọi thứ đều do Vũ Hàn sắp xếp.

Trần Vũ Hàn nâng ly mời phó tổng giám Tào: “Phó tổng giám, tôi là nhân viên mới ban quan hệ đối ngoại...”

Hắn ta tỏ vẻ bực bội: “Tiểu Bạch, chúng ta về.”

Bạch Khiết giống như một đám mây dịu dàng đến trước mặt tôi, gương mặt thanh tú nở nụ cười đẹp như hoa nở mùa xuân, khẽ thơm lên má tôi một cái. Rặng liễu xanh mướt sao sánh được với mái tóc em; làn sóng gạn biếc xanh sao sánh được với đôi mắt em? Ngắm nhìn gương mặt của em cảm giác như cả thế giới chìm đắm trong ánh nắng tươi sáng của mùa xuân. Chỉ một cái chạm khẽ đó đã khiến tôi hồn bay phách lạc.

Phó tổng giám Tào để lại một câu cho tôi: “Ân Nhiên, rồi sẽ có ngày cậu phải hối hận!” rồi hùng hổ bỏ đi.

Tôi ngoảnh lại cũng không thấy Trần Vũ Hàn. Cô ấy đã lên sân khấu để hát, giọng phát du dương bay bổng. Vũ Hàn cũng giống một cánh bướm

https://thuviensach.vn

đêm dập dìu dưới ánh đèn nhiều màu.

Tôi ngồi cùng Bạch Khiết ở chỗ vừa nãy ngồi với Trần Vũ Hàn, trên mặt bàn thủy tinh có thêm một cái bánh kem hình trái tim, bên trên có viết số 26 rất lớn. Bạch Khiết hai mươi sáu tuổi sao? Vũ Hàn thật cẩn thận...

Làm điều xấu thì hay chột dạ, giờ tôi giống như đang diễn kịch vậy, mồ hồi cũng túa ra không ngừng. Nhìn kỹ thấy trên chiếc bánh còn có mấy hàng chữ: Màn mục sơn hà không niệm viễn, lạc hoa phong vũ cánh thương xuân. Bất như liên thủ nhàn tiền nhân.

Câu thơ của Yến Thù ý nói khi núi cách xa, hoa tàn nguyệt lặn rồi mới biết trân trọng người trước mắt mình. Những dòng chữ này là Vũ Hàn viết lên muốn Bạch Khiết hiểu ý tứ của tôi.

Nhìn Bạch Khiết dáng vẻ ôn tồn nho nhã xinh đẹp động lòng người, tôi nhận ra kẻ nghèo túng như tôi còn không an phận huống hồ là những kẻ có tiền có quyền. Nếu hôm nay Trần Vũ Hàn không sắp xếp hết những điều này thì có lẽ tối nay Bạch Khiết sẽ trở thành sở hữu của Tào Sắt thật.

Bạch Khiết vẫn đang ngây ngất: “Cảm ơn cậu. Ân Nhiên.”

Chỉ một câu đó thôi, dù có chết tôi cùng thấy đáng (tôi chỉ được vậy thôi sao)...

Trong hoàn cảnh khiến lòng người mê đắm này, tôi cũng có dũng khí để theo đuổi tình yêu. Lấy bật lửa châm nến trên bánh: “Chị ước đi.”

Bạch Khiết nhắm mắt ước, thổi tắt nến, cắt một miếng bánh đưa cho Vũ Hàn trên sân khấu. Vũ Hàn lạnh lùng nhận lấy, ăn vài miếng, cúi người với Bạch Khiết rồi rời khỏi quán.

Thời đại bây giờ, giao dịch nhiều hơn giao lưu, người tình nhiều hơn người yêu, sự cố tình yêu nhiều hơn câu chuyện tình yêu, tình yêu cưỡi ngựa xem hoa nhiều hơn tình yêu thủy chung son sắt. Trải qua nhiều chuyện như vậy tôi cũng không còn ấu trĩ tới mức tin vào tình yêu nữa, chỉ

https://thuviensach.vn

có thể mơ mộng, mơ mộng về một niềm hạnh phúc sớm nở tối tàn, hạnh phúc dù chỉ trong một đêm.

Bạch Khiết ăn mấy miếng bánh, quay sang tôi cười thân thiện: “Còn giận tôi không?" Làn da trắng nõn, đôi mắt long lanh có thần, chiếc mũi thẳng mà cao, một vẻ đẹp thuần khiết. Cô ấy có ngũ quan và dáng người hoàn toàn đáp ứng tiêu chuẩn thẩm mỹ của đàn ông tự cổ chí kim: gương mặt trái xoan, đôi mắt bồ câu, đôi mồi hồng anh đào và dáng người với những đường cong hoàn hảo. Cái “vốn đẹp" tiêu chuẩn đó có thể nói là chuẩn mực trong mọi thời đại, cộng với khí chất thanh cao nho nhã, đàn ông có phát điên lên cũng chẳng có gì lạ.

“Đúng là từng vô cùng tức giận, nhưng giờ thì hết rồi.”

Cô ấy khẽ trách: “Cậu ấy, cứ như đứa trẻ to xác. Giận cái là đi mất.” Cô ấy muốn nói lần trước khi tôi muốn hôn, nét mặt và cử chỉ của cô ấy khiến tôi giận bỏ đi.

“Không quay người bđi thì có chuyện gì nói được chứ? Mỗi lần nghĩ đến việc chị coi tôi là tên háo sắc không giận không được”

“Tôi không chỉ coi cậu là tên háo sắc, tôi coi tất cả đàn ông tiếp cận mình là tên háo sắc hết. Vì tôi bị trở ngại về tình dục...”

“Trở ngại về tình dục? Bệnh gì vậy?” Tôi hỏi. “Chồng tôi thuộc loại hình đàn ông chín chắn điềm đạm. Năm đó khi theo đuổi tôi đã nổi bật lên như con tôm hùm được cả hương lẫn vị. Bạn bè đều nói sau này tôi sẽ có cuộc sống của bà hoàng rồi. Nhưng tôi lại là người phụ nữ có tình mẫu ni rất sâu đậm, khi đã yêu người đàn ông nào thì không muốn anh ấy chịu khổ, càng không thể nhìn người đàn ông mình yêu ngày nào cũng đeo tạp dề, chìm vào thế tục. Sáng nào tôi cũng dậy trước anh ấy, khi đánh răng rửa mặt tiện thể sẽ đổ nước đầy cốc, lấy kem đánh răng cho anh ấy, sau đó làm bữa sáng. Tối tan làm, việc đầu tiên khi về nhà là tôi vào bếp làm cơm cho anh ấy. Trước khi cưới trình độ bếp núc của anh ấy rất cao khiến tôi cảm thấy bất an.

https://thuviensach.vn

Tôi chăm chỉ học nấu ăn, cuối cùng cũng có ngày anh ấy tâm phục khẩu phục thừa nhận tôi là đầu bếp chân chính. Cũng từ hôm đó anh ấy không xuống bếp nữa. Trong tủ quần áo tôi giặt giũ là lượt phẳng phiu cho anh ấy. Tối ăn cơm xong tôi rửa bát, anh ấy đứng bên cạnh kể chuyện ở công ty, thỉnh thoảng còn tình tứ ôm tôi từ đằng sau. Phụ nữ làm việc nhà, người đàn ông ôm cô ấy từ phía sau nói chuyện, đó là việc tôi cảm thấy lãng mạn nhất. Tối mùa đông, nếu anh ấy lười tắm thì thậm chí tôi sẽ lấy chậu nước nóng rửa chân cho anh ấy.

Sau khi kết hôn, tôi vốn tưởng chúng tôi sẽ như thế mãi, nhưng không ngờ một ngày thứ hạnh phúc ấy đã kết thúc. Buổi trưa hôm đó đến không hề có dấu hiệu báo trước. Hồi đó tôi làm việc trong công ty may mặc hàng cao cấp, ông chủ bỗng nhiên có tâm trạng tốt, nghe nói dưới nhà tôi có quán ăn Mông Cổ, thế là ông ấy mời đồng nghiệp đi ăn. Ăn xong tôi gói về cho chồng món thịt dê anh ấy thích. Công ty anh ấy khá gần nhà, thỉnh thoảng cũng về ăn trưa, công ty tôi xa nhà, chưa bao giờ về trưa cả. Điều kỳ lạ là cửa mở thế nào cũng không được. Tôi nghĩ chắc chắn có trộm, liền gọi điện thoại cho đồng nghiệp. Mọi người đứng trước cửa, có người bảo báo cảnh sát, người bảo phá cửa. Đang bàn bạc thì tôi nhận được tin nhắn của anh ấy "Anh đang ở trong nhà, em bảo mọi người về đi." Một chị ở bên cạnh vừa hay nhìn thấy tin nhắn, lập tức hiểu ý vỗ vai tôi. Tôi thấy hồn loạn, không biết phải làm thế nào."

Chị ấy tìm cớ bảo đồng nghiệp đi. Vào khoảnh khắc cửa mở ra, một người phụ nữ dùng khăn tắm quấn quanh đầu chạy ra, tôi thì ấn tôi vào tường như với phạm nhân. Trong đầu tôi chỉ còn hai chữ: Ly hôn. Nhưng khi tôi nói ra thì anh ấy khóc, nói vẫn yêu tôi, chỉ chơi đùa với người phụ nữ kia mà thôi. Tôi chỉ nghĩ về một điều, có phải tôi có vấn đề, nếu không sao chồng tôi cùng người phụ nữ khác nửa năm rồi mà tôi chẳng hay biết chút gì? Chiều anh ấy đi làm, chị đồng nghiệp ở lại với tôi. Chị ấy nói: Đàn ông mà, mỗi khi nhất thời hồ đồ đều vậy cả. Vừa rồi em cũng thấy đấy, cậu ấy vẫn còn tình cảm với em, sao phải nhường người đàn ông của mình cho người khác chứ? Nếu em rộng lượng được, chắc chắn cậu ấy sẽ cảm kích chết đi được." Tôi nghĩ cũng thấy chị ấy nói cũng có lý. Trong công ty.

https://thuviensach.vn

những đồng nghiệp nam đã có gia đình toàn kể chuyện phong hoa tuyết nguyệt, không biết đã ngoại tình bao nhiêu lần, chỉ là vợ họ không phát hiện ra mà thôi. Thế là tôi quyết định tha thứ cho anh ấy."

Sau đó tôi kể chuyện này với mấy đứa bạn thân, chúng nó cũng khuyên tôi không nên ly hôn. Vì người bạn từng ly hôn vì chồng ngoại tình, một mình nuôi con đã nói, hồi đó cô ấy thật quá ấu trĩ, nếu là bây giờ đánh chết cô ấy cũng không ly hôn. "Đàn ông đều như vậy cả, chỉ cần anh ta còn yêu gia đình, thân thể ngoại tình cùng không là gì." Một người bạn khác nói còn hiện thực hơn, cô ấy bảo giờ đi dưới chân đôi giày nghìn tệ, mặc trên người cái áo hai nghìn tệ không phải nhờ chồng hết sao? Ly hôn rồi thì chẳng còn gì nữa. Thật ra chồng tôi vẫn đối với tối rất tốt. không có biểu hiện gì là thay lòng đổi dạ. Tôi nghĩ có thể anh ấy chỉ chơi bời với người phụ nữ kia thật. Sau khi anh ấy hứa không qua lại với cô ta nữa chúng tôi lại tốt đẹp như xưa. Điều đáng sợ là rất nhanh sau đó tôi lại phát hiện đồ phụ nữ lạ trên giường. Nhưng lần này anh ấy không hề hốt hoảng như trước mà chỉ bình tĩnh nói rằng là một nữ khách hàng đánh rơi trên xe, anh ấy nhặt giúp. Tin nhắn và điện thoại của anh ấy cũng trở nên tình tứ hơn, có lần nghe điện thoại đến nửa tiếng đồng hồ. Tôi nổi giận thì anh ấy nói: "Không bàn chuyện làm ăn thì lấy đâu ra tiền?" Nhưng vẻ mặt ngọt ngào của anh ấy thì rõ ràng không phải nói chuyện làm ăn. Một buổi tối anh ấy uống say, trên áo sơ mi có vết son môi. Tôi hỏi thì anh ấy cười cười vỗ mặt tôi nói: "Cô gái ngốc, dù sao em cũng là chính cung nương nương, sợ gì chứ." Anh ta lại vô sỉ đến mức đó, từ hôm đó lần nào anh ta muốn hôn là tôi đều tránh né.

Không lâu sau đó tôi thấy anh ấy ôm ấp bạn tôi đi ra từ khách sạn. Đột nhiên tôi không còn giận dữ oán hận như trước, chỉ lãnh đạm nhìn họ rồi bỏ đi. Anh ấy về nhà cầu xin tôi, tôi không nói gì cả. thật sự là trái tim tôi đã chết rồi. Sau đó tôi hỏi tại sao anh ấy lại ngoại tình, anh ấy nói tôi quá tốt, sống với tôi cứ như sống với mẹ vậy. Lần cuối tôi thấy anh ta cùng một người chị em tốt của tôi trên giường nhà mình. Tôi không nói gì cả, chỉ thu dọn đồ rồi đi. Sau lần đó chúng tôi ly hôn ly hôn tôi cũng từng hy vọng một tình yêu hoàn hảo, nhưng mỗi khi đàn ông nhìn tôi với ánh mắt chẳng có ý gì tốt, tay chân sờ soạng lên người tôi là tôi thấy phản cảm.

https://thuviensach.vn

Người phụ nữ hiện đại dù có kiên cường độc lập đến mức nào, thì tận sâu trong đáy lòng cô ấy vẫn là bông hoa cô đơn. Tôi ngày đêm vẫn mong chờ một vòng tay dịu dàng xoa dịu vết thương không xóa nổi trong lòng. Gặp Trần Thế Mỹ, tôi nghĩ tôi cũng cần người yêu tôi thương tôi, cần một bến đỗ có thể tránh gió tránh bão. Tôi yêu anh ấy, nhưng tôi chưa thoát được ám ảnh. Mỗi lần anh ấy chạm vào tôi lại phản ứng lại bằng cách tránh né.

Đến bệnh viện tìm bác sĩ tâm lý, bác sĩ nói tôi bị trở ngại tình dục... Cô ấy điều trị, khuyên bảo tôi, nhưng tôi vẫn không khỏi. Thật ra tôi nghĩ mình đã không còn tin đàn ông nữa rồi. Có lẽ sau này khi gặp được một người khiến tôi vô cùng cảm động thì bệnh của tôi mới khỏi được. Sự cảm động đó giống như cậu cho tôi vào lúc này vậy."

Nói đến đây tôi đã hiểu tại sao tối hôm đó Bạch Khiết lại nhìn tôi như thế. Cũng có nghĩa là người đàn ông nào đến gần cô ấy cũng sẽ phản ứng như thế, chứ không phải cô ấy cho tôi là đồ háo sắc. Phải trải qua vô vàn nỗi cô đơn khó lòng chịu đựng, biết bao sự giày vò của đau đớn và buồn thương thì cô ấy mới có được sự thành thục, từng trải hoàn hảo đến vậy.

Bạch Khiết bình tĩnh như đang kể chuyện của người khác: "Ân Nhiên, nhưng tôi biết, tình cảm của tôi với cậu chỉ có thể dừng lại ở tình chị em. Mấy tháng không gặp cậu đã thay đổi rất nhiều, cậu trưởng thành hơn nhiều rồi. Cậu nên nghe lời tôi."

"Chị Bạch, tôi hiểu..."

"Bên cạnh cậu nên có một cô gái lương thiện như cậu vậy. Chúng ta... cậu vẫn là người em trai tốt của tôi."

"Ừm." Tôi gật đầu, tôi còn làm được gì nữa? Tôi thích cô ấy, tôi yêu cô ấy. nhưng tôi có thể khiến cô ấy thích mình, yêu mình như vậy không?

Trong lòng cô ấy luôn hướng về một người giống như chồng cô ấy vậy, điềm đạm, trưởng thành, có sự nghiệp. Còn tôi? Trong mắt cô ấy chỉ là một đứa trẻ...

https://thuviensach.vn

Hai người chúng tôi trầm mặc một lúc lâu, tôi nói: “Chị Bạch, tại sao chị lại... cùng với... phó tổng giám Tào...

“Vì Trần Vũ Hàn. Công ty muốn chọn một người làm đại diện, tôi muốn Vũ Hàn được chọn, nhưng cạnh tranh ác liệt, tổng bộ lại có lệnh tuyển chọn công khai, không chỉ người trong ban quan hệ đối ngoại mà các nữ đồng nghiệp ở ban khác cũng có thể dự tuyển. Tôi muốn giúp Vũ Hàn nên gặp phó tổng giám Tào. Cùng ăn mấy bữa cơm là tôi biết thực lực của anh ta, anh ta cho tôi làm giám đốc nội vụ. Tôi không cần điều đó, tôi cũng không muốn làm như thế. Giờ mấy người chúng ta đều đắc tội phó tổng giám Tào thì những ngày tháng sau này sẽ không yên ổn đâu..Bạch Khiết mỉm cười với tôi.

“Cái gì mà sau này mọi người đều không yên ổn? Từ lần chị đắc tội với Mạc Hoài Nhân là tôi không nghĩ sẽ yên ổn với bọn người đó.”

Bạch Khiết bỗng lo lắng nói: “Ân Nhiên, giờ cậu gần gũi với Mạc Hoài Nhân. Hoàng Kiến Nhân như thế, cậu cũng biết chúng chẳng phải loại người tốt gì, tôi lo chúng sẽ kéo cậu xuống bùn.”

“Chị Bạch, điều này thì chị yên tâm. Giờ tôi thấp cổ bé họng, trong công ty không có vài hành động nịnh nọt bợ đỡ thì khó lòng trèo cao... Chúng ta đi bước nào tính bước đó vậy.”

“Bao nhiêu lần sinh nhật, năm nay là ngày vui nhất của tôi. Cũng lâu lắm rồi tôi không được vui như vậy. Nào, để tôi kính cậu một ly. Chúc cậu em trai tốt của tôi nhanh chóng tìm được một nửa yêu thương!”

Lòng tôi lạnh toát, càng nói tôi càng thấy cô ấy xa cách...

“Cuối cùng Vũ Hàn cũng chấp nhận tôi rồi. tôi cùng bớt áy náy đi nhiều. Ân Nhiên, không có cậu thì vướng mắc trong lòng tôi khó lòng hóa giải.”

Tối hôm đó chúng tôi nói rất nhiều, nói chuyện đến ba giờ sáng mới lưu luyến ra về. Tôi lưu luyến tình yêu còn cô ấy lưu luyến tình bạn, ý nghĩ hoàn toàn khác nhau. Khi chia tay cô ấy định ôm tôi, nhưng có lẽ cô ấy vẫn chưa hoàn toàn hết ám ảnh, khi sắp chạm vào người tôi cô ấy chỉ đưa tay

https://thuviensach.vn

nắm chặt tay tôi rồi quay người lên taxi. Vậy thì, cô ấy từng bôi thuốc cho tôi, khi bôi thuốc cô ấy cũng đau đớn chăng?...

Ba chữ lãng mạn nhất không phải "anh yêu em" hay "em yêu anh", mà là "ở bên nhau". Hàng ngày được nhìn thấy người phụ nữ mình yêu, cùng cô ấy cười cười nói nói, với tôi đó là một niềm hạnh phúc.

Ngồi trên chức vụ cao, nhận đồng lương không hề thấp, ở trong căn nhà không tồi, mặc quần áo hàng hiệu. Tương lai đang hé lộ những tia sáng đẹp đẽ ban đầu, ánh nắng dường như đã xuyên qua tầng mây u tối, nhưng chẳng ai có thể biết được đi đến đâu sẽ gặp phải cạm bẫy bất ngờ...

Không biết Lâm ma nữ lại phát hiện ra bí mật gì lại triệu kiến tôi rồi, tôi cảm thấy cô ta "khá tốt" với tôi. Đồng nghiệp cũng thấy lạ, tại sao tôi bị Lâm ma nữ mặt lạnh như tiền đánh đến sứt đầu mẻ trán mà cô ta lại cứ thích tìm tôi thế chứ. Đừng nói họ không hiểu, ngay tôi cũng chả hiểu. Có lẽ bình thường cô ta được người khác sùng kính quen rồi, chẳng ai dám mắng chửi gì cô ta, chán quá nên tìm tôi đấu võ mồm, cãi nhau, thỉnh thoảng đánh nhau chảy máu một tí đỡ buồn...

Khi thấy tôi. Hà Khả cười một cách kỳ quái: "Phó ban Ân, lần trước bị đánh vỡ đầu... lần này tôi nghĩ cái mạng anh khó bảo toàn rồi..."

Nghiêm trọng thế sao?

Lâm ma nữ nhìn tôi lạnh lùng, cầm giấy tờ đập bàn: "Anh đúng là không phải nhân vật tầm thường nhỉ? Trong mắt anh còn có một tổng giám là tôi không hả?!"

Tôi biết là mình làm không ít chuyện xấu, nhưng không biết chuyện gì bị bại lộ rồi: "Lòng ngưỡng mộ của tôi với Lâm tổng giám sánh ngang với dòng Trường giang, kéo dài bất tận."

Cô ta lườm tôi: "Sao? Không phải bình thường anh rất cứng đầu sao?"

"Tôi như thế không phải cứng đầu. cũng không phải cứng đầu với cô. Tôi chỉ muốn cô biết, người hạ đẳng chúng tôi cũng là người, cũng có lòng

https://thuviensach.vn

tự tôn. Cô có thể đuổi tôi, làm khó tôi, đàn áp tôi, nhưng nếu sỉ nhục tôi thì nhất định tôi phải phản kích."

Cô ta nói: "Ồ... vậy sao? Tôi cho anh hay, Ân Nhiên. Anh đừng tưởng có Vương Hoa Sơn làm chỗ dựa mà tôi không dám làm gì. Anh nhìn lại xem gần đây anh làm đã những gì, chứng cứ tôi có được đủ để đá anh khỏi công ty."

Đánh trúng điểm yếu thì tôi không dám cãi lại rồi. Vương Hoa Sơn nói đúng, cứ thuận theo ý thì cấp trên cứng rắn thế nào cũng có thể đối phó. Nhưng cách đó chỉ có tác dụng với người khác, còn với yêu bà Lâm Tịch, bạn càng cung kính càng nổi điên, nhưng bạn lại càng có dũng khí đối đầu với cô ta. Cứ lấy tôi là ví dụ, muốn cãi nhau ngoài đường chứ gì? Hai người đứng ở giữa đường, hoặc trong văn phòng, hay thậm chí trong điện thoại, hai câu không thuận tai nhau là lập tức chửi nhau. Chưa chửi té tát cho đối phương sa sầm mặt mày là chưa chịu thôi. Muốn đánh nhau chứ gì? Hai người bất luận là trong bệnh viện hay văn phòng, ngoác mồm chửi, nếu chưa đã thì đành động thủ thôi, hơn nữa nói đánh là đánh luôn không phải nghĩ nhiều... Điều này cũng khiến cô ta coi trọng tôi. Có thể Lâm ma nữ là yêu bà biến thái thích tự ngược đãi và đi ngược đãi người khác.

Cô ta lại bắt đầu: "Ân Nhiên, nói xem, cái cô... tên gì nhỉ?... À đúng rồi, Trần Vũ Hàn, đúng không? Cô ta có quan hệ gì với anh?"

"Bạn."

"Giờ thì tốt quá rồi, nhân duyên của anh cũng rất tốt ấy nhỉ? Trên đến tổng bộ, bộ phận tiêu thụ, dưới đến bộ phận kho, ban quan hệ đối ngoại. Hắc đạo hay bạch đạo trong công ty anh đều có quan hệ tốt đẹp. Anh làm người cũng thật khiến người ta ngưỡng mộ, còn bất tận hơn cả tôi ấy chứ."

Nói thế nghĩa là Lâm yêu bà đã biết tôi đưa Trần Vũ Hàn đến ban quan hệ đối ngoại, có phải Vũ Hàn làm sai chuyện gì không? Hay Vũ Hàn không làm được việc? "Lâm tổng giám, đúng là tôi đã cho Trần Vũ Hàn vào công ty bằng cửa sau."

https://thuviensach.vn

“Do anh sắp xếp? Nhưng cùng lắm chỉ có thể ở kho các anh, sao cô ta lại vào ban quan hệ đối ngoại?” Rốt cuộc thì cô ta muốn điều tra cái gì đây?

“Lúc đó tôi thấy tính cách cô ấy cũng rất tốt nên sắp xếp cho cô ấy vào kho, nhưng ai ngờ một vài lãnh đạo thấy cô ấy xinh đẹp thì bảo cô ấy vào ban quan hệ đối ngoại.”

“Một vài lãnh đạo? Một vài là những ai? Anh cũng giỏi nhỉ, trong một thời gian ngắn ngủi mà lôi kéo được không ít quan hệ.”

“Một vài lãnh đạo... tôi cũng không biết là những ai nữa..Tuy Mạc Hoài Nhân và tôi không đồng đạo, ai cũng có ý đồ riêng, lại còn thù hận nhau. Nhưng tốt xấu gì hắn cũng từng giúp tôi, nếu để lộ ra, hại hắn cũng không có gì, nhưng sẽ làm hỏng hết việc mà Vương Hoa Sơn giao. Nhưng tôi lại nghĩ, không đúng, Mạc Hoài Nhân là tâm phúc của Lâm ma nữ dù cô ta có lấy mạng tôi, nhưng lẽ nào lại lấy mạng chó của Mạc Hoài Nhân? “Vị lãnh đạo đó họ Mạc, đúng không?

Sao cái gì cô ta cũng biết vậy...

“Cô đã biết rồi sao phải hỏi tôi?”

“Không có gì, chỉ là muốn xem anh có thành thực không, muốn biết quan hệ giữa anh và Mạc Hoài Nhân đã khăng khít thế nào rồi!” Câu nói của cô ta khiến tôi sững người, muốn biết quan hệ giữa tôi và Mạc Hoài Nhân khăng khít thế nào á?!

Tôi chằm chằm nhìn Lâm ma nữ, vô cùng xinh đẹp?

Cô ta là người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp, không gì so sánh nổi, cô ta mang vẻ đẹp của thiên sứ trên thiên đường.

Vẻ uy nghiêm bức người của cô ta tuy nhìn có chút kỳ dị mà nham hiểm, nhưng cũng không tà ác thiếu đường hoàng như bọn Mạc Hoài Nhân, Hoàng Kiến Nhân...

Lâm ma nữ lấy ra một tờ giấy trắng, viết nhanh lên trên đó, hầm hè nói: “Đừng tưởng có Vương Hoa Sơn là tôi không dám động vào anh!”

https://thuviensach.vn

Đại sự không hay rồi! Cô ta lại muốn đá tôi đi?! Nghĩ đến việc nỗ lực trong bao lâu nay chớp mắt lại về không khiến tôi bùng cháy nộ hỏa. Mẹ kiếp, lại khai trừ tôi! Hồi quay về đã biết rồi, cô ta hận tôi đến tận xương tủy sao có thể để tôi yên ổn chứ? Tôi chính là cái gai trong mắt, cô ta luôn muốn trừ bỏ tôi. Đành... đành phải tìm Vương Hoa Sơn vậy.

Ai ngờ cô ta ngẩng lên nhìn tôi nói: "Không có gì, đùa anh thôi!"

Tôi nổi điên, thanh niên, đặc biệt là người như tôi rất dễ kích động. Hoặc có thể nói là, thế hệ chúng tôi ai cũng rất cá tính, có điều, có cá tính không phải chuyện tốt, làm không khéo thì cá tính sẽ hủy hoại cả cuộc đời. Tôi nổi giận đập bàn cái "rầm": "Hoặc là cô trực tiếp đuổi tôi, hoặc là để yên cho tôi làm việc! Cô làm thế là có ý gì?"

Lâm ma nữ lắc đầu: "Anh cũng sợ bị đuổi à? Tôi còn tưởng anh không sợ trời cũng chẳng sợ đất? Tôi đã không đuổi anh, cũng không đuổi nổi, anh thật lợi hại, có Vương tổng bảo vệ. Nhưng tôi cũng không để anh yên ổn đâu!"

"Thế cô thấy chúng ta cả ngày cứ gây nhau như vậy rất vui sao?"

"Anh không thích à? Anh nên thích mới phải chứ!" Cô ta thật vô vị.

"Vô vị!" Tôi chửi một câu rồi quay người bỏ đi.

Vừa quay người thì cô ta hét lên: "Đứng lại! Ai cho anh đi?!"

Tôi dừng bước, quay người lại: "Có việc gì thì nói đi, đừng có giả thần giả quỷ dọa người nữa có được không?"

"Không có gì, chỉ muốn nói chuyện với anh về Bạch Khiết." Cô ta ngả người ra ghế, ung dung nói.

"Bạch Khiết? Bạch Khiết làm chuyện gì sai sao?" Tôi căng thẳng hỏi.

"Ồ, anh cũng rất quan tâm đến Bạch Khiết nhỉ... Không sao, không sao, tôi nói sai rồi, là chuyện của Trần Vũ Hàn, không phải của Bạch Khiết.

https://thuviensach.vn

Thấy anh căng thẳng thế, xem ra sau này nếu tôi không thắng được anh thì ra tay chỗ Bạch Khiết là tốt nhất nhỉ?"

"Cô... cô...! Cô hận tôi, muốn đối phó với tôi là được rồi. Liên quan gì đến Bạch Khiết?!"

"Vốn dĩ không liên quan đến cô ấy, nhưng thấy anh quan tâm cô ấy thế, tôi nghĩ nếu khiến Bạch Khiết không thoải mái thì chắc chắn anh sẽ khó chịu hơn Bạch Khiết gấp mười lần, như thế thì tôi sẽ hả được giận rồi!" "Cô! Đại trượng phu hành sự hà tất phải nham hiểm, độc địa như vậy?" Trên dưới công ty này có ai chưa từng lĩnh giáo cao chiêu của Lâm ma nữ cơ chứ? Ngay Vương Hoa Sơn cũng phải dè chừng vài phần, có thể thấy cô ta khủng bố đến mức nào.

"Đại trượng phu? Tôi đâu phải đại trượng phu? Đùa anh chút thôi, sao tôi có thể là loại người đó chứ, phải không? Nói chuyện chính vậy, Trần Vũ Hàn là do anh đưa vào ban quan hệ đối ngoại đúng không?"

"Thế thì sao?"

Đáng chết, nói với tôi toàn những lời không đâu như vậy, tôi không hiểu rốt cuộc cô ta muốn nói gì nữa.

Nói chuyện Bạch Khiết, Trần Vũ Hàn, An Tín, An Lan cô ta thật sự chỉ muốn đùa với tôi thôi sao?

"Ân Nhiên, biểu hiện của Trần Vũ Hàn ở ban quan hệ đối ngoại rất tốt, cô ấy là một nhân tài, anh có công tiến cử, cuối tháng tăng lương, có vui không? Cho anh vui năm giây... Trong quy định công ty, nhân viên có công tiến cử nhân tài được thưởng ba đến năm nghìn tệ tùy mức độ. Được rồi, hết năm giây, anh vui đủ rồi. Nhưng vừa rồi anh cãi cấp trên, thái độ bất hợp tác, còn đập bàn chửi bới, hành vi thiếu chừng mực, quy định công ty có viết, nhân viên công khai có thái độ chống đối, trừ mọi khoản tiền thưởng, trừ lương... Trừ lương thì thôi, nhưng còn tiền thưởng ấy mà.

Tôi nộ khí xung thiên: "Lâm ma nữ... cô... cô... có loại người chơi đùa người khác như cô sao? Thôi đi, tôi cũng chẳng nghĩ sẽ có thưởng thiếc gì."

https://thuviensach.vn

“Cái gì? Lâm ma nữ? Anh đặt biệt danh cho tôi?” Cô ta nổi xung lên.

Thôi chết, lần này thì xong rồi, bị kích động tôi hét cả biệt hiệu của cô ta ra rồi.

“Theo quy định công ty, tự ý đặt biệt hiệu bất nhã cho cấp trên, gây Ảnh hưởng xấu, trừ lương!”

Cô ta gọi ngay cho thư ký Hà Khả: “Hà Khả, ghi lại cho tôi, phó ban tổng hợp Ân Nhiên, sỉ nhục, đặt biệt hiệu bất nhã cho cấp trên. Quy định ghi thế nào thì làm như thế... vậy thì trừ đi.”

Cô ta đặt điện thoại xuống cái cạch, nhìn tôi đầy nham hiểm: “Không tồi, không tồi. Lâm ma nữ, cái biệt hiệu này tôi cũng rất thích. Nghe giống như biệt hiệu của Tiểu Đông Tà Quách Tương, con gái của Hoàng Dung trong Thần Điêu đại hiệp vậy. Không sao, anh đừng căng thẳng, chỉ trừ tiền thưởng tháng này thôi, cũng không nhiều lắm. Còn may anh không đặt cho tôi mấy cái tên như yêu bà, phù thủy gì đó.”

Tôi toát mồ hôi lạnh, mẹ kiếp... may thế, vừa rồi không buột miệng chửi “Lâm yêu bà”, không thì thường tháng sau cũng chẳng còn nữa.

“Ân Nhiên, anh nói xem, để Trần Vũ Hàn làm người đại diện hình tượng cho sản phẩm của công ty được không?”

Vấn đề có tính quyết sách thế này hỏi tôi làm cái gì?

Có phải lại bẫy tôi không

“Tôi nghe nói tổng bộ hạ lệnh cạnh tranh công bằng, lại là bỏ phiếu quyết định, cô hỏi tôi làm gì? Tôi có làm chủ được đâu.”

“Aiz... Đừng nói vậy, tổng bộ hạ lệnh có là gì chứ? Bỏ phiếu không phải chỉ là hình thức thôi sao? Chẳng lẽ chúng ta không tự quyết định được?” Còn làm vậy được sao? Lâm yêu bà đúng là không phải nhân vật tầm thường...

https://thuviensach.vn

Nhưng việc làm tự gây họa vào thân như thế tôi vẫn nên tránh xa thì hơn. Đương nhiên tôi cũng rất hy vọng Trần Vũ Hàn được làm người đại diện cho sản phẩm. “Lâm tổng, cô hỏi tôi cũng vô ích thôi, chuyện này...con mắt của mọi người đều rất công bằng..”

“Trần Vũ Hàn, tôi từng gặp rồi, là cô gái lần trước đi gặp khách hàng cùng chúng ta, là nhân tài đấy. Cô ấy còn có đôi mắt phượng khiến chúng sinh điên đảo, kết hợp hoàn hảo với gương mặt, thật hiếm có. Toàn thân toát lên sức sống của thanh niên thời đại mới. Tôi vẫn luôn muốn để cô ấy làm người đại diện. Trên dưới chỉ có cô ấy mới có thể nâng hình tượng của công ty lên mức cao nhất.” Lâm ma nữ cô phân tích cũng rành rọt lắm, nhưng nói mấy cái đại sự không liên quan đến tôi làm gì?

“Lâm tổng giám quản lý bộ phận thị trường tốt như thế, tôi tin vào con mắt nhìn của Lâm tổng giám.” Dù sao tôi cũng không phAn đối, tôi cũng không nói thẳng là ủng hộ, tránh gây phiền phức sau này. Vũ Hàn, lần này anh không giúp được em rồi, vì người phụ nữ trước mặt đây không phải loại tầm thường, đừng nói đến việc đấu với cô ta, thậm chí anh không thể chống cự được một hiệp.

“Tôi cho anh một cơ hội kiếm tiền. Đây là sản phẩm mới của công ty chúng ta, máy bộ đàm. Không phải bộ đàm bình thường, là loại dùng trong khoảng cách siêu xa, nhiều chức năng, chất lượng hàng đầu. Công ty cần làm quảng cáo, nhưng kế hoạch đưa lên không phải quả quê mùa thì là quá câu nệ, còn có quảng cáo đã out mười năm trước rồi còn trình lên? Một lũ ngu ngốc! Nói chung có rất nhiều kế hoạch nhưng tôi không vừa mắt cái nào hết. Anh là thanh niên trẻ tuổi, tư tưởng chắc chắn khác hẳn đám người già cỗi tự cho mình kinh nghiệm phong phú kia. Có lẽ thanh niên trẻ như anh làm quảng cáo sẽ hấp dẫn mọi người hơn.”

“Cái này... tôi chưa bao giờ làm quảng cáo gì cả. Tôi... thực sự là không biết làm.”

“Có gì khó đâu? Chỉ là viết mấy trăm chữ về ý tưởng quảng cáo. Cũ đâu phải di thư, có gì khó viết đâu? Có thông qua không tôi nói là được, nếu

https://thuviensach.vn

đám người kia có chút khả năng thì tôi cũng đâu cần làm phiền tới anh? Còn nữa, nếu sáng kiến của anh được duyệt cuối cùng thì việc bỏ phiếu tìm người đại diện cũng khỏi làm nữa, quyết định luôn Trần Vũ Hàn! Nếu sáng kiến quảng cáo thông qua, thưởng năm vạn. Này, đây là số kế hoạch của những nhân viên không được việc gì kia, anh cầm về xem, chắc có ích đấy.” Cô ta đưa hết kế hoạch mà những đồng nghiệp khác vất vả nghĩ ra cho tôi thật.

Lẽ nào nếu tôi cầm đống này về xem một lượt, thấy cái nào tốt thì làm theo y xì như thế là coi như đó là sáng kiến của tôi? Như thế này không phải Lâm ma nữ cho không tôi tiền sao? Hay là lần đó thấy tôi đưa ba mươi nghìn đô, trong lòng vui sướng nên muốn ngầm giúp tôi?

“Còn ngẩn ra đó làm gì? Mau trở về vị trí! À phải, những bản kế hoạch này đều là của các đồng nghiệp khác vất vả viết ra, đừng có để người khác nhìn thấy, nếu không thì phiền phức lắm đấy!”

Lâm ma nữ, cô không nói tôi cũng biết rồi.

Vì Trần Vũ Hàn, vì năm vạn tiền thưởng, nhất định tôi sẽ cố gắng, dù có phải nghĩ nát cả óc ra!

Ra khỏi văn phòng, tôi thấy Mạc Hoài Nhân và một nữ đồng nghiệp đang ve vãn nhau. Hắn ta thỉnh thoảng lại thò tay chạm vào mông người ta. Tôi thật sự khâm phục tên khốn đó, sao hắn có thể không bận tâm thanh danh của mình như thế chứ? Rốt cuộc hắn có bản lĩnh gì mà có thể không sợ trời chẳng sợ đất ở trong công ty này?

Thấy tôi, Mạc Hoài Nhân liền rụt tay về, tuy “giao tình" của tôi với hắn dường như rất tốt, nhưng hắn cũng biết tôi cực ghét những hành vi đó của hắn. Có thể hắn bị trở ngại tâm lý vì trước đây bị tôi đánh. Nói chung là khi thấy tôi trong văn phòng là hắn không dám làm loạn nữa.

Đồng nghiệp nữ trong văn phòng đều khá phục tôi, dần dần, khi thấy thái độ thẳng thắn, làm việc chăm chỉ của tôi, mọi người cũng bắt đầu nghi ngờ

https://thuviensach.vn

về vụ tôi nhìn trộm và lấy trộm nội y, các đồng nghiệp nữ cũng dần nói chuyện với tôi chứ không còn thái độ kỳ thị trước đây nữa.

Tôi ngồi ở bàn làm việc xem những bản kế hoạch kia. Lâm ma nữ cũng tốt với tôi thật, còn lấy bút chì khoanh những sáng kiến tốt, muốn tôi đúc rút tinh hoa từ đó, biên tập ra một bản kế hoạch tốt nhất. Thấy cô ta chăm sóc đặc biệt như thế, tôi li nhớ đến cô ta từng dùng hơi ấm của mình khiến tôi tan chảy trong sự vuốt ve của cô ta, từng dùng đôi môi đỏmọng kia khiến tôi mất hồn trong đêm dài vô tận. Nghĩ đến đây, từng đợt sóng tình trong tôi lại nổi lên. Tại sao cô ta lại tốt với tôi như thế? Lẽ nào cô ta thật sự muốn lung lạc tôi, để tôi và Mạc Hoài Nhân cùng làm nên chuyện lớn sao?

Phó tổng giám Tào cũng đã có hành động rồi, tối hôm đó tôi và Bạch Khiết khiến hắn mất mặt như vậy, lẽ nào hắn sẽ tha cho tôi? Mục tiêu đầu tiên khiến Bạch Khiết tiếp cận phó tổng giám Tào là muốn hắn ta giúp Trần Vũ Hàn làm người đại diện, mục tiêu cuối cùng là cho Trần Vũ Hàn được thuận buồm xuôi gió trong công ty Ức Vạn này. Nhưng phó tổng giám Tào bắt đầu chèn ép từ chỗ Trần Vũ Hàn rồi, hắn đích thân xuống kiểm tra, nói Trần Vũ Hàn trong giờ làm mà lên mạng làm việc riêng, còn hủy bỏ tư cách tham gia cạnh tranh của cô ấy. Thật ra trong công ty có ai không lên mạng lướt web đây, nhưng hắn chỉ bắt lỗi có mình Trần Vũ Hàn.

Nhưng điều phó tổng giám Tào không thể ngờ tới là tôi và Lâm ma nữ lại có giao hẹn này, thật ra cũng không coi là giao hẹn, rõ ràng là cho tôi chắc chắn thắng rồi. Cũng có nghĩa là Trần Vũ Hàn chắc chắn sẽ làm người đại diện hình tượng cho công ty. Dù Vương Hoa Sơn có ngăn cAn cũng không được, tay họ Tào đó muốn làm châu chấu đá xe sao?

Tôi cũng không thèm cãi nhau với hắn, mặc kệ cho hắn vui mấy ngày rồi rơi xuống hố băng cũng được, cũng giống cái cảm giác băng hòa kỳ diệu mà Lâm ma nữ mang đến cho tôi vậy...

Bạch Khiết còn căng thẳng hơn tôi, ăn trưa trong nhà ăn công ty, cô ấy ở ngồi bên cạnh tôi vẻ mặt đầy u oán: “Ân Nhiên.”

https://thuviensach.vn

Bạch Khiết xuất hiện ở đâu là trở thành tâm điểm chú ý ở đó. Kiểu tâm điểm thu hút mọi ánh nhìn của đàn ông này khác với kiểu thu hút biến thái của Lâm ma nữ. Bình thường tôi cũng sợ người trong công ty nói ra nói vào nên cũng ít khi tìm gặp cô ấy. Loại người hóng hớt buôn chuyện còn manh động hơn lũ paparazzi của báo lá cải, nếu bạn không có khả năng chịu đựng nhất định thì tinh thần rất dễ sụp đổ. Ngay cả khi công khai nói chuyện vài câu mà trong công ty lập tức đã có lời đồn: "Cậu nhìn xem hôm nay Bạch Khiết ăn mặc thế kia có phải muốn quyến rũ.." "Chị nhìn kìa. Bạch Khiết sắc mặt đỏ hồng lên thế kia, có phải tối qua làm gì gì đó.." "Cô thấy Bạch Khiết đang dựa vào ai kia không, muốn bán thân để trèo cao rồi.." "Cô thì hiểu cái gì? Người ta như thế gọi là tận dụng một cách hợp lý ưu thế của bản thân, cô có không?"

Nói chung là một lũ vô vị..

Tôi vừa ăn vừa nói: "Chị Bạch, đám người hóng hớt lại bắt đầu đấy..."

"Tự mình biết mình là được rồi, việc gì phải bận tâm người khác nghĩ thế nào?"

Ai ngờ một cô gái không sợ chết, lớn tiếng khiêu khích: "Người nào đó của phòng thị trường chúng ta, trước kia theo giám đốc Trịnh được chức giám đốc nội vụ, sau đó theo phó tổng giám Tào thì thành giám đốc bộ phận chăm sóc khách hàng. Giờ lại theo một anh chàng đẹp trai mặc đồ hiệu, cũng không biết là muốn theo người ta để thăng tiến hay là muốn khỏi cô đơn vào ban đêm đây?!" Những kẻ nói ra câu này thường là do đố kỵ, ganh ghét.

Tôi nổi giận định đứng dậy cãi nhau với cô ta thì Bạch Khiết kéo áo tôi lại, lắc đầu ra ý đừng. Tiếng của người kia lại vang lên: "Không biết mọi người có biết Võ Tắc Thiên trong lịch sử làm thế nào lại trở thành hoàng đế không? Nghe nói là dùng sắc đẹp mê hoặc lòng người, không ngờ thời hiện đại này cũng có một phiên bản chân thực như thế. Thật là chẳng trinh tiết chút nào, chẳng trách mà chồng bỏ đi theo người khác còn đẩy hết trách

https://thuviensach.vn

nhiệm cho người ta. Nếu chúng ta cũng làm như cô ta, chỉ sợ chết rồi cũng không dám gặp liệt tổ liệt tông."

Tôi quát lên với cô ta: "Câm cái mồm thối của cô lại! Bọn đàn bà chỉ hận không treo được tấm bảng trinh tiết sau mông là loại lẳng lơ nhất!"

Chắc hẳn chưa từng có ai dám chửi nhau với cô ta trước bàn dân thiên hạ thế này, cô ta lập tức phô bày bộ dạng quỷ Dạ Xoa của mình, mồm bắn ra đầy rẫy những ngôn từ khó nghe. Bạch Khiết không thể nghe tiếp được nữa: "Ân Nhiên, chúng ta đi chỗ khác."

Tôi và Bạch Khiết đi đến cửa mà bà cô kia vẫn còn quát tháo ầm ĩ, vừa hay lúc đó Lâm ma nữ cũng đến ăn cơm, thấy vậy quát con quỷ Dạ Xoa kia: "Ngậm mồm lại cho tôi!"

Quỷ Dạ Xoa thấy Lâm ma nữ lập tức như mèo thấy hổ, nhũn như con chi chi ngồi xuống vùi đầu ăn. Lâm ma nữ chỉ tôi và quỷ Dạ Xoa nói: "Được lắm, rất có cá tính! Tôi không hề biết cấp dưới của mình lại có tố chất như vậy đấy. Hai người, viết bản kiểm điểm ba nghìn chữ, chiều nộp cho tôi!"

Ra khỏi nhà ăn công ty, tôi cùng Bạch Khiết vào một quán ăn, cô ấy nói với vẻ xin lỗi: "Thật ngại quá."

"Có gì mà ngại, cũng chẳng có gì, đối phó với loại người đó im lặng không phải là vàng. Chị càng nhẫn nhịn thì cô ta càng được đằng chân lân đằng đầu! Nhưng thôi, chị dịu dàng như thế, cũng chẳng trách sao mà bị người ta đối xử như thế. Chị Bạch, chị và cô ta có xích mích, thù hận gì sao?"

Cô ta họ Đàm, trước kia là một phó ban trong bộ phận tiêu thụ, sau đó cạnh tranh chức giám đốc nội vụ, cô ta tự tin một trăm phần trăm sẽ chiến thắng, nhưng cuối cùng Bạch Khiết lại được. Cô ta không phục, tung tin Bạch Khiết có quan hệ với giám đốc Trịnh nên mới được làm. Sau đó cạnh tranh chức giám đốc chăm sóc khách hàng, lại là Bạch Khiết được, cô ta liền nói Bạch Khiết đổi thân lấy chức. Thực tế, chức giám đốc chăm sóc khách hàng đúng là Bạch Khiết có chút bán thân lấy chức, tuy không có quy

https://thuviensach.vn

định ngầm là lên giường với phó tổng giám Tào nhưng cũng coi là có nửa quy định đó.

“Sao lại không phản bác chứ? Lẽ nào chị tin vào việc lùi một bước biển rộng trời cao, nhường một bước gió yên biển lặng?” Tôi nói.

“Có thời gian cãi nhau với họ chi bằng dùng thời gian đó cho công việc.”

“Bị người khác chửi thành ra như vậy mà chị vẫn còn tâm trạng làm việc!”

“Ân Nhiên, cậu đã nghe nói chưa? Phó tổng giám Tào không cho Trần Vũ Hàn làm người đại diện nữa rồi.”

“Tôi có nghe.”

“Từ tối hôm đắc tội với hắn đến giờ tôi chẳng thể ngủ ngon, phó tổng giám Tào cũng như bọn Mạc Hoài Nhân, đều là loại lòng dạ hẹp hòi, đắc tội với hắn, chắc chắn hắn sẽ báo thù.” Bạch Khiết căng thẳng nói.

Tôi an ủi cô ấy: “Không sao, tôi còn cách khác, không những có thể giúp Trần Vũ Hàn tham gia cạnh tranh mà cô ấy còn có thể trực tiếp làm đại diện luôn!”

Lâm ma nữ làm như vậy nghĩa là đã nhìn trúng Trần Vũ Hàn từ lâu rồi, tôi còn phải lo gì nữa?

“Hả? Có cách gì vậy? Đi xin bọn Mạc Hoài Nhân sao?”

“Cái này chị yên tâm, dù sao thì tôi có hy sinhc này chúng cũng không thèm.”

Bạch Khiết nghe thế đỏ mặt, hai gò má ửng hồng tựa áng mây hồng nơi chân trời khi hoàng hôn buông xuống, khiến lòng người say đắm. “Giờ thì cậu có bản lĩnh rồi, tôi mừng cho cậu.” Bạch Khiết cười.

Ăn cơm lại được ngắm người đẹp, đúng là hưởng thụ...

https://thuviensach.vn

Tôi gọi cho An Tín: “A Tín, tôi mời các cậu ăn cơm, các cậu có mấy người?” Nghĩ lại thì làm việc trong kho thật sự rất vất vả.

“Mười ba người ạ.”

“Nhiều vậy sao? Sao giờ lại đông thế? Ngất mất, vậy tôi mua một hộp cơm về, mười ba người các cậu chia nhau nhé!” Tôi cười.

Xách mười mấy hộp cơm về kho. Bạch Khiết đi theo tôi: “Quan tâm cấp dưới thế!”

“Cũng chẳng còn cách nào, người ở kho lại không được vào nhà ăn. Tôi thấy công ty quá nhiều quy định mang tính kỳ thị. Không cho người ở kho vào nhà ăn không phải vì chê họ bẩn sao? Công nhân kho làm việc vất vả, thỉnh thoảng mời họ ăn cơm cũng chẳng có hại gì. Họ tốt hơn nhiều loại mặt người dạ thú trong văn phòng.”

“Ân Nhiên, chuyện trước đây... là tôi trách nhầm cậu.” Bach Khiết lại xin lỗi.

“Giờ không sao rồi mà.”

Tôi vẫn luôn thấy không cam tâm, bọn người đó đối xử với tôi như thế, nếu không phải tôi cúc cung tận tụy với công ty, được công ty gọi về trọng dụng, không biết Bạch Khiết sẽ hiểu lầm đến bao giờ.

Về đến văn phòng tôi lao đầu vào việc nghĩ quảng cáo, tôi thấy Lâm ma nữ nói rất đúng, sáng kiến của những người này ngoài việc nói bộ đàm của công ty rất tốt ra thì nhấn mạnh chức năng của nó mạnh mẽ thế nào, tín hiệu tốt ra sao, còn là thứ không thể thiếu với những công nhân thi công trên cao...

Nửa ngày tôi viết được năm ý tưởng, hơn nữa còn viết bản kiểm điểm ba nghìn chữ. Trước khi tan làm, Lâm ma nữ triệu tập lãnh đạo bọn tôi vào họp, họp mà chẳng nói gì, cũng chẳng có báo cáo công việc, chỉ bảo tôi và bà cô cãi nhau với tôi trong nhà ăn nộp bản kiLâm ma nữ đọc rồi nói: “Phó ban Liêu, đọc bản kiểm điểm của cô cho mọi người nghe.”

https://thuviensach.vn

Phó ban Liêu cầm lên bối rối đọc...

Đến lượt tôi đọc, làm việc này đúng là rất mất mặt. Bạch Khiết đỏmặt nhìn tôi.

Lâm Tịch lạnh lùng nhìn phó ban Liêu: "Phó ban Liêu, cô càng ngày càng không coi tôi ra gì rồi."

Các vị lãnh đạo đều nhìn nhau không hiểu Lâm ma nữ muốn làm gì.

"Phó ban Liêu, ngày mai tan làm cô từ chức đi, vẫn nên ngoan ngoãn làm nhân viên bình thường thôi, chức vụ này không hợp với cô." Lâm ma nữ nói.

Tất cả cùng "Á?" một tiếng, phó ban Liêu càng nổi điên chỉ vào tôi: "Tại sao lại chỉ phạt tôi? Còn hắn ta?"

"Tại sao ư? Trưa nay tôi nói thế nào? Bản kiểm điểm ba nghìn chữ, cô viết được mấy chữ? Không đến ba trăm, cô định đùa tôi à? Chuyện nhỏ cô còn như vậy, sao tôi có thể giao chuyện lớn cho cô?" Lâm ma nữ vừa lên tiếng là tất cả im lặng như tờ.

Phó ban Liêu nghe vậy cũng cứng họng...

Ban đầu tôi cũng thấy vui, tốt quá, ác giả ác báo. Nhưng rồi lại cảm thấy không đúng, tôi mới quay lại công ty một thời gian, vẫn chưa đứng vững mà đã gây thù chuốc oán thì không ổn. Bọn Mạc Hoài Nhân lăn lộn tốt như vậy trong công ty một nguyên nhân cũng là vì bè phái người ta rộng rãi, thâm căn cố đế, muốn đuổi cũng khó. Tôi từng nghĩ đến việc lấy lòng Lâm ma nữ, nhưng người phụ nữ này biến thái kinh hoàng, lần nào tiếp xúc với cô ta không đánh thì cũng cãi nhau, có lẽ vì chuyện cái thai cô ta đã hận tôi đến tận xương tủy, vô phương cứu chữa rồi.

Vậy thì tôi đành phải hòa mình vào đám người kia trở thành một trong những thành viên của chúng, như thế mới có thể như Mạc Hoài Nhân, gió to mưa lớn cũng không sợ.

https://thuviensach.vn

Nghĩ vậy tôi đứng dậy: “Lâm tổng giám... Chuyện hôm nay thật ra do tôi sai trước.”

“Hử?” Lâm ma nữ nhìn tôi.

Tất cả mọi người đu nhìn tôi.

“Lâm tổng giám, chuyện hôm nay là lỗi của tôi, phó ban Liêu nói chuyện cô ấy nhưng tôi lại chen vào nên mới thành ra cãi nhau. Hơn nữa phó ban Liêu vừa có công vừa vất vả vì công ty, chỉ vì chuyện này mà giáng chức cô ấy thì sẽ Ảnh hưởng đến sự phát triển sau này của phòng ban họ.” Cùng lắm chỉ là trừ lương tôi thôi mà.

“Ai cần anh giả vờ nói hộ tôi!” Phó ban Liêu quát lên.

Ai ngờ Lâm ma nữ đập bàn cái “rầm”: “Được, anh sai chứ gì? Thế thì cũng không cần làm phó ban tổng hợp gì nữa! Hà Khả, ghi cả hai người họ lại, mai trao trả chức vụ!”

“Á!”

Lần này thì xong hẳn rồi.

Phó ban Liêu dường như vẫn muốn vùng vẫy, đứng dậy nói: “Lâm tổng giám, chị đuổi tôi luôn đi!” rồi nhìn sang tôi: “Ân Nhiên, lần này chúng ta không ai nợ ai, tôi không đến nỗi cần anh thương hại!” Tôi ngửa mặt lên thở dài, biết thế đã không ra mặt.

Lâm ma nữ cười khẩy: “Mọi người đều là đồng nghiệp, đâu cần phải tôi sống anh chết mới thôi phải không? Có cần tôi tác thành cho hai người không?” Con người Lâm ma nữ thật mâu thuẫn, càng hiểu cô ta càng cảm thấy cô ta cao thâm khó lường...

Thấy chúng tôi không nói gì, cô ta nói: “Tôi chỉ cần nghe một lời xin lỗi thì có thể bỏ qua tất cả.”

Tôi không muốn vì thể diện mà chịu chết, liền đứng dậy: “Lâm tổng giám... tôi xin lỗi!”

https://thuviensach.vn

“Không phải anh! Ngồi xuống!” Lâm ma nữ quát. Không phải tôi? Vậy thì là phó ban Liêu rồi? Tôi ngồi xuống thấy phó ban Liêu đấu tranh tư tưởng rất lâu, cuối cùng cũng không muốn chết vì giữ thể diện: “Lâm tổng giám, tôi xin lỗi!”

“Không phải tôi!” Lâm ma nữ đanh mặt nói.

Phó ban Liêu quay sang tôi, Lâm ma nữ lại quát: “Không phải anh ta!”

Thế là sao? Không bắt phó ban Liêu xin lỗi Lâm ma nữ, cũng không phải tôi, vậy thì xin lỗi ai

Mãi lâu sau phó ban Liêu mới chợt hiểu, cung kính nhìn sang Bạch Khiết: “Xin lỗi, là lỗi của tôi.”

Bạch Khiết ngạc nhiên mãi, rồi mới đáp: “Chị Liêu, chị không sai...”

https://thuviensach.vn

Lâm ma nữ lại bắt đầu: “Còn không trở về vị trí làm việc. Công ty trả lương để các anh các chị ở đây diễn kịch chắc? Về vị trí hết cho tôi!”

Ra khỏi phòng họp, phó ban Liêu chân thành bắt tay tôi một cái: “Tôi không muốn nói nhiều lời thừa thãi, sau này mọi người quan tâm lẫn nhau nhé!”

Lâm yêu bà này, tôi sống từ thế kỷ hai mươi đến thế kỷ hai mốt rồi, mà đây là lần đầu tiên thấy một người phụ nữ cực phẩm như cô ta.

Hết giờ làm, trong văn phòng trống huơ trống hoác, tiếng giày cao gót gấp gáp vang lên. Trần Vũ Hàn đến: “Không đói à?”

Tôi ngẩng lên: “Vũ Hàn.”

Cô ấy vẫn lạnh lùng như thế: “Tôi nghe nói chuyện hôm nay rồi, tôi rất cảm động, nhưng lòng tốt của anh với tôi không thể chỉ dùng một câu cảm ơn là có thể báo đáp. Anh cũng biết tôi không biết thể hiện tình cảm lắm. Ân Nhiên...”

Đây là lần đầu tiên cô ấy gọi tên tôi, Trần Vũ Hàn rất ít khi gọi tên người khác, cũng không biết vì sao.

“Cả đời này tôi sẽ không quên những gì anh đã làm cho tôi. Nói nhiều lời cảm kích quá lại thành ra giả dối, tôi đi đây, còn phải gặp khách hàng nữa. Đúng rồi. có một cô gái đang đợi anh!” Nói rồi cô ấy bỏ đi như một cơn gió...

Có người đợi tôi về? Ai vậy? Lâm ma nữ sao? Ặc, sao tôi lại nghĩ đến cô ta chứ?

Mấy giây sau tôi chìm đắm trong đống ý tưởng quảng cáo...

Văn phòng ngày một yên tĩnh, có lẽ mọi người về hết rồi. Những người như tôi khác với những đồng nghiệp khác, họ còn có bạn bè, người thân đang đợi, tan làm có thể về tận hưởng niềm vui bên gia đình. Cuộc sống của tôi là một cái vòng luẩn quẩn, sáng dậy đi làm, đến kho rồi lên ban tổng hợp tan làm thì cùng lắm đến kho nói chuyện ăn cơm với An Tín, An Lan rồi

https://thuviensach.vn

cũng chẳng có tiết mục gì khác, chỉ đành nằm trong nhà đợi chết già thôi. Cô đơn quá lâu sẽ thấy mệt mỏi, sợ hãi sự cô đơn. Có lẽ đây là lý do tôi mong chờ được gặp Bạch Khiết đến thế. Cũng chỉ có Bạch Khiết có thể khuấy động cuộc sống bình lặng của tôi.

Mong chờ phụ nữ cảm kích bạn chỉ bằng khiến họ cần bạn. Có lẽ nếu tôi và Bạch Khiết cứ tiếp tục thế này thì dần dần cô ấy sẽ không thể rời xa tôi được nữa, đến lúc đó là tôi thành công rồi.

Mọi suy nghĩ và nguyện vọng đều rất đơn giản, nhưng để biến thành hiện thực thì vô cùng khó khăn. Vừa nghĩ thế thì tình địch đã xuất hiện rồi. Đâu chỉ có dăm ba người yêu Bạch Khiết cơ chứ?

"Tôi... có thể mời cậu ăn cơm không?" Bạch Khiết đứng ở cửa văn phòng, chẳng trách Trần Vũ Hàn nói có người đợi tôi, là Bạch Khiết đấy.

Tôi cất mấy bản kế hoạch đi: "Đi nào."

Cùng cô ấy xuống lầu, cô ấy khoác tay tôi: "Tôi nghĩ mình không nên ghét em trai của mình."

Đã coi tôi là em trai sao lại khoác tay như tình nhân thế này? Cô ấy khoác tay tôi, chúng tôi như đôi tình nhân đi xuống cầu thang. Trong lòng tôi vô cùng ngọt ngào, thật muốn thời gian dừng lại ở khoảnh khắc này...

"Ân Nhiên, chồng tôi đã đến tìm tôi. Cậu có thể giúp tôi thoát khỏi anh ta không? Tôi muốn khiến anh ta nản lòng." Bạch Khiết nói như cầu xin.

"Ồ." Nhiệm vụ này chị không nhờ tôi cũng tự động làm.

Trước cổng công ty, quả nhiên chồng trước của Bạch Khiết đang đứng đó. Vừa nhìn thấy người đó là tôi đầu hàng, anh ta không chỉ điềm tĩnh, từng trải mà còn lái BMW, đẹp trai bức người. Điều khiến tôi tự tin một chút chỉ có bộ quần áo này mà thôi...

Bạch Khiết thấy anh ta, quay đầu đi luôn, tôi quay lại nhìn, thấy trong mắt anh ta đong đầy sự sám hối.

https://thuviensach.vn

Bạch Khiết nói, thật ra sau hôm bỏ nhà đi, cô ấy cũng từng quay lại cầu xin chồng một lần, nhưng những lời nói tuyệt tình và ánh mắt cương quyết của anh ta đã khiến cô khóc cả một ngày, ốm nằm bẹp giường một trận. Thế nhưng anh chồng này vẫn tìm người phụ nữ khác, không thèm đến thăm Bạch Khiết lấy một lần.

Sau khi ly hôn, anh ta điên cuồng với cô gái khác, dần dần nhận ra ba bữa cơm trong ngày không có nổi một bữa đúng giờ. Hơn nữa người phụ nữ bên cạnh anh ta cũng rất lười nhác, không chịu xuống bếp. Bất luận về nhà lúc nào bếp cũng lạnh ngắt, ngay nước nóng cũng không có, có lúc còn phải mang đồ ăn về cho người ta. Có thể mấy năm trước được Bạch Khiết hầu hạ quen rồi, cuộc sống thế này anh ta không kìm được nhớ lại cảnh tượng về nhà là có cốc trà nóng đưa đến tận tay...

Cuối cùng hối hận tột cùng, mấy ngày trước là sinh nhật Bạch Khiết thì quay về tìm, nhưng cô đã quyết tâm rồi. Tôi nghĩ người phụ nữ như vậy lấy được về thì chỉ hận không thể cất vào trong túi, cho người khác nhìn một cái cũng không được. Chồng cô ấy đâu chỉ hối hận không thôi? Người phụ nữ như vậy đi đâu tìm được đây?

“Tôi nhận ra mình không hận anh ta, cũng không thấy đau lòng nữa, chỉ là trong đầu cả ngày chỉ có hình bóng anh ta.” Bạch Khiết say ngả lên vai tôi, gương mặt phiền muộn như vẫn đang kể những nỗi u oán trước đây.

Tôi đưa cô ấy về nhà, trong cơn say nhìn ngôi nhà của mình cô ấy mơ màng nói: “Ngôi nhà không có hơi người dù có bài trí đẹp thế nào cũng chẳng khiến người ta thấy ấm áp.”

Tôi nhẹ nhàng đặt cô ấy xuống giường, cô ấy bỗng ngồi lên:

“Thay áo ngủ giúp tôi...”

Tôi sững người nhìn tuyệt thế giai nhân trước mặt, cô ấy lại nói:

“Thay áo ngủ giúp tôi..”

https://thuviensach.vn

Bạch Khiết đang mặc váy, nếu tôi thay áo giúp cô ấy thì không phải tôi sẽ nhìn hết sao? Điều đó cùng chưa phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là tôi đã uống không ít rượu, không biết khi nhìn thấy thân hình thon thả nảy nở kia liệu tôi có thể khống chế được bản thân không. Hay là nhân lúc cô ấy say... tôi hưởng thụ?

Nếu hưởng thụ cùng lắm chỉ được một đêm phong lưu khi tỉnh dậy chắc chắn cô ấy sẽ trở mặt với tôi. Vậy tôi giúp cô ấy thay, nếu cô ấy muốn, định quyến rũ tôi thì cũng không trách tôi được

“Thay áo ngủ giúp tôi..”

Tôi lấy bộ đồ ngủ trên đầu giường, nhắm mắt lại, tay khẽ chạm lên người Bạch Khiết, chiếc váy được cởi xuống, mùi hương phụ nữ đầy gợi cảm đầy khiêu khích lan tỏa. Làn da của Bạch Khiết mịn màng, mát lạnh, trơn láng mềm mại. Ôm trong lòng khiến khí huyết trong người tôi sôi sục, cứ thế này không ổn... tôi bùng nổ mất thôi.

Lý trí của tôi vẫn áp đảo được dục vọng, tôi trùm chiếc áo ngủ vào cho Bạch Khiết, cô ấy đẩy đẩy tôi:

“Rót cho tôi... cốc nước...”

Khi mang nước đến giường thì cô ấy đã ngủ say rồi. Lúc này hoàng hôn đã buông xuống, gian phòng có chút mờ ảo, gương mặt Bạch Khiết đầy sự quạnh hiu, phiền muộn, tâm trạng của tôi cũng bị cô ấy Ảnh hưởng. Thế gian này có hai loại tình cảm có thể gọi là lãng mạn, một là hoàn toàn quên nhau, hai là bên nhau đến giây phút cuối đời. Nhưng nếu tiến không thể bên nhau, lùi lại không thể hoàn toàn quên được, không thể ở bên người thương, cũng không thể hoàn toàn quên người ấy, với đương sự mà nói đúng là hai kiếp nạn. Khoảng thời gian lãng mạn với Sa Chức tôi mãi mãi không bao giờ quên, đó là dấu ấn đã hằn sâu trong trái tim tôi.

Bên nhau đến phút cuối đời? Giữa nam và nữ, có lúc chính là một cái cửa sổ giấy, chọc thủng rồi, hoặc là rất bối rối, hoặc là chuyện gì nên làm cũng đã làm, cuối cùng chẳng có gì phải ngại nữa. Vì thế với Bạch Khiết,

https://thuviensach.vn

tôi thà "không chọc thủng", thà cứ ám muội thế này, lại có chút như ve vãn, quan hệ sạch sẽ, trong sáng, hai bên đều thoải mái. Một khi có loại quan hệ kia thì điều tốt đẹp sẽ bị phá vỡ.

Tâm trạng hỗn loạn, tựa bên giường nhìn Bạch Khiết, tôi bất giác chìm vào giấc ngủ...

Tôi bị cái lạnh đánh thức, hơn năm giờ sáng, tôi đã dựa vào giường ngủ mấy tiếng rồi. Bạch Khiết vẫn đang ngủ say, cuộn tròn trong chiếc chăn ấm áp, hạnh phúc như đứa trẻ. Tôi thật sự rất muốn hôn lên gương mặt trắng nõn mềm mại đó, nhưng lại sợ khiến cô ấy tỉnh giấc. Tôi vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi lặng lẽ rời đi...

Trời vẫn chưa sáng hẳn, sương sớm vẫn mù mịt, gió thổi lành lạnh. Tôi châm điếu thuốc đi trên con đường vắng lặng, nhưng trong lòng tôi lại thấy thật hạnh phúc. Nếu có thể tôi nguyện ngày nào cũng được bảo vệ cô ấy. Tôi không ngồi xe buýt mà đi bộ đến công ty, lúc đến kho thì An Tín và An Lan đã bắt đầu bận rộn.

Tối qua dựa bên giường ngủ không được ngon, đến văn phòng thì tôi buồn ngủ, nhìn những người được gọi là tinh anh của công ty đều đang ngồi giết thời gian, việc gì cũng làm, chỉ là chẳng có được mấy người làm việc. Do họ không có động lực vươn lên hay muốn vươn lên thật sự quá khó? An Tín vào ban tổng hợp của chúng tôi, thấy tôi khoan thai vui vẻ: "Lão đại, em cảm thấy tâm trạng anh dạo này rất tốt."

"Ừ, ủa, cậu đến tìm tôi à? Có phải kho có chuyện gì không?" Tôi căng thẳng hỏi.

"Lão đại, em muốn hỏi một chuyện... Bộ quần áo anh mặc, bao nhiêu tiền vậy?"

Tôi cười: "Cậu cũng muốn mua à?"

A Tín đỏ mặt: "Vừa rồi em chuyển hàng sang đây, trưởng ban Mạc nói "Bất cứ nhân viên của phòng ban nào cũng đại diện cho hình tượng công ty, sau này tôi không muốn nhìn thấy có người mặc quần áo rẻ tiền đến văn

https://thuviensach.vn

phòng.” A Tín bối rối, dường như việc nghèo là lỗi của cậu ấy vậy, Mạc Hoài Nhân đúng là tên khốn.

Tôi bỗng nhớ ra, không phải trước đây tôi cũng như A Tín bây giờ sao? “A Tín, ai xem thường cậu đều không phải con người, cậu đừng so đo với loài động vật không phải người. Người đẹp vì lụa, trong thời đại toàn coi trọng mẽ bề ngoài này, chúng ta có thể không xe không nhà, nhưng không thể không có hình tượng. Giờ nghỉ trưa tôi đưa cậu đi mua mấy bộ quần áo.”

Mẹ kiếp, tên Mạc Hoài Nhân này, có rất nhiều chuyện tôi đều nhẫn nhịn hắn, nhưng loại người như hắn thật sự không biết cái gì gọi là quá đáng, là vô sỉ! Mấy ngày nay hắn lại bắt đầu làm chuyện đáng ghê tởm, rất nhiều nhân viên muốn giải quyết vấn đề hộ khẩu bắt buộc phải lấy danh nghĩa công ty. Việc này thuộc quyền quản lý của ban tổng hợp chúng tôi, còn cái tên Mạc Hoài Nhân đó, hắn nhìn ai thuận mắt thì thu chút tiền hoa hồng, không thuận mắt thì thu nhiều hơn. Nếu là đồng nghiệp nữ, bị hắn quấy rối vẫn phải tươi cười.

Khi có mặt tôi thì hắn biết điều một chút, khi tôi vắng mặt là hắn chỉ hận không thể tường thuật trực tiếp ngay cuộc chiến giường chiếu với nữ đồng nghiệp trước mặt tất cả nhân viên...

“Em bảo em gái đi mua cũng được... Có cần thắt cà vạt không ạ?”

“Thắt cà vạt? Thắt làm cái gì? Cậu nhìn đi tôi còn không thắt. Cà vạt là chuẩn bị cho tự sát thôi, ví dụ như công ty phá sản này... Người đang ngồi trên cao bỗng bị đuổi, trong cơn bế tắc vắt cà vạt lên xà nhà kết liễu mạng sống. Hoặc là chuẩn bị cái cà vạt thật dài, tìm một cô bạn gái hung hăng hơn cả Lâm ma nữ, rồi dắt cô ta như chó ấy.”

Thời tiết hôm nay rất đẹp, ánh nắng chan hòa, gió thổi dịu nhẹ, nhưng cả văn phòng đột nhiên lặng như tờ, hàn khí lan tỏa. Câu nói vừa rồi quả thật tôi nói to quá, cả văn phòng đều nghe thấy.

https://thuviensach.vn

Một đồng nghiệp nhìn tôi với ánh mắt thương cảm. Lâm ma nữ vẻ mặt u ám: “Theo tôi vào văn

phòng...”

Con người này...

Bình thường rất ít khi thấy cô ta lên tầng chúng tôi, nhưng sao hôm nay lại xuất hiện đúng lúc tôi nói xấu cô ta chứ?

“Tôi đã thành đại từ thay thế cho ác ma rồi hả?”

Lâm ma nữ cười nham hiểm.

“Lâm tổng giám giỏi quản lý, toàn thể nhân viên chúng tôi vừa kính trọng vừa khâm phục, đương nhiên cũng có chút sợ.” Không biết vì sao, sau khi từ kho lên văn phòng này, dù là Bạch Khiết hay Lâm ma nữ, ngay rất nhiều đồng nghiệp không quen biết cũng tốt với tôi hơn. Lẽ nào vì tôi theo bọn Mạc Hoài Nhân sao?

“Anh sợ tôi sao? Hình như anh luôn lợi hại hơn tôi nhiều ấy chứ?” Lẽ nào vừa rồi Lâm ma nữ đến văn phòng là để tìm tôi? Cô ta ngày càng coi trọng tôi rồi thì phải? “Anh đừng tưởng có Vương Hoa Sơn nâng đỡ là anh giỏi lắm, tôi mà muốn chơi anh thì có thể khiến anh chết không kịp ngáp.”

“Ồ... Cảm ơn Lâm tổng giám đã không giết!”

Cô ta nhất thời nghẹn họng, chuyển sự giận dữ sang nụ cười, rồi lập tức thu lại. Vì sao hoa quỳnh quý, biết không?

Vì đẹp đó! Một nụ cười làm điên đảo tòa thành, cười thêm lần nữa nghiêng ngả cả quốc gia, dù cô ta còn đeo một cặp kính đen.

Tôi ngây ngốc rỏ cả nước miếng nhìn cô ta không chớp mắt, linh hồn tôi đã bay về phía cô ta rồi.

“Vừa rồi tôi đi quanh văn phòng một vòng, nghe được rất nhiều tin đồn không tốt liên quan đến bạn tốt Trần Vũ Hàn của anh.” Lâm ma nữ bỗng nói.

https://thuviensach.vn

“Có gì không tốt?”

“Trần Vũ Hàn trước đây từng làm gì?” Chết rồi, lão yêu họ Tào kia, nhất định là lão biết Trần Vũ Hàn từng làm ở vũ trường quán bar rồi tung tin khắp công ty. Mục đích chính là không cho cô ấy làm người đại diện cho công ty.

Tôi và Bạch Khiết cố gắng giúp Trần Vũ Hàn như thế, thứ nhất là vì chúng tôi thương cô ấy, thứ hai là vì cảm thấy trong công ty có người của mình thì làm gì cũng rất thuận lợi. Còn một nguyên nhân riêng tư của tôi nữa, chính là Bạch Khiết vui thì tôi cũng vui. Chỉ một câu cảm ơn của cô ấy cũng đủ khiến tôi sung sướng mấy ngày liền.

“Báo cáo Lâm tổng giám, Vũ Hàn trước đây tiếp khách ở quán bar.”

“Tiếp khách? Có khác với tiếp khách ở ban quan hệ đối ngoại không?”

“Có khác một chút...”

“Hai người gặp nhau trong một lần phong hoa tuyết nguyệt phải không?” Điều này ai nói mà cô ta biết? Không phải là tên Mạc Hoài Nhân đấy chứ?

“Góp vui chút thôi... hôm cùng trưởng ban Mạc đi uống rượu thì bất ngờ quen biết.”

“Bất ngờ quen?”

“Đúng thế. Sau đó tình cờ cô ấy đến công ty chúng ta ứng tuyển... rồi... tình cờ vào ban quan hệ đối ngoại.” Cái lý do này đến chính tôi còn không tin, sao lừa nổi Lâm ma nữ chứ. Nhưng tôi không thể nói vì Bạch Khiết hoặc lý do thật sự khác được.

“Cái tình cờ này chứ như trong tiểu thuyết ấy nhỉ? Rồi bây giờ tình cờ trở thành bạn gái của anh đúng không?”

“Lâm tổng giám... người nhà cô ấy gặp chuyện bất ng hết mới sa cơ đến mức này, sau đó tôi gặp thấy đáng thương...”

https://thuviensach.vn

“Rầm”, một đống giấy tờ đập xuống bàn: “Anh tưởng đây là trại tế bần chắc? Trên thế giới này nhiều người đáng thương như vậy đều nhận hết về bộ phận thị trường sao?” Hung dữ như vậy làm gì chứ? Trước đây không phải cô đã biết tôi và Mạc Hoài Nhân sắp xếp Trần Vũ Hàn vào ban quan hệ đối ngoại sao, lúc đó cô có nổi điên thế này đâu. Đúng là đồ yêu bà nóng lạnh bất thường!

Tôi vẫn luôn để ý biểu hiện của Trần Vũ Hàn trong công ty, dư luận về cô ấy cũng không tồi, tuy không có bằng tốt nghiệp, tuy vào công ty nhờ đi cửa sau nhưng một người chỉ cần có thực lực, có tư cách đảm nhận công việc thì còn cần bằng cấp nữa không? Còn cần tìm hiểu cô ấy vào công ty thế nào không?

“Tôi cũng không phải loại người đầu óc bảo thủ, anh hùng không cần hỏi xuất thế, bất luận trước đây cô ta từng làm gì cũng không Ảnh hưởng đến việc trở thành người đại diện của công ty. Nhưng anh cũng biết, người cạnh tranh rất nhiều, có tin đồn mà vẫn để Trần Vũ Hàn làm thì chắc chắn mọi người sẽ không phục. Vả lại, nếu khách hàng từng gặp Trần Vũ Hàn mà nhận ra, thấy quảng cáo của công ty sẽ nghĩ gì về Ức Vạn? Chắc chắn khách hàng sẽ chất vấn tại sao Ức Vạn một cô gái tiếp khách lại làm người đại diện?”

Xem ra không có hy vọng gì làm người đại diện rồi, tôi thở dài: “Lâm tổng giám nói đúng, chỉ trách Trần Vũ Hàn không có phúc. Nghe nói Lâm tổng giám từng lên trang bìa, từng quảng cáo mỹ phẩm, tự cô quay là được rồi.” Sao cô ta không quay chứ? Sợ mất giá chứ gì?

Dường như cô ta nghe thấy lời tôi nói: “Cũng không phải không còn cách nào, về tin đồn ai muốn nói gì thì nói, những người đố kỵ nhiều vô kể, lẽ nào anh giết được hết sao? Chỉ cần Trần Vũ Hàn không nói bất cứ điều gì, dần dần sẽ yên ổn thôi. Khách hàng bên ngoài biết Trần Vũ Hàn, tôi nghĩ cũng chẳng mấy người nhận ra đâu. Hơn nữa trước đây đi tiếp khách chắc Trần Vũ Hàn cũng không lấy tên thật đúng không? Tôi đã xem ý tưởng quảng cáo của anh, ý tưởng về cuộc thám hiểm ngoài trời khá được. Khi

https://thuviensach.vn

quay quảng cáo cho Trần Vũ Hàn đeo kính râm, vừa hợp với gương mặt vừa không cho khách hàng nhận ra. Anh thấy sao?"

Tôi mừng húm nói: "Lâm tổng giám, nói vậy là cô đã chọn ý tưởng của tôi?"

"Lời tôi đã nói lẽ nào lại tùy tiện như anh? Ý tưởng của anh đúng là không tồi, trước đây đẩy anh xuống kho đúng là đã lãng phí, anh hãy làm cho tốt!"

Tôi mừng rỡ, với Lâm ma nữ, trong lòng tôi cũng rất mâu thuẫn, vừa hận sự độc ác vô tình, nhưng cũng thích sự công tư phân minh của cô ta. "Cảm ơn Lâm tổng giám đã khen!"

"Anh giải thích rõ về ý tưởng quảng cáo cho tôi xem nào."

"Một nhóm bạn trên mạng hẹn nhau cùng đi thám hiểm rừng sâu. Không may xảy ra điều ngoài ý muốn, vì rất nhiều nguyên nhân mà đoàn người chia thành hai nhóm, trong đó một nhóm rơi vào tình cảnh nguy hiểm. Không ai ngờ lúc này di động mất tín hiệu hoàn toàn. Có người mang bộ đàm, nhưng cách nhau đến hai ngọn núi cao, bộ đàm cũng không có tín hiệu. Một đôi tình nhân, người nữ nằm trong nhóm gặp nguy hiểm, người nam lấy ra máy bộ đàm của Ức Vạn, cách đến mấy ngọn núi mà chất lượng đường truyền không hề bị Ảnh hưởng, cứu được những người gặp nguy hiểm. Chàng trai và cô gái hạnh phúc ôm lấy nhau... Nói ra thì hình như rất kỳ cục, nhưng đại khái là vậy. Đương nhiên còn rất nhiều chi tiết cần sửa. Ví dụ như việc gì khiến họ chia làm hai nhóm, rồi vì sao mà một nhóm lại gặp nguy hiểm.

Lâm ma nữ ngắt lời tôi: "Dù nghe chưa thật hoàn hảo, nhưng ít nhất cũng hơn nhiều đám ngươi chỉ biết huênh hoang kia!"

Tôi tiếp lời: "Đúng vậy, ý tưởng của họ tôi cũng xem qua, tôi nghĩ nếu quay quảng cáo của họ thì khá lợm giọng, dung tục như một người đàn ông đứng ở văn phòng khoe khoang khả năng tình dục của mình tốt thế nào ấy!"

"Anh hiện giờ không dung tục sao?" Lâm ma nữ quát.

https://thuviensach.vn

“À... tôi vốn nghĩ vậy.”

“So sánh rất dung tục, nhưng cũng rất xác đáng. Công ty chọn nhân viên của công ty làm người đại diện vừa để tiết kiệm vừa giúp nhân viên hoàn thiện bản thân hơn. Nhưng quảng cáo của anh cần phải có một nam một nữ. Thế này đi, nữ là Trần Vũ Hàn, còn nam thì là anh đi!” Lời nói của Lâm ma nữ thốt ra khiến tôi giật mình. “Á...? Tôi?”

“Sao, không vui lòng à?”

“Không... không phải, tôi có làm được không? Tôi...”

“Vậy thì thôi, ngay anh cũng không thể tin bản thân mình thì tôi sao có thể tin anh được?!”

“Tôi có lòng tin, trăm phần trăm tự tin!” Tôi hét lên. Người đại diện của công ty, lợi ích vô số, không chỉ có tiền mà ngay thăng quan tiến chức cũng có ưu thế hơn người khác. Sao tôi lại không làm chứ? “Cảm ơn Lâm tổng giám, cảm ơn Lâm tổng giám!”

Chỉ thị của tổng bộ, tuyển người đại diện không chỉ ở trong công ty, cũng nên thu hút nhân tố mới một cách hợp lý cùng cạnh tranh, vẻ ngoài có vẻ công bằng nhưng ai chẳng biết Lâm yêu bà có thể một tay che cả bầu trời, muốn thế nào thì thành như thế. Aiz, chẳng trách mà ai cũng muốn trèo cao.

Trở về văn phòng, đồng nghiệp đều nhìn tôi với ánh mắt chia buồn. Chỉ có Mạc Hoài Nhân, vừa nghe Lâm ma nữ triệu kiến tôi là cuống lên, cũng không biết hắn muốn tôi bị đuổi hay được ở lại làm?

“Chú em, thế nào, thế nào rồi?” Mạc Hoài Nhân tiến lại.

“Chẳng thế nào cả, chỉ là nói xấu cô ta một câu thôi mà, lẽ nào cô ta lại đuổi tôi được?” Tôi cười.

“Ai chà... dọa tôi chết mất. Chú Ân, ở đây đắc tội ai cũng không sợ, nhưng Lâm tổng giám thì không thể đắc tội được đâu! Lần sau chú phải cẩn thận một chút!” Mạc Hoài Nhân vỗ lưng tôi quan tâm, nói.

https://thuviensach.vn

“Cảm ơn trưởng ban Mạc đã quan tâm!”

Ngồi trước bàn làm việc, trước khi hết giờ tôi dâng tràn nhiệt huyết hẹn Bạch Khiết đi ăn cơm. Nhắn mấy tin trên MSN, cô ấy chỉ đáp một câu: Xin lỗi cậu, lần sau được không, hôm nay tôi không rảnh.

Nhắn xong câu đó là cô ấy thoát khỏi mạng.

Tôi ngẩn ngơ ngồi nhìn màn hình, mấy phút sau Mạc Hoài Nhân đến bên cạnh, thấy phần đối thoại của tôi và Bạch Khiết, hắng giọng mấy tiếng rồi nói: “Chú em, người ta là thiên nga, sao có thể cùng đội ngũ với chúng ta chứ?”

“Ồ, trưởng ban Mạc.” Tôi sực tỉnh.

“Cậu lại đây nhìn xem.” Mạc Hoài Nhân kéo tôi ra cửa sổ, “Nhìn xem kia là ai?”

Dưới cổng công tyBạch Khiết đang cười nói với một người đàn ông đứng bên cạnh một chiếc xe con hạng sang. Đột nhiên một thứ khí lạnh từ mắt tôi lan tỏa ra toàn thân, vào tận đến tim tôi.

“Chú có biết người đó là ai không? Giám đốc tài chính của tổng bộ. Quản tiền đấy, biết tại sao ở công ty Bạch Khiết muốn gì được nấy không? Ở đây có phó tổng giám Tào, ở tổng bộ còn có người này, có thể không thuận buồm xuôi gió sao? Cậu nghĩ thoáng đi!” Mạc Hoài Nhân an ủi tôi.

Tình yêu là sự ích kỷ, chẳng ai muốn nhìn thấy người mình yêu ve vãn tán tỉnh với người khác cả, cho dù cô ấy không phải của mình.

Nhìn Bạch Khiết lên chiếc xe đó, tôi siết chặt nắm tay, thở dài một hơi, chán nản ngồi xuống ghế.

“Chú em, phụ nữ ngày nay ai cũng tìm đối tượng với suy nghĩ cần tốt hơn chứ không cần tốt nhất! Càng có tiền họ lại càng thích! Cậu thoáng chút đi!” Mạc Hoài Nhân đưa tôi một điếu thuốc.

https://thuviensach.vn

Thật chán nản, trước đây biết Bạch Khiết và phó tổng giám Tào, nghĩ cô ấy cũng như Lý Bình Nhi, mặc cho con bạch tuộc khốn kiếp đó giày xéo... dù sau đó được biết họ chưa phát sinh quan hệ... nhưng lúc đó nghĩ đến cũng khiến tôi nổi da gà, giờ lại thấy cô ấy lên một chiếc xe hạng sang khác, sao tôi có thể không buồn chứ? Phụ nữ hướng về đàn ông có tiền cũng như loài ong bị hương hoa hấp dẫn vậy, động cơ không rõ. nhưng phương hướng thì rõ ràng vô cùng. Có thực lực kinh tế nhất định rồi tôi mới biết phụ nữ đều rất thực tế. Họ muốn tìm một người có thể nương tựa cả đời, mà rõ ràng là tôi không đạt tiêu chuẩn. Tôi không có xe, không có nhà, chẳng có gì cả, không thể cho người ta cảm giác an toàn. Họ cũng không biết có thể đợi tôi bao lâu. Tôi biết, dù họ có ở bên tôi thì cũng chỉ cho vui, chứ thật ra không hề muốn lâu dài.

"Ân Nhiên, cậu phải nghĩ thoáng đi, kiêm nhiệm hai chức vụ nhưng lương không quá một vạn, đâu thể sánh được với những lãnh đạo cấp cao kia?" Mạc Hoài Nhân nói đúng, một tháng tôi vất vả khổ sở, đừng nói không sánh được lãnh đạo cấp cao, ngay một nhân viên nghiệp vụ bình thường cũng không bằng. Nhân viên nghiệp vụ tinh anh của bộ phận nghiệp vụ, chỉ riêng tiền hoa hồng cũng cao hơn lương mấy lần. Hàng tháng tôi còn phải trích tiền cho hai đứa em, còn phải gửi về nhà cho bố mẹ, cơ bản chẳng còn lại bao nhiêu. Giờ nghĩ lại, đừng nói mua xe, ngay mua vài cái bánh xe cũng phải đau đầu.

"Chú em, hãy theo anh đây làm cho tốt, anh đảm bảo cho cậu đi xe xịn, ởng! Đến lúc đó cậu muốn Bạch Khiết, chỉ cần lái xe đến trước mặt người ta, cậu không gọi thì cô ta cùng liều mạng bò lên xe cậu, cậu có tin không?" Tôi dần ý thức được rằng, Mạc Hoài Nhân đang lợi dụng Bạch Khiết để kéo tôi vào bẫy. Nguy hiểm nhất là tôi lại tự nguyện để hắn lôi tôi vào cái bẫy đã đặt sẵn đó...

"Tối nay chúng ta đi uống một ly nhé? Ở Thành Đông mới mở một quán bar, tôi quen ông chủ ở đấy, bảo anh ta cho mấy cô em xinh đẹp phục vụ chúng ta, thế nào hả?"

Tôi lắc đầu: "Tối qua tôi không ngủ, mệt lắm, để hôm khác đi."

https://thuviensach.vn

“Đừng vậy mà... chúng ta là đàn ông, sao lại bảo thủ như thế. Như tôi đây này, tôi không thích lên giường nhiều lần với một người phụ nữ mà thích lên giường một lần với nhiều người phụ nữ hơn. Không có được Bạch Khiết đương nhiên trong lòng ngứa ngáy, nhưng cậu biết rõ người ta sẽ không để ý đến mình việc gì phải làng phí thời gian cho cô ta? Không phải cậu còn có Trần Vũ Hàn sao... Đi nào. đi nào, đi uống rượu.”

“Lần sau, lần sau đi.”

“Vậy thì có gì nghĩ không thông thì gọi cho tôi! Tôi về trước đây.” Mạc Hoài Nhân cười cười rồi rời đi. Vào khoảng khắc hắn ta ra khỏi cửa tôi nhìn thấy nụ cười đắc ý khi âm mưu đã đạt được của hắn.

Tôi nghĩ tôi vẫn chưa biết cách điều tiết tâm trạng mình, ủ ê thất thần, tối đi mua vài chai bia với mấy món nhắm, về uống cùng A Tín...

“Lão đại, phụ nữ cũng chẳng có gì giỏi giang, không có phụ nữ thì có sao chứ?”

Khuyết điểm lớn nhất của con người không phải ích kỷ, đa tình, ngang tàng, ương bướng, mà là cố chấp yêu một người không yêu mình. Tôi thà như A Tín, không có ai khiến cậu ấy hy vọng thì cũng chẳng tuyệt vọng. Không biết như thế gọi là thoải mái hay bất lực?

Vũ Hàn tìm tôi, hỏi sao di động của tôi cứ có tín hiệu báo cuộc gọi đến như thế. Lúc này tôi mới biết không hiểu từ bao giờ mà tín hiệu của máy tôi ngày một kém.

“Đi bar đi.” Vũ Hàn nói.

“Không phải em nói không thích quán bar sao?” Tôi hỏi. Không chỉ Vũ Hàn. cảm tình của tôi với quán bar cũng rất phức tạp.

“Không biết tối đó khi tôi hát anh có nghe không?” Vũ Hàn hỏi. Tối hôm đó tâm trí tôi để hết chỗ Bạch Khiết, chỉ nhìn Vũ Hàn vài lần, chỉ biết cô ấy hát rất hay, cô ấy cùng lạnh lùng mà xinh đẹp, giống như cánh bướm có hơn mười hai màu trong bài hát của cô ấy vậy. “Tôi muốn hát cho anh nghe.”

https://thuviensach.vn

Trước rất nhiều ánh mắt, Vũ Hàn hát bài "Bỏ nhà ra đi" của Vệ Lan, tiếng hát làm rung động trái tim của tất cả thính giả, rất nhiều người còn không kìm được mà ngân nga theo cô ấy. Tối nay cô gái Trần Vũ Hàn này bỗng khiến tôi có cảm giác đau lòng, đôi mắt phượng lẳng lơ điên đảo chúng sinh đó quấn quít lấy ánh mắt tôi. Trước tiếng ca lảnh lót tựa sáo trời kia, linh hồn tôi vượt qua màn đêm u tối bay về phía cô ấy...

Có phải những người không được như ý rất dễ cảm thấy trống rỗng, rất muốn dùng rượu bia, ni-cô-tin, tình dục, thậm chí ma túy để khiến những cơn đau trong tim trở nên tê dại? Tôi vẫn chưa phải quá trống rỗng, vào khoảnh khắc tạm biệt Vũ Hàn ở khu nhà tập thể, đôi mắt phượng của cô ấy đã quyến rũ tôi, nó cho tôi biết cô ấy có thể khiến tôi quên hết mọi phiền não trên đời, tôi đã từ chối đôi môi lạnh lẽo của cô ấy, cũng không dám nhìn vào đôi mắt long lanh ánh nước kia... Say mèm gắng gượng bò lên nhà mình.

Khi quyết định của Lâm ma nữ về người đại diện và ý tưởng quảng cáo vừa ra, cả công ty đều lên tiếng kháng nghị. Ai cũng nói tại sao lại trọng dụng hai người mới như vậy, từ người đại diện hình tượng đến ý tưởng quảng cáo, rồi đến quay quảng cáo đều là tôi và Trần Vũ Hàn đảm nhận vai chính.

Nhưng dù phản đối thì cũng chẳng ai dám đối kháng với Lâm ma nữ.

Công ty thuê đoàn quay phim quảng cáo với toàn quay phim, stylist chuyên nghiệp... Tôi chưa từng thấy trận thế nào hoành tráng như vậy, nhất thời thấy lúng túng.

Ra đến ngoại thành, người ta hóa trang cho tôi thành nhà thám hiểm. Mặc quần quân đội, áo phông đen khiến cơ thịt lộ ra từng bắp từng bắp cuồn cuộn, đeo cặp kính râm vào, đội chiếc mũ lên, khoác thêm cái ba lô nữa.

Có phải Lâm ma nữ đánh giá cao dáng người của tôi nên mới bảo tôi quay quảng cáo không?

https://thuviensach.vn

Vũ Hàn thì càng tuyệt, cô ấy mặc chiếc quần quân đội tạo cảm giáchiện đại, phóng khoáng bất phàm. Chiếc áo phông trắng bó sát người tôn lên từng đường cong một cách hoàn hảo. Gương mặt lạnh băng băng, mái tóc đen dài thướt tha, tựa vào chiếc Hammer đoàn quay phim mang tới, cool chết được! Có lúc tôi đã nghi ngờ có phải mình đang nằm mơ, tôi đang quay quảng cáo với một người mẫu...

Chỉ một đoạn quảng cáo một phút cộng với mấy bộ ảnh mà mất cả một ngày trời. Họ được ăn cơm trưa, còn người mẫu chúng tôi không được ăn, cũng chẳng được uống bao nhiêu nước. Trời ạ, thì ra những người mẫu bề ngoài có vẻ sáng chói lại có cuộc sống thê thảm thế này. Lại còn phải phơi nắng giữa trưa, người ta bảo ánh nắng sẽ mang lại hiệu quả thị giác tốt nhất, còn phải dùng một cái máy bơm để tạo mưa...

Nói chung là thảm không dám nhìn nữa. Vũ Hàn học diễn xuất, có lẽ cô ấy cảm thấy diễn rất nhẹ nhàng, còn rất vui vẻ nữa. Nhưng tôi thì khác, chỉ hy vọng kết thúc nhanh nhanh một chút.

Tám giờ tối. cuối cùng cũng kết thúc, tôi vừa lên xe là đói đến ngã gục. Ở nơi hoang vu hẻo lánh này chẳng có hơi người, cũng chẳng có gì ăn, bắt buộc phải gắng gượng đến khi trở về thành phố. Nhưng mà chỗ này cách Hồ Bình đến một tiếng xe chạy. Biết thế này thì tôi đã mang theo vài cái bánh bao...

Mơ màng không biết ngủ được bao lâu thì xe dừng, có người nói: “Chúng ta ăn chút gì đã rồi đi tiếp.”

Tôi tỉnh dậy thấy Trần Vũ Hàn đang ôm tôi, tôi nằm trong lòng cô ấy, chẳng trách mà tôi lại ngủ ngon thế. Vũ Hàn cười: “Xuống xe thôi, ăn cơm đã.”

Vừa nghe thấy hai chữ ăn cơm là tôi như con hổ đói nhảy khỏi xe. Ở đây... sao quen vậy.

Đây không phải “Cung điện Phỉ Thúy” của Sa Chức sao? Sao lại đến tận đây? Tôi nói với trưởng đoàn: “Giá cả ở đây đắt lắm...”

https://thuviensach.vn

Anh ta lườm tôi: "Cậu ngốc à? Có phải chúng ta trả tiền đâu, sợ gì chứ? Tôi chỉ hận không thể ăn chỗ đắt hơn thôi. Công ty bao mà cậu còn không nỡ ăn à?"

"Đắt vậy mà công ty cũng bao sao?" Tôi hỏi.

"Cậu nghĩ mấy người chúng ta ăn một bữa mất bao nhiêu? Cùng lắm là mấy vạn. Công ty chúng ta là gì chứ? Viễn thông Ức Vạn! Ở Hồ Bình này, công ty chúng ta là hàng đầu trong lĩnh vực viễn thông đấy! Tiền cho mấy đợt du lịch cuối năm, đi Hy Lạp, Hà Lan, Nhật Bản, Hàn Quốc, Xing-ga-po, Ma-lai-xi-a, Thái Lan đều chẳng là gì!"

"Trưởng đoàn... khiến anh chê cười rồi, tôi là nhân viên mới nên không biết."

"Nào, vào đi!"

Không phải tôi chê đắt, tôi không biết công ty không thiếu tiền, nhưng tôi sợ gặp Sa Chức, tôi lấy thân phận gì đứng trước mặt cô ấy đây? Kẻ đào tẩu khỏi tình yêu sao? Nhưng rất nhiều lần trong tiềm thức tôi đã tưởng tượng Sa Chức tựa như nữ thần thật sự xuất hiện trước mặt tôi.

Đoàn người đi vào trong, Vũ Hàn kéo tôi một cái, tôi nhìn bộ quần áo quay quảng cáo bẩn thỉu, nếu vào trong mà Sa Chức cũng ở đó thì có phải rất mất mặt không? Tôi đeo kính đen lên, đội cả mũ vào, dù Sa Chức có nhìn thấy cũng không nhận ra tôi.

Khi chúng tôi đến là sáng sớm, nhà hàng đã đóng cửa, không gian vô cùng yên tĩnh. Lúc này xứng đáng là giờ vàng, cả khu nhà hàng rộng rãi hầu như đều còn trống, cũng may trưởng đoàn đã gọi điện đặt trước. Chúng tôi vào chỗ đã đặt trước, món ăn cũng được đưa lên ngay. Tôi ăn như hổ đói, còn Trần Vũ Hàn thì như cô vợ dịu dàng xới cơm chan canh giúp tôi.

Ánh đèn chiếu sáng trong nhà hàng dần tối lại, đèn màu bắt đầu được bật lên, sân khấu được một ngọn đèn chiếu sáng, một cô gái thướt tha bước lên sân khấu hát bài "Áng mây phương nam" của Từ Thiên Nhã. Giọng hát lanh lảnh ngân vang khiến thần người nghe xao động. Từng bước đi lại

https://thuviensach.vn

khiến cặp chân thon thả thấp thoáng ẩn hiện dưới tà váy, mọi người ngẩn ngơ nhìn người mỹ nữ, kích động tựa như rơi vào tiên cảnh. Thân thể gợi cảm kia đã khiêu khích sự chiếm hữu của đàn ông, ham muốn tựa con suối bắt đầu tuôn trào.

Bài hát kết thúc, thính giả bên dưới ngẩn ra cả nửa phút mới cùng vỗ tay rào rào. Cô gái đó nói với giọng yểu điệu: "Bài hát này tôi dành tặng anh chàng đẹp trai họ Hình."

Vũ Hàn ở bên cạnh không kìm được tán thưởng: "Giọng cô ấy hay thật!"

Đúng vậy, đúng vậy, cô gái đó chính là Sa Chức!

Cô ấy mặc chiếc váy hở vai gợi cảm, đang chầm chậm tiến lại về phía chúng tôi đang ngồi. Tôi vội đeo kính vào,ũ xuống thật thấp, chúi đầu ăn. Vũ Hàn thấy tôi căng thẳng thì nói: "Cô ấy có phải cô gái đi chiếc Benz đỏ không?"

Tôi gật đầu.

Rất nhiều thực khách đều chào cô ấy: "Xin chào bà chủ!"

Sa Chức tiến lại ngồi ở bàn phía sau chúng tôi, cách tôi một chỗ. Những người ngồi ở đó đều mặc com-lê chỉnh tề, sang trọng. Sa Chức thỏ thẻ nói với người đàn ông trung niên bên cạnh: "Hình đại ca. anh nói xem em hát có hay không?"

"Hay hay hay! Ha ha ha ha... Không ngờ bà chủ của "Cung điện Phỉ Thúy" lại tài sắc vẹn toàn thế này!" Tay họ Hình vừa cười vừa nâng ly lên mời Sa Chức.

Tôi ngồi phía sau Sa Chức, hơi nghiêng người để nhìn xem cô ấy lại đang quyến rũ ai thế.

"Vậy... Hình đại ca, có muốn nữa không... có muốn nghe nữa không?"

"Muốn, muốn chứ!"

https://thuviensach.vn

Tôi càng nghe càng thấy khó chịu, cảm giác như bị mắc một cái xương cá, càng cố nuốt lại càng đau.

Một người ở bàn tôi nói nhỏ: "Người đàn ông đó là phó thị trưởng, cục trưởng Công an thành phố Hồ Bình chúng ta. Hình Đạt. Còn cô gái kia chính là bà chủ ở đây."

Vừa dứt lời, mọi người lập tức đầy hứng thú túm lại bàn tán về chuyện của bà chủ "Cung điện Phỉ Thúy".

Tôi tựa người nghe lén cuộc nói chuyện giữa họ. Sa Chức sử dụng ngôn ngữ cơ thể rất hoàn hảo, tay phải nâng ly với Hình Đạt, tay trái ở dưới gầm bàn chỗ người khác không nhìn thấy vẽ vòng tròn lên đùi ông ta: "Hình đại ca... cái miếu nhỏ này của em sau này phải trông cậy đại Phật là anh chiếu cố tới đó."

"Yên tâm, sau này bà chủ em có chuyện gì cứ tìm anh, bất cứ lúc nào cùng được. Việc của "Cung điện Phỉ Thúy" chính là việc của anh. Như thế đã hài lòng chưa?" Hình Đạt nói đầy chắc chắn, đầu gối vẫn không ngừng ma sát lên đùi Sa Chức.

Tiếng nhạc dập dìu vang lên, thực khách lần lượt lên sân khấu khiêu vũ. Hình Đạt nháy mắt với Sa Chức: "Lâu rồi không hoạt động gân cốt.

Sa Chức hiểu ý. chầm chậm đứng dậy theo Hình Đạt.

Tôi châm điếu thuốc, rít một hơi đuổi sự ức chế trong lòng đi. Sa Chức vừa đi được mấy bước bỗng nhiên quay lại nhìn tôi. Tôi vội giơ cao bát lên che mặt rồi cắm đầu ăn. Sa Chức nhìn chằm chằm mấy giây, có lẽ vì tôi đeo kính đội mũ nên cô ấy không nhận ra, quay người cùng Hình Đạt ra khiêu vũ.

Tôi từng tưởng tượng ra hàng nghìn hàng vạn trường hợp chúng tôi gặp lại nhau, nhưng không ngờ lại gặp cô ấy trong hoàn cảnh này. Một chút tương tư trong lòng bỗng chốc mang theo mùi vị của sự đắng chát dấy lên trong lòng tôi.

https://thuviensach.vn

Trong biển người mênh mông, có ai là mãi mãi của ai đâu, chẳng qua là người khách lướt qua cuộc đời của ai đó mà thôi. Tôi là người cô đơn, tôi luôn khắc ghi trong tim tất cả những ai từng xuất hiện trong cuộc đời mình. Khi chia tay họ tôi sẽ lại nhớ đến từng người bọn họ, trong mỗi buổi tối có sao băng rơi, tôi lại ngồi đếm sự cô đơn của bản thân.

Trong một thời gian sau đó. Bạch Khiết thường xuyên hẹn tôi đi ăn, tôi toàn tìm những lý do kỳ quái để từ chối. A Tín nói đúng, tôi và những người như Bạch Khiết, Sa Chức quá khác nhau. Chúng tôi ở hai thế giới hoàn toàn khác hẳn, giống như hai cây hoa được trồng trong hai chậu cây khác nhau, vì chất đất và dinh dưỡng khác nhau nên đã được chủ định sẽ thành hai loại người khác nhau. Bất luận là bên nào thay đổi chỗ sống đều không thể mọc lên tươi tốt được.

Hơn nữa, nếu người bạn yêu không yêu bạn, nhất định bạn phải kiên quyết chia tay, dù sao chia tay cũng tốt hơn là bám lấy nhau một cách nhu nhược. Tôi từng cố gắng, lúc này cũng không phải tôi nhận thua, nhưng thực sự tôi không thể nhìn cô ấy lên xe của bọn lắm tiền nhiều của đó được.

Ngày nào tôi cũng tìm việc làm cho mình bận đến mệt nhoài, thà không gặp cô ấy, không nhớ cô ấy, dần dần sẽ xóa được hình ảnh cô ấy trong tôi, coi như tôi chưa từng thích cô ấy.

Nếu trong lòng người mình yêu cũng có mình thì liệu có ai cự tuyệt sức hấp dẫn của vật chất không?

Nếu có thể nắm tay người mình yêu đến đầu bạc răng long thì liệu có ai không bận tâm đến tiền bạc không?

Câu trả lời của phụ nữ: không.

Vì thế tôi cũng không muốn vùng vẫy nữa, cuộc đời mà, cứ để nó diễn ra tự nhiên. Tình cảm đơn phương của tôi có thể hình dung bằng từ "vội vàng". Nghĩ kỹ lại thì trong cuộc sống này không thiếu những chàng trai cô gái ngốc nghếch chìm đắm trong tình yêu, thậm chí từng hữu tình hoặc vô ý khiến sự si mê của mình mang màu sắc bi thương. Gần như dùng toàn bộ

https://thuviensach.vn

trái tim để yêu, sau này không có ai có thể thay thế vị trí của người đó trong lòng mình. Nhưng trên thực tế, chỉ cần chúng ta lớn lên một chút, trưởng thành một chút, cuối cùng sẽ nhận ra quá khứ chỉ là một đóa hoa nhỏ trong cuộc đời mình, làn sóng trào dâng khi đó rồi cũng sẽ tan đi. Cứ thế, sau nhiều ngày không gặp Bạch Khiết, tôi cũng không còn nhung nhớ điên cuồng như trước, cùng không nghĩ đến nhiều vấn đề hỗn loạn nữa.

Bạch Khiết hẹn tôi mấy lần thấy tôi ừ hừ không nhiệt tình, dần dần tôi thấy số lần tay giám đốc tiền tệ đến đón cô ấy ngày một nhiều.

Thứ bảy, Bạch Khiết nhắn tin cho tôi: "Cậu vẫn khỏe chứ?"

"Ừm. chị thì sao." Tôi trả lời.

"Cảm ơn cậu đã giúp Vũ Hàn nhiều như vậy. Tôi muốn mời cậu ăn cơm nhưng chắc cậu sẽ từ chối. Có phải cậu lại ghét tôi không? Bất luận cậu có đến không, tôi sẽ làm cơm đợi cậu ở nhà." Cô ấy gửi cho tôi tin nhắn khiến lòng tôi xáo trộn. Đàn ông đều không thể kháng cự được sự dịu dàng của phụ nữ. Trái tim kiên quyết bao ngày nay của tôi bắt đầu lung lay.

Tôi suy nghĩ mấy lần liền, thôi, nên tham gia hoạt động có ý nghĩa khác thì hơn. Mấy tháng nay, tháng nào tôi cũng trích từ lương hai ba trăm tệ quyên góp quỹ học bổng cho học sinh nghèo. Sáng nay một người phụ trách quỹ đã gọi mời tôi tham gia lễ trao học bổng cho trường tiểu học.

Lên xe của người ta, tôi đến ngôi trường tiểu học ở vùng xa tham dự lễ trao học bổng, tôi tưởng chỉ có một vài người làm từ thiện và người của quỹ, ai ngờ thật sự rất đông, còn có rất nhiều người giàu lái xe con đến dự.

Những người quyên góp nhiều lên sân khấu phát biểu, những người góp ít như tôi thì phụ trách phát đồ dùng hàng ngày cho học sinh như sách vở, bút thước, quần áo. Nhìn những đứa trẻ da dẻ vàng vọt, người ngợm gầy gò tự động xếp được một cái bút, một quyển vở mà vui mừng hớn hở tôi cảm thấy mình thật sự hạnh phúc hơn chúng hàng trăm lần.

Có một đứa trẻ rất đáng yêu, đôi mắt to tròn long lanh, tóc buộc thành hai túm như sừng dê, gương mặt tròn ngây thơ ngẩng lên nhìn tôi. Tôi phát

https://thuviensach.vn

đồ xong không kìm được cúi xuống thơm một cái lên má bé. Tôi bật cười xoa xoa đầu bé khi thấy bé có chút sợ sệt.

Nữ thần Sa Chức đã xuất hiện trước mặt khi tôi không hề hay biết. Lúc đứng thẳng dậy tôi sững người, không ngờ cô ấy cũng đến đây. Chiếc áo khoác dài màu xám bạc bay bay trong gió, mái tóc cũng được búi rất kiểu cách, cô ấy đứng trước mặt tôi tựa tiên nữ giá lâm.

Tôi cười: "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng. Anh thấy chúng ta đúng là duyên chưa hết, tình chưa cạn."

Sa Chức tiến lại bên cạnh tôi, lấy đồ ra phát cho các em học sinh, vừa phát vừa nói: "Em không ngờ mình cũng có ngày bị người ta đá, hơn nữa còn bị đá một cách uất ức, không thể hiểu nổi như thế."

"Sa Chức, anh đâu có bản lĩnh để đá em. Em biết chúng ta là người của hai thế giới khác nhau mà."

"Ân Nhiên, em bắt anh phải hứa hẹn gì sao? Lẽ nào trong lòng anh, em có cũng được, không có cũng chẳng sao?" Sa Chức đột nhiên giận dữ nói.

"Em đừng nói to như vậy... các em học sinh sợ."

"Khi đi lẽ nào anh không có chút luyến tiếc nào sao? Lẽ nào anh vô tình như vậy, anh không thấy buồn chút nào sao?" Cô ấy hầm hầm nhìn tôi, trong ánh mắt đầy oán hận, sự oán hận của tình yêu. "Lẽ nào giờ gặp em, anh không thấy vui chút nào?"

"Ly biệt và trùng phùng là chuyện vẫn thường xuyên diễn ra trong cuộc đời con người, quen rồi cũng chẳng thấy đau lòng nữa."

Cô ấy định nói gì đó thì một cô gái bỗng nhảy ra trước mặt tôi: "Anh!!!"

Tôi quay lại, phấn khích kêu lên: "Ân Duyệt! Sao em lại ở đây?"

Em gái lớn của tôi. Ân Duyệt

"Anh, đúng là anh thật!" Ân Duyệt ôm lấy tôi, nước mắt trào ra: "Suốt từ mùng ba Tết đến giờ không gặp anh, em nhớ anh lắm!"

https://thuviensach.vn

“Ân Duyệt, sao em lại ở đây?”

Ân Duyệt tham gia hội học sinh của trường, được sắp xếp đến đây tham gia hoạt động. Tôi đã biết trường Ân Duyệt học cách Hồ Bình không xa, đi mất ba giờ xe, nhưng tôi chẳng có thời gian để đi thăm nó.

“Ân Duyệt, tại sao hồi trước anh gọi về nhà, mẹ cứ giành nghe điện thoại còn gần đây hỏi mẹ đang làm gì thì bố cứ úp úp mở mở?” Có thời gian tôi không được nói chuyện với mẹ, trong lòng cứ lo lắng bà xảy ra chuyện.

“Em cũng không biết nữa. Anh gọi cho Ân Hỷ xem, nó thường xuyên về nhà chắc biết đấy.” Ân Duyệt lo lắng nói.

Tôi gọi cho đứa em gái thứ hai Ân Hỷ, trong tiếng khóc nức nở của nó, tôi được biết nhà tôi đã xảy ra rất nhiều chuyện. Mẹ tôi bị bệnh, nhưng để tiết kiệm tiền nên bà cố chịu đựng. Sau đó không chịu được nữa mới đi viện, hết tiền đành phải bán đất bán ruộng. Vì bán ruộng mà lại cãi nhau với hàng xóm vì mấy mét vuông. Hàng xóm không cùng họ với chúng tôi, lại người đông thế mạnh, bố tôi dùng rìu đánh khiến người ta sứt đầu mẻ trán, người ta gọi người đánh lại, mẹ tôi chắn cho bố bị đánh gãy chân, không có tiền phẫu thuật, chỉ có thể nằm yên trên giường. Bố sợ tôi và Ân Duyệt biết sẽ lo lắng, bảo Ân Hỷ không được nói nửa lời nếu không sẽ đánh gãy chân nó. Đương nhiên ông chỉ dọa nó thế thôi...

Ân Duyệt tay cầm điện thoại quỳ dưới đất vừa nghe vừa khóc.

Tôi thấy toàn thân lạnh toát, cảm giác như đang nghe chuyện của người khác vậy, một câu chuyện khiến người ta đau lòng.

Tôi nắm lấy tay Ân Duyệt: “Đừng khóc, đừng khóc nữa! Đi nào, chúng ta về nhà!”

Đi được mấy bước. Sa Chức hỏi: “Hai người về nhà thế nào?”

Tôi ngoảnh lại, lúc này mới nhớ còn Sa Chức ở đây.

“Anh, em đi báo với thầy đã.” Ân Duyệt chạy đi tìm th

https://thuviensach.vn

“Sa Chức, em cũng thấy rồi đấy... Anh còn có việc. Thật ra, nói trắng ra vậy, chúng ta cứ dây dưa với nhau cuối cùng cũng tự sinh tự diệt. Chi bằng.”

Sa Chức ngập ngừng một chút: “Đi nào, em đưa hai người về.”

“Em đưa bọn anh về?” Tôi hỏi với vẻ không tin nổi.

“Giờ anh đi xe đến tối cũng không về được.” Sa Chức nói đúng, chúng tôi phải ngồi xe chạy xuyên tỉnh, giờ về Hồ Bình cũng không mua được vé.

Thế là Sa Chức lái xe đưa tôi và em gái về, trên đường đi tâm trạng tôi và Ân Duyệt đều vô cùng suy sụp, đương nhiên cũng chẳng muốn nói gì. Sa Chức thì nói không ít những lời an ủi chúng tôi.

Đi suốt mấy tiếng đồng hồ, chiều tối, đứng trước cánh cửa nhà quen thuộc, tôi chạy vào trong. Trong nhà thiếu mất sự ấm áp quen thuộc, thay vào đó là sự lạnh lẽo cô đơn.

“Mẹ..” Tôi và Ân Duyệt quỳ trước giường mẹ tôi đang bị giày vò bởi bệnh tật, khóc không ra tiếng nữa.

Mẹ thấy tôi và Ân Duyệt thì giật mình: “Các con... sao các con lại về?”

“Mẹ, tại sao mẹ lại giấu bọn con?”

Bố tôi vừa từ ruộng về, đặt quang gánh xuống tiến lại bên cạnh tôi: “Sao con lại về?”

Tôi chỉ vào mẹ hỏi: “Mẹ thành thế này sao bố còn giấu bọn con?”

Bố tôi nói ra nỗi khổ của mình, chân của mẹ bị trọng thương, cần hơn một vạn tệ làm phẫu thuật, trong nhà tạm thời không có từng đó tiền, lại không dám ở viện lâu, chỉ đành đón mẹ về đợi bao giờ góp đủ tiền rồi lại vào viện.

Tôi không nói gì, lập tức bế mẹ đi, gọi một chiếc xe, cả nhà vào viện...

https://thuviensach.vn

Sau khi sắp xếp cho mẹ xong, bố và tôi ngồi ngoài hành lang hút thuốc: "Con trai, con thành đạt rồi, con không biết bố mừng thế nào đâu! Nhưng bố có thể thấy cuộc sống của con cũng không phải tốt!"

"Sao lại không tốt? Giờ con đi xe Benz, làm giám đốc của một công ty!" Tôi nói dối.

Bố tôi cười khan: "Hà hà... Con đi xe Benz mà hút thuốc chưa đến mười tệ sao? Chiếc xe đó là của cô gái kia đúng không?"

"Đúng ạ."

"Ân Nhiên, cô gái đó nhìn có vẻ không dễ dính vào đâu. Thân phận như chúng ta quá khác họ, ở cùng cô ta con sẽ không vui đâu."

"Bố nói điều này làm gì... Giờ con chỉ mong mẹ khỏi bệnh. Bố, nhà chúng ta có vẻ kém nhà người ta quá nhiều. Con muốn đưa bố một ít tiền, xây lại nhà, sau này con sẽ lo hết học phí cho em, bố không cần đi làm nữa." Nhớ đến ngày nào bố mẹ cũng sống trong ngôi nhà rách nát đó, trong lòng tôi lại thấy chua xót.

"Con trai... con có tấm lòng như vậy là bố mãn nguyện rồi, số tiền đó con định mượn tiền từ cô gái kia đúng không? Sao bố không nhận ra chứ? Điều này con đừng lo lắng, bố mẹ ở nhiều năm như vậy cũng quen rồi, giờ chỉ cần mẹ khỏe lại là không gì bằng nữa. Con cứ về làm việc chăm chỉ kiếm tiền đi."

"Kiếm tiền, kiếm tiền, cũng không biết kiếm tiền vì ai, trong Thánh Kinh có đoạn thế này: Quả thật, mỗi người bước đi khác nào như bóng; Ai nấy đều rối động luống công; Người chất chứa của cải, nhưng chẳng biết ai sẽ thu lấy. Bố mẹ sống không tốt liệu con có tâm trạng làm việc không? Nhờ bố mẹ có gặp bất trắc gì thì con kiếm tiền làm gì? Nhà nhất định phải xây lại! Bố, mỗi khi nghĩ bố mẹ phải sống khổ như thế con chịu không nổi..."

Bố tôi rưng rưng nói: "Bố có đứa con trai thật ngoan! Nhà con không cần lo, chúng ta cứ làm từ từ, rồi sẽ có ngày có ngôi nhà ba bốn tầng như người ta thôi." "Bố, nếu bố không hứa thì con đâu có tâm trạng gì đi làm nữa?"

https://thuviensach.vn

Bố giữ lấy vai tôi: “Con muốn vay tiền cô gái đó sao? Người ta sẽ coi thường chúng ta! Con mượn của cô ta, thế con và cô ta có quan hệ gì?”

“Đúng, giờ con muốn vay tiền cô ấy, nhưng trong năm nay nhất định con sẽ trả được!” Tôi vô cùng tự tin.

Bố tôi bỗng nghiêm nghị: “Ân Nhiên, con hãy nhớ, một người đàn ông có thể xấu, có thể không có tiền, nhưng không thể không có trách nhiệm. Lẽ nào con chỉ nợ người ta tiền thôi sao? Con còn nợ rất nhiều tình nghĩa, trên thế gian này khó trả nhất chính là món nợ nghĩa tình!”

Lời nói của bố như cú đấm giáng thẳng lên tim tôi, nhớ lại những vướng mắc đã xảy ra với Sa Chức trong thời gian qua, tôi bỗng thấy sợ hãi. Tôi coi Sa Chức là gì chứ?

Tôi vẫn đang suy nghĩ làm sao để thuyết phục bố thì Sa Chức tiến lại. Cô ấy vẫn ở trong phòng nghe cuộc nói chuyện của chúng tôi. Sa Chức nói với bố tôi: “Cháu chào chú, cháu là bạn của Ân Nhiên, cũng là đồng nghiệp. Cháu là giám đốc khu vực, Ân Nhiên là nhân viên nghiệp vụ, cháu có thể coi là cấp trên của anh ấy. Là thế này ạ. Ân Nhiên đã giúp công ty có được một đơn hàng lớn từ Mỹ, kiếm được không ít. Tiền hoa hồng của anh ấy khoảng ba mươi nghìn đô la Mỹ, nhưng tạm thời chưa thể thanh toán ngay, phải chờ qua rất nhiều lượt lãnh đạo ký duyệt mới được. Nhưng cháu có thể cho anh ấy vay tạm.”

Sa Chức nói dối như thật, bố tôi sững người nhìn tôi: “Thật... thật sao?”

Tôi không lừa được bố, ông chỉ cần nhìn mắt là biết tôi nói dối hay không. Sa Chức không cho tôi cơ hội để nói: “Trong xã hội này chẳng ai giúp đỡ ai một cách vô tư cả, cháu giúp anh ấy đương nhiên cũng có mục đích của mình!”

Bố tôi có thể nhận ra quan hệ không bình thường giữa tôi và Sa Chức, cũng không nói gì nữa.

https://thuviensach.vn

Bố và Ân Duyệt trông mẹ, An Hỷ cũng đã tới, nửa đêm rồi tôi không nỡ để Sa Chức phải ở cùng chúng tôi, bèn đưa cô ấy đến khách sạn. Ngồi trên giường tôi nói với cô ấy: "Em lại giúp anh, anh thật sự không biết nên cảm ơn em thế nào."

Sa Chức cởi áo ngoài: "Em lại giúp anh sao? Nhớ lần em mua quần áo cho anh, cho anh vay tiền, không quá mấy ngày anh đã trả lại cả vốn lẫn lãi. Em cho đi hai mươi ba vạn, chưa được mấy ngày đã kiếm được hai vạn tiền lời. Em còn phải cảm ơn anh đã giúp em kiếm tiền mới phải." Sa Chức giận dỗi nói.

"Ân Nhiên." Khi cô ấy bỏ quần áo ngoài ra, chỉ mặc bộ nội y gợi cảm yên lặng ngồi trước mặt tôi, ánh mắt vẫn có sự quyến luyến ngày xưa, giọng nói vẫn dịu dàng như trước. Khi rót trà ngón tay cô ấy vô tình chạm vào tôi, vẫn là sự ấm áp ngày nào. Cuối cùng tôi cũng hiểu trái tim mình vẫn không đủ trưởng thành, không đủ lý tính. Một vài thứ gì đó trong cơ thể đột nhiên thoát ra, tựa hàng nghìn hàng vạn đóa hoa lê nở không thể kiểm soát.

Tôi cúi xuống tìm đến bờ môi cô ấy, tìm thấy rồi, vậy là tôi lưu luyến hôn lên đóa hoa ngọt ngào đó, mùi hương tỏa ra khiến tôi say đắm. Hương thơm quen thuộc từ cơ thể cô ấy khiến tôi đắm chìm, nhịp thở ngày một gấp gáp. Cả hai chúng tôi đã nóng rực toàn thân, chỉ đợi khoảnh khắc tan chảy. Mọi đường gân trên người Sa Chức tôi đều đã quá quen thuộc, thứ dầu thơm trơn tuột khiến tôi say, thân thể cô ấy đã tan ra thành vũng nước xuân, chảy đến đâu cũng đầy sức mê hoặc. Tôi tin thân thể cũng có ký ức của nó. Vì dục vọng của chúng tôi rất giống nhau, khi bay lên tận tầng mây, cô ấy mơ màng nói: "Chỉ có người tên An Nhiên... mới đem lại cho em cảm giác bay lên như thế này."

Tưởng rằng che mắt lại là có thể không nhìn thấy thế giới này; tưởng rằng bịt tai lại là có thể không nghe thấy bất cứ điều phiền não nào; tưởng rằng dừng bước là có thể không đi xa thêm nữa, thì ra hơi ấm tôi cần chỉ là một cái ôm. Cứ thế, tôi ôm cô ấy, như hai cá thể động vật ôm chặt để lấy hơi ấm từ nhau trong ngày đông giá rét.

https://thuviensach.vn

Phụ nữ đều như vậy, thích thủ thỉ ngọt ngào sau khi lên cao trào: "Ân Nhiên, em cũng tưởng anh chỉ là vị khách qua đường trong đời mình, nhưng khi anh đi rồi, tim em đau lắm. Anh thì sao?"

"Sa Chức, mối tình không tình yêu không bao giờ xấu đi. Vì thế chúng ta tán tỉnh nhau, tình tứ với nhau, nhưng tốt nhất đừng bao giờ yêu nhau." Tôi nói giúp cô ấy suy nghĩ thật sự của mình, cô ấy nhớ thân thể của tôi, hay là thích vẻ ngoài của tôi? Cô ấy đều thích cả, chỉ là không có tình yêu.

"Hứa với em, đừng để em không tìm thấy anh nữa. Anh cần bao nhiêu tiền em cũng có thể cho anh."

Nghe thấy lời đó tim tôi lạnh toát, lại là tiền, tiền, tiền. Có lẽ trong mắt cô ấy tôi từ đầu chí cuối chỉ là một thứ đồ chơi cao cấp. Nhưng tôi cũng không thể nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần có tiền gửi cho bố, đồ chơi thì sao chứ?

Sáng dậy là tôi đến bệnh viện, mua đồ ăn cho mọi người. Nhìn mái tóc đã bạc hơn nhiều của bố. có lẽ vai trò trụ cột trong nhà đến lượt tôi đảm nhận rồi...

"Ân Nhiên, trong thẻ có ba mươi vạn, anh đưa cho bố anh đi." Sa Chức nói với tôi.

"Sa Chức... cảm ơn em!

Tôi nhận lấy, cầm tấm thẻ trong tay thật nhẹ, nhưng nó lại đè nặng lên tim tôi.

"Anh hãy chăm sóc mẹ cho tốt, em phải đi trước." Tôi vội nói: "Em đi đâu?"

"Về chứ đi đâu. Cung điện Phỉ Thúy còn rất nhiều việc phải làm." Thấy tôi cuống cô ấy khẽ cười.

"Thế.." Chưa nói hết thì cú điện của Vương Hoa Sơn khiến tôi giật mình, ông ta hét bên đầu dây: "An Nhiên, có phải cậu cầm tiền của tôi chạy mất rồi không?"

https://thuviensach.vn

Sao ông ta lại nghĩ vậy chứ? “Vương tổng... nhà tôi có việc, mẹ tôi bị bệnh.”

“Vậy tại sao không xin nghỉ?” Xem ra người của Vương Hoa Sơn trong bộ phận thị trường không phải nhiều bình thường, mà là rất nhiều. Cả bộ phận thị trường chia thành mấy bè phái lớn, tôi cũng không rõ ai cùng phái với ai nữa. Những bang phái nhỏ này khiến cả bộ phận thị trường trở nên thâm sâu dò không thấy đáy. Trong mấy bè phái này, rốt cuộc ai đang xây dựng, ai đang phá hủy Ức Vạn chẳng ai biết được.

“Chuyện xảy ra đột ngột quá. Tôi xin lỗi.”

“Mẹ cậu ốm nặng không?” Ông ta lịch sự hỏi thăm.

“Rất nghiêm trọng.”

“Ân Nhiên, cậu bắt buộc lúc nào cũng phải có mặt trong văn phòng. Tôi cũng không còn cách nào khác, cậu nhất định phải tóm lũ chuột đó cho tôi! Tôi không đợi được nữa rồi! Có thể tìm người chăm sóc mẹ cậu không?”

Vương Hoa Sơn nói vừa như đe dọa vừa như cầu xin, tôi bất lực, nhận tiền thì phải trừ tai họa cho người ta. Hồi đầu khi Vương Hoa Sơn gọi tôi về Ức Vạn.

Trước khi hoàn thành nhiệm vụ ông ta giao, tôi và ông ta chẳng ai yên tâm được.

Tôi lưu luyến tạm biệt bố mẹ. mua cho An Hỷ một chiếc di động để nó báo cáo tình hình của mẹ cho tôi. Ân Duyệt kêu ầm lên không muốn về trường học nữa, tôi nổi giận: “Em nói gì? Em điên à? Anh và bố vất vả kiếm tiền đóng học mà em lại bảo không học nữa

Bố và tôi tính tình đều dễ nóng giận, mắng một trận khiến nó khóc sụt sùi. Sa Chức khuyên: “Ân Duyệt, không có bằng cấp sẽ không tìm được công việc tốt, không tìm được công việc tốt sẽ không kiếm được tiền, đó là hiện thực. Em nghỉ học chỉ là biện pháp trước mắt, em nhất định phải học

https://thuviensach.vn

hết đại học như anh trai, lấy bằng rồi đi làm ở một công ty tốt, như thế mới gánh vác được cho gia đình."

Lại cùng lên đường, đời người đúng là cuộc hành trình đầy phiêu bạt, chỉ cần bạn chưa chết... đến đâu cùng không phải nơi thích hợp với bạn.

Đưa Ân Duyệt về trường, tôi cũng mua cho nó một cái di động, cho nó một ít tiền, tôi bảo hàng tháng sẽ gửi tiền cho, đừng nghĩ lung tung.

"A... mệt quá đi!" Sa Chức vừa lái xe vừa vươn vai.

Tôi bật nhạc: "Nghe chút nhạc cho thư giãn, có muốn anh kể chuyện không?"

"Chưa bao giờ em lái xe trong thời gian dài thế này. Hay là em dạy anh lái xe!" Sa Chức nói.

"Trên đường bao nhiêu xe qua lại thế kia mà lại dạy anh lái xe?" Tôi ngạc nhiên.

Tôi ngồi lên ghế lái, lần sờ một lúc là có thể lái vững ở tốc độ bốn năm chục cây: "Sa Chức, đây là đường cao tốc... liệu có bị phạt không?"

"Phạt thì phạt, bao nhiêu tiền chứ?" Sa Chức nói vẻ bất cần.

"Ừ, em có tiền, em cái gì cũng thiếu, chỉ tiền là không thiếu." Tôi nói.

"Không sao đâu, hôm qua hình như em chạy hai trăm cây một giờ mà cũng có bị phạt đâu. Em lấy báo che biển số xe đi. An Nhiên, có ai nói là khi anh nghiêm túc rất hấp dẫn không?" Nói rồi cô ấy như con rắn trườn tới, tay phải thò vào quần tay trái ôm lấy cổ tôi, chiếc lưỡi liếm lấy tai, cổ, vai tôi...

"Sa... Sa Chức, anh đang lái xe, nguy hiểm!" Tôi nói rồi đẩy cô ấy ra.

"Dừng xe!" Cô ấy nũng nịu ra lệnh.

Xe dừng lại bên đường, cô ấy bổ nhào tới, một khi cảm xúc dâng tràn thì giống như tức nước vỡ bờ, không thể ngăn cản nổi. Cơ thể gợi cảm của phụ

https://thuviensach.vn

nữ chính là sự hưởng thụ tuyệt vời nhất với đàn ông, cảm giác ham muốn lập tức bùng cháy. Dưới ánh mặt trời thân thể thon thả dần lộ ra của cô ấy khiến tôi không thể nào rời xa. Những tiếng rên rỉ không hề kìm nén trong chiếc xe Benz, với tôi đó là bài hát hay nhất trên thế gian này...

Mất không ít thời gian trên đường, khi về đến Hồ Bình thì đường đã lên đèn, tâm trạng tôi vẫn đang phiêu bồng, phiêu trong sự ấm áp mà Sa Chức đã đem lại.

Buổi hoàng hôn tiêu hồn này khiến trái tim tôi trở nên thật sự rối loạn.

Cả hai đều không vội trở về chỗ ở của mình mà đến một nhà hàng ấm cúng ăn cơm. Đáy mắt Sa Chức như gạn lên những làn sóng mùa thu lăn tăn dịu nhẹ, đôi mắt đảo quanh tràn đầy sự thoải mái sau khi được thỏa mãn của phụ nữ.

Ăn xong cơm, tôi châm thuốc hút, cô ấy hỏi: “Có một hôm ở Cung điện Phỉ Thúy em ngửi thấy mùi thuốc lá quen thuộc anh vẫn hút, em quay sang nhìn thì thấy người đó đội mũ đeo kính, em nghĩ chắc đó là anh đúng không?”

“Mùi của thứ thuốc lá rẻ tiền rất đặc biệt phải không?" Tôi gật đầu.

“Thấy em và người đàn ông khác khiêu vũ anh có khó chịu không?” Cô ấy hỏi.

Tôi cười: “Cũng như em nhìn thấy anh ôm người phụ nữ khác thôi.”

“Người đó là phó thị trường thành phố, cục trưởng Cục Công an, sau này ông ta sẽ rất có ích cho em, hơn nữa em cũng không thể đắc tội ông ta được.” Dường như Sa Chức đang giải thích việc cô ấy ở bên ông ta là chuyện bất đắc dĩ.

“Có lợi ích gì?” Tôi tiện mồm hỏi một câu, thật ra tôi cũng không muốn biết, biết rồi cũng chẳng để làm gì.

“Mở nhà hàng không biết phải phục vụ bao nhiêu ông Phật ở cả hai xã hội trắng và đen, có người này thì có thể gạt được bọn lưu manh sang một

https://thuviensach.vn

bên. Ông ta chính là thần bảo vệ của em.

Tôi ngắt lời cô ấy: “Bị hắn ta sở hữu rồi đúng không?”

Sa Chức cười khổ: “Đúng vậy, từ sau khi anh đi, đó là lần duy nhất của em, hơn nữa còn đeo bao, quá trình không đến năm phút. Đàn ông có tiền thì thành kẻ xấu, phụ nữ trở nên xấu xa thì có tiền. Em không có lựa chọn nào khác, đây chính là em, hy sinh bản thân, khom người quỳ gối bán linh hồn mới thay đổi được cuộc đời, số em là làm nhân tình của người khác, em là người đàn bà bị nguyền rủa, chủ định cả đời này sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp, không thể thay đổi được đâu.”

“Em không phải giải thích với anh. Em nói đúng, chúng ta chỉ có hôm nay, không có ngày mai. Từ ngày người bạn gái thanh mai trúc mã, thề non hẹn biển thiên trường địa cửu vì tiền mà bỏ anh đi, trái tim anh đã trống rỗng, cảm giác như luôn thiếu thứ gì đó, trong cơn mù mờ anh không tìm được đường ra để bù đắp sự thiếu hụt ấy. Chỉ khi quấn quýt bên thân thể em thì linh hồn anh mới tạm thời được lấp đầy. Chúng ta chỉ nói đến tình dục chứ không có tình yêu. Đạo lý đó anh hiểu. Tiền anh sẽ cố gắng trả em sớm nhất có thể.” Tôi cúi đầu, lại châm điếu thuốc khác. Gặp được Sa Chức là may mắn hay bất hạnh của tôi? Nếu chúng tôi yêu nhau thì tốt biết mấy. Tình yêu không nên sa đọa, phóng đãng như vậy, tình yêu đích thực phải để tâm hồn mình trong sạch, không dính bụi bẩn. Giữa tôi và Sa Chức, không phải tình yêu.

“Em biết anh có lý tưởng, có tâm huyết. Anh không thể mãi mãi thuộc về em, bên cạnh anh có rất nhiều cơ duyên. Nhưng em không thể khống chế được bản thân mình muốn cảm nhận cảm giác đắm chìm trong vòng tay anh. Nằm trong lòng anh, thậm chí em còn tưởng tưởng ra cảnh mình nắm tay người yêu đi dạo trên con đường nhỏ mùa lá rụng. Giống như trong thơ của Tịch Mộ Dung: Em vẫn muốn cùng anh đi trên con đường núi ấy, có gió nhẹ, mây trắng, có người thương yêu bên cạnh, lắng nghe từng nhịp đập rộn ràng mà xúc động của em... Hãy hứa với em. đừng để em không tìm được anh..” Sa Chức tiến lại ngồi cạnh khẽ dựa vào vai tôi.

https://thuviensach.vn

Người ta có thể cảm nhận được sự bi thương từ con người Sa Chức, cô ấy giống như những giọt nước tí tách kiên trì nhỏ xuống xuyên thủng viên đá, đi thẳng vào trái tim người khác. Tôi cũng rất khát khao cảm giác ý hợp tâm đầu: "Sau này em muốn tìm là sẽ thấy anh."

Nói thật lòng, từ sau khi Mẫu Đơn bỏ đi tôi nhận ra mình không còn tin cái gọi là thiên trường địa cửu nữa. Với Sa Chức, tôi chỉ mang suy nghĩ méo mó có hơn không, có người bên cạnh vẫn hơn là không chứ? Tôi bỗng cảm thấy chúng tôi quá tạm bợ, lại không đáng tin, Cái gọi là hạnh phúc này dường như không còn xa niềm hạnh phúc thường ngày mà tôi vẫn mong muốn, nhưng thực tế thì xa vời vạn dặm: hiện thực luôn tàn khốc. Nghĩ đến đây, tôi dần nở nụ cười chua xót. Sa Chức nói lần nào nhìn thấy nụ cười của tôi là cô ấy lại thấy đau lòng.

Tôi nói: "Vì anh biết chúng ta sớm muộn gì cũng kết thúc."

Hai chúng tôi đã yêu nhiệt độ cơ thể của nhau, cô ấy dùng cơ thể sưởi ấm sự cô đơn trong tôi, tôi dùng cơ thể xoa dịu niềm đau thương cho cô ấy. Chúng tôi nên chúc mừng cho cuộc gặp gỡ hay than vãn cuộc đời bất công đây? Nếu không phải vì hiện thực thì có lẽ chúng tôi đã trở thành cặp đôi khiến người đời ngưỡng mộ tới chết...

Hôn tạm biệt nhau trong luyến tiếc, chiếc Benz đỏ của Sa Chức lướt đi khỏi cửa công ty chúng tôi biến mất trong màn đêm.

Tôi gọi điện thoại cho bố mẹ báo mình đã đến nơi an toàn, vào trong kho thì A Tín đang đối chiếu sổ sách: "Lão đại. anh về rồi ạ!"

"Hà hà... A Tín, cậu ăn cơm chưa?"

"Em ăn rồi. À lào đại. không biết tại sao mấy ngày nay Mạc Hoài Nhân thường xuyên vào kho ngó nghiêng."

Mạc Hoài Nhân... Lão yêu tinh này có vô số vấn đề, nhưng giờ hắn vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng tôi. Trong đầu hắn đang có âm mưu gì cũng không nói. Chỉ khi tôi giúp Vương Hoa Sơn tóm được đám người này, để ông ta trọng dụng tôi thì cuộc đời tôi mới nhìn thấy được tia sáng hy vọng. Chỉ khi

https://thuviensach.vn

tôi có đủ tiềm lực kinh tế, thì tôi mới có thể sống trong cùng một chậu cây với Sa Chức, Bạch Khiết.

Trưa hôm sau, tôi lại xuống kho, lần này thấy Mạc Hoài Nhân và A Tín đang tranh cãi về vấn đề sắp xếp hàng. Mạc Hoài Nhân nói mình là lành đạo của công ty, lại là bạn tốt của trưởng ban bộ phận kho Hoàng Kiến Nhân, theo Hoàng Kiến Nhân thị sát kho chỉ ra những điều chưa hợp lý là điều đương nhiên. A Tín lại nói Mạc Hoài Nhân ngày nào cũng đến bắt cậu ấy làm những việc lãng phí thời gian.

“A Tín, cậu làm gì vậy?” Tôi quát lên.

“Anh An Nhiên, mấy người này chèn ép người quá đáng!” A Tín

Tôi đi tới, họ đều dừng lại. nhưng họ không ngờ tôi lại đánh A Tín một trận: “Cậu có hiểu thế nào là tôn sư trọng đạo không hả?”

A Tín nằm ôm đầu dưới đất không động đậy, chỉ là đôi mắt ấy không có chút phẫn nộ, chỉ nhìn tôi đầy khó hiểu. Tôi đá thêm vài phát, mắng cậu ta một tay quản kho bé tí dám cãi lãnh đạo...

An Lan lao tới đẩy tôi: “Tại sao lại đánh anh em? Không được đánh!”

Mạc Hoài Nhân vội tiến lại: “Kìa chú, đâu cần phải vậy, bọn tôi cãi nhau chút thôi.”

Tôi chỉ A Tín mắng: “Nhóc con, không có bọn tôi thì làm gì có các cậu, dám cãi nhau với lãnh đạo, không muốn làm nữa đúng không?”

Hoàng Kiến Nhân kéo tôi ra khỏi kho: “Chú em, để lớn chuyện thì không hay đâu. Cậu ta là bạn tốt của cậu, sao lại làm thế?”

“Hừ, bạn tốt? Các anh cũng là bạn tốt của tôi, tại sao cậu ta không tôn trọng bạn của tôi? Là tôi hồi trước đã nhận cậu ta vào đây đấy!” Tôi nổi giận.

Về văn phòng tôi bình tĩnh lại, nhắn tin cho A Tín: “A Tín, xin lỗi cậu..Có thời gian tôi sẽ giải thích với cậu.” Tôi chỉ muốn có được sự tin

https://thuviensach.vn

tưởng của Mạc Hoài Nhân, cả ngày hắn đến kho xem xét, hành vi rất không bình thường, nhưng giờ hắn chưa hoàn toàn tin tôi, tôi có thể làm gì chứ?

Lâm ma nữ lại triệu kiến bảo tôi cùng xem quảng cáo với cô ta. Chỉ một phút quảng cáo ngắn ngủn, Lâm ma nữ cứ khen suốt: "Hai người phối hợp rất tốt, hoàn toàn có thể sánh ngang với người mẫu chuyên nghiệp." "Cảm ơn Lâm tổng giám đã cho tôi cơ hội tốt như vậy." Không biết tại sao mà gần đây thái độ của Lâm ma nữ với tôi lại quay ngoắt 180 độ như thế.

"Anh làm rất tốt, tiền thưởng trợ cấp cuối tháng tôi sẽ bảo tài vụ gửi vào tài khoản cho anh. Ba mươi nghìn đô la anh đưa trước đây tôi sẽ trả lại anh." Lâm ma nữ rộng rãi nói.

Con người này lại đang bày mưu gì đây, tôi cẩn thận nói: "Cảm ơn Lâm tổng giám, chỉ có điều đó là tiền tôi đền di động cho cô, tôi không dám nhận lại."

"Không sao, không sao. Anh đã cống hiến nhiều cho công ty như vậy, anh vui, tôi cũng vui! Chiều tan làm ta cùng đi ăn, tôi có chút chuyện muốn nói." Lâm ma nữ nghiêng đầu nói với tôi.

Tôi gãi đầu, cô ta lại định làm gì đây?! Lần nào gặp cô ta, không phải sấm sét đùng đùng thì là động đất rung chuyển, lẽ nào lần này chiến trường chuyển sang nhà hàng thì sẽ có sức chấn động hơn sao?

Tôi huýt sáo đầy đắc ý ra khỏi văn phòng. Aiz, tài vận một khi đã đến thì cũng như những điều xui xẻo, không thể ngăn nổi. Thấy Hà Khả, tôi huýt sáo một tiếng, cô ấy cười thẹn thùng.

Cố tình đi qua văn phòng Bạch Khiết, tôi nhớ hôm thứ bảy cô ấy nói làm cơm đợi tôi ở nhà để cảm ơn tôi đã giúp đỡ Vũ Hàn, còn bảo mặc kệ tôi có đi không cô ấy cũng đợi, có thật không nhỉ? Hôm đó tôi và Sa Chức, An Duyệt về nhà tôi, không biết Bạch Khiết có đói méo mặt ngồi đợi tôi trước mâm cơm không?

Nhìn vào trong văn phòng, đói méo mặt á? Còn sinh khí dồi dào hơn tôi ấy chứ. Cô ấy đang gọi điện thoại, dường như đang nói chuyện ngọt ngào

https://thuviensach.vn

tình tứ với ai đó. Thấy tôi, Bạch Khiết khựng người một chút, rồi che điện thoại tiến lại chỗ tôi: "Ân Nhiên, có chuyện gì không?"

"Không, không có gì, đi ngang qua thôi."

"Sao sắc mật cậu xấu vậy?" Bạch Khiết hỏi.

"Thấy người phụ nữ mình thích nói chuyện tình tứ với người khác, tôi ghen thôi." Tôi buông một câu chua hơn giấm rồi đi mất.

Về văn phòng, quên đi Bạch Khiết, quên đi tất cả, tôi nghĩ tới ba mươi nghìn đô la. Aiz, nếu có được số tiền ấy một cách thanh thản thì tôi sẽ gửi về nhà ngay.

Số tiền gửi về nhà lần trước để trị bệnh cho mẹ và xây nhà, chỗ này để trang trí nhà cửa, để bố mẹ không phải liều mạng làm việc nữa là được rồi.

MSN có tin nhắn, của Bạch Khiết: Cậu có khỏe không?

Tôi nhận ra câu "cậu khỏe không" của Bạch Khiết khiến tôi thấy dễ chịu hơn bất cứ lời nói nào trên

Tôi trả lời: Tôi khỏe, có việc gì không?

Mấy phút sau cô ấy mới nhắn lại: "Tôi thấy mấy ngày nay cậu bận rất nhiều việc, cũng không dám làm phiền cậu. Cậu giữ gìn sức khỏe nhé!"

Cô ấy quan tâm tôi à? Người như tôi cũng có người quan tâm? Tôi trả lời một chữ: "ừm."

Tôi tiếp tục nhìn màn hình, xem cô ấy sẽ nói gì, trên khung cửa sổ chat cứ thấy cô ấy gõ suốt, nhưng đợi đến hơn nửa tiếng cũng chẳng thấy gì. Tôi viết xong bản báo cáo rồi, hết giờ làm rồi, tôi vẫn nhìn màn hình.

Cuối cùng cô ấy hỏi: "Ân Nhiên, có phải tôi làm chuyện gì sai không?"

Tôi chống cằm nghĩ xem nên trả lời thế nào.

Đằng sau có ai đó đứng đã rất lâu, tôi biết có người nhưng mặc kệ, nghĩ là người đồng nghiệp rỗi hơi nào đó. Nhưng mùi nước hoa cao cấp đó càng

https://thuviensach.vn

ngày càng rõ khiến tôi hoài nghi, lẽ nào...

Tôi quay lại: “Chào Lâm tổng giám.”

Lâm Tịch tối sầm mặt lại: “Ân Nhiên, anh đi làm là làm những việc này sao?”

“Hết giờ làm rồi mà!” Tôi nhìn đồng hồ.

“Nhưng tôi thấy thời gian anh nói chuyện với người ta là trong giờ làm việc.”

Tôi chỉ đành than thở mình xui xẻo: “Lâm tổng giám, bình thường tôi không thế này.”

“Công ty trả lương cho anh không phải để anh chơi. Lần sau tôi mà còn thấy anh làm việc riêng thì đừng trách tôi vô tình. Nhưng lần này tôi cũng không tha cho anh, ghi lỗi một lần, nếu để tôi thấy anh đi làm muộn thì thưởng chuyên cần tháng này không còn nữa đâu!” Nhân viên tinh anh trong bộ phận tiêu thụ của Ức Vạn là nhờ kỷ luật thép của Lâm ma nữ.

“Đi thôi!” Không ngờ cô ta đợi tôi cùng đi ăn.

Tôi đi theo sau Lâm ma nữ như con cú cô ta không ra cầu thang mà sải bước vào văn phòng của Bạch Khiết, nói lớn: “Giám đốc Bạch, cô cũng là nhân viên lâu năm của công ty, sao lại phạm lỗi như thế, nói chuyện MSN trong giờ làm việc? Giám đốc thì phải làm gương cho nhân viên, tôi thấy cô không muốn làm nữa thì phải? Trừ toàn bộ thưởng chuyên cần tháng này, có ý kiến gì không?”

“Tôi xin lỗi.” Bạch Khiết ngẩng lên nhìn tôi ở phía sau Lâm ma nữ, ánh mắt đầy nghi hoặc. Lòng tôi rối như tơ vò.

Theo Lâm ma nữ xuống cầu thang, tôi thật sự muốn đá cho cô ta lăn xuống kia.

Trong nhà hàng cao cấp chuyên dành cho người thượng đẳng, tôi ngồi bắt chân, châm thuốc hút nhìn ra ngoài cửa sổ. Lâm ma nữ khoanh tay trước

https://thuviensach.vn

ngực, nghiêng đầu nhìn tôi không chớp mắt. Trên sống mũi vẫn là cặp kính râm, chỉ là màu sắc có nhạt hơn: "Có phải gần đây anh trúng sổ số không?" Lâm ma nữ quét mắt quanh người tôi.

Tôi châm chọc: "Chỉ có người thượng đẳng các cô mới được mặc quần áo hàng hiệu, ăn sơn hào hải vị, đi xe hạng sang sao? Người hạ đẳng chúng tôi lẽ nào phải chịu cả đời thấp hơn người ta một bậc?"

Cô ta không hề nổi giận: "Có muốn có nhiều tiền hơn không?"

Tay tôi không khỏi run lên, tàn thuốc rơi xuống mặt bàn, tôi nhớ lại lời Vương Hoa Sơn: Lâm Tịch và bọn Mạc Hoài Nhân, Hoàng Kiến Nhân lấy tiền của công ty một cách phi pháp. "Ai không muốn có nhiều tiền chứ..."

"Dạo này phó An ở trong công ty cũng rất tốt nhỉ, quan hệ với ai cũng rất thỏa đáng đâu vào đấy. Tổng giám như tôi sau này phải nhờ vả phó ban An nhiều mới được" Lâm ma nữ cười khẩy.

"Có gì thì cô cứ nói thẳng đi! Tôi không có thời gian dông dài với cô!" Tôi quát khiến cô ta giật mình. Tại sao đột nhiên tôi lại nổi giận, vì tôi thấy Bạch Khiết và tay giám đốc tiền tệ kia cũng đang ngồi trong nhà hàng này.

"Được, vậy tôi nói thẳng. Anh có biết trong bộ phận thị trường này có bao nhiêu thế lực, ai là người của ai không?"

Tôi tưởng chị Bạch Khiết mà tôi thích sẽ "gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn". Mẹ kiếp! Có tiền là Chúa! Có tiền là lão đại! Tôi hầm hầm dụi tắt đầu thuốc, xả giận lên người Lâm ma nữ: "Không biết! Có gì thì cô nói thẳng đi!... Phục vụ đâu, cho vài chai rượu, rượu gì cũng được, say càng nhanh càng tốt!"

Lâm ma nữ nhận ra sự bất thường của tôi, nhìn ra xung quanh cũng thấy Bạch Khiết. Lâm ma nữ trí thông minh vượt xa người Trái đất vừa nhìn là biết tại sao tôi nổi giận, cô ta lấy giày cao gót chọc vào cẳng chân tôi: "Người đàn ông đó là giám đốc tiền tệ của tổng bộ. Anh thích giám đốc Bạch đúng không?"

https://thuviensach.vn

“Lẽ nào lại thích cô?” Khi nổi điên là tôi cũng rất bất lịch sự.

“Nói tiếp chủ đề ban nãy, hiện giờ nhìn bề ngoài anh có vẻ rất được nở mày nở mặt. Nhưng thật ra, một khi có biến, những người như anh chắc chắn sẽ bị loại trừ đầu tiên. Dù có Vương Hoa Sơn bảo vệ thì vẫn khó lòng leo cao trong công ty, trừ phi anh đi đường tắt. Trong công ty có rất nhiều thế lực, anh chọn ai cũng được, chọn tôi chắc chắn là không sai! Anh thấy đấy, giám đốc tiền tệ với tôi có là cái gì? Một giám đốc tiêu thụ nhỏ bé trong bộ phận thị thường chúng tôi, riêng tiền hoa hồng nghiệp vụ cũng nhiều hơn lương người ta. Nếu anh hợp tác với tôi, đảm bảo trong nửa năm, vị trí giám đốc tiền tệ kia không lọt nổi mắt anh. Thế nào hả?” Lâm ma nữ đang chiêu an tôi sao?

“Tôi chẳng phải nhân vật gì lớn, sao cô lại nói với tôi những điều này?” Tôi cảnh giác.

“Thu hút nhân tài, bồi dưỡng tâm phúc, tiêu diệt kẻ địch, bài trừ đối lập, duy ngã độc tôn. Mục tiêu cuối cùng chính là kiếm tiền. Anh phải biết là, thông tin doanh số tiêu thụ một năm của Ức Vạn lên đến hàng trăm triệu, nhưng thực tế không chỉ có vậy. Bộ phận tiêu thụ lớn như vậy, nếu chúng ta không kiếm được lợi gì từ nó, doanh số có nhiều gấp chục lần nữa cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta.” Suy nghĩ của Lâm ma nữ thật rõ ràng.

“Hì hì... Tôi động lòng rồi đấy. Nhưng không biết người hạ đẳng như tôi có thể làm gì?”

“Người ngoài thấy Ức Vạn là doanh nghiệp lớn kiếm được nhiều tiền, nội bộ đoàn kết keo sơn. Nhưng thật ra bên trong ẩn chứa đầy nguy cơ. Giả dụ sau này có một ngày nào đó công ty xảy ra chuyện, thậm chí là phá sản, vậy chúng ta còn lại gì, đấy mới là điều quan trọng nhất.”

“Cô đùa gì vậy? Công ty xảy ra chuyện? Ức Vạn là doanh nghiệp lớn của thành phố chúng ta, hơn nữa còn là lớn nhất, có thể xảy ra chuyện gì chứ?”

https://thuviensach.vn

Cô ta hỏi ngược lại tôi: “Tam Lộc không lớn hơn chúng ta sao? Những ngân hàng phá sản ở Mỹ có cái nào không lớn hơn chúng ta chứ? Công ty trong top 500 thế giới còn sụp đổ được, Ức Vạn bé nhỏ của chúng ta đã là gì?”

Câu hỏi này khiến tôi cứng họng. Người phụ nữa này tầm nhìn thật là rộng quá thể.

“Thế... cô định làm gì?”

“Nói thật với anh, tôi và Vương Hoa Sơn từng là một đôi, sau đó ông ta phản bội tôi! Đây cũng là lý do hơn hai năm nay tôi không có cuộc sống về đêm. Sau khi Vương Hoa Sơn phản bội, nghĩ rằng là một người tính cách mạnh mẽ, nhất định tôi sẽ báo thù khiến ông ta thân bại danh liệt. Nhưng tôi chưa bao giờ có ý nghĩ đó. Ông ta phản bội tôi, tôi hận ông ta là một chuyện, công ty lại là một chuyện khác. Nhưng ông ta đã hoàn toàn coi tôi là kẻ địch, hơn nữa còn không đội trời chung, không phải tôi ra đi thì ông ta sẽ bị hạ bệ. So sánh với thâm thù đại hận giữa tôi với Vương Hoa Sơn, mối thù nhỏ của chúng ta chẳng đáng nhắc đến. Những việc tôi làm tốt ở công ty ông ta chỉ coi đó là giả dối, cho rằng tôi đang bày mưu làm gì đó bất lợi cho ông ta. Ông ta sắp xếp không ít người theo dõi tôi, kiểm tra tài khoản của tôi. Tôi không tin nổi người đàn ông từng luôn miệng nói có ân tất báo lại đối xử với tôi như thế. Năm đó khi ông ta sa sút, là bố tôi đã giúp đỡ thì ông ta mới có ngày nay! Cuộc chiến của tôi và ông ta đã bắt đầu từ đó, nhưng có lẽ chúng tôi không ngờ ngoài hai bè phái của mình còn có một bè phái khác cũng đang nhắm vào công ty. Bè phái này không phải của tôi, cũng không phải của Vương Hoa Sơn. Nhưng ông ta nghĩ đó cũng là của tôi, giờ ông ta đang tin người không đáng tin, rồi có ngày ông ta phải hối hận. Tôi và Vương Hoa Sơn đấu với nhau giống như nội chiến trong một nước, bất luận ai thắng thì cũng là người của mình. Nhưng thế lực kia thì khác, có thua Vương Hoa Sơn tôi cũng không có gì để nói, nhưng tôi không thể để Ức Vạn rơi vào tay người ngoài được.”

Tôi nghe mà đầu óc mù mờ: “Lâm tổng giám, tôi căn bản không hiểu cô đang nói gì…”

https://thuviensach.vn

“Ba mươi nghìn đô la Mỹ và quần áo hàng hiệu trên người, có phải Vương Hoa Sơn cho anh không?”

Ặc... Lâm ma nữ không làm bà bói thì đúng là lãng phí nhân tài. Tuy số tiền và quần áo là của Sa Chức nhưng nghĩ kỹ thì người thanh toán cuối cũng đúng là Vương Hoa Sơn.

Tôi im lặng coi như mặc nhận

“Ông ta bảo anh giả vờ hòa hảo với Mạc Hoài Nhân đúng không? Ông ta cho rằng Mạc Hoài Nhân là người của tôi, đúng không? Thậm chí ông ta còn cho rằng tôi muốn lấy hết chỗ hàng đáng giá hàng chục triệu trong kho, đúng không? Ông ta cho rằng tôi đã lấy tám mươi vạn kia, muốn anh làm gián điệp lấy chứng cứ cho ông ta, tống tôi vào tù, đúng không?”

Lâm ma nữ, cô có phải người không vậy?

“Cô có bản lĩnh như vậy, cô hoàn toàn có khả năng đối phó với ông ta. Tôi nghèo khó, ai cho tôi tiền người đó là chủ, tôi sẽ làm cho người ấy. Việc này nếu tôi không làm thì ông ta cũng tìm được người khác làm.” Tôi nói.

“Tôi thật không ngờ Vương Hoa Sơn lại nhẫn tâm như vậy. Năm đó nếu không có bố tôi thì đâu có Viễn thông Ức Vạn như ngày nay, qua cầu rút ván thì ít nhất cùng phải đợi qua hẳn cầu đã chứ. Tôi và ông ta tuy không có danh phận nhưng cũng là tình nhân một thời gian, vậy mà ông ta lại đối với tôi như vậy. Ông ta muốn tôi chết! Vậy thì tôi sẽ khiến ông ta sống không bằng chết!!!” Lâm ma nữ nghiến răng. “Nói việc chính, tôi và Vương Hoa Sơn sẽ chơi từ từ, việc quan trọng bây giờ là lão hồ ly Tào Sắt kia, tôi nhất định phải loại bỏ lão!”

Đây là công ty gì chứ? Rõ ràng còn kinh hồn động phách hơn cả Tam quốc diễn nghĩa.

“Phó tổng giám Tào? Liên quan gì đến ông ta?” Tôi tò mò hỏi.

“Mạc Hoài Nhân, Hoàng Kiến Nhân, đều là tay sai của lão! Lão chính là kẻ đứng chỉ huy đằng sau, muốn kéo sập Ức Vạn. Thủ đoạn thì tôi không

https://thuviensach.vn

rõ, nhưng tôi biết lão ra tay từ kho hàng. Còn tại sao lại ra tay từ kho hàng thì tôi đã điều tra rất lâu nhưng không có manh mối gì."

"Phó tổng giám Tào Sắt? Lâm tổng giám, hình như tôi nghe Vương Hoa Sơn nói Tào Sắt là anh em tốt của ông ấy." Là thế nào đây, tôi thành người của Lâm ma nữ rồi sao?

"Anh em tốt? Đúng, họ là anh em tốt. Ban đầu công ty rất khó khăn, nghiệp vụ của Vương Hoa Sơn mở rộng đến khoảng trăm triệu tệ là dừng lại, không tiến lên được nữa. May nhờ có lão ta Ức Vạn mới tiến được đến mức huy hoàng như vậy. Dã tâm của Tào Sắt quá lớn, lại là khai quốc công thần, nghĩ mình có công nên vô cùng cao ngạo, không coi Vương Hoa Sơn ra gì. Vương Hoa Sơn sợ lão ta công lớn nảy sinh dã tâm nên điều lão đến làm cấp dướiVương Hoa Sơn nghĩ từ một ông chủ quán ăn nhỏ bé thăng lên địa vị cao như thế thì Tào Sắt cũng biết đủ. Tuy ngoài miệng Tào Sắt tỏ ra rất hài lòng, mãn nguyện nhưng thực ra rất không phục, lão nghĩ "Mình là công thần giúp Vương Hoa Sơn có được cả giang sơn, công lao lớn như vậy, thế mà Vương Hoa Sơn thì có xe sang, nhà to. Không có mình, có Vương Hoa Sơn ngày nay không? Thật bất công". Tào Sắt gặp Vương Hoa Sơn là thường nói không phải đại ân nhân Vương Hoa Sơn có tuệ nhãn nhận ra ngọc báu thì lão vẫn là ông chủ của cửa hàng nhỏ vật lộn với cơm áo gạo tiền, còn thường xuyên tặng quà Vương Hoa Sơn, Vương Hoa Sơn rất tin tưởng Tào Sắt. Tôi từng nhắc nhở Vương Hoa Sơn về Tào Sắt, ha ha, nhưng nực cười là Vương Hoa Sơn lại nghi ngờ tôi chia rẽ họ. Như tôi đã nói, ba thế lực, tôi muốn loại bỏ Vương Hoa Sơn, Vương Hoa Sơn muốn loại bỏ tôi, nhưng kẻ địch lớn nhất của chúng tôi là Tào Sắt, lão muốn loại bỏ cả hai chúng tôi. Nhưng Vương Hoa Sơn lại coi lão là người của mình, còn liên kết với lão để đối phó tôi."

"Nghe thật rắc rối... giống như một đống chỉ rối vậy." Tôi gãi đầu.

"Vương Hoa Sơn nghĩ Mạc Hoài Nhân, Hoàng Kiến Nhân là người của tôi, sai anh theo Mạc Hoài Nhân, Hoàng Kiến Nhân tìm chứng cứ hại công ty của tôi. Nhưng ông ta đâu biết chúng là người của Tào Sắt? Tào Sắt vô

https://thuviensach.vn

cùng giảo hoạt, lợi dụng mâu thuẫn giữa tôi và Vương Hoa Sơn. đẩy hết đầu mối về kẻ chủ mưu làm việc bất lợi cho công ty lên đầu tôi."

"Nói vậy, nếu Vương Hoa Sơn nói với Tào Sắt thì không phải Mạc Hoài Nhân, Hoàng Kiến Nhân sẽ biết tôi là gián điệp sao?"

"Điều này tôi cũng không rõ lắm…"

"Không đúng... Nếu tôi là Vương Hoa Sơn, tôi sẽ khai trừ hai bọn chúng là xong!" Tôi nói.

"Ông ta không khai trừ được, tôi đoán Tào Sắt nắm được thóp của Vương Hoa Sơn. Tôi vẫn điều tra nhưng không được gì. Hơn nữa ông ta rất sĩ diện, không muốn người khác chỉ ra điều sai trái của mình. Ví dụ, Tào Sắt không có cổ phần, Vương Hoa Sơn có thể đuổi lão, nhưng nếu trước đây không có Tào Sắt thì làm gì có Vương Hoa Sơn ngày nay? Vương Hoa Sơn vừa ghi nhớ ân tình của Tào Sắt nhưng cũng sợ Tào Sắt phản bội, cả đời ông ta bị phản bội không ít lần, ông ta không tin bất cứ ai. Bản thân ông ta rất mâu thuẫn."

"Nói vậy thì cô có cổ phần trong Ức Vạn?"

"Đúng vậy. tôi và Vương Hoa Sơn có cổ phần, nhưng tôi ít hơn ông ta. Trước đây Vương Hoa Sơn có nói sẽ chia cổ phần cho Tào Sắt, nhưng đến giờ chưa thực hiện, tôi nghi Tào Sắt vì thế mà ôm hận trong lòng."

Tôi trầm tư một lúc lâu, nói: "Lâm tổng giám, nói thật lòng, Vương tổng có ơn với tôi, tôi không thể giúp cô. Nhưng nhiệm vụ đầu tiên Vương tổng giao cho tôi chính là bắt được bọn người Mạc Hoài Nhân, Hoàng Kiến Nhân. Cô cũng biết tôi vẫn luôn hận bọn chúng, giờ tôi lấy lòng chúng chẳng qua để tiếp cận chúng. Tên khốn Tào Sắt từng muốn trừng trị tôi, không phải đá tôi khỏi công ty mà là muốn đánh chết tôi. Thù này tôi nhất định phải báo!"

Lâm ma nữ nói xen vào: "Thù cũ hận mới, xem ra thù hận của anh với chúng cũng không ít. Thù cũ còn chưa xong giờ lại thêm Bạch Khiết, lại có không ít chuyện."

https://thuviensach.vn

Tối hôm sinh nhật Bạch Khiết đúng là tôi đã đắc tội với Tào Sắt, nhưng điều này sao Lâm ma nữ lại biết?

"Mạc Hoài Nhân hay Tào Sắt đều thèm thuồng Bạch Khiết. Bạch Khiết là bảo vật khó tìm của thế gian. Phó tổng giám Tào vì Bạch Khiết thậm chí không tiếc đối địch với tay giám đốc tiền tệ kia, nhân vật nhỏ như anh sao lão ta coi ra gì? Nhiều người theo đuổi Bạch Khiết như vậy, còn anh, liệu Bạch Khiết coi ra gì? Chuyện giữa tôi và Vương Hoa Sơn anh không cần quan tâm. Tôi chỉ mong anh có thể giúp tôi nhổ cái gai trong mắt là Tào Sắt đi là được. Anh phải biết là hiện giờ lão ta đang lợi dụng anh, nếu không thì lão đã sớm cho anh đi đời rồi."

"Điều này cô yên tâm, cô không nói tôi cũng làm."

Bộ phận tiêu thụ chiếm giữ địa vị quan trọng thế nào, trong công ty ai cũng biết. Trong nội bộ đấu đá trời long đất lở tôi không thể đứng ngoài. Đây chính là bàn đạp tốt nhất cho cuộc đời tôi, tôi không thể để mất cơ hội này. Trừ bỏ được phó tổng giám Tào, tốt nhất sẽ gió chiều nào che chiều ấy, Lâm Tịch thua thiệt tôi sẽ đứng về phía Vương Hoa Sơn, nếu Vương Hoa Sơn thua thiệt thì tôi đứng về Lâm Tịch. Tuy Vương Hoa Sơn là lão tổng, tôi vốn định bán đứng Lâm ma nữ giúp Vương Hoa Sơn, nhưng nghe Lâm Tịch phân tích rành rọt như vậy. Vương Hoa Sơn nghĩ gì cô ta cũng biết, tôi cảm thấy Vương Hoa Sơn không tỉnh táo hơn người phụ nữ này bao nhiêu. Vả lại tuy tôi và Lâm ma nữ đối đầu nhau, nhưng nghĩ kỹ thì một nơi yếu đuối nhất trong tim tôi vẫn nhớ cô ta. Nói chung tôi không muốn nhìn thấy Lâm ma nữ thất bại.

"Ân oán trước đây giữa tôi và anh coi như xóa hết. Tôi rộng lVương Hoa Sơn nhiều, ông ta cho anh dăm ba vạn đô có là gì? Anh theo tôi, mười lần chỗ đó tôi cũng có thể cho anh không chớp mắt lấy một cái!" Lâm ma nữ nói.

"Lâm tổng giám, tôi biết cô nghĩ gì. Sau khi loại bỏ phó tổng giám Tào thì tôi thành tâm phúc của Vương Hoa Sơn. Cô muốn tôi tiếp cận Vương

https://thuviensach.vn

tổng, bán đứng ông ấy, báo cáo tường tận kế hoạch của ông ấy cho cô, đúng không?"

Lâm ma nữ cầm ly rượu vang chạm ly tôi: "Ân Nhiên, trước đây tôi không biết anh là một nhân tài đấy."

"Lâm tổng giám, đúng là tôi rất cần, rất cần tiền, nhưng tôi không muốn làm việc trái với lương tâm, có thể cho tôi suy nghĩ không?"

Lâm ma nữ cười, nụ cười vô cùng kỳ quái, có phải người mẫu nào cũng có nụ cười ma mị như thế không? Nụ cười đó vô cùng kỳ diệu, đóng băng được cả không khí, từ mắt chạy thẳng vào tim bạn, ngay huyết dịch trong người cũng sôi sục. Tôi đỏ mặt, nâng ly lên uống một hơi cạn.

"Yên tâm, anh có đủ thời gian để suy nghĩ, sau khi loại bỏ được bọn Tào Sắt, anh trả lời cũng được." Lâm ma nữ nói đầy tự tin, dường như đến lúc đó tôi nhất định sẽ ngả về phía cô ta vậy. Nhưng nếu Lâm ma nữ biết dùng mỹ nhân kế, tôi nghĩ... tôi căn bản không thể kháng cự, cũng... không muốn kháng cự. "Ân Nhiên, nghe nói sáng nay anh đánh người anh em tốt A Tín của mình?"

"Điều này cô cũng biết?" Tôi cảm thấy mình giống như một quân cờ bị bọn họ nắm gọn trong tay.

"Anh diễn quá tồi, người ta nhìn là biết giả. Cùng lắm anh chỉ có thể qua mặt được Hoàng Kiến Nhân, không qua được phó tổng giám Tào và Mạc Hoài Nhân đâu." Lâm ma nữ phân tích rất đúng. Hừ, lẽ nào A Tín lại bị đánh vô ích?

"Đúng là... có chút giả. Đánh có ác liệt nữa thì vẫn là giả." Tôi bất lực nói.

"Nếu đã là diễn thì cứ tiếp tục diễn đi! Tối nay về anh bàn với A Tín, bảo sáng mai cậu ấy hùng hổ đến văn phòng tìm anh tính sổ, rồi hai người đánh nhau ngay trước mặt tất cả đồng nghiệp, đánh càng ác liệt các tốt, không cần phải sứt đầu mẻ trán, chỉ quần áo rách tơi tả là được. Tôi sẽ cho hai cảnh sát đến, rồi anh bảo A Tín và em gái cậu ấy đòi kiện anh. Gây chuyện

https://thuviensach.vn

càng lớn càng tốt, như thế chúng mới tin. Sau khi chúng tin anh, anh nói với Mạc Hoài Nhân rằng không th được cục hận này, hỏi hắn xem có cách nào đá anh em họ ra khỏi công ty không? Như thế Mạc Hoài Nhân sẽ nói với Tào Sắt, chắc chắn Tào Sắt sẽ bảo cấp dưới tìm cớ loại bỏ anh em A Tín. Cấp dưới của Tào Sắt đến tìm tôi ký tên, tôi sẽ ký, như vậy sẽ đuổi hai anh em ra khỏi công ty một cách thuận lợi. Như vậy Mạc Hoài Nhân và Tào Sắt tin anh rồi sẽ bàn chuyện lớn hơn với anh." Tôi nghĩ, chắc công ty chẳng có người thứ hai có trí thông minh như của Lâm ma nữ. "Anh không phải lo cho hai anh em họ, tôi sẽ cho anh tiền trả cho họ gấp đôi tiền lương. Đợi khi chuyện Tào Sắt qua đi sẽ gọi họ về, anh thấy sao?"

"Lâm tổng giám, cô nói xem làm thế nào mới có được đầu óc như cô?" Tôi phục cô ta sát đất, muốn đấu với Lâm ma nữ đúng là lấy trứng trọi đá.

"Vương Hoa Sơn cũng tin anh, ông ta nghĩ tôi và anh đối đầu thì anh sẽ theo phe ông ta, nhưng thế gian này tiền vẫn là lớn nhất!"

"Xin lỗi, tôi chưa nhận lời sẽ giúp cô… Có thể tôi sẽ nói lại những chuyện này với Vương tổng."

"Ân Nhiên, trong đầu anh nghĩ gì tôi biết cả. Nếu anh đối đầu với tôi, anh nghĩ xem, những người bạn của anh, Trần Vũ Hàn, An Tín, An Lan, Bạch Khiết, tôi có thể khiến họ không yên ổn chút nào. Cũng đâu bảo anh làm chuyện gì táng tận lương tâm như giết người phóng hỏa, anh sợ gì chứ? Anh lấy lòng cả hai bên, Vương Hoa Sơn cho anh một thì tôi cho anh gấp đôi! Hơn nữa bạn anh, tăng lương thăng chức đều được, chỉ cần trừ được Tào Sắt, thì tùy ý anh!"

Nói thật là tôi rất động lòng.

"Những ngày sắp tới, chúng ta ít liên hệ là hơn, tôi đã nói đưa anh tiền thì tôi giữ lời." Cô ta thở dài: "Không ngờ tôi và Vương Hoa Sơn lại đến bước đường này. Tôi và ông ta đều biết chúng tôi không thể hòa thuận với nhau được. Ông ta phụ tôi trước, còn muốn trừ bỏ tôi, ông ta bất nhân thì tôi bất nghĩa. Tôi một lòng muốn giành lại Ức Vạn, anh biết không, trước đây

https://thuviensach.vn

vốn ban đầu xây dựng Ức Vạn là của bố tôi, không ngờ ông ta lại chơi chiêu Càn Khôn Đại Na Di!”

Tôi tò mò:

“Trước đây hai người là một đôi, nói vậy chắc trong lòng hai bên vẫn còn tình cảm mới phải, việc gì nhất định phải thế này?”

“Hừ, đùa à, hoặc là tôi tay trắng rời khỏi Ức Vạn, tôi chịu sao? Hoặc là tôi và ông ta ở bên nhau yên ổn, cả hai cùng sở hữu tài sản của Ức Vạn, ông ta chịu chắc? Ông ta chỉ nghĩ đến mình mà thôi, ông ta cũng giống Lưu Bang, là đồ rác rưởi vô lại, nhưng ông ta biết cách lợi dụng người khác, đến khi công thành danh toại thì cũng như Lưu Bang, trừ bỏ hết công thần là Trương Lương, Hàn Tín, Tiêu Hà.”

Tôi tưởng mình nghèo nhiều phiền não, không ngờ những người có tiền như họ, mở mồm là hàng vạn hàng triệu, còn nhiều phiền não hơn tôi.

Bạch Khiết và tay giám đốc tiền tệ kia đi rồi, mắt tôi tóe lửa nhìn bọn họ.

“Thật ra, tôi biết họ sẽ đến đây nên mới cùng anh tới.” Lâm ma nữ nói.

“Đúng, tôi tin cô, cô rất biết cách công phá nhân tâm. Bình thường gương mặt lạnh lùng hung dữ của cô là cố ý bày ra cho chúng tôi nhìn đúng không?" Lần đầu tiên tôi ăn nói nhẹ nhàng như vậy với cô ta.

“Trước đây tôi không phải như vậy, nhưng sau khi vào công ty dần dần trở nên thế.” Cô ta ngồi thẳng lên nhìn tôi: “Tôi nói với anh những điều này làm gì chứ?! Ăn xong chưa, xong rồi thì về!... Hay là chúng ta uống Remy Martin?”

“Có phải rất đắt không?”

“Không biết.”

Thế là tôi kéo được quan hệ với hai đại cổ đông của doanh nghiệp lớn, tôi không biết tương lai là họa hay phúc, đầu óc của họ còn không nhìn ra được, tôi dựa vào cái gì mà biết chứ? Đi bước nào hay bước ấy vậy, chỉ cần

https://thuviensach.vn

kiếm được tiền, chỉ cần không phạm pháp là tôi làm! Những việc khác tôi có thể sẽ do dự, nhưng với lão Tào Sắt kia, không xử được lão tôi không để yên.

"Lâm tổng giám... tôi muốn hỏi một chuyện, Bạch Khiết thuộc bè phái nào?" Tôi lấy hết dũng khí hỏi.

"Cô ấy chẳng thuộc phe nào cả. Cuộc sống cô ấy rất tốt, nhiều người bao bọc như vậy mà. Anh vẫn nên lo cho bản thân đi."

***

Vừa ra khỏi nhà hàng, định tìm A Tín bàn chuyện diễn kịch thì di động đổ chuông, Vũ Hàn tìm tôi, cô ấy lao tới như một cơn gió, kéo tay tôi: "Đi."

Tôi cùng cô ấy trước một cửa hàng độc quyền của Ức Vạn, ngạc nhiên vô cùng, trên tất cả cửa sổ quảng cáo đều là ảnh của tôi và Vũ Hàn, không ngờ thân hình tôi lại đẹp như vậy, đứng cạnh Vũ Hàn cool chết người ấy!

"Này, nếu không nhờ sự nỗ lực của anh thì sao chúng ta lại may mắn thế này chứ! Đây, tặng anh, cảm ơn nhé!" Vũ Hàn đưa cho tôi một cái hộp.

"Cái gì vậy?" Tôi mở ra xem. "Di động? Tặng anh di động sao? Di động đôi?"

Vũ Hàn đỏ mặt: "Điện thoại của anh toàn không nhận được tín hiệu, em tìm được anh, cũng không biết tặng gì cho anh, thế là nghĩ đến điện thoại. Anh đã ăn chưa?"

"Ừ, anh ăn rồi, em thì sao? Cảm ơn em, Vũ Hàn."

"Em nghĩ, sau này chúng ta đừng nói cảm ơn gì nữa. Giữa chúng ta một câu cảm ơn không thể biểu đạt hết sự cảm kích trong lòng, nghe cứ giả dối thế nào ấy."

"Ồ, vậy thì không nói nữa."

https://thuviensach.vn

Vũ Hàn mời tôi đi xem phim, trong rạp phim tối mịt mờ, cô ấy dựa vào vai tôi, tay đan vào tay tôi, tay cô ấy rất lạnh, có lúc tôi rất tò mò tại sao thời tiết ấm áp như vậy cơ thể cô ấy lại lạnh như thế.

“Vũ Hàn, sao thân nhiệt em lúc nào cũng lạnh như vậy?”

“Trái tim lạnh thì thân thể ấm áp được sao?... Có phải anh chê em không còn trong sạch?” Cô ấy ngẩng lên, đôi mắt đen láy sâu thẳm.

“Vũ Hàn, sao em lại hỏi vậy?”

“Nếu không sao anh cứ từ chối em suốt?”

“Vũ Hàn, em phải biết là anh có người mình yêu rồi. Chúng ta lại không yêu nhau, nếu xảy ra quan hệ gì đó thì chúng ta biết đối đãi với nhau thế nào?”

“Ân Nhiên, em không nghĩ nhiều như thế, chỉ cần anh khiến em cảm thấy ấm áp.” Vũ Hàn cố chấp nói.

“Lẽ nào... cứ phải làm chuyện ấy mới thấy ấm áp?” Tôi có chút

“Không phải... lên giường. Chỉ một cái ôm, hoặc một nụ hôn, hoặc chỉ một cái nắm tay em cũng thấy đủ rồi.”

Cô ấy tựa vào ngực tôi như chú thỏ con.

*****

Tối đó về tiểu khu, sau khi chào tạm biệt Vũ Hàn, tôi lên nhà, mở cửa vào nhà, tiện tay đẩy cửa nhưng cửa dừng hai ba giây sau mới đóng lại, ủa?...

Tôi quay lại, không ngờ Vũ Hàn lại lén lút đi theo lên đây mà tôi không hề biết. “Vũ Hàn, sao vậy?”

“Ngủ một mình... lạnh.”

https://thuviensach.vn

“Vũ Hàn, như thế này không hay đâu. Để người trong công ty biết được, mọi người nói này nọ đều không tốt cho cả em lẫn anh.”

“Em biết anh thích Bạch Khiết, em sẽ không gây ảnh hưởng gì cho anh đâu.”

“Dù thế nào thì một người lấy cớ để sa đọa cũng không thể tha thứ được, càng không có người nào yêu thì càng phải yếu lấy bản thân mình.”

Cô ấy cứ nhất quyết, vậy là hai người mặc quần áo chui vào chăn, lúc ngủ cô ấy ôm chặt lấy cứ như sợ tôi chạy mất vậy. Cô ấy lầm bầm: “Hạnh phúc ở rất gần em, có thể đưa tay ra là chạm tới, nhưng cũng có thể mất đi bất cứ lúc nào. Em từng bị tổn thương, trái tim em được anh chữa lành, em cẩn thận bảo vệ trái tim yếu đuối của mình, nhưng cũng biết xông pha bão tố. Tiến lên một bước là cảnh hoàng hôn của Hồ Bình, lùi một bước là hiện thực cuộc sống.” Vẻ bình tĩnh của cô ấy không thể che giấu được những vết thương cô ấy từng phải chịu đựng. Tôi dịu dàng vuốt ve mái tóc đen mềm mượt của cô gái đáng thương này, dần dần chìm vào giấc ngủ...

****

Sáu rưỡi sáng hôm sau, tỉnh dậy, bên cạnh không có ai, cảm giác như nằm mơ thấy tối qua Vũ Hàn ngủ cùng tôi. Hừm... cô ấy thật như ma nữ ấy! Nhưng rõ ràng đó không phải giấc mơ mà là sự thực. Tôi cúi xuống ngửi chiếc gối, đúng, trên gối còn lưu lại mùi hương từ tóc cô ấy. Trong chăn vẫn còn hương nước hoa của cô ấy, còn có mấy sợi tóc nữa. Di động có tin nhắn: “Có phải em không phải phụ nữ? Có phải anh không phải đàn ông? Tại sao ôm em mà trái tim anh lại đập một cách bình tĩnh như vậy?”

Thời gian gửi tin nhắn là bốn giờ sáng, tôi giật mình, vội gọi cho cô ấy, cô ấy nhận điện: “Ân Nhiên, sao vậy?” Nghe giọng dường như cô ấy vẫn đang ngủ.

“Em ở đâu vậy? Đừng có dọa anh!”

“Làm sao thế?”

https://thuviensach.vn

“Không phải tối qua em ngủ cùng anh sao? Sao đột nhiên nửa đêm lại bỏ đi?”

“Anh sợ bị ảnh hưởng còn gì?”

“Cái này... Vũ Hàn, lần sau đừng như thế, anh sợ đấy!”

“Anh lo cho em à?”

“Hỏi thừa, dậy đi! Anh mời em ăn sáng.”

“Được.”

Bỗng nhiên tôi muốn trêu cô ấy: “Vũ Hàn, không phải em hỏi anh có phải đàn ông không sao?”

“Lẽ nào em không phải phụ nữ?”

“Đó là vì lúc nào em cũng lạnh toát, tuy xinh đẹp nhưng anh cứ có cảm giác như ma nữ ấy. Nếu em cười nhiều hơn một chút, có thêm một chút sự ấm áp của người phụ nữ, anh nghĩ, nhất định trái tim anh sẽ đập thình thình không thể không chết!”

“Em chẳng hiểu anh đang nói cái gì.” Cô ấy làm như không hiểu.

“Nào, cười một cái cho tên háo sắc anh nghe đi!”

“Không cười.” Cô ấy nói cứng, nhưng tôi nghe thấy cô ấy tiếng cười lén lút của cô ấy.

****

A Tín tìm đến văn phòng tôi thật, vừa vào là đẩy tôi, thế là hai người xông vào nhau, An Lan ở giữa khuyên bảo: “Anh, anh Ân Nhiên, đừng đánh nữa!” Đương nhiên A Tín đang diễn kịch, nhưng An Lan lại không biết, vừa khóc vừa kéo chúng tôi ra.

Đồng nghiệp đều vây lại, ngay những người ở văn phòng khác cũng tới, tôi và A Tín đánh nhau lâu như thế mà chẳng một ai ra khuyên can...

https://thuviensach.vn

Cuối cùng bảo vệ tới tách hai chúng tôi ra. Cả hai tóc tai bù xù, quần áo xộc xệch, nhìn nhau hằm hè mấy phút rồi có hai cảnh sát đến dẫn đi.

Tôi tưởng hai người này do Lâm ma nữ sắp xếp, ai ngờ lại là cảnh sát thật. Họ dẫn chúng tôi vào đồn, chúng tôi bèn nói là đùa thôi, bị họ chửi cho một trận rồi thả về.

Trong nhà vệ sinh của đồn cảnh sát, tôi nhìn gương mặt sưng vều của A Tín, trong lòng đau xót: "A Tín, mong cậu có thể hiểu cho tôi."

A Tín cười hì hì: "Đã nói trước rồi, giờ anh nói thế làm gì? Anh soi gương xem, chúng ta bằng nhau mà." Tôi nhìn mình trong gương, khóe mắt phải cũng sưng rồi: "Trời ạ... nhóc, cậu ra tay cũng không nhẹ nhỉ?!"

Khổ nhục kế này còn cần Lâm ma nữ phối hợp nữa. Về công ty, tôi ngồi trong văn phòng kêu ca: "Lần này thì hay rồi, bị ghi vào hồ sơ rồi!"

Lão hồ ly Mạc Hoài Nhân trúng kế trước, đưa thuốc cho tôi: "Chú em, thật uổng cậu là người tốt mà người ta lại vì một chuyện nhỏ như thế khiến cậu ra thế này." "Đúng vậy, tên khốn vong ân phụ nghĩa! Biết thế thì ban đầu tôi đã không nhận thằng đó vào công ty! Giờ cũng không phiền phức thế này! Lần này thì thảm rồi, nhất định Lâm tổng giám sẽ không tha cho tôi đâu!" Mạc Hoài Nhân ghé lại nói nhỏ: "Chú có cần anh đây giúp không?"

"Anh có thể giúp tôi đá thằng đó đi không?" Tôi vội hỏi.

Mạc Hoài Nhân cười nham hiểm: "Có gì khó đâu chứ?"

"Nhưng mà... đuổi người phải qua Lâm tổng giám phê duyệt mới được!"

"Việc này cậu không cần lo, tôi làm được." Lão hồ ly mắc bẫy rồi.

Mạc Hoài Nhân đi xử lý việc này. Đến chiều Lâm ma nữ mở cuộc họp khẩn cấp, chửi bới một trận nên hồn, tuyên bố đuổi An Tín, An Lan. Chức phó ban tổng hợp của tôi cũng bị cắt, chỉ còn lại cái danh phó ban quản kho, tôi lại bị đuổi về kho hàng rồi...

https://thuviensach.vn

Tôi trở về văn phòng thu dọn đồ đạc, đồng nghiệp bàn tán xôn xao, thậm chí có người chế giễu ngay trước mặt tôi: “Aiz, tôi đã bảo mà, với năng lực của cậu ta đảm bảo không làm nổi ba tháng.” “Công ty sắp xếp cậu ta lên đây là sai lầm lớn nhất!

Nhưng cũng có đồng nghiệp khá tốt, nói vài câu an ủi tôi. Về kho, A Tín cũng đang thu dọn đồ, An Lan vẫn chưa biết nguyên nhân, cứ khóc mãi, thấy tôi thì hỏi: “Anh Ân Nhiên, tại sao lại đối xử với bọn em như thế? Tại sao chứ?”

“Tại sao cái gì mà tại sao? Hai anh em cô cút đi cho tôi! Nhanh lên một chút, đừng có ở đây chướng mắt người ta!”

****

Tối hôm đó Mạc Hoài Nhân, Hoàng Kiến Nhân lại mời tôi ăn cơm. Điều này cũng trong dự liệu của tôi. Nhà hàng này rất sang trọng đường hoàng, giá tiền đắt cắt cổ. Tôi nghĩ chúng làm thế này là để thả dây dài bắt con cá to. Tôi lén gọi cho Lâm ma nữ, cho điện thoại vào túi để cô ta nghe chúng tôi nói chuyện. Rồi lấy chiếc điện thoại khác mở chức năng ghi âm, sau này sẽ có ích.

Đích thân Mạc Hoài Nhân rót trà cho tôi: “Cậu đừng khách sáo! Nào nào, nhà hàng hải sản này là đệ nhất Hồ Bình đấy, không phải hư danh đâu, lát món ăn đưa lên cậu sẽ biết thế nào là sơn hào hải vị thực sự!”

Tôi cứ cúi đầu ủ dột suốt: “Tiền đồ đang tốt như thế, vậy mà tự nhiên lại bị hủy hoại rồi!”

Mạc Hoài Nhân cười, nói: “Cái chức phó ban tổng hợp bé tí thì là tiền đồ gì tốt chứ?”

“Đó không phải tiền đồ tốt thì là cái gì?”

“Không giấu gì cậu, An Tín và An Lan là do chúng tôi đẩy đi, chức phó ban của cậu cũng là chúng tôi lấy mất!”

https://thuviensach.vn

Tôi đập bàn: “Trưởng ban Mạc! Hôm nay anh ăn nói thế nào với tôi đây! Anh bảo có thể đuổi An Tín, An Lan đi, nhưng tôi đâu nói muốn trả giá cho điều đó!”

Mạc Hoài Nhân vỗ vỗ tay tôi: “Chú em đừng nóng, đừng nóng. Từ từ nghe tôi nói đã.”

Tôi nhìn hắn với vẻ mặt không giải thích tử tế tôi sẽ không để yên.

“Tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi? Một tháng lương chưa đến một vạn đã là gì chứ? Ngay tiền cho chúng ta uống trà cũng không đủ.”

TôiAnh đã nói rất nhiều lần, tôi cũng muốn phát tài, nhưng làm sao để phát tài đây? Phát tài không phải là thăng chức tăng lương sao?”

“Ha ha ha... “thăng chức tăng lương” mà cũng gọi là phát tài? Cậu thăng một cấp thì lương cùng lắm tăng được ba bốn nghìn, như thế cũng là phát tài sao? Nếu như vậy là phát tài thì giám đốc Bạch Khiết đã không theo người khác rồi, chú em ạ!”

Tôi trầm mặc.

Mạc Hoài Nhân nhìn tôi đầy gian xảo: “Thật ra tôi biết cậu là người của Vương Hoa Sơn.”

Không phải là... Vương Hoa Sơn đã để lộ thân phận của tôi với phó tổng giám Tào rồi chứ?

“Vương Hoa Sơn cho cậu vài vạn để cậu trông nom kho cho ông ta đúng không?”

Tôi không nói gì, cũng không biết nên đáp lại thế nào, rốt cuộc Mạc Hoài Nhân đã biết được những gì rồi?

“Hừ, mấy vạn tệ chỉ đủ cho cậu mua vài bộ quần áo tử tế đi bao gái thôi, có tác dụng gì chứ?”

“Đúng vậy, Vương tổng nói, nếu tôi trông coi kho hàng tốt thì mỗi tháng ông ta sẽ trợ cấp một vạn, còn nói các anh là kẻ xấu, không được qua lại.”

https://thuviensach.vn

“Đúng, chúng tôi là kẻ xấu, Vương Hoa Sơn đoán không sai. Tôi và trưởng ban Hoàng Kiến Nhân vẫn luôn muốn nhằm vào kho hàng. Chú em, đừng thấy anh đây ăn mặc không ra sao, lái con Focus ghẻ. Nếu tôi nói tôi đã kiếm được từ kho của Ức Vạn hàng trăm vạn tệ, cậu sẽ không tin đâu.” Mạc Hoài Nhân cười nham hiểm.

Tôi giật mình, Mạc Hoài Nhân từng lấy trăm vạn tệ từ kho hàng? “Sao... sao có thể? Trưởng ban Mạc, anh làm thế sẽ bị xử bắn đấy!”

“Xử bắn? Cậu đùa gì thế? Giờ Vương Hoa Sơn có mời Cục điều tra liên bang Mỹ cũng không tra được gì hết.”

Thấy tôi sững sờ, Mạc Hoài Nhân nói tiếp: “Cậu nghe tôi đi, đừng hy vọng phát tài vào mấy nghìn tệ một tháng như thế, theo lão ca đi!”

“Có phải việc làm phi pháp không?

“Đương nhiên không thể coi là vậy... người có gan thì sẽ có tiền mà. Cậu cũng không nghĩ xem, giờ cậu không nhà không xe mà đòi tranh giành Bạch Khiết với phó tổng giám Tào, với giám đốc tiền tệ bọn họ? Ân Nhiên, có lúc tôi thấy cậu đúng là quá ngây thơ. Có gì tôi nói thẳng, cậu đừng trách tôi! Tôi chỉ cho cậu con đường sáng mà đi, cứ theo tôi, tôi không hứa bao lâu sẽ phát tài, từ ngày mai là cậu có thể phát tài rồi!!”

“Thật không? Nếu có được một con xe, một ngôi nhà tử tế, giết người tôi cũng làm!”

Mạc Hoài Nhân thấy tôi sáng mắt thì cười: “Giết người? Không nghiêm trọng đến thế đâu. Cậu không phải làm gì cả, chỉ cần mở một mắt nhắm một mắt là được! Không có chuyện gì xảy ra đâu! Trước đây chúng tôi đã làm không dưới hai chục lần, chưa một ai phát hiện ra cả.”

Tôi vội nói: “Trưởng ban Mạc, anh nói thẳng đi đừng lòng vòng như thế! Anh cũng biết tôi rất cần, rất cần tiền mà!”

“Hoàng Kiến Nhân, đóng chặt cửa lại.” Mạc Hoài Nhân nói.

https://thuviensach.vn

Chắc chắn không có gì nguy hiểm xong. Mạc Hoài Nhân trở nên nghiêm túc: "Chúng tôi dùng chiêu Càn Khôn Đại Na Di đổi hết hàng giả lấy hàng trong kho của Ức Vạn."

"Hàng thật là hàng nào? Hàng giả là hàng nào?"

"Hàng thật chính là sản phẩm của đại lý Ức Vạn, hàng họ nhập chất lượng tốt, tuổi thọ cao, giá bình thường phải ba bốn trăm. Hàng giả thì chỉ năm sáu chục, đổi lấy hàng thật thì Ức Vạn sẽ bán hàng giả, còn bọn tôi sẽ kiếm được trên hai trăm chênh lệch! Cậu tính thử xem, một thùng có hai chục bộ điện thoại, đổi một thùng là kiếm được bốn nghìn. Trong kho nhiều hàng như thế, sẽ có con số thế nào? Cậu đã hiểu chưa? Có phải rất hấp dẫn không?"

Mẹ kiếp... quả nhiên như tôi dự đoán.

Tôi kêu lên: "Đúng đúng đúng. Bán được chỗ hàng đó là lời to rồi! Nhưng... làm sao tẩu tán được chỗ hàng đó? Với cả, nhân viên tiêu thụ không nhận ra hàng giả sao?"

"Tẩu tán thế nào cậu không cần phải lo. Sản phẩm giả có bao bì giống hệt sản phẩm của Ức Vạn, tên xưởng sản xuất, địa chỉ, thương hiệu đăng kí đều giống hệt. Quan trọng là chúng tôi đã giở trò bên trong máy. Hàng giả trọng lượng nhẹ, nhưng bên trong đều có thêm một vật nặng không thể nhận ra được. Bộ phận máy và đầu nối bên trong hàng giả khá thô, có những chỗ cần dùng vật liệu cách nhiệt để lót nhưng lại dùng xốp, linh kiện là hàng rẻ tiền thậm chí là hàng giả, có rất nhiều tôi không kể hết được. Nói chung hàng giả chính là ăn bớt nguyên vật liệu giảm chi phí."

"Nhưng... không phải trên sản phẩm của Ức Vạn có tem chứng nhận gì đó sao? Nhân viên tiêu thụ vừa nhìn là biết ngay mà!" Tôi hỏi.

"Ha ha ha! Chắc cậu không biết, Vương Hoa Sơn tự cho mình thông minh làm cách đó, như thế mới khiến tôi có thể lách luật. Thật ra mỗi chúng loại sản phẩm đi vào tiêu thụ đều bắt buộc phải được Trung tâm kiểm định chất lượng của Bộ Thông tin quốc gia, chỉ sản phẩm đủ chất lượng mới

https://thuviensach.vn

được phát tem đạt tiêu chuẩn. Nhưng trên thực tế, một số xưởng sản xuất không được kiểm tra chất lượng nhưng vẫn đường hoàng dán tem đạt chuẩn. Đó là tem giả có thể dùng vài đồng là mua được. Vương Hoa Sơn quen thân với người của bên kiểm định, muốn kiếm được nhiều hơn, lại cho rằng chất lượng sản phẩm công ty mình là đệ nhất, vậy là không kiểm định nữa. Nhưng lão ta không ngờ chuyện này chúng tôi lại biết được. Việc phòng chống hàng giả lão cũng không làm, vì thế tôi mới có cách lách."

Tôi ngạc nhiên: "Mẹ kiếp... tôi còn tưởng, tưởng công ty lớn thì sẽ nghiêm chỉnh."

"Công ty lớn sẽ nghiêm chỉnh? Tam Lộc có lớn không? Nói thẳng với Vương Hoa Sơn rằng bọn tôi đổi hàng trong kho thì lão ta cũng không dám báo cảnh sát. Nếu chúng tôi phơi bày việc công ty không kiểm định chất lượng sản phẩm thì tổn thất có lớn không? Cùng lắm thì lão sẽ dùng tiền xử lý bọn tôi, nhưng liệu có được không? Đợi khi mỗi người chúng ta cầm trong tay mấy trăm vạn, chúng ta biến mất lâu rồi, còn ở lại chơi với lão chắc? Hơn nữa gia sản Vương Hoa Sơn đến hàng mấy trăm triệu, chỉ vì mấy trăm vạn mà khiến gia nghiệp sụp đổ, lão không làm đâu! Dù sao cứ cho là lão biết chuyện này thì cũng chẳng làm gì được chúng tôi!"

Mạc Hoài Nhân vỗ ngực oai phong lẫm liệt.

"Nhưng... nhưng hàng giả chúng ta bán đi, lẽ nào khách hàng lại không biết?"

"Chẳng lẽ khách hàng cầm máy đi kiểm tra chất lượng? Chức năng của hàng giả cũng tương tự hàng thật, chỉ là hàng thật dùng được năm, sáu năm còn hàng giả chỉ h một năm là hỏng... Giờ những người dùng thiết bị viễn thông có ai dùng đến năm sáu năm? Còn ai thấy đồ trong nhà hỏng là đem đi chữa nữa? Cho dù có người mang đi sửa, sờ lần một chút chữa mấy chục tệ là lại được. Chỉ cần quá nửa năm hạn bảo hành, còn ai gây khó dễ được cho Ức Vạn? Mà sản phẩm giả tuổi thọ đều được trên mười tháng! Hề hề, chuyện này sắp xếp đã kín lẽ lắm rồi. Thế nào, cậu có câu hỏi gì không?"

Tôi khâm phục hoàn toàn rồi.

https://thuviensach.vn

“Những chuyện bọn tôi làm cậu không cần nhúng tay vào, cứ làm như chẳng biết gì hết. Chuyển hàng sẽ có người của chúng tôi làm, chúng tôi chuyển hàng tới đổi hàng thật trong kho. Có biết tại sao máy quay không quay được gì không? Ngay máy quay tôi cũng đã giở trò rồi. Mỗi thùng hàng chúng tôi chia cho cậu năm trăm, một tuần một lần, một lần khoảng năm trăm thùng. Cậu tính xem... một lần là năm vạn đấy, một tháng bốn lần là hai mươi vạn rồi!”

Tôi gãi đầu: “Một tháng hai mươi vạn, vậy thì một tháng là tôi có xe rồi?”

“Một tháng có xe? Cậu đừng ngốc nữa, cậu phải biết thân phận của mình, cậu là quản kho, làm một tháng tự nhiên có con xe hai mươi vạn, qua mấy tháng lại mua nhà, cậu không sợ người ta nghi ngờ à? Cậu nhìn tôi đây này, che giấu tốt như thế, chuyển hết tiền đi rồi, rửa sạch sẽ không liên quan đến tôi luôn! Như thế mới là thông minh. Cho dù có mấy trăm vạn thì cũng phải giả nghèo giả khổ, cậu hiểu không?”

“Ồ ồ, Mạc đại ca dạy phải, tôi đúng là ngu ngốc! Nhưng mà... một thùng tôi chỉ có năm trăm? Một lần năm vạn? Một tháng hai mươi vạn?” Nếu việc này không phạm pháp thì tốt biết bao!

“Có phải cậu chê ít không?”

“Bảy trăm, thế đủ chưa? Đừng có tham quá! Cậu tưởng có mình tôi với cậu thôi à? Còn rất nhiều người nữa, nếu chỉ có ba người chúng ta thì một thùng cho cậu một nghìn tôi cũng không cần chớp mắt.”

Đúng như Lâm ma nữ dự đoán, Mạc Hoài Nhân và Hoàng Kiến Nhân chỉ là con tốt, đứng đằng sau chính là phó tổng giám Tào. Nhưng Mạc Hoài Nhân không hề nhắc đến lão ta, còn đặc biệt nhấn mạnh chuyện của tôi và Bạch Khiết, nói nếu tôi không có tiền thì sao tranh giành với Tào Sắt được.

Tôi nâng ly rượu thật cao: “Vì kế hoạch phát tài của chúng ta, cạn l

https://thuviensach.vn

Mạc Hoài Nhân uống cạn một ly rượu trắng: "Chú em Ân này, cậu là người của Vương Hoa Sơn, tôi biết lâu rồi, tôi luôn cố lôi kéo cậu. Cậu cũng không nghĩ xem, lương một vạn một tháng có là gì? Theo chúng tôi, tiền đến theo số mấy chục vạn, đó mới gọi là kích thích. Chuyện này cậu cũng có thể nói với Vương Hoa Sơn, cùng lắm là cậu được thăng lên chức giám đốc, lương tháng cộng thưởng cả năm nhiều nhất là hai mươi vạn. Không thể bằng chúng tôi được, Vả lại dù cậu có vạch trần bọn tôi với Vương Hoa Sơn thì bọn tôi cũng có đối sách rồi. Vương Hoa Sơn không tìm được chứng cứ, hơn nữa bọn tôi có thể khiến lão ta thân bại danh liệt! Trong tay bọn tôi nắm rất nhiều chứng cứ về những việc làm mờ ám của lão, tiết lộ bất cứ chuyện gì cho bên công an đều có thể khiến lão phiền não cả đời!"

Không ngờ đám lão hồ ly này lại giảo hoạt hơn Vương Hoa Sơn như vậy. Ngay nhược điểm của Vương Hoa Sơn chúng cũng nắm được, lần này ông ta khó khăn rồi.

"Trưởng ban Mạc sao lại nói vậy? Tôi không phải vì tiền sao? Có tiền mà không kiếm, anh cho tôi là ngốc sao?"

"Chúng ta là quan hệ lợi dụng lẫn nhau. Trước đây bọn tôi đá cậu khỏi kho tưởng có thể làm ăn dễ dàng. Không ngờ bọn người mới bị người ta trộm mất tám mươi vạn mà không biết gì. Một thằng thì bị dao kề cổ quên luôn cả cách động đậy. Thế là Vương Hoa Sơn gọi cậu trở về, lão ta tin tưởng cậu như thế, chắc chắn không thể ngờ cậu lại phản bội mình. Sau này chúng ta sẽ thoải mái chơi!"

"Số hàng tám mươi vạn đó bị trộm sao?"

"Lẽ nào cậu cho rằng bọn tôi lấy? Bọn tôi không ngu thế đâu! Số hàng đó đúng là bị bọn trộm lấy mất. Thời gian đó thành phố Hồ Bình thường xuyên có những tin tức bị trộm như vậy. Không ngờ kho hàng của Ức Vạn mà chúng cũng dám động vào... Tôi cho cậu thời gian suy nghĩ cho kỹ."

Tôi bắt đầu thấy loạn, rốt cuộc trong Ức Vạn ai mới là lão đại? Sao một Mạc Hoài Nhân còn đa mưu quỷ kế hơn cả Vương Hoa Sơn vậy?

https://thuviensach.vn

****

Sau khi tạm biệt chúng, tôi lấy chiếc điện thoại đã gọi suốt gần hai tiếng đồng hồ: “Cô đã ngủ chưa?”

Đầu dây bên kia, Lâm ma nữ gầm lên: “Hai tên khốn! Anh qua đây!

“Qua đâu?”

“Nhà tôi!”

Đến nhà Lâm ma nữ, cô ta ra mở cửa. Hôm nay cô ta cũng lịch sự tao nhã, bày ra một bàn trà, ngâm cho tôi cốc trà Phổ Nhĩ. “Anh có nhận ra ý tứ của chúng không?”

Lâm ma nữ vừa tắm xong, mới cắt tóc ngắn kiểu Hàn Quốc, mái tóc mềm mại uyển chuyển khiến cô ta thêm phần phóng khoáng, ngang tàng, nhưng không làm mất đi nét quyến rũ thường ngày. Cô ta để lộ ra chiếc cổ thon gọn ngay phụ nữ nhìn cũng phải động lòng, đôi mắt không đeo kính râm càng câu hồn đoạt phách. Vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn đó, dáng vẻ ung dung quý phái lại phóng khoáng đó quả thực không ai có thể sánh bằng. Ở đâu cô ta cũng là con công đứng giữa đám gà.

“Tôi chỉ thấy... ngay Vương Hoa Sơn chúng cũng không sợ, không biết chúng mạnh đến mức nào.”

“Vương Hoa Sơn làm quá nhiều việc ám muội, anh có hiểu không? Ngay tôi cũng không biết, nhưng Tào Sắt lại biết hết. Chủ nhân của hai tên Mạc Hoài Nhân, Hoàng Kiến Nhân chính là Tào Sắt. Ngay tôi cũng không biết tem tiêu chuẩn của công ty lại là giả.”

“Lâm tổng giám, bước tiếp theo cô định thế nào?”

“Bước tiếp theo? Cho Vương Hoa Sơn nghe đoạn ghi âm. Anh tiếp tục gọi điện để tôi nghe xem ông ta có gì chột dạ.”

https://thuviensach.vn

Tôi kiên quyết nói: “Không được, Lâm tổng giám, như thế thì tôi đã quang minh chính đại phản bội Vương tổng... tôi không muốn.”

Cô ta vừa nghe thế lập tức ngồi xuống sát cạnh tôi, trừng mắt giận dữ: “Không được? Vương Hoa Sơn tưởng tôi làm những chuyện đó, phái anh đến tiếp cận Mạc Hoài Nhân, đuổi tôi khỏi Ức Vạn, anh muốn thế sao?”

“Thật... thật ra, như Vương tổng đã nói, nếu phải lôi hết tất cả vào đồn cảnh sát tôi cũng... cũng không muốn làm.”

“Anh không muốn nhưng anh đã làm rồi.”

“Tôi không có. Vương tổng nghĩ đứng đằng sau Mạc Hoài Nhân là cô, nhưng tôi đã n chắc chắn không phải, lúc đó tôi bảo ông ta Tào Sắt mới là kẻ đứng đằng sau, nhưng chưa nói hết thì ông ta đã mắng tôi. Ông ta rất tin tưởng Tào Sắt. Tuy tôi thấy cô mưu mô độc ác, nhưng tôi cũng không tin cô làm những chuyện trộm cắp lén lút như thế.”

Cô ta nửa như cười nửa như không, trong ánh mắt mang nét thần bí người ta khó hiểu được: “Tôi biết tôi mưu mô độc ác, người khác cũng nghĩ như vậy, nhưng sao anh lại chắc chắn tôi không làm những chuyện đó?”

Đúng là một nụ cười điên đảo chúng sinh, tam cung lục viện cũng không sánh được. Cô ta cứ nhìn tôi chăm chăm, cũng không sợ tôi không kìm chế được, tôi đâu phải Liễu Hạ Huệ, tôi mà là hạng hạ lưu ấy...

Tôi ngồi sang phía đối diện, nâng chén trà lên: “Phổ Nhĩ thật ngon nha!”

“Trả lời câu hỏi của tôi!!!” Cái sự bá đạo không hề xung đột chút nào với gương mặt đẹp chết người kia, ngược lại càng khiến người ta bị cuốn hút.

“Ít nhất thì... tôi đã biết cô lâu như vậy, tuy chúng ta thường xuyên cãi vã, công kích lẫn nhau, ai cũng có thù oán với đối phương, nhưng cô cũng như tôi, khá chính trực mà.”

“Hứ, anh mà chính trực? Anh chính trực thì tối đó đã không động vào tôi rồi."

https://thuviensach.vn

“Cái đó... sao trách tôi được? Cô không soi gương xem, với nhan sắc kia có thằng đàn ông nào cự tuyệt được chứ?” Câu nói này của tôi có chút nịnh nọt, cô ta sau này sẽ thành thần tài của tôi, đâu cần thiết phải khó khăn với thần tài, đúng không nào? Khó khăn với ai chứ không thể khó khăn với tiền được!

Nghe tôi nói thế, đôi mắt có chút ý cười lại mang nhiều ý tứ dường như hơi dịu lại: “Một hôm không có việc gì, tôi lên mạng bói toán, nhập ngày giờ tháng năm sinh của mình vào, anh có biết ai không hợp với tôi không?”

“Tại sao cô lại nói điều này?” Đúng thế, sao tự nhiên lại nói cái này?

“Chính là anh. Tôi vốn không tin lắm chuyện bói toán, nhưng như thế dường như rất có lý... Tôi nói với anh mấy chuyện linh tinh này làm gì chứ?” Gương mặt hơi ửng hồng của cô ta lập tức trở lại bình thường. “Rốt cuộc anh có cho tôi nghe Vương Hoa Sơn nói những gì

“Lâm tổng giám, điều này đúng là không hay cho lắm... Tôi thật sự không muốn phản bội Vương tổng, giờ tôi làm thế này đã là đại nghịch bất đạo rồi. Tôi không muốn... Thật ra hai người một đêm vợ chồng tình nghĩa trăm năm, cô nói có phải không? Sau khi đuổi tận giết tuyệt hội bọn phó tổng giám Tào, rồi hai người hòa bình sống với nhau không phải là được sao?”

“Một đêm vợ chồng tình nghĩa trăm năm? Tôi với anh cũng có một đêm, thế cũng cần tình nghĩa trăm năm hả?!!!” Cô ta đột nhiên quát lên.

Hình như tôi nói sai rồi à?

“Không phải... Ý tôi là công ty chỉ có cổ phần của hai người, dù không thể thành đôi như xưa thì cũng không cần thiết phải tàn sát giẫm đạp lên nhau, mọi người cùng phấn đấu đưa công ty đi lên, như thế không phải tốt sao?”

“Anh thì biết cái gì? Anh biết cái quái gì? Tên cầm thú Vương Hoa Sơn phản bội tôi! Tôi không thể tha thứ cho ông ta được! Vả lại ông ta sợ tôi

https://thuviensach.vn

báo thù, một lòng muốn trừ bỏ tôi, chúng tôi đâu phải mới đấu nhau mấy ngày, sao có thể hòa bình được nữa?"

"Lâm tổng giám, vấn đề này... mọi người cùng ngồi xuống uống miếng nước, ăn miếng bánh nói chuyện cho rõ ràng là được mà."

"Ý anh là như thế là xong? Anh đùa chắc? Năm đó Vương Hoa Sơn sa sút, bố tôi đã cung cấp vốn cho ông ta lập nghiệp, giờ ông ta thành đạt rồi, chút cổ phần này chính là tiền năm đó bố tôi cho! Thế đã là gì? Còn nữa, tại sao tôi phải tốt với ông ta như thế? Ông ta lúc nào cũng sợ tôi trèo lên đầu ông ta, còn đồng thời qua lại với rất nhiều loại đàn bà không ra gì, còn giấu tôi nhiều năm như vậy! Sao tôi có thể nhịn được cơn giận này?

Nói tóm lại ông ta không chết thì tôi chết! Tôi thề phải giành lại được Ức Vạn! Không được thì ít nhất lưỡng bại câu thương, chẳng ai được gì hết!" Lâm ma nữ càng nói càng giận, nhắc đến nỗi đau là nghiến răng trèo trẹo.

"Lâm tổng giám, mối thù giữa cô và Vương tổng tôi không muốn dính vào, giờ tôi chỉ muốn báo thù của mình, giải quyết bọn Mạc Hoài Nhân, Tào Sắt. Những vấn đề kia đợi đến khi đó rồi suy nghĩ được không? Có khi đến lúc đó Vương tổng biết Tào Sắt mới là kẻ muốn hại mình, chưa biết chừng ông ta sẽ lại tốt với cô.

"Ân Nhiên, anh nhất định phải giúp tôi! Tôi không chỉ muốn loại trừ Tào Sắt, tôi còn muốn giúp Vương Hoa Sơn nghĩ cách đối phó với chúng. Hiện giờ Vương Hoa Sơn bị chúng che mắt, mù mờ lắm!"

Tôi suy nghĩ một lúc, cảm thấy Lâm ma nữ nói cũng đúng. Như thế cũng không phải bán đứng, cũng có thể coi là giúp Vương Hoa Sơn. Chỉ là để Lâm ma nữ nghe cuộc đối thoại giữa tôi với Vương Hoa Sơn thôi mà.

"Sau khi nghe đoạn ghi âm thể nào Vương Hoa Sơn cũng cho rằng tôi mang chỗ hàng đó đến thành phố khác. Nhưng ông ta đâu biết kẻ làm những chuyện đó lại chính là Tào Sắt, tên cấp dưới cùng hội cùng thuyền trung thành nhất của mình. Tào Sắt vô cùng khôn khéo, biết ăn nói, dã tâm không thua kém Vương Hoa Sơn, hắn ta an phận với chức phó tổng giám

https://thuviensach.vn

nhỏ nhoi sao? Chúng đổi hàng, mục đích đầu tiên là doanh lợi, sau đó là phá hủy Ức Vạn. Nếu tôi đoán không nhầm thì chắc chắn Tào Sắt đã lập một công ty viễn thông ở thành phố khác, bán sản phẩm của công ty chúng ta, hàng giả của chúng đổi cho chúng ta. Cứ thế này chưa đến hai năm, thương hiệu Ức Vạn sẽ bị hủy hoại hoàn toàn, thay vào đó chính là công ty của Tào Sắt."

"Thật phức tạp, tôi chỉ tưởng chúng bán cho người khác, không ngờ chúng lại có kế hoạch một mũi tên trúng hai đích như vậy. Lâm tổng giám, vậy cô nói xem phải làm sao?"

Lâm ma nữ suy nghĩ một lúc rồi nói: "Thật ra tôi rất muốn làm vậy, anh đừng báo cáo với Vương Hoa Sơn vội, hãy dụ bọn kia mắc bẫy trước đã, rồi khi chúng động thủ thì báo cảnh sát bắt chúng! Đến lúc đó chúng sẽ toàn lực liều sống liều chết với Vương Hoa Sơn, tất cả cùng vào tù ngồi, thế là lợi cho tôi rồi!"

"Lâm tổng giám... cô thật mưu mô độc ác!"

"Nói là nói vậy, Vương Hoa Sơn quen biết nhiều quan chức như thế, sản phẩm không qua kiểm định chất lượng không đến mức phải vào tù. Nhưng Mạc Hoài Nhân sẽ không vô duyên vô cớ mà nói "Dù cậu có vạch trần bọn tôi với Vương Hoa Sơn thì bọn tôi cũng có đối sách rồi. Vương Hoa Sơn không tìm được chứng cứ, hơn nữa bọn tôi có thể khiến lão ta thân bại danh liệt! Trong tay bọn tôi nắm rất nhiều chứng cứ về những việc làm mờ ám của lão, tiết lộ bất cứ chuyện gì cho bên công an đều có thể khiến lão phiền não cả đời". Tôi nghĩ thế nào cũng không ra Vương Hoa Sơn có thể làm được những chuyện mờ ám gì. Mục tiêu cuối cùng của Vương Hoa Sơn là trừ bỏ tôi, quan hệ giữa ông ta với Tào Sắt, Mạc Hoài Nhân cũng không bình thường,uốn gây mâu thuẫn với hai tên đó."

"Lâm tổng giám, theo cô nói thì dù có bắt được bọn Mạc Hoài Nhân thì Vương Hoa Sơn cũng bảo vệ chúng, chúng ta không thể làm gì chúng?"

"Trừ bỏ Tào Sắt lại càng khó hơn, vì hắn không tự tay làm, chúng cũng tuyệt đối không để lộ ra Tào Sắt, chắc chắn Tào Sắt đã cho chúng tiền bịt

https://thuviensach.vn

miệng rồi. Trừ bỏ Mạc Hoài Nhân, Hoàng Kiến Nhân thì không khó lắm, đến khi chúng ra tay, nếu để sự việc thành lớn chuyện cả công ty ai cũng biết thì dù Vương Hoa Sơn không để chúng đi thì những nguyên lão trong công ty cũng liên danh mà đuổi chúng đi. Lão Vương Hoa Sơn ngu ngốc cùng Tào Sắt thương lượng đối phó với tôi, cho rằng hai tên bỏ đi kia là người của tôi.

Tào Sắt từ lâu đã có cách đối phó với anh và Vương Hoa Sơn, không chỉ thế còn nghĩ được cách ly gián tôi và Vương Hoa Sơn. Điều duy nhất hắn không nghĩ tới đó chính là hai chúng tôi lại cùng đi trên một con đường. Anh nghĩ xem, hắn dùng tiền chiêu hàng anh, nếu anh giả đầu hàng chắc chắn sẽ nói với Vương Hoa Sơn. Vương Hoa Sơn lại nói với Tào Sắt, mọi thứ đều nằm trong sự kiểm soát của hắn. Chiêu thăm dò này của Tào Sắt vô cùng cao minh!"

"Vậy tại sao cô lại tin tôi? Nếu tôi là người của Tào Sắt thì sao?"

"Anh sẽ không làm việc cho Tào Sắt, vì anh cũng giống tôi, thù rất dai. Hơn nữa đó là việc phạm pháp, chắc chắn anh sẽ do dự. Vương Hoa Sơn có ơn với, anh trọng nghĩa khí, sẽ không phản bội ông ta. Còn nữa, chỉ có tôi là hứa với anh sẽ có sự chăm sóc tốt nhất đối với những người bạn của anh, chỉ có tôi hứa cho anh nhiều tiền nhất! Anh có giúp ai cũng sẽ không giúp Tào Sắt, dù hắn có cho anh nhiều tiền hơn nữa thì anh cũng sẽ không phản bội tôi."

"Cô cũng rất hiểu tôi, chính tôi còn không hiểu bản thân mình. Nói thật, khi nghe chúng nói mỗi tháng có hai mươi vạn là tôi động lòng rồi."

"Anh ngốc à? Không xảy ra chuyện đương nhiên là tốt, nhưng một khi có chuyện thì bọn chúng sẽ lấy anh ra làm bia đỡ đạn. Nếu có chuyện chắc chắn Tào Sắt sẽ vạch rõ ranh giới với Mạc Hoài Nhân, đến lúc đó vẫn là mấy tên lau nhau ngốc nghếch bọn anh phải gánh họa."

Lâm ma nữ lại rót cà phê cho tôi rồi nói chuyện tiếp, cuối cùng bàn được kế hoạch tốt nhất...

https://thuviensach.vn

Bốn giờ sáng, tôi định trở vềLâm ma nữ hỏi: “Kho có ai trông coi?”

“A Tín, tôi bảo cậu ấy lén trông giúp tôi. Nếu không tôi đâu dám ra ngoài thế này? Đúng rồi... còn việc cô đồng ý cho anh em họ gấp đôi lương?”

“Tôi nói là làm, hôm nay tôi đã đích thân đi gửi tiền lương tháng này và tháng sau cho họ. Nếu tháng sau họ chưa quay lại được thì tôi sẽ lại gửi tiền.”

“Nếu tốt thế thì tôi hy vọng họ không phải đi làm nữa...”

“Anh nghiêm túc cho tôi! Chuyện tôi dặn anh nhớ cho kỹ vào! Để xảy ra sai sót gì anh đừng mơ đến tiền tôi đã nói!”

“Ờ”

Khi ra khỏi cửa mới biết bốn giờ sáng trời lạnh thế nào. Lâm ma nữ sập cửa một cái, tôi đút tay vào túi run rẩy bước đi. Được mấy bước thì cửa lại mở, cô ta gọi: “Này, tôi bảo.”

Tôi quay lại: “Còn muốn nói gì nữa? Chưa nói hết sao?”

“Anh về thế nào?”

“Thì gọi xe, nếu không thì đi bộ về.”

“Trời lạnh lắm, hay là anh ở lại một đêm đi?” Trời ạ, người nói ra câu này là Lâm ma nữ sao? Tôi nhìn cô ta với vẻ khó tin, thấy cô ta đỏ mặt.

Tôi đùa: “Rất lâu, rất lâu trước đây, tôi ở với cô một đêm, đêm hôm đó là đêm tuyệt vời nhất đời tôi, nhưng lại khiến tôi phải trả giá đắt.”

“Tôi có lòng tốt mà không nhận, vậy thì thôi!” Rầm! Cửa lại đóng.

Tôi đang định đi, ai ngờ cửa lại mở: “Rốt cuộc anh có ở lại không?”

“Có được hút thuốc không?” Ngồi trong nhà cô ta tôi nhịn thuốc lâu lắm rồi. Cô ta gật đầu, làn da mịn màng tựa sứ, đôi môi tựa hoa đào.

https://thuviensach.vn

“Tôi ngủ ở sô-pha? Ngày mai tôi đi rồi chắc chắn cô sẽ vứt nó đi, chăn gối cho tôi mượn cũng sẽ đem đi giặt, thậm chí là vứt luôn, đúng không?”

Cô ta không gật đầu, cũng không nói gì, coi như mặc nhận.

“Vậy thì thôi.” Trước đây tôi mặc quần bộ đội, áo phông bó sát, có khi nào người ta nhìn tôi, mở mồm là người hạ đẳng, giờ đã mặc bộ quần áo đáng tiền, thân giá cũng lên mấy bậc. Tôi bước đi không quay lại...

****

Bị cách chức rồi nên tôi không lên văn phòng nữa, tôi nằm bừa xuống thảm cỏ trước cửa kho ngắm vầng mặt trời lặn. Một mái tóc suôn dài, một chiếc váy trắng lọt vào tầm nhìn của tôi. Mái tóc nhẹ bay theo một làn gió thoảng qua, thảm cỏ bỗng được tô lên một vẻ đẹp tươi mới khoáng đạt. Đây là? Hoa khôi của trường đại học?

Tôi ngồi bật dậy, là Bạch Khiết. Bạch Khiết có mới nới cũ, Bạch Khiết đi đâu cũng tìm đàn ông hợp với khẩu vị của mình, tìm khắp cả thế giới này để ra được người chữa được bệnh trở ngại tình dục của mình. Mỹ nữ như Bạch Khiết dung mạo như hoa, giọng nói như chim hót, thần thái tựa nhật nguyệt, cốt cách như ngọc, làn da tựa băng tuyết, dáng dấp tựa làn nước mùa thu, tâm hồn là thơ ca. Trước đây tôi tưởng rằng, nếu cuộc đời tôi là một bài thơ hay thì Bạch Khiết chính là câu thơ hay nhất của bài thơ ấy. Nhưng đáng tiếc...

“Sao lại như vậy?” Cô ấy lên tiếng.

“Cái gì sao lại như vậy?” Tôi lạnh lùng hỏi lại, cũng chẳng biết cô ấy muốn hỏi điều gì.

“Sao cậu lại đánh nhau với bạn tốt của mình? Cả hai người đều bị phạt nữa?” Dường như dáng vẻ lo lắng của cô ấy là thật.

“Ngứa tay ngứa chân thì đánh thôi. Cũng giống cô, buồn thì chơi với đàn ông khắp nơi!" Tôi xả nỗi ức chế dồn nén lâu ngày.

https://thuviensach.vn

Cô ấy không giận mà còn cười: “Ý cậu nói tôi và giám đốc tiền tệ đúng không? Tôi tưởng cậu giận gì tôi, thì ra là vì điều này.”

Tôi nghiêm túc: “Không phải vậy sao? Tuy tôi và chị không có quan hệ gì, không có tư cách gì để nói chị, nhưng trong mắt người khác, trong mắt tôi, chị thành cái gì chứ? Trước đây chị đi cùng Trần Thế Mỹ, tôi không nói gì được. Rồi chị cùng tên cầm thú họ Tào, chị nói là vì Vũ Hàn. Nhưng giờ chuyện với lão ta vừa hết thì chị lại đi với người đàn ông khác. Chị muốn người khác nhìn nhận mình thế nào đây?”

“Cậu nghĩ như vậy tại sao không nói với tôi?” Lời trách mắng dịu dàng của Bạch Khiết giống như làn gió mát mùa hè khiến mọi cơn giận tiêu tan.

“Tôi có thể nói gì được chứ? Có gì đáng nói đâu? Tôi mà nói không phải thành ra xía vào chuyện người khác sao?”

Bạch Khiết lại mỉm cười: “Giám đốc tiền tệ đó tên là Quang Cương, vợ anh ta tên là Mai Tử. Trước đây Mai Tử là người bạn tốt nhất của tôi, chính là cô ấy đã cướp chồng tôi.”

Bạch Khiết vừa nở nụ cười là tôi đã đầu hàng rồi: “Hử? Cô ấy cướp chồng chị? Giờ chị lại cướp lại chồng cô ấy, chị đang báo thù đúng không?”

“Cô ấy tên Mai Tử, là cô bạn hoạt bát, vui vẻ nhất trong tất cả bạn bè của tôi. Trước đây, một lần tôi đưa cô ấy về nhà ăn cơm, gặp mặt chồng tôi, không ngờ tôi lại thành bà mối cho họ. Sau khi chúng tôi ly hôn, cô ấy và chồng tôi ở với nhau một thời gian, nhưng rồi lại quan hệ với chồng của một người bạn khác. Người bạn đó có con đã ba tuổi, vợ chồng họ ly hôn, cuộc sống rất vất vả. Đó là sở thích của Mai Tử, cướp chồng của người khác, ngủ với chồng của người khác. Rồi làm một việc khiến người ta khinh thường, đó là gửi ảnh trên giường của người đàn ông đó cho vợ anh ta để chứng minh sức hấp dẫn của cô ấy. Nhìn thấy ảnh chồng ngủ cùng người phụ nữ khác, trái tim như bị cứa từng nhát từng nhát dao vậy. Một người bạn của tôi đã uống thuốc ngủ tự sát, tuy không chết nhưng chuyện đó để lại một vết thương không thể tưởng tượng nổi.“ Bạch Khiết nói cứ bình thAn như không chứ đâu có giống đau như tim bị cứa từng nhát dao.

https://thuviensach.vn

“Mẹ kiếp... còn có loại phụ nữ như thế sao? Có phải trước đây các chị cướp chồng của cô ta nên cô ta mới làm thế không?”

“Cô ấy đã phá tan nát bốn gia đình, cũng không biết tại sao cô ấy lại thành người như vậy. Sau đó cô ấy gặp người chồng hiện tại, Quang Cương. Cô ấy rất yêu anh ta, nhưng sau khi kết hôn rồi cô ấy vẫn lén lút qua lại với người đàn ông khác. Bạn bè không thể đứng nhìn, liền nói cho chồng cô ấy biết, nhưng Mai Tử rất thông minh, không hề để lại bất cứ dấu vết gì. Quang Cương không những không nghi ngờ mà còn nói người khác cố tình chia rẽ vợ chồng họ.”

Tôi tiếp lời: “Sau đó chị đứng ra quyến rũ chồng cô ta để cô ta nếm mùi vị bị cắm s? Đúng không?”

“Ân Nhiên, cậu là đàn ông, cậu nói xem tôi làm vậy là đúng hay sai?”

“Người phụ nữ như thế trời tru đất diệt! Các chị muốn chụp ảnh cô ta cùng người đàn ông khác trên giường nhưng không chụp được, đúng không?”

“Đúng vậy, khi đó là một người bạn bị hại của tôi làm, chỉ chụp được ảnh cô ta và người khác đi dạo, ăn cơm. Nam chính của những bức ảnh đó lại là chồng của người bạn khác. Chúng không chứng minh được điều gì cả. Quang Cương xem rồi mắng chúng tôi chia rẽ vợ chồng họ.”

“Thế rồi, bạn bè chị ủy thác cho người xinh đẹp tuyệt trần là chị đi quyến rũ Quang Cương, chụp lại một số bức ảnh có nội dung mờ ám cho Mai Tử, để cô ta thức tỉnh, đúng không?”

“Mai Tử thấy tôi và Quang Cương cùng ăn cơm, nhưng Quang Cương nói chúng tôi chỉ là đồng nghiệp, Mai Tử cũng chẳng dám nói gì, chỉ là nhìn thấy bộ dạng hậm hực của cô ta tôi dường như thoải mái hơn nhiều. Không ngờ hại người tôi lại thấy vui như thế.” Bạch Khiết bỗng bật cười, nắm lấy tay tôi, nói: “Có thể tôi báo được thù là tôi sẽ khỏi bệnh?”

https://thuviensach.vn

Đây có phải ngầm gợi ý rằng nếu bệnh cô ấy khỏi... thì có thể cùng tôi không? "Chị Bạch, tại sao không gửi cho Quang Cương những bức ảnh trước đây của cô ta với chồng các chị? Dù sao thì cũng chỉ cô ta và chồng các chị mất mặt."

"Có người gửi rồi, nhưng Quang Cương nói... quá khứ không ảnh hưởng tới cuộc sống trong tương lai."

"Anh ta cũng thật rộng lượng. Thì ra là vậy... chị Bạch, tôi còn tưởng chị cũng như những cô gái khác trong công ty, thấy người ta quyền cao chức trọng là bám lấy."

"Cậu ấy à, vẫn là đứa trẻ chưa lớn được, lúc nào cũng khiến tôi lo lắng. Thôi không nói chuyện tôi nữa, cậu thì sao, sao lại thành ra như vậy?"

"Chỉ là... cãi nhau, cãi nhau rồi thành đánh nhau, đơn giản vậy thôi. Ai ngờ lại bị Lâm tổng giám cách chức chứ?"

Bạch Khiết thở dài: "Ân Nhiên, tôi nghĩ đến tám chín phần mức phạt đó là do phó tổng giám Tào đưa ra. Trước đây công ty cũng có người đánh nhau nhưng không phạt nghiêm trọng như vậy. Hơn nữa không biết cậu đã đắc tội gì với Lâm tổng giám mà cô ấy toàn nhằm vào cậu như vậy."

"Chị Bạch không cần phải lo cho tôi, tôi không sao. Tôi lại muốn gặp cô Mai Tử kia một lần."

"Để làm gì?" Bạch Khiết vén lọn tóc trước trán, mái tóc dài buông đến thắt lưng, thân hình mảnh mai, đôi chân thon gọn, những sợi dây thanh mảnh của đôi giày cao gót vắt qua mắt cá chân hồng hào, tà váy lay động theo từng động tác cơ thể, trái tim tôi lại rung động rồi.

"Chị Bạch, người tên Mai Tử này hại người không ít, khiến tôi nhớ đến người bạn gái Lý Bình Nhi trước đây phản bội tôi. Loại người đó nhất định phải trừ bỏ!" Rồi tôi nói qua với Bạch Khiết về quá trình xử lý Mai Tử.

"Nhưng chị Bạch này, nếu chuyện này truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng xấu đến thanh danh của chị." Tôi lo lắng nói.

https://thuviensach.vn

“Ân Nhiên, thanh danh của tôi còn tốt nữa sao? Trong công ty còn có tin gì chưa lan truyền?” Bạch Khiết nói cũng đúng, cô ấy là thiếu phụ xinh đẹp đã ly dị, người đời vô cùng nhạy cảm với những người như vậy. Bạch Khiết có bất cứ động tĩnh gì là bất luận nam hay nữ đều nghĩ đến lĩnh vực người lớn kia.

****

Bạch Khiết rời đi, để lại cho tôi số điện thoại của người tên Mai Tử. Tôi mượn di động của một công nhân gửi tin nhắn cho cô ta: “Công ty thám tử Tín Thành, chuyên cung cấp dịch vụ điều tra theo dõi ngoại tình. Khách hàng có nhu cầu xin hãy liên hệ giám đốc Tạ” (Sau đó là số điện thoại của tôi).

Mấy phút sau, tôi đang lưỡng lự nếu cô ta không tìm tôi thì nên làm thế nào thì Mai Tử gọi: “A lô, xin hỏi có phải giám đốc Tạ không?”

Tôi vội nói: “Chào chị, tôi là giám đốc Tạ của công ty thám tử Tín Thành. Tôi có thể giúp được gì cho chị?”

Mai Tử ngừng một chút rồi nói: “Chào anh... công ty anh ở đâu?”

“Xin lỗi chị, để đảm bảo bí mật, công ty chúng tôi không thể tiết lộ địa chỉ văn phòng cho khách hàng. Nếu có ý hợp tác mong chị hãy hẹn một địa điểm tiện cho chị”

“Tám giờ tối nay, quán trà An Khê số 28 đường Hướng Tiền.”

“Tôi sẽ đến đúng giờ.” Cá mắc câu rồi.

Tôi vừa ngắt máy thì Mạc Hoài Nhân gọi tới: “Chú em suy nghĩ đến đâu rồi?”

“Được, không thành vấn đề!” Tôi nói nhỏ. Mạc Hoài Nhân, bọn mày to gan mà làm đi, to gan mà đi chết đi.

“Được, cậu ra một chỗ không có ai nghe điện thoại. Lát nữa tôi sẽ cho người chuyển vào năm mươi thùng hàng giả, cậu và Hoàng Kiến Nhân hãy

https://thuviensach.vn

làm thủ tục xuất nhập hàng như bình thường. Sau khi dỡ năm mươi thùng hàng giả hãy bốc năm mươi thùng hàng thật lên xe."

"Trưởng ban Mạc, không thành vấn đề."

"Cậu nhanh nhẹn một chút, thế nhé!"

Tôi nghĩ, sao Mạc Hoài Nhân lại vội vàng như vậy? Tôi gọi cho Lâm ma nữ: "Lâm tổng giám... Mạc Hoài Nhân sắp ra tay rồi, ngay bây giờ, hắn định vờ như nhập hàng để đổi hàng giả lấy hàng thật."

"Hắn thử anh đấy, bọn chúng dùng hàng thật để thăm dò anh thôi. Bọn cáo già, anh hãy phối hợp với chúng."

"Sao cô biết?"

"Bọn lão giang hồ ấy, làm việc gì cũng vô cùng giảo hoạt, lần này chúng thử anh, lần sau có thể cũng là thử, sau ba bốn lần thấy anh đã bị chúng lợi dụng mới dần làm thật. Dù làm thật cũng là thật giả thay nhau để giảm tính mạo hiểm. Thế này đi, bao giờ chúng chất hàng xong anh hãy nôn nóng đòi tiền, đến tối kiểm tra lại xem là thật hay giả. Tôi bảo A Tín theo dõi xe của chúng, nhất định phải quét một mẻ bắt gọn bọn chúng." Cuối cùng tôi cũng biết Lâm Tịch làm thế nào trở thành tổng giám bộ phận thị trường rồi. Nếu bảo cô ta dùng sắc đẹp quyến rũ lão tổng Vương Hoa Sơn, chẳng nhẽ cả cái bộ phận thị trường to như thế cô ta cũng dùng sắc đẹp để quản lý sao?

Hoàng Kiến Nhân đến cùng với xe chở hàng, nhân viên bốc dỡ đều đã tan làm, chúng đã tìm mấy người chuyển hàng, thùng hàng cũng không quá nặng, năm mươi thùng hàng loáng một cái là xong. Tôi tiến lại gần Hoàng Kiến Nhân, giả vờ căng thẳng nhỏ giọng hỏi: "Trưởng ban Hoàng... không sao chứ?

"Sao cậu phải căng thẳng thế?" Hoàng Kiến Nhân xem ra rất quen làm chuyện này rồi.

"Không... Ở đây có rất nhiều máy quay, liệu chúng ta có bị..."

https://thuviensach.vn

“Yên tâm đi, hai người trong bộ phận an ninh là người của chúng ta, ghép đoạn ghi hình ở thời gian khác vào lúc chúng ta làm là mọi chuyện êm đẹp thôi.” Hoàng Kiến Nhân đắc ý nói, rồi bỗng nhiên mặt tái đi. Ha, tôi biết rồi, hắn đắc ý quá nên lỡ mồm. May mà hắn lỡ mồm, nếu không lát hắn đi tôi lại cùng Lâm ma nữ mở thùng hàng ra kiểm tra thì chắc chắn sẽ bị chúng phát hiện. Tối A Tín đến trông kho cho tôi, may mà góc đi vào phòng tôi không có máy quay, máy quay chỉ được lắp ở cửa lớn.

Mẹ kiếp... thật giảo hoạt, tôi cười: “Xem ra tôi lo lắng là thừa rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy, cậu yên tâm đi! Chắc chắn không có bất cứ sai sót gì đâu... đi thôi, được rồi!”

“Trưởng ban Hoàng... không phải nói làm xong thanh toán ngay sao?”

“Gửi tin nhắn tên và số tài khoản cho tôi. Sáng mai tiền sẽ được chuyển vào thẻ của cậu. Năm mươi thùng, ba vạn rưỡi, người anh em phát tài rồi đấy!” Hoàng Kiến Nhân vỗ vai tôi.

“Nhờ hai anh cả! Tôi cảm ơn trước nhé!”

“Được rồi, đi thôi!” Hoàng Kiến Nhân nhảy lên xe rồi đi.

Chúng đi rồi, tôi giả vờ sắp xếp lại thùng hàng, sau đó dùng thùng hàng che máy quay đi, nhanh chóng mở không ít thùng hàng kiểm tra mấy bộ điện thoại. Lâm ma nữ nói đúng, chúng đang thăm dò tôi, nhất định chúng đang đợi xem tôi có báo cáo chuyện này cho Vương Hoa Sơn không.

A Tín gọi cho tôi nói xe hàng vào một cửa hàng trong thành phố, chỉ là một lần vận chuyển hàng bình thường. Thăm dò tôi, rồi có ngày lũ cáo già đó sẽ chết hết.

A Tín lén trở lại kho hàng trông cho tôi ra ngoài gặp Mai Tử.

****

Tôi ngồi trong quán trà đeo kính đen, cầm cặp tài liệu. Mai Tử không thể gọi là xinh đẹp, nhưng vô cùng lẳng lơ, ăn mặc hở hang, cử động một chút

https://thuviensach.vn

là hai quả bóng chuyền trước ngực lại rung lên. Người phụ nữ thế này sao có thể không khiến đàn ông nghĩ bậy bạ. Không thể trách chồng Bạch Khiết và những người đàn ông kia, chỉ có thể trách người ta sinh ra đã quá vượt trội. Với thân hình kia, chết trên giường cũng đáng!

Tôi nói những lời mở đầu mình đã nghĩ từ trước: "Tìm đến công ty thám tử Tín Thành, 95% là phụ nữ, 95% là vì người thứ ba, 95% đã kết hôn, 100% tìm đến chúng tôi là muốn giành quyền chủ động trong trận chiến. Nhưng tôi không ngờ, chị đây xinh đẹp thế này, lẽ nào chồng chị chưa thấy đủ?"

Mai Tử cười khẩy: "Chắc là hắn ta uống nhiều rượu Brandy cao cấp rồi, muốn đổi sang uống trà rẻ tiền cho thanh đạm."

Mẹ kiếp...

So sánh mình với Brandy, coi Bạch Khiết là trà rẻ tiền, loại đàn bà như cô có cho tôi cũng không thèm.

"Những người phụ nữ khác tìm đến công ty anh là muốn biết điều gì?"

"Họ muốn biết chồng mình có phản bội không. Thường thì đàn ông không thể tha thứ sự phản bội về thân thể của vợ. Còn phụ nữ lại không thể nhẫn nhịn sự phản bội về tinh thần của chồng. Ai cũng muốn giành quyền chủ động trong cuộc chiến này. Khi ra tòa, chị kiện người đàn ông của mình sống với người phụ nữ khác, muốn bao nhiêu tài sản hoặc có muốn anh ta vào tù gặm nhấm lỗi lầm, có chứng cứ rồi thì không phải tùy ý chị sao?"

"Người đàn ông của tôi, bất luận là phản bội về cơ thể hay tinh thần, tôi đều không thể tha thứ!"

"Xin hỏi quý danh của chị?" Tôi hỏi.

"Gọi tôi là Mai Tử. Thật ra tôi tìm anh để anh theo dõi đôi cẩu nam nữ kia xem họ có làm chuyện gì có lỗi với tôi không." Tôi thấy cô ta thật nực cười, mình theo đàn ông thì được, còn người đàn ông của mình theo người khác thì không được?

https://thuviensach.vn

“Chị Mai, điều này cũng không có gì khó cả. Nếu họ làm chuyện đó, chị muốn bắt gian tại trận hay tôi chụp Anh cho chị?”

Mai Tử nghiến răng gằn từng chữ: “Bắt - gian - tại - trận!”

“Được, sau khi xong việc, hai nghìn tệ. Chị Mai thật yêu chồng!”

Cô ta thở dài: “Đúng vậy... Tôi chưa bao giờ khó chịu đến vậy, cũng không thể ngờ bị người mình yêu phản bội lại đau đớn như thế.”

Đồ đàn bà vô liêm sỉ!

“Mỗi tối tôi không thể nào ngủ nổi, tinh thần trở nên hỗn loạn. À đúng rồi, các anh làm nghề này chắc thuốc ngủ mua được dễ lắm đúng không?”

“Lẽ nào chị Mai định tự tử?” Cô ta tự kết liễu đi thì tốt, loại đàn bà như cô ta thiếu đi một người là thế giới này hòa bình hơn một chút.

“Đương nhiên là không. Tôi đi mua thuốc ngủ nhưng phải có giấy của bác sĩ mới được. Anh có thể mua giúp tôi một lọ không?”

Tôi ra hiệu thuốc mua một lọ, xé hết bao bì rồi về quán trà đưa cho cô ta:

“Mỗi ngày một viên, uống nhiều đừng trách tôi.”

Cô ta nhìn lọ thuốc, nhìn mãi nhìn mãi rồi òa khóc khiến nhiều người quay sang nhìn. Tôi đứng dậy nói: “Chị Mai, hy vọng chị không nhận được tin xấu của tôi.”

****

Hai hôm sau Hoàng Kiến Nhân lại đến, đổi xe hàng khác, nhưng lần này vẫn là hàng thật. Chúng vẫn chuyển tiền cho tôi. Trước đây đọc báo thấy người ta vì tiền mà phạm pháp tôi thấy rất khó hiểu. Nhưng khi làm rồi tôi mới biết việc phạm pháp vừa không mệt không vất vả lại kiếm được tiền dễ dàng, nếu hồi nghèo mạt rệp mà có con đường này thì tôi đã sớm dấn thân vào rồi.

https://thuviensach.vn

Dường như Vương Hoa Sơn cũng phát giác được điều gì, gọi hỏi tôi có động tĩnh gì không, tôi lấp liếm cho qua. Nói với Vương Hoa Sơn thì khác nào nói với bọn Tào Sắt, Mạc Hoài Nhân, Vương Hoa Sơn cũng thật đáng thương, bị bọn chúng quay mòng mòng...

****

Tôi gọi hẹn gặp Mai Tử ở khách sạn năm sao Hồng Phong, đợi mười lăm phút thì một chiếc ô tô đen phanh két trước mặt tôi, cô ta hầm hầm xuống xe: "Đôi cẩu nam nữ đó ở trên kia đúng không?!!" Điều tôi không ngờ là theo cô ta còn có mấy người đàn ông mang theo đao kiếm gậộc. Mai Tử nói đó là anh em của cô ta.

Tôi vội ngăn lại: "Chị Mai, lên đó nếu chị không bình tĩnh mà động thủ thì hậu quả thế nào chắc chị hiểu rõ?"

Một người đàn ông đứng ra quát: "Còn có hậu quả gì được nữa? Loại đàn ông đó, chém chết là trừ hại cho nhân dân!" Thấy bộ dạng hùng hổ của đám anh em Mai Tử này tôi bỗng nảy ra một chủ ý.

"Mấy vị đại ca, tôi có ý này, các anh muốn đánh Quang Cương cũng được, nhưng không thể đánh trong khách sạn được, trong đó lắp rất nhiều máy quay, mọi người ra tay thì sẽ để lại chứng cứ. Dù Quang Cương không kiện thì khách sạn cũng báo cảnh sát. Hay là thế này, đợi tôi và chị Mai lên đó bắt gian, chị ấy lôi họ xuống nhét vào trong xe, đến lúc đó các anh muốn làm gì thì làm, chẳng ai nhìn thấy gì cả."

Một người khác nói: "Ý này không tồi! Chúng ta đánh hắn vừa trút giận được cho em gái, vừa không gặp phải phiền phức gì. Quả nhiên không hổ là người của công ty thám tử, rất có kinh nghiệm! Này tôi bảo, lát lên đó cậu chụp đôi gian phu dâm phụ đó nhiều ảnh một chút, chúng ta dán cả phố, dán cả ở công ty, cả cửa nhà hàng xóm của chúng nó cho chúng không làm người được nữa!" Tên khốn này cũng thật độc địa, nhưng không ai độc bằng tôi cả.

https://thuviensach.vn

“Tôi đã chụp được không ít ảnh rồi, rồi các vị sẽ được mở rộng tầm mắt!” Tôi lấy trong túi ra một cái phong bì dày cộm toàn ảnh là ảnh.

Hắn ta nhận lấy định mở ra nhưng tôi vội ngăn lại: “Ấy đừng vội thế, chị Mai ở đây mà, lát chúng tôi lên rồi mở cũng chưa muộn!”

Mai Tử chửi: “Đồ đàn ông thối tha! Quả nhiên đã lén lút qua lại với con tiện nhân Bạch Khiết kia! Tôi phải bóp chết chúng!!” Xem ra cô ta nổi điên thật rồi, ngọn lửa giận khiến nước mắt cũng tràn ra.

Tôi kéo Mai Tử vào thang máy, lên phòng của Bạch Khiết và Quang Cương, tôi ấn chuông, cửa mở ra. Mai Tử hung hăng xông vào! Lúc này Quang Cương vẫn đang tắm, Mai Tử nhìn Bạch Khiết với cặp mắt tóe lửa: “Cô! Cô!”

Bạch Khiết cười với cô ta: “Tôi làm sao? Không phải cô thích quyến rũ chồng người khác sao?”

Mai Tử xông vào nhà vệ sinh kéo Quang Cương ra tát cho một cái cực mạnh. Bất ngờMai Tử dốc toàn bộ lọ thuốc ngủ tôi mua vào mồm: “Tôi chết cho anh xem!”

Tôi bật cười, kéo Bạch Khiết ra khỏi phòng. Bạch Khiết lo lắng nói: “Mai Tử vừa uống thuốc ngủ đúng không?”

“Hà hà... lọ thuốc đó là giả đấy, tôi mua cho cô ta lọ vitamin. Mai Tử tưởng thuốc ngủ thật... lần này bọn họ phiền toái rồi. Mai Tử còn dẫn theo mấy người mang dao mang gậy, còn bảo tôi phải chụp ảnh chị và Quang Cương vui vẻ rồi dán khắp phố. Vừa rồi tôi đưa họ một tập toàn ảnh Mai Tử cùng chồng người khác!” Làm người xấu đúng là vui hơn làm người tốt nhiều.

“Cậu thật lắm trò.” Bạch Khiết phì cười.

****

https://thuviensach.vn

Tôi đã đặt chỗ cho bữa tối dưới ánh nến trong nhà hàng, thế giới nhỏ bé lãng mạn của hai người. Ánh nến hắt lên gương mặt với nụ cười nhẹ của Bạch Khiết, hàng lông mày hơi cong lên, thật vô cùng quyến rũ. Cô ấy mặc áo cánh dơi màu trắng phối hợp với chiếc váy ngắn, dịu dàng như mùa xuân ấm áp. Ánh nến, rượu vang, ly rượu chân cao, âm nhạc du dương, người đẹp, mọi thứ tựa như giấc mơ.

Tôi đưa cho cô ấy một cái túi Chanel: "Chị Bạch, tặng chị. Hy vọng chị sớm thoát khỏi ám ảnh."

Bạch Khiết nhận lấy, nhìn qua: "Chanel? Ân Nhiên, cậu lấy đâu ra tiền mà mua thứ đắt thế này? Tôi muốn hỏi cậu từ lâu rồi, quần áo trên người cậu có bộ nào là không đến tiền vạn? Sao cậu lại có nhiều tiền như vậy?"

"Chị hỏi nhiều như thế làm gì?"

"Tôi có thể không hỏi sao? Nếu chỗ tiền đó lai lịch không rõ ràng thì cậu phải ngồi tù, hỏng cả cuộc đời! Tôi không tin cậu có hai chức mà kiếm được nhiều tiền như thế!"

"Được, tôi nói cho chị biết vậy. Tôi được Vương Hoa Sơn gọi về, ông ta nói chuyện kho hàng bị trộm khiến ông ta lo lắng không yên, tôi bảo trước đây tôi bị đá khỏi Ức Vạn mất mặt như vậy, giờ bảo về là về thì tôi còn đâu thể diện? Sau đó ông ta cho tôi một món tiền để mời tôi về."

"Nhưng cậu cũng không thể tiêu xài như vậy được! Cậu nhìn cậu đi, quá lãng phí! Tôi còn nhớ cậu nói rằng mình ở khu Đại Phố, sao chẳng biết tiết kiệm gì cả thế?" Bạch Khiết càng nói càng giận

"Không sao đâu chị Bạch, quần áo tôi mặc là do Vương Hoa Sơn cho, không phải tôi tự mua. Còn cái túi này... chị đừng có thế, khó khăn lắm tôi mới tặng chị được một món quà, chị lại nói đến chuyện tiền nong."

"Tôi không nói chuyện tiền nong được sao? Cậu đâu có kiếm được nhiều tiền, ở nhà to, đi xe xịn, cậu không xót nhưng tôi xót thay! Cậu mua cái túi này bao nhiêu?" Bạch Khiết không vui.

https://thuviensach.vn

Tôi giận, nói: “Bạch Khiết, tình cảm giữa tôi với chị sao có thể dùng một cái túi hoặc mấy vạn tệ để đo cơ chứ? Chị lo lắng cho tôi như vậy làm gì? Rồi sẽ có ngày tôi sẽ kiếm nhiều tiền, ở nhà to, đi xe xịn! Sẽ không để chị lo như thế nữa! Mua mỗi cái túi mà cũng cằn nhằn!”

“Tôi thà nhận cái túi chỉ mấy chục tệ... Như thế tôi cũng yên tâm mà nhận.”

Tôi giật cái túi lại: “Vậy thì tôi ném đi!”

Bạch Khiết ấm ức nhìn tôi, cúi đầu im lặng ăn. Chỉ mấy câu nói đã phá hỏng hết không khí lãng mạn...

Mãi một lúc lâu sau cô ấy nói: “Ân Nhiên, cậu dùng nhiều tiền như thế mua cho tôi một cái túi, vậy cậu có biết số tiền đó quan trọng với người nhà cậu thế nào không? Bố mẹ để cậu ở bên ngoài làm việc vất vả, nếu biết cậu phung phí như vậy họ sẽ nghĩ thế nào?”

“Chị Bạch, tôi làm gì cũng có chừng mực, làm gì cũng nghĩ tới gia đình trước. Chỉ là tôi thật sự muốn tặng chị cái gì đó, để khi rảnh rỗi nhìn thấy đồ tôi tặng chị sẽ nhớ đến tôi.”

“Ừm, vậy thì tôi nhận, khi rảnh rỗi tôi sẽ nhìn cái túi này nghĩ về cậu em trai ngốc của tôi.” Vẫn là em trai... lẽ nào tôi chỉ có thể là em trai cô ấy sao?

Tôi nghiến răng, to gan bày tỏ: “Bạch Khiết, khi chị bị Mạc Hoài Nhân ức hiếp, tôi đánh hắn, rồi hắn trả thù tôi, bị hắn đánh rồi được chị bôi thuốc cho tôi đã yêu chị rồi. Tôi đã bị vẻ đẹp của chị hấp dẫn, trong mắt tôi chị là nữ thần xinh đẹp nhất, là thiên sứ xinh đẹp trong giấc mộng của tôi. Tôi thật sự hy vọng mình xứng với chị. Nếu chị cho tôi cơ hội tôi sẽ yêu chị đến khi hoa nở hết, chim còn cất tiếng ca, yêu đến khi Ngưu Lang, Chức Nữ phải chúc phúc cho chúng ta, yêu đến hoa tàn chim muông thành đàn vânh chúng ta, yêu đến khi mọi chiếc cầu vồng cũng phải phản chiếu vẻ đẹp của chị, yêu đến biển cạn đá mòn cũng không hối hận, yêu đến đời đời kiếp kiếp cũng không nói hối hận.”

Ngừng một lúc lâu, dường như cả thế giới, cả vũ trụ đều tĩnh lặng...

https://thuviensach.vn

Tôi nghĩ, lời tuyên ngôn tình yêu này có thể nói là trước không có tiền bối, sau không có hậu bối, dù ba trăm năm trước hay ba trăm năm sau cũng chưa chắc có ai thổ lộ bằng lời của cả bài “Nhất định phải yêu em" như tôi. Tôi biết tỉ lệ thành công không cao, thậm chí tôi cũng đã sẵn sàng đón nhận mọi cách từ chối của cô ấy.

Khóe miệng Bạch Khiết run run một chút, tay đưa ra nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi.

Khoảng khắc ấy một niềm hạnh phúc ấm áp lan tỏa khắp toàn thân tôi. Cô ấy cảm động, nghẹn ngào nói: “Ân Nhiên, Tôi... giờ tôi không còn tin vào tình yêu nữa. Tình yêu luôn luôn là thất bại, không phải tiếc nuối vì không thể ở bên nhau, thì là mệt mỏi vì ở bên nhau. Niềm tiếc nuối vì không thể ở bên nhau luôn đẹp hơn nhiều so với sự mệt mỏi. Nếu chúng ta đến với nhau, cậu còn trẻ như vậy, tính tình còn xốc nổi, chúng ta có thể bên nhau bao lâu chứ?”

“Bạch Khiết, rất nhiều mối tình nói chết là chết ngay, không phải họ không đủ yêu mà là không đủ nỗ lực. Hiện giờ tuy tôi không có gì, không có xe, không có nhà, nhưng tôi đảm bảo nhất định sau này tôi sẽ có. Chị sẽ không phải đợi lâu.” Khi đàn ông kích động muốn có được thứ gì thì bất cứ lời thề nào cũng có thể nói ra được.

Bạch Khiết lắc đầu: “Tôi không nói đến cái đó, trước đây tôi nghĩ tình yêu không hạnh phúc nhất định là do hai người không yêu nhau, tình yêu của tôi và chồng nhất định sẽ kéo dài đến mãi mãi, nhưng sự thực không phải như vậy.”

“Bạch Khiết, chị không tiếp nhận một tình yêu mới thì sao biết được ai cũng sẽ như chồng chị?” Tôi hơi lo lắng.

Một bóng người quen thuộc đứng bên cạnh chúng tôi, tôi ngẩng lên: “Sa Chức, sao em lại ở đây?”

Bạch Khiết vội rút tay về, mặt đỏ ửng.

https://thuviensach.vn

Sa Chức nửa cười nửa không: “Em trai, chị cũng đến để... ăn cơm. Được rồi, không làm phiền hai người nữa.” Nói rồi cô ấy mỉm cười với Bạch Khiết rồi vẫy vẫy tay rời đi.

“Cậu thật nhiều chị.” Bạch Khiết cúi đầu cầm dĩa lên ăn, ngữ khí có chút gì đó như ghen tuông.

Lần trước ở bệnh viện Bạch Khiết từng nhìn thấy Sa Chức, mà lần đó tôi và Sa Chức lại đang hôn nhau. “Hai người từng gặp nhau rồi đúng không?”

Bạch Khiết gật đầu: “Từng gặp, lần cậu ở bệnh viện, tôi vào hỏi cậu ở phòng nào, cô ấy cũng hỏi, dáng vẻ vô cùng lo lắng.”

Tôi tái mặt, Bạch Khiết không yêu tôi, như thế đã đủ lý do không tiếp nhận tình yêu của tôi, hơn nữa cô ấy cũng không chấp nhận được cái “tuổi trẻ bồng bột” của tôi.

Sao Sa Chức lại ở đây? Tôi ngẩng lên nhìn, ở góc đằng kia Sa Chức đang ngồi cùng tay Hình Đạt, họ cũng đến dùng cơm tối dưới ánh nến. Thấy Sa Chức và hắn ta đi cùng nhau tôi thấy khó chịu, có phải khi thấy tôi và Bạch Khiết thì Sa Chức cũng khó chịu, vì thế cố tình đến quấy rối? Cô ấy cố tình gây rối tôi và Bạch Khiết, dù trong lòng thấy giận dữ nhưng rồi lại nghĩ giờ cô ấy đang ngồi cùng Hình Đạt, tôi cũng rất không thoải mái. Vào khoảnh khắc nhìn thấy Sa Chức tôi rất vui, nhưng rồi lại thấy buồn. Có lẽ con người đều là loài động vật ích kỷ, nhưng điều khiến tôi không thể vứt bỏ được lại chính là sự lưu luyến với cơ thể cô ấy.

“Cậu nên có một cô gái cũng lương thiện, trong sáng như cậu ở bên.” Bạch Khiết nói.

Vừa rồi tôi còn miệng lưỡi dẻo quẹo, nhưng khi thấy Sa Chức và người đàn ông kia cười cười nói nói, hắn ta còn tranh thủ sờ lên ngực Sa Chức, lòng dạ tôi rối bời: “Chị Bạch, chúng ta về thôi.”

Tiễn Bạch Khiết lên taxi, khi lên cô ấy ngoảnh lại cười với tôi: “Cảm ơn cậu đã cho tôi một buổi tối rất vui vẻ. Cậu nói đúng, tôi không tiếp nhận

https://thuviensach.vn

một tình yêu mới thì sao biết được ai sẽ đem lại hạnh phúc cho mình? Tôi sẽ... suy nghĩ."

Tôi ngẩng lên nhìn ánh đèn trong nhà hàng, nghĩ thầm: Sa Chức, nếu chúng ta sống trong thời đại phi vật chất thì anh và em chắc chắn sẽ là cặp đôi thần tiên đẹp nhất.

****

Lên taxi về cổng công ty, tôi thấy ở đó có một người đang đứng, là Sa Chức! Chúng tôi cứ đứng đó nhìn nhau, rất lâuối cùng tôi và cô ấy cùng dang tay về phía đối phương, tôi ôm chặt lấy cô ấy vào lòng, cô ấy khóc như đứa trẻ...

Tôi cố ép mình rời xa người phụ nữ này nhưng bước chân lại không thể nhấc lên được. Tôi đã cảm nhận được hơi thở của cô ấy, tôi đã nhìn bờ môi ấy rất lâu. Không biết lúc này trái tim đang chi phối đôi môi khô héo của tôi, hay đôi môi tôi đang kích động nhịp đập trái tim. Nói chung là tôi đã hôn cô ấy. Vào khoảnh khắc chạm vào nhau, tiếng rên rỉ của cô ấy khiến nhiệt huyết của tôi bùng cháy.

Tôi lại lên xe về nhà cô ấy, cô ấy kéo tôi lên giường, quần áo vướng víu được loại bỏ hết, cô ấy nằm trên giường, ánh đèn dịu nhẹ chiếu lên cơ thể khiến cô ấy mang một vẻ quyết rũ chí mạng. Ngón tay cô ấy lướt trên cơ thể mình, ánh mắt mơ màng, vô cùng khiêu khích. Khi cơ thể tôi đè lên, môi cô ấy chạm vào đặt lên cổ tôi những nụ hôn ướt át, rồi cô ấy bồng cắn một cái, nheo mắt nhìn phản ứng của tôi. Chúng tôi không thể quên được hơi ấm của nhau, cũng chỉ khi bên nhau thế này tôi mới thấy hạnh phúc. Sự tuyệt vời của Sa Chức khiến tôi cảm thấy niềm hạnh phúc ấm áp chưa từng có. Tôi nghĩ tôi sẽ không thể nào quên được cảm giác này.

****

Sáu giờ sáng, tôi tỉnh dậy. Khi đang mặc quần áo thì Sa Chức ôm chặt cứng từ đằng sau, vùi mặt vào lưng tôi, nũng nịu hỏi: "Anh đi đâu vậy?"

https://thuviensach.vn

“Anh đi làm.”

“Quan trọng vậy sao?”

“Đương nhiên rồi, anh còn rất nhiều món nợ phải trả, anh còn có rất nhiều việc chưa làm xong.”

“Em không cần anh trả nợ!” Sa Chức kéo tôi trở lại giường, lấy chăn trùm lên người tôi, chân giữ chặt lấy tôi.

“Anh không phải trả nợ? Thế anh là cái gì? Tình nhân em nuôi à?”

Cô ấy vùi đầu vào cổ tôi, lắc lắc: “Anh chính là anh... anh chẳng là ai cả. Anh hãy ở yên bên em, được không?”

“Sa Chức, em đã có mấy nghìn mạng, hà tất phải liều mạng như vậy? Việc gì phải hạ thấp bản thân như thế? Nếu anh bảo em đừng mở sòng bạc nữa thì em có chịu không? Em có biết nguy hiểm lắm không? Bất cứ lúc nào em cũng có thể bị

“Được. Nhưng phải đợi em kiếm đủ tiền tiêu cho cả đời đã thì em sẽ không làm nữa.”

“Đó là khi nào?” Tôi không có quyền yêu cầu cô ấy điều gì, nhưng cả hai chúng tôi đều biết, nếu cứ thế này rồi sẽ có ngày cô ấy không thể quay lại được nữa.

“Đợi em hoàn thành hai nhiệm vụ thì em sẽ không làm nữa. Một là kiếm đủ hai trăm triệu. Hai là tìm được người đàn ông đó rồi giết hắn.” Sa Chức kiên quyết nói.

“Giết hắn? Khi nào thì em sẽ tìm được hắn? Em chẳng có tin gì về hắn làm sao tìm được? Hay là em tìm người bạn trai đã bán đứng em, như thế không phải sẽ tìm được người đàn ông kia sao?”

“Trước đây em tìm thằng bạn trai kia rồi, đáng nhẽ em nên giết anh ta nhưng em không thể xuống tay, chỉ đánh gãy chân ép anh ta nói ra người đàn ông kia là ai. Anh ta chỉ biết hắn là một lãnh đạo cấp cao trong một

https://thuviensach.vn

công ty nổi tiếng nào đó của thành phố Hồ Bình. Em nghĩ rồi sẽ có ngày em sẽ tìm được hắn, giết hắn thì dễ dàng quá, em phải thiến hắn!"

"Anh lo em cứ thế này thì cầm cự được bao lâu?"

"Em tự có chừng mực. Anh cứ ở bên em là được rồi."

"Anh ở bên em? Em quang minh chính đại qua lại với một cục trưởng, anh phải lén lút qua lại với em? Sa Chức, hai chúng ta là không thể. Nếu em muốn bạn tình thì ở "Cánh cổng thiên đường" nhiều vô kể. Nếu em nghĩ cho anh tiền là có thể bao anh, anh cho em hay, anh không phải thú cưng! Anh sẽ trả em tiền! Còn nữa, người phụ nữ tối qua là người anh yêu, hy vọng em có thể chúc phúc cho bọn anh. Sau này chúng ta nên ít gặp nhau thì hơn." Tôi đứng dậy mặc quần vào.

Cô ấy bật khóc: "Tại sao anh lại đối xử với em như vậy?"

"Thế tại sao em lại đối xử với anh thế này? Chúng ta có duyên, nhưng không có phận. Trở ngại giữa hai ta là quá lớn, anh và em không thuộc cùng một thế giới, trừ phi em cũng giống anh, không có tiền. Trừ phi anh có thể cho em cảm giác an toàn mà em cần." Cảm giác an toàn mà Sa Chức cần chính là tiền bạc. Phần lớn cảm giác an toàn của phụ nữ đều được dựng nên từ tiền bạc. Tôi không thể cho cô ấy, yêu cầu của cô ấy quá cao, chút thu nhập của tôi chẳng là gì trong mắt cô ấy. Tôi cũng không muốn cô ấy nuôi tôi, như thế quá bạc nhược. Điều đáng thương nhất của chúng tôi đó là đều không muốn từ bỏ sự nghiệp của mình. Người ta hay nói sự nghiệp là ngọn nguồn của sự tự tin, có ai lại muốn từ bỏ sự nghiệp mình vất vả gây dựng nên chứ?

"Anh không hiểu, em nhiều tiền rồi việc gì phải tham lam như vậy nữa? Lẽ nào con người lòng tham vô đáy thật sao? Điều anh khó hiểu nhất chính là tay Hình Đạt kia vừa già vừa xấu, em không thấy buồn nôn sao?"

"Trong xã hội đàn ông nắm quyền, chỉ có người phụ nữ biết cách khai thác lợi dụng đàn ông mới là người thật sự thông minh. "Tinh túy" của cái quái luận này chính là giao dịch giữa quyền và sắc. Ân Nhiên, anh không

https://thuviensach.vn

hiểu được khát vọng của em đối với tiền bạc mạnh mẽ nhường nào đâu. Chỉ có tiền bạc mới là thứ đáng tin tưởng nhất thế gian này, mọi thứ đều là giả, chỉ tiền là thật. Anh liều mạng phấn đấu như thế không phải vì gia đình sao? Em cũng vậy, vì chữ "hiếu". Cái thôn nhỏ của chúng em đến tận giờ vẫn bị cô lập với thế giới bên ngoài. Em không chỉ muốn họ có cuộc sống tốt hơn, em còn muốn đời sau đời sau nữa của họ sống tốt. Em phải kiếm thật nhiều tiền để sửa đường, kéo đường dây điện, lắp ti vi, xây nhà, dựng trường học, mời giáo viên, đào hồ, lắp đường ống nước. Đến lúc đó em bị cảnh sát bắt đi xử bắn thì họ cùng không thể phá đường, phá nhà phải không? Vậy tại sao chúng ta lại không phải người cùng một thế giới?" Lời của Sa Chức khiến tôi ngẩn người.

"Nhưng giờ em có mấy chục triệu rồi lẽ nào chưa đủ?"

"Không đủ, anh không biết con người là loài không biết đủ sao? Anh hãy cho em biết trước, tại sao chúng ta không thuộc cùng một thế giới?"

"Sa Chức, hai chúng ta không yêu nhau, chỉ là có thiện cảm với nhau, anh có thể nhận ra tình cảm của em với anh không phải tình yêu. Tình cảm của anh với em có yêu nhưng anh lại không dám yêu, anh nén tình yêu ấy sâu trong trái tim! Khoảng cách giữa anh và em thật sự quá xa, xa đến không thể tưởng tượng nổi. Có lúc anh cảm thấy hai ta thật hoang đường, anh giống như trai bao của em vậy, chỉ có điều không ngoan ngoãn như bọn trai khác nên đã kích thích ham muốn chinh phục của em. Sa Chức, chúng ta kết thúc đi!"

"Ân Nhiên, anh nói xem tại sao em lại để tâm anh đến vậy? Tất cả ai cũng lừa gạt, chơi đùa với em, chỉ có mình anh là trung thực nhất! Em không có tình yêu, tình yêu của em đã trao cho người đàn ông đã bán đứng em rồi. Em không còn sức lực yêu người khác nữa. Hồi đó em thừa kế mấy trăm triệu của chồng, đó là không phải mấy chục triệu. Trở về em đi tìm kẻ bán đứng em, đánh gãy chân hắn, nhưng em lại thương hại hắn, lại ở bên hắn. Còn hắn thì đã có gia đình và hai đứa con sinh đôi, nhưng em vẫn không hề do dự, em bảo hắn sau khi chân hắn lành sẽ về gặp bố mẹ em, hắn ta đồng ý. Mấy tháng sau chân khỏi rồi nhưng hắn cứ thoái thác mãi. Rồi

https://thuviensach.vn

sau đó hắn dùng những lời lẽ đường mật lừa sạch tiền của em bỏ trốn ra nước ngoài cùng tình yêu đầu của hắn, bỏ lại em, bỏ lại cả vợ và hai đứa con. Chỗ tiền đó em định dùng để biến quê nhà thành chốn bồng lai tiên cảnh, đủ để người dân ở đó sống mấy đời.

Đói nghèo là cơn ác mộng theo chân mấy đời người. Thu nhập một năm chưa đến hai trăm tệ, trong trí nhớ của em chưa bao giờ được ăn thoải mái cả, gần như năm nào cũng chỉ được nửa năm ăn no, còn lại nửa năm nửa no nửa đói. Năm em mười hai tuổi mới được biết mùi vị xì dầu nó thế nào. Em muốn họ có cuộc sống sung túc hơn, chỉ vì ánh mắt trống rỗng thất thần vì đói của họ. Nhưng thằng bạn trai em lại lừa em thêm một lần nữa, lần này em tự sát, đốt lò than nằm trên giường, nhưng khi một chân đặt vào quan tài rồi em mới nhớ mình còn một cái thẻ ngân hàng và cả Cung điện Phỉ Thúy nữa, thế là bò dậy không tự sát nữa. Anh bảo em làm sao tin đàn ông được nữa đây?"

Lại một người phụ nữ hận đời. Thế gian không có đường, người đi nhiều là thành đường. Trên thế gian vốn không có Bạch Mao Nữ, bị đàn ông lừa nhiều là có oán phụ như vậy. Cách thức đương nhiên khác nhau nhưng mục đích thì cũng chẳng có gì ngoài sắc và tiền.

"Em chỉ vì muốn có một người bạn trai anh tuấn mới chú ý đến anh, mục đích chọn anh ngoài sự hư vinh ra còn muốn thỏa mãn dục vọng về sinh lý kìm nén đã lâu. Đó là suy nghĩ ban đầu của em, nhưng rồi dần dần em cảm thấy rất thân thiết gần gũi với anh, không có anh không được."

"Anh hiểu, anh nợ em nhiều như vậy, anh nên báo đáp ân tình của em, nhưng bảo người phụ nữ của anh cũng có người đàn ông khác... em biết anh khó chịu đến mức nào không? Hơn nữa, anh cứ cảm thấy chúng ta như hai con vật, gặp nhau chỉ để giải tỏa ham muốn thú tính nguyên thủy nhất. Nếu anh cam lòng theo em thì sao chứ, không quá ba tháng chắc chắn em sẽ chán ngấy một thằng đàn ông bình thường như anh." Người sợ nổi tiếng lợn sợ béo, nam sợ thiếu tiền nữ sợ mập. Phụ nữ chọn đàn ông toàn muốn chọn người khiến mình ngưỡng vọng, có ai cam tâm tình nguyện sống cùng một người đàn ông dưới cơ mình mà không oán thán một lời?

https://thuviensach.vn

“Đúng, anh nói đúng. Cho đi bao nhiêu tình cảm thì sau này sẽ nhận lại bấy nhiêu đau khổ. Đó là số mệnh của chúng ta. Có thể sau này một ngày nào đó em sẽ không còn gì nữa, em sẽ mệt mỏi, nằm yên trong lòng anh như chú chim non về tổ. Cũng có thể ngày nào đó anh bỗng phất lên, tiền tài danh vọng cái gì cũng có, mang lại cho em cảm giác an toàn, em sẽ không chút do dự và bước vào thế giới của anh, cam tâm tình nguyện làm một người phụ nữ bình thường.” Cảm giác an toàn của Sa Chức chính là cảm giác được tích lũy từ tiền bạc. Tôi không thể cho cô ấy được, cả đời này chắc đó cũng chỉ là một giấc mơ.

Tôi cười: “Hà hà, em đừng đa sầu đa cảm như thế. Có phải chúng ta sinh ly tử biệt đâu đúng không?”

Cô ấy dịu dàng hôn lên mặt tôi: “Phật sống Thương Ương Gia Thố còn từng phải hỏi: thế gian này đâu có cách lưỡng toàn, không phụ Như Lai, không phụ nàng? Huống hồ là chúng sinh sống trong thế tục hồng trần như chúng ta? Mọi thứ đều đã có số mệnh, không thể miễn cưỡng được. Em - thích - anh.”

****

Bọn Mạc Hoài Nhân gửi tiền vào thẻ của tôi thật, ba vạn rưỡi, cuối cùng tôi cũng hiểu thế nào là “mã vô dạ thảo bất phì, nhân vô hoành tài bất phú” rồi.

Mưu kế của Lâm ma nữ là thế này: “Dùng máy quay mà tôi lén lắp để quay lại chứng cứ phạm tội của bọn Mạc Hoài Nhân, đến khi có thời cơ thích hợp, Lâm ma nữ sẽ tuyên bố cho toàn nội bộ công ty khiến bè lũ của chúng bị đẩy xuống mười chín tầng địa ngục không thể nào ngẩng đầu lên được, thậm chí có thể dọa chúng, nếu dám bất kính thì tôi sẽ lập tức liên hệ với cơ quan chính phủ cho chúng đi ăn cơm nhà nước, ở nhà của nhà nước, đeo đồng hồ nhà nước dăm mười năm. Điều tuyệt diệu của cách này chính là dù không thể trừ bỏ tận gốc bọn sâu mọt này thì cũng nắm được thóp và khống chế chúng.”

https://thuviensach.vn

Nhưng điều tôi không thể ngờ đó là Lâm ma nữ đã ngầm chơi tôi một vố...

Từ sau lần đầu tiên chuyển hàng thành công, Mạc Hoài Nhân càng ngày càng ngông cuồng, hắn càng tưởng có tiền là có thể sai khiến quỷ thần, tưởng tôi cũng rơi vào cạm bẫy đồng tiền rồi.

Mạc Hoài Nhân cười châm thuốc cho tôi: "Chú em, trước kia anh đã nói với cậu về việc phát tài chắc cậu còn nghi ngờ, giờ tin rồi chứ?"

Lão rùa già này còn chưa biết đại họa sắp giáng xuống rồi. "Đương nhiên, có Mạc đại ca dẫn dắt, không muốn phát tài cũng không được ấy chứ." Hắn không thể ngờ được mấy cái máy quay của tôi đã ghi lại chi tiết hành vi khiến chúng chết cũng có chỗ chôn thây.

"Chú em, trên thế giới này không có kẻ thù mãi mãi, cậu nói có đúng không?"

Đang nói chuyện thì bỗng một đống cảnh sát xông vào:

"Đứng yên không được động đậy!"

Mạc Hoài Nhân, Hoàng Kiến Nhân và một vài tên nữa bao gồm cả tôi đều sững sờ...

****

Tất cả bị bắt về đồn cảnh sát lập án điều tra.

Quỳ trong đồn cảnh sát nửa ngày trời, là quỳ ấy, quỳ trong góc tường không được đứng dậy, cũng không được ngồi xuống đất, quỳ mà chân tê dại không còn cảm giác gì nữa. Bọn Mạc Hoài Nhân, Hoàng Kiến Nhân bị gọi đi lấy khẩu cung mấy tiếng đồng hồ.

Một cảnh sát chỉ vào tôi: "Cậu, ra ngoài!"

"Anh cảnh sát, tôi không... không theo bọn họ."

https://thuviensach.vn

Nhìn mấy chữ "Kháng cự nghiêm trị, trung thực khoan hồng" trên tường, một luồng không khí nghiêm túc nặng nề lan tỏa khắp căn phòng. Trời ơi, nếu tự nhiên bị thành đồng phạm, mà nếu Lâm ma nữ không đứng ra nói cho tôi thì tôi đúng là đồng phạm rồi, tôi từng nhận tiền của chúng mà! Thế là phải ngồi tù đó, tôi hoảng hốt, cuống cuồng biện hộ cho chính mình.

Anh cảnh sát kia trừng mắt: "Tôi hỏi tên cậu là gì, không hỏi cậu theo ai. Đưa chứng minh thư đây!"

Tôi cung kính đưa chứng minh thư, anh ta ghi lại tên, địa chỉ và số chứng minh: "Cậu vào Ức Vạn từ bao giờ? Làm chức gì?"

"Được vài tháng, làm phó ban quản kho."

"Vài tháng? Rốt cuộc là mấy tháng?"

Tôi gào lên: "Đồng chí cảnh sát, các anh bắt nhầm người tốt rồi, thật ra, thật ra tôi là nội ứng."

Anh cảnh sát cười khẩy: "Nội ứng? Do cảnh sát hoàng gia phái đi à? Nhóc con, tốt nhất hãy hợp tác một chút, ngoan ngoãn khai hết các cậu đã đổi hàng thế nào, như thế sẽ tốt hơn cho cậu sau này đấy."

"Xin hỏi, tốt hơn cho tôi sau này là có ý gì?"

"Có thể bớt được vài năm tù."

Lần này đầu tôi nổ tung... Mẹ kiếp, lẽ nào Lâm ma nữ lại thấy chết không cứu? Lẽ nào ngay từ ban đầu đây chính là cái bẫy? Tôi và cô ta như nước với lửa, nhưng mấy tháng vừa rồi trở về công ty, từ khi biết tôi là người của Vương Hoa Sơn, thái độ của cô ta bỗng nhiên quay ngoắt 180 độ, từng bước từng bước dụ tôi vào bẫy. Mẹ kiếp! Sao tôi lại dễ dàng tin người thế chứ? Nếu bị phạt tù thật, tính theo số tiền hàng bị tổn thất thì có lẽ tám đến mười năm cũng chưa ra được đâu!

Vương Hoa Sơn! Nhưng chuyện này tôi lại lén giấu Vương Hoa Sơn đi giao dịch với Mạc Hoài Nhân, lẽ nào ông ta không coi tôi là đồng bọn sao?

https://thuviensach.vn

Thôi xong rồi! Tôi vò đầu bứt tai.

Cảnh sát hỏi gì tôi chẳng nghe được, trong đầu chỉ có hàng trăm hàng nghìn dấu hỏi: Làm sao đây? Làm sao đây? Làm sao đây?

Điện thoại trong văn phòng đổ chuông, anh ta đi nhận điện. Không được, tôi không thể cứ ngồi đợi chết được, chó cùng rứt giậu, lúc đó tôi cũng không biết mình lấy đâu ra dũng khí mà xông ra khỏi văn phòng! Tôi phải tìm Lâm ma nữ, bắt cô ta phải chứng minh sự trong sạch cho tôi, cho dù tôi có phải dập đầu.

Mới chạy xuống tầng dưới thì anh cảnh sát kia hét xuống dưới: "Có kẻ chạy trốn, mau bắt lấy hắn!"

Tôi bất chấp tất cả chạy ra ngoài sân, trước mặt có mấy cảnh sát xông tới cũng không bắt được tôi, tôi đột kích vòng vây chạy ra ngoài sân, một cảnh sát rút súng ra: "Đứng lại!"

Lần đầu tiên tôi trải qua chuyện này, nếu anh ta không rút súng ra thì chắc chắn tôi sẽ không dừng lại, nhưng đó lại là súng, một viên đạn là có thể kết thúc cuộc đời tôi, tôi đứng lại.

Một cái dùi cui đập lên đầu tôi, rồi một trận đánh ập tới, tôi nghiến răng chịu đựng cơn đau từ những cú đấm cú đá. Tôi đứng không vững, bóng đen phủ xuống, cùng tôi rơi xuống địa ngục, tôi muốn giết những người này, giết bản thân tôi.

Một lát, họ dừng lại, tháo dây giày của tôi trói hai tay tôi lại dẫn về căn phòng lúc nãy.

Toàn thân tôi mềm nhũn không chút sức lực, họ trói tôi, bắt tôi quỳ. Anh cảnh sát lấy khẩu cung tiến lại đấm cho tôi một cái khiến hai mắt tôi nổ đom đóm.

"Tôi... vô tội... thả tôi ra!" Tôi cầu xin.

"Vô tội? Vô tội mà lại bỏ chạy?" Một cái giày đạp lên người tôi, giờ tôi chẳng còn chút gì gọi là tôn nghiêm nữa, tôi thấy mình như thằng nô lệ thời

https://thuviensach.vn

cổ đại, mặc cho người ta tùy ý chà đạp, chửi bới, đánh đập.

Điện thoại trong văn phòng lại reo, một cảnh sát ra nhận điện thoại rồi quay lại nói với người đằng sau: “Mau đi gọi cục trưởng có điện thoại.”

Cục trưởng của họ tới, nhận điện thoại...

Sau khi gác máy cục trường hỏi cảnh sát bên cạnh:

“Trong đám người chúng ta bắt hôm nay ai là Ân Nhiên?”

“Báo cáo, chính là người đang quỳ kia!” Cảnh sát chỉ vào tôi.

“Cái gì?! Đây... đây là người chỉ điểm của công ty họ. Sao lại đánh cậu ta thành ra thế này?” Cục trưởng giật thót mình.

“Vừa rồi hắn định bỏ trốn, vì thế...”

“Thôi, mau cởi trói, mau!”

Tôi được đưa vào bệnh viện...

Trên xe cảnh sát, tôi hỏi người cảnh sát vừa thẩm vấn mình rốt cuộc chuyện là thế nào?

Báo cảnh sát lại là một nhân viên không có gì nổi bật trong công ty, người đó nói biết bọn Mạc Hoài Nhân có ý đồ với công ty, thế là tìm đến Ân Nhiên bảo Ân Nhiên lắp máy quay trong kho hàng để ghi lại nhất cử nhất động của đám người kia làm chứng cứ.

Thế là tôi thoát nạn, tôi biết đó là người

Nhận lại điện thoại từ cảnh sát, tôi gọi cho Lâm ma nữ: “Lâm tổng giám, cô làm thế là có ý gì? Không phải đợi đến khi cơ hội chín muồi rồi cho lãnh đạo trong công ty biết, bất đắc dĩ mới báo cảnh sát sao? Tại sao lại lừa tôi?”

Lâm ma nữ ung dung nói: “Ân Nhiên, tôi vất vả đến tận bây giờ vẫn chưa tìm được chứng cứ Tào Sắt là kẻ cầm đầu đám người đó. Không lật đổ được Tào Sắt thì mọi nỗ lực của tôi đều là công cốc. Khổ sở mà không được

https://thuviensach.vn

gì chi bằng để cảnh sát giúp đỡ. Đúng rồi, tôi nghe nói anh gặp chút chuyện ở đồn cảnh sát?"

"Chút chuyện? Suýt nữa thì mất mạng đấy mà chút chuyện?"

Mà cũng phải, với tính mạng của loại người hạ đẳng như chúng tôi thì người thượng đẳng như Lâm ma nữ chẳng quan tâm.

"Giờ anh đang ở đâu? Tôi có chút việc muốn nói trực tiếp."

"Trong bệnh viện." Tôi hậm hực nói.

"Bệnh viện nào?" Trong ngữ khí coi như cũng có chút gấp gáp.

****

Sau khi chụp X-quang, bác sĩ bảo không có gì đáng ngại, chỉ có chút vết thương ngoài da, cũng dễ hiểu, tôi da dày thịt nhiều chịu đánh cũng quen rồi.

Dựa lưng trong hành lang chờ bác sĩ kê đơn, tôi lấy điện thoại ra soi mặt mình, vẫn chưa thành cái đầu lợn.

Sau khi tôi được đưa đến bệnh viện được mười mấy phút thì Lâm ma nữ cũng đến. Cô ta đi trong hành lang, bệnh viện tĩnh lặng đến chết chóc bỗng nhiên biến thành bối cảnh bộ phim của riêng cô ta. Một vẻ đẹp thanh xuân cao quý tựa tia nắng chói chang chiếu xuyên qua tầng mây mù, những tia màu diệu kỳ lan tỏa trong làn gió nhẹ thoáng qua. Một khung cảnh phong thủy hữu tình bỗng chốc hiện ra trong quầng sáng dịu dàng đó.

Tiếng giày cao gót vội vàng đập xuống sàn nhà, cô ta tiến lại trước mặt tôi, hơi cúi xuống nhìn, thấy tôi bị thương, cô ta khựng người: "Nghiêm trọng vậy sao?"

Aiz, cũng may, Lâm ma nữ không định hãm hại tôi như tôi tưởng tượng. Lúc này toàn thân tôi đã nhẹ nhõm, cô ta còn không kịp, tôi cũng không muốn cãi nhau với cô ta: "Không nghiêm trọng, chỉ bị thương ngoài da thôi."

https://thuviensach.vn

“Sao lại bỏ chạy?”

“Tôi sợ cô hại tôi...” Tôi nói thật.

“Đúng là tôi từng nghĩ vậy, nhưng cũng may gần đây anh không đắc tội với tôi. Nếu không thì chắc chắn anh vẫn còn quỳ trong đó.”

Tôi quệt mồ hôi trán, mẹ kiếp, con người Lâm ma nữ thật đáng sợ! Nếu thật sự cô ta không thích nhìn thấy tôi khiến tôi biến mất thì không phải tôi phải cùng bọn Mạc Hoài Nhân ăn cơm nhà nước sao?

Một đôi tình nhân ngồi cách tôi hai ghế hi hi ha ha cười đùa lớn tiếng. Lâm ma nữ trừng mắt, họ lập tức ngậm miệng. Còn một người đàn ông trung niên nói điện thoại rất to, Lâm ma nữ bỗng chỉ vào ông ta quát: “Này, đây là bệnh viện, không phải nhà ông! Không thấy có người bị thương à?” Người đàn ông kia lập tức hạ giọng.

Ồ? Lâm ma nữ quan tâm tôi à?

Lâm ma nữ lấy ra một cái thẻ tín dụng đưa cho tôi: “Trong này có năm mươi vạn, anh mau đi đi, càng xa càng tốt!”

“Tại sao? Tại sao phải đi?” Tôi không hiểu.

“Tại sao? Nhân viên tôi thuê đi báo cảnh sát sau khi phối hợp với cảnh sát xong cũng phải đi. Anh cũng như anh ta, đều đắc tội với bọn người Mạc Hoài Nhân, người không quyền không tiền như anh, tôi rất lo lắng. Mạc Hoài Nhân, Hoàng Kiến Nhân chắc chắn sẽ bị bắt, Hoàng Kiến Nhân cũng chẳng có gì, nhưng Mạc Hoài Nhân thì anh không động vào được đâu. Nếu lần này không lật đổ được Tào Sắt, không tìm được chứng cứ phạm tội của Tào Sắt thì anh sẽ rất nguy hiểm. Bọn chúng nhất định sẽ báo thù. Theo tôi biết Tào Sắt từng thuê bọn xã hội đen giết người rồi." Nhìn Lâm ma nữ nghiêm túc thế kia không giống như đang đùa.

“Cũng không phải tôi chưa từng đắc tội với chúng, tôi cũng bị chúng báo thù rồi.”

https://thuviensach.vn

Lâm ma nữ ngắt lời tôi: “Lần này khác. Lần này can hệ đến tương lai của chúng. Anh hủy hoại cuộc đời và tương lai của chúng, không phải chỉ là thù hận nhỏ như lần trước. Anh có hiểu không?”

“Cô lo cho tôi à?” Tôi bỗng bật cười.

“Cười cái gì mà cười? Tôi đùa với anh đấy à? Vả lại Vương Hoa Sơn cũng không bảo vệ được anh đâu, chuyện này cứ tiếp tục không biết sẽ có kết quả thế nào.”

Tôi huơ huơ cái thẻ tín dụng: “Tiền tôi nhận nhưng tôi sẽ không đi đâu. Nếu sợ chết thì tôi đã không phải Ân Nhiên.” Sao tôi lại không cầm số tiền này chứ? Tôi không muốn sĩ diện, tôi còn nợ Sa Chức ba mươi vạn, khi nói chuyện với cô ấy, tiềm thức của cô ấy vẫn coi tôi là trai bao, cảm giác đó không hề dễ chịu chút nào.

“Ha ha, dù anh có không sợ chết thật thì chết cùng khó coi hơn bất cứ ai.”

“Tại sao cảnh sát lại nghe lời cô vậy? Có phải cô đút tiền cho họ không?”

Lâm ma nữ gật đầu: “Nhờ người ta giúp mà không có tiền, ai chịu làm?”

“Chẳng trách mà những người đó cứ như thủ hạ của cô không bằng...”

Sau khi lấy thuốc, Vương Hoa Sơn gọi cho tôi:

“Ân Nhiên, tại sao điện thoại không gọi được?”

Lâm ma nữ ở bên cạnh nhận ra tiếng của Vương Hoa Sơn, ghé sang tai bên kia của tôi nói: “Chuyện này đừng cho Vương Hoa Sơn biết tôi là chủ mưu, để ông ta từ từ đoán, xem ông ta làm thế nào. Để Mạc Hoài Nhân tưởng rằng anh là do Vương Hoa Sơn sai đến cho bọn chúng đánh nhau đến lưỡng bại câu thương!” Giọng nói nghe đầy đắc ý.

“Vương tổng, tôi bị cảnh sát bắt, người trong kho đều bị bắt hết rồi.”

“Tôi ở tổng bộ, cậu mau đến đây cho tôi!!” Vương Hoa Sơn gầm lên.

https://thuviensach.vn

****

Tôi gặp Vương Hoa Sơn trong văn phòng lão tổng ở tổng bộ, vì việc cùng Mạc Hoài Nhân đổi hàng trong kho trước đó không báo cáo với Vương Hoa Sơn nên ông ta giận dữ gần như muốn bóp chết tôi. Sau một trận chửi bới, ông ta hỏi: “Nói, tại sao không nói trước với

“Vương... Vương tổng, tôi muốn nói cho ông, nhưng... nhưng chúng luôn sai người thầm theo dõi tôi. Tôi định... đợi đến khi thoát được khỏi sự giám sát của chúng mới nói nhưng không kịp. Chúng động thủ, rồi có người báo cảnh sát.” Tôi nói dối.

“Cậu tìm người báo cảnh sát?”

“Không... tôi cũng không biết đó là ai.”

Vương Hoa Sơn lầm bầm: “Lẽ nào... có người ngầm giúp tôi? Hay là Tào Sắt?” Vương Hoa Sơn đúng là đồ ngu, vẫn còn tưởng Tào Sắt là anh em tốt cơ đấy. “Bắt rồi cùng tốt! Dám hại tôi, một lũ khốn nạn! vất vả cho cậu rồi, nhưng cậu phải nhớ, sau này có chuyện gì phải báo cáo trước với tôi, không được tự ý hành động.”

Dài dòng với Vương Hoa Sơn hơn nửa ngày trời, cuối cùng ông ta cũng thả tôi về.

Chuyện này giống như bom hạt nhân bùng nổ trong công ty. Về đến công ty tất cả mọi người đều bàn tán về chuyện này. “Phó ban Ân, Lâm tổng giám tìm anh." Thư ký của Lâm ma nữ, Hà Khả cười ngọt ngào với tôi.

“Ừm, tôi đi ngay.”

“Phó ban Ân, mặt anh sao vậy?” Hà Khả chỉ khóe mắt tôi.

“Không sao, bị ngã thôi.”

Nghe nói trên thế giới có loài hoa ba nghìn năm mới nở một lần, đẹp cực kỳ. Nụ cười của Lâm ma nữ tuy không phải đợi ba nghìn năm nhưng tôi

https://thuviensach.vn

cũng rất ít khi nhìn thấy cô ta cười. Chỉ cần nhìn gương mặt với nụ cười khiến trăm hoa đua nở kia một lần cũng có thể kéo dài tuổi thọ.

Xem ra tâm trạng hôm nay của cô ta rất tốt, người phụ nữ đầy trí tuệ này trong bụng đầy âm mưu, đương nhiên hai chữ âm mưu này là với bọn Mạc Hoài Nhân, còn với tôi cô ta vẫn có thể coi là người tốt, không thể hình dung bằng hai chữ "âm mưu".

"Vương Hoa Sơn có nghi ngờ tôi không?" Lâm ma nữ ngẩng lên nhìn tôi.

"Không."

"Ông ta nghĩ Tào Sắt giúp đúng không? Tôi nghĩ ông ta sẽ bị Tào Sắt xử thôi. Cũng được, tôi có thể làm ngư ông đắc lợi."

Tôi rất ngạc nhiên về sự thông minh của người phụ nữ này, cứ như cô ta nghe chúng tôi nói chuyện vậy.

"Ân Nhiên, anh có thể tiếp tục ở lại Ức Vạn, nhưng anh cứ nghỉ vài ngày đi, cứ làm như đang điều tra anh để cho người khác nhìn. Việc này cảnh sát còn chưa xử lý xong, sau khi xong xuôi thì anh quay lại. À... anh có ngại cùng ăn cơm chúc mừng thành công của tôi, cũng là chúc mừng anh kiếm được năm mươi vạn không?"

Lâm ma nữ mời tôi ăn cơm? Coi tôi là người thượng đẳng rồi à?

"Cái này... tôi thấy không cần đâu."

"Sao? Sợ tôi ăn mất anh à? Lẽ nào anh không muốn tiếp cận nữ ma đầu cấp trên sau này có thể cho anh một bước lên trời là tôi sao?" Lần trước tôi không cẩn thận buột miệng nói Lâm ma nữ, dường như cô ta không thấy phản cảm mà lại còn rất thích ấy chứ.

"Đương nhiên là tôi muốn chứ." Trong văn phòng có một quy luật rất mâu thuẫn, vua nào triều thần ấy, vì thế gần hay xa quá với cấp trên cũng không được. Tiếp cận quá gần sợ rằng sẽ đứng nhầm chỗ, một khi cây lớn bị đốn ngã thì đại nạn sẽ đổ lên đầu. Xa quá thì không bao giờ có lợi ích gì,

https://thuviensach.vn

mà tai họa thì không thể thiếu. Nhưng nếu bắt tôi lựa chọn, tôi thà gần với cấp trên hơn, như thế thì có cơ hội, chứ xa quá thì giống như hồi tôi là nhân viên lắp đặt quèn, gọi trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay. Vả lại Lâm ma nữ có bản lĩnh đối đầu với Vương Hoa Sơn, dù to sẽ mát mà...

"Nếu vậy thì đợi đến sáu rưỡi đi, đợi tôi ở góc rẽ bên phải trên đường trước cửa công ty. Tôi không tiện ra cùng anh, cái này anh hiểu chứ?"

"Tôi hiểu, cô là người thượng đẳng mà..." Trong ý thức của tôi, câu nói của Lâm ma nữ để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong tôi là: người hạ đẳng.

"Ô, đàn ông mà thù dai thế. Ý tôi là không thể để Vương Hoa Sơn biết anh là người của tôi. Chúng ta... chúng ta..." Cô ta nói rồi mặt ửng hồng tựa hoa mới nở. Sao lại đỏ mặt? Tôi thấy lạ, rồi mới nhận ra cô ta đã nói "anh là người của tôi

"Lát nữa tôi sẽ giả như to tiếng để Hà Khả tưởng tôi lại gọi anh đến quát mắng."

"Cái này... Hà Khả không phải người của cô sao? Lẽ nào đến cô ấy cô cũng không tin?"

"Ngoài bản thân ra tôi chẳng tin một ai."

"Ồ."

Lâm ma nữ giả vờ quát tôi mấy câu rồi thả tôi ra... Ra ngoài, Hà Khả tiến lại hỏi: "Ân Nhiên, sao thế?" Tôi vờ cười khổ: "Hì hì, tạm nghỉ việc điều tra, có lẽ sắp bị đá khỏi công ty rồi."

"Á?" Hà Khả che miệng: "Không nghiêm trọng thế chứ? Tôi nghe nói bọn người đó trộm hàng của công ty, nhưng mà anh đâu có tham gia."

"Không biết nữa... có lẽ là tắc trách trong công việc."

Hà Khả còn muốn nói gì đó nhưng tôi đã nhanh chóng bỏ đi. Chắc cô ấy cũng có lòng tốt nhưng tôi không có thời gian, tôi phải đi kiểm tra tài

https://thuviensach.vn

khoản, xem trong thẻ tín dụng Lâm ma nữ đưa có thật có năm mươi vạn không.

Đến chỗ rẽ kiểm tra tài khoản, quả nhiên có năm mươi vạn, xem ra tôi có thể tin Lâm ma nữ rồi nhỉ? Sau này tôi có thể theo Lâm ma nữ nhỉ? Ít nhất thì theo cô ta vẫn chính đáng hơn theo Sa Chức.

****

Sáu giờ hai mươi chín phút, chiếc xe tuần dương hạm trên đất liền đỏ từ từ lọt vào tầm mắt của tôi.

Tôi lên xe, nhận ra Lâm ma nữ đẹp nghiêng nước nghiêng thành đã thay một bộ lễ phục đen, trên xe tràn ngập mùi hương nước hoa quyến rũ khiến tôi say đắm một cách kỳ lạ.

Không phải chỉ đi ăn tối thôi sao, có cần thiết phải nghiêm chỉnh thế này không?

Nhưng ai ngờ Lâm ma nữ lại đưa tôi đến một buổi vũ hội. Trong khách sạn năm sao Tử Trúc, nhìn những người ăn mặc sang trọng kia, tôi kinh ngạc hỏi Lâm Tịch: “Lâm tổng giám, không phải... không phải cô nói là ăn tối sao?”

Lâm Tịch chỉ một cái bàn kính bày đầy đồ ăn ăn ở đó, đói thì đi lấy.”

“Cô đưa tôi đến đây làm gì?” Tôi nhấn mạnh giọng.

“Là tổng giám tiêu thụ tôi không thể tránh khỏi việc đi gặp khách hàng. Đến đâu tham gia vũ hội cũng có một mình, muốn tìm bạn nhảy cũng chẳng có, thế là mượn anh một hôm. Tôi biết nếu nói đi khiêu vũ cùng tôi thì chắc chắn anh sẽ từ chối, vì thế... đã đến rồi cứ thế đi.” Lần đầu tiên thấy cô ta nói thành khẩn như thế, tôi cũng không tiện cự tuyệt nữa.

“Tôi... không biết khiêu vũ lắm.”

“Không sao, chỉ qua loa thôi.”

https://thuviensach.vn

Nói rồi Lâm ma nữ cầm ly rượu đi nói chuyện. Tôi ngẩng lên thấy rất nhiều băng-rôn "Nhiệt liệt chúc mừng công ty Vạn Khả đã tới thành phố Hồ Bình". Khai trương công ty cũng phải tổ chức vũ hội, thật phiền phức.

Tôi cũng chẳng để ý nhiều, tiến thẳng tới bàn đồ ăn "đại khai ăn giới".

Có mấy người chào Lâm ma nữ: "Lâm tổng giám, lại đến một mình à? Đúng là quý tộc độc thân vàng đó!"

Lâm ma nữ gọi tôi lại, giới thiệu: "Anh ấy là bạn nhảy của tôi hôm nay, tên là Ân Nhiên." Tay trái không biết vô tình hay cố ý khoác tay tôi, vẻ mặt có chút đắc ý.

Mấy người kia lập tức nịnh nọt: "Ồ, thất lễ rồi. Lâm tổng giám vẻ đẹp tựa thần tiên, bạn nhảy cũng anh tuấn bất phàm. Tôi nghĩ hai người sẽ là nhân vật chính của vũ hội tối nay đấy!"

Giờ thì tôi hiểu rồi, bình thường Lâm ma nữ tham gia tiệc tùng vũ hội gì đó có lẽ toàn đi một mình, bị người ta cho là độc thân mãi không nuốt nổi cục tức này, thế là kẻo tôi - người có chút "nhan sắc" đến để ra vẻ với bọn họ.

Đèn chiếu bắt đầu chuyển thành đèn màu, âm nhạc du dương vang lên, từng đôi nam nữ bước vào sân khấu. Lâm ma nữ cùng dẫn tôi vào. Hồi học đại học, cô giáo dạy lễ nghi cũng từng dạy chúng tôi mấy kiểu, tôi rất may mắn, cô chỉ vào tôi nói: "Có thể nói bạn trai này là người đẹp trai nhất lớp ta, bạn lên đi, nhảy cùng tôi một điệu làm mẫu." Tôi rất có năng khiếu nên một lát đã biết nhảy

Tôi một tay nắm lấy tay Lâm ma nữ, tay kia khẽ đặt lên eo cô ta. Tay kia của Lâm ma nữ đặt trên vai tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi hỏi: "Động tác thành thục như vậy còn nói không biết khiêu vũ?"

Quốc sắc thiên hương tuyệt đại giai nhân, làn da hồng hào cộng với dáng người yểu điệu thướt tha, ánh dịu dàng như làn nước, trên vành tai là đôi khuyên lấp lánh ánh bạc, toàn thân cô ta tỏa ra khí chất của quý tộc. Đôi má lúm đồng tiền khiến cô ta tựa đứa trẻ tinh nghịch khiến người ta yêu quý.

https://thuviensach.vn

Tối hôm đó, tôi quên mất bản thân mình, ánh mắt và nhịp đập con tim tôi đều hướng về cô ta.

Tôi cảm thấy dường như toàn bộ ánh mắt ở vũ hội đều dừng lại ở mỹ nữ này. Thật lạ, đứng trước Lâm Tịch tôi chưa từng cảm thấy tự ti, cho dù cô ta luôn chửi tôi là người hạ đẳng.

Sau một bước nhảy xoay người... phía trước tôi lại là Sa Chức!

"Sa Chức?" Tôi buột miệng.

Đích thực là Sa Chức, cô ấy cũng tham dự vũ hội này! Xem ra ông chủ của công ty Vạn Khả này không đơn giản, khách mời toàn người có máu mặt.

Sa Chức ghé sát tai tôi: "Cô ta là gì của anh?"

Tôi liếc nhìn, vẻ mặt Lâm ma nữ mang chút nộ khí nhìn vị khách không mời Sa Chức. Tôi định giải thích thì Lâm ma nữ đã nói với Sa Chức: "Xin lỗi, chúng tôi đang khiêu vũ, có chuyện gì lát nữa nói, được không?"

Sa Chức không nói gì, nắm lấy tay tôi, tay kia đặt lên vai tôi, nhìn Lâm ma nữ đầy thách thức: "Được, có chuyện gì đợi nhảy xong rồi nói."

"Cô!" Lâm ma nữ thật sự nổi giận rồi.

Như thế mà cũng đối đầu được sao?

"Này này, đừng thế, nhiều người nhìn lắm." Tôi nói nhỏ với Sa Chức.

Ai ngờ Lâm ma nữ lại có thể giở trò ngang ngược trước mặt bao nhiêu người, cô ta kéo chúng tôi ra, chỉ vào tôi nói: "Tôi lệnh cho anh lại đây!

Sa Chức cũng nói: "Ân Nhiên, mặc kệ cô ta!"

Tất cả mọi người đều đang nhìn chúng tôi. Tôi nhìn hai đại mỹ nữ, Sa Chức như hoa như ngọc, siêu phàm thoát tục. Lâm ma nữ hoa nhường nguyệt thẹn, nghiêng nước nghiêng thành. Tôi đâu có chọn vợ? Bảo tôi

https://thuviensach.vn

chọn bên nào đây? Hai người cũng đâu phải đang tranh chồng? Bảo tôi sang bên nào đây?

Cứ thế ba người đứng đờ ra trong hai phút, mọi người đang khiêu vũ cũng đứng yên nhìn ba người chúng tôi. Sa Chức và Lâm ma nữ trừng mắt nhìn nhau, một lúc sau Sa Chức nhìn tôi, khóe miệng run run, dường như phải chịu một nỗi ấm ức rất lớn, ấm ức tại sao tôi lại mặc kệ cô ấy, rồi cô quay người bỏ đi. Lâm ma nữ khoanh tay với dáng vẻ cao ngạo đắc ý. Tôi giậm chân, tự chửi mình: "Sa Chức là đại ân nhân của mình, mình phải đứng về phía cô ấy mới phải. Tuy không biết hai người họ đấu nhau cái gì nhưng dù Sa Chức nói gì tôi cũng phải ủng hộ mới phải!"

Nghĩ vậy, tôi liền bỏ lại Lâm ma nữ, chạy theo Sa Chức ra khỏi vũ hội: "Sa Chức, Sa Chức! Đợi anh!"

Sa Chức quay lại, ánh mắt lấp lánh ánh nước: "Nhìn thấy anh và người phụ nữ khác tình tứ khiêu vũ bên nhau, em rất giận, rất giận!!!"

"Sa Chức... Đó đâu phải tình tứ? Người phụ nữ đó là nữ cường nhân biến thái! Sao anh có thể tình tứ với loại người máy như thế chứ?!" Tuy nói là nói vậy nhưng tôi vẫn hoài nghi vừa rồi khi nhảy cùng cô ta hình như có một luồng điện chạy khắp toàn thân tôi, tôi như chìm đắm trong sự dịu dàng của cô ta.

Lâm ma nữ dịu dàng sao?

Có thể khi Lâm ma nữ trở nên dịu dàng thì dù Lâm Trí Linh với Ngô Bội Từ cộng lại cũng không bằng.

Nhưng tôi bỏ lại Lâm ma nữ đuổi theo Sa Chức ra đây, chắc chắn cô ta sẽ cảm thấy vô cùng sỉ nhục, có thể còn bị mấy người nịnh nọt vừa rồi cười nhạo. Lần này tôi đã triệt để đắc tội Lâm ma nữ rồi, sau này tôi sống thế nào ở công ty đây...

"Em ghen rồi." Sa Chức không hề che giấu suy nghĩ của mình.

https://thuviensach.vn

Tôi biết cô ấy ghen, cô ấy hành sự vô cùng ngồng cuồng, lại tranh giành đàn ông trước bao nhìn.

“Sa Chức, không phải em nói chúng ta chỉ chơi đùa thôi sao? Không có tương lai, không có sau này, chỉ có hiện tại và quá khứ thôi sao?”

“Thế thì không được ghen hay sao?” Sự ngang bướng của cô ấy thật khiến người ta không nói được gì.

Sa Chức, Lâm ma nữ, những người phụ nữ vừa có sắc lại có tiền như vậy, với tôi luôn là giấc mơ. Chỉ có điều giấc mộng Sa Chức chân thực hơn một chút, dù sao thì cũng đã có quan hệ không bình thường.

Những người phụ nữ này với tôi hiện giờ mà nói đều không phải những đối tượng lý tưởng trong hiện thực cuộc sống. Chỉ là tôi khó lòng thoát khỏi suy nghĩ của đàn ông tự cổ chí kim: lấy cả tài lẫn sắc, vì thế tôi mới mơ đến giấc mộng không thực tế. Sa Chức và Lâm ma nữ không chỉ là một con người, ở họ còn có mục tiêu cuối cùng tôi luôn muốn có: tiền bạc.

“Sa Chức, cô ta là cấp trên của anh.” Tôi giải thích.

“Em bảo anh theo em, anh tìm đủ mọi cớ từ chối, là vì cô ta sao?”

“Đương nhiên không phải.” Có rất nhiều nguyên nhân khiến tôi không theo Sa Chức.

Một trong số đó chính là tôi không thích cô ấy coi thường mình. Còn một lý do nữa là vì Bạch Khiết. Buồn vì Bạch Khiết, vui cũng vì Bạch Khiết, nhớ nhung nhung nhớ, chịu đủ mọi khổ nhục cũng vì Bạch Khiết.

“Ân Nhiên, bỏ công việc đó đi! Em sẽ không bạc đãi anh đâu!” Sa Chức vội nói.

“Không, anh không bỏ.” Tôi lắc đầu.

“Có lý do gì để không bỏ việc không? Một tháng chỉ có chút lương đó anh còn coi nó là bảo bối à? Em chưa từng thấy ai ngốc như anh!” Sa Chức giận dữ.

https://thuviensach.vn

Tôi cũng giận, cô ấy không tôn trọng công việc của tôi. Dù một tháng chỉ mấy nghìn tệ tiền lương nhưng cũng là do tôi vất vả kiếm được: "Đúng, anh coi nó là bảo bối đấy! Ai cần em quan tâm anh có ngốc không! Em đâu phải vợ anh!"

Đây là lần đầu tiên tôi xung đột cô ấy như vậy. Cô ấy nhìn tôi đầy khó tin, cuối cùng cúi đầu như rất đau lòng. Vừa hay lúc đó phó thị trưởng Hình Đạt ra, nhìn chúng tôi hồ nghi.

Sa Chức lập tức đổi một vẻ mặt khác, bước như người mẫu về phía Hình Đạt: "Anh Hình, sao anh lại ra đây?" Cô ấy đang cố ý diễn cho tôi nhìn.

Tôi lại liên tưởng đến Lý Bình Nhi, có phải phụ nữ nào cũng như vậy, đều là loài động vật giả dối, ham hư vinh, hoặc đánh mất lý trí trước vật chất, hoặc đánh mất chính mình trước sự mê hoặc của danh lợi và tiền tài?

Còn muốn tôi đi theo cô ấy? Muốn tôi ngày nào cũng thấy cô ấy thân mật với người đàn ông trung niên này sao? Tôi siết chặt tay đấm lên tường, đồ phụ nữ đáng chết!

Tôi ngồi trong quán bar, bên cạnh cửa sổ, nhìn ra những tòa nhà ở phía xa bị màn đêm bao phủ và những cây ngô đồng cao lớn ở gần. Chúng ta đã từng yêu, cũng từng được yêu, nhưng sự đời vô thường khiến chúng ta vô duyên cớ nắm lấy tay người đó. Chúng ta thường oán hận số phận thật bất công, thế nhưng vào một buổi chiều lất phất mưa, hoặc một buổi đêm tĩnh lặng, nhớ đến người ấy lòng chúng ta lại dấy lên một niềm cảm kích, cảm kích số mệnh đã cho chúng ta trải qua những năm tháng ấy. Đến với nhau chưa chắc đã là chuyện tốt, không đến được với nhau cũng chưa chắc đã phải chuyện xấu...

Sau khi uống say, tôi chỉ nhớ là Trần Vũ Hàn đã dìu tôi về nhà...

Không lâu sau thì quảng cáo mà Tử Hàn làm đại diện được thông qua, cô rất vui, cùng chị Bạch mời tôi ăn một bữa cơm.

Chức vụ cao, lương không thấp, ở nhà đẹp, mặc quần áp đẹp. Một tương lai rực rỡ đang ở ngay trước mắt, có thể thấy dường như ánh sáng rực rỡ đã

https://thuviensach.vn

bắt đầu, nhưng ai mà biết rằng đi tới đâu sẽ gặp phải cái bẫy của cuộc đời...

****

Ba tháng sau, hôm đó Lâm Tịch gọi tôi đi ăn cơm với cô, cơm kiểu gì nhỉ, tôi nghĩ. Sao đột nhiên cô lại coi trọng tôi như thế?

Chẳng dám hỏi quá nhiều, tôi đi luôn.

Một khách sạn cao cấp, trong thang máy, tôi đứng sát trong góc, liếc nhìn Lâm Tịch đang gọi điện thoại.

Đúng là yêu nghiệt giữa nhân gian, nếu là ở thời cổ đại thì chắc chắn sẽ là một nữ nhân hại nước. Đến tôi còn bị cái nhan sắc ấy làm cho say đắm nữa là.

Một thân hình ma quỷ siêu hoàn mỹ, nói cô nàng gợi cảm, nhưng quần áo cô mặc đâu có hở hang quá. Ngược lại, từ trên xuống dưới cô bị gói gọn trong lớp quần áo kín đáo đến ngộp thở. Nhưng đường cong rất đàn bà của cô thì lại vô cùng hoàn mĩ. Cần cổ thon dài và trắng ngần, bầu ngực này nở như chực nhảy xổ ra khỏi lớp áo, bên dưới vòng eo thon gọn hoàn hảo là một cặp mông khiến đàn ông có thể phát điên. Tôi đứng sau lưng cô, để ý tới đôi chân thẳng tắp dài miên man của cô. Đặc biệt là đường cong nơi bắp chân, dưới đôi tất giấy mỏng manh, trông nó thật nuột nà.

Lâm Tịch rất cao, và có một mái tóc xoăn buông hờ hai vai rất đẹp, rất có mỹ cảm. Cả người cô từ trên xuống dưới chẳng có chỗ nào là không khiến đàn ông si mê, chẳng có chỗ nào là không thể hiện sức hút của đàn bà.

Không ngờ đẩy cửa căn phòng VIP ra, tôi thấy trên bàn tiệc có đầy đủ từ Tổng giám đốc Vương Hoa Sơn cho tới phó tổng Tào, rồi cả một quan chức cấp cao nào nữa, vài vị quan đó còn mang thêm mấy người.

Vương Hoa Sơn và phó tổng Tào nhìn thấy tôi thì đều kinh ngạc. Lâm ma nữ chẳng giải thích gì với họ, đưa tôi vào ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Sau khi bữa cơm bắt đầu được khoảng nửa tiếng đồng hồ thì cha chả, cuối cùng tôi cùng biết Vương Hoa Sơn đưa Lâm Tịch tới bữa tiệc này để làm gì rồi, hóa ra là bắt Lâm Tịch bán sắc ăn cơm với vị quan to kia để đổi lấy một hợp đồng béo bở.

Cái vị quan tai to mặt lớn kia gặp Lâm Tịch vài lần, đã thèm cô nàng nhỏ dãi, sau khi Vương Hoa Sơn ngỏ ý muốn xây dựng nhà xưởng trên một mảnh đất thì ông ta không những ra giá đòi Vương Hoa Sơn 20 triệu mà còn đòi thêm Lâm Tịch, chuyện này sau đó Lâm Tịch mới nói với tôi.

Ngồi ăn mãi, Vương Hoa Sơn đột nhiên nói là có việc, cùng phó tổng Tào rời khỏi bàn tiệc trước.

Lúc này, Lâm Tịch vẫn đang chán nản tiếp đãi gã quan cao chết tiệt, mấy thuộc hạ của gã còn chẳng bằng cầm thú, thấy gã quan kia cứ quấn lấy Lâm Tịch đều giả bộ như không nhìn

Đã gần nửa đêm, trông có vẻ nghiêm túc, lịch sự mà uống rượu vào là rặt buông ra những lời vô sỉ:

“Tiểu Lâm này, cô xem, mảnh đất của các cô tôi sẽ giải quyết giúp. Chuyện này...”

Hắn vừa nói vừa chìa tay ra, đụng vào tay Lâm Tịch, Lâm Tịch lạnh lùng nhìn hắn, hắn vẫn mặt dày lồng tay mình vào tay Lâm Tịch.

Lâm Tịch nói: “Tôi không cần”.

“Tôi đã nói cho cô là sẽ cho mà, còn về giá thành thì có thể thương lượng được. Chuyện này sẽ bàn bạc làm sau, chỉ cần vui vẻ thì chẳng có gì quan trọng cả. Tiểu Lâm, tôi nói có đúng không?”. Viên quan đó vừa nói mấy lời vô liêm sỉ vừa dịch dần bàn tay lên trên.

Lâm Tịch bực bội hất ra.

Ai mà ngờ cái gã này như con hổ dữ vồ mồi, nhào về phía Lâm Tịch, ép cô nàng ngồi xuống, siết chặt tay Lâm Tịch, bàn tay còn lại thì ôm cứng lấy eo cô.

https://thuviensach.vn

Mẹ kiếp, giờ tôi được xem kịch hay rồi! Đây đúng là trận chiến giữa con hổ và nữ long vương.

Đúng lúc tôi tưởng rằng một Lâm Tịch mạnh mẽ sẽ cho lão hổ kia một cái bạt tai thì Lâm Tịch nũng nịu đẩy ra vài cái, nói:

"Ôi, ông đã nói thế thì nghĩa là tôi không lấy không được phải không? Thế thì tôi lấy vậy, có điều... nếu như lấy thật thì ông nói xem... giá bao nhiêu?".

Con mẹ nó, ông mày nổi hết cả gai ốc lên rồi.

Gã quan vô lại bật cười hi hí:

"Tôi đã nói rồi mà, có ai mà không thích tiền đâu, có ai lại chê tiền đâu? Mọi người làm việc chẳng dễ dàng gì, đều là vì một chữ tiền thôi. Chuyện đó thì dễ nói, dễ nói lắm, ha ha!".

Tôi cũng cảm thấy lời hắn nói rất đúng, haiz, con người làm gì có ai chê tiền, đời người... Hắn vừa nói vừa định luồn một tay vào áo Lâm Tịch, thăm dò một hồi, Lâm Tịch đẩy ra, cười

"Rốt cuộc là bao nhiêu?".

Gã quan đánh mắt ra hiệu cho người của hắn, thuộc hạ của hắn biết điều đuổi tôi ra ngoài cửa.

Tôi ý thức được rằng nếu tôi đi ra thì chẳng phải Lâm Tịch sẽ gặp nguy hiểm hay sao?

Lúc đi ra, tôi vừa đi vừa quay đầu nhìn về sau, nếu cô gọi tôi một tiếng thì tôi sẽ kéo cô ra. Mẹ kiếp!

Cô hoàn toàn không ý thức được sự nguy hiểm, vẫn nũng nịu cười cợt với gã quan kia, tôi quay phắt đầu lại, sải bước rất rộng ra khỏi phòng, trong lòng thầm thấy khinh bỉ cô, chả trách cô ta có thể trèo lên cao như thế.

https://thuviensach.vn

Người ta đều nói đàn ông muốn trèo lên thì dùng tiền lót đường, đàn bà trèo lên thì dùng thân thể của mình lót đường, quả là không sai!

Bình thường lúc nào cùng làm ra vẻ lạnh lùng, thanh cao, coi thường người khác hoá ra còn bỉ ổi hơn bất kỳ kẻ hạ tiện nào, khiến tôi phát ói.

Bán thân xác của mình để ngoi lên, dâm đãng, lẳng lơ, vô liêm sỉ.

Buồn nôn!

Tôi vừa chửi thầm cô ta trong lòng, nhưng vẫn lo lắng cho cô ta, chỉ sợ cô ta thực sự bị con cầm thú đó ăn mất.

Tôi đi đi lại lại chỗ một góc quanh ở gần căn phòng VIP trong khách sạn, lòng nóng như lửa đốt, làm thế nào đây? Sao mà tôi nóng lòng thế cơ chứ?

Có nên xông vào không, nhưng nhìn mấy gã hộ pháp đứng ngay ngoài cửa, thôi bỏ đi, tôi không thắng được bọn nó.

Thế thì làm thế nào?

Đúng rồi, gọi di động cho cô ta! Dọa cho bọn họ sợ chết khiếp đi... Cầm di động, tôi tìm số của Lâm Tịch, nhưng tôi lại đơ người ra, nếu cô ta thực sự muốn sa đọa như thế thì làm thế nào để cứu được cô ta?

Nhưng nếu không gọi thì... tôi thực sự, thực sự phát điênmất, phát điên vì lo lắng.

Từ lúc tôi đi ra tới giờ đã gần hai mươi phút trôi qua, con mẹ nó, hai mươi phút, có thể làm khối chuyện rồi.

Tôi làm sao thế này?

Mặc kệ nó! Cô ta đã thích thế thì kệ.

Tôi quay đi, hạ quyết tâm bỏ đi, sải chân về phía trước.

Đi được ba bước thì sau lưng vang lên tiếng rầm, tôi quay đầu lại, Lâm Tịch mở cửa chạy ra, mấy gã hộ pháp đứng ngoài cửa ngây người nhìn Lâm Tịch chạy ra.

https://thuviensach.vn

Sau đó, mấy người dường như ý thức được điều gì đó, vội vàng lao vào căn phòng, gã quan thối tha trong phòng hét lên:

“Ồi, đau chết mất, đau chết mất... Mau! Mau lên! Cướp di động của nó lại, mau lên!”.

Lâm Tịch chạy tới trước mặt tôi, nhét di động vào tay tôi rồi hét:

“Mau! Cầm lấy cái này, chạy, chạy đi, còn đứng đực ra đó làm gì! Chờ chết à?”.

“Tôi... Sao tôi lại phải chạy?”. Tôi cầm di động của cô, ngơ ngác nhìn cô hỏi.

Cô kéo mạnh tôi:

“Trong di động có clip làm lão già kia chết được đấy!”.

Lúc này tôi mới hiểu ra, cô muốn tôi cầm di động chạy đi, tôi lập tức quay người... Nhưng tôi cầm di động chạy đi được thì cô phải làm thế nào?

Tôi nắm chặt lấy tay cô, kéo cô lao tới chỗ cầu thang bộ của khách sạn. Chạy thình thịch xuống dưới, được hai tầng lầu thì chân cô bị trẹo, hét lên một tiếng.

Đứng lên được thì bàn chân đau nhói khiến Lâm Tịch không còn sức mạnh như ban nãy nữa.

Cô đá văng đôi giày cao gót, sau đó bị tôi vừa lôi vừa chạy thêm mấy tầng nữa

Chạy mãi, chạy mãi, tôi đứng khựng lại, kéo cô, cô hỏi dồn:

“Sao thế?”.

Tôi nói:

“Cô nghe thấy không, không có tiếng bước chân?”.

Lâm Tịch giỏng tai nghe ngóng, đúng là không có tiếng bước chân.

https://thuviensach.vn

Nghe thêm lúc nữa, có! Có tiếng bước chân.

Lâm Tịch kéo tôi định chạy tiếp, tôi nói:

“Chỉ có một người!”.

“Đúng, chỉ có một người”. Lâm Tịch cũng đã nhận ra.

Cái gã giảo hoạt, xảo quyệt này bảo một người đuổi theo chúng tôi bằng đường thang bộ, mấy gã khác chia nhau đi tìm, còn có kẻ đã ở dưới chờ sẵn.

Hắn rất thông minh, nhưng hắn không ngờ rằng: Lâm Tịch không phải người bình thường, hơn nữa lại còn đi cùng với tôi.

Tôi thoát được... Lâm Tịch đi chân trần, ngồi trên bậc cầu thang xoa chân, thích chí nhìn gã thuộc hạ của lão quan già đuổi tới.

Gã đó nhảy xuống trước mặt Lâm Tịch, vừa thở hổn hển vừa nói:

“Đưa tôi! Đưa di động đây!”.

Tôi từ đằng sau lao ra, đấm mạnh một cái lên gáy hắn, tôi đã dùng toàn bộ sức mạnh của mình cho đòn này, gã đó ôm lấy gáy rồi ngã lăn vào góc tường.

Tôi lao tới, tay trái túm tóc hắn, tay phải nắm lại rồi thọi vào mặt, vào bụng hắn.

Hắn khóc lóc than trời, đấm mấy chục cái, tôi cũng chẳng còn sức, hắn thì chỉ nằm rên rỉ, mềm nhũn nép mình vào góc tường, mặt mũi be bét máu.

Kéo Lâm Tịch đứng lên, cô xuýt xoa: “Không đi được nữa rồi”.

Bây giờ biết đi đâu đây? Đi đâu nhỉ? Dưới kia có người chờ sẵn, chắc chắn bọn chúng sẽ lục soát lên tận đây, chẳng nhẽ lại báo cảnh sát sao?

Đề nghị của tôi lập tức bị Lâm Tịch gạt đi. Báo cảnh sát? Nếu cảnh sát “phục vụ cho nhân dân” nhưng lại bẩn thỉu như gã kia thì người ấy sẽ khiến chúng tôi càng chết thê thảm hơn, việc này phải thận trọng mới được.

https://thuviensach.vn

Lâm Tịch thông minh cầm chiếc di động của cái gã đang dở sống dở chết kia, nhanh chóng nhắn một tin: Đã bắt được nó rồi, bị tôi khống chế rồi, di động ở chỗ tôi, lên sân thượng đi!

Sau đó ấn nút gửi đi.

Tôi không biết là có lừa được không, nhưng ít nhất thì cũng có thể làm rối loạn sắp xếp của chúng.

Tin nhắn group gửi đi chưa lâu thì di động đổ chuông.

Tôi nhìn Lâm Tịch: "Bây giờ phải làm thế nào?".

"Dìu tôi quay về phòng bếp ở tầng ban nãy".

"Vì sao?".

... Ba đầu bếp đẩy một cỗ xe được phủ khăn trắng đựng đầy "bát đũa" từ thang máy chuyên vận chuyển hàng đi xuống, rồi đi ra từ cổng sau khách sạn.

Ba đầu bếp, hai người là đầu bếp thật, còn tôi thì mặc quần áo của đầu bếp. Lâm Tịch ngồi trong lòng chiếc xe đẩy được phủ khăn trắng kín mít.

Cái lão hồ ly giảo hoạt đó quả nhiên vẫn để một người giữ ở cửa sau, thấy mấy đầu bếp mặc quần áo trắng tinh, đội cái mũ đầu bếp cao cao đi ra, hắn nhìn một cái rồi lại tiếp tục ngồi chờ ở cửa sau, thi thoảng lại nói gì đó vào di động.

Hai người đầu bếp này là đầu bếp xịn. Lâm Tịch đã dùng 1000 tệ để mua chuộc họ.

Ra khỏi cửa sau là tới bãi đỗ xe, xe của Lâm Tịch để ở đây, đẩy xe tới cạnh xe của Lâm Tịch, tay thuộc của lão cẩu quan đang cầm di động vừa nói vừa nhìn đông ngó tây dường như phát hiện ra điều gì đó không bình thường nên đi về phía chúng tôi.

Chẳng bao lâu sau, hắn đã tới trước mặt chúng tôi, vén tấm vải trắng ra.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy Lâm Tịch đang ngồi thu lu bên trong, Lâm Tịch với lấy cái bát chuyên dùng để đựng canh màu trắng to đùng lên đập vào đầu hắn, lập tức gã đó lăn lộn trên đất.

Lâm Tịch đã đưa chìa khóa cho tôi từ lúc còn ở trong khách sạn, tôi móc chìa khóa ra mở cửa xe, hai viên đầu bếp dìu cô ngồi vào ghế sau, tôi đóng cửa, khởi động xe, đạp côn, rồi thoát... Tối nay chắc chắn sẽ khó ngủ lắm đây.

****

“Đi bên kia!”. Lâm Tịch chỉ huy tôi.

Tới một tiểu khu, Lâm Tịch sai tôi dừng xe vào trong tiểu khu, sau đó lại bảo tôi dìu cô đi ra khỏi tiểu khu, đón một chiếc taxi.

Tới bên dưới công ty, tôi thấy lạ, sao lại tới công ty?

Xuống xe, tôi lại dìu cô.

“Vào bãi đỗ xe”.

“Vào bãi đỗ xe là để trốn trong công ty sao? Cái gã đó có thể “thông hành" trong cả thành phố này đấy”. Tôi lo lắng nói.

“Sao anh biết hắn có thể “thông hành” trong cả thành phố?”.

“Tôi... tôi biết từ trước rồi. Trong tivi có thấy...”.

Ngày trước nghe các đồng nghiệp nói chuyện phiếm, tôi đã biết gã đó không phải là người dễ dây vào, trong thành phố này, một tay hắn che kín bầu trời, cấp dưới thì bị hắn đàn áp, cấp trên thì chắc cũng như hắn.

Tới trước một con tàu tuần dương lục địa màu đỏ, cô lấy chìa khóa trong túi xách ra.

Khởi động xe, đạp côn, lái ra khỏi bãi đỗ xe.

“Bây giờ đi đâu?”, tôi hỏ

https://thuviensach.vn

“Lái về phía tây, tới tỉnh bạn, cứ lái thẳng! Tìm trạm xăng nào để đổ xăng đã”, cô nói.

“Được”.

Đổ đầy xăng, tôi nghe lời cô, cứ lái thẳng về phía tây.

Đi vào đường cao tốc được khoảng nửa tiếng mà tâm trạng tôi vẫn vô cùng căng thẳng, hai tay vẫn run rẩy, tôi hỏi: “Tôi hút điếu thuốc được không?”.

“Tới trạm phục vụ thì dừng xe”.

Mười mấy phút sau, chúng tôi tới một trạm phục vụ trên đường cao tốc, vào đó đỗ xe lại.

“Xuống mua gì ăn đi”. Lâm Tịch nói.

“Được”.

Xuống xe, vào cửa hàng mua một ít đồ ăn.

Mang về, hai người gặm bánh mì, uống nước ngọt, lúc này tôi mới phát hiện ra tay tôi bị sưng lên, toàn là vết máu, không biết là của ai.

Chân Lâm Tịch cũng sưng, tay phải toàn là máu, cô nói cũng không biết là máu của ai, lúc ở trong phòng ăn, cô cố ý tiếp cận gã kia, sau đó dùng di động lén quay lại những cái này, quay lại toàn bộ cuộc trò chuyện nhạy cảm với hắn.

Sau đó, lúc gã đó định thò tay vào áo cô thì cô đẩy mạnh ra, thế là bị hắn phát hiện ra cái điện thoại đang lén quay phim thu âm giấu ở cổ cô. Lâm Tịch lập tức đập một cái đĩa lên đầu hắn. Hắn không ngờ một người đàn bà lại giở chiêu này, cái đĩa đập thẳng vào mặt hắn, hắn lập tức hét lên, ngã về phía sau, Lâm Tịch bèn chạy ra ngoài... Lòng bàn tay Lâm Tịch có mấy vết thương, có một vết đứt khá sâu, tôi lại vào cửa hàng lần nữa.

Lúc quay về, tôi dùng nước sạch rửa tay cho cô, sau đó dùng miếng dán dán lên vết thương ở tay cô, dùng gạc băng lại, rồi lại dùng dầu hoa hồng

https://thuviensach.vn

bôi lên chân cô, sau đó bôi lên mu bàn tay phải của mình, cảm giác đau đớn bớt đi khá nhiều.

“Chạy tiếp sao?”, tôi hỏ

Lâm Tịch tựa lưng vào ghế, lắc đầu nói:

“Hắn có giảo hoạt đến đâu thì cũng không tìm được chúng ta đâu”.

“Thế giờ chúng ta chạy về hướng này là có mục đích gì?”, tôi hỏi, châm một điếu thuốc, rít sâu một hơi, cuối cùng trái tim đang đập cuồng loạn nãy giờ của tôi cũng dần dần bình thường trở lại.

“Bỏ trốn”. Cô cười lạnh, sau đó gương mặt sa sầm xuống, “ngày trước tôi muốn bỏ trốn với một người đàn ông nhưng anh ta không dám, đúng là tạo hóa trêu ngươi, vở kịch vẫn diễn ra trong giấc mơ cuối cùng cũng thành sự thực, nhưng nhân vật chính không phải người đàn ông đó. Không, anh ta không phải đàn ông, mà là một gã nhu nhược, đê hèn, đáng thương”.

Tôi không hiểu cô đang lẩm bẩm cái gì, chẳng buồn đếm xỉa gì tới cô nữa.

Cô tiếp tục nói: “Anh to gan thật đấy”.

“Tôi cũng không biết vì sao tôi lại cùng kẻ thù của mình chạy tới tận đây, có thể... ha ha, gấu chó cứu mỹ nhân chăng?”. Tôi bật cười giễu cợt.

“Tôi sẽ khiến gã kia phải khốn đốn! Khiến hắn phải mất chức! Tôi vốn chẳng muốn dính vào hắn, nhưng hắn lại không coi tôi là người, dám đắc tội với tôi, thế thì tôi sẽ khiến hắn phải sống dở chết dở!”. Cô hằn học nói.

“Cô quen với lão đó lắm hả?”, tôi hỏi.

“Ai mà không biết kẻ ác số một của thành phố này chứ? Đương nhiên, tôi với anh bước vào con đường này thì cũng không quay đầu lại được nữa, cho dù có đưa được gã đó vào tù thì chúng ta quay về cũng sẽ bị bọn đàn em của hắn “làm thịt”. Chúng ta không quay về được nữa được đâu...”. Lâm Tịch cười nhạt.

https://thuviensach.vn

Tôi không hiểu nổi cô, cứ như một nghị sĩ trước khi ra tòa vậy, điềm nhiên, điềm tĩnh.

“Tôi chẳng có gì cả, vài bộ quần áo rách và một căn phòng rách nát”, tôi nói, “Đi tiếp không?”.

“Đi đi, lát nữa có chỗ xuống khỏi đường c tốc, anh đi xuống rồi đi vào đường vành đai 2”. cô vừa nói vừa xem chiếc máy dẫn đường.

“Được”, tôi lái xe ra khỏi trạm phục vụ, tiếp tục lên đường.

Đã quá nửa đêm, chiếc xe lao như bay trên đường cao tốc, rẽ xuống đường vành đai 2, lúc nộp phí tại trạm thu phí, Lâm Tịch mở một lon Red Bull đưa cho tôi, tôi đón lấy uống cạn, trong lòng thấy thật nhiều cảm xúc.

Nộp phí xong, chúng tôi đi tiếp, cô châm cho tôi một điếu thuốc... Đời người thật là đầy tính kịch, hai người trước kia lúc nào cũng đối đầu với nhau như lửa với nước, không ngờ hôm nay lại cùng “gặp nạn ngao du tới tận chân trời”.

Mở nhạc lên, giọng ca của Lưu Đức Hoa: Anh đang chờ đợi một người con gái. Hay đang chờ đợi trầm luân bể khổ.

Một khúc tình ca được tưới ướt đẫm, chẳng ai quan tâm hoa tàn hoa nở, một tình yêu không thể nào khẳng định được, lung lay không vững, chỉ cần chôn sâu những nỗi đau trong lòng... Thành phố tiếp theo có cái gì khiến tôi không nỡ từ bỏ không? Đã không còn nữa, rất nhiều người mà tôi quen biết, có người thì đã bỏ chạy, có người vẫn kiên trì ở lại. Tất cả mọi người trên thế giới này đều đang chạy trốn, chỉ khác nhau ở cách bỏ trốn mà thôi. Có người thì chạy trốn một cách giả tạo, tưởng rằng mình có thể lãng quên quá khứ. Chạy trốn từ một người biết cách che giấu đau thương tới bên một người lạnh lùng nhuốm đầy máu tanh. Chạy trốn từ một nơi quen thuộc tới một nơi xa lạ, chờ đợi lần chạy trốn tiếp theo, nhút nhát, nhu nhược, nhạy cảm.

Lâm Tịch đã ngủ thiếp đi, tôi liếc nhìn cô một cái.

https://thuviensach.vn

Bộ quần áo không che giấu được vẻ gợi cảm của cô càng trở nên quyến rũ khi được khoác ra ngoài cái thân thể ma quái đó, cô là hóa thân của dục vọng, dễ dàng chiếm cứ linh hồn người khác, bất luận là nam hay nữ.

Cái khí thế dữ dằn và đôi mắt sắc bén kiêu ngạo, thân hình khêu gợi, đôi gò bồng đào thi thoảng lại rung lên mỗi khi xe đi vào chỗ xóc, tư thế ngủ của cô khiến tôi nhìn muốn nảy lửa.

Tôi tưởng tượng giả sử cánh cửa phòng ngủ đang khép hờ, cô mặc một bộ đồ ngủ gợi cảm, lười biếng nằm nghiêng trên so-pha, mái tóc dài hơi rối buông xõa trước ngực, sau đó dùng đôi mắt như lưỡi câu nói với tôi: "Lại đây...", sau đó nghĩ nhiều quá, toàn những thứ không thực tế có thể khiến người ta phát điên.

Uống hết ba lon Red Bull, lái xe suốt một đêm mà tôi không hề cảm thấy mệt mỏi.

Hơn 6 giờ sáng, cứ lái xe thẳng về phía tây, sau đó nhìn thấy một vệt đỏ nơi chân trời trong kính chiếu hậu, mặt trời đã mọc.

Đường vành đai 2 có ngã rẽ, sau vài tiếng còi để vượt qua một chiếc xe tải thì Lâm Tịch tỉnh giấc.

Sau khi tỉnh dậy, cô dụi mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó ngồi dậy, bên phải xe là một con sông rất rộng, men theo đường quốc lộ đi qua con sông, từ đây có thể nhìn thấy phong cảnh vô cùng đẹp: Bên dưới con đường quốc lộ rộng lớn là một dòng sông trong vắt, sau đó là một cánh đồng vàng óng trải dài, mùa đông phương Nam là thế, ruộng lúa mạch đã thu hoạch vẽ nên một bức tranh kỳ lạ của màu vàng cam và vàng óng ả, những cái cây xanh ngắt điểm tô trên cái nền vàng ấy.

Lâm Tịch nhìn vệt nắng đỏ rực như lửa nơi chân trời, nói: "Dừng xe, dừng xem, xem mặt trời mọc".

"Được", tôi nói.

https://thuviensach.vn

Dừng xe trên một bãi cỏ khá rộng sát bờ sông, tôi quay đầu xe lại, hướng về phía đông.

Sáng sớm trời khá lạnh, tôi không muốn phải bước ra khỏi xe.

“Tôi cũng tưởng tượng vô số lần cảnh tượng ngắm mặt trời mọc, bây giờ thì cứ như đang nằm mơ”, cô gác tay phải ra sau đầu.

“Hồi còn đi học, tôi đã ngắm mấy lần”, tôi nói.

Mặt trời chầm chậm nhô lên, mặt trời mọc, đồng ruộng, sông suối, cây xanh, con người, một bức tranh sơn dầu thật hoàn hảo.

Khi tôi cầm thuốc lên thì bao thuốc không cẩn thận rơi xuống gần chỗ cô ngồi, cô định nhặt giúp tôi, cô quên mất chân mình đang bị thương, vừa dịch chân đã cau mày kêu lên một tiếng.

Tôi vội vàng cúi xuống nhặt bao thuốc, khi tôi nhặt lên, mái tóc dài từ chiếc đầu đang cúi của cô chạm vào trán tôi, tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt đẹp như trong mơ của cô, hàng lông mi dài chớp chớp, đẹp quá.

Không hiểu dũng khí ở đâu ra mà tay phải tôi níu lấy cổ cô, rồi hôn nhẹ lên đôi mắt đẹp của cô.

Cô đẩy tôi ra nhưng không được, tôi chỉ sợ mình sẽ gặp phải thảm cảnh như gã quan vô lại kia: một cái đĩa đập thẳng vào mặt, máu me be bét.

Hôn xong, lập tức buông ra.

Tim tôi đập thình thịch, tôi lén nhìn cô một cái, phát hiện ra cô còn xấu hổ hơn cả tôi, mặt đỏ bừng.

Tôi thấy cô như thế thì không kìm nén được, lại nắm lấy tay trái cô, kéo cô lại gần, cả người cô mềm mại đổ về phía tôi, tôi ôm lấy đầu cô, hôn lên môi cô.

Sau đó, tôi trèo về phía cô... như một đóa hoa hồng nở rực, nhụy hoa phả ra hương thơm thoang thoảng, dễ chịu khiến tôi chìm đắm vào đó, không thể rút ra được.

https://thuviensach.vn

“Anh đi theo em, nếu sau này anh hối hận thì làm thế nào?”, đột nhiên cô lên tiếng hỏi.

“Sao anh phải đi theo em?”.

“Anh...”.

Tôi ngắt ngang lời cô: “Em là chim phượng, anh là cát...”.

Tới lượt cô ngắt lời tôi: “Là gió chứ không phải là chim phượng”.

“Ừm, anh là kẻ điên, em là kẻ ngốc, quấn lấy nhau tới chân trời góc bể...”

“Hồi học tiểu học ai dạy anh môn văn hả? Bình thường anh cũng tán gái thế này sao?”, cô chất vấn tôi.

“Em quan tâm làm gì! Em là bà xã của anh, sau này anh sẽ quản lý em!” tôi nói.

“Không!”.

“Không?”.

“Thế thì anh...”

Tôi đưa tay ra: “Em hét đi, em hét rách họng cũng chẳng có ai để ý tới em”.

Chưa chờ tôi nói hết. “Em đâu có định hét!”, cô ép sát người vào tôi, chiếc lưỡi mềm mại đã dính chặt lấy lưỡi tôi, nóng bỏng, đam mê, tôi cũng nhiệt tình hôn đáp lại cô, lưỡi cô thi thoảng lại nghịch ngợm định trốn thoát khỏi miệng tôi, tôi si tình đuổi theo, cuốn lấy, như có hàng ngàn ngọn sóng đang dâng trào.

Buổi sớm nay thật đẹp... tiếp tục đi về phía trước, giữa trưa, chúng tôi tới một thành phố. một thành phố không nhỏ, khung cảnh rất đẹp, tôi hỏi Lâm Tịch vì sao lại tới thành phố này, cô nói vì tiền sữa cho con của chúng tôi sau này, tôi không ngờ người phụ nữ này cũng biết đùa như thế.

https://thuviensach.vn

Lái xe tới trước một sạp hàng nhỏ, Lâm Tịch bảo tôi xuống xe mua cho cô đôi giày, tôi xuống chọn một đôi, xỏ vào chân, cô khen: "Cũng có mắt phết".

"Ha ha, anh không biết mua thế nào..."

Tới một khách sạn năm sao, thuê một căn phòng.

Vào phòng, tôi tắm một cái, thực sự không thể chịu nổi nữa, Lâm Tịch đang làm gì đó trước máy tính xách tay, mắt tôi không mở ra nổi, cả người cứ như bị rút kiệt, đầu óc nặng trình trịch, nằm lên giường ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh dậy đã là sáng sớm ngày hôm sau. Lâm Tịch dùng tay tôi làm gối, thật đúng như nằm mơ, tôi rất thích lông mi cô, hôn nhẹ lên đó một cái làm cô mở mắt ra: "Anh làm em tỉnh giấc...".

"Á!".

"Chỗ này của anh cứ chọc vào em, khó chịu quá! Em phải bẻ nó đi!", cô đưa tay ra giữ lấy, nói là sẽ bẻ đi.

"Đừng mà! Thế em không biết làm nó mềm ra à?".

"Em làm sao mà biết?", cô hỏi.

"Làm thế này này", tôi ôm chặt lấy cô. Suốt mấy ngày, cả hai đều không ra ngoài, cứ quấn quýt lấy nhau rồi gọi cơm hộp.Lâm Tịch nói không muốn ra ngoài, tôi hỏi cô rốt cuộc định làm gì? Cô nói mệt mỏi bao nhiêu năm, muốn sống phóng túng vài hôm, tôi không tin cô là người như thế.

Người ta nói đàn bà càng kiêu ngạo thì lại càng dịu dàng, câu này thật đúng không sai, tôi đã lún sâu vào sự dịu dàng của Lâm Tịch rồi.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng cuộc đời mình lại hoàn toàn thay đổi chỉ trong mấy ngày này, cứ như thể một gã công nhân nghèo khổ mua xổ số và trúng mấy triệu tệ, cuộc sống hoàn toàn đổi khác.

https://thuviensach.vn

Ngày thứ mười ba, sau một cuộc mây mưa, tôi nói ngày nào cũng như thế này, sắc mặt em càng ngày càng nhuận, sắc mặt anh thì ngày càng héo hon như một cái xác chết, cô bật cười: "Xác chết cũng được, xác chết thì chỗ nào cũng cứng".

"Đồ dâm đãng...".

"Dậy đi, ra đây xem", cô đưa tôi tới trước chiếc laptop.

Trên mạng là một clip vô cùng nóng bỏng do Lâm Tịch quay, cô đã tự làm nhòe mặt mình nên không rõ là ai, giọng nói của cô cùng đã được xử lý, sau đó được post lên mạng, trong phút chốc, cái clip "Một vị quan cao cấp của thành phố nào đó xxx" đã gây chấn động toàn bộ cư dân mạng.

Lâm Tịch còn nói với tôi, cô đã thu thập rất nhiều tài liệu, bỏ vào một bức thư tố cáo rồi gửi tới mấy cơ điều tra, lão già đó hôm qua đã nhảy lầu tự sát... Còn Vương Hoa Sơn và phó tổng Tào cũng bị cô nàng chơi cho một vố thê thảm, sau khi giao nộp những tài liệu tố cáo mà Lâm Tịch thu thập suốt một thời gian dài, phó tổng Tào và Vương Hoa Sơn đều phải vào nhà lao ăn cơm.

Nữ chủ nhân của công ty Ức Vạn thành phố Hồ Bình chính là Lâm Tịch.

Tôi nhìn người phụ nữ bên cạnh mình, cảm thấy không rét mà run, sau này tôi mà làm gì cô, cô mà hận tôi thì liệu cô có âm thầm khiến tôi biến mất vĩnh viễn khỏi thế gian này không.

"Sao lại nhìn em như thế?", cô hỏi tôi.

Tôi không nói gì.

"Có phải cảm thấy em rất tàn nhẫn không?".

"Anh sợ sau này em dùng thủ đoạn đối phó với anh", tôi nói.

"Sao em lại nỡ làm thế? Trừ phi... trừ phi anh phụ lòng em", cô lườm tôi một cái.

"Anh làm sao mà nỡ?".

https://thuviensach.vn

“Tùy anh, nếu anh không thích em nữa thì nói với em một tiếng. Mọi người chia tay vui vẻ, chắc chắn em sẽ không gây khó dễ cho anh”, cô bắt đầu giờ tính những nhõeo của con gái ra rồi.

Tôi ôm lấy cô, hỏi: “Chúng ta ra ngoài nhé, mốc cả người lên rồi”.

“Đi dạo phố, nhé”.

Quá khứ của Lâm Tịch tôi không biết, cũng không muốn biết, còn về tương lai, tôi tràn đầy hy vọng, nhưng tôi sẽ không lo lắng về Lâm Tịch, rất nhiều thứ tới một ngày nào đó, chẳng ai biết là sẽ trở nên như thế nào. Cũng giống như tôi một tuần trước còn đang định mua một chiếc xe second-hand, bây giờ tôi đã lái chiếc xe trị giá hàng chục triệu phóng vun vút trên phố.

Tôi nói: “Anh luôn ngưỡng mộ Hứa Tiên có một người vợ “Văn võ song toàn”... Không ngờ mình cũng tìm được một người còn hơn như thế, em không phải do Bạch Xà hóa thân thành đấy chứ?”.

Tư duy của Lâm Tịch vô cùng kín kẽ, lúc xuất phát tới đây, cô đã lên kế hoạch cho từng bước đi trong tương lai.

“Anh nói em là gì thì là nấy. Ngày trước các anh chửi em là hồ ly tinh, sau đó lại nói em mặt người dạ thú. Rồi là nữ ma vương, nữ long vương, bây giờ thì lại là Bạch Xà Tinh. Anh nói thế nào cũng được”.

Tôi cười hi hi: “Hỏi: Thời gian giao phối của rắn có thể duy trì được 12 tiếng đồng hồ, em có suy nghĩ gì về vấn đề này? Đáp: Hứa Tiên thật lợi hại”.

“Anh... dê xồm”.

Rất nhanh sau đó, Lâm Tịch tiếp quản toàn diện tập đoàn Viễn thông Ức Vạn, bỏ ra một khoản tiền lớn để thuê người trang hoàng lại bộ mặt công ty, cải tạo văn phòng làm việc, chi phí vô cùng tốn kém, Lâm Tịch làm Tổng giám đốc, còn tôi vẫn là một trợ lý nh

Ha ha, tạo hóa trêu ngươi.

https://thuviensach.vn

Đời người luôn trải qua rất nhiều sự tình cờ, trùng hợp, tôi chẳng buồn quan tâm tới cuộc sống của người khác nữa, đó không phải là việc của tôi. Những việc tôi cần làm chính là làm tốt mọi việc, bao gồm cả việc trân trọng hạnh phúc mà tôi và Lâm Tịch đang có... Xem ra ông trời thực sự đối xử với tôi rất tốt, tôi và Lâm Tịch quanh co trên những con đường mới lên đèn, tôi rất thích thú bầu không khí của thành phố này, nhưng tôi cảm thấy cảnh sắc đêm nay trở nên đẹp nhất là vì có Lâm Tịch ở bên cạnh tôi.

Chúng tôi cùng tới siêu thị Parkson, trước khi vào cửa, tôi đã nghĩ ra nên tặng Lâm Tịch cái gì, tôi sẽ mua một chiếc nhẫn tặng cô, tôi đưa Lâm Tịch tới thẳng cửa hàng trang sức và chuyên tâm chọn một chiếc nhẫn.

Lâm Tịch dường như cũng biết ý đồ của tôi, mỉm cười rạng rỡ. Tôi yêu cầu nhân viên bán hàng lấy một chiếc nhẫn kim cương có vẻ rất đẹp, nhìn Lâm Tịch bằng ánh mắt thăm dò, giây phút Lâm Tịch e thẹn cúi đầu như một cô gái mới lớn, cái thần thái đáng yêu đó khiến tôi bất giác rung động. Tôi nhanh nhẹn đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên đôi môi căng mọng của cô, Lâm Tịch giơ nắm đấm về phía tôi, tôi nhanh tay nhanh mắt, chộp lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lâm Tịch, nhẹ nhàng lồng chiếc nhẫn vào ngón tay vô danh của cô.

“Em yêu, em thích không?”. Tôi cảm thấy vô cùng tự tin, gu thẩm mỹ của tôi khá tốt, chắc chắn Lâm Tịch sẽ thích chiếc nhẫn này.

“Anh nói đẹp là được, tóm lại ngoài anh cũng chẳng có người đàn ông nào khác nhìn em”, Lâm Tịch tinh nghịch nói với tôi.

“He he, em khiêm tốn quá, em không biết là em đẹp thế nào đâu, bây giờ anh chỉ hận là không thể nuốt em...”, tôi giả bộ nheo mắt nhìn cô đầy say đắm.

“Thưa anh, bạn gái anh đeo chiếc nhẫn này hợp quá, đây là kiểu nhẫn thịnh hành nhất năm nay...”, cô nhân viên bán hàng góp chuyện.

“Cô ấy là vợ tôi, hôm nay là kỷ niệm ngày chúng tôi kết hôn”, tôi khoác vai Lâm Tịch, nói với cô bán hàng, “Phiền cô cho vào hộp cho tôi. Chúng

https://thuviensach.vn

tôi lấy chiếc này".

"Có em ở bên anh thì hôm nào cũng là kỷ niệm ngày cưới".

Trên đường về nhà, Lâm Tịch nhẹ nhàng tựa vào vai tôi, vui vẻ như một chú chim non, cứ ríu ra ríu rít. Lúc đi qua một tiệm hoa, tôi bảo tài xế dừng xe lại, mua một bó hoa hồng rất to tặng Lâm Tịch.

Chúng tôi về tới nhà rồi, vừa vào tới nhà, tôi đã nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, quay người đi tới bên Lâm Tịch: "Lâm Tịch, em có sẵn sàng sống với anh suốt đời không, anh sẽ mãi mãi yêu em".

Lâm Tịch nhìn tôi, đôi mắt đẹp của cô tràn đầy tình yêu, giây phút đó, chúng tôi nhìn nhau rất lâu.

Đời người như mộng, mộng như cuộc đời.

https://thuviensach.vn